

215

מידור

הגרא

בגולה ובנסתר

בגולה

מעשה רב ולקוטי דינים מהגרא
ובנסתר

מידור כתב יד ולקוטי הגרא
יעליהם זר זהב סביב

ביאורים לספר מעשה רב
שער נפתלי ואמרי שפר

אשר זמן השירה לועזרא דסן חבריא
נפתלי הערץ הקדון רב בעה"ק יפו"ז

מחבר
מקום
תאריך

מעה"ק ירושלים חכב"א

סידור הגר"א

יכיל בתוכו שני חלקים חלק הנגלה והנסתר
החלק הנגלה הוא ספר מעשה רב וליקוטי דינים מהגר"א
החלק הנסתר הוא סידור כ"י לרבינו הגר"א ליקוטי הגר"א
כל אלה מפנינו רבינו הגדול קדוש ונורא הנאון החסיד מאור ישראל רשכבה"ג

רבינו אליהו מווילנא זיעא

ועליהם זר זהב

ביאורים לס' מעשה רב. ושני ביאורים על חלק הנסתר

ספר שער נפתלי. וספר אמרי שפר

מעשיהם ותועלתם מבואר בהקדמה כל אשר חנן האל ית"ש לעזרא דמן חבריא

נפתלי העריץ הלוי רב בעיה"ק יפו ת"ו.

עוד נוסף אחד מספרי הגר"א זצ"ל נוסף פה. והוא ספר שנות אליהו מרבינו
הגר"א ז"ל על משניות מס' עזרת. כתב יד אשר לא נדפס עדנה.

נדפס בהוצאת נ"יב אחד אשר רצונו זה כבודו לתעלים שמו. וחפצו לזכות את
חריכים גם לזכות נשמת האשה חזקת מ' מויבע עלקע בת הרכהג' מ' שמואל ז"ל

תנכב"א

ירושלם

פעיה"ק

שנת תרנ"ה לס"ק

ברפס הרד יצחק נחום לעזרי ה"ז

מודעה ואזהרה

הנני אוסר על שום איש שלא יזיד להדפיס הסידור הזה הן כולו הן
מקצהו לא באה"ק ולא בשאר מדינות שלא ברשותי או ברשות
ב"ב. ושארית ישראל לא יעשו עולה ודי באזהרה זו:

המחבר.

הַהַדְמָה

באור החיבור הזה נראה אור בהיר הוא כשחקים והוא **כוונת התפלה לפי מנהג אשכנז** לפי מה שהאיר לנו רבינו הגדול רבן של כל בני הגולה הנאמן החסיד רבינו הגר"א ז"ל בחיבוריו הנוראים מכי"ק ומתנפסים עד כה כפי מה שחנני ה' י"ת להקן ולסדר וללקט מדבריו הק' כפי הסבואר הנה מעשה החיבור ותכונתו .

החיבור הזה כולל בו שלשה חלקים . החלק הא' הוא חלק ה**נגלה** מרבינו הגדול והקדוש זיע"א .

החלק הב' הוא חלק ה**נסתר** מרבינו הנ"ל .

החלק הג' **ביאורים** על שני החלקים מאשר חנני האל ית"ש .

החלק הא' כולל בו שני שרינים . השריג האחד הוא הספר **מעשה רב** כולל בו סנהני רבינו הגר"א ז"ל כל אחד על מקומו .

השריג הב' הוא **לקומי דינים מהגר"א** ז"ל אשר לקמתי מחיבוריו הקדושים על הש"ע במקום שכ' רבינו שכן נראה לו עיקר להלכה וכתבתי מקור כל הדינים לפי מה שביארם רבינו בש"ע בהוספת נוסף ליתר ביאור .

החלק הב' חלק ה**נסתר** כולל בו נ"כ שני שרינים . השריג הא' הוא **סידור כ"י** שנמצא מהעתק ה**גרד"ל** . והוא נמצא תחת יד הרב הגדול מ' **שמואל מאלצאן** ז"ל בעה"ם ספר **ברק השחר** ואמונה והשגחה ומסרם לידי בנו הרב הגדול מ' **יצחק נ"י** ועל הכ"י הג"ל נמצא הסכמות מנאוני הוסן מה שקבלם הרב הגדול **מהר"ש הג"ל** .

השריג הב' הוא **לקומי הגר"א** על פי סוד מה שלקמתי מביאוריו בכ"י ובדפוס כפי אשר חנני האל ית"ש . ובהוכסם **ליקוט אחד** אשר נמצא בהעתק הרד"ל על שם"ע . ונוכר בהסכמת הגאונים הג"ל .

החלק הג' הם הביאורים שחנני ה' ית"ש על שני החלקים הנ"ל יש בו שלשה שרינים השריג הא' **ביאורים** על **מעשה רב** להראות מקור כל הדברים כפי מה שעלה במצודתי בעה"י .

השריג הב' הם שני **ביאורים** על חלק ה**נסתר** . הביאור האחד נקרא בשם **שער נפתלי** הוא **ביאור על דברי רבינו** לפי הבנתם הפשוט על פי דרכי קבלת האר"י"ל . רבים מאשר מצאתי מביאורו בנו של רבינו הגאון ר' אברהם ז"ל ובמקומות רבים השנתי עליו להראות כ"ה הביאור היותר פשוט בדברי רבינו והאמת יורה דרכם בעה"י , ופעמים רבות הראיתי מקור לדברי רבינו מדברי האר"י"ל .

הקדמה

הביאור השני נקרא בשם אמרי שפר. והוא ביאור הכוונות הנ"ל להראות הדרך הישר בהבנה העניינים על פי חקירה האמיתית מיכן לשכל האנושי מוסדרים כולם על אדניו פו כפי המקובל לט מסקורות נאמנים הן הסה. רבינו הגדול הנר"א ז"ל בפנינים המפוזרים בדבריו אחת הנה ואחת הנה בחיבוריו המסולאים בפז, ורבינו הגדול ר' מח"ל ז"ל בחיבוריו הנפלאים ורבינו הגדול מדר"ח מואלזין ז"ל מכולם שאבתי עבור מים חיים חד לא יעבור בתוכם. וכולם על אדני אמת הסבעו בעה"י וכה' במחתו כי כל אשר ירצה להביא אל האור בעינא פקחא ימצא בי טוב מעט ודעת ב"ה. ואני תפלה לאל ית"ש שיהי נא אכירי לרצון לפני ארון כל ולפני אנשים יראי ה' וחושבי שמו. ובהקדמה הקטנה הזאת יצאתי ידי חובתי לומר כל דבר בשם אומרו ויקיים בנו מאמר ח"ל כל האומר דבר בשם אוסרו כביא נאולה לעולם ונזכה בולני לביאה משיח צדקתו בעתידה כל ישראל ובהוכס גם אנבי

הצער נפתלי הירץ הלוי

(בעת אב"ד בעה"ק יפו ח"ו.)

מכתבי הגאונים

כבר שכתהו רבנן להרב המופלג וכו' מו"ה שמואל שי מסלוצק באשר נתן
גפשו להגות בכ"י נאמן עינו הגר"א וצל"ה להגיהם ולמהרם ולהוציאם לאור עולם וכבר
הצליח ה' מעשהו במדרש רות ופניני אמרות. מה הירות אשר קראם ברק
השחר ועתה הגה זה בא להביא לבית הדפוס כ"י להגר"א ז"ל על סדר תפלה נוסח
אשכנז אשר לנו למורשה ונאמן הוא כי על פסקי הוסרה. נמסרו ליה העהקה
משני חכמי ישראל ג"נ ז"ע ועל י"ח ברכות מכ"י הגר"א בעצמו על אנדות מס'
סג"ל הנוכח בתעודת הרב הגאון המקובל מזדרא"ש ז"ל מאמצי סלאון המשובצים
פניני אורות חכמת האמת והגני בל"ג לקבל מאתו סידר א' בצאתו מסכבש הדפוס
בכסף מלא נמחיה כי כן נדבי עמינו יקבלוהו בספ"י בכל מקום כנאו לתמכו ולסעדו להוציא
מחשבתו המהורה לפועל ולקבל ס' ברוח נדיבה הכ"ח יום ג' מ' אייר תרכ"ו לפ"ק פ"ק
שקלאו יע"א

דברי יהושע יהודה ליב בהנאמן מהו בנימין וללה"ה :

לפני השרידים אשר ה' קורא ומצלי ע"פ כונת האר"י ז"ל. והיה להם לאור עולם אשר
האיר והופיע רבינו הג' הגר"א ז"ל גם על סדר נוסח אשכנז עפ"י כונת האר"י
ז"ל הנמצא בין ליקוטי בתי"ק של רב האי נאמן בעה"מ ס' בנין עולם ז"ל והרה"ג
מורד"ל ז"ל עתה הרב המופלג וכו' מו"ה שמואל מסלוצק אחו דרכו בקודש להוציא
ליקוטי כ' האלו לאור, וכברו להיות מהמסייעים לדבר מצוה ע"כ אקבל ס' א' מהרב
המדפיס במחיר אשר יישת ובאתי עה"ח יום ה' ח" אייר תרכ"ו פק"ק מאהילאו .
נאום מאיר ברלין מו"צ פ"ק הנ"ל :

הן מה נכבד היום בהגלות נגלות האי נהורא דעלמא כלא דהואי ננזא וסמירא
מעידנא טובא, וברוך הפותח לנו שערי אורה להאיר עיני מחכמים לראות כהאור הננוו סאו
ובהיר הוא בשחקים, ולהציל מבין החרכים חיכו מסתקים וכולו מחסדים. זה פירוש סידור
התפלה וסתרין ורוין עילאין ראיהגלאין לנא על ידו אליהו זכור לטוב הוא
ניהו סרן הגאון רשכבה"ג עיר וקריש סן שמיא רבינו הגדול והקדוש הגר"א וזוקללה"ה
מווילנא אשר נמצא בין כ"ק פ"י על סידור תוסח התפלה שלנו הוא נוסח
אשכנז על דרך הסוד ג"כ ע"פ דרך הקודש אשר כבר נדפס מכתבי האר"י הקדוים
זע"ל על נוסח תפלה ספרד ג"כ, וכמ"ש הגאון מהר"ם סופר ז"ל בתשובותו שבלא
ספק אשר גם נוסח התפלה שלנו בני אשכנז נהקן ע"ד הסוד ג"כ רק שהאר"י ז"ל
שהיה מילדי ק"ק ספרדים ננדע כתב הסודות מהתפילה על נוסח ספרדים לכד ואלי
היה נמצא גם אצל האשכנזים גדול בחכמת הקבלה כהאר"י זע"ל ה' סגלה אלינו כל
הסודות הקדושים ורוין דעלמין עילאין כולהן על נוסח התפלה אשכנזים ג"כ בלא ספק
ועתה

תפלת שחרית

בְּכִלּוֹת הַכֹּל . לְבָדוֹ יִמְלֹךְ נֹרָא : וְהוּא הָיָה וְהוּא הָיָה .
 וְהוּא יְהִיּה בְּתַפְאָרָה : וְהוּא אֶחָד וְאֵין שְׁנַי . לְהַמְשִׁיל לּוֹ
 לְהַחֲבִירָה : בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית . וְלוֹ הָעוֹ וְהַמְשִׁירָה :
 וְהוּא אֵלֵי וְחֵי נְאֻלִי . וְצוֹר תְּבַלִּי בְּעֵת צָרָה : וְהוּא גָסִי
 וּמְנוּס לִי . מְנַת פּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא : בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי .
 בְּעֵת אִישָׁן וְאֶעִירָה : וְעַם־רוּחִי גְוִיָּתִי . יְהוָה לִי וְלֹא־
 אִירָא :

השמיטה לאמרי יספר על הפלה למשה.

והנה המלות בעלם הן בשכינה . נכוד מחלדי חקלח . כי באחת השכינה היא המדה
 המתקשרת עם החחונים ומעשה החחונים נרשמים בה . כי בה נעשה השפע לחחונים .
 לפי הנהגת סדר ועונש שלמעלה . ובמדה הזאת נמשכת ההנהגה מלמעלה מראשית הסדר
 של הנהגת סדר ועונש עד סוף ההנהגה דהייט שכולם מסתיימים ביומן שפע להמדה
 המתקשרת עם החחונים שהוא המלות ועיקר השפע בא מחחית משה הנ"ל יסודות
 דא"ל הנ"ל והוא בעלה השכינה איש האלקים הנ"ל . ולכן למטה כשבא לתח תורה לישראל
 אז השכינה שרחה על בני ישראל כי בתוכה ה' והיא השכינה שיהיה נשמת ישראל שבה
 המלות ולכן נלעוו על המלות . ומשה שעל ידו יתן התורה ה' לךך שישרה עליו כח אלוה
 מקורם הנהגת סדר ועונש שהם אחודי יסוד אחד ופנימים יסוד א' הוא הנ"ל שהחיות שלהם
 ג' משה הנ"ל :

מפתחות לשיר של יום לדעת הערא זל י

מפתחות לשיר

ב' ימים דראש השנה .	פא	הושענא רבה .	פב	א' דחיה"ם .
יום כפור .	לב	שמיני עצרת .	יב	ב' דחיה"ם .
א' דסוכות .	עו	שסחה תורה .	ח	ג' דחיה"ם .
ב' דסוכות .	מב	ח' ימי חנוכה .	ל	ד' דחיה"ם .
א' דחיה"ם .	כס	פורים .	כב	ו' של פסח .
ב' דחיה"ם .	נ	שני ימים דר"ח .	קד	אזינון של פסח .
ג' דחיה"ם .	צד	א' דפסח .	קד	א' דשבועות .
ד' דחיה"ם .	פא	ב' דפסח .	עח	ב' דשבועות .

מזמורים שאומרים כלל שמיני עשרת כשי מנהג האר"י

ח . יב . ים . כד . כז . כס . לג . לד . לו . ז . קד . קו . קיא . קיב . קיז . קכב . קכו . קלד . קלו . קסח . קנ :

(*) א"ל ב' מזמורים כיום א' . שיר כל ר"ח דיהה של שבת ושל חנוכה . שיר של שבת דיהה של חנוכה
 ושל יו"ט ושל הוה"מ . כיול הל שבת בא' מימי הוה"מ נדחה שיר של הוה"מ מפני שיר של שבת ולמחר
 מחילגם משיר שפסק ואזכורים בכל יום כבדר וכיר יום האזינון של הוה"מ נדחה :

לקומי דינים וביאורים

מעשה רב

(א) מיט' במעט' לקום בחלות ולעשות תקון חלות. (ב) לקום בחצות. (ג) ולעשות הקן חצות: הם בני דינים. א' לקום בהתנבחות כארי.

וצירובלי פ"ק דברכות. לא הוה שחרא אחיא ומשכח לדוד דמיך. הוא שאמר דוד. עורה כבודי עורה הנגל וכבוד אצירה שחר כ'. אלא הוינא מעורר שחרא לא הוה מעורר לי והיה יצרו מקשרנו ולכן לרף להתנבך כארי לעמוד בכיף לפעולה בוראו כמו שאמר הן עם כלבוא יקום וכארי יתנבא (ופת"ש רבינו בס' א' ס"ק ג' ג') והקימה בחלות הוא ג"כ כמו בעשה דוד כמארז"ל בבבלי ברכות ג' ב' כבוד ה' תלוי למעלה מחמתו של דוד כיון שהגיס חלות לילה בא רוח נשינית ונבכת בו והננן חליו ומיד היה עומד ופוסק בחורה. ופ"ש בגמ' עד חלות לילה ה' עוסק בד"ת מכאן ואלך כבירות ותשננות והס בני אוקימתות גמ' פ"ט. — (ג) לעשות תקון חלות. כי הקב"ה זיכר בני משמרות את החורבן כמארז"ל שם ג' א'. ג' משמרות הוי הלילה ועל כל משמר יושב הקב"ה וזואג כארי. ואומר חוי לבנים שבעונותיהם התרבותי את ביתי וכו' ואמרו גם כי השוב חלמנית דאחמשיחא וכבר כ' רבינו בביאורו לאגדות (וכן ראינו בכ"י על הדוכי הלכות) כי גם לאב"א חיה ליה חלמנית דאחמשיחא וזא דקאמר כילתו סוף משמרות קא חביב היינו ראב"ה ואחרונה אבל בחלמניתא מודה דאחמשיחא דאחמשיחא קאחבי דהיינו חלות וכו' הר"ש כי ראוי לכל ירא שמים שיהא מירר ודואג בחימה טהה ולספך חטוטים על חורבן הבית המקדש כמו שאמר קימי רוני כלילה לראש אשמורות: (ג) בשכבו על משכבו ידע לפני מי הוא שוכב כמארז"ל שכת ק"ה בר' יוסי שהיה משתכח בנישות במשכבו כמ"ש מימי לא ראו קירות ביתי אמרי הלוקי וכן קמחית אמרה רפ"ה דיומא מימי לא ראו קירות ביתי קלפי גשרי:

דין נטילת ידים.

לקומי דינים וביאורים

מעשה רב

(א) מי שניעור כל הלילה נוטל ידיו וכברך: (ב) עיקר נטילה ידים לתפלה נתקן ולכן יש ליטול ולברך לכל הפלה. ויקפיד לבתחילה לטול בכניו כמו לאכילה. ובשחרית יש לסמוך ברכת ענמי' להפלה. ולא יאמר אותו היבף בשקם כשאין דעתו להתפלל ט"ד. ובלבר שלא ישבח: (ג) נמי' לסעודה וכן בשחרית יד ימין החילה: (ד) בשחרית מערה ד' פעמים. ג' פעמים להעביר רוח רעה ופעם ד' לטרה המים שנמשאי:

(א) מיט' במעט' דמי בניעור כל הלילה נוטל ידיו ומברך היינו כדעמנו להתפלל מיד כמ"ש לקמן. — ואע"ג דכש"פ משפיקא ל' אף צריך ליטול ידיו. והרמ"א כ' דישלם בלא ברכה. מ"מ פסק שאין לזריך לברך. דעיקר הספק. אם טעם הנטילה דמחא נגע במקום המטונף א"כ כשניעור א"ל ליטול ידיו ואטילו אם הטעם כהרשב"א ככהן המקדש ידיו לברת אך א"כ ה' צריך לכל הפלה ענמי' אלא דע"מ לא תקי רף בכתה מטוס דעשה כצריה הדעה כמ"ס הרשב"א וא"כ כשניעור ג"כ א"ל לברך דלא לא נעשה צריה הדעה. אך הספק הוא דיל' דלא פליג רבנן כיון דתקנה קצועה הוא לפי הרשב"א כמ"ס הב"י (פ' מ"ט רבינו סי' ד' ס"ק י"ד) אבל במעשה רב דפסק לקמן דים ליטול ולברך לכל חפלה יהוה כדע"מ הרמב"ם והטור סי' ג"כ דידים של היטה הדעת צריך נטילה לתפלה אפילו במנהה וערבית וצריך לברך פ"ט בכ"י (וב' מ"ט רבינו בבי' ג"כ ס"ק י"ג) וא"כ א"ל לטעם כצריה וזדעה. וא"כ ה"ה בניעור כל הלילה צריך נע"י וברכה. ובפ"ש ידוב דהיבא הדעת איכא:

(ג) ומיט' דיקפיד לבתחילה לטול בכלי כמו לאכילה ע' בכ"י ד' ס"ו אע"ג דהרמ"א כ' מיהו אינו מעכב לא כלי כפר כ' רבינו בס' דהיינו כדעמנד אבל לבתחילה צריך להקפיד בכל הדברים המעכבי' לנע"י לטעודה. כמ"ס הרשב"א דמדאחריון נוטל אדם ידיו שחרית ומתנה. מדקאמר שחרית מבמת באותה נטילה נוטל לתפלה כה מתנה לנע"י לטעודה אלא נוטל כדון נטילה. וכן בכל מקום אמרו לטון נטילה ולא אמרו רוחק אלא נטילה כצריה בעינין והטעם ככהן המקדש לברת (ולפ"ו הטעם נראה דהיינו דוקא אותה נטילה שהיא לתפלה אבל אם עדיין לא יתפלל ונוטל רק להטעור הרור' אין להקפיד כלל):

(ג) ומיט' נע"י יד ימין החילה גמ' שכת ס"א א' כשהיא רוחק רוחק של ימין החילה: (ד) כדרי לקיים בני מאחרי הוויאר א' עפ' מקן ק"ה כ' דעשי לבר נה לנטלא ימינא כמחלל וכו"כ ק"ר כ' אחר (א"ר)

דיני נפלות ימים

אמר חזון דנטיל חלל בירא ימינה כחאחא קדמחה (לחוקא מיה כשחאלא. ודא אמרס יאל ידי אמרס כמ"ס
הכ"י דספול יבנ"י יצ"ל חמ"ס טרד אמרס ילד שחאלו כדו. סוריק אמרס ילד ימינו החילב נפול
מ"ס). הכלי נחון מיחוק למחל וחמ"ס מספול למחן (ס"ד י"א ע"ס):

א (ס) ארז דבריס נחסין נפילה ימים ולא כמדוי דמנחי. הקס חממסה כחארז'ל סח"כ סכר ק"ט סת. חמ"ס
סח' כ"ו וכזמר ששטח דיין אפי' נחס נריך גסילה. וכזולא מניה"כ ומניה הפרוק (מ"ל סח"כ
ששטח היולא מניה"כ"ס אשלו לא עכיר נרכיו. ו"ל לכניה רח"י ממ"ל דסוכה ח"י דרכא כעודק הוי
לכניה"כ"ס ונסך ומ"י יד"י וכי אשפוק חו ומנה אחרתא הוי עיל לביה"כ"ס ונפך ושפי ידו. דכ"ח י"ב
אשפוק חו ומנה אחרתי מיותר כי הל"ל חו ומנה אחרתי. ונראה דבזמנא הא"ס פל ב' אומנים
ששטח דדוקא כי אשפוק לשטח נרכיו חו נריך לחלק אכל משום כניסה למד ח"י לחלק (ומ"י ס"י ח"י
ס"י ה'). או נאמר דששטח דדוקא כי אשפוק לשטח נרכיו נריך נפ"י אכל משום כניסה ח"י נפ"י - חמ"ס
סח"ה סוכה כבי' ח"י ס"ק ס' לנכ"ס אחר לכנס לכניה"כ"ס כחילין בלא להשאח אפי' ס"ג נריך
סנה הא"ס נהא דכי אשפוק למד דכניסה למד ח"י נפ"י. ואשכח דזו כונא דנב"י כ"ד ס"ק ח"י
לפנין כניהלה נה' דכ"ק סוף ס"א ומ"ס ח"ן הכרע לפנין כניסה למד וחא"כ ח"ן נה' דכניה ה"ל - חמ"ס
שחוק"ת). והניכיל נשדיו כחארז'ל סכחה ק"ב דבקול ספוריה ולא מפי ידו מסהוד חד ימח. והחילין
ממעלו כמו שחילינו כניסה כחילין לידים הכני כחילין מנפלים לפי דעת הרמב"ם והלא כנ"י
קב"ה מספרס דעת הרמב"ם בלא נכל שריתא אלא כומחא ידים כל הרמב"ם היינו נכנס כחילין (ולס"י
דוקא חולן הנשלו בידיו כמנ"ה ולא כמנ"ג). והששטח מסהו כחארז'ל כסוכה כ"ז דמי כחשט
אסור לחחו כחילין ורעפה עד טיבול ידיו. והנינכ כנהו והנינכ כניסו וכרגלו ובכל מקום הששטח
(המפלה כליו. הכל ככלל כחארז'ל ידים כסקינות חן. ולכני חיקי נפילה כשהיה לדעת הרמ"ם. וכן כחוקמה
פ' רמ"ה בנה יד ח"י ד"ה ססקינות חן) וחארז'ל דמי כשה אהז הכל אלו ולא נכל אם ת"ה הוא חלמוד
כחשט ויאס ח"י יולא כדעתו ס"י ד' ס"ק ב' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח):

ב היכף כקס חממסה ימיל ידיו נחא נרכה כי הנרכה היא ככניל חסלה חס לא ככרוה חמ"ס
להתקלל (ח"ס ס"ק ב'): חמ"ס

ג ידיו עד פרק הוריס (יבנה"ה) כ' הא"ל ליסול רק עד האלכנות ונראה דתליא כאלונחא
ששטח הנפילה הש"ס רור' או נקיות סגי כד האלכנות דהוי כמו לחלק. ואם הששטח
המקדס ידיו חן הכיור לכסודה וכס דוקא עד הוריס כמ"ס כחילין כס' כל הכשר): חמ"ס

דיני הגהות ביהכ"ס.

ליקוטי דינים וביאורים

א ארז"ל כרית ס"ו א' הוזה טיבול עליו ע"כ
מלכות ממים בלחה. ויפה יוסיל דמי
ויפה חילין ויקרא ק"ס ויחשלו. חו היא חלכות
ממים בלחה. ולכן נריך לבדוק נקבו כשהיה (ס"י
ד' ס"ק ח'):

ב ארז"ל סס ס"ב א' לעולם יבני אדם חז טלוח
כשריה וטרביח כדי שלא יהא נריך
להתרחק וכן אחרו כמ"ס חמ"ד כ"ו ח"ל רב חננאל
לרבה כ"י חזק חזק נשך קדום חזק נשך כ'
היני לנא חרקה ונא"נ דוח דיקא לנדויה כ"י להס כניה"ס כנדויה. והיו נרדין להוריה. חמ"ס
לדין דינל אדם חז טלוח לשניה כרך וכרנ כיהא זמית ויקיות (ס"י ב' ס"ק ו' ה'):

ג לא יגלה טלוח חז לאחריי כשה וילפניו כשהיים. ויחה מחארייה כשה ומלפניה ווא כלים (כרכות כ"ג ב'):
ד לא יבן כחמרה וכחוק ואל יאמנס להרוק כלננו יחור מדלי בלא ינחך בניי כחמרה"כ (כנה ס"ג ב'):
ה לא יקנה ביד ומק (כרית ס"ג) ול' החנ"ה כסם הכל"ה בלא יקנה כלונס חלנני דמחל כמורכ כל"ה
רעפה דחילין:

ו יפנה כניניית כלילה כתי כיים (כרית ס"ג) אכל להרחק ח"י כליה ויכל לשניה כייחב אם חן כס
חמ"ס כחארז'ל סס הוי מחן דחמ"ה אחרוי נית ככרוה דכנינא למינטי. וכל המ"ל דלחשוק
חמ"ה ח"י כיים ח"י כריתס חס נריך לכן והוא מסניא דכנינות מ"ה דמר ער רב ח"י דאחר חש"ס
כאודנה משום דאיתא סנה):

א אסור לשעת בין מרחם למשכח מפני
הכביעה כמשכח ומחלל סיכוש
לפניו או בלאחריו לנז חמ"ב. אכל להפיל
מיס כדי לכל לז רק לנז המשכח חס"י (ס"י
ג' ס"ק י"ה) [ויח"ה דאם יז מחלה לנז משכח למד
שרי דאסור הוא רק משום לז משכח כיל ול' כ"א סס
ס"ק ה'):

ב לא יגלה טלוח חז לאחריי כשה וילפניו כשהיים. ויחה מחארייה כשה ומלפניה ווא כלים (כרכות כ"ג ב'):
ג לא יבן כחמרה וכחוק ואל יאמנס להרוק כלננו יחור מדלי בלא ינחך בניי כחמרה"כ (כנה ס"ג ב'):
ד לא יקנה ביד ומק (כרית ס"ג) ול' החנ"ה כסם הכל"ה בלא יקנה כלונס חלנני דמחל כמורכ כל"ה
רעפה דחילין:

ו יפנה כניניית כלילה כתי כיים (כרית ס"ג) אכל להרחק ח"י כליה ויכל לשניה כייחב אם חן כס
חמ"ס כחארז'ל סס הוי מחן דחמ"ה אחרוי נית ככרוה דכנינא למינטי. וכל המ"ל דלחשוק
חמ"ה ח"י כיים ח"י כריתס חס נריך לכן והוא מסניא דכנינות מ"ה דמר ער רב ח"י דאחר חש"ס
כאודנה משום דאיתא סנה):

דיני אגרות ביהדים

ב

- (ו) לא יחזן משעמד משהי לישטח הניחון על רגליו ויאגרו עליו שהוא כרוח סכנה ומליש: לפיכך כתיב (תלמי) משהי דמי שאין לו שנים מותר. אלאסר דלא שלוני) אדם ישעמד במקום נכוח. או ישתחן לתוך עפר תיהא מותר אפי' משעמד משהי שאין לישטח באתה ברכות מ' א':
- (ח) בנדה י"ג א' תניא ר"א אומר כל האוחז באתה ומשתחן כאלו תביא מבול לפניה. והלכתא כותי' כמ"ס הנוס' בימאי ל' א' ד"ה מנהו ע"ס. ומשקרה ולמטה מותר. כ"א מהתירושים דמשהי עס ארבי יהודס. ולא פליגי אהדדי (ביאורו ל"ס' ג' ס"ק כ' כ"א):
- (ט) המשהה: תקביו שומר תשים על תשקלו (מכות ס"ו) וכ' ה"ו ופקטיס מהס כל תשקלו ומתיידישלח יהי' עקר כמחזיריל כפס' יבמות דהנהו סני מיעקרו משרקי' דרב הוסי:
- (י) אחר כדקא תקביו אס רובה להספלי תיכף יכרך עש"י ואשר יצר כנ"ל. ואס אינו רובה להספלי תיכף יכרך אחר יצר לבד:

לקומי דינים וביאורים

מעשה רב

- (א) כתב הרמ"א בתשובה ריש כלל ד' התשכים ללמוד קודם עלות השחר יכרך עש"י ואשר יצר ואלהי נשמה. וכל סדר הברכות עד ברכת המורה וברכת המורה בכלל ופרשת החמיד לא יקרא עד שיאור היום שהיא במקום הקרבת חמדי שאין זמנו אלא כיום. כן הכיאו ביצור כשמו כפי' מ"ו ובש"ע עס פס"י י"ג ומ"ס כס וכן ברכת הניחון לכתי בינה לא יכרך אלא כיום. וכר כ' המ"א בשם הכתבים שיכל לומר ברכת הניחון מיד אחר חצית לילה. וכ' המ"א דוקא אס שמש קיל תרנגול וכייתו לתוך דברי הרמ"א דלש"ג דהר"ס ב' דיטול לכרך ברכת הניחון אפי' לא שמש קיל תרנגול (ביאורו הבי' כ' מ"א) מ"מ כ' כאן דלא יכרך הניחון קודם היום. והשעס דברכת הניחון אינו רק על כה ההצננה בין יום ללילה. והוא על בני אישנים. או שהאדם מתחן בראייתו או שמתחין ע"י קריאת התרנגול אפי' כשהוא נכית אשל. ולכן כששמש קיל תרנגול יטול לכרך אפי' בלילה על כנדה כל זכרטי להבחין על ידי הכתי שהיא התרנגול ואס לא שמש קיל תרנגול יכרך ככרך כשיבחין ע"י ראי' ויהי' ע"י שכו לב שהיא מרחין כמ"ס הרמ"א וזו תיכן טוית המ"א. אכל מדברי המשנה רב משמש אפי' בלילה ואפי' לא שמש קיל תרנגול ג"כ אכרך. דהצננה היא על מנהג השולם:
- (ב) כל הברכות אשר נתן בו' עד וידבר יאמר היכף כשקם סממטו אפי' קודם שיאור היום, וידבר יטהין עד שיאור היום.

דיני ברכת אשר יצר ואלהי נשמה ושאר יברכות.

ליקומי הדין

מעשה רב

- (א) כוונת כס הוי"ה בכל מקום הוא כפי הקריאה לבד שהוא ארון הכל. אכן בק"ס בפסוק ראשון לכהך לבטון כפי הכתיבה והקריאה שהוא היה והיה ויהיה ויהיו הכל. ואס יולה לחציב בשאר מקומות גם פי' כתיבתו. יחשוב שהוא כמלא קיים שהוא פי' הכתיבה. דפי' הקריאה ארון הכל (ביאורו כ"י ה' ס"ק ג'):
- (ב) אם יפתח ל"ל קידה ה"ס (כס"ק ו'):
- (ג) העיקר כדפיסא שלנו דליחא להיבנה אלו אפי' שנה אחת ומ"ס בנדרה ש"ס אס יפתח כו' הוא משעין עש"ס לרבי. אס ה' פחות ולא ה" כה המחזיק עד שאלא מהגקנים א"א להמקיים (כס"ק ז'):
- (ד) משמע ד: כס"ס עש"י יכרל. (ביאור ס' מ"ו ס"ק מ') [אכל מחזור כ"י משמע ד: כס"ס יפתח ש"ס עש"י גו' (כס"ק ז') כמבואר בהשפעה סוף ברכות פ"ג כס"ק ה"ג]:

(י) בברכת אהי הילל וטבר הילל וכו' הילל כהה משעין על ק' (כ' ג' כ"ק ב):

ה' יציר ברכת אשר יצר ואדהי נשמה ושאר ברכות

(א) אלהי נשמה סמוכה לא"י. וברכת התורה קודם פ' התמיד (שס ס"ק י"ז):
(ב) בק"ש דקרבנות אינו נכון ללכת בלא ברכות וגם מחמת זה לא יסמוך גאולה לחפלה
(שס ס"ק י"ט):

לקוטי דינים וביאורים

(א) מ"ש: כמעט"ר ברכת אלהי נשמה סמוכה לברכת אשר יצר. כ' רבינו בבי' ד' ס"ק ג' ב'. כשם הראשונים
כי נתקן אחר יצר בשמירת חסדי אעפ"ה כבדיה מדה כמ"ס במדרש. ומקט על הנשמה אלהי
נשמה. ואבר יצר כל הנוף. ולכן נוסחה כל הראשונים אלהי נשמה חיוק אחר אשר יצר:

(ב) ייזקים: כגוססו כה"ס לרדף לומר אבר נתן. ויבחה לידן נגמ' אשר נתן. והרמב"ם וסוד וס"ט גרסו
הנתון. וגי' רבינו בני' גמ' דילן (וי"ל ע"ס רבינו בזה כי בכל ברכה שלטו מברכין על פסולה
אחת בלשון רק הכנה לפסולה אחרת ומכ"ס כנגמרה בידי אדם או מברכין אבר. וכן כן אלו מברכין
על הכנתו האדם או התרנגול. כי הקב"ה נתן להם כח ההכנה ועל ידם האדם מתקין. וכן אבר קדשו
במטתיו עיקר הברכה הוא על עשיית האדם המלות שהוא בסוף הברכה. מלות ציית או חסילין. ומברכין
להקב"ה שקדשו במליתו וצו וס"ט אלו עובין מלות. וכן אבר בחר בו מכל השמים. עיקר הברכה על
שנתן לנו את חירותו. ומ"ס אשר בחר בו הוא הכנה אל נתינת החורה. וכן אבר נתן לו חרות אמת וידי
עולם נפש בחיובו. ע' כבוד ס' קל"ס כי עיקר הברכה על חורה כשכל פה. כי אחר הקריאה בתורה
שכתב לרדף אה"כ ללמוד סירובה בתורה כשכל פה שהוא היי עולם נפש בחיובו. בהת"ח הכ נר"ה"ק
הטורה בחובס הם מפתי י החורה וכפי שישקו למטה כן משכיחים למשלה. וס' הברכה אשר נתן לנו חרות
אמת תורה שכתב ותי עולם נפש בחיובו חורה כשכל פה. נחמל אשר נתן הוא הכנה ליהי עולם נפש
ככ"ל. והע"ס כי אשר הוא תורה המתהברת לחיבה בלחציה. וכן כמ"ס:

(ג) שעשה: לי כל רכבי. המכין מלפני גבר. ע' מ"א ס' מ"ו ס"ק ב' אש"ג הדנה"ל שפתידין ליתן את
הדין ששית את הסדר שנגמ' כבר כ' המ"א ע"ס על זה. ובערכה המכין מלפני גבר כתב
המ"א שנהניג בלגודה לברך אבר הכין. אבל גי' דילן נגמ' המכין. והרי"ף והרא"ש והסוד וס"ט כתבו
ג"כ המכין. ולפי הע"ס שכתתי בס"ק הקודם י"א דלפני נפי' הכין אס היא מלבין הכנה. שיתן להם כח
שיוכלו לגשוד. א"כ הוא הכנה על מלפני גבר ולרדף לברך אבר הכין. וא"ס נאמר הכין מלפני כן וס"ס
כדכתיב מה' מלפני גבר כוננו. או לרדף לברך המכין:

(ד) בברכת: נוהל הסדים עינים ים נוסחאות כונות. הרי"ף והרמב"ם לא גרסי ישרל אבל הרא"ש
והסוד מביימים נוהל הסדים עינים לפמו ישרל וכו' נוסחא בלתי (וע' דבדברי רבינו
ס' מ"ו ס"ק ג') כסידור כ"י איהא הגומל. הסדים עינים וכן הוא בדברי רבינו בניאיריו ס' מ"ו ס"ק
י"ז בס"פ. וכוננת אליהו כ' רבינו והוכיח **ג** נוהל ח"ל כש"ו דברכות מ"א בדיה של הפס. ויכולת
אחלגנין ר"ג ורבנן. ר"ג אחר המילוי כו'. ורבנן אחרי מילוי כו' ע"ד דר"ג אומר הבורא פה"ג. ע"ד
דרבנן אחר בירא כו' ר"י לרדף קומי ר"ז המוליא להם הן הארץ וקל"ס. מה רבני נחמיה. בוא לשרב
ראשי אחריות. מכאן ס"ה"ג לברך הגומל הסדים אלא נוהל וכן בכל ברכה עכ"ל. ופ"ס כש"ס דידן (יב"ס
איהא ליהפך פליגהא דר"ג ורבנן) דמוליא כ"ע ל"ס דלכטנר הבחש והברכה בייזן לכטנר שהרי כבר מוליא
הלחם הזה. כ"ס בהמוליא אס משמע לכטנר והס"ק דהלכחא המוליא ויהבו החיס' דאש"ג דמוליא כ"ס ל"ס
דאש"ק משמע ויברוכלמי מפרס שמהא כדי בלא לשרב האחריות כגון השולש מוליא עכ"ל. והגיהו בל"ל ברוס'
בירובלמי מפרס ולא ויברוכלמי משמע שהוא מלפא מלפני נפשי' אלא היא תירק על ואש"ג כהנה קודם
זה ולפי' משמע הירובלמי והס"ק דידן ל"ס אבל באת' א"ל להניה י"ל ויברוכלמי מפרס שהיא מלפא
באש"ק נפשי. וכיוננת לשרב דהא דכפך הש"ס והלכחא המוליא אש"ג דלפ"ה ר"ג ורבנן הלכה כרבנן אלא
אשמעינן דאש"ג דמוליא כ"ע ל"ס דאש"ק משמע ה"ה הלכחא ברבנן והע"ס כמו באתר הס"ס לפיל חי אחר
המוליא אשמעינן שמהא ואשמעינן דהלכחא ברבנן. ואח"כ כ' דנירובלמי מש' ע"ס אחר כדי בלא לשרב
האחריות. ואח"כ לפי ע"ס הככלי הנ"ל לרדף לברך בכל הברכות כה' הבריא פה"ג וכדומה ולפי הירובלמי.
לרדף לברך בירא כמק"ס שלא ים פירוב האחריות וה"ה בברכת הגומל הסדים עינים לרדף לברך לפי
ש"ס ככלי הגומל אלא לרדף לרדףק למה מברכין כשה"ג ולא הבריא פ' מ"ס רבינו כס' אלו דברים כשנות
אלי' על מהני' בנורא מאורי אש ע"ס ואין כן מק"ס להאריך ויחבאר כתיבתו כשה"י. (ואולי כיון
רבינו בשנות אלי' על ברכת הגומל של הודאה כד' הצריכין להודות וכן איכא פליגהא בין הרי"ף והרמב"ם
כמ"ס רבינו בבי' ר"ס פ"ק ב' ו"ה"ס בלבוט הגומל הסדים דכנתרות היבנים הני' כנרכת הידאה הגומל
הסדים. ודווקא):

ליקוטי דינים וביאורים

פ' מ"ש כחמשה רב ע"ל בק"ם דקרבנות רק שמע ישראל לכד או ה' אלהים ה' אחד ולא שמע ישראל. והנה הדעה הולת הצי"ח הכ"י כס"י ת"ו נסח הרא"ה משום דפסי פדף לזיבורא למימר ברכת ק"ם חק"ם דלורייתא (אכל אס יאמר ק"ם דקרבנות ח"כ עקי כה ידי ק"ם דלורייתא וקרי בלא ברכות. ואח"כ קרי ק"ם דרבנן כבכרות) הלכך הכי מבני ל' לאימר ומיחדים את שמך פעמים באהבה ואומרים ה' אלוקינו ה' אחד וכן קבלתי מש' מורי רבינו עכ"ל הרא"ה וכ"כ באהול מועד כסס הרמב"ן:

י' בענין ברכת המקדש שמו ברבים יש מחלוקת אם נר"ך לברך כסס או לא וכ' הס"י כס"י ת"ו ס"ק פ' כסס רש"ל ועוד ארי אומר דברכה שלאחר' מקדש כו' וכתיב עליו הס"י ח"ל משמע מדבריו ע"ל מקדש את שמך ברבים דרך ברכה דהיינו בהוצאת הכסס ולומר בא"י מקדש כו' וכן מוכח בב"י כו' וכן הסמ"ג כו' וכ"ה בתוס' פ' פ"ט דף נ"ד והוא תימא דלא הוצרכה בתלמוד ומ"ס ממזדים דרבנן שלמד בב"י כס"י קב"ו מברכת בורא נפשות שאין לתתם כה כסס כיון שאינה נגמ' שלנו אלא בידוש' עכ"ל והנה לפי דעת רבינו לסיים גם בבורא נפשות ובמזדים דרבנן כסס ע"ס הירושלמי ח"כ פשיטא שאר"ך לתתם ככאן כסס:

יא בענין לעולם יהא אדם כתב רבינו כס"י ת"ו ס"ק י"ו שהוא ע"ס ת"ש כתיבא דבי אלי' הפסוקים ברעב בראש כל חזנות אין רעב אלא מד"ה סנא' לא רעב ללחם ועל אותו דור הוא אומר לעולם יהא אדם ירא שמים בפתר כו' וכתיב שבולי לקט והגהנו קדמונינו לומר אותה בכל יום קודם התפלה ועיקרו נתן מביט דורו של שמד והוא שאמר ירא שמים בפתר והוא שאמר ואומרים שמע ישראל כו' כי גזרו שלא לקרות ק"ם ולכן אומרים נ"כ אתה הוא ומקדש את שמך ברבים והוצרכה בתוס' ברכות מ"ו א' ובפסחים דף ק"ד ב' עכ"ל:

סידור כ"י תפלת שחרית לקוטי הגרא

ברוך אימא סקור הברכות מקורא דחיי . במלת **ברוך** נתזכרו חנ"ת בג' חיבות
בנקודת ציין שבה . בהתחבר עמה
משביל העליון . ונבלל בברוך כל הד' ראשונות
ב"ר
והוא לשון נסתר (כוונתו כי בינה עלמא דאחכסיה משא"כ מחסד ולמטה מתחיל להתגלות)
(שם רע"א ח'): ברוך הוא חכמה . דחכמה הוא מעין שהוא בריכה . והכתר הוא מקור
למעין וכמו שהמקור נעלם וחיט מושג אלא ממעין (שכיון שיש מעין) ע"כ יש מקור למעין.

ק

אמרי שפר

שער נפתלי

ברך כתיב נמ"א כי ז"א הוא הנהגתו של ה' ה' ית' שמהניג את העולם ומחיה אותם ומקיימם והם ע"י ג' מדות חסד דין רחמים . והם חנ"ת דו"א . והנה המדות האלו נפסוקים אין אנו יכולים לקבל בעוה"ז כמו שאר"ל השפעת עליהם רוב טובה אינם יכולים לקבל כו' . ואר"ך שיחמונו המדות . וכדי שיהיה הנחירה לר"ך שארנכא יהיה נראה להיפך . הגדויקים שמעוררים הטוב נראה ח"ו להיפך . והרשעים להיפך . כח"ש טוב כעס מחזוק טוב כעס שכיפס הקב"ה של הגדויקים בעוה"ז מחזוק כמחזק הקב"ה של הרשעים בעוה"ז . והנה התמונות המדות הם נ"ה . וע' מ"ם רבינו בסוד הגמלים שלו . והיסוד הוא מדה אחת ממדותיו של הקב"ה טבה מכין ההנהגה שלו שמתנהג באופן שיקבלו הטינו ע"י מעשה התמונות והכנתם . והיא המדה המובלת ההנהגה ממלכ למלכ דהיינו ממלכ ההנהגה לפי מה שהיא שאין בה נסח

כלל

ק הכתר נעלם ואיש מוצג אלה מכה החכמה
דחמה מאין תמלא. ולכן בחינה ברוך שהוא
חכמה מרומה הכתר שהוא ר"ת ברכה ראש
ומקור כל. ברכה הוא חכמה. ראש ומקור
אישא בהתחבר בה השביל העליון מחכמה

ב"ד ח"ב. ו' דעת. כ' כתר. וסכלם יחזיקם
הברכות להתברך אבדן. ובכללות הוא בית -
כנו

כל הוא כתר (וי"ל דהיינו כמ"ט כפנים שסוף
שכן מרין רישין דלא מחפרשין) (ביאורו לחיבורי
ק"ט

אמרי שפר

שקד נפתלי

כלל ולא שייך בה שינוי כלל אל מכה הנגדה אחרת
שנכחה להתבסס ולהסתמך ככל עת לפי משנה התחומי'
והנהגתו והיא המל' נוק' דואל. ובאמת המל' היא
עם אחד מעדותו ית' שבה נתליוו כניכול כל משנה
סתחומיטו לפי מה שהם. וכן כל ההנהגותיו של ה' ית'
ותדמותו נתליוו גם כדרך מראה הנבואי והוא כח
א' מכוונתו סגולתו כך עי' בקל"מ פתחי חכמה ולריך
כל זה הליור של המשנה התחומיטו. כך רזה כניכול
שלי מה שילטיוו משנה התחומיטו בליה המל'.
ככה המל' הנהגת הו"א אם לשכס או לחסד. נמלא
שטמה הנהגת הו"א בכל זמן ועדן לפי משנה התחומיטו.
והנה נאמת כל דשנדד רהמנו לשכ. ואצ"ל הפנימיטו
והשורכניוית הכלים לשלם ח"י הכל הוא לפיכח. שכליתו
העת ממש שמהרה לאצורה שאליו סיבה יש להכין
שיא סיבה מתב. ולא עיד אלא שאלו ית"ם חין
שינוי מומן לומן והכל שועל רק לפיכה. ומה שאלו
רואים דין שיוטם ר"ל. הוא הכל לפי הכניוית שמה.
אבל לעת"ל נכיר הנהגה יותר כליכה ואלו נראה בעליל
אך הכל היה רק טוב מוחלם. נמלא אלו מנהגיטו
אלו כניכול שני הנהגיטו. הנהגה א' והיא רק טוב.
והוא נק' א"א. הנהגה ב' פמיטם לשכס פעמיטם לחסד
וק' ואל. אבל לעת"ל יחבטל הנהגת ואל ויהי הכל
א"א חבור"ל (פסיחם ל' א') לא כהנהיגו השי"ב.
בטוה"ו של כניוית סיבית כו' של כניוית כו' העוה"ב
שלו הסיב והמשיב אך שמה נעלמת הנהגת א"א ונהגה
כניוית ואל. והנה כניוית המתכנה כלו כניכול שמש
לשלים הנהגת א"א ולהתנהג כהנהגה חרבה נק'
ולו המתכנה הוהת נק' חכמה. והוא אלא שהמתכנה

ס"ב וכשם הנ"ל יש ר' המין ד"ם ס"ב גי' קס"ח.
א"ד גי' כ'. ואם נצייר הד' ב' וזמן כוה ד' שום גי'
ג"ב ונוסף על הב' יהי' הי"ד גי' ל"ב. קס"ח ור"ב
גי' ר'. אמת א' נצייר בעיור יו"ד כוה א' נכנס א'
הוא יו"ד ויו"ד גי' ל"ב כנ"ל ואם נצרך לוי הנ"ל
יהי' גי' ר"ב. ונשאר אותיות ל"ף סבוליו א'
תצדפו לא' יהי' שלא יהוא הסבול הרקוק הנק'
דשם באר"א הוא וזוג תריוו דלא פסיק לכן זה השביל
הנק' שלא הוא פתע"ם ונגנו תוך היסוד רבינה השביל
א"ף של אהיה ההיין. ע"כ תיכן דבריו: **שקד**
כתב שם וז"ל הקדשה אחת רבת התועלת כו'
היא נוונת ברכת הנהגין והבצות. נבלת ברוך תבין
אל הווא שביל דקוק הכתבר חכמה ע"ס בינה. ותי
אט כוורידין ששע אל ו"א כו"ר סיבול לקלות הכניוית.
וכיאר עקן זה הוא כי שני ביני ששע הם הא'
לקבל בתחלה כתי' ששע לשיורו רואיטם וכפניטם
לקלות. ואחר שכבר עלו או הם כקבלים הששע
האסייתו הנכון והנאות להם. ולכן בתחלה הששע
ליהודי ששע עליון ע"י ברוך הנו' אל אמת
החסד. ואח"כ אל הו"ה שרוא התי"ת. ואח"כ
אלהיט שרוא הגבורה ועי"ו הששע יכולים לקלות
אל הבינה ואו בעלותם אל הבינה נק' היא סל"ך.
כי אין סל"ך בלתי חילות אשר הוא כרוך עליוט.
וגם הוא נק' הו"ה. ואו לקרוט הששע האסייתו
היאוי להם. והוא אשר קדשט כו'. פ"א אשר
כבינה. וקדשט בת"ת. כבעשותי הם ט"ה וחסד
יפד. ואח"כ חסלות הברכה כמו כורא שרי הנק' **שקד**
כורא

והוא הוא חב שיקר להנהגת ואל ורחיבוהו"ם רחשית חכמה. ויכה בני התנין כניכול כשלוו הנכיל והנכס
אך יכמה יהיה הנהגת ואל היא הנק' בינה והיא הנקראת אלא כמו האם שמתרח כל ליכירי הנק' של
גשלו ותטותו ותקבלה וזכר האב ומנבלה כל אשר ואכר נליוו יתנשו. קן הבינה תקבלה המתכנה
ששעו בתכמתו ומנבלה חיותו כניכול הראוי. והנה הו"א כל הנהגותו והנהגיטו לפי משנה בני החסד תלוי
לפי הנביל שנהגת לו הבינה. ד"ה אה זכו בני אדם גירמיטם שחביון הבינה להגדיל הנהגת ואל כניוית
רנה ובשע סיבה. והוא כא מאל"ה שמשע מהנהגיטו מתגלה נו"א והכן כל זה הישע ויתבאר בתקומו כפיכח
וזה ענין כל הברכות שאלו מחשלין כהו"א יכו' ברוך וט"י הנרכה שאלו הנהגד הו"א דהייט כפיכתו
שמו ויתגלה כפיכח משע מהנהגת א"א פ"י איתח כנ"ל. נמלא כניוית ברוך אט רועט לשיר אה חיתח
מקור הברכות כנ"ל. והנורא הכל. ויקודת עיין וכניול הם יסודות א"א. והשען כי מאחר שכניוית
כמתכונות ומנבלת כל מה כהנהגת. א"כ פדאוי צריך תהילכ שכניוית תקוק כניוית אה החכמה ותכלול
אה החכמה כניוית ואח"כ תנבילה. וזה נקרא כרוך שכניוית תקבל מההכמה. והוא נק' יסוד רכיכה -
מקום הקבלה תקודת עיין ככה. והכן זה. וכה יתזכר כניול העליון יסוד החכמה. והוא כי מאחר שהתכנה
איש

כס' לעיל: ארתת חסד: ד' ח"ח: אלהינו
 נסדרה: וכל א' נגלה כל המרכבה. א"ח כולל
 תצ"ח
 (כ"אורו לרע"מ רע"א ח'): ד' ח"ח: אלהינו
 נסדרה: וכל א' נגלה כל המרכבה. א"ח כולל
 תצ"ח

ק"ס ב' ר"ט נחך): ארתת חסד ואלה
 כהן ט'. כי מסד משמש לכינה. ונק' חסד
 לנוכח שכן החסד להחנות שולח חסד יבנה
 (כ"אורו לרע"מ רע"א ח'): ד' ח"ח: אלהינו
 נסדרה: וכל א' נגלה כל המרכבה. א"ח כולל
 תצ"ח

שער נפתלי

אברי שער

בוא פרי תבן וכיזא הכל הוא במלכות. והענין
 נחך להשפיע שני מיני שפע הוא צורך בכל התפלות
 והעבודות וכו' ואל תשבה עכ"ל: (וע' בפע"ח פ"ב
 בשער הברכות). עוד דע כי אה"ה דהתי"ן בציון
 הנ"ל עם התי"ן ג' ש"ב ג' ש"ב. וקד"ב נש"ם.
 והוא ר"ב דר' הוי"ח ואל"ף דאה"ה ורע"ש בשער
 אמונת ובפע"ח. והנה בינה ה' של השם. ובהתחבר
 עם ה' אה"ה דהתי"ן שביחד שלה ג' יוסף. ציון.
 והיא נקודת ציון שבה. וכאשר תחבר עם ציון ע"ב
 של ד' הוי"ח שבשביל הנ"ל יהי ג' ר"כ"ח ככנין
 סוד ח"ש בנקודת ציון שבה. ציון דיוקא. בהתחבר
 עמה משביל העליון פ' ע"ב של השביל או יהי
 ג' ברוך. או יאמר כי בנקודת ציון יש שם אה"ה
 דהתי"ן שהוא ג' ר"ב כנ"ל ככנין ברוך עם ד'
 אותיות. ונשאר שם אה"ה ל"ף כנ"ל כזאת פלא.
 שביל העליון כנ"ל. ח"ש בהתחבר עמה משביל
 העליון. ועיקר הענין הוא השפע שבקבלים תצ"ח
 שהיו יכולים לעלות. כי הוא כקורא דחיי והבן זה:
 ועתה נבא לבאר תיבת ארתת שהוא חסד ונכלל
 בו תצ"ח עם מ"ל שהוא כ"ב אותיות התורה
 עם ה' כפולות. ונשיתבאר אותיות של ברוך ככבודא
 בפנים. ע' בפע"ח פ"ב בשער הברכות. ביחס כוונת
 האר"י ואלה"ה. וז"ל. נבצא שברוך הוא כיסוד כל
 דבינה הרוכות וכל' וסוד התכנה הרוכות ב' הדייט
 ראשית תכנה וסוד הדעת תכניו ב' עילאה. וסוד
 בתר הרכו ב' פשוטה. כי נתיב לא ידעו עיני הוא
 בסוד שער הג'. והוא נחך עליון הנרכו בתקונים
 דף י"ם לפי שכתבה נכסך כו'. ארתת הוא חסד.
 כי ארתת שהתחיל לירד השפע סביבה ע"י חכמה
 ונתגלה בכקום גבוה וזו נגלה יותר בחכר כי
 שם תחילת ספק הניצוי. ולשייך נק' ארתת
 ככד"א

א"י חלל טרם ומות ההגנה וכינה לר"ך שנגלילא.
 ח"כ בודאי לר"ך שהחכמה חכנס בתוך גבול הכינה
 שחולל להנבילה. והנה הכח הזה שחולל החכמה לכנס
 נגבול הכינה זה נק' יסוד החכמה שביל העליון.
 ונשאר לנו לבאר ענין דעת. והוא שאמר שכבר הנבילה
 הכינה כבר ידוע הדרך א"ך להנהיג כהנהיג הא"ל
 ונכתב כמות הא"ל הפעולות והנהגות. כלומר כמות
 בעלמה יעשה הפעולות לפי מה שידע וירגיש מה
 שהוכנס כבר ככינה. והידיעה הזאת מתפשטת ב"א
 שידע ל"ך להנהיג לפי ההכנס שבכינה. וזה נק' דעת
 מתפשט ומתלכס בתוך ז"א. והוא ו' שמורה על ההשפעה.
 והבן כל זה. וכן התחברות יסוד החכמה וכינה נק'
 ג"כ דעת והוא דעת עליון והיינו שהחכמה יודע ומרגיש
 הנביל שחנבילו הכינה. והבן היטב:

ועתה

נבא לבאר תיבת ארתת. ולר"ך שידע ענין
 הח' והג' הנו' כנ"ל ח"ס. דע כי כל א'
 מהמדות חג"ת נה"י הנהגתם בהנבילה. פ' כל א' יש
 לו כח מיוחד כנ"ל. ח"ש שבפעולות א"ן סוס שנינו
 בין מדה למדה (וזה דבר ידוע כי באלקות א"ן שייך
 סוס שנינו וכמות מהולפות) מ"ח מהנהגים כהנהגה
 מונבלת כל א' כפי רצונו ית"ם. וזה משאר לכל משביל
 ומלא א"ן מהנהגים ככל א' ההספ' בני ביה'. ח'
 כמות הספ' בעלמס. שם רצונית ה' ויכולתו לפעול
 פעולות. ב'. כה הנבילה שמשביל כל ספ' להתנהג
 בדרך המיוחד לו. והנה לפ"ו באתת הס ה' כמות
 הספ' בעלמס וה' כמות ההנבילה. והם ה' חסדים וה'
 נכירות. והענין כי כספ' כמות המיוחדות והנהגות
 מיוחדות אינם רק חסם. והם הג"ח נ"ה. כי הג"ח
 הם הד"ר פשוטים כנ"ל. והג"ח הם המדות ממונות
 כנ"ל. והתמונות המדות לר"ך במדות חסד ודין שא"ן
 הטולס יכול לקבלם פשוטים כנ"ל אבל רחמים אינו
 לר"ך להתמונות (כי הנהגל שכן חסד לרחמים כי מסד

הוא מלך התפירות התי"ן ח"כ הוא בלי שיפור. אבל רחמים הוא מלך התפירות שהדבר הנר"ך רחמים
 משררו טלל להפסידו. ח"כ בודאי יתן כפי שיפור יכולה הדבר ההוא לקבל הן כפוי"ו הן כפוי"ב). נמלא הם
 ג' מדות פשוטים וכ' ממונות. אך היסוד אינו רק כללות כל החסם מדות הקודמים לר"ך שיתכללו יחד
 ככל א' דהיינו שש"י הכלל הזה יוכלו אח"כ להכלל בתוך המלכות המיוחדת הפעולות מכה אל השועל.
 והמיוחדת אחסם בדרך מראה הנכונים. וכבר נזכרנו עניינם לעיל. נמלא דרך כנ"ל הם ה' כמות ההשפעה
 והם ה"ח. והם כמות ההנבילה והם ה"ג. אחסם לר"ך ה' כמות ההנבילה הנ"ל. הוא כנביל המלכות. כי
 כיון שהיא לריכס להוליאם מכה אל השועל כדי שישינו המתחונים איהם. והמתחונים כיון בהם מונבלים א"ל
 להם להשיג הנהגות ית' רק נביל ולכן יש לר"ך להנביל המדות כדי שהמלכות תוכל להרחיבם אל המתחונים
 במראה הנבילה. ולכן נבין התי"ן הוא ח"ח. והנה ה"ג הג"ל הם ה' אותיות מנשפ"ך כפעולות שהם כנ"ל.
 טסס רומים על ההנבילה כמו שהם עומדים בסוף התינה כדוע מנשפ"ך (נבין) ספירותי' בלש"ם ח"ף

לקיט דערא תפלת שחרית סידור כ"י

שאלקייט הוא חסד שבו שם אל (ביאורו שם ריש ע"ב דאלקייט חסד. ה"י גבורה. ה"י דאלקיים בסוד שלהבה י"ה. נ' במלכות ו' ה"ח ומתברכינן כולן

שער נפתלי אברי שפר

כבר"א אתה בתן לעולם כבוד בחדר ס' עקב דין רע"ד. ומשם יורד השפע לח"ת הנק' יק"ק. ואח"כ אלהינו שורא סוד גבורה שורא כלול ביסין ויסין בו. דבר אשתתפו רוא דתרון ספרין או רוא קרוא אלהינו ואין זה דומה לאלהים. כי רוא בתרין ספרין יסין ושסאל. יסין א"ל היום שסאל. ולפיכך רוא דין. אבל כאן יש אחריות נ"ז והג' סוד השסאל סוד תרין רוא דסידרא. ר סוד חל"ת. ונמצא שסתתלה בזה שם א"ל שרוא רחסים יסין. נכלל בסוד ה"י שרוא דין ושסאל. וסוד נ' שרוא דין ושסאל נכלל בסוד ו' שרוא רחסים יסין. הרי ספרוא דשסאלא דכליל ביסינא ויסינא ב"י כנר ב"י עקב דרע"א

באר"י) כן כח ההגבלה נותן גבול וקצה וסוף להגבה. ואכמ"ל. ולכן מנל"ך הם בנין המל". שהם ה"י כנ"ל. אמנם אחריות א"כ נעלמם הם עיקר ההגבה וכחותיהם. כי א"ל לכל פעולה לנאת מכת אל השועל. אם לא שיתקרוו חחלה תחת קשרי הרכבת אחריות א"כ (וכבר ביארתי במקום אחר סדר הרכבותיהם וקשריהם) שבהם מסתכל הקב"ה כביכול ומסדר הנהגותיו לפי סדר חלקי וקשרי האחריות ד"ת כשהקב"ה מסתכל באלות א". אז מסדר הנהגתו לפי סדר האות הוה. דהיינו כי ג' חלקי א' ימין ושמאל ואמנע מורים על ג' חלקי ההגבה חסד דין רחמים שהם ג"כ ימין ושמאל ואמנע כדוע. וכפי הסדר שספרדים באלות א'. ככה מסדר הנהגתו כביכול. כי בימין ושמאל מתקן ההנהגות כלי

התפשטות כמו היודין ימין ושמאל שהם נקודות בלתי מתפשטות. והיינו נמדת חסד ודין ימין ושמאל. אבל האמנע שרוא רחמים מתפשט הנהגתו הרבה כמו הקו שבאמנע אית א' שהוא מתפשט כמ"ס כל זה הארון רמח"ל ז"ל בספרו סתמי חכמה. וכינינא בהם בשאר האחריות ואכמ"ל. נמלא אחריות א"כ עד ח' פורים על סדר פנס ההנהגה שהוא ג"ח ד"ח חל"ר. וה' אחריות מנל"ך מורים על ה"י הנונים את הטק' מל"י. וכל זה נכלל באת"ה מא' עד ח' וה' מנל"ך הכסילים :

והנה אמרו רז"ל נחמלה עלה במחשבה לברוא את העולם נמדת הדן ראה שאין העולם מתקיים חסד

ושחף נמדת הרחמים שגא' גיים עבית ה' אלקיים ארץ ופנים יודוע כי שמים וארץ הם וז"ל וזכא חומר ואמא עופה אחוס. שנחשבה אכתלילו ואח"כ הבינה מנבלת ומעמדת ארום על עמדם. והנה שני מיני ההגבות יש. א' הגבנת החסד שלא יש עם דין כלל. וא' הגבנת חל"ר. והנה הגבנת החסד הוא הגבנת א"ל. והגבנת חל"ר הוא א"ל כנ"ל. והנה א"ל הם המתשנה לחדש הגבנת החל"ר וכיון שבא"ל היה חסד א"כ עיקר המתשנה דלכא עמנע לחדש הגבנה הוא הגבנת הדין (ויהא לזכירת א"ל שם הדן שבז"ל מתהפך כחובו לחסד שזוא א' מביית א"ל ואם לא יהי' דין ארץ יתהפך לחסד) וז"ל שנחשבה (אכא) עלה לברוא נמדת הדן אלא שאין העולם יכול להתקיים בדין. ולכן הבינה שמה נמדת הרחמים. וז"ל בראשית שהוא אנה ראשית חכמה מתשנה ברא אלקיים נמדת הדן את הבאים ואת הארץ שמים חחלה וזא"כ ארץ כידוע בסוד מילוי היוד של חכמה ו' ד' חחלה ו' זא"כ ד'. אבל גיים עבית שהוא אמא שפוט הכל כנ"ל אז ה' אלקיים שחף מדת הרחמים ועשה ארץ ושמים ארץ חחלה וזא"כ שמים כידוע בסוד ה' של הבינה ד' על ו'. והנה הזכיר בכאן רק מדת הדן וברחמים אבל לא הזכיר מדת החסד. שזה לא נהגש בז"ל שהוא ג"כ הגבנת א"ל (אלא שבא"ל הוא חסד השולל את הדן אבל בז"ל חסדו אינו שולל את הדן והכן זה) אמנם כתיב עולם חסד יבנע פי' שבנין והתיקון הוא החסד (כי בנין פיה חיבור שמים וארץ כי שמים הוא י"ס שמים הו"ה שהוא מו"ה א"ל י"ה בז"ל הו"ה). וכן נ"ל יתקן יתקן שרוא נברוא יתקן בשמים יתקן ג"כ יב"ק ענין הדן ונברת] ארץ הוא מילוי אלקיים באלפי"ן. והזכירם יחד כשפוט הוא הו"ה אלקיים בני' יב"ק ענין הדן והנה החסד הוא עיקר בנין הכנין שהוא מתקן שזודיעו וז"ל. והענין כי פי' ויוני ככל מקום הוא. כי יודוע כי המלכות היא הכח של הקב"ה שמיניל הנהגתו אל השולמות ומיניית אחוס בניור הנשתי. ולכן לר"ך שהגבנת הו"ה יבא ויכלל חוק הגבנת הטק' וזה נק' ויוני. וזה נק' בנין כמו שארז"ל (ינמות ס"ב) כלא הימה. וכתוב וזכנה גם אנכי ממנה. נמלא דרך כלל ב' מדות חל"ר. עיקרם של וז"ל הוא דין ורחמים וחסד בא מה"ל והוא המוונס לז"ל כבוד חסד דלחגלי כסיה אמה. נמא מדת החסד הוא המוביל השפעת הו"ל לטק' ומשם לכל השולמות. ולכן עיקר הגבנות כנהגתו הוא פי' מדת החסד. ולכן מה שאני יכולין לרנר עמו בלבן טיבה אורה הוא חסד מדת החסד: ומ"ס ה' חל"ת. יודוע כי חל"ת מדת הרחמים הו"ה. ואלהינו נטורה דין אלקיים כידוע. ומ"ס הו"ה הרכבה שלמה הוא כמ"ס רבים בריש ס"ד כי המלכות יש לה ג' מקומות אלא יסוד ות"ת ודעת. כבוד הולם עירך וכלל הג' מקומות הוא

כולן מסקור הברכות: ובתיבת מלך העולם
שלים אל הבינה לקבל ברכות חרשות מלך
הוא בינה. העולם חני'ת כידוע. וה' הדעולם
שרבקה תמיד עמס. וע"כ הוא עלייתו. וע"כ

פ"ב): מלך העולם כנינה: אשר
קדשנו במצותיו וצונו. כאשר קדשנו
למלך
מתברכן בתיבת אשר קדשנו. אשר ונת

שער נפתלי

אמרי שפר

נתיב

הע"ש ב"ר"ם. והנה ע"כ סוד השפע היורד כלמלה
לחברך כנ"ל לצורך עצמן ולא להשפיע לאחרים
ולשכך אין סניע השפע הזה רק עד הורדות עכ"ל.
וע בשער הכוונות בענין כוונת העמידה הרשע או
שכ' וז"ל גם צריך שחרע כזו י"א נחשע ע"כ כ"ב
אותיות האלפא ביתא כנוודע. והנה בתחלת ל'ג'
הלקוח בג' קיין שלו ו' אותיות הראשונות בקי
יסנו. וז' אותיות שניות בקי שסאלו. וז' אותיות
השלישיות בקי האמצעי שלו. וכן נזכר כוודע פ'
בראשית ר"י ע"כ. וז"ל אמרנו ד' בחסד. ושיבלם"ג'
בגבורה. סע"ג קדש"ת בת"ח כו. ואלו ה"ש עולמות
הם הב"ב וכוונות עצמם אשר הם כבינה וכולם
מתחלקים בוי"א. והאמנם עקרים הם למלה בג"ד
ד"א אבל האמת ידועה ונגלה לחיך במקום שנזכר
ושלם היסוד ראינו שזאת בחוה ד"א כנוודע וזו
ששם ואילך הם מתחלקים ל' קיים ונמצא שיעקר
המרחם הם בתג"ת ד"א כו. ועוד נשארים סאלפא
ביתא ה' אותיות אחרות הכפולות הנק' כנצפ"ך
וכבר הודעתך כי אלו ה"ם התי"ג הנז' כוודע כו'
והחתם אותיות כפולות לפי שיש ברעת ד"א ה"ח
וה"ג כו' ונחלקים כל ה"ב אחרון בלתי ד"א וגם
הב' עשרין נתינים הנז' עשנן אל הגבה והתי"ח
בניק ד"א כנוודע עכ"ל. עוד כ' שם בכוונות אתה
וה"ל. וזה נרבו בלתי אותיות א"ת של כלת אתה והם
כ"ב אותיות נין אלף עד תי"ו וכיוצא בזה פי כוודע
פ' בראשית על כלת את תר"ל כליות האלפא
ביתא סן א' עד ת' שסיכנס א"ת. גם עתה נכנסין
התי"ג עצמן כו' ויורדין אל הסל' וזה נרבו באות
ה' על אתה יהיה ה"ג. וה"ם ה' אותיות כנצפ"ך
היתרות על כ"ב אותיות הנרכשות כסלת אתה
באותיות את נין אתה עכ"ל:

היא אות רביעית ומשלמת לך נמלא ית"ו תל"ד וס'
כתראה מל' והיא לזה. וכן כתי"ת סס מל'. וכן כתי"ת
סס מל'. פ"ש כססד"ל כסס י"כ. ופ"ש כסס אלקינו
ידוע כי סס אל הוא כחסד וע' רש"י כתי"ת כסס פ'
כי תשא כס' פדח אל וע' ר"ה י"ו פ"ב כתי"ת כתי"ת
הי' דאלקינו הוא נוק' דין כמבואר בתיקונים תי"ג
פס"ה. נ"ו ל' הוא יוקב"ל ל' שפרי כסס וכן כתי"ת
כידוע. ו' הוא דכורא ויק' כידוע. נמלא כסס אלקינו
יש המחקר מיימין ומשמאל. והענין כי מחד הדין הראשית
הכוונה הוא לעשות חסד. כי אם ישמרו מצותיו יקבלו
שכר פי א"ל לקבל שכר ועוד רק מלך הדין. שפדין
נותן ליתן שכר למקיימי מצותיו ולהפסיד לעוברי מצותיו.
וה"ל ליתן שכר למקיימי המצות אם לא שיהי' עמדה
הוא"ת נוסף להפסיד לעוברי מצותיו. דל"ה נמלא מחד
הדין לוקה. אלא הדין נותן להפסיד ולהשכר. נמלא
פיקר הכוונה הוא השכר. כי הקב"ה רינה שיקבלו
ברחימו אלקותו עליהם ויקבלו שכר. ואם רואה שאינם
רוצים לקבל אלקותו עליהם. אז מעניש אותם עד שישובו
לפגרו ואז יקבלו גם כמה שכר. והנה שם אלקינו
מורה על אלקותו בעצמותו. ולזה מרמו שמתחיל
כאותיות אל שהוא הסד על הכוונה הנ"ל. שרואה ללנות
אלקותו על הכריות ליתן להם שכר וזהו ראשית כוונתו
אשר לזה מרמו אותיות אל כנראשית אל אלקינו אך
לכסוף כשאינם רוצים לקבל אלקותו הוא מענישם ולכן
אלקינו מורה על מדת הדין. וכל זה טרם שקבלו
הכריות עליהם אלקותו. שעל זה מורה שם אלקינו
שאינו נרמו בו קבלת מלכות שמים על הכריות. משל"כ
כסס אלקינו ככלל בו קבלת אלקותו עלינו. ואז כשכבר
קבלנו עלינו אלקותו אז חרבה"ג גם כסוף נותן להם
שכר ואז הראשית וכסוף הכל טוב שהוא השכר אלא
שנאמנ"ש פתח הגיטו אל הסוף אז מענישם כדי שיקבלו
עליהם עול מלכותו וכמתקבלים אז מענישם אל הסוף
ויקבלו שכר. וכן כנדיקים נמרים שמקבלים שכר נ"כ
האמצעי לזה הוא מדת הדין שגורם לקיבול שכר. ולזה
מורה שם אלקינו שפי' שאנחנו קבלנו אותו לאלוק. ואז
הראשית והסוף הכל להטיב. ולכן נרמו כסס אלקינו.
כתחלה אל כנראשית הכוונה היא הסד. וגם כסוף ו'
שהוא כנראשית אלקותו על בריותיו ותיבת שכר להם:
ובתיבת מלך העולם פליש אל הבינה לקבל
ברכות הדעות והענין כי

הנ"ת הם שיקר ההנהגה ככלל כסס הד"ר וכססה
פליש אל הבינה היינו כי ההנהגה מתעלמת ואיננה
(גימל) רק

נתיב עם השביל בסוד אשר אהי' כמ"ש כפ' א"מ(ס"ה ב'). קרשנו כולם בכלל כל החג"ת שהם כולם א' בעליהן. ח"ם אבהן רעאל במחשבה עלמא דאהי ויוצאן עכשו בתוספת ברכה. שמתחלה היו בברכה ועכשו בקדושה סדרנא דחכמה בחיבורא. שמתחלה לא היה רק בבינה והחכמה נכלל בה. וענה בדישוק. ועכשו בתברכין גם נהי' בפרשות. במצותיך נ"ה. וצדנן ביסוד. והבצוה בפרשויה סיום הברכה בסל' שהיא מצוה וכל הבצוה ולפי שנהי'

אחלקו צ"ח (למשלח מלואח במכמה) צסוד קדושה. וגמוסף קדושה כנה"ו שהן בחין בחוספ' כדוע (שנה"י לבר מנופח) וזהו תוספת קדושה. וחס. במלתיו ט"ה. ולוט יסוד: (ר"מ ר"ש פ' עקב ע"ר ט"ב): אשר דא אימא. אשר לקי"ה. קדשט בלדיק. ולטי כפד"א. דעד"א וזהו כשה"ב המלוכה (על המלות שבמל') ומעשה דפקדא

הן

שער נפתלי

אמרי שפר

העולם כו'. בחך הם הארות של קב"ו וק"ב הנפשות לחג"ת הגב' אתה ה' אלקיט כי אתה תא בסוד בסוד אברהם שואמר לו אתה בן לעולם כנר נבטא דמפשיט. והרי זה קו היסין ואחריו קו האצטרי הסכור לו והיא תחת' הגב' ה' כנודע. ואחריו קו השבילי גבורה הגב' אלקיט כנודע וצדכם מתחבת הכלכות הגב' סוף העולם אשר לטבה סבנה כנודע וארבעתם עידיה אל תבינה הגב' גם היא סוף העולם אשר הם רק אשר תחת'. ונמצא כי בבחך תבין שתי כהנות בכלכות ובבינה. והנה אחר עול כולם שם או לוקחים פרנסת אבותם כשם כדמסין (יונק החינק) (היטק החינק) כסרו אמו כו' והרי בשלח סוף העולם נרבו יניקת בן ובה תנקיאים העולם בן אימא עילאח סוף גורל עילא עכ"ל:

ח"ל

ותמן כה לז"ח שיפטיש שפע קדושה וכני אדם מדה כנגד מדה. והן הן הברכות של חג"ת שחכרין בעלייתן דהיינו מתחטור רנוס וכהם להרכות שפע קדושה וכני אדם והוא הקדוש' של הג"ח:

והגה ענין שפע הקדושה הנשפע על בני אדם הוא זה:

ידוע כי באילנות יש אורות וכלים, והענין כנר ביאר לנו רבינו (בליקושי שבסוף ס"ד הנדפס פתח טוילנא) שהם רגון. ויכולת. דהיינו כי בכל פעולה יש רגין קידם לה. ונס יתלח דקייט כי ביכולתו לתלואת ולהבלים רגינו. והנה רגנו הוא האור. ויכולתו היא הלב. והנה פעולת בני האדם מתקדם לכני סגים. סוג א' הן דברים הנגפים אל הבהירה. סוג ב' הן דברים שאין להבהירה ייכות להם. והנה כסוג א' יש ג"כ ב' חלקים. החלק א' נפשיה המנית. החלק ב' כפשוטו פל' א' מן ח"י. וכל דבר רק על הלך זה שהוא כעש פשיית המנית. כי אז בודאי רגין ה' היא נפשיית המנית. אבל היכולת שהם הכלים כנ"ל כניכול חן ביכולתו לשאת המנית (אחרי שהוא כפשוטו המנית) ויכולתו כניכול לנו (ומזה נמשך גם תיקוי הפילמות החלוים בהמנית היכולת ג"כ כהיינו "ניתן לו כניכול ילאתו) נמצא כעש פשיית המנית אנהו כניכול כליו של הקב"ה. ורגנו כניכול שדה על כליו. ואיננו כיד צרור כיד האצבנו. ונמצא שכל ידי הכניוית לפשיית חת המנית או צריך שהקב"ה ירכיב פלטי כניכול ואיננו נפשים מרכנה אלא (כי ח"ה לפשיית פעולה כטולם בלתי ה'). וכל וז"ל פ"ב נפשיית המנית כניכול גם ה' יפשה פמנו. והוא כנ"ל ברניט שדה פלינו ואנהו כליו). וכל וז"ל פ"ב כהה כההה הנינופמי לברדן. אבל כסוג הב' שהם פניני טוה"ו וכל הדברים באינם נוגפים להבהירה הכל כידו של הקב"ה (ס' בודא) ויסולח שהם אורות וכלים הם הכל חלקת נהור כידוע כי באילנות גם אלו הכלים הם חלקת) משא"כ נפשיים נוגפים להבהירה אז המחשבה והרגון הם של חלקיה שרואה ט כנ"ל. והכלים דהיינו ביכולת ניתן לאדם וצדא כניכול כאלו חן ביכולתו לעשות פעולת המנית ההיא רק פ"י כלי האדם. ח"ם

חן דרגין שלה כירוע. לכן נקראין במצותיו וצונו. ויצאת נה"י וברכותן הן סחכמה והן בסוד תוספת. ולכן דווקא בברכת מצות שהן מתקדשין סחכמה. משא"כ בברכת הנהגין שאין בהן תוספת הקדושה אין בהן אלא ברכה המל' מאבהן כשעלו לסעלה. וסיום הברכה ג"כ במלכות. וסיום של ברכה סמבע ארוך. והואיל וכבר נכללו ונכלל שסאל ביסין

דפקודא הוא קדשנו והוא בלדיק והוא ארצה. ששה פרי (ביאורו לת"י ע"ז א' ותי' ל"ט): ומסע' דער"א ולדיק קדשנו דא אימא. וטנו דא אבא דער"א וכן לדיק מטוין מספרא דאבא דאיכו ראש כמו הראש המטוע על כל דבר. ומספרא' דאימא טושין דאיכו אשר קדשנו. ועד"א ולדיק מטוין וששין מתדווייח מוא"א על מאן על שכינתא תתא. והוא סיום הברכה (כגון) על נפילת לולב שהוא המטע שלמה הוא במלכות. וכן בכל מטה. (ביאורו שם): על צג' מאה. והוא כי על דכל ברכה אקב"ו על מטה לזית וכן בכל מטה וכן בכל ברכה הוא מושבין מאה. והוא י"ד ראדג"י בתי' אחרונה שבה שנק' ברכה. ומסע' דא מאה ברסות. כי י' פעמים י' מאה. והוא י"ד ראפריון שהוא במקום ס"מ ראפרסמן כמ"ס בריש פ' תרומה ע"ס. והוא כי ס"מ

שער נפתלי

אברוי שפר

וה"ל שער הכוונות בענין ברכת השחר. ו"ל ונחזור לבאר מלת אתה כו' הגה עתה במלת אתה נתחברו שניהם יחד (פי' שני יסודות דאו"א) ביסוד שלה. ועתה נק' היסוד שלה אשר כנו' בתיוקונים ה"ל דף ס"א ע"ב כי הובר נק' ראשו והנקבה נק' אשר עכ"ל: וי

וה"ס הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. ידי דייקא. והכן זאת ואחמ"ל. נמאל לפי הכל בעשות האדם המלוות הוא במקום כלי הו"א. והוא הקדושה הנכסע על האדם שירכב עליו כחות ה' ויכולתו לעשות המעשה ההוא והוא אשר קדשנו במצותיו:

ומ"ש כי אשר הוא זיווג נתיב עם שכל בסוד אשר אהיה. הענין כי הכינה נקרא אהיה אלא זמין למיחיה פי' שהמחשבה שהיא הכינה עדיין אין בה כרות ההנהגה בעלם שהם הד"ר. רק שמסדרת חיד שיחיה ההנהגה וזה נק' אהיה שאהי' בכתי' הוי"ה שהוא ההנהגה. וזה אלא זמין. פי' אלא מפין ומזמין. למיחיה. שיוכל להיות בתי' הוי"ה. נמאל שהמחשבה שהיא הכינה נק' אהיה דהיינו שמתכוונת איך שיהי' ההנהגה. אמנם אם לא שהמחשבה תחשוב בתהלה לעשות ההנהגה אין להכינה מה להתכוון. ולכן ההכנה מה שמפין את הכינה שחובל להתכוון. הוא מה שהחכמה תחשוב לעשות ההנהגה והה"כ תחנהו בגבול הכינה דהיינו שהיא תגבילהו איך ומה לעשות הפעולה ההיא. וזה נקרא חיבור היסודות דאו"א שכל ונתיב כאשר ביארנו לעיל בתאמר בביאור מלת ברוך פ"ס. והנה החיבור הזה נק' אשר. והוא כי תיבה אשר הוא מתקשר תמיד אל התיבה הבא אחריו. ולכן אשר אהיה. אשר הוא הכנה לאהיה. והיינו חיבור היסודות הג"ל שהוא הכנה להכניס שחובל להתכוון כנ"ל. וזהו מבוחר דברי רבינו כי אשר הוא זיווג נתיב עם שכל:

ומ"ש נתיבת קדשני נתקדשו חנ"ת בתיבסת ברכה. כי בתהלה בתיבת ברוך נתברכו בניה. ועכשיו נתקדשה מדרגת להקמה בחיבורא שנק' קדש. וגם נה"י מתברכין בפרטות ויוליאח נה"י וברכתן הן מחכמה. הענין הוא כנ"ל כי בעת עשות האדם מלות ה' אז שורה עליו הרעון אלקי שהם נקראים אורות דאצילות. והרעון האלוך נכלל בו כל הלקי ההנהגה שהם הנ"ת שהם חד"ר. והנה הנהגה הזאת שחובל לברוח על האדם ויכול זאת יעשה האדם בבחירתו את המלוות. וזהו ענין קדושה וכן יתר שמקבלין מחכמה. והוא כי על ידי זה שמקבלים כה הנ"ל מתברכים גם הנ"י על ידם. ועל ידי הנה"י יכולין לשבות על האדם השיטה המלוות כאשר כתבנו למעלה. כי הנ"ת הם החד"ר בפשטם שהנהגה הזאת ח"א רך בעוה"ב. אלא בעוה"י השפעת עליהם רוב טובה כו'. ולר"ך הנהגה אחרת ממוננת והיא הנתיבת הנ"י שהם ג"כ הנתיבת הד"ר בעולם הזה ולכן על ידי ברכת הנ"י הנהגת שלום הזה יכולים לברוח על האדם בעולם הזה בעת עשותו מלות ה' כנ"ל. והנה"י הנ"ל נרמזים בתיבת במלותיו ולזו כמביאר בפנים ויתבאר בעוה"ל הבין:

ומ"ש כי המטה בפרטות סיום הברכה במל' שהיא מטה. הענין כי ידוע כי ז"א נק' הוי"ה ומל' הדטי. והיינו כי שם הוי"ה מורה שהוא מקום הכל והוא היה בכל מקום ופועל הכל. אמנם לפי הנהגה הזאת לא שייך טוב בחירה וביס המטה לכן נעלמת הנהגה זאת ג"כ ואינו מתגלה רק מעט מהנהגה וזה

ואת . והמעט הוא סוד' שם אלתי שפי' ארון הכל
 כמו ארון המושל על הכל . ופי' עבדיו ופועלים רק
 שהוא מושל עליהם ומושיב רעוט . ולכן נהגה זה
 שאינו מתגלה רק מתגלה שייך לו מנוחה . ח"ם לא
 כאלו נכתב אתי נקרא בו' . כי הקריאה פי' ענין
 המתגלה כמו הקריאה שעל ידו מתגלה מה שנכתב .
 והטעם בגיל' כי אינו מתגלה ממנו רק הנהגת
 המתגלה שהוא שם אלתי' שם הנקרא . וכשם הזה
 שייך מנוחה לכל ולכן המל' שהוא שם אלתי' נק' מנוחה .
 ועוד כי שיקר המנוחה הוא כעבור המלכות . וכל רוממי
 המנוחה והמעשים עוכים נרשמים הכל במלכות . שהיא
 המתקשרת עם התחומים ומקבלת יצור המעשים לפי
 מה שהם . והנה המל' מה שהוא מקבלת יצור המעשים
 וזה נרשמים רוממי המעשים הוא כשכיל שהמלכות
 מתקשרת בתוך הגנרלים ומחיה אותם ונעלמת בחוכם .
 ועל ידי מעשה המנוחה נתגלה שליטת המל' בחוכם
 והכן זה . גם דע כי כמו שאמרנו שכעסות האדם
 המנוחה שורה עליו רוח אלוה . ורעונו שורה עליו .
 והוא האדם נעשה כלי אלוה ככיסול . כן בהתורה
 הנאמרת ד"מ בחושי הניצח ג"כ שורה עליו תעשה
 המנוחה ורוח אלוה . אלא שאלהם שהוא הופעל על
 המנוחה מתגלה וצורה עליו כמות הפועלים של אלקות
 דהיינו מנחה וכן תג"ה נה"י שהם הפועלים והמנהיגים
 בגיל' . ועל מעשה המנוחה בעלמה שורה עליהם כח
 המל' שהתגלה עליהם כח המל' המתלבס בחוכם
 וזהו טעמו כנין המל' . והכן זה היסב . והנה כעת
 שמה שפע קודם לעושה המנוחה מתגלה הנ"י והם
 מתברקן בגיל' כי נה"י הם ההנהגה הו"א לפי ענין
 המל' המתקשרת בעולם הזה . ומדחיוו שם אינם
 מתגלן כי ההל' הפי' שהוא ימין עושה דין . ולהיפך
 הכור שהוא מאלל עושה חסד כבוד ליקר ורע לו
 רעט ועוב לו כמ"ש רבינו . והמלכות מתלבס בה נה"י
 כידוע והיא משלמת אותם ומכסה עליהם כידוע ולכן
 עלם הנהגה נה"י תג"ה אינם מתגלים בעוה"ז עיקר
 הסודיה רק נה"י שהם שייכים לפיהו בגיל' . לכן הם ג"כ
 נקראים בשמות המנוחה ולכן נרמזים בחיבת במתחיו וטו :
וסי' ש כי נברכה הנהגת און בהם חוספת קדושה
 רק ברבה המל' מתברקן כשפט למעלה .
 הכנין כי גם נברכה הנהגת לריבים ווי' לעלות למעלה
 והענין כי הנהגת אפרו רוצ' כל הנהגה מן הנה"י בלא
 סדקה משל בו' . כתיב לה' הארץ כי' וכתוב השמים
 שמים לה' והארץ נתן לבני אדם . ליק' כהן קודם
 סדקה כהן לאחר סדקה . והענין כי גם נברכה הנהגת
 פולק ווי' למעלה והפעט פי' הלל כל הנהגת הם
 מדלי' . והאדם הנבילוני המכלס ומעלה ממדרגה של
 דלי' לפדרתה האדם . נמלא כי כמות ה' ית' הנוסע
 כדלי' אלו מתארים כעת לכמות ה' שפועלים ומוספים
 באדם . ואין יוכל האדם לעשות זאת . אבל הוא פי'
 שמתגלמים ווי' שם הפועלים בשלם . וכתיבם אלו

ד"ר הוזהר שם קצ"ג כ' . פתח ר' אלעזר ואמר .
 ה אלהי אתה ארוספת בו' . ה רוא עילפסת
 שירחמא בו' . ופי' הסקדש סלך חכמה אבא . הי' ל'
 אבא שהוא חכמה דאצילות . אלקי רוא בו' שירחמא
 רקימא לשאלא בו' . ופי' שם . בינה (ופי' שהבינת
 נק' מי רקימא לשאלא כידוע) : אמה דא יסינא בו'
 ודוא כהן עילאה כד"א אמה כהן לעולם . ופי' שם
 חסד רועיד : ארוספת כולא כחדא . ופי' שם פי' כל
 הספי' כולם : אורה שפך בו' . ודאי שם ידוע . ופי'
 שם פי' סלך הנק' שם : כי עשה פלא כסויא ולברש
 למתלבשא נהרא סתיבא עתיקא סכירא בכסויא
 דנהורא אחרא . וע' בסקדש סלך שם . ול"ג דהכוננת
 על שני בחינות הבתר . עתיק וא"א . שהם נקראים
 במשאל ובמכוסה כמ"ש רבינו בחינים בכ"ס .
 כי עתיק יומין נק' בכוסה שדוא כחלכש ונפשה חסד
 א"א וא"א נק' פלא . כוסלא שא"א להשני אפי'
 שאינו בכוסה . ווי' בוורה שם נהורא סתיבא עתיקא
 . שהיא ע"י סכיר' בכסויא דנהורא אחרא . פי' עתיק
 הגיל' בכוסה תוך א"א שהוא נהורא אחרא תצ"ל :
 עצות כדחוק כאי ניהו תרי בדי ערבות . ופי' כמ'
 הגיל' תרי בדי ערבות פי' הם נ"ה . והם נק' ערבות
 (פי' שהם תריין בולין פירקן הראשונים שלהם .
 וכליות יועצות) ופי' כדחוק מאבא תנן דחוק מים
 סקבלים האריה . אינ' בינה נק' דחוק בהשאלה .
 ונ"ה סיסם בסוד וסבינה נביאיו : אסנתא וסנן תריין
 דאינן חד נהר תנן . דא נפיק סקדן ודא אסנתא
 סינה . ופי' בס' הגיל' ור"ל גן זה הוא סל' . ונודע
 דוא יסוד שיוצא מהכוח התק עזן . והיינו אסנתא
 עזן דקרא . כי אסנתא היא כל' . ואסנן דוא יסוד .
 עכ"ל :

ודל' ויהי ריב פ' בלק . ואוליגא האי כמן דאיתער
 בליליא בשעתא דקוב"ה צאל בגימא לאישע עש"ט
 בצדיקייא . בעי לסיכר סוקא דא (ר"ל סוקא ה' א"ל'
 הגיל' דקאי שם על הוזהר קצ"ג הגיל' כדעתא דל' כמ'
 ולברנא רעותא בו' (פי' לכוון בו' כוונת ונד' כדוד
 הגיל') ובתר כן יאמר אודך על כי נהורא נב"לית
 נשליאם כעדין ונפשי יודעת מאד . לבתר ועוד ידע
 סקדן ונ"י בו' והיינו שכתב החסיד קדמו כי סתודע
 כפלגת ליליא עכ"ל : דהי' לך כי וכן אסדת הסוקים
 אלו הוא כד' מתערר בליליא בתנות . וענין הספוק
 אודך על כי נהורא בו' גיל' כי עניני על חיות
 כי הה"ה נק' נורא והיפוד נק' אמת . ומה כרית'
 וזה נהורא נורא אמת . ופי' נשליתי כי קבלתי כ'
 פלאות כהבינה ע"י נורא אמת תלת ויסוד . ועי'
 נשליאם כעדין יתב' הפי' שנק' עשייה עשה כ'
 פלאות כידוע בסוד כ"ס . ונפשי יודעת מאד . יודעת
 דוא לשון יוזנ כבו וידע אדם . פי' ונפשי חסל
 שנקראת נפש יודעת ופודותה עם סוד שדוא רמ'

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידים:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 אשר יצר את האדם בתבונה וברא בו נקבים
 נקבים תרולים תרולים גריו וידוע לפני כסא
 כבודך

בימין ועל למעלה איצ לחזיר
 שמאל כי נבללה בב"ם בימינא:
 (איתא בז"ח נלק מ"ב ב' לומר
 פסוקים אלו ככוונה זו .
 וכוזה סס ד' ק"ג ב' [יסעי כ"ה]
 ה' [תכמה] אלהי [כינא] אתה [חסד]
 ארוסכך [סלל נחלת] אורה שמך
 [מלטה] כי עשית פלא [כתר יפ"י]

כסויה לאתלבשא] עצות סרחוק [מ"ה] אמונה אומן [יסוד ומלכות]. אורך על כי גוראות נפליתי
 נפלאים מעשך ונפשי יודעת סאר: ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו' וכו"ם נה [כ"ב
 ע"א] כד קס נפרא יאמר. יהי רצון מלפנך ה' שיהא לבי נכון ומסור בדרך שלא אשכוד):
 על נטילת ידים בכתר דעשיה: אשר יצר בחכמה:

אלהי

ליקומי הנרא

ס"מ דאפרסמון הוא יו"ד מלא דאתכליל ו"ד ביו"ד וכמס"ס. שתין לקבל שיה סמרין כו'
 ארבעין לקבל ד' סמרי פלמח והן ו"ד שמים וארץ שמים שיה סמרין וארץ ד' סמרין מארבע
 כנפות הארץ: (ביאורו לתיקונים קל"א ע"א כד"ה ועטרה דליבו יו"ד):

אשר יצר בסוד יולר אור. וברא כו' בורא חשך אימא דבלבוסא כו'. גלוי וידוע ברעס
 ולפי שבו ב' דרגין. טובה תוכחת מנולה מאהבה מסומרת וזהו גלוי וידוע:

שא

אמרי שפר

שער נפתלי

שמעטיפים גדל"ח מתעלמים ועולים למדרגה הכינה
 כנ"ל. שאינם פועלים רק מתבוננים על פעולת האדם
 איך יעשה כבחינתו. ואז האדם יכפל את הדל"ח
 למדרגתו ע"י אכילתו. וע"י הנרעה שבדרך תתעורר
 הכינה ותחן נח נאדם להפלות הדל"ח אליו. וכ"ז
 ע"י הנרעה אבל האוכל בלא ברעה ה"ז אז הוא להיפך.
 כי כחות הדל"ח עומדים בתקומת רק שהאדם יודע
 מדרגתו לחולין משני ספנה מה' וע"י אכילתו מחבר
 כחות הדל"ח שהם קדשים אל כחותיו שהם עכשו חולין
 ולכן מעל. ונמצא כי קודם הנרעה כחות הדל"ח הם
 לה' וזהו לה' הארץ ומלוואה. אבל אחר הנרעה ניתנו
 כחות אלו לאדם שהוא יעלם למדרגתו. ואז והארץ נתן
 לבני אדם שמדרגת דל"ח שבארץ נתעלה למדרגת
 בני אדם. אבל תוספת קדושה אין בהם כי אינם רק עלייה ממדרגת דל"ח למדרגת האדם. אבל לא שיה'
 האדם כליו של הקב"ה. שזה שייך רק בהמות והבן זה:

שם ס"ה אדם. ואח"כ אומר ונהר יוצא מעין על
 הדעת ו"ח רבינה הגן' נהר שהוא יוצא מעדן חכמה
 ומסקה את הגן. ג"ן סדרי ראורייתא. רהינו סתתשם
 בפנימיות ו"א יוצא שם למל' נוק' שנק' גן והוא
 אמונה אומן גנו' בזהר הגל':

ומ"ש כענין ברבת נפ"י ואמר יצר ואלהי נשמה.
 ול שער הכוונות בדרושי תפלת השחר
 דרוש א'. ונבאר עתה כללות שיש בסוד תיקון
 תפלת השחר. דע כי בן תחלת התפלה עד ברוך
 שאמר הוא עולם העשיה. ובברוך שאמר עד יוצר
 אור הוא עולם היצירה. וכן יוצר אור עד סוף ברבת
 אבות הוא עולם הבריאה. ושאר כל העמידה הוא
 עולם

ומ"ש נברכה של מטבע ארוך הוא ספוס. כמטעף הנרעה מסיים ג"כ כנרוך ושם אינו אומר רק ברוך
 אחת ה' לכד. והעשם משני שכבר נכללו כבינה בתחילת הנרעה. ולכן אינו אומר מלך העולם. וכן
 אלהיו שהוא נבירה דינא שהוא שמאל כבר נכלל בימינא בתחלת הנרעה. ולכן אין צריך להזכירו שד
 הפסם:

ומ"ש כענין נפ"י ואמר יצר ואלהי נשמה. דע כי ד' עולמות הם אצילות בריאה יצירה עשיה. וככל א'
 ע"פ ופנינים כי באצילות הוא מה שאנו משערים מדותיו של הקב"ה לפי הגשמות והמחשבו שאנו
 ומשערים ומדמים שיש בו כשנמו כביכול מדות אלו כאשר ביארנו לעיל משם מופיע. ומה שיש לו רצון
 ויכולת שהם אורות וכלים כנ"ל מהא"כ כע"ס דני"ע שהם מה שידוע בודאי כי הוא פועל ויושע בכל מדותיו
 בכל העולמות לפי מה שהם. וכעולם הבריאה שם נרא הגשמות שהם השכליים וההגשמות כן למעלה כן למטה
 שכל

תפלת שחרית

סידור כ"י

כבודך שאם יפתח אחד מדם או יפתח
 אחד מדם או אפשר להתקיים ולעמוד
 לפניך. ברוך אתה יהוה רופא כל בשר
 ומפליא לעשות :

אלהי. נשמה שנתת בי מהורה היא אתה בראתה אתה יצרתה
 אתה נפתחתה בי ואתה משפרה בקרבי ואתה עתיד לפלה מפני
 ולהחיה

ליקמי הגרא

שאם יתח כו' או יתח כו' דרגין האחרו' פתוחין וסומקין. רופא היא בלימח כה"כ
 חו'. ומפליא מפליאום חכמה ככ"כ. דפלא חלקי שהוא מפלא כללן ולכן אמרנא היא כה"כ
 כ"א. וקטו דב' הוא מפלא נסיו הפליין פלא כדזע עכ"ל (ביארו לאדום כרסום נפ' הרוחם)
 אשר יר את האדם בחכמה שהוא אדם דימיה שפליו נאמר ויגר ה' חלקים את האדם
 וברא בו נקבים נקבים כי נקודות בחכמה. וט' נקודות הן וכן כשלין ט' מלמסלה למטה וט'
 מלמסלה למעלה בסוד ח' פלמין. וט' נקודין אלו הן יו' (י"ד נקודין וכו' קיין דקמן ופתח)
 והן ל"ב ב"פ יו' כשלין כנ"ל. ולכן נחלקו אח"כ בשיניים יו' למסלה יו' למטה. ושם פשר
 נקודות כחשכין נקב וכו' יו' הג"ל הן ב"פ נקב. והו אשר יר את האדם בחכמה וברא
 בו נקבים נקבים ב"פ. וכל נקב ח"א להשיג מהותה כשו החכמה. ונקב הוא בחכמה
 כנ"ל. שהוא משגיח מן התלוטח מלץ מן החרכים שנטוף: (ביארו לחו"ח ל' ח' דר"ב
 רשימין חישן וכו"ה ב' מלטיירין):

בר מחער ט' אלהי נשמה כו'. הוא יפח בחפיו כו': אהה ברארה טו' מג' פלמין כו'
 נה"כ. וגפש אדם טלר בקרב אמו כדזע. ח"ש אהה נפתחה כו': ואתה מססרה
 בקרבי משמרה בלבושה כימי אלוה ישמרני כנגדו כס. בקרבי כתטת אור דמ"ש כסס כד"י
 [כ"ב. ואתה עתיד ט' בעביה חילנא ט' כו' ג"ר כככא שסס מקנגין ג"ר נר"ג וכתטס
 אור

אמר רי שפר

שער נפחלי

עולם האצילות כו'. והנה בהיותו בסוד העשיה
 שהוא כתיחת התפלה עד ברוך שאמר כנ"ל יתרון
 לעלות כל הנפשות אשר שם אל עולם היצירה.
 ובסוד היצירה יתכן לעלות כל הרוחין אשר שם
 אל הבריאה. ובסוד הבריאה יתכן לעלות כל
 הנפשות אשר שם אל עולם האצילות. ואז מלכות
 עילאה נכללת בכל אלו הנשפין ורוחין הנשפתין
 ועי"כ נעשים בה בוש' סין. ודרך לשפר גם את
 עצמו בכל חלקיו הדייטו לעלות נפשו עם הנפשות
 דעשיה. והיות עם הרוחין דיצירה. ונשכחו עם
 נשפתין הבריאה כו' עכ"ל. וז"ל פלה שער הברכות
 ט"ז. ברבה על נפ' כנגד א"א שבעש' כו' וברכת
 אשר יר כנגד אבא דעילא. וברכת חלקי נשמת
 היא אבא דעשיה ככו' דעילא. וברכת אלו
 בפקדון עכ"ל:

שכל ההשגת נבחיח ורוהיח ונביחיית בכל המדרגות
 הכל ע"י כחות אלו כהם הנשמות ככרא ה' ית'. וכחותיו
 של הקב"ה כהם ברא הכלים האלה ועומדים תמיד
 עליהם ומנהיגים אותם ומקימים אותם. הם עשר
 ספירות דבריאה. והכחות האלה עומדים על הנשמות
 ועושים אותם בכל רגע ומקיים ומקימים אותם. ובעולם
 היצירה שם הוא כליו של הקב"ה ששוכים פעילות
 הנשמות. והם שלוחיו של מקום והם הם המלאכים
 ומרכבו ארנמין כדזע. וכחותיו של הקב"ה כהם
 יצר המלאכים והכלים האלה. ועומדים תמיד עליהם
 ומקימים ומנהיגים אותם הם עשר ספירות דליצירה.
 ובעולם העביה שם הם הפעולות כנחשם שפעלה וכשם
 כעורא והיוצר והעושה ית'. וכחותיו של הקב"ה
 כהם עשה ועושה הפעולות והמפעלים האלו שאנו
 רואים. הם הם עשר ספירות דעשיה. והנה אחרו
 כויהר

וְלַתְחִיבָהּ בִּי לְעֵתִיד לְבֹא . פְּלִיזְמֵן שְׁחַנְשָׁמָה בְּקִרְבֵי מוֹדָה אָנִי
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת .
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמְחַזֵּיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים מֵתִים :

בחד

ליקומי הגרמי

אשר ושור קן גדוֹג . ועור לרִיךְ להפְּסִיט . ולפִּיל טהיה מחוקקת ואור הלכנה כו' ויהי חיים
וקיימים . וכן ה' רבֵּן דללֵין כולא ומ"מ ג"ר מלך דינה שלמה דללילא מנ' וגשמה ספורס
היא דל"ל לטוס חיה ויהי סהורה . ואלהי הוא סוד יחדה . מודה אני לפיך כו' דדרגא
טיילאה . רבֵּן (כל הפולמים) הן הפולמות בחיטות . אדון . הגשמות דבסון ולכן זה בלחֵק
וזה בחרגוס . לפגרים הוא כגוף שהוא בטל והנפש הוא מת מהרחה החיה שבחוכה : (ביאורו
לאגדה ברכות פ' הרואה) :

כי

אברוי שפר

שער נפתלי

בזיכר כי בינה מקנא בכסא שהוא טולם הכריאה
וה"ל מקן ביצירה . ונוק' מל' מקנא באופן . שהוא
עשיה . והינין כי המחלכים נראים שהם עישים כל
הפעולות ויש כאן הפועל והנפעל שהם יצירה ועשיה .
והנפעל שהוא עשיה מתפעלת לפי מעשה הפועל
שביצירה . והיינו כי הנפעל הוכן כבר בטבע זאת
שיתפעלו חלקיו וישתנו לפי מעשה הפועל . והמלאך
הפועל בודאי פועל והוא שבחלה על פעולותיו חֵק
לפשות . והמתחבה הואת הוא משולם הכריאה שכה
המתחבה מקבל המלאך משם . כי שם כל השכליות
כג"ל . נמלא בכל פעולה כלולים ג' פולמות . מתחבת
הפועל משולם הכריאה . והפועל משולם היצירה .
והנפעל משולם עשיה . והנה כל ג' אלו באמת אינם
יכולים לשעול כלל . ולא לחשוב על הפעולה . ולא
להתפעל מהפעולה . רק הכל מחזו ית' שהוא החושב
והוא הפועל והוא המתפעל מהפעולה והכן זה מאוד .
וגמלא שהוא כניכול רוכב על המלאך הפועל . ומתחבתו
ית' רוכב על מהשבת המלאך שבאמת הוא ית' החושב .
וכן כחמו ית' לפעול רוכב על כחית המלאך הפועל
שבאמת הוא ית' פועל הכל . וכן הרגשת הפעולות
כניכול הוא מרגיש אותם . ורוכב על הנפעל שיוכל
להרגיש ולהתפעל מהפעולות . והנה ג' בחי' אלו הם
בינה ו"ל ונוק' . כי בינה הוא מתחבתו ית' . וה"ל
הוא כחמו ית' . ונוק' הוא מה שהוא מרגיש פעולות
הפעולות . וגמלא כי בינה רוכב על מהשבת הפולמות
שהיא כריאה . וה"ל רוכב על כחית הפולמות שהוא
יצירה . ונוק' רוכבת על הרגש והתפעלות הנפעל
שהוא עשיה . והנה בפשיה שם פיקר מעשה המזאת
וכל הפעולות . וכן הנוק' נק' מטה כאשר ביארתי
לפיל ולכן כל הכריאת של המזאת הפעולות הם הכל
בעשיה . ומ"ם כי ברכת על נפ"י נכתו דעשיה ואשר
יג' בהגמח ואלקי נגמה כבינה כבר כתבתי (כשפר
נפתלי

עוד כתב שם בפע"ח וז"ל והוה כוונת הברכה
של ענפי תחלה תכונן שהוא בא"מ דעשיה
כג"ל . וע"כ יש בה יג' חיבות כנגד יג' ת"ד דא"מ
דעשיה כו' א"כ תכונן אל ג' חיבות של על נפילת
ידים שר"ת שלהם ענפי שהוא בעשי' שהוא כנגד
המ"ל הנקראת עניה ודלה . ואתה טעלה אותה
למעלה ע"י שם בן ס"ב שביצירה שהם ג"פ י"ד .
והם יד הגדולה סימן . ה' אלקינו ה' . ויד חוקה
סימאל חילוף ג' שבות הג"ל כו' . ויד רכה
באכעזיתה ת"ח והוא ד' אותיות ה"יה כפשוטו
ו' אותיות של מילוי שלה בא"הם . כי שם זה הוא
ביצירה כנורע ובכח ג' ידים אלו שהם שם ס"ב אנו
מעיין ואזכור בעשי' כדו' להעלותה ביצירה והם
בחי' תג"מ . וזה הכונה ענפי כחי' הגברתן כמו
וינשם וינשאם שהוא הגברתה אל היצירה ע"י ג'
ידים הג"ל כי כן דרך ידים לאתו ולהעלות עכ"ל :
עוד כתב שם בפרק ד' וז"ל והנה ענין הברכות
אשר יצו כבר ביארנו שהוא כנגד אבא אשר
בעשיה ולכן יש בברכה זו ס"ה חיבות ככנין אדם
שהוא התכנה בסוד כ"ח ס"ח וזהו הענין אשר יצו
את האדם בתכנה כי ככחי' התכנה העליונה נצו
האדם הזה שברכו בו . ולפי שיצירה קודמת אל
העשיה לחאמר אשר יצו את האדם כי ע"י יצו'
נעשי' העשיה . ואכונם לפי שהביאה היא בחי'
ג' ספי' עילאין ואדם שהוא התכנה הוא א' שהם וזהו
אסרו וברא בו . כי הוא ככחי' הבריאה דעשיה
וזהו כו' ר"ל בעצמו כי הוא האדם עצמו הוא בחי'
הבריאה בעשיה כי כל א' בעולמות אבי"ע בלול
סכולם . ג"ר בריאה . וק' וא' שהוא יצירה .
והעיקרי כל שהוא עשיה והנה נקבים אלו הם
סוד ו' נקבים שיש בראש כו' והם בראש האדם
שהוא אבא והם בוח' ו' דעלגלתא הידועים והם
ענינים

נפתלי) שכן פכאל כפפ"ח: ומתא סס כי ע"י כרכה
 פנפ"י חנו מפלים ע"י ימים לזירה את הפסיה לפנות
 למפלה לזירה. וידוע כי עיקר העליה וההתחברות
 הוא של ידי הכתר כי הכתר ככל מקום הוא ההתחברות
 שני מדרגות משני מיני ההנהגה הנכונה פליונה והנהגה
 החמונה ממנה. כבוד כתר מלכות. וכבוד נשן
 שכן בתחלתן (כמו הכתר שמתקף את הראש דהיינו
 שהמחש שחיה מקום המתכנה מוקף מהכתר שחוטב
 שפיר על תכלית של המדינה שחטנו לו הכתר. כן
 מחזקה ההנהגה החמונה מוקפת שחטבת חמוד
 להאיל מפנה אל השוטל התכלית של ההנהגה העליונה
 שמתנה כל הכתר והכן זה מאלד) וזהו סוד נפילת ידים
 להשלוח מדרגות ההנהגה החמונה. וידוע שכלל
 ההנהגה נכללת בתנ"ח מד"ד. ג' ימים כפ"ח הארז"ל
 והס עולים ע"י פתח למדרגת ההנהגה העליונה ע"י
 ג' ימים להנהגה עליונה. והנה אחר יתר הוא כחכמה
 כמ"ש אחר יתר את האדם כחכמה. ואלקי נשמה
 כבינה כידוע כי נשמה פכריזה שהיא נגד בינה ככ"ל:
והנה כחוד הנרכות דלשר יתר ואלקי נשמה מבוחר
 הוא בלקוטי הגר"ח ז"ל ורחמי להפתיק כלן
 מ"ש עליו כנו כגאון ר' אברהם ז"ל ולהעיר עליו
 סע"י ח"ל: אשר יצד כבוד יצד אור וכו'. פי'
 בא לפרש נוסח הברכה. שלא האמר אשר יצד
 הוא כבינה כי היא המציירה. אמר שהוא
 בחכמה כמ"ש אשר יצד את האדם בחכמה
 כבוד יצד אור הוא. אור השכל שבו ראה אדם
 מסוף עולם ועד סופו. וברא בו נקבים הוא
 כבוד בינה כמ"ש ובורא חשך אימא רבכלבושה
 ט'. שהחשך הוא כלי לקבל את האור. וכן
 בינה מקננת כו' וכן באדם הנקבים כנון עין
 ואון ופה (ע' בפע"ח שהבאתי בשער נפתלי)
 וכן אהבה ויראה יראת ה' היא האוצר לקבל
 האהבה שהיא מסותרת ביראה. כמ"ש יראה

עינים ודומם ואון ופה כו'. ולפי שנוהר כי כח
 סציות הדין הם להועלת לעולם כו' שובל
 לקבל האור העליון ע"י פתח הקטובה הצינת לה
 ע"י הדין שם הנוגנים קצבה וסדה להאזינת כו'
 זה הענין הוא בכל העולמות כמ"ש בעולם העשיה
 כו' ולכן אמר יפתחו' נקבי הראש יותר מראי הצינור
 אור הרחמים בעשיה דרך הנקבים שם בתיבתם
 פתוחים יותר מראי יתבטלו הדינים שבעשיה וית'
 קיום אל העולם כלל ויתבטלו וכן אמר יפתחו'
 הנקבים יותר מראי ויהיו דינן בלתי סתוק רחמים'
 ג"כ אמ' להקיים כו' ולכן הוא חוטב כל בשר
 הדין הנקראים בשר כבוד כשרא סתקא ויהו
 בעשיה כי כשם סוד הבשר. והוא חוטב כל בשר
 ע"י מיתוק הדין ע"י הרחמים. ולכן הוא סלילת
 לעשות. ר"ל מסוך אור התיב העליון הנקבים
 פלא כג"ל עד העשיה למתק וזהו הסליא לעשות
 ומ"ש גלוי וידוע וכו' ר"ל כי מאותן נקבים
 העליונים של האצילות הנקרא לפני כמא כבוד
 כי הכריזה הוא הבטא עצמה והאצילות הוא לפני
 כן הבטא וכסם הם גלויים וידועים אל הנקבים
 למתק כמ"ש ע"י הנקבים והם של האצילות
 הנקרא לפני כמא כבוד הג"ל חסד אליו עכ"ל
 ע"ד כי שם כבוד ה' כענין כרכה אליו נשמה חסד
 כבוד נת' שהוא כבוד אמר רש"י ולכן הוא
 כרכה חסד להברחה שהיא בינה עם חכמה ר"ל
 פסקי בנייהו כו' ואמר שהיה כבוד הנשמה להשבת
 שהוא כן האצילות ואתה בראת נגד נשמת הבריות
 ואתה יצרת נגד חוה היצירה ואתה נשמת נגד
 העשיה נכמא כי באוכרו נשמה אשר נתת בו
 כוללת ר' בחי' הג"ל אשר כללות כחן נקרא נשמה
 פתח. והנה תכלית נשמת הנשמה להברחה
 בליה האורג כבודק היא מחזקת כבוד הרחמים
 לבקרים וגם לעתיד יהיה כן והוא ואתה שרת
 ליסלה כמנו כבוד כ"ג ולהחזירה כי כבוד הרחמים
 לבקרים ונדע כי ואתה דוא בתכלית עכ"ל
 זל

[ח] היא אצרו עכ"ל ולפי מה שהתקתי מציאורו
 לתקאים ז"ל דברא כו' פי' כמו עמו פי' כבינה כרא עם
 (פ' בפע"ח סס) ומ"ש כי האדם הוא אדם לזירה כ"ל כי הנונה על יצירה דששים (כמ"ש בפע"ח סס) כי
 בגל ח' מד' שלמות יש אבי"ט (ומ"ש תלויים תלויים פ' כבוד ואשר דקאי ג"כ על דקנים חלוא סתקאים
 הם אור הכמנה ביחול וטוקע ועושה הנקבים. והתלויים הם האיברים הנקבים כעננים. והאחרים הם בגלגלות
 עלמה שסוף בינה שסם היי המלך (אדם לזירה) מוחין דז"ל ולכן חלל ג' ימים. וגי' בינה פ"ה) וז"ל כי
 ז' מיקוי נולגתא מתלכבים בהם ז"ח דרמוף העליון ולפי מ"ש רבינו כס"ד החלש יסד דרמוף העליון
 כחוסס דרמוף החמונה. ושני נקבים שחוטט הם כנגד שני נקבי היסוד פ"ח היסוד. ולכן כנכרת אחר יתר
 על נקבים החמונים עיקר הכוונת והברכה של נקבים נקבים על ז' נקבי גילגלתא כתיבאר כדברי הארז"ל
 ח"ס רבינו ומרמו כי הנקודין הם כחכמה וכח' עלתין לרמו כי החמונים של העליון מתכנסין בעליונים
 כחכמתן והיסוד הוא לרמ' ופסרה והוא נרת ז' י' על וכותו כו' מיקוי נולגתא וכו' כחכמה
 סס ז' שחוטטא ולוח מרמוס הי"ו נקודות שמתלה והי"ו נקודות שמתלה. והם כגי' נקב. כי הי"ו נקודות
 סס י"ד נקודות כגי' ק"ח וכו' קיין כל פתח וק"ח י"ב. כך הכל נק"ב. וז"ל י"ו נקודות הם כ"ס נקב
 ולזה אמר נקבים נקבים כ"ס. ומרמו ג"כ כי החלכסים נקבים נקבים. ג"כ נקבי היסוד נקבים כחוסס
 כ"ל

תפלת שחרית

מ

סדר כ"י

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר נתן לשכוי בביתו דנוק. והכל מססה למעל' כידוע שכה סוד השם בהיפך. לשכוי גבריאל דאהדר סרגלי דהרגנולא לתרין טלפין (ע' וזר שלח קע"ב

ברוך

ובהכלות פקודי רנ"ד ב' וסודם ידוע במעשה סרכבה וזו להבחין בו:

שלא

ליקומי הגריא

כ"י שמע בו דאהדר לפני טלפין וכו' רוח לפון וכו' רוח צינא. ושכוי הוא שם מלא גנילוסין וכו' גבר העליון. ויום ולילה הוא מ' וס' גן גל. וי"ד שבייטן מעין חמוס סגול שניה וכן ע"ג. ואח"כ ו"ה ו' באמצע ה' בסוף כמו לדיק דקסה איש אשה. ודרגן טילאין

שער נפתלי

אמרי שפר

ד"ל שער הכוונת בענין ברכות השחר. ברכת הנותן לשכוי בינה כו' כבר הודעתין כי ליל נק' קודם חצות הלילה ולילה הוא אחר חצות הלילה ועל כן אנו סוכרין ברכה זו אחר חצות לילה ואילך ושכוי הוא גבריאל סוד הגבורה וכחצי הלילה נמשכת הארת הבינה על הגבורה וזה מ"ש הנותן לשכוי בינה ואז הוא כחמסקת בסוד משה"כ ויבא לו

כ"ל. עוד כתב שם בנו של רבינו וז"ל: גלוי וידוע בדעת שהיא מחברת וכוללה שניהם כלל ופרט גלוי ונסתר. ולפי שבו ב' דרגין טובה הוכחת מגולה מאהבה מכותרת הגילוי של הבורא שהיא בסיומא דנוק' טובה כמנו שהיא רק כלי לקבלו עכ"ל. ול"נ כי דעת טולל חו"ג. והגבורות טולם מתגלים. אך החסדים הגיים מגולים וחללים מכוסיס ניסיד אימא וזכו טובה תיכחת מגולה כו' כמ"ש האריו"ל. עוד כתב שם הגאון ר' אברהם הנ"ל:

ח"ל שאם יפתח בו' או יסתם הן ב' דרגין האחרונים. פי' יסוד ומלכות. פתוחין ומהומין יסוד פתוח להשפיע. וכל' סתום לקבל והם בטלאכים פתוחין וסגרוין (וג"ל כי המל' נק' גן עול. מעין חמוס והיסוד נק' מפתח דלגיל שית כידוע). רופא הוא באימא בה"ג וא'. פי' כי ה"ג הם במצפ"ף שעולה פ"ר. ורפ"א הוא פ"ר וא' שהוא בסיומא דכ"ו אהוון המשלים לכ"ח. (כ"ל כי טס הא' של רפ"א הם א' הוא אלף אס כן הם אלף ומאחיס ובמוניס. והנה ידוע כי יש ס"ף דיניס דכוויס עשר פ' ל"ב גתיבות ההכמה. גי' ס"ך וה"פ די"ן גי' ג"כ ס"ך כי ע"י ס"ך דכורא נעשו ג"כ כווק' וכלויס בניסס זה בזה ונעשה זה שני פעמיס ס"ך גי' חמ"ר וכדכורא ג"כ ב"פ ס"ך גי' ש"ס כמכורא דכברי האריו"ל. ואלף מאחיס ובמוניס גי' ש"ס ותמ"ר והוא המתקת דיני טוק' כדיניס סל דכורא. והוא רפ"א וסוד מתמחיקס הר"ס בעלמס כי כהחלס היו צבתי' מנלפ"ך ענין הניק' דיניס. ואח"כ מתמחיקס פי' א' שהיא רהמיס כי א' צירתי וי"ג גי' הוי"ה רהמיס ועוד גי' א' כזה א' ל"ג. ואז נעשה הס"ר ג"כ רהמיס כי רח"ס יל"ב גי' פ"ר ולזה מרמו א' סל רפ"א) ומפליא הוא בפליאות חכמה שהם חסדין בכ"ב איהות דפ"ל א אל"ף שהוא כוללן של הכ"ב אהוון עכ"ל:

עוד כי כס בענין ברכת אלפי נשמה על דברי הנר"א ז"ל וז"ל. רצוני לפרש הטעם לפי הלקי הנשמה כהס חכמה וכן על הסדר אלפי הוא סוד יחידה. נשמה ננתת בי עהורה היא. היא הנקראת היה שהיא עהורה דלית לה לניס והיא עהורה. אמה כראתה קאי על הנשמה שהיא מכריזה. אמה ילרתה קאי על הרוח שהיא מנירה. אמה נפתחה כי קאי על הנפש הנאמר ויפה באפיו והוא ניזר כקרב אמו ולכן אמר נפתחה כי ילחת משמרה בקרני. כ"י משמרה את הרוח שלא ילח משמרה בלבושה כמ"ס סימא אלונה יבחרני והיא נקרא ענד ולנוס כידוע (פי' כס אלונה הוא עיבה לה הלנוס) ואמר בקרני שהיא כחנות אור המס"ס לניס סל אור. כסס סה"י היא סס על מטע"י כי שמי בקרני כמו כסס רבי. מלח בקרני פולה כמנין סה"י. ולתה עתיד לישלה נעטיה. והיא אלנא דמחור. כי ג"ר כססא. פי' נשמה חיה יחידה

דלית

הס

ידע שלשנותו בסוד הדין הרביעי'
 והניאל: שלא עשני אשה
 בתפאר' ששם סוד איש מלביש
 ערומים בנצח ששם סוד
 הלבושן ערכתני נר למשיחי:
 פוקח עורים ניסוד ששם
 הראיה וראיתיה לכוור ברית
 עלם, ראיה בגותני, ראצמכיעו
 גוונן

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 שלא עשני אשה:
 (גיס עכרות) בא"י אמה יטעשני פרצוני:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 פוקח עורים:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 מלביש ערמים:

ברך

ליקטי הגרא

כי פתח פיניס כו'. ד' נגד ד'. ד' טללין הנוף. וכן פיניס ויחיד חקוף ומכני. וה
 כלביש'. פריס סודרא ולביס ואסר המייניה וסיס מסאליה. וכן נגד כ' שמיח יהודישן

אמרי שפר

שער נפתלי

בבניה ובהצטרף עליהם וחתונות אונגליס מ' וס' כי
 ג' ע' ד' ג' מ'. גל עם ד' ג' מ' והם בסוד בינה תבונה
 תוא חיבור עינלא וריבועא. כי ג' הוא ריבוע כגיל
 ובהתחבר עם ד' נעשה מ' עינלא. ובסו כן גל
 עינלא גלגל ועם ד' נעשה מ' ריבועא. כי עינלא
 וריבועא הם שלשה פרשף א' בינה ותבונה: בסוד
 השיריל כתב ח'ל בעצה יסוד הברכות פ'ה שבו
 ע'ה ג' מלאך גבריאול והוא הקבל הארה כגבורות
 יסוד דוק' כו' שבו ג' ע' ד' אותיותיו יהוה הדי'
 ח"י סוד יום וסדת לילה עכ"ל:

היכל הינה דס"א. ומלא האדם הסגור דענדל כס
 מחול פליו ח"ו וזו כלל פני סוד רק כס' דוכות
 ומ"ה בסוד היה הרביעיט מ' כדיל כל' דבראש
 וסודי:
 ומישן של פסני אזה כחשאר. הפני הוא
 ידוע בסדר הארבעים כי יק' רחל החלה
 כתרה נחמה דז"א שהיא כח"ח. וכן מחול להגלות
 הסבדים והגטרות וההכל ככן איס לאזה כי הגטרות
 סנדכורא הם הפיקוס עם הה"ה. אבל הטק' איס
 מקבלת רק ה"ג לכד. ולכן אינה כ"כ נחתיק. והיא
 ההכל ככן איס לאזה כי כנתיס יס איס שהיא
 רק ככאים הי"ד משקף את האם ומרחו כל החסדים
 כנכסוס בין הגטרות ומתחיקוס איסם מה"כ כלאזה
 וכיון כס כחשאר מחול פרישה וכס ניט
 איס לאזה ולכן נרכת כלל פני אזה כח"ח. ויא
 ומכאר נתיקו חס ינחור הכל ככדי:

ד' מ' כשנת חסדים (כסכת חצות פרק ג' כחנ')

החן ד"א אשר הם אמורים ככפן איכא: וזקף
 כחפים. שלא נתגורל ונעשה כ"ס עכ"ל. וה"ל
 פ"ח שער הברכות בברכת כלביס ערומים הנה
 בעיה' אין אדם זקיק בארץ אשר יעשה טוב ולא
 יקרא וזו אם החסא הרוח גדול הוא גורם שיתפשט
 טעליו לברש הקדושה אשר לו וכלביסים אותו לברש
 קליפת הגנה והגבת ויהנלו בני ישראל את ערומ
 כו ואם אין החסא גדול נשלים כח הלבוס אשר בו
 בו' והאשר האדם כפקד כככתו ככפוק כירך אקיד
 חזי קדום יסין כיד הכלכות או היא כהדעת
 אדם. וכו שאין לו לברש כלל נותנת לו לברש
 אדם וכו יסין לו לברש אלא שהם כחו היא
 אנוקת אותו ונתנת בו כח. וכ"ו הוא כעת הבורך
 ה"א חרשים לברקים וכר והידור זה נעשה או
 כבורך

הפניס מלביס פריוסים כנה כס סוד הלביסן
 הפניס היא כסוד כחלה התכרס כו
 לכן כחלה וכחלים רכיש כסלק דס"ד. והפניס
 מלביס' ג'י המל ויחמל היא כסוד הדין והפניס
 מהלית. וזו כסוד זה כחתי וי"ל כל' לנת מלך
 סריויה יקין קדור חלמה יס לה נתי"ל חלמה
 לה נתי"ל חלמה יס נתי"ל זה כחתי. והוא
 יקין קדור הם העולות הקדושות החולמים כסוד
 הקליפוס. והם כחתי הקליפוס. הדייט הכניס ככלית
 ככרא ה' ס' פוליס להכני חלקית. והם חולמים כסוד
 הקליפוס. הדייט כהכניס חלמה הם הכניס גדולות
 הכניס

הפניס מלביס פריוסים כנה כס סוד הלביסן
 הפניס היא כסוד כחלה התכרס כו
 לכן כחלה וכחלים רכיש כסלק דס"ד. והפניס
 מלביס' ג'י המל ויחמל היא כסוד הדין והפניס
 מהלית. וזו כסוד זה כחתי וי"ל כל' לנת מלך
 סריויה יקין קדור חלמה יס לה נתי"ל חלמה
 לה נתי"ל חלמה יס נתי"ל זה כחתי. והוא
 יקין קדור הם העולות הקדושות החולמים כסוד
 הקליפוס. והם כחתי הקליפוס. הדייט הכניס ככלית
 ככרא ה' ס' פוליס להכני חלקית. והם חולמים כסוד
 הקליפוס. הדייט כהכניס חלמה הם הכניס גדולות
 הכניס

בבוקר ע"י שם א"ל שהוא חסד התעורר בבוקר
 בו והנה מלבוש הוא בני שעה והוא פד שעה
 גהרין עילאין שיש פנים העליונים כי כי בגל פני
 א"י שם א"ל והוא במילוי גי' קש"ת וכן כפן הב'
 וכ"ס קש"ה גי' ש"ע. וה' אותיות היינו אל פשוט
 ובמילוי הם שעה. וז"ל נ"כ אור פניא"ל בגי'
 מלבוש כי נמשך בן אור פניאל בנו וז"ל כמבא
 משפטים כי לברש הנשמה הוא אל"ה בר"פ' הדב"ר
 כי הלבוש שהוא בן יש א"ל הנמשך אל וז"ל הנק'
 ו"ה שבשם הו"יה. ופ"י זה גת' אצילנו שמת' ת'
 כל"ס שיש בשפ"י חסד דועיר ושם ביארנו כי שם
 הכלי האמצעי שבו הוא נק' אל"ה ומשם נעשה
 לבוש אל הנשמה כו' ונודע מ"ש בוורה פ' ויהי
 כי הלבוש נעשה ע"י אצות עשה של האדם והם
 רש"ה כנודע. וב' אותיות ראשונות של אל"ה
 הוא בחי' אל כפ"ל הנו' שהוא במילואם בני שפ"ץ
 ע"י אותיות המילוי וכן עולה עשה ע"ה וב' אותיות
 ו"ה שבשם אל"ה הוא ענין מה שאר"ל ו"ה עם זכרי
 רש"ה אצות עשה. והבן זה היטב. גם זה ענין חס"ל
 שהוא מלבוש והוא לבוש הבינה המלבוש לור"ג והנו'
 ע"י אל"ה שזירשו א"ל ו"ה ובאשר תברך מלבוש
 ערומים תבין אל זה המלבוש כנ"ל לבי שנשפט
 בעליו מלבושו למדרי. ובגדרנו שיש לו לבוש אלא
 שנחלש ובחשישן ובחיוקין אותו אנו אומרים ברכת
 הגאון ליעקב כח. עכ"ל:

וד"ל הגאון ד' אברהם בנו של רבינו על מאמר
 שהעתיק ד' נגד ד' הם ד' בגדי לבן וד'
 בגדי זהב ב' שמות הירוקים: ובאבת ה' נגד ה'
 שחשב כאן עשרה ברכות. לשבתי בינה בראש
 וזרקע

ומ"י עיקר עורים כבוד הוי"ו. הענין הוא כי עיקר התעוררות ההשפעה הוא על ידי הראיה
 וההשגחה. שיהיה כפול את מדת החלמות שהוא כזה שנה נשפירו משה התחזקתם וכברואה
 עם השמים שמים. ויהיה בהתחזקות לריבוי לשפע (כזה נקרא יסוד הוי"ו). פ"י מקום קבלת השפע)
 על ידי זה מתעורר כפול להשפיע אל היסוד להשפיע לשלמות. כי החללות רדיוני בודדת המל' הוא מדה
 א' כלל. הנק' יסוד שהוא כה הכללי הכל המדות בענין זה מבינים להתכלל במל'. והבן זה. והיסוד
 נקרא כיה שולם השפע כי נרות פירשו דבר המהבר בני נפרדים שניהם כיהתם נרות זה עם זה. וכמו
 כן היסוד המדר המדה ההנהגה כל ז"ל עם מדת החלמות ולכן נקרא נרות שולם פ"י הכרות שמהבר
 כפול את א' ה' ית' עם שלמות. וזה יסוד הראיה לומר נרות שולם. פ"י בעל ידי מה שהוא כפול
 שהתחזקות ראויים לקבל שפע (שהוא יסוד הוי"ו) מקום קבלת השפע היינו שום מקום והתעוררת
 והכנה לקבל שפע) כל ידי זה הוא זכר יסוד הדבורה הנק' נרות שולם כנ"ל שהיה זכר את הכה המשפיע
 ומנביר את כחי להשפיע. והנה הענין הם עורים כל אלה על מה והנהגה מיוחדת. כען לכן היא הכה.
 אדום דין. ויורק רחמים. ובאבה כל ההנהגות השפיעים להשפיע שפע שיע להתחזקת לפי הענין כל המראה
 שנתעוררה החלמות בוודק כי הוא יד נביאים שבה כל החלמות וכל הענין. ומכ"ל כבוד דקליפה
 הוא ענין נגד סגן כי נתייין נהיון כי הם נתייין חסיון יהיה שום יאצו רואה כי חן עם השפעה
 כלל. ואכמ"ל:

**(והנה אצל המסדר שלי נראה שהיה מסדר החלב ברכת מלבוש ערומים והא"י עיקר עורים. ככל
 זאת בדרתי פעמים כמו שהוא בכל סדרי אבננו ויסדר עיקר עורים חלבו והא"י מלבוש
 ערומים וכן היא נגה"ל. ובלתת היסוד לשפיע נמשך קודם לזה הוד. ואכמ"ל):**

מתיר

הגנת הסדר ונפתרים בהם הוקפים ומדום. והיום
 מנלים לטענותיהם עד כא שח דכרו. וממלא דרך כלל
 הניצוזה האלו הם הגנות נפלאים שחשינים חלקות
 עם מתוך חסד הקליפות. אלה שהקליפות אינם חשינים
 סגה הוחת שים מסך מנדלי בין הקליפות אל הניצוזה
 שכתוס. והמסך הזה הוא רלון ה' ויכולתו שר"ה
 להעלים הגנת הניצוזה האלו מן הקליפות. ולכן נר"ך
 שמה מהשכינה ילביסם לניצוזה האלו וחנן עליהם
 לכל יפסקום ורים יהיה ההשכל והכן זה מאוד. וגנאי
 הוא לומר ולהפלות מ"ג כפול הניצוזה האלו המונחים
 בתוך הגוזה ואפשר של הקליפות הוא ענין קדרה
 כידוע מאמר רז"ל עד דרחמך קדדך שפוך. ועיקר
 העלאת מ"ג שהוא ההגנה שירגם כפול שום נכראים
 הנריכים השפעה הינו אצל כפול המריקים. ומ"ח
 גם כער ניצוזה אלו תקבל השפעה. אלה שהוא כפול.
 והוא שהתהילו עבדיה להכיר כפול שם עולמין
 ילה. ואכמ"ל. והכן כל זה מאוד. והוא סוד רשת
 חיות וממליות. והכן זה. והנה המסך הנ"ל חס"ל
 הוא סוד מלבוש המכסה על הניצוזה כנ"ל. וה"ס כ"ה
 דוק' כיוודין להטה כבוד הנליה וזכרות כו'. והיא
 מלככה בהם את הנשמות דחולין ערשילאין. וה"ס
 ברכת מלבוש ערומים. ועיקר הלבוש כנ"ל הוא
 מספרה דהסד. וה"י עם החיות להיניס ויכול להבן.
 מספ"כ כבוד ספרה דדינא. ושם נאחוס הניצוזה
 כנ"ל. ולכן עיקר הלבוש כנ"ל. ושם כנ"ל החיות
 החסיון. מספ"י ומספ"ד. וענין מספ"כ כפ"ך בענין
 המלבוש יסוד ערכתי נד למחיתי הוא ה"למה והר"ח
 הטובק להשית והוא ע"י הפלאת הניצוזה בסוד החס"ל
 כנ"ל. והנה לקחן אבאר כפ"י כי עיקר המעלה הניצוזה
 הוא הנצח והיה המתקן הכל:

ומ"י עיקר עורים כבוד הוי"ו. הענין הוא כי עיקר התעוררות ההשפעה הוא על ידי הראיה
 וההשגחה. שיהיה כפול את מדת החלמות שהוא כזה שנה נשפירו משה התחזקתם וכברואה
 עם השמים שמים. ויהיה בהתחזקות לריבוי לשפע (כזה נקרא יסוד הוי"ו). פ"י מקום קבלת השפע)
 על ידי זה מתעורר כפול להשפיע אל היסוד להשפיע לשלמות. כי החללות רדיוני בודדת המל' הוא מדה
 א' כלל. הנק' יסוד שהוא כה הכללי הכל המדות בענין זה מבינים להתכלל במל'. והבן זה. והיסוד
 נקרא כיה שולם השפע כי נרות פירשו דבר המהבר בני נפרדים שניהם כיהתם נרות זה עם זה. וכמו
 כן היסוד המדר המדה ההנהגה כל ז"ל עם מדת החלמות ולכן נקרא נרות שולם פ"י הכרות שמהבר
 כפול את א' ה' ית' עם שלמות. וזה יסוד הראיה לומר נרות שולם. פ"י בעל ידי מה שהוא כפול
 שהתחזקות ראויים לקבל שפע (שהוא יסוד הוי"ו) מקום קבלת השפע היינו שום מקום והתעוררת
 והכנה לקבל שפע) כל ידי זה הוא זכר יסוד הדבורה הנק' נרות שולם כנ"ל שהיה זכר את הכה המשפיע
 ומנביר את כחי להשפיע. והנה הענין הם עורים כל אלה על מה והנהגה מיוחדת. כען לכן היא הכה.
 אדום דין. ויורק רחמים. ובאבה כל ההנהגות השפיעים להשפיע שפע שיע להתחזקת לפי הענין כל המראה
 שנתעוררה החלמות בוודק כי הוא יד נביאים שבה כל החלמות וכל הענין. ומכ"ל כבוד דקליפה
 הוא ענין נגד סגן כי נתייין נהיון כי הם נתייין חסיון יהיה שום יאצו רואה כי חן עם השפעה
 כלל. ואכמ"ל:

**(והנה אצל המסדר שלי נראה שהיה מסדר החלב ברכת מלבוש ערומים והא"י עיקר עורים. ככל
 זאת בדרתי פעמים כמו שהוא בכל סדרי אבננו ויסדר עיקר עורים חלבו והא"י מלבוש
 ערומים וכן היא נגה"ל. ובלתת היסוד לשפיע נמשך קודם לזה הוד. ואכמ"ל):**

תפלת שחרית

סידור ב"י

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
מְתוּר אֲסוּרִים :

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
זוֹקֵף כְּפוּפִים :

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם :

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צְדָקָי :

בחד

לקוטי הגרא

גומין. וכנגדו בס"א תגניעור (הוא
יסוד דקליפה): מתיר אסורים
בחד. ודא בלא דא לא אולא:
זוקף כפופים במלכות. והבל
בנוקבא: רוקע הארץ במלכות
ד'א: שְׁעֵשָׂה וְלִי כ"צ.
ביסוד שהוא כל ומסם נתברנו
אבות

ד' עבד ד' ובלמחם ה' נגד ה' עם כללן בקרקע כידוע. והוא בשמים ממעל הגותן ס'.
ובארץ ממחם רוקע הארץ והן י' ברטת וה' ברטת המלוות כי מעטף בלית ס' כי

משי

אמרי שפר

שער נפתלי

מתיר אסורים בחד. כי בחד נאחזים הקליטות
והוא יורד עם. והנלח ממלכה
(כסוד משלה ומטה) שהם חרין רגלין. ואחד לא יוכל
ליך בלא חבירו. וה"ם התשמל כנ"ל. והנלח הוא הסוד
ויגלה ס' דיון זרע ק' דושים שנתוך הקליטות. ע"י כל
היוד היורד עם משרב עם כח הנלח ומגין עליהם.
יהוא מחד אסורים. דהייט שהנשמות שהם אסורים
נקליטות ר"ל כנ"ל. היוד יורד עליהם ומשך
עמו כח הנלח שהוא התשמל ומגין עליהם וכדיע תוד
סדיונס הוא מחד אסורים הללו. ומעלה אותם למעלה.
והבן כל זה:

זוקף כפופים במלכות. כסוד סומך ה' לכל
השגלים. כי המל' דמק' היא
נכנסת תחת כותח אחרים ר"ל. והם נראים כשפלים
ברגלים. אבל ה' זוקף כפופים שהיא זוקף ומגביה את
המל'. ונראה לכל איך הוא השולט בכל השולמות:
רוקע הארץ על המים. הוא במלכות ד'א
פסרה של היסוד ד'א. והפען כי
ביסוד יש שני הלקים יסוד ופסרה. והייט כי הרגת
ה' ית' את מפכה בני אדם ומחמתותיהם הוא הכל
במדת המלכות שכל ידה הוא מתקרב בעילמות כנ"ל.

הצהנתו ית' והשפעתו לעולמות נריך הכל לכא אל מדת המלכות אבר על ידה תלכב ההשפעה לורה
סדיו' לעולמות שלמטה. ולכן נריך היסוד שהוא כח הכולל כל ההנהגות וכל ההשפעות באופן זה. דהייט
כח התכלותם אל המל' כנ"ל. מלא היסוד יש כי כח זה להתקד כל ההשפעות אליו באופן זה לכנס אל
המל'. והוא מד הפסרה כידוע. אחס אח"כ כנר חוקן ההשפעה לכנס אל המל' ולקבל הפסרה שם מלא זה
כמו שינוי בשם דהיינו מדרגה המולתת בין השפע כמו שהיא לבין הפסרה במלכות והוא הכח הנני שהוא
בעפסה. והוא הכנה לפסרה והוא כסוד אור מים רוקע כי בחמלה הוא כסוד אור שאין להם כח ההמשכה
לכנס למל'. ואח"כ כסוד מים שם לשפע כח ההמשכה לכנס ביסוד לכנס אח"כ במל'. ואח"כ כסוד רוקע
התמלת הפסרה כנ"ל וה"ם רוקע הארץ כסוד רוקע שבעפסה הנק' ארץ על המים סדיוס הרקיע כנ"ל.
ונגרכת **שעשה לי** כל זרכי ידוע כי היסוד נקרא כל כנ"ל בכל המדות בכללן בחיטו. והנה

זוקע הארץ בסוף דם נגד ב' קצין של ב' שמות
הכל. והוא בשמים ממעל הוא קין יורד של הויה.
דבארץ בתחת הוא יורד אל אדני בסוף והוא רוקע
הארץ עכ"ל:

עוד כתב שם ח"ל. והוא א"יה פי' ג' ראשונות
כח"ב עכ"ל זל פסנת חסידים שם זוקע
הארץ. לאה. על המים ה' מים כי ה"ם מים
ספסרם רכוח, ורכות זה הא לאה. והכין כעדי
גבר. גה"י ד'א הבתקנין ע"י מוחין דיניקה.
שעשה לי כל צרכי. כי דא סוד התשמל המלבישו
תחת רגליו כאסוד בכונת המלבוש עכ"ל. ח"ל
פע"ח שער הברכות ע"ד. והנה עתה יש פחד כן
הדיונים שלא יאחזו באר"ם של הנק' נו' ולכן
הכיתה הליבוש אותה בכנסי' הנק' חס"ל כנ"ל.
וביאוד לבוש זה הוא כי נדוע כי גה"י של אימא
הכלים שלהם הם מלבושים את הכולין ד'א ונכנסים
תוך רישא ד'א כנודע ואכנסם הלבוש היותר חיצון
שכל לבושי גה"י דאימא אינם נכנסים עם הכולין
תוך רישא ד'א אבל נשאר כנודע סבתין של
ז"ג ונעשה להם בחי' לבוש וזה הלבוש הוא בחי'
החס"ל

ר"ל

תפלת שחרית

סידור כ"י

יב

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 המבין מצעדי גבר:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 אוזר ישראל בגבורה:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 עומד ישראל בתפארה:
 ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
 הנותן ליעקב כח:

אבות בכל מכל כל, ג' גונוי
 קשה: המבין. בנו"ה כאחד.
 כי ברכורא הן תרי פלי גופא
 כידוע: אוזר כו'. בגבורה:
 עומד כו' בתפארה בת"ת:
 הנותן ליעקב כח. בחסד:
 כי הוא המחדש בסובו וכו' חדשים
 לבקרים כו' כידוע. כל חדש בחסד
 שיר

בידך

לקומי הר"א

מס' ח"י' שחייב אדם כו' לכבוד קונו ומתפלל אחר ברוחן עיניו שלא יסתכלו לדבר
 שבויה רק בתורה כי הן סמורא כו' ולאבי נשמה הוא ממקור עליון. והוא ה"ה. ומתפלל
 סוף ו' בקבוצת בתורה ומלות צריח הלשון ומסור שהן צ' כללים אלו כידוע וכן הצריח המיון
 מכת"ס

שער נפתלי

אב"י שפר

החשש'ל השליון של הבינה. ועי' אין כח
 בחיצונים לנגן כי הוא עב כאד. וחיצונים אינם
 יכולים [לינק] לא ברוב עניות ולא ברוב דקות
 וזכות כו' דע כי החשש'ל הזה הוא מלביש אותם
 לגבורי ככל הצדדים אפי' תחת רגליהם. והבחי'
 אשר לכסה תחת רגליהם הם בחי' כנעלים והבחי'
 אשר בצדדי הגוף הם המלבישים כנ"ל בכרבת
 מלביש ערוסות שהם בחי' החשש'ל כנו' עכ"ל.
 עוד כי יש, דע כי זה הנצל הוא הספק המספיק
 בין עולם אצ"ל לבחי' כו' ודרך מסך הזה עוברים כל
 אורות האצ"ל לברואה כו' והחשש'ל הזה אליו רכזו
 בתקופתו כי אבא בקצת בבורותי עכ"ל. וה"ל בפ"ו:
 אוזר ישראל בגבורה היינו הנור' שיצאה במקום
 הבחינים שלו בקום אחורי האיוור
 ההינני דת"ת ש"ו כאחוריו והו' אוזר ישראל ההינני
 הצדדי בגבורה היינו שישלח הגבורות מסמרא דלבא
 ביעה:

דל' אמרו דכד סייס מסאני' ינרך כרכה זוח. ונ"ל
 כי סא כסד מס"ס ובדל' כי מס"ס הוא היסוד
 ככל שלם ויולב ובדל' טק' וכסתהכר מס"ס ובדל'
 יסד וטק' הו' מחשיררן כרכאין כי היסוד טולה עד
 ששתיין שמעורר התחכנה להכניס. ועי' מתכרבין
 אהבן כסד ככל מכל כל:

המבין מצעדי גבר
 הם ט"ה טק' רנלן
 והם מלפני גבר שהוא
 ולא דטרא. כי נדכיראן קן כאהד. מחל"כ נטק' כי
 סד יורד לתת כסד רגליה יורדת כי' ינח למעלה.
 כי שיקר התחכמותו לשלמות הוא על ידי המלכות.
 כסד יהיה ככמל"ו. שתייהיהם כל השלמות כה.
 מחל"כ נדטרא:

אוזר כו' בגבורה כמו שחיים בגבורה:

עומד כו' בתפארה הוא בתפארת. זה פסוק:

הנותן ליעקב כח
 האצ"ל כסדר נפתלי כי

יש מי שהלבישין שלו מנינה נהקלילי ינרך לתקני
 ולחוקי וככל כרך פתוחו כמו כסד החיים לנבקים.
 והו' העין ליעקב כה וכבר כח"י' לשל בגבורת מלביש
 פרוצים עין החשמל והמלכות כי היא התחתית הכנה
 הכמות והגילויית שתיך הקליפות מן הקליפות. ופי'
 קד כי עין קליפה היא רק לכסיה הכמות ה' והכללים
 שהם אומרים על כל פעילות ה' הן כשעשית הן כפיות
 אומרים ח"ו כהכל מלך אהד המכנס כלא הכנה או
 כאופן חר'. הכללות חלה הם הקליפות. והשמות
 והגילויית הם הכמות שהשמים והכמות והכמות הישך
 הקליפות

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
המעביר שינה מעיני התנומה מעפעפי:

שר חש: המעביר שינה
כל בניה כי המעביר דורסימא
מלא בניה. שהוא המחן דלי.
ומשם

יה

אמרי שפר

שער נפתלי

הקליטות הגל והחשמל מנין שלא ישינו הקליטות את
ההגנות האלו פי' באם ישינו ח"ו יח' פי' שהקליטות
הגיונו לשם דהיינו כי יכולים להכניס ח"ו גם ההגנות
והבידודים הגל ולכן החשמל מנין שלא ישינו דהיינו שלא
יוכלו להכניס. והיינו שהגנות הגל לא יפלה על
מתנתם שום הכחשה והכן זה היסוד. ועיקר ענין החשמל
הוא נקודת האמונה בלב האדם למשה עד שלא יאבס
לחקור כלל ונמשקל ראשון יהיה הכל נסיפת האמת
בקרנ לבו כמו שלא יאבס לחקור על האור שהוא ביום
וחשך שהוא לילה. ודוגמתם. והנה פי' שכבר אלת
הקליטות חסם בו והחמיל לפרקק על אמונת ח"ו ולחזק.
נקרא שנתקלקל הלטה שלו ונחלש כח. והקב"ה ברחמי
ככל בורך מחדש כח חולי לא ישיב לכללה שוד. בסוד
חדשים לנקרים וזה החטן לישק כח. והנה כל הגל
הוא הכל פי' חסדו של הקב"ה. ועיקר הפנין הוא גילוי
ההגותו פי' מתנשלים כל הקליטות. והכל פי' גילוי
חסדו שניס' והוא אור הגנוז. והיסוד נק' טוב והוא המחדש
כטובו. והענין כי חסד הוא דאיל כלכלו יומין. כי הוא
מחפסם ככל מדותיו והיינו כי אלמלא חסדו בראה לסיב
לברוא העולמו ולכניסם לא הי' מחתמם באר מדותיו. והוא
מחדש כטובו בכל יום. ונק' מחדש כבוד אור חדש על
ציון חסדו חסדו דאייגלו כשום אמה. והוא כי החסד מחפסם
ומתגלה באמה כיסוד. ובה חסם לניק' שהיא דינן.
והיסוד נק' טוב כבוד כי טוב כי לעולם חסדו כי הטק'
נק' עולם כידוע. והנה החסד הוא בטנו כיסוד הוא
אור שנברא ביום הראשון. שהוא חסד וענו לנדיק שהוא
יסוד והאור חדש שיגלה הוא האור הזה והעיקר הוא
גילוי עמויות החורה וכדומה כמתנה כיומן שהוא
חסד כמ"ס רבינו הגר"א נמ"ל. וזה עיקר חידוש
העולמות שהי' מלך ההסד גילוי החורה. וזהו אין כל
הדש חדת השמש אצל כחורה שהיא למעלה מן השמש
יש חידוש כמו שחז"ל. והוא כי השמש הוא חסד
ולמעלה ממנו החורה כשחט כיומן הדש וכמתחלכ
החסד הוא שהוא אור הגנוז בשמש. מחדש ג"כ בכל
יום מפכה בראשית. והענין כי בכל יום בולח הקב"ה
הבנית בכלית למשה יהם שופים בזה נקדח באור
הראים ומוכנים לקבל הארה הלו. פי' מפכה בני אדם
הגינים כשבו מיים אחרים. והנקודות האלה חסינים
הבנה כליונה למעלה ממדרגתם. ונפת הבחם יחד
פנייה כמ"ס הכמה אדם האיר פיו. ויתגלו חסינים
להתקרב למקום הכמה. ופי' יתבטלו מהליחותם מרוב
ההשק והחסיקה. ומה יולא אורה לעולם מאותם
הקנידות

דל פ"ח שער הברכות פ"ה ברכת המעביר שינה
פעני בו חכוך והפך ככל מה אשר נתבונת
אליו בברכת המעביר חבלי שנה על עיני כי כל אורן
הפרטים הנה הם שנת להיפך עכ"ל. וכן הוא בשער
הכוננת. וז"ל פ"ח בשער ק"ש שעל הספה פ"ג
נמצא כי ברוחה אב"א היא קטנה סמנו ויונקת
סמנו והוא פותח עיניו ומביט בה כנגד חזיו דלי'
וזהו אור עיניו נקיב שאחריו ומאיר בה כפי מה
שהי' באצ" עצמו והנה ברוחה הוא מביט בה גם
א"א הוא מביט בו כנר בארדא ובסבא ע"ש. אז
רבה המאמיל העליון להביא פכ"ס כרי שיהי' היחד
פכ"ס בו' לכן מה עשה אפיל דורסימא על ז'א ולא
אשתאר בו' אלא קיסמא דחיותא פי' מרת החיים של
ח"א שהוא ז"ל. והכוננת כי חזר ת"ת להיות
כבראשונה כמדתו בו"ק לכד בו' והביאור הוא כי
כשאוני אלא ז"ק אין בו חיות רק אורו האל' של
חיות שהי' לו צדוה כניע לכל'. ואז נחלק אורו
דחיות האל' הי' ונחלק לז"ק עם המל' שבו. והנה
באור קיסמא דחיותא. ואז נסתמו פעפעפי כתנומה
שלא הי' יכול להביט במל' האדיר. והם שינה
העליונה בעיניו שהוא תבפת עיני א"א בו. והתנומה
על פעפעפי הוא הסרון הכמה ז"א בו"ק בסחיבת
פעפעפי בו' ואז נגסרה ועללה למעלה כמד פני הר"א
בו' ובנאה בניק' שלם בו' ואח"כ חורה הבינה להאמיל
בו"א כבתחילה עכ"ל. וז"ל בפ"ר שם. והענין כי
הלא סוד הארה העליונה והסתכלות העליון
נמשך משם כילוי יודיין אל כילוי ס"ג ומשם
אל כילוי ס"ה ומשם אל כילוי דהיין וכ"ו
סוד סוד יום כי השפע נמשך דרך זכר הגובר.
אמנם בלילה מרת לילה נוברת ונמשך השפע כילוי
יודיין עצמן לכילוי הידיין דרך ישר ואז מתבלא
הי"ה זו של הידיין ונעשית כילוי יודיין ולכן צריך
שיסוד הארה סב' שכוח האחרים בהם ס"ג ב"ה והנה
המל' חבלי שינה על עיני שהם סוד ס"ג שיש בו
ג' יודיין הנקרא עינים והם תנוכה על פעפעפי הוא כילוי.
לפיין שהם כדמות פעפעפים ככס כי בן בב' יודיין
ז"א הם המות פעפעפים והם כי כילוי א"לפיין הוא
בו' פעפעפים אל כילוי ס"ג הנסתם. ונכתם כתיבו
דיין כאלפיין עכ"ל. וז"ל סודי הארז"ל על ברכת
המעביר שינה. הנה ביום האור כאור ביושר כע"ב
ל"ג שהוא צורת יודי' והנה כעביר כיונה כעניי כי
העיינין

תפלת שחרית

סידור כ"י

ת

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
 אבותינו שתרגילנו בתורתך ודבקנו
 במצותך ואל תביאנו לא לידי חטא ולא
 לידי עברה ועון ולא לידי נסיון ולא לידי
 בזיון ואל תשלט בנו יצר הרע והרחיקנו
 מאדם רע ומחבר רע ודבקנו ביצר הטוב ובמעשים טובים וכוף את
 יצרנו להשתעבד לך ותגנו היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים
 בעיניך

ליקוטי הגרא

מכת"ס. ואח"כ נגד ד' רגלי המרכבה מתפלל ואל תביאני כו' ואח"כ לג"ר שכן כח' לחמר ותגנו היום כו' לחן כו' חלו ג'. והוא ש"ע. וה"ן חת"ך וכל הדרגין הכלולין בהן

שער נפתלי

אמרי שפר

העיינין צורת יודין. גם מעביר תנומה מעשפי שדוא הארת מ"ה רומז לעשפי ביושר לשם ב"ן וזהו היסוד הלילה שדי נמשך מע"ב לב"ן. גם חזרו להסתכל עיני א"א [בזיא] ועיני ז"א בבוקר עכ"ל. והנה אעפ"י שמדבריו הארוז"ל נראה כי הפלת

השקדוה הג'ל. וההבנה שאלה ממרום הוא החמה האמיתית ועליה דברו חז"ל בפסחים נפ' מי שה' וקמטט שאט רואים אינו אלא עתק שלה. ואכמ"ל וי' כמה שכתוב לקמן כשה"י בענין הקרבנות. והוא פ' חדש ששאל כלל יום. וכאשר יתקבל כל ההשנות הליקוטיים שכבר הבינו והגיעו למדרגתם ויתקבלו הכל ל"ן שהיא מ'קיום קבץ כל הכחות מכל העולמות כידוע. אז יתגלה אור הגנוז לנדיקים וזהו אור חדש על ז'א פלד. וכן הוא ענין המלאכים המחדשים בכל יום ואומרים שירה ונשרפים חייבך הוא דוגמת הנילוטת ה"ל. ונשרפים חייבך חזר רוב חזקתם מדרגה עליונה. וידוע כי שיר הוא בא מצד התשוקה. ומחמת כי כשה"י עדיין א"ל התגלות מדרגה עליונה ולכן נשרפים ומתכבלים אחרי השירה והתשוקה אבל מ"מ י' תשלת מכל זה. כי כהניש חזר קבץ כל השרות והתשוקות אז יתגלה אור הגנוז ונשר שיר חדש והוא הכל מן החסד כנ"ל שהיא גילוי החורה ברזיה העליונים שגולם עתה ולפת"ל יתגלה כ"ב:

המעביר שינה כנייה כסיד הדורמיטא. והענין כי סוד השינה והדורמיטא שאימא תפלת על ז"א בשת האסרה הוא הסתלקות מוחין דילי'. והיינו שמתלקת ממנו הכינה שהיא כלל המוחין. והוא כי כל פעולותיו בשת הזאת אינו מביש על השעולה הזאת ותכליתה רק שהוא פועל כניכול בלי החסות. כמו האדם היכן אינו שפיל כחבריו ע"י כנינו רק ע"י השכל החוסף עליו מלמעלה ולא ע"פ דשנו המחשב כחבריו. קן כניכול. יעשה פעולותיו לא ע"פ דרכיו ופניניו של ז"א בעצמו רק ע"פ ענייני האדם והייט שאין כוחו לשעלה שהיא עושה לתכלית שעולה היא. רק לתכלית אחר. והוא לתכלית אימא הוא כחם חלום ששפה פעולות ואין כוונתו לשעולה היא והבן כל זה. והנה העושה פעולה והונו לתכלית. הכוונה הזאת נקראת הכנה ור"א י'ה כשפכותו הפעולות הוא מביש ורואה את התכלית והנה התכלית הוא בתלכות שש הפעולה ותכליתה: * לפי העולמות התחתונים וכשאינו מביש אל התכלית נקרא זה חסר הכנה מול"ל אל המלכות. וזהו התנומה על שפשים כמ"ש הארוז"ל. וכשחסר התכלית התחתון יחסר ג"כ התכלית העליון שהוא התכלית שקודם הפעולה כשכנילו נתעורר לפשות הסעול והט התכליתים קדוין זה כזה וכשחסר התכלית התחתון יחסר התכלית העליון שלא יסתכל על מעשה התחתון ולכמ"ל. והוא חסרון הסתכלות עיני א"ל על ז"א והוא הפלת שינה על עיניו כמ"ש הארוז"ל ואכמ"ל. והנה העברת הדורמיטא הוא שמתה יתנבז באופן אחר כשפכותו פעולות ויתנון לתכלית הפעולה היא. ותמילת גם התכלית העליון יביש אל מפשי שילכו לפי התכלית העליון וזה נקרא העברת הפעולה היא. שארץ שהוא התכלית העליון יסתכל בעיניו. וגם ז"א יסתכל לתכלית שכני"ק. וזהו העברת תנומה מעשפיו. ונמצא דרך כלל העברת השינה הוא מה שניתן בו הכינה כנ"ל:

וכן נ"כ יהי רצון כי יתקיינו מא"א. שהוא רצון
 דא
 העליון

תפלת שחרית

**פְּעִינֶיךָ וּבְעֵינֵי כְּלֵרֹאֵינוּ וּתְגַמְלֵנוּ חֲסֵדִים
 טוֹבִים . פְּרוּחַ אֶתָּה יְהוָה גּוֹמֵל) חֲסֵדִים
 טוֹבִים לַעֲמֹת יִשְׂרָאֵל :**

**יְהוּ רִצּוֹן מִפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתַי שֶׁתְּצִילֵנִי הַיּוֹם וּבְכֻלָּיוֹם מֵעֵזֵי פְנִים
 (*) נ"א הַגּוֹמֵל ומעזות ליקומי הגר"א**

הַגּוֹמֵל חֲסֵדִים . הֵיחַ וְיֵהוּ
 רִצּוֹן הַשְּׁנַי מִסָּמַ"ס דְּהַגְי שְׁהוּ
 שׁוֹכְרִין מִכּל רַע . סְעִינֵי הַיְשׁוּעָה
 ה' עֵלְיִן תְּקִיפֵן כו' :
 לעולם

כהן ידוע . והתגמלנו כו' היא אחת הגומלת כו' ובה חוטמין ומבדקין : (אגדה ברכות פ"ט ע"ט ס) : רכי כתר כו' שתצילני מעזי פנים כו' נגד שני רמזין שכפנים והוא שם החולת

אמרי שפר

שער נפתלי

העלון . ומס רות ז"ל ט' חיקוקן במ"ס רבינו
 דס"ד כפסוק חדש ט"ו . והענין כי י"ג חיקוקי דיקא
 הן כאל"ה . וכן חסין מולתי וכן חיקוק ה' י"ג . ומס
 יצוקן אלף יאומה וכן שערות הדיקא בחדקן לחשב
 עד הסבור . ומתהלקין למס אומי חלקן שלש
 הוא חיקוק ה' וזאתו חלק לנד חיקוק הוא חיקוק י"ג .
 והוא כי שערות הדיקא הן מותרו המון ידוע כי
 כל שערות באין ממותרו המון . אלא שערות הר"ס
 הם ממותרו המון העלון ושערות הדיקא הן שערות
 המון כחך וירקן יבדל הוסיס חלי' שמועה . וזה דבור .
 והנה המון הוא ההכנה ומה שהכס ח"א לפי הנהגתו
 ג"כ הנהגה אחרת שם כה דין ודעה והסבור איתר מהשכחו וזה
 ומלא מהשכח ז"ל שם כה דין חלי' שערות הר"ס כל ח"א . וכן
 שהן באופן שכבר היסור וירקוב למדח ח"א שהן הכס האמרי .
 יש המון בעלם רק התפשטות כהוסיס . והנה הוסיס הם קר .
 לפעול אותם . ודעתו מתפשט בכל איבריו שם כחותיו וידעותיו .
 הנהגתו של זולתי שהוא הדין מחשי . דהיינו שהנהגתו
 והשגחה על זולתי שמועה מוילתו המפטרית ומעטיו .
 חיקך להתנהג . ואין כן מקום ביאור הכריס אלו . רק דרך
 הוא מותרו ההשגחה . כי ההשגחה היא כהנהגת ח"א לפי
 שחזור הכל להכס נמור כמו ח"א אלא שיש לה' כהנאך חוקן לפי
 יס' להם או היכולת להתקיים כהנהגה הוא כל ח"א . והנה
 ח"א . זה ה' יכול להיות כרבע אחד . אלא שההשגחה של
 והנה הדחיס הוא כל ההשגחה זה נקרא מותרו ההשגחה
 עניינים . ה' הכה של ח"א מלא לא ישכל רק לפי ענין זה
 שם הכל להסדו ח"א . וזהו מול ח' ענין הכס ענין ח' ח"א
 שהיא מוקה לביס . והיא שם הכל להנהגה העליונה .
 תמיד הנהגת ח"א . ביה' לפי מה שחזור הכל להכס נמור
 אותו כבויול כו"ה"ט עני הנהגות כלולים . כיה
 הכל לבין היא מקבלת ח"א חיקוקי דיקא ח"א כלל
 נמור יאמ"ל : ומכנה נמה חתורה לבין נדרשת בי"ל חתיה .
 והיא שערות כחיקוק :

החלה דורוכוסטא הוא סמ"א כ"ס כו' רבינו כי
 המעביר דורוכוסטא סמ"א הוא הבינה וכן כו' ג"כ
 האריו"ל העתקנו לשונו לעיל . שכו' ואח"כ חזרה
 הבינה להאציל ברא בפתחיה עב"ל :
 דל הגאון ה' אברהם בנו של רבינו הגר"א ז"ל
 בכיורו על אגרות ברכות פ' הרואה ומשלל
 כאן ו' בקשות . שתרגילונו בערמתיך ודבקו
 בכוחתיך הוא תורה ומצוה . שדעא ברית הלשון
 בתורה והמפורד במצוה כי ברית כולל כל תרי"ג
 מצות

הַגּוֹמֵל חֲסֵדִים . ה' חֲסֵדִים וְיֵהוּ רִצּוֹן הַשְּׁנַי מִסָּמַ"ס דְּהַגְי שְׁהוּ שׁוֹכְרִין מִכּל רַע . סְעִינֵי הַיְשׁוּעָה ה' עֵלְיִן תְּקִיפֵן כו' : לעולם
 הכל לפי המס שכלו וימתי . נמצא כל חיקוקי פעולותיו מתפשט ביוסם הדעת . והנה ה' חתיה הם ה"ט

וּמַעֲזוֹת פָּנִים מֵאָדָם רַע וּמַחְבֵּר רַע וּמִשְׁכָּן
 רַע וּמִפְּנֵעַ רַע וּמִשְׁטָן הַמִּשְׁחִית מִדִּין קָשָׁה
 וּמִבְּעַל דִּין קָשָׁה בֵּין שְׁהוּא כִּן-בְּרִית וּבֵין
 שְׁאִינוֹ כִּן-בְּרִית :

לְעוֹלָם יְהִי אָדָם יְרֵא שְׁמַיִם בְּסִתְרֵי וּפְגָלוֹ וּמִדָּה
 עַל-הָאֵת וְדוֹבֵר אֵת בְּלִבּוֹ וַיִּשְׁפֹּם וַיֵּאמֶר :
 רַבּוֹן בְּלִי-הָעוֹלָמִים לֹא עַל-צְדָקוֹתֵינוּ

אנחנו

ליקוטי הגרי"א

התואר ושם המקרה ז"נ. כי נ' שמוס הם כלל שם הפעל ושם המקרה ושם התאר :
מאדם רע כו' חמשה. וכן נג' ר"ע. כמ"ש לא תאונה כו'. וכן נגד ה"פ טוב דכלילין
 בנביא הלשון ובכרית המפור. **משטן המשחית**. נגד מדורא דשחא : **מדין קשה**
ומבעל דין קשה. נגד בחינה ראשונה ואחרונה : (ביאורו לאננות ברכות פרק ב') :

ומותר

אכרי שפר

שער נפתלי

ז"ה כי היסוד אינו אלא כללות כידוע. ולפעמים מתבצר
 מדת ההכד. והכל מסכימים להסד והדעה המתפשט
 בכל ה' חלקים הוא ה"ח. ולפעמים להיפך שמסכימים
 לגבורה והדעה המתפשט הוא ה"ג. וזהו גומל חסדים.
 ה' גומל חסדים. וז"ל מתכסלים הקליפות משומק
 הדין ומחיראים להתקרב אל הדן וע"ז הדין מנין
 מן הרע וזהו יהי רעון השני :

הנה ככלן חמשה כי גרסת רבינו גומל חסדים
 טובים. אמנם בנצטת אליהו פ"ו בדרכות כ'
 בלריך לומר גומל חסדים ע"ש בענין ברכת המזו"א.
 והנה אפשר דט"ם שם בנצטת אליהו ואכמ"ל ויתבאר אי"ה
 בליקוטי דינים. ומ"מ כתבתי בני הנוסחאות והביאר
 יבחר :

לעולם יהא אדם כו'. ידוע כי היראה

היא חכמה כמ"ש הן
 יראת ה' היא חכמה וארו"ל סבן בלשון יונוי קורין
 לאחת היא. ופי' הכתוב כמו אחת יראת ה' הוא
 חכמה. והענין כי חכמה נק' ראייה כמ"ש ולכי ראה
 הרבה חכמה. וכינה נקראת בחינה כמ"ש ולא ידעו
 כי שימש יוסף שפי' זקנין. ולכן ראייה מחכמה ובחינה
 מבינה. והנה כבר ידענו כי המלכות בה המלכות
 הקצ"ה ככוסול הם זוכי בעניני מעשה התהלת
 ע"ז ותעיר להשפיע להם טוב. ואם ה"ו לא זכו
 בעניני יספק עליהם זמנו. נמצא הכל תלוי בראייה
 והיא בוחמה לכן עיקר היראה בחכמה דו"ל. שממני

תלוי היינו. כפי התלהקות מדות ההכנה עם מדות המל'. כבוד ויחי' לומר צרות טובים ככל' ושיקר
 ה' ראה ה' התעלות הכחות מרוב נטה. והוא להאמין כי כל הכחות בעולם הכל כלא נגדו י"ת. ויבטו
 ח"ך כחמת ח"ן טוב מלימות כלל בעולם : ויבטו מתי יעשו למדונה היאת שיבטל' הובטו מכל וכל .
 חבר החסדים המיוחדים בעניני יום הניחום מלימות כל העולמות ומליחם. וכאשר יבטלו חוסיני מרוב דקקות
 השכל

לְעוֹלָם יְהִי אָדָם כו'. עד
 ברכת התורה (זהו לפי
 שיטתו בשו"ע סי' ס"ז ס"ק י"ז
 שצ"ל ברכת התורה קודם פ'
 התמיד) בחכמה. והכל דו"א.
 ח"ש ירא שמים. כי היראה
 ביד חכמה כידוע. וח"ש מה
 אט

סמח : והם הבריה התיכון כ"ר תארת סלכות :
 ואח"כ בתפלה נגד ר' גלי הברכה. ואל תביאנו
 לא לדי חטא ועון. חטא בק"ע ועון בל"ח שהם
 ישינו השכאלא. ולא לדי נסיון וביוון הם קדם
 ואחר. כי כקדם הוא נסיון ואח"כ כשאינו עומד
 בפניונו הוא ביוון והוא אחר. וכן אכר אחר
 קדם צרתני. והשת עלי כפכה הם ב' ורועין
 יביאו וסכאלא : ואח"כ לג' שהן כחמד אוכר
 ותגנו היום לחן ולחסד ולרחמים שהן ג' כנ"ל :
 והוא ש"ע כו'. ה' כי חסד ורחמים עולה ש"ע
 נהרין : ועם ח"ן עולה תת"ך וכל הדרגין הכלולין
 בהן יהוה. ש"י כ"י ב"ר"ה עולה תת"ך והוא רוח חכמה
 ובינה רוח ענה וגבורה. וכן חכמה בינה חסד
 גבורה עולה תת"ך. וז"ש סלאך הסכונה על
 הרמכה תת"ך שבו שלכן תקנו ורבוו בברמ"ו
 הן את העולם כולו כטובו בהן ובחסד וברחמים
 שסוכו בשלשה תיבות אלו עכ"ל :

יָדָךְ כ' על צלותי רבני בש' בני דברכות וז"ל.
 כי ג' סבות אהיה הויה ארנ"ג. אהיה
 שם העצם. הויה שם התואר שבהיה כל היות.
 אהיה שם התקרה ה"ל ברכות : והן נגד רע :
 ה"ת נפילים גבורים עמלקים רפאים יקדים : טוב
 אכרו צדק כי טוב יסוד. ברית הלשון והמעינה.
 נגד בחינה ראשונה כו'. כי התקין עכ"ל :

כס'
 תלוי היינו. כפי התלהקות מדות ההכנה עם מדות המל'. כבוד ויחי' לומר צרות טובים ככל' ושיקר
 ה' ראה ה' התעלות הכחות מרוב נטה. והוא להאמין כי כל הכחות בעולם הכל כלא נגדו י"ת. ויבטו
 ח"ך כחמת ח"ן טוב מלימות כלל בעולם : ויבטו מתי יעשו למדונה היאת שיבטל' הובטו מכל וכל .
 חבר החסדים המיוחדים בעניני יום הניחום מלימות כל העולמות ומליחם. וכאשר יבטלו חוסיני מרוב דקקות
 השכל

תפלת שחרית

סידור כ"י

אֲנֵחֵנו מִפְּלִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ בִּי עַל רַחֲמֶיךָ
 הַרְפִּים . מָה אָנוּ מָה חַיֵּינוּ מָה חֲסֵדֵנוּ
 מַה צְדָקָנוּ מַה יִּשְׁעֵנוּ מַה בְּחַנּוּנוּ מַה
 גְּבוּרַתֵנוּ מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ
 וְאֵלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגְּבוּרִים כְּאֵין
 לְפָנֶיךָ וְאֲנֹשֵׁי הַשָּׁמַיִם כְּלֹא הָיוּ וְחַכְמִים כְּבִלִי
 מַדַּע וְנְבוֹנִים כְּבִלִי הַשָּׁפֵל בִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם
 תִּהְיֶה וַיְמִי תִּהְיֶהם הַבֵּל לְפָנֶיךָ . וּמִתַּר הָאָדָם
 מִן־הַבְּהֵמָה אֵין בִּי הַפֵּל הַבֵּל :

אבל

אנו כו' כס"ש בנרית סגולה
 כשמגיע' החכמים לחכמה מחשבי'
 הכל לאין נדר גדולה . ואומרים
 הכל כקערה קטנה כו' וכן ח'
 דרגן . אנו במלכה . חיינו
 ביסוד ד ח"י . סדרנו בנויה חסד
 דוד . צדקנו בתח' . ישענו
 בגבורה כידוע . כחנו נחמד :
 גבורתינו נבניה . מה נאמר
 לפניך נחמסה . הלא כל כו'
 בה"א של השם . ואנשי השם

בואי . וחכמים ביו"ד . ונבונים בה"א עילאה . ונגד זה אמר כי רוב כו' . וימי כו'
 ומותר כו' . כי כו' . ר' דרגין :

ליקוטי הגרא

ומותר האדם מן הכמה אין . דמותר האדם על הכמה הוא רק כשנמחה והוא ב'
 אדם הכל (דכריאה יצרכ עשיה) דנר"ב . והוא בינה נשמתא דכליל ג"ר . וב' עניינים הם
 והכל' א' ככל נר"ג . וב' רוח ונפש גם לכהמה ורק כשנמחה בינה דכליל ג"ר בתיב
 ויחידה . וכ"ז אחד . וכן ג' חיון הן בצ"ח . והאדם בנינה כליל ג"ר ג' אדם . שכלאי
 אדם הוא מותר על הכמה אבל אדם התחתון עליו אמר קהלה כי מקרה האדם ומקרה הכמה
 ומקרה אחד לכל כמוה כו' ומותר האדם ט' רק באין . ואין הוא בג"ר א' ככתר כידוע וי"ד
 בכמה וה' בנינה א"ה ומלך כלילתה בכמה דהיא ה' תרעין ל' תרעין כו"ל והוא אין :
 (ביאורו לת"ע קל"ב א' דר"ב ח"ל ברי):

אבל

שער נפתלי

אמרי שפר

בס' באר יצחק סהגאון ר' יצחק אייזיק סביבליק
 ו'ל בש' בלק עם ב' ח"ל . ואילו גם ב' סגנות
 כו' . ר"ל שיש תורה שקבלו בכדור ונבואה ודוחק
 שזכו

פסגל כה' יתכסלו כל העולמות . והכן הסוד הגדול
 והגורא הזה . וזהו מה אט כו' . והם שניה דרגין
 פמלכות פד חכמה . כי כל מלאכות עלמיט ושלמות
 כל העולמות הכל ע"י מדת המלכות המתחברת אל

העולמות ונחמת להם הימים המגשימים . ולכן מה אט נמלט . הייט כיסוד שג' ח' . והענין כי די
 הוא יוכר בחטטה שמתענע מתקום למקום וברוט שמתנה ככל פסם , והנה כמו כן . רטוט כניכול אין
 משתנה רק עיקר השינוי בכל פסם ועסם הוא רק במראה ובהנהגה של התחמונים . וההנהגה הוא במלכות שהיא
 בטוטה המראות וההשגות והיא נקראת יד נביאים . נמלא כי מדותיו של הקב"ה אינם באים לנח' ההנהגה
 רק כהכללם תחת המלכות . ועיקר ענין היסוד המתחברות מדותיו עם המל' הכל ע"י היסוד שג' כל . נמלא
 השוטה שהמדיות יקבלו כניכול שני ע"י המראות שכל' . הוא היסוד . שהוא מניול את ההנהגה
 והמדות מתנבס למנב המל' . דהיינו המנב שיכולים לקבל מראות וזהו נק' הפתקה ותנועה מתנב למנב .
 ולכן נק' היסוד ח' . וז"ש אשר ח' . וז"ש הקב"ה למטה ואולם ח' אינו וארץ החייתו כדכריך שגרה ויוצג
 בסוד קן ח' ואכמ"ל : הסדט כו"ה הסדי דוד . כידוע דודו אחוזו כו"ה בסוד השמלה כו"ל . כת"ש
 רביט כס"ד . והנה דוד קבל המלכות ואחו כהדתה רגל רביטו דמרכבה . וננין המל' הוא מנהי' . וכי
 המלכות היא הנבטת שוה"ו . וכשיה"ו א"ל לקבל המדות פשיטת כלי הכרכה . השפעת עליהם רוב
 סוכה כו' . ולכן נזקק המל' לקבל המדות באופן אחר שיהי' ממונים והיינו ט"ה כו"ל . וזהו ההכלל כו"ל
 חסדי אבות להבדי דוד . כי הסדי אבות הם ח"ג אברהם ויזקק . ויזקק ח"ת . וחסדי דוד הם ט"ב :
 דקקט

תפלת שחרית

אָבֵל אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ . בְּנֵי
אֲבֹתֵינוּ אֱלֹהֵיךָ שְׂשׂוּבָעַת לֵב בְּהַר הַפְּרִיָה .
זָרַע יִצְחָק יֶחֱדוּ שְׂשׂוּבָעַךְ עַל גְּבֻהַתְמוֹנֶת
עַד

אבל כי מרכבה שלמה . בני
בריתך . הוי . ואמ"כ
אבהן יעקב יושב אוהלים (ר"ל
הרן

ליקומי הגרא

אבל אנחנו עמך כי . ההפרש בין נוי לעס . כי עס יאמר על קיצוץ האגסים רבים
יהי' המוניים או שומרי הדת או בלתי בעלי דת . אבל נוי אינו אלא שומרי הנימוס ככאף
ואף

אמרי שפר

שער נפתלי

זכנו שש ששם כנגד ג' תורה נביאים וכתובים
כידוע שכתובים הם ברוה"ק כי לא נחש בו' הוא
בטורה דבור ועשה בו' בעת יאמר בו' הם רוח"ק
וגבוהה
ימין ושאל ויעקר הכח בימין כי עיקר ההשפעה מ"י החסד . והגבורה איננה אלא מגבלת את החסד :
גבורתינו כנינה . שממנה דינין מחשפין מפני שיש בה קצת דין שמגבלת את החכמה כאשר ביארנו כמה
פעמים : מה נאמר לפניך בחכמה . ידוע כי פני ה' בחכמה . כי בינה מתפשטת בו"א שהוא מפסס ה' .
כי כל שטולתו מ"י הבינה המתפשטת בו מתה בעת שעייתו ומתנוון ארך לעצות לפי מחשבת הבינה . אבל
חכמתו הוא רק לפני מעשה ה' וזהו מה נאמר לפניך ה' בו' : הלא כל בו' בה"א של השם . ידוע כי שם
הוי"ה מתחיל מחכמה . י' הכמה ה' בינה ו' ז"א ה' מלכות . כי שרש ההנהגה הוא בחכמה כמו י' הקדוה
שהיא שרש כל התמונות . והגבולת השרש לפי הזריץ הוא כנינה כמו ה' שהיא גבול באורך ורוחב וגובה .
(וכבר הארכתי בזה בס' כסף משנה על משנת הסידיים) והתפשטת ההנהגה בעצמה לתחתונים הוא ז"א . והוא
ו' קו המתפשט ממעלה למטה . והתגשמות ההנהגה מאין ליב הוא במלכות והוא ה' אחרונה שהיא מתלבשת
בעולם הסיוד ואמס יסוד וזה' . ל' ל' ארבעה ראשים . ל' יסודות . ו' ה' הוות . ואמ"ל . וחשוב כאן ל'
מדרגות הסיודות ונחש כי הכמים נכונים כנגד ל' אותיות השם . והגבורים היא בה"א אחרונה של השם . כי
היא מתלבשת בהכלין דבריאה ושם גבורים לכולת היכלין דס"א . וגם היא נקראת ארנ"י דינא דמלכותא
דינא לכולת הפוסקים והמודרים . והיא נכניית מגבורות . ואנשי השם בוא"ו ידוע כי בוא"ק שם שם הוי"ה .
הכמים בוא"ד חכמה . ונכונים בה"א שילאה בינה . ואמ"כ אמר ל' לשונות כי רוב בו' . והם . מעשה .
היים . אדם . הכל . נגד ל' אותיות השם . ד' דרגין . (וב"ל כי פד כאן דברנו על חמני הנייס שנתחתם
מעולם התורה והם בכל א' מהפסי' רק נכחי' מלכות שבכל ספי' . וכוא משם ס"ג לבד . שנעשה בהתפשטותו
שם ב"ן ידוע . והכל בא מלכות דא"ק . ולכן הם מלכין קדמאין כמ"ש בספד"ל . אבל אנחנו באים מעולם
התיקון יסוד ומל' דא"ק מתקלא חיבור דו"י ולכן אנחנו נקראים בני בריתך שהוא היסוד דא"ק . וגם בני אברהם יצחק
ועקב כבוד רה"י . ההכרפה ימין ובמאל ואמ"ע ידוע . ולכן אמר כאן . כי הנכורים ואנשי השם הם כאין וכלא שהם
כבוד ו"ק ומל' נכ"ל והם כבוד עולם התורה מתו ונתבעלו . אבל בחכמים ונכונים הכמה ובינה לא הוו משגיחין
אפי' כאפי'ן בלא ה' היוונ . ולכן אמר והכמים כבלי מדע בלא ה' היוונ נק' מדע מלשון ידע אדם . ועוד
הבינה נקראת מדע דכתיב ומודע לבינה תקרא . וז"ש ככלי . מדע בלא נחמרה הבינה אל ההכמה . וכן
ונכונים ככלי הכל בלא נחמרה ההכמה עמה כי ההכמה נק' השכל . כי רוב מעשיהם תהו . כי המלכות
נק' משנה יהיה מעולם התורה וארעא תחבולת . וימי הוי"ה הכל לפניך . פו' אפי' כשעה שמלכו הו"ק
ומשבו הייס מלעילא התהוין בלהם נק' חיים . לא ה' רק מבחי' הכל שהוא מילוי דס"ג בני' ל"ו כמנין
הכל . ומותר האדם שהוא בש מ"ה מן הבהמ"ה שהוא בש ב"ן אפי' . שעדיין לא בא בש מ"ה האדם
ואיילו הו"א שהוא מבחי' מ"ה לא ה' רק בבחי' ב"ן כי לא ה' היוונ כל מ"ה וב"ן ידע . כי הכל הכל .
כי אפי' בש ב"ן אינו רק מבחי' הס"ג בהתפטר לשם ב"ן והכל מבחי' הכל מילוי דס"ג אבל אנחנו עמך בני
בריתך באים מעולם התיקון כנ"ל) :

בני בריתך הוי . דרתי ברית לבחוריי . שהתחזו במל' ויסוד כשערה שלו כבוד דוד מלך ישראל חי
וקים : אלהה באברהם גמיה בילתך . כי אברהם ה' מרכבה למהד החסד בהתדמה לקונו
במדת החסד הדבק במדותיו . ואברהם דבק נחמד כמו בנא' הסד לאברהם . ויצחק נהדבק במדת הגבורה

שם ס"ג בג' יודין מק
 עשית את כ"י בש"ש בחכמה
 עשית כ"י וכ"י יאמר לך כ"י כי
 שם משבים שתוק כן עלה
 במחשבה (מנחות כ"ט) וזהו אבינו
 שבשמים. כי הוא יושב שמים:
 ואח"כ ציצית חכמה דניק ל"ב
 חזקן בידוע:

קבץ ק"ך טארפע פנפות הארץ יבירו
 וידעו פל-פאי עולם כי אתה-הוא האלהים
 לבדך לכל ממלכות הארץ אתה עשית
 את-השמים ואת-הארץ: את-הים ואת
 פל-אשר בם ומי בכל-מעשה ידך בעליונים
 או בתחתונים שיאמר לך מה-תעשה אבינו
 שבשמים עשה עמנו הדר בעבור שמך
 הגדול שנקרא עלינו ונקים לנו יהוה אלהינו
 מה-שפחוב בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם פיר-אתן
 אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את-טבותיכם
 לעיניכם אמר יהוה:

העמף בציצית ויברך קודם:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו
 להתעמף בציצית:

שער נפתלי

אמרי שפר

פה ש"ס עוקר הבדעה והדיונים כי כחורה שבכתב
 אין יבולים: למסק שזו דין. וזה יפה יורשתנו
 הוא כנגד נבואה שבאה כחוספת נשמה והארה
 ומאחזנתך דארא ח"ג הבתשטין עד ג"ה שזם
 הרין נביאי קשום הם יורשה לטו כמ"א. הגלש"ד
 כתבתי והבוחר יבחר:

כני אדם ועניוניהם. מ"מ הוא נוטל כ' חלקים וממנו
 יורשת הטק'. כי מדות ההנהגה חזן אלא כו"ל. והיא
 אינה אלא כח התקבורתו לפימלוח:
ד' פעמים אחת. עד שלא נברא העולם. ומתברר
 העולם. וכעו"ל. וכעו"ב. כנגד ד'
 אחריות השם. (ונראה כי עד שלא נברא בחכמה י'
 של השם. מתברר כו"ל ו' של שם. כעו"ל נוק' ה'
 אחרונה. כעו"ב בינה ה' פלחה):

אתה הוא ראשון. ה'. אחת הוא אחרון. יהי'. ומכלפדך חין חלקים. הוה. וה"ס נ' הויח ד מ ל ד
 הוה מ ל ד ה'. ימלוך יהי'. וכדום פבר והוה ופחיד. והה ה' מהכנה קודם למעשה. ו
 חכמה. ומתעבה כשעת מ' מעשה הוה. ויותר נראה להיפך כי הוה במלכות פולס הוה. ויהיה כבינה
 שנקראת שולם הכא. בינה המתלבשת כו"ל. והחיקונים שחלוי במעשה החתומים הוא יהי'
 והוא מלכות המתלבשת בחתומים כידוע ויואל הכל משם ס"ג מג' יודין כבו ח"ל ה"י ו"ל ה"י
 י' שני' חכמה היה. ח"ל שנה"ל ראשונה בינה הוה. שהיא מתלבשת כו"ל כנ"ל. וי"ד שנה"ל אחרונה
 מלכות יהיה כנ"ל. ובכל א' הו"ה שלימה הרי י"ב אחריות. והם כנגד י"ב סרקי המרכבה (והם סיד י"ב
 מלאכים ד' רגלי המרכבה וסדרם ארמ"ן ולכל א' כ' שמעך חד באורחא וחד בישובא כידוע ואכמ"ל. והמלי
 רוכב עליהם כסוד ים עומד על י"ב כרף שהם הורעות והשקוים ובכל א' נ' סרקי (ואכמ"ל) ובמל' סוד
 מנל"ס ד' כבר נתבאר לפיל ובמנל"ס י"ב אחריות במילואם כוה מ"ס ט"ן נד"י פ"א כ"ך. רומן על
 י"ב סרקי המרכבה כנ"ל. ומ"מ אחת עשית. דקשה לו דהא מל"ט אבא אומר וחימא ששה וכין באמר
 כמין עשית ח"כ לכאורה הוא כבינה לזה מביא ראייה דכתיב כולם בחכמה עשית. כי באמת הבינה והמלכות
 אינם טוענים זה כוה כסוד חין מלכות טועפת בחכמה כי בינה פוה"ב ומלכות פוה"ז והם הפכים זה לזה רק
 בחכמה כולל הכל שהרי בחכמה ה' גם פל פוה"ז ובחכמה נכלל גם הפשיה דהייט מלכות שנקראת עשיה. ו"ל
 אחת עשית אח השמים וזה הארץ שהם ו"ג שכללו בחכמה י' של שם במילואו ו"ד ו' שמים ד' ארץ כידוע.
 והשאר מטור. ומ"מ כי הוא יושב שמים. כי החכמה מהכנה יושב על השמים ו"ל שנקם שמים פורכב מאס
 ומים חר"ג:

- (א) ציצית י"ב אנדלין וגריל שלישי. היינו כל פרשה רוחב אצבע אנדול:
- (ב) ברכת ציצית בכל פעם שכתעטף סבך אפילו ככה פעמים ביום:
- (ג) מברך ולובש ומכסה ראשו במליה ואיצלהתעטף בעשיפת ישמעאלי:
- (ד) גם על מליה קמן נוסח הברכה להתעטף בציצית:
- (ה) בגד פשהים אל ימיל בהם שום. ציציה. אך יעשה מליה קמן של צמר וציצית של צמר. ואם לאו של שאר מינים וציצית של פשהין וכן לובש הוא הטהרה לבגדיו בעין מליה גדול סבגד של צמר נפן:

(א) משמע מדברי רבינו זביאורו לא"ח סי' ח' ס"ק ג' דווקא העטיפה לריך לכיות מעומד אבל הכרעה א"צ מעומד וראי' ממסנה דחלה אשה יושבת וקולה לה חלטה ערומה ודווקא יושבת בשביל שהתכסה ערומה ותוכל לברך ומי' המ"א לא ל"ל: וכן פ' בזה"י בסו' כ"ה ס"ק ל"א:

(ב) אם שנים או שלשה מתעטפים בטליתות שלהם בפעם אחת לכחלה אחד מברך לכולם וכן בברכת המוליד וברכת המזון ושאר ברכות (שם ס"ק י"ג):

(ג) אם אחד מברך לכולם לכחלה אחרים יענו אמן אבל דיעבד אפילו לא ענה ולא כמ"ש בפ"ג דסוכה ל"ד: (שם ס"ק י"ג):

(ד) צריך להפריד חוטי הציצית זה מזה. ולא מחמת לעשות זכר לתכלת ששם הי' לריך להפריד תכלת מלד א' ולכן ללד א'. וא"כ לא הי' לריך להפריד כל חוטי הציצית רק העטם שנק' לציית ע"ש חוטיין הנפרדים כמ"ש ויקחני בציצית ראשי. וע"כ לריך להפריד כל החוטיין וכן אמרו בגמ' כי לציצית דארמאי: (שם ס"ק ט"ו):

(ה) הי' לו כמה טליתות ובירך ודעתו הי' על כולם ולבש עליהם א' ופסע אותה ואח"כ לבש עליה ב' א"ל לחזור ולברך על עליה הב' כדעת המ"א: (שם ס"ק כ"ד):

(ו) הלובש עליה קמן ומברך עליו וכשהולך לביה"כ מתעטף בטלית גדול א"ל לברך דהליכה מביתו לביה"כ לא היו הפסק כמו שא' לענין קידוש דמפינה לפינה לא היו הפסק ההליכה. וכ"ה בירושלמי הביאו הרא"ש בברכות (פ"ד) הי' מתפלל וראה קרון בא כנגדו הולך ללדדון ולא היו הפסק ובלבד שלא יפסוק בדבור משמע דהליכה לא היו הפסק. וכן שינוי מקום ג"כ לא חשוב הפסק דשינוי מקום ליכא אלא בסעודה אבל בדבר מטה ליכא שינוי מקום ובחנות של בושם אם הי' דעתו עליו אפילו נכנס ויולא כל היום כולו אינו מברך אלא פ"א (שם ס"ק כ"ה ובכ"ה):

טלית

ליקוטי דינים וביאורים

מ"ט ציצית י"ב אנדולין פי' כפי' י"א סעי' י"ד כי לריך סיהי' שלים גדיל וב' חלקים ענף ובגמ' אמרו טי תכלת שלים גדיל וטי שלים ענף הביאו הפ"ו שם והמ"א בס"ק כ"א כ' בשם ר"מ פ' פנהם סיהי' בן קהר לקטר כמלא אנדול וד' חוירים הם ארבעה גדולים שלים גדיל נמלא הב' שלים ענף ה' גדולים כס"ה י"ב גדולים:

מ"י ברכת ציצית בכל פעם שמתעטף בו. הוא כדעת הב"י כפי' ה' סעי' י"ד וע"ש בס"ק כ"ה כ"כ העיקר כדעת הג"ע והנה המ"א הקשה מ"ש מסיבה כפי' תרל"ט משם המ"מ דאם ילא מן הסוכה אדעתא לחזור מיד דא"ל לברך אבל דעת רבינו גם בסוכה לריך לברך כמ"ש במעשה רב לקמן:

מ"י א"ל להתעטף בעשיפת ישמעאליס כן הכריע רבינו כפי' ה' ס"ק ד'. דלא כחוס'. דדוקא באכל דגלי קרא ולא במקומות אחרים וכו' ציצית לא כחוב עטיף בקרא רק אשר תכסה כדרך שבני אדם מתחכין:

מ"י דגם עלטלית קמן יברך להתעטף ע"מ רבינו כפי' ה' ס"ק י"ד דאע"ג דאינו מתעטף מברך להתעטף דנטיח הברכה הוא כך כמו ליבש כסוכה. והם דברי הפ"ו והוא מדברי האגור:

מ"י דנגד פתחה אל יעשה כהם שום ציצית כבר הובא בליקוטי דינים מהגר"א כי טלית של פשתן עשיר מציצית. ומ"ש שיעשה טלית של צמר עם ציצית של צמר או טלית של שאר מינין עם ציצית של פשתן

הלכות ליקוטי הרה"ק ציצית

(ו) מלידת של פשתן פמור מלידת ולכן אין לעשות טלית של פשתן (ס' ט' ס"ק ח') :
 (ח) חז"ל הגיעו ארבעה כפולים שהם שמונה ויטל להוסיף עליהם כמה שירצה (ביאורו
 ס' י"א ס"ק ל"ט) :

(ט) **העיקר** כפי' נ"י בשם רב עמרם דטלית שיש בו ליתא ונקרע הכנף סמוך לליתא אם
 הוא חוק לנ"י יתפור שהרי לא נחבטל הליתא כיון שנשאר ישור שלם להיות
 כנף דהיינו ג' על ג'. אבל אם נקרע חוק ג' בטל הליתא מיד. שלא נשתייר בו שיפור
 כנף וכשחחר ותופרו הו"ל תעשה ולא מן העשוי (ס' ט"ו ס"ק ו') :

(י) **מאימתי** מברך על הליתא בשחר משיכיר בין תכלת שנה ללבן שנה. והלא כמרדכי
 שכ' בפ"ב דמגילה דליתא כיון דלא כתוב ב"י יום נהדיא אלא ורחיטת אויט
 ברחיטת תליא מילתא ומעמוד השחר שרי לכתחלה אינו כן דאדרבא חסס מוכח להישך
 כמ"ס במנחות י"ג ב' ורחיטת אותו וזכרתם את כל מלות ה'. כיון שנתחייב אדם במלות
 זו נתחייב בכל מלות כולן. ופי' שבאותו זמן שנתחייב במלות זו דהיינו ליתא בליתא וזמן נחדיב
 בק"ש והפלגן ושאר מלות הטהונים ביום. עוד אמרו ורחיטת אותו מן הסמוך דהיינו
 שיכיר בין תכלת ללבן וצירושלמי אמרו מאן דאמר משיכיר בין תכלת ללבן כמ"ד משיכרס
 את חבירו רחוק ד"א ויכרתו הביאו רבינו בגמרא אליהו (ומזה מוכח דלא כחלמידי רבינו
 יונה שנסתפק אם ליתא זמן ההחלתו משיכרה את חבירו או משיכיר בין תכלת ללבן דהא
 הכל זמן אחד ואין מקום לספק כלל) והדע דבתפלין אמר אב"י להפלגן כאחרים דהיינו
 משיכרה את חבירו שהוא משיכיר בין תכלת ללבן לפי הירושלמי ומנא דעינין זה הזמן
 בתפלין אלא ודאי מלמוד בג"ל ורחיטת אותו וזכרתם את כל מלות שבאותו הזמן שנתחייב
 בליתא נתחייב בתפלין. ולכן אמרו זה בתפלין משיכרה את חבירו א"כ מוכח דגם בליתא
 זה הזמן דהא מחט למדו להפלגן והיינו בין תכלת ללבן (ס' י"ח ס"ק ה') :

העיקר כדעת הרמב"ם דכל מלטה שהיא קטן לו כגון ליתא ותפלין ומוחה ומעקה מברך
 בשעת עשייתו שהחייט הוויקא כשעושה לעלמו אלא שבתפלין שרגיל הוא דהסיכר
 עושה ולכן אין מברכין שהחייט (ס' כ"ב ס"ק א') :

ליקוטי דינים וביאורים

ע"י כפי' ס' ס"ק ד' והנה מ"ס דבשאר מינין יעשה ליתא של פשתן מוכח דלא ס"ל כמ"ק דב' דבשאר
 מינין אינם פוטרים רק זמר ושפחים יהדיו וא"כ בזה"ל דאשר תסוב כלאים אין לעשות כבאר מינין רק
 במינין וא"כ למה עובין כאן בשאר מינין ליתא של פשתן אלא ודאי לא ס"ל כיותי'. אלא דזמר ושפתן כל
 א' לכדו פוטר בשאר מינין. וכמ"ס בתנאים ל"ס ב' איחא חי זמר או שפחים. וא"כ היה סיובל לעשות כבאר
 מינין ליתא של זמר. וה"ס כאן בטלית של זמר יעשה ליתא של זמר. ואם לאו ס' שאין לו ליתא של
 זמר יעשה עגד של זמר מינין וליתא של פשתן ואחי לאשקוי דבשל זמר לא יעשה של פשתן דלא הווי
 כלאים בליתא אלא עם התכלת אבל ודאי סיובל לעשות ליתא של זמר בשאר מינין. וא"כ מה שהחייט
 שפחה טלית גדול הכנף של זמר גפן היינו שפחה ליתא מזמר או משפתן או של זמר גפן ראיתי בנה"ב
 פעולה שכיר על משכה רב של וו"ל ומה שלא לבס ע"ק של זמר שפחה עפס כדכ"פ ס"ל). ול"כ הפסס
 כשקווי משני שהכנף הזה הוא לזכר חזק צנדי כחיתור וא"כ הו"ל הכנף הזה על החוק וזכרס ה"י
 שהחוק הוא של פשתן וא"כ דאשר שהחייט על עמו כדעת ר"י ינתן ר"י יונה שלא ללבוש עגד זמר על
 חלוק שפתן תסוב השם כלאים א"כ שפחה כיוייהם עגד זמר שפחה של זמר וכל שפחים כמו שהביא
 הכ"י תשובת הרשב"א ב"ד ס' ט' ע"ה :

מזב להסתכל בליתא בשעת עשייה כשהנכר כמ"ס ורחיטת כ"י ויבליקס הג"ל בשני ורחיטת חיתין כ"ד ס"ק ו' :

(*) ודרב"ה הגאון המפורסם פי' כמ"ס מהר"י שמואל שאגוב שפי"א את עם אתה -- דהנה חל"ה דרחיטת
 בליתא הוא רק בליתא -- ובשאר מינין מלאכה עבוד רק מברכין חייטין ומ"ו דלזמר לא יתבר --
 והנה הג"א ו"י הק' חסוף כמות כל היום ובליתא גזוה ה"י של זמר אי"כ קיים הש"ס דרחיטת זמן לבס דהיינו
 כבאר מינין ומה קיים שיהי' חל"ה הס' וק"ל :

קיצור הליקוטים כוונת הציצית ליקוטי הגרא ית

המלית הוא רקיע. ותרין גזונין של המלית לכן וחבלת נגד לבנת הספיר והם רחמי ודינא: — מלית וציצית הן בסוד נ"ק לבוש דרכורא. מלית לבוש לגוף ת"ת וציצית תלויין למטה לבוש נגד צדיק יסוד: — ציצית ביצירה שהשכינה מתכסה בגנון תבלת שלא יזנו עיניהם הקליפות דעשיה: — חוסי הציצית הם ד' ותוחבן בכנף ונעשין ח' חוסיין ד' מצד זה וד' מצד זה כנגד ב' היות שבחסד ונבורה וכנגדן ב' שלישי ענף והן נאגדין ביחד בגדיל שהוא שליש אחת ת"ת. ובשלתן ג' היות י"ב אותיות נגד י"ב גודליין שבציצית. תבלת ולכן נגד גויה ה' קשרים נגד ה' תיבות שמע ישראל ה' אלהינו ה' (שהם נגד חגית ג'ה) וי"ג חולייין נגד אהרן (יסוד ועשרה) ג' י"ג. ובכלל ה' וי"ג הוא ח"י נגד יסוד ח"י עלסין. ובכל חוליא ג' כריכות נגד יק"ו. וכל הי"ג חוליות לי"ט כריכות נגד יו"ד ה"א וא"י מ"ל השמים כי י"פ מ"ל ג' שמים. והכנף ה' אחרונה ארץ. וקשרית הציצית בכנף הוא לקשר שמים וארץ. והן ד' פני החיות. כי ד' חוסיין שמצד זה ומצד זה

ציצית ב' שלישי ענף וא' גדיל שכלולה מנ' קי"ן. וחוי"ג הן ענפיין דמספרדין כמ"ס בתיקונים ל"ב ב' ושי"ט. וגדיל בת"ס. ובכ"א ד' אותיות סס י"ב מלך כו' ולכן י"ב גודליין וה' קשרין וי"ג חולייין בסוד שפע כו' אחר. וה' חומשי תורה וס"כ. חמשה חלוקי אבנין כו' חמשה ואלף. י"ג ברימות ולכן נקרא ח"י פלמין. וכל חוליא משולשת שגלל מנ' יק"ו וכנ"ל. וכן יק"ו במילואו הוא ס"ל. וי"פ הוא שמים על השמים. וידוע ששמים הוא יק"ו וארץ ה' אחרונה לכן על השמים. והכנף הוא ה' אחרונה. לכן ד' כנפים ד' כנפות הארץ. ועשיית הליות לקשור שמים וארץ. וכמ"ס (סוטה י"ז א') דומה לרקיע כו'. והוא קומה שלימה ב"ש ענף וא' גדיל. והכנף ד' של הוי"ה והוא תרי"ג שבהקומה. שלכן בעשרת הדברות כלולות תרי"ג מלות בתרי"ג אותיות מכוונות שבהן. כי עשרה הן שיעור הקומה. והוא גבוה עשרה ורחב ד'. וכלן רחב ד' והן חגת"ס. ולכן ח' חוסיין. ב' היות חוי"ג. ד' מלך זה וד' מלך זה. ונאגדין ביחד בגדיל. והן ג' פני חיה. והכנף פנים הרביעי שקושר כולם: (עכ"ל בליקוטים שבסוף היכלות פקודי):

בענף שעד נפתלי

אמרי שפר

ציצית הוא מליה הוא כנו"ק כאשר ביארנו לעיל. וכו' ל"ב חוסיין רומז לל"ב תיבות החכמה. ולכן הוא בחכמה דני"ק וענין ל"ב תיבות הוא כמ"ס רבינו בתיכלות פקודי היכל ששי כי שמונה מלכים הם ל"ב תיבות דמחשבה. והוא כי כ"א זו ד' אותיות הוי"ה ד' פרטוסין ממחשבה ולמטה סתן ל"ב. עכ"ד. (וע' בהקדמת סי' הראשון לס' יצירה) והענין כי שמונה מלכים

בליקוט שבסוף היכלות פקודי ותרי"ג הן ענפיין דמספרדין. שהם ידים שאינם מתעברים רק כל א' בפ"ע וכמו כן ב' שלישים בהציצית הם ענף שהם חוסיים נפרדים. שמש"ב בת"ת שהוא הגוף שהוא כליל משניהם וכמו כן הגדיל שלישי א' כמו הת"ת שהוא שלישי לתרי"ג. וכולל כל החוסיין יחד בגדיל כמו הת"ת. והיעור הציצית י"ב גודליין כמו ג' היות בתג"ת כהם י"ב אותיות. וה' קשרין י"ג חולייין שהן עיסיין בזמן תבלת. כמבואר בנ"ס הם כנגד פסוק ראשון של ק"ס. ה' קשרין נגד ה' תיבות שמע ישראל ה' אלהינו ה'. י"ג חולייין נגד אחד ג' י"ג. וכן ה' קשרין נגד חמשה חומשי תורה. וי"ג חולייין נגד ה"כ שדברשת ב"ג סודות דר' ישמעאל. וכן ברוד בתלפחת גלות לקח חמשה אבנין סן תכל' ונעשו בידו אחד. בסוד חמשה תיבות שמע ישראל ה' אלהינו ה'. ונעשו אחד אחד באחד דשפע כמבואר בת"י והם כבוד חמשה סמ"י חגית ג"ה ואלף אחד יסוד וסל. ושם י"ג ברימות. מילה שביסוד רצחה. ולכן נקרא היסוד ח"י עלסין שכולל חמשה והי"ג שחם ח"י: ובכל חוליא ג' ברכין כנגד ג' אותיות יק"ו כי הכנף הוא ה' אחרונה וג' כריכות דה' יק"ו. וי"ג חוליות ככל א' ג' כריכות דה' ס"ל כריכות כנגד מילוי יק"ו כזה יו"ד ה"א וא"י ג' מ"ל. ועשר עשטים מ"ל ג' שמים כנגד יק"ו ו"א הנקרא שמים. והכנף הוא כנגד ארץ מלכות ה' אחרונה ד' כנפות הם ד' כנפות הארץ. וקשרית הציצית בכנף הוא לקשור שמים וארץ שהם וי"ג והם קוטה שלימה כי שני שלישי ענף וא' גדיל הם יק"ו. והכנף ה' אחרונה. והוי"ה הוא קוטה. ובה תרי"ג שכי עם י"ה זכרי עם ו"ה. וכציצית ג' ת"ר עם י"ג קשרים ותוליות כנ"ל. והוי"ה הוא גבוה עשרה במילוי י' אותיות ורחב

ליקוטי הגר"א כוונת הציצית קיצור הליקוטים

ציצית יש בהם דמות כסא וכן כמראה
 אכן ספיר ממעל לרקיע. רקיע הוא
 הטלית וחרין גוונין רשומין בטלית חד חוור
 וחד חכלת והוא לכנת הספיר. לובן. וספיר
 שהוא חכלת כי חכלת דומה לים כי וסס רחמי
 ודינא חוור ואוכס וכן רקיע דומה לחכלת.
 ככסא יש בו ד' רגלין שש מעלות ע"ב גשרים.
 ובזלית ה' קשרים וי"ג חולין הכי י"ח. לד'
 זלית ע"ב. והנה לכל ספרא דכורסייא הן חיי
 כנ"ל. והד' רגלין ושש מעלות הן ד"ו זרע
 ד' (ובן זלית ס"ד וד' רווחין בין הקשרים)
 ח"י וה' הכי ח"ה. לד' סטריין ד' חוון. והנה
 שש מעלות סלקין לשיח מאה כל א' כלול מק'
 גי' זלית והוא מט"ע ס"ד כלל הזלית והוא
 שש מעלות כשיח לזמיות שבו. וי"ג הנ"ל
 שנזלית משלמין לחי"ג והכל נרמז ט' ו'
 פשוט כלול סיר. ואיז מלא י"ג הכי חרי"ג.
 ורומז על מט"ט שבו רמזין. ומט"ט פנימיותו.
 ור"מ רמזין מלא חוט פ"ט שבו חיי שלמין
 פנימיות דמט"ט אכל. קליפתו רמון שבו זרק.
 וס"ס רט"א וסו"ב. רט"א גי' רמזין וסו"ב
 גי' שד"י מט"ט ששמו כסס רבו. רט"א ושבו
 (סס ג' טללים) הוא חרי"ג. וכבר אמרנו
 כי ד' זלית הן ד' חיות ח"י וה' ד"ו כנ"ל
 ולכל חיה ד' אנפין ד' גרפין הן ח' חמין ד"פ
 ח' הן ל"ב אנפין וגרפין לר' חיות. ותלויין טולס
 בארס. כי י"ג ול"ב גי' ארס סס מ"ה. יו"ד
 ה"א ה"א גי' ל"ב. ואיז י"ג אשלים לארס והוא
 י"ג חולין דמט"ט. ואשלים לפילא בארס דעל
 הכסא. גי' נחשכ י"ג הנ"ל. ואשלים לחסא
 בחיות נחשכ ג"כ י"ג. י"ג וה' גי' ח"י כנ"ל.
 בכור ס"ח ויכוד לדיק מסט' דח"ה נק' ארס
 ומסט' לדיק נק' ח' פ"ט דמט"ט. והוא
 ברזא דרעוא ושבו דגש ורפה. ברפה הוא מלך

בענף וחיבורם בגדיל הם ג' פני חיה חצית
 והבנת פנים הרביעי שקשר כולם: ציצית
 גי' ת"ד נגד שש מעלות לכסא כ"א כלל
 מק' והוא ו' פשים כליל ת"ד וא"ו סלא
 י"ג כנגד י"ג חילין הרי חרי"ג. (ד' חוורין
 שבין ה' קשרין נגד ד' רגלי הכסא) ד'
 רגלין ושש מעלות הוא ד"ו ה'. ה' קשרים
 וי"ג חולין גי' ח"י והוא פ"ט דמט"ט
 פנימיותו ח"י וה' הרי חדה. ור' ציצית לד'
 סטריין הוא ד' חיות. והנה ד"פ ה' קשרים
 וי"ג חולין שהן ד"פ ח"י גי' ע"ב והן כנגד
 ע"ב גשרים שבכסא. ד' חומין כפולים שרם
 ח' הם נגד ד' אנפין וד' גרפין שכל חיה
 שילוב הרי"ה וארז"ה ב' מרכבה חצית
 עם בינה ונה"י עם סל'. וכארבעתן ל"ב
 חומין נג"ד ל"ב אנפין וגרפין שבד' חיות.
 ועם י"ג חולין גי' ארס שם ס"ה יוד ה"א
 ה"א ל"ב הגיל ואיז י"ג חולין הגיל: —
 ל"ט כריכות נגד יוד ה"א ואיז. ה' דה"א
 אחרונה ה' קשרין. ופליה נגד א' דה"א
 הגיל: — החוליא עצמה היא השכנתה
 ובה ג' כריכות שהיא כלולה מנ' אבהן: —
 בציצית כאלו סהקן כורסייא לשם חיייה
 כי ציצית חרי"ג כנ"ל ושמי עם י"ה שס"ה
 זכר עם י"ה דס"ח: — כסויא חצית
 סס"ט דחסר: — ציצית במקום כנרי סהקן
 דריוס: — במרכבה ד' חיות. כמו ד'
 סוסוק לסדרא קרבא עם חייא בתפלה. וכסר
 עם וזנן שחולין לשים הם פליה וציצית. והם
 נגד כעיל חוונין ורבותים. פליה נגד מעיל
 וחולין בתוך הקשרים כמו פעמיותם בתוך
 רסותים:

ע"ג. דוא"ו חיהו ברפה (פי קו על הארס
 כדוש

שער נפתלי

ד' בששמו ולכן כחל קימה שלימה וכן בעשרת
 הדברות בתל"ה ג' פני חיה אר"י שור גדה. ובכנת
 בליבת פני ארם:
 פ"ש בהדרת קידש כסס רבינו כי חכלת גי' ו'
 כהנלמן הוידעום. ול הארזיל בודש
 הרקיע פ' יתרו ד' צ"ב. והם הב' כהנלמן חני
 נאן

אברי שפר

מלכות הם. דעת. גבורה. הסד. ת"ח. ללח. הוד.
 יסוד. עטרת היסוד. כידוש (ע' כסדר"ג) וכאבר
 הסתמם הקב"ה באחד ממדותיו אלו ולא הסתמם ככולם
 רק על מ"ה. הנהך אז להיות ככל א' ל' הלקים
 כסדר פעולותיהם. והם. מהשבת המדה האלו. כהנה
 והנגלה המדה כניה. והתפשטות המדה למטה כ"א
 והנאחה

כידוע) ודגש ביו"ד ט"ק. והוא בסוד דו"ן. מעילא לחתא דטורא אור ישראל נק' ארס. ומתחא לעילא בסוד חיה ט"ק והוא בסוד בינה ומל'. והנה ד' גופין ואפסין הנ"ל הן סוד שליב הוי"ה ואדניי והוא ב' מרכבות חג"ת עם בינה דכליל ג"ר. ונהי"ו עם מל' והן ח' חוסין שבזויות. והנה י"ג חוליות הן ל"ט כריכות כי כל חוליא משולשת מג' כריכות כנגד ג' אותיות יק"ו וזמילוי גי' ל"ט כנגד ל"ט כריכות, והן ג"פ י"ג. יו"ד ה"א ב"פ י"ג. וא"ו י"ג. ומפני כי י"ה לא מתפרשין ולכן הן ב"פ י"ג ביחד ולא בכל אחד בפ"ע. והואו כולל שניהם ובו פ"א י"ג. וה' קשרין ה' אחרונה דבה אשהלם ארס. וא' דה"א הוא טלית כנ"ל דקושר הכל. ל"ט וה"א גי' ארס: (פ"כ מה שלקטתי מביאוריו לר"מ ח"ג רכ"ו ורכ"ח): צביאורו לר"מ ח"ג ר"ל ב' כתב כי טלית דוגמת חופה. וג' כריכות באצבע דתפלין של יד דוגמת קידושין ותש"ר עטרה לחתן. עש"ה:

החוליא עלמה היא השכינה ובה ג' כריכות שהיא כלולה מג' אבהן וכמו בשם ע"ב דבכ"א ע"ב אחוון ובה ע"ב חיבין: (שם רכ"ח ב'):
בביאורו לר"מ ח"ג רנ"ח ע"א מבואר כי תכלת ולבן נגד נו"ה:
בסו"א דל"ג מס' דמסד ימין: (ביאורו לתיקונים מ"ח א' וכו"ה בר"מ).
מל"ית ול"ית הוא בסוד ט"ק לבוש דטורא. טלית לבוש לגוף ח"ת שטסה אור כשלמה ונתעטף כש"ל. ול"ית חליון למטה נגד לדיק יסוד: (ביאורו לתיקונים שם מ"ח א'):
ציצית ציורה מט"ט שהשכינה מתכסה בגוון זה דתכלת שלא יזנו הקליפות דעשיה עיניהם וגוון דא נגד עיניהם: (שם פ"א ב'):
ציצית במקום בנדי כהן הדיוט: (מבואר בכ"מ וע' בי"א תיקונים אחרונים ק"ט ב' בר"ה וכסוי"א דל"ג):

ל"ית

אמרי שפר

שער נפתלי

והולאתה והתנשמותה לתחתונים בנו"ק. וכולם נכללים בחכמה בסוד כולם בחכמה עשית. ויתבאר אלה במקומו ואין כח"ל. וח' מדות הם. נמצא הם ח"ס ד' הג"ל. הרי ל"ב נתיבות:
מ"ש בליקוטי הגר"א כי ל"ית הם לבוש נגד לדיק יסוד והטלית נגד הנוף ח"ת. הענין כי עיקר ההנהגה בח"ת שהוא המכריע בין חסד ודין. והיסוד הוא העושה שינוי בהנהגה לפי הנחת המל' ממעשה התחתונים המלעייירים בה. והיא המולאה ההנהגה מכה אל הפועל אל התחתונים. והנה ידוע כי חג"ת הנהגתם אינה מתגלות רק בעה"ב. ונהי"ו הנהגתם מהגלות בעה"ו. והנה בעה"ב שנהנים מזיו השכינה לריך שכעת התגלות הנהגתה לא יבנה מזיוה רק המוכן לה והוא מי שהמשיך רוח קדושה המקיף עליו מכל צד. ע"י מעשיו הטובים שגבל בעה"ו בסוד חלוקת דרבנן. וגם בהנהגת עה"ו צמת שיואל ההנהגה מיסוד אל המל' להעשיר לפי הראוי לתחתונים. לריך שלא ילך הכפע ה"ו אל ההלויים. והנהגה לזה הוא המצות והמפ"ס בעלמם שלא יהי' לתקצרני פתחון פה. והנה כנגד ח"ת שהוא כלל הנהגת עה"ב. שם מנין החלוקת דרבנן שהוא הטלית. וכנגד היסוד שהוא כלל הנהגת עה"ו מנין כנגדו הל"ית שהוא כלל המצות בסיד חרי"ג:

כאן והוא שם אה"יה שהוא הארת אימא כח באיז אורות אמא בתוכם והוא עם יה"ו והוא הסתרלא הב' נו'. ובשבת או יוצאין והתגוצין ו' שמות והם כוח סן א' דאה"יה יוצא דה"ה פשוט בסוד חסד ולעובתו כן ו' דיה"ו יוצא אל פשוט בסוד נצח ונכללין א"ו. וכן ה' ראשונה דאה"יה יוצא דה"ה בניקוד אלקים בסוד גבורה. ולעובתו כן ה' דיה"ו יוצא אלקים פשוט בסוד הוד כו'. וכן ו' דאה"יה יוצא כעצ"ן בסוד ח"ת ולעבתו כן ו' דיה"ו יוצא ג"ב כעצ"ן בסוד יסוד בו' ואח"כ כן ה' דאה"יה יוצא י"ה ונכלל כסיכתא שהוא אדניי ושלום י"ה אדניי כו'. והנה שבות אלו הם עולין תתכ"ס (ש" הוי"ה אל הוי"ה בניקוד אלקים אלהים כעצ"ן כעצ"ן י"ה אדני) ועם שם אה"יה דהה"ן בבינה גי' אלף עלסין השולטין ביום השבת עכ"ל והם כנף הבלת סכ' רבינו: (וע' בפע"ח שער הקי"ם פ' כ"ז):

נפתלי ג' כוונת ציצית ע' בפע"ח שער הציצית. וג"ל כי סבואר בליקוטי הגר"א הציצית הם כג' סקכות. א' בנ"ק האצילות. ב' בכסא בריאה. ג' ביצירה. וע' בפע"ח שער הציצית פ"ו סכ' כי הציצית ביצירה דעשיה: ועוד ג"ל כי ציצית הוא תרי"ג בסוד הוי"ה כסבואר בליקוטי הגר"א. ג"ש ציצית הוא ג' היות כנגד ג' חיות. והכנף ה' אחרונה חיה הרביעית כסבואר בליקוטי הגר"א:

כוונת

ליקוטי הגרא

הציצית

ציצית הוא כסא לשם הוי"ה כי לית גי' ת"ר וי"ג חוליות הן תרי"ג. ותרי"ג תלוי בשם הוי"ה שמי עם י"ה סס"ה זכרי עם ו'ה רמ"ח ס"ה תרי"ג נמלא בליצית כאלו מתקן כורסייא לקב"ה: (ביאורו לחיקונים זח ע"ז א')

ד' לית נגד ד' חיות כנ"ל וכן ד' חפלות עם מוסף וכן במרכבה ד' סוסין דלרדך לתקבא בזמא דר"ה לסדרא קרבא עם החיות והכל בחפלות. והד' סוסון הן ד' חיות דמרכבה. וכמו שתולין לסוס כסוי עם זוגין. כן סוס הוא תפלה וכיסוד עם זוגין הוא עליות עם לית והם נגד מעיל וזוגים ורמונים. עליות נגד מעיל. ותולין בחוך הקשרים כמו פעמונים בחוך רמונים: (סס פ"ג ע"ב):

בי"ג חולין ה' קשרים והוא בר' חולין קשר א'. ואחת קשר האמון. והפוחח לא יפוחח ב' חוליות לכל קשר לבן ותכלת: (ביאורו לר"מ רכ"ז א' ה"ב):

העיקר כדעת הראב"ד שחוט הרביעי טלו חללת והוא כלול מג' חטיין לכן הוא רביעי שנשם: (סס רכ"ח ב'):

ציצית הכל בסערא דימינא אצי"פ שכלול מכולם. ותפלק מסט' דשמאלא. וק"ש באמצע יחוד בין חו"ג. ולית ברכה מסט' דימינא. ותפלק קדושה כסוד יב"ק: (סס רכ"ח א'):

מ"ט הארז"ל ג"פ לית גי' אלף ות"ח לומר שפ"י מלות לית זכה ישמשו לו אלף ות"ח עבדים עכ"ל. והוא תמוה הא אמרו רז"ל שימשו לו ב' אלפים ות"ח עבדים כמש"ה והחזיקו עשרה אנשים בו. והיך הגאון מורי החסיד ז"ל שנ"ס כתיב לית ופ"א מאלו הן פעמים כתיב ונהטו על לית הכנף פתיל חללת. והנה הכנף גי' שם ק"ה ותכלת גי' ז' מרגליתן הידועים. ושניהם גי' אלף כמש"ה הארז"ל ועם ג"פ לית שהם ג' סוגת לית הידועים גי' ב' אלפים ות"ח והבן מאד כי הכנף חללת הוא הרביעי: (עכ"ל הדרת קודש):

ליקוטי הגרא הלכות תפלין מעשה רב

א) **זמן** הנתת הפלין כאחרים (ברכות ד' ס') וליך בהם כל היום. אפ"ל מו"ם כותר. ואבילת עראי ג"כ סותר רק דברים במלים אסור. ואם חושש ליוהרא בפני הבריות סותר בשל יד לבר. ומ"ם טיב לעשות של ראש קפן והרצועות יהיו ג"כ סבוכה סליך בש"י לבר:

ב) **התפלין** של ראש הבהים צריכין להיות פתוחה ולא סדובקים בדבק: הפלין

א) **תפלה** של יד בין מיושב בין משומד ומ"ם בזוהר חיי שרה קל"ב ב' דתרי לותי נינהו חד מיושב וחד משומד. ואינון חד. דקבל חרין דרגין תפלה של יד ותפלה של ראש. הפ' דתפלה של יד מתיר במיושב ג"כ אבל ה"ה משומד אבל של ראש דווקא משומד. ותדע דהא מדמה תפלה של יד לתפלה מיושב והיינו תפלת יולר ותפלה יולר איט דווקא בישיבה כמ"ס בפס"א דברכות בה"א עומדין וקדין

ליקוטי דינים וביאורים

א) **מ"ט** זמן הנתת הפלין כאחרים דהיינו משהוא את הכירו רחוק ד"א ויכירט כבר נתחבר לפיל כה"ל לית בליקוטי דינים מהגר"א בשם הירובלמי הביאו רבני בשטת אליהו וכס' ל"ה ס"ק ג' מ"ד כדי טיבה רחוק ד"א כמ"ד בין חללת לבין:

מ"ט ליקד בהם כל היום. פי' אבל בליה אב"ג דק"ל לילה ז"ח (פי' מ"ש רבני כס' ל' ס"ק א')

מ"ה אסור להניח בליה דהיינון מחא ישנחם וישן בהם:

וקרין יושבין כו' וכן מ"ש בזהר ס"פ במדבר ק"ב ב' בקדמייתא דשפתא כו' ולבחר תפלה ש"י דליהו ט'. ג"כ אינו הכרח דדוקא מיושב אלא דמיושב ג"כ שרי (סי' כ"ה ס"ק ל'):
 (ב) משמע מדברי רבינו בסו' כ"ה ס"ק ל"ב שדעתו נוטה שלריך לברך כשמשמש בתפלין אחר הנחתן אפי' לא נשמטו ממקומם:

(ג) תפלין כל מה שהם בגובה הראש משובח והקשר צ"ל תחת שפוע הקדקד: (ד) במקום תפלה של יד פלג ורוע. פי' פלג האמצעי לאפוקי רובע ורוע למעלה ורובע למטה: (ע) ש"ע שלו סי'

(ג) מ"י שמניח תפלין של יד וזיריך ונפסק הקשר אפי' אחר ההיזוק והולרך לעשות קשר אחר אמנם לא הסיח דעתו א"ל לחזור ולברך דהא עדיין ברכה ראשונה קאי על של ראש דלכן סח מברך שמים. וגם עשיית הקשר אינו הפסק דלא כמ"א בס"ק כ"ד דהא בתחלת הדוק גם המ"א מודה דלא הוי הפסק כמבואר בש"ע וא"כ כ"ש אחר ההדוק דיותר הוי הפסק בין ברכה להתחלה המטה מבין מטה לחברתה או באתלע המטה אלא ודאי דאין עשיית הקשר הפסק דלא הוי הפסק אלא שיחה או היסח הדעת וא"כ נפסק ועושה קשר הוי כמו בהותר של יד קודם הנחת של ראש דמהדקן ואין לריך לחזור ולברך (שם ס"ק ל"ה):
 (ד) ז"ל ס' המוסר ראוי שלא יסירם (פי' התפלין) עד שיאמר קדיש תתקבל שאמר סדר קדושה בענין שיענה עם התפלין ג' קדישין נגד ש' של ג' ראשין שיש בתפלין וכן יענה עמהם ד' קדושות כנגד ש' של ד' ראשים שבגד שמאל. הקדושה א' ברכו את ה' שהוא דבר שבקדושה. וקדושה בשפה ברורה. וקדושה השמירה. וקדושה ומקבלין דין מן דין (סי' כ"ה ס"ק ל"ז):

א'י

ליקוטי דינים וביאורים

אם לשמרו מותר אפי' להניחם בזילת כמבאר במנחות ל"ז א' דאם ה' רוצה לנאת לדרך בהשכמה ומתירא שמה יאכדו מניחן (פמ"ג רבינו בבי' ל' ס"ק ד') וא"כ מ"ש שם ל"ז ב' ואם לשמרו מותר היינו אפי' לכתלה כרש"י:

אם הניחם קודם שחשק החמה וחשכה עליו אפי' הם עליו כל הלילה מותר ואין מירין כן וא"כ ברכים רריך לחלץ דאם לא הולץ הוי הוראה (שם במ"א ס"ק ג'):

מ"י במעשה רב אשילו מי"מ מותר ואין זה נקרא היסח הדעת כמ"ש רבינו יונה הביאו הרא"ש בה"ל תפלין סי' כ"א דלא הוי היסח הדעת אלא כשעומד בקלות ראש ובשחוק אבל כשעומד ביראה ומתעסק בלרכיו אפ"ס שמוסך במלאכתו ובאומנתו ואין דעתו עליהם אין זה נקרא היסח הדעת. דאי לא תימא הכי איך יכול אדם להניח תפלין כל היום עכ"ל:

ומ"י שם אכילת עראי ג"כ מותר בירושלמי ר"ז בשם ר' אנא איכל בהן אכילת עראי ואין אוכל בהן אכילת קבע (סי' מ' ס"ק ט'):

ומ"י מותר בשל יד לבד ומ"מ טוב כו' ע' בבי' כ"ו ומ"ש שם המג"א:

(ב) **מ"י** שהנתיים של ראש לא יהי' מדובקת בדבק ג"ל מעט ראוי לזה מחוס' ר"ה כ"ז א' דבק שבדי שופרות ופירש"י בדבק פסול דהוי ב' שופרות והתיים' הבינו ובתנן שאם הוי מחובר מגד אחד לא הוי כשני שופרות אפ"ס שבדקו גדל השני וכן כתב הרא"ש שם וא"כ ה"ה הבא גמי כיון דהנתיים מלמטה מחוברים (ואף אם בחשירות למטה השני ג"כ כמחובר כמ"ש רבינו בסו' ל"ב ס"ק פ"ה א"כ אם מחוברים גדל השני בדבק הוי כמו בית אחד ואין ד' בעינין: וכן לענין רעויות חביב תפירה חיבור לקמן סי' ל"ג עט"ו ה'):

(ג) **מ"י** תפלין כל מה שבגובה הראש משיבה לטון השור סי' כ"ז ומקום תפלין של ראש מהתחלת עיקרי השער במחיו עד סוף המקום שמתו של תיקוף רופס והוא כל גובה הראש עכ"ל הרי שכל גובה הראש הוא מקום תפלין. ומ"ש שהוא משיבה כביאורו סי' כ"ז ס"ק כ"ה לא משמע כן שכו' וז"ל ומ"ש מקום שמתו כו' ר"ל עד שם וכ"ש למטה שזה יותר בין עיניך עכ"ל. הרי דלמטה משוכת יותר וז"ל דזהו שכו' שם הוא לענין דינא. אבל כשכיל לאשפיך מדעת הגדוקים. יותר משוכת שיהי' בגובה הראש: ומ"ש

ליקוטי הגריא הלכות תפלין מעשה רב

ה' א"י בהג"ה סמ"ק דאין כל הקיבורה כשר להניח כי אם חלי הזרוע של יד הקובדו כדליתא בשמושא רבא פלג זרוע. ודברי הג"ה סמ"ק ל"ע מנ"ל לחלק דהא בנמ' אחרין סתמא ידך קיבורה משמע כל הקיבורה ועלי דבריו נ"ל ודמ"ש בשימושא רבא פלג זרוע קאי על כל הקיבורה שהוא פלג זרוע. ול"ד פלג אלא ר"ל מקלמו וכשישור מקום הנחת שתי תפלין כמ"ש בריש פ' בתרא דעירובין וכן נראה לי עיקר כל הקיבורה כשר להניח בו

(א) ס"י כ"ז ס"ק ה' וס"ק י"ט):
 (ה) סח סבדך שהים לא סח סבדך אתה כפי' רש"י וזל דאם לא סח יבדך על של יד ועל של ראש אתה להניח ואם סח יבדך על ש"ד על סניח תפלין:
 (ו) צריך לבדך בכל פעם שסניח אפילו כמה פעמים ביום:
 (ז) מותר להשתין בהפלין כשהם בראש כבהכ"ס עי'א בסבואר בש"ע:

תפלין (ס"י כ"ז ס"ק ה'):
 (י) גידם אם אהלו דיד שמאל כלל פטור כיון שאין לו קיבורה אבל גידם שנשאר לו זרוע חייב להניח בשמאל ויבדך (כס ס"ק ו'):
 (י) איסור יד יניח תפלין ביד ששם כח דבטיני יד כהה ואיטו חלוי כמחנה כלל (שס ס"ק י"ז):

(ח) בחול המועד אסור להניח תפלין מפני שימי חול המועד גם הם אית. וה"ל במלכה וסוכה. וכ"כ בהלכות גדולות וכ"כ בס' העתים בשם הגאון וכ"ה בז"ח נ' ג' ומה שהביאו תוס' בעירובין משמשה קלח מסוגיא דפ"ק דבילה גבי משליחן לליס בין ספורין כו' וקאמר לאתווי תפלין פ"ש ליתא דע"ס במתניין דבירושלמי פ"ק דבילה משרש להדיא במתני' אש"פ שאין לזרוך המועד וכן ל"ל במתני' הנ"ל. וא"כ אין משמעות כלל בסוגיא הנ"ל (ס"י ל"א ס"ק ג' ד):

(ט) לפרשת שמע קלף עב. ולפ' וכו' כי יביאך דק ממנו ולפרשת קדים ולפרשת וכו' אם שמוע קלף דק מאלו (ס"י ל"ב ס"ק ל"ו וכן הגיה הגאון ר' יעשי' פיק):

ליקוטי דינים וביאורים

ומ"ט והקטר תחת שפי' הקדקד. ר"ל כתפלין עלתן מ"ל נניבה. ונכאן הוא כמ"ס הרמב"ם בניבס העורף שהוא סוף הגלגלה:
 (ד) מ"ש מקום הפלה של יד פלג זרוע הוא לבין שימושא רבא פלג זרוע ומשרש כאן דלא כמ"ס בניאורו דלאו דווקא פלג אלא מקלמו. ומשרש כאן דדוקא פלג זרוע פלג אהני דהיינו בסביר ריבש מכאן ורובע מכאן ונשאר פלג כאלמנא והוא מקום תפלין כל יד:
 (ה) מ"ט סח מנרד במח' טו' פ' ס' כ"ה ס"ק י"ז דפ' דעת רש"י ורי"ף ורמב"ם עיקר והכי' דא"י מתוספתא דברכות פ"ו וכן דעת רב האי גאון ורב אחא משבא וכן עיקר. פנ"ד:
 (ו) שצריך לבדך בכל פעם שסניח פ' בש"ע ס' כ"ה ס"י י"ב יע' מה שהכתיב בליקוטי דינים מהר"א וז"ל ס"ק כ':
 (ז) מ"ט מותר להשתין כו' פ' כס' מ"ג ס"ק ד' מהדלא אינשיא לן אלא כקניס מהכל דנשתי כרי:

כשסניח תפלין של יד יבדך ברכה זו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפלין:

ואם עה בנתיים יבדך על תפלין של ראש ברכה זו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפלין:

ליקוטי הגר"א בוזנת סידור כ"י תפלין קיצור הליקוטים כא

ד' בתים של ראש ד' אותיות אה"ה בינה ד' פרשיות שבתוכם ד'

ואחריה תפלין מוד כתרם דדו"ג תשי ותשרי. ונשלמו זויג באורות פנימים:

תפלין כלול מתרי"ג כולו ב' שיני דתפלין ג' ח"ה ב' שיני

אחתיות הוי"ה ער"א. בית של יד ארני היכל להי"ה שהן ד' פרשיות. ד' בתים הן נגד ד' סוחין דגדלות. ב' אחסנתין דאו"א וב' עטרין דכתר. שהן כתר על ראש ז"א. וכולן יורדין לנ"ק. והן ד' פרשיות דתפלין של יד. ולפי שכל ספ"י שלה כוללין בנקודה א' כידוע שהיתה נקודה א' לכן שם בבית א' — ער"א הוי"ה ד' פרשיות חבוש בתוך בינה אה"ה ד' בתים של ראש. ועי"ז אימא כופה את ער"א להיות כבוש עם מל". והוא הפלה של יד ה' התאה. והרצועה הוא ו' ז"א. הקשר הוא יסוד שקשר הפילן נז"ק עם הרצועה ו'. והקשר יוד קשור המיד עם ו' רצועה גוף ובריה. ועי"ז הקשר כבושים שניהם וקשורים יחד זויג ע"י היחוד של יסוד עמה. והוא כסדר הרי"ה כי תשרי ה' על ו'. קשור באות ו' עם ה' התאה. ושם כזה שמתחיל בה' הוא ססמ"ד שמאלא נכורה וססמ כלל התפלין: — מ"ב אוכרות דתשרי ותשי"ה הם כנגד ג"פ יד. יד הגדולה. יד החזקה. יד רמה. שדם בחג"ת וג"פ יד מ"ב: — אה"ה אשר אהיה הם כ"א אוכרות דתפלין של יד ושל ראש: — במל"ה מתחברין כל הר' שמות הרי"ה אה"ה הרי"ה ארנ"י בשילוב יחד והם כנגד פרשיות ובתים דתפלין ולכן בתפלין של

שער נפתלי

מ"ט כמאמר הבתחיל מוד התפלין. וד' הגנושות הן בראש. הן ראיה שביעח רוח דבור: לסעלה כהכח. ולכן התפלין לבעלה כהכח על הסוח סקום שכוחו של חינוק רופס. וע' בביאורו לאגדות ברכות שהבאתי בסבואר כי ד' חושים הם כנגד ד' פרשיות: והן ד' אותיות השם כסדרן. ראיה ו' שביעיה ה'. ריח ו'. דיבור ה'. ע' בע"ח שער אוון חוטם פה ושער הנקודים: וזונו השם

ססה מרכבה כביכול לנחות ה' ית' ויכולה המתלבט' באלם כבוד אשר קדשנו נמתוין. וכן במעלה עלמה כגון תפלין ולינית הוא מכת השכינה היא מתלבטת בחוד כל הדברים ומחיה אותם ומקיימם. והנה כשאנחנו מניחים תפלין של יד ושל ראש אנו גורמים כל ה"ל והוא כי בני דברים יש בזה. א' כי בחתלה אנו זריכים להחשיך אלינו כח השכינה. דהיינו שכל מעשיו יהיו קבורים עם מעלה השכינה. כעשיותינו המעשים חסכה

הוא סס והא ו' דרגין דדכורא כי בו הכל כוללת חלת. והשינין הם א' דג' ראשין וא' דד' ראשין הדי ז' ענפין דנז"ק בה נהי"ם מרכבה אחרונה שהיא המשלמת ולכן הם שבע ענפין. ח"ר ושש ושבע הן תרי"ג: (ביאורו לר"מ ח"ג רכ"ח ב'):

ענין התנין שריך להיות זי"ג אותיות וסימנס ז"ו. ז' אותיות שבעט"ז ג"ך. ו' אותיות דר"ק ח"ה אלן תנין הן בלדיק שהוא ז' ו' ו' עטרה על ראשו. וזה דוקא בשעמל"ך ג"ך. אבל בדר"ק ח"ה התנין כמין ו'. וכן בשעט"ז ג"ך ג' תנין. ובדר"ק ח"ה תג א'. והכל בלדיק. חג ה' כנ"ל. ו' ו' עטרה על ראשו. וגם כד חשנת מנינה ולתחא הלדיק שביעי לה. תג ו' דדר"ק ח"ה ג"כ בלדיק. דכד חשבת מימנא חסד הוא שבי לחסד. וגם בלחותיות דר"ק לריך להיות התג שעליהם בלורת חטוטרם כמו על הח' לשיעט ר"ת. (והוא ג"כ בלדיק שהוא נק' ג"כ שמיני והחטוטרם הוא לורת ח'). נמלא ג' מני תנין. בשעט"ז ג"ך ג' ויינין. בדר"ק ח' על כל אות חטוטרם. ביה ו' על כל אות. ונרמז בלחותיות דר"ק חיה. ו"ה הן ב' תנין ז' ח' שהן ג' ו"ה. ב"ד הוא תג ו' ג' ב"ד. ח"ק בני ח"י ל' שהוא יסוד לדיק חו עלמין שבו התנין כנ"ל. וכלל התנין הן יה"ו שבשם שהן זח"ו ג' יה"ו. שהן ב"ד יה כנ"ל. וכלולים בלדיק ח"ק הני"ל. וזינין

אמרי יצפר

תפלין הם מוד חוספת והחכמות דבר מה לפרטוף האדם. וכמו כן למעלה רומז להתקשרות שני מדרגות זה בזה. וסוף מדרגה עליונה מתקשרת כראש מדרגה תחתונה. שהוא סד כתר. וכן התפלין הם ב' כתרין. תפלה של יד כתר דנז"ק. ותפלה של ראש כתר דלכורא. והוא כי הנז"ק מתקשרת בנ"ח שהוא כח המעשה וזהו תפלה של יד. ונ"ח מתקשר כעולם המתעבה בינה וזהו תפלה של ראש. ולכך הענין יותר הנה כבר אמרנו כי האדם כעשומה המלות כגון תפלין ולינית הוא מכת השכינה היא מתלבטת בחוד כל הדברים ומחיה אותם ומקיימם. והנה כשאנחנו מניחים תפלין של יד ושל ראש אנו גורמים כל ה"ל והוא כי בני דברים יש בזה. א' כי בחתלה אנו זריכים להחשיך אלינו כח השכינה. דהיינו שכל מעשיו יהיו קבורים עם מעלה השכינה. כעשיותינו המעשים חסכה

חיינו דשפטנ"ל ג"ך הן כלי זיין . ולכן הן ג' תגין ימין ושמאל והאלט כחדם שאוחז כלי זיין ומניע בו למין ולשמאל ולפניו . כי שפטנ"ל ג"ך הוא שס קרע שטן . כילד שפטנ"ה הן בשס הנ"ל ג"כ . זג"ך גי' ק' דשס הנ"ל . וכלל התגין הוא ר' משס הנ"ל . כילד כ"א זייגין בשפטנ"ל ג"ך גי' קמ"ז . ד' חתימן בבדח"ק גי' ל"ב . ב' זיין של י"ה גי' י"ב . הוא ר' של השס (ונראה דלריך לחשוב סיסוד שהוא ט' כידוע קמ"ז ול"ב וי"ב וט' גי' ר') . והוא בנצורה שמשס נטיל דיק . והוא כלי זיין להלחם ולקרוע שטן שהוא בשס הנ"ל כידוע : (ביאורו לתו"ח פ"ח ע"ג) :

מנין שהקב"ה מניח תפלין . כי ענין התפלין שלטו הוא לקשור המחשבה והרהור הלב כמ"ש בנור וט"ע . וידוע שבאדם יש ה' חושים . וד' שיקרס במוח . וממנו יבואו ואליו ישובו . והחמישי שהוא חוש המשוש הוא בכל הגוף . וכמו שהמוח לארבעה הראשונים . כן הוא הלב לחוש הזה . והחוש הזה מתחלק ג"כ לד' תלקים . ר"ל ד' הס תלקי פשוטותיו . והן המששה שבדידים . וההליכה שבנל . והמשוש . והמשוש שבכל הגוף . אלא שכל הארבעה שס אחד להן ומקום אחד להן והוא הלב . משא"כ בארבעה ראשונים מחולקים בשס ובמקומותיהם במוח . ור"ל שלחוש השמיטה יש לו שער מיוחד אל המוח . וכן לראיה . ולטולס . לכך בשל ראש שבו אטו מראים קשר המוח וחוש"י יש בו ד' פרשיות ועל כל אחת בית מיוחד . ובשל יד שבו אנטנו מראים קשר הלב והרנשותיו הוא ד' פרשיות רק מקום אחד להס . וכן הוא כביטל בהקב"ה

אברי שער

השכינה עמנו וזה תפלה של יד פס רעוה . כי על ידי הרעוה אנו מקשרים אוחזו שכל מעשיו רק ע"י קוב"ה כגרון ביד המולב בו והנה תפלין יש שני דברים . דוגמת השעל והנפעל . כי הרעוה היא הקשרת אח התפלין אל היר . נמלא הרעוה דוגמא אל השעל שהיא הקשרת . והתפלין הוא הגפעל שהיא נקשרת עם היר . ולכן כשמוחית הקשרה של הרעוה כוונתו אל השעל . דהיינו אנטנו השעלים בעולם הזה אט מעשכדים כמנו ומעשיו אל ה' שהוא השעל באתח ואנטנו ככלי אומנות כידו

של יד בית א' : — סוד אד"ה הוא החשמי"ץ מלבוש כתנות עור משכא רהפילין : — הבתים הם ב' הדגן שבשס . והפרשיות והאזניות הן י"ז שבשס ולכן הן כלולות בבתים בסוד נקבה חסובב נבר : — תפילין הוא בשכינה . — התפילין סמס"ד דאימא הן כסדר של שס הוי"ה כנ"ל כי אימא ג"כ סמס"ד דשמאלא כי דינין מתערין מינה ובימין יהי"ה ובשמאל הוי"ה : — סדר רש"י ד' פרשיות הן כסדר יהי"ה . י' קרש . ה' יהיה כי יביאך . ו' שמע . ה' יהיה אם שמע . כן הוא בעיה"ו על ה' והן מימינא . אבל בעיה"ב ה' על ו' מניחין כסברה ר"ת ב' פרשיות והיה באמצע . ואח"כ שמע . ה' על ו' . והן מצד שמאל . ומצד עד"א ששם אין מחלוקת . ושם הוא מקום הלכה . והוא מבריע המיד לימין ולבין הוא כרעה רש"י . וכן בניין הברכות מצד ימינא ושמאלא הם שהי מציה דבורא ונו"ק . וצריך לברך עליהן שהי ברכות . אבל בעד"א שס אחכלילו ימין ושמאל באחת ושס הן מצוה אחת ולכן ברכה א' על שתיהן וכן הלכה : — בברכה של יד נחרין לשכינתא לבנן . ובקשר שהוא י' יסוד קשרין לתפלין גי"ך עם הרעוה ו' וכאן שכא שלים . הוי"ה אלקים . הוי"ה בר' פרשיות . אלהים בה' בתים . כי אד"ה אדנ"י שהן הבתים סליק לחושבן אלקים : — קשר ש"ר לאה ה' אחרונה והוא יחוד ע"י הרעה והרעוה הלויין סופן נגד הלב . עקבי לאה נבנסין בראש רחל . והלויין נגד הש"י . והש"י הוא יחוד

שער נפתלי

השם בו . והוא קשרת תפלין לקשור המחשבת בו ית' כמ"ש במוד רש"ע : הכשותף והשכר והכחשה שהוא המרכיב . ויל רבינו בליקשים שבסוף ספר יצירה בריה' גריג ח"ל . הראשון הכשותף אשר בו ישבו כל הדגשות הוא בתוך ראשון מדורי הכוח אצל המוח . והאחר השומר הצורות לאחר הרגשן והמחש . ואח"כ המסכה והוא משיג הצורות המחשיות גם בלתי מודעות . וגם כרכיב צורות אשר לא תהיינה . ואח"כ נח המחשבי

קיצור הליקוטים כוונת תפלין ליקוטי הגריא כב

יחד רחל ארני. דהיא פרוץ נמור. והיחוד ע"י יסוד: — קשר הוי"ה ואהי"ה בת"ה קשר הוי"ה ארני בצדיק: — ע"י הקשר שהוא יסוד מקשרין הרצועת שהוא עד"א עם התפלין של יד מל'. ואו מתקשרין עמה גם כל ההילכלין והן ז' כריכות התפלין על קנה של ורוע והיא נחתת לתתא בבריאה לאמלאכה לה על תתאין: — כוונת התפלין מסמ' דצדיקים נמורים הוא קשור עמהון בחיבורתא והתפלין כן של יד בין של ראש הן מסמ' דשכינתא. והד' בתים הן מסמ' שלה היכל ארנ"י והד' פרשין הן מסמ' דהוי"ה והכל בשכינה. ותרין רצועין של ראש הן כנפי השכינה להנן על האדם. ורצועה של יד לקשרה לשכינתא תשי" עם רצועה וקשר. עד"א ויסוד. וקשורא דהקב"ה נמסר בתש"ר ולכן שח בינהיים עבירה היא כי ש"ד עוון של ורוע: — כוונת הפלין של ביטנים. שהם מסמ' דעה"ר יצ"מ וציה"ר. והביטנים קושרין לקב"ה ושכינת' שיעזור מיצה"ר והוא גלות השכינה. והן קשרי התפלין שקושר לקוב"ה ושכינת' בהאי קשר שעל ידם יהי קשור יצה"ר ורצועא דתפלין של ראש קושר לקרנו. דס"מ דלא שצי להון. שני רצועות לשני קרניו. וברצועה דתפלין של יד קושרין לנו"ק דיל"י נחש ר"ל כי הפלין של ראש דברא. והתפלין של יד נו"ק שכינה: — בזה כמפלין קליפת שור וחמור רציחה וניאוף: — קשר של ראש התחלה לתפלין של יד: — הפלין של יד עם הקשר של יד זו"ג. והתפלין של ראש עם הקשר ש"ר או"א: — הבהים הם ג"ר כוחין. רצועה

שנתך טעם נפתלי

באקב"ה כמ"ט ופניתי אליכם. פי' כניסול שאני מפנה מחשבותי הוא תפלין של ראש. ומיחד הנהגתי והוא של יד. אליכם בשכילכם. וק אומר כאן מנין שהקב"ה מניח תפלין ט': (פכ"ל בציאורו לאגדות ברכות פ"ק):

סוד התפלין. ידוע כי ד' פרשיות הן ד' אותיות השם. ושרש התפלין הן כמ"ט וכו' הדברים ט' על לבך ט' וקשרתם ט'. וד' הרגשות הן בראש וחוררת למוח החכמה למעלה מהמלח. והן ד' אותיות השם (כמ"ט בת"י) וצוהר בהרכבה מקומות) כסדרן. וחוררת אל המחשבה. כי בלתי המחשבה בהם אינן פועלות. ולוט השם שבכל מחשבה יהי' הכוונה בו ית'. ונ' כמות במוח הזה המשוף והשומר והמדמה. שהוא המרכיב. וכ"א כלול מד' הכל. והן ג' היות שבחכמה והן י"ב המזלות (שבחכמה) [שבחמה. כן הוא בכ"י] ומשן ואופד י"ב ו' שבעולם שנה ונפש. ובמשכו. שהן שבמות. ובאברים ז' שבראש. ואח"כ הולך ומלטייר בבינה במחשבה שבמות אלמעי והאור הוא בדבר וממורחו לפשות כן או בהישכו וכו' סוד הבינה דדינין נפקין מסמ'. והוא סוד וירא אלהים את טו'. והן שתי רעויות שמסבנין את הראש שיהי' קשורים בלון ה' ית' והוא סוד אבני (השם) [ס"א. האפוד] שהם שמים ובהן כל י"ב שמים. ואח"כ הולכת לזכר ושם נקשרות והוא הדעת שנאמר בו [ס"א]. אל דעות] ב' דעות דבר וממורחו. והוא קשר של תפלין. והוא שהשיג משה רבינו פ"ה כידוע. וכן בלעם אמר וידע דעת פלין. אבל פנים לא ראו. שהן מזר הפנים. ותפלין של יד הוא המוש החמישי המחפש בכל הגוף.

אמרי שפר

כידו והתפלין בעולם מרמו על הנפול שהוא ג"כ על ידי השכינה המתלבשת כתיך כל דבר ומחיה אותם. ולכן התפלין הם בית ופרשיות בתיכם. ומרמו איתנו כי כל הדברים שבעולם אע"פ שגראים מתגבאים פ"פ השבע נמיות מ"מ בתיכם מתלבש רוחניות הקדושה כמות השכינה המתלבשת בכל דבר ומחיה אותם. ולכן הליניות התפלין היא שור דבר פשוט. אבל בתיכם מתלבשים הפרצות שמות של ה' ית' ומעלות. והכן

הבחינה שצויה תולדה מה שאינו כושג בחוש ששומם במחשבה שלוני הוא שונאו או אהבו. כתיך רביו כך אי צורתו כו'. ואחריו כח החוכר והוא היסוד החכמה וכ"ר שהשיג במחשבה. והיא אחיזי המוח. והבחינה באמצע הכוח בו אבל האכז שהשומר והחוכר במוח א' והנה ב' דעות ידועת שיתחשת לחכמה וכינה וויש אל דעות ב' דעות כידוע. והבחינה והמרכיב במוח

שבתך המעברתא ח"ה שמקבל כל הד' עשרות
 ב' רצועות שסובבין הראש ח"ו. מקום הקשר
 ג"כ בת"ת שהוא מבריח מן הקצה אל הקצה.
 ושם הדלת לאה וכשם מתפשטין ירכין נ"ה
 שהם תרין רצועות ההלויין סימן ומשמאל.
 ורצועה של יד יסוד: בתש"ר הבתים ה' עלאות.
 הקשר יו"ד עלאה תרין רצועין שזורדין למטה
 נ"ה. והם אהת ארוכה עד סנורא. ואהת
 קצרה עד החזה. ובהם קרשרין לקרני דס"ס
 ובה זוגי דלא ישלשי. בנ' עלסין. וחד
 ברצועא דלא יתקרב בסס' דנבורה: —
 בתפלין של ראש קרשרין לשור וחמור יסין
 ושמאל דכרתין דס"א וכל שרים של מעלת
 דע' אוסין צרד לבין לאעלא לון החות
 שולפנתא דשכנתא עלאה ובתפלין של יד
 קרשרין לצאן ועבר ושפתה ג' קרשרין דכרתין
 התאין דנ"ק דס"א. וצרך לבין לאעלא
 כל אלון התיה יד ה' שכנתא תתאה. דהיינו
 לכבוש שפתה תחת נבריה עילא והתא
 וכן באוכרות דלנאו צרך לבין לאעלא עבר
 תחת רבו עילא ותתא: — רצועה של יד
 עושין בה ג' כריכות על האצבע כי השכנתה
 כלולה בנ' אבהן: — והג' כריכות הן כסו
 מבעת קרשין באצבע. והש"ד עטרה לחתן
 ז' כריכות שכווכין על הזרוע עג' ו' כריכות
 חופה: — ג' כריכות ח' כריכות ו"ב תפירות
 דתפלין כנגד ג' אמות ז' כפולות י"ב
 פשיטות: — רצועות שזורות כי הן היקשן
 דמל' ואהטר עלה בנלותא שזורה אג'י
 ט': — בתפלין סוד יב"ק. יחוד כנ"ל
 כי

שער נפתלי

א' של חכמה כו ובחכבני ג' ב' א'. שהוא מחשב
 והוא חוכה להחריש הגראים. בעת ראיתן.
 ואח"כ כח שבו ישובו כל החשבות יתר. והוא
 כמו כח השחתתו בו ועוד כח א' מוכיז. שסביב
 אל הזכרון מה ששכח כסו. וששסס מדבר
 לדבר עד שזכור וסביב אל הזכרון. וגם הוא
 דעת כוידע עכ"ל:

וזו ככללת ד' חיסים. כמ"ש בת"ז עש' הליכה
 שמש משש וחזרה ללב וכן ד' אהיות של שס
 אדני. ולכן הוא זכית אחר. ח"ס שהס"י מניח
 תפלין שמשיח על כל פניינו: (עכ"ל בהדרת קודש
 ונדפס בליקוטי הגר"א שבסוף אג' ברסח):
 תפלין שמניח השי"ת. כי ד' חושין תחרין
 לתשחק. וג' פס האומר והמדמה
 סוד החשן. ואח"כ הליזר זינה אשוד ואח"כ
 הזכר דעת. אל דעות קשר של תפלין והאית
 כו'. ואח"כ ד' חושין שסימןן מפש"ה ותזרת
 ללב ד' אדני והכל מוש' א'. לכן בית א'.
 ועוד כי לזכר עוד שומר והוא בלב זכר ושומר
 וכן תשחק ושומר מו"ב שנחממה. ועס ג'
 שזיזר קילו טו'. וד' הן לזכר וזכר והוא המתשנה
 (ליקוטי הגר"א סס):

ד' בחיס של ראש הן ד' אהיות אה"י"ה וד'
 פהשיות שבסוכס ד' אהיות הו"ה. ובשל
 יד. הבית אדני הי"ל להו"ה שהן הפרשיות.
 והנה קשר הו"ה והה"ה הוא בת"ס. וקשר
 הו"ה ודנ"י בלדיק כדוע. וה"ס טפ"פ ט"ט
 שחיס הוא ח"י בלדיק קשר הו"ה ודנ"י. פ"ח
 שחיס קשר הו"ה והה"ה. והוא לתזות
 ראשונה דתפארת. ות"ר דתפארת הוא ת"ר
 דשינין וא' כללל דלהון. וה"ס קול ודטר.
 קול קשר ש"ר ודכור קשר ש"י. וכמו בלזית
 החוליות משולשין ג' כריכות עג' ג' אבהן כמו
 כן בתפלין רעופה של יד בה עושין ג' כריכות
 על האצבע. והקשרים כלילן מנ' רעופה ב'
 דל ראש וא' של יד: (ביאורו לר"מ ח"ג
 רכ"ח ב'):
 תפלין
 אמרי שפר

והבן זה. והוא הכנה אחד להתקין עליט כח הקדושה
 והשראת קיב"ה ושכינתו פ"י תפלה של יד והרעפה של
 יד. והנה אחרי הכנה הזאת שאז כבר שורה עליט
 וכל מעשה ידיו קיב"ה ושכינתו. אז טוכל ג"כ לפשות
 תיקונים מה שהקב"ה צריך לפשות ונעשה אחת במקומו.
 והטנין. דע כי האדם צריך לתקן עלמו כשני דברים א'
 כלל מעשיו. ב' מהשטתיו. והנה לכד התיקין זוהירות

קיצור הליקוטים כוונת תפלין ליקוטי הגרא כג

כי ז"נ מתיחרין כחשי ע"י קשר יסוד. והש"ר בינה עם כללות ג"ר. ברכה הוא ברכת התפלין בצדיק והוא כולל ו' ברכות דתתן. וספני שהברכה צריך להיות על שניהם חתן וכלה. לכן הברכה בצדיק שהוא כולל שניהם. והוא ירית הברכה מאימא בסוד ונהר יוצא מעדן. ולכן כאן ברכה אחת על שתי התפלין. קדושה הוא רצועה הכרוכה באצבע הוא מכעת קרושין שהוא מה שנושאה חותמו של מלך שהוא רצועה ל'. והש"י הוא להיפך כי הוא נושא חותמה. כי הזרוע דבורא ותש"י נ"ק: — התפלין של יד הוא דנ"ק ואנו מניחין בבחי' עצמינו לקשר ז"נ וליחדם אבל הש"ר אנו מניחין בבחי' ז"א שהוא סניח והוא אימא התפלין על רישא דז"א: — ביצירה שם בקשורא דתפלין אתקשר יצה"ר תחות יצ"ם כעברא תחות מאריה: — תפלין דאצ"י ש"ר הוא בינה על ת"ת. ומלכות הש"י. וכן בכריאה בינה דבריאה הש"ר על מס"ם ת"ת דבריאה. והש"י הוא שרפרף לכסא שהוא סגול: — הש"ר הוא בגלוי חותם שם הוי"ה בד' פרשיין בגלוי וראו כל עמי הארץ כי שם ה' כו' וזוהא לעיל. אבל בגלות הש"י מכוסה עמנו בגלות: — ב' שינין התפלין גי' ת"ר. ב' שינין הוא היבט שש. ז' ענפין דב' שינין הרי ת"ר ושש ושבע הן הרי"ג והשש הן ו' דרגין דכורא. ח' הוא דנ"ק משלסת לו: — ז' וויין שינין התפלין הן ז' עולמתין דמטרונתא. דאולין בתרה. והן בכריאה ו' היכלות. ועוד חו' קוין הן כנגד ז' קני סגורה. והו' ראשון הן ו' נרות שעליהן והוא בסוד הוי"ה. כי ז' קוין

תפלין של יד הוא קדושין. ג' כריסות באלכב כעין מכעת באלכב וחש"ר מכעת לחתן ונגר ו' כריסות של החופה אט טורכין שבת כריסות על הזרוע: (שם ר"ל ב'): כל היחוד דק"ש מרומז בתפלין. כי לרץ להיות היחוד בעיבורא ג"כ, והוא בתפלין. כי שמ"ע אח"ד הן כללות בינה ז"נ בסוד אשמ"ח וע"ד כי הבינה אסתון רכרכין והן אותיות ע"ד דשמ"ע אח"ד שהן גדולות וכן מכאן ומכאן כי הבינה ערות דהרזווייה. וש"ס וז"ל הן ז"נ. כי א"ח הוא ט"ם דילי' ו"ק עס עטרין דליה וח' הוא דכורא (מחכמה ולמטה כידוע מילה בשמיני). וח' כתר מל'. וש"מ ש' דשבת דלכהן. ומ"ס פתיחא במלכא תחאה. גוק', כי היא רגל רביעי דאתכלילת מד' (כ"א כלול מ' הוא מ'). וסימנס אנכי אשמ"ח נה'. בה' ממש. וכן ד' תיבות ישראל ה' אלהיו ה'. שהן ד' אותיות הוי"ה. והן ד' בחיס דתפלין כנגד ד' תיבות אלו. שמ"ע ככלל כשינין דתפלין שעליו נאמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' כו'. והוא כי ב' שינין ח' דג' ראשין וח' דד' ראשין הן ז' קוין כנגד ז' קני מטרה. ח' ראשין הן ז' נרום שעליהו. והוא בסוד הוי"ה. כי ז' קוין הן ב' הסיין וח"ו בחמלע. (כי כל ד' ג' קוין כוה ד' הרי הוי"ה הן ג' מימין ונ' משמאל ואחד בחמלע) ח' נרות דעל ידו הוא יו"ד דשס (שמסם השמן כדזע). ז' פעמים יו"ד הרי ע' (וכל ע' הוא ע"ב כידוע). ח' ענפין אלו הוא שם מ"ב. (ז' וויין גי' מ"ב ובסם מ"ב ז' שמות בכ"א ו' אותיות) ע' ומ"ב הוא יצ"ק. וזהו שמע. ש'. שינין דתפלין. מ"ב כג"ל הוא מ' עס ב' אודיין וע' כג"ל. אחד הרצועה והקשר. כי א"ח הוא ת"ת

אמרי שפר

שער נפתלי

ל"ח וקיום מ"ע לרץ עוד לתקן להיות כל מעשיו מרכבה לשכינה כג"ל. וגם מהשכחותו לרביץ להיות מרכבה לה' ית' והיינו שידע בכירוד כי כל הכתמו ויראתו הכל ע"י עור ה' ית'. ועוד כיון שמעשה הס מרכבה לקיב"ה יבטינה'. א"כ בודאי לא נכון שמחשבתו שהוא גרם מעשיו יתי' מחשבת חול מחשבת אדם הנשמי ולכן לרץ שנס מחשבתו ורכב עליה מחשבת הקב"ה. והנה הכתוב שכן שני עניינים אלו הוא כי מעשה האדם לשפר לאדם כעבודתו וביעושה רבה לגא למדרגה היות שלל מעשיו יתי' מרכבה לקיב"ה ויבטינה'. והוא על גי

כ"ט בהדרת קדש כי מה שנטפף בפ' שניה פסוק א' ובש' רביעית ד' פסוקים הן בסוד ואד יעלה. ז"ל רבינו בת"י ג"ב בדי"ה אר בן ארני הבי מרכבה לקיב"ה יבטינה'. א"כ בודאי לא נכון שמחשבתו שהוא גרם מעשיו יתי' מחשבת חול מחשבת אדם הנשמי ולכן לרץ שנס מחשבתו ורכב עליה מחשבת הקב"ה. והנה הכתוב שכן שני עניינים אלו הוא כי מעשה האדם לשפר לאדם כעבודתו וביעושה רבה לגא למדרגה היות שלל מעשיו יתי' מרכבה לקיב"ה ויבטינה'. והוא על גי

ת"ת שמקבל המוחזק נ"ר ואחד לון. והבנים
הן נ"ר מוחזק כידוע. והרשעה שבמקום הבנים
הוא ת"ת ואחד לון כל ה' עטרין. וב'
רועין שטובב הראש הם תרין רועין חו"ג.
ומקום הקשר נ"ב בת"ת שהוא מנרות כו'.
ושם הדלת בח' לאה. ומשם אחשבו ירכין
ט"ה וביינו תרין רועין דנפקין מסטרא דא

קוץ הן ב' הה"ן חו"ג (כי כל ה' ג' קוץ).
ח' נרות שעליהם הוא יוד של שם. (שששים
השמן כידוע). ו' פעמים יו"ד תרי ע'. וה'
קוץ ו' ויין הוא שם ס"ב ע' וס"ב והוא
יב"ק: — תפלין של יד כסוה דשכינתא תפלה
לעני כיעוסף:

ומסתרא דא. ורועיה ש"י יסוד. ושם יו"ד של שם. והוא קוץ של ד' של אחד. והוא
עיקר היחוד. כי היו"ד משלים לשד"י ולאחד בקוץ של ד' (שלא יהי' שד ולאחר ח"ו) וד' של
אחד הוא ד' של ראש. ובמע הוא ש' (היו"ד משלים לשד) ובשכמל"ו הוא תפלין ש"י של
כמ"ש בפ' הרומה. בשכ"מ ד' פרישות. ואף רשם אחד דבשכ"מ הן ד' מ"מ אחד שם המלכות
כוללם והוא הבניה. לפולס ועד הוא ההפשטותה ונהירו דילה בג' פלמין וכן לפלס ולפלמין
פלמין. והראשון לפלס דשם פולס היחוד יו"ד הקשר הוא היחוד. דכל הבחינה של ראש
מאירין בה ימתיחדין בה. אלא דיסוד דבוק ונכלל בה לכן הרשעה של יד לאחז בה: (ביאורו
לפ' פנחס רל"ו ב'):

ד' פרישות הן כסדר סו"ה. ו' קדש. ה' והיה כי יביאך. ו' שמע. ה' והיה אם שמע דשם
רש"י. הן הוא בשוה"ז דכאן שימושא ושכרא. והוא ו' על ה'. אבל בשוה"ז אין בו טו'.
אלא לדיקום יושבים ופטרותיהם בראשיהם. והוא ה' על ו' אימא פילאה ה' פטרה על ו'. טמן שמים
בהבונה. באמא טון ברא. ושם מניחין תפלין כסכרת ר"ת כויות באמלע. ב' פרישות והיה באמלע
שכן ב' ה"ן ו' אח"כ שמע. שהוא ה' על ו'. פטרותיהן בראשיהן. אבל בשוה"ז מניחין כסברם
רש"י כנ"ל כסדר יו"ה. ויא זוכה לשתי שלמות. בפרישות השוה"ז שהן כסדר כנ"ל.
בבתיים וקשרים השוה"ז. בתש"י ו' פטרה על ה' ברתא שהוא תפלה של יד ה' וקשר י'
תפלין דרש"א אימא ה' פטרה על ראש ת"ת ו'. הרי בתש"י י"ה ובתש"ר ה"ו הרי י"ב
ה"ו. ה"ן באמלע. נמלא זוכה לשהי שלמות שוה"ז ושוה"ב. והנה כבר ידענו כי ד'
פרישות הן יו"ה כסדר מלנאו. וכן שדי מלכר. ש' חלת רישות. ד' קשר ש"ר מאחורין.
ו' קשר ש"י. וכל השם כפול. ב' שינין דתפלין. ב' דלתין ד' בפס וד' קשר ש"ד. ו'
מוחא מקום הגחם הש"ר מקום שמוחו של חינוק רופס. ו' קשר של ד. ובכלל ים נחמס
חלו ע"ס. ד' פרישות חת"ס. רישא כתר ק"ש ותפלין חו"ג הכלל ולבן ט"ה מחזה והשער
יסוד ומל'. וכלם כללין בק"ש: (ביאורו לח"ג רכ"ח ע"ה):

הקשר הוא יסוד בקשר תפלין נו"ק עם הרשעה שהוא חו"ג: (ביאורו להקת"ו ב' א') :
תפלין מהס' דלנ"י. תפלין של ראש בינה על ת"ת. ומלטת חס"י. וכן בנריאה. כסא
עלין שהוא בינה דנריאה תפלין של ראש על מס"ס שהוא ח"ת דנריאה שם
מטלת לכסא שם אותיות שבשמי. ותפלין של ד' שלו הוא כסא תחתן ר"ל סנד"ל. והוא

שער נפתלין

דבי כו'. רל וכן ב' אחרות הראשונות מן ארתי.
ג"ב כולל בה' בתראה הנ"ל כו' והנה ידיו הוא
ב ער הסבור דשם ג' חב"ד ברחיבשות נה"ד דבנות
כידוע. והן ג' כוחין דייחה. ובשם ואיך התחלת
הגוי"ק כש"ס בא"ר קב"א ב' והוא רובע ישראל
דכשיטורא הוא שיעור רובע ה"ף. ושם בח"ה
אחרונה רובע דשם. ושם בח"ה ג"ר דילה. כי
ר"ק

ידי הרגלי בזמן רב בהתחמת הרשעין הנשגב הזה כי
הוא רק כלי אומנות בידו של הקב"ה. ולא ידיו ולא
יעש כום אחר כלי החכונות של הדיעה הנו'. ואחרי
יעשה הרבה אפשר שיוכל לזכות שיכני זאת בהרנס
וכמו באמא מלניו נאבות הקדושים שהיו מרכבה
לקיוב"ה. והוא כנ"ל. אמנם מהשנה האדם לו יהיה
האדם ח"ף שנה לא תשלו כל יעשתיו לנח
למדרגה

כוונת לקושי הגרא תפלין בר

ערפך הכסא. ושני כסאות אלו הן בינה ומלכות דבריאה. וביצירה ששם פהד טו"ה שם בקשורה תפלין התקשר יו"ה תמות יל"ט כעבדא תמות מאר"י: (שם ביאורו לח"ג וזהר רפ"ג א'):

ד' בתי תפלין הן גדר ד' מוחין דגדלות שנהחדשו לו וכן כתר על ראש ז"א. וכולן יורדין לט"ק שהיא בתי' כתר כידוע בטר מל'. וכן ד' פרשיות תפלה של יד. ולפי שכלל כל ספי' שלה הוא נקודה א' לכן שם בבית א'. משא"כ מוחין דז"א שהן מתתקנין מחנית כידוע וכתר פ"ג. לכן הן ד' בתים: (ס"ד פ"ב סר"ה ארבע עד לגמחא):

מ"ש בכונת שפ' תפלין יש לז"א פסוקים. והוא בפי' קדש י' פסוקים נגד י' שבשם. ובפי' ויהי' כי יביאך נגד ה' ראשונה עם מילואה בל' הוא ששה לכן יש בה ו' פסוקים ובפי' ג' ו' פסוקים. ובפי' ד' ט' פסוקים נגד ה' אחרונה ומוסף בפי' שניה פסוק א' ובפי' רביעית ד' הם א"ד בסוד ואר יעלה כו'. כי נהירו דתרין מוחין כו'. והם כלולים בבניה ה' ראשונה ובה' אחרונה שהם קו הגבורה: (עכ"ל הדרת קודש):

בתים תפלין של יד אדני. יקו"ק ארבע פרשין תפלי. אהיה אשר אהיה. הם כ"א אזכרות תפלין של יד ושל ראש. תפלין של ראש הוא דז"א. והוא אימא ע"אה תפלין על רישא דז"א. ותפלין של יד דטו"ק ואנו מניחין לקשר זו"ג. והוא בבחי' עלמינו שאנו מקשרים ומיחדים. אבל תפלין של ראש אנו מניחין בבחי' ז"א שהוא מניח. (ביאורו להק' היקונים ג' א'):

ד' בתי דרישא אינון אקו"ה והוא בינה מלך כתר. וזבן חבוס ד' פרשין דאינון הוי"ה והוא עמודא דאמלטיחא. ועי"ז שהוא חבוס בתוך אימא הוי"ה תוך אהי"ה אז אימא עילאה כופה אותו להיות כבוס עם מל'. והיא תפלה של ד מל' ה' תתאה. והרעועה ו' ז"א. כובש כנריק פ"י אות יו"ד שהוא קשר ש"י וזו הוא ג"כ כבוס וקשור עמה ע"י היו"ד. כי ו' עם יו"ד קשור תמיד נוף וברית. וכסהברית מתייחד הוא ג"כ קשור עמה דכל חמודי' ביה. והכל ע"י אימא עילאה שכופה אותו להיות עמה. כי שם הוא חבוס כנ"ל והוא ו' שבתוך ה' עילאה. והיא איבו רזא הוי"ה דאתמר ביה' הנה יד ה' הוי"ה כו'. כי תשר' ה' על ו'. ו' קשור בלתי יו"ד עם ה' תתאה. והוא יד החזקה מסט' דשמאלא כי כל שם שמתחיל בפי' הוא מסט' דשמאלא. כי כלל התפלין משמאל זרוע עוון. וכן ג' ידים בשכינתא. יד הגדולה מסטרא דחסד הוי"ה כסדר יקו"ק. יד רמה מסט' דתפארת והשם מתחיל בואיו והי"ה. יד חזקה בגבורה והשם כנ"ל. ותלת זמנין יו"ד הן מ"ב. אינון מ"ב אזכרות תפלין ריד ותפלין דרישא. והנה בצרכה של יד נחתין לשכינתא לנבן וקשרין לה ברעועה שהוא ו' והקשר הוא י' שהוא יסוד. שהוא היחוד בין זו"ג. והנה כאן שמה שלים הוי"ה אלקי"ם הוי"ה בד' פרשין כנ"ל. אלקים בה' בתים. כי אקו"ה אדני' שהן הבתים שלים לחושבן אלקים ובאלקים כולל שים כמו הוי"ה רק שנתקן הו' לשנים ה' י'. והן ה"ק דבינה התפשטת עד הוד ונכלל ביוד יסוד והוא ה"י דאלקים. כי התפשטות בינה ה' הכל ע"י יו"ד עילאה. שבשחלה נכללים כל האזרות וכן ה"ח וה"ג בחכמה שהוא יו"ד ואח"כ בבניה נחלק לה'. והן ה"פ עשר. ונחלקין אח"כ

אמרי שפר

שער נפתלי

רק ריאה חן בגרה (ריאה) (צל ריאה) כמשי"ש
 ומשמש בו'. והנה כמו שג"ר רידיה הוא ביה
 לחונו נס נסרתה המחשבה ונקדושתה שתי' מרכבה
 למדרגה הנזכרת בדרך יניפה לנד. כי זה הוא רק
 כפיעתא דשמיא לנד. כי ע"י מפשיו הטובים יתקן ה'
 לחונו נס נסרתה המחשבה ונקדושתה שתי' מרכבה
 להקב"ה. ומלוא כי על ענין התעשה יש לנו כח להביאם למדרגה עליונה אמנם עליית המחשבה במדרגות עליונות
 הכל בידו של הקב"ה (ובכך ביארתי במקום אחר ענין להם הארבע המתפשטת שהוא על ענין המחשבה המתהפך
 בכל פעם). ולכן הכרכה על התפלין איז אנו יכולין לברך רק על של יד שהוא יתון כידוע דהיינו לקשר
 מעשיו

כונת ליקוטי תורה תפלין

אח"כ כפי"ס תצ"ח ניה וחסד הכתובים הן ה' עילאה בג"ל. והקשר ז"ד עילאה. ומן התפלין מספספין כ' הרעפות בזה"ו וזרדין למטה וכן כ"ה. והנה תרין רעופין ט"ו דאח"כ כה' עילאה. הן והקרבנים גבוהות. והאמת גבוהה מן השנית. והן חד ארוכה וחד קצרה קצרה עד החזה. ארוכה עד שטרא. ובהן קשרין לס"מ ובח זוגו תרין בתרין קרני דלא יטלוס בג' עלמין וחד כדרועה בנין דלא יתקרב כס"ט דנטורה. והנה שנין דתפלין יש בן-ז' ויין והן לקבל ז' נערות הראויות כו'. והן ז' שלמתין דמטרימיתא דאולין כחיה וכן כנריאה שבע היכלות. ח' אחרונה של הטיק עתה אינון שבעה רואי פני המלך דאח"כ קב"ה: (ביאורו שם ח' א' ב' ט' א' ה'):

תפלין של ראש בעמידה כנגד ח"י כרכאן. (ביאורו שם):

תפלין הן הקלפ שבו זריק אינון וקטיל ית"ר. והאינון בק"ש כפסיק ראשון ה' אינון נעשין אחד. כי להרוג ית"ר לרך עובדא ומילולא. כי בעובדא קשר אינו ויהא בתפלין. ובמילולא בק"ש קטיל ית"ר. והוא כי רעופה דיד אינו בחיט דזרקא חוש דקלפ דכרך כד'. אבל הרגת הילת"ר באופן. והוא ק"ש. ה' חייבין ואחד בג"ל. חמשה חלוקי אברים דדוד. ואח"כ נעשה אחד דכתיב ויקח משס אבן. והוא דכתיב ויחוק דוד כו' בקלפ ובאבן תפלין וק"ש: (שם י' י"ב):

תפלין דיד שהוא בשמאל. חס"ט דשמאלא קשר לה לשכניה עם קב"ה כנ"ל אבל חס"ט דמינה של ראש שם אינו קשור רק שוי לה כתר על רישי' כתר תפלין: (שם ט"ז א'):

תפלין כסות דשכינתא דכתיב תפלה לפני כי יטפוף והוא תפלה של יד: (שם י"ח א'):
כר שכינתא סלקא לא"ס למחלל מזוגא כלה חזן מלפפין לגבה: וישראל אומרים פסוקי דזמרה ובלבו היכליה סלקין עמה. והיא על גביהם ומפלה מהם עד א"ס. וישראל לתתא קראן לה דתיחית לגביהו מליא פנין. וקשרין לה עם בעלה בתפלין דיד. כי התפלין של יד היא מל'. והרעופה עד"א. והקשר הוא יסוד. ומחילא קשרין עמה כל סבלין. והן ז' כריכות דתפלין על קנה של זרוע והיא כשר"ק דג' נקודין למטה. כי שר"ק הוא קשר. ושכלתא הוא ג"כ קשר כמו שלשלאזן והוא כשר"ק דג' חטוב ואכור כו"ד בתפלין של ראש כנ"ל והיא חנה על רישי' כמו ששמים שהן למעלה. אבל שר"ק שהוא קשר של יד נחתה לתתא ובס' מהיחידת עמיה כמו נקודות שהן למטה בן נחתה לגביהם לאחלפא לה על החזין: (שם כ' ב' כ"א א'):

במל' מהחברין כל הד' שמות הוי"ה הוי"ה הוי"ה הוי"ה יחד בשילוב ולכן בתפלין של יד הכל בית א' (כי הד' שמות הן כנגד פרחיות וכתוב דתפלין כנ"ל): (שם ל"א א'):
שני מיני ישרים א' ברעפת וז' ביסוד כידוע. והן א' בלאה שהיא ה' אחתיה. וא' ברמל אורי כסוד קשר של ראש (לאה) ותש"י (רמל) דהיא פקרה הבית פרטוף נחמד: (שם ל"ב א'):

הא דאין מניחין תפלין בשבת מפני שכל חיקויים בחול בא בשבת ממילא: (ג"ו ב' כהנ"ט):
יעש ה' אלקים לאדם ולאשמו כחטא עור הן משני דתפלין חש"ר (לאדם ז"א) ותש"י (לאשמו מל') לקשטא לון ובסוד ודאי' לזכור ברית כו' ואח"כ קראן ל' לגביהם בק"ש

שער נפתלין

אברי שפר

אל הדם בן הוא א"ר בג"ר דידה ונכליין בה"ט
 עכ"ל עור כ' שם בת"י ורוא דמלה וא"ר יעלה מן
 דאין

חשבו ולפסות מרכבה לקוב"ה ובכתיב' אבל כל ראש
 אין לו ברכה כפני פלמו כי קדושת המהבנה אינו חלוי
 בדיעו. ומ"מ קאי הנרכה של יד גם כל של ראש כי
 על ידי משה הטיב שאת מיהדין חשבו לה' ית' עי"ן אינו גירמים כה' ית' יפודנו כנס מהבחיט לא חשבה
 אה

ב"ק"ש ואח"כ מחדשין בחפלה. וד' בחים דרישא אינן אה"ה. וד' פרשין דא יק"ק. דסוד אה"ה הוא החשמ"ל מלבד (ולכן הן בחים שהן מלבדו שחמל לפרשיות יק"ק. כי אה"ה הוא בינה סוככת על בניה) ואה"ה מורה על מנין האזכרות שנכתבו שהן כ"א. ונתי דד דא ארזי וד' פרשין דא יק"ק: (שם מ"ח א' פ"א ב'): (פ"ט פ"א ב' בניאר ד"ה ד' בגדי לכן שכ' כי החפלין הן בהכלות שהן לבר):

תש"ר הוא תוחם שם הוי"ה בד' פרשין בגלוי. וקשר של ראש הוא דכורא דבה לזה (שהיא דכורא דט"ק כמ"ש רבינו בליקוץ שבספד"ל) והיא גאה גאה בגאולת מזרים ולעת"ל. והרלוטות דתליין סופן נגד הלב שנכנסין בראש רחל נגד תש"י (כידוע כי עקביים לזה נכנסים בראש רחל) וזהו כחותם על לכת הפלין דרישא דרלוטין על לכת נגד תש"י. ומתש"ר ודאו כל עמי הארץ כו' ויראו ממך. והוא לעת"ל. אבל בגלוחא תש"י הוא מכוסה עמנו בגלות. ומ"מ ואף גם זאת כו' נסים נסתרים עבד עמנו בהסתר ואנכי הסתר כו' ירו נטויה עלינו (ידו דייקא) תש"י בהסתר: (שם ס"ד א' דר"ה ודא איהו כחותם):

בבל זיווג ג' שותפים. והנה כאן בחפלין מתייחדים זו"ג בחפלה של יד והם קבורים בצרות כי כל דאחיד בשמיא וארעא (כי רלוטת דכורא ותש"י מל' וקשר יסוד) ולכן תש"י בקשורא. משא"כ בחפלה של ראש שותף השלישי נחית עליהו ומיחדם והוא בינה עם כללות ג"ר. וכאן סוד יב"ק. יחוד כנ"ל. ברכה ברכת החפלין הוא בלדיק דעלי' אחמר ברכות לראש לדיק. והוא סלל כל ז' ברכות דחנן וכלה. ואינון ז' ברכות הן אית ז'. דהיא לדיק יום השביעי. והוא בלורת ז'. ואיהו לומר דנפיק ממשינא דמיא דאיהו יו"ד. וכן העטרה דעל ראשו הוא יו"ד חכמה זעירא ונעשה לורת ז'. והנה כל השבע ברכות קאי על שניהם חתן וכלה דעל שניהם הוא מצרך. ולכן ברכה בלדיק. כי אין דבר שכולל שניהם כי אם הלדיק. וכ"ה בברכה החפלין דכולל שניהם יריח מאימא דלכן ברכה אחת על שניהם כדעת הגאונים. הרי ברכה. קדושה הוא רלוטת הכרובה באלבטא שמאלא דא קדושין דילה דאיהי עבעת כריכא באלבטא דילה. כי יד הוא דרגא דטוק' יד ה'. והרלוטת הוא דכורא כידוע. וכן עבעת הוא דכורא עבעת המלך דאיהו ו' וזהו הקדושין שטעמת חותמו שהוא יתן בריתו וחתמו לה והוא סימן אית ברית העטרה. ומש"ל הוא נושא תוחמה שימני כחותם כו'. כי הזרוע דכורא ותש"י טוק': (שם פ"ו ב'):

ד' בחים דחפלין הן ב' אחסנתין דאו"א וב' עטרין דכתר: (שם קל"ד א'): **רצועות** דחפלין דרישא שצוקן עד הלב דמשא מחיל בחי' ט"ק דילה תש"י. וע"כ הוא בחי' תש"ר בחי' דכורא קשר של ראש שהראה הקב"ה למשה ד' רברבא. ומסתיים עד לבא (כידוע כי לזה מהחלה מהעורף ומסיימת עד החזה) ומלבא ולמטה נקרא לבר מגופא. בחי' פריוף אחר בכל פריוף והוא בחי' טוקבא של אומו פריוף כידוע ותש"ר הן ג"ר עם הדעת. וב' רלוטות שמקיפות את הראש הן חו"ג. והקשר הוא בחי' הנוף דילי'

אמרי שפר

שער נפתלי

הארץ. וד"ל רבי' כי התעוררת תחתן הוא בעליון שלו. ששם רבוק הוא למעלה. והוא א"ד שלה בה' של הוי"ה והוא מ"ג עכ"ל:

והבמע וע"ש כר"ן. שהם עיקר מפסדי המהבבה העתירה. והנה כדר הדברים הוא כך אחרי שהאדם הכין עליו להשעות מרכבה ליקב"ה ובטיה' וליחדם. כמו שציארנו בענין חפלין של יד. או סורה עליו הקב"ה וכל מעשיו הם מעשה הקב"ה. וכיון שהקב"ה במעשיו בעוה"ז מהשכחו קבור כביכול לבא מזה לתכלית

כונת לקסי דגרא תפלין

דלי' ח"ה (וכן הרטפה שנתוך התפלין כנ"ל). וכו' רשעה עד הלג בן ט"ה. וקשר **ס**
 יד הוא יסוד דבוק לה. מקורא דלא פריש מן בירא לפלמין: (שם קל"ג ח' דג"ה שפירא דרשעין)
 ד' נתי תפלין נמקום בגדי כה"ג: (ק"מ ב' דג"ה אור נשמחא):

קשר של ראש הוא התחלה ותפלין יד. שהוא (קשר הג"ל) דל"ה חז"ל שנה (בסדר
 לאה ורחל כידוע כי לאה קשר של ד' דטורא שנט"ק ורחל טק' שנט"ק): (ביאורו
 שם קמ"ב ב'): **ס**

מלך אסור ברהמים הוא כי ד' פרשין הן ד' אטוין דהו"ה. ואסור ברהמים בד' נתיס
 דאטוין ד' אטוין דאדנ"י: (שם בד"ה מלך):

שני פעמים אה"ה תפלין ש"ר. כי ד' נתיס הוא אה"ה. כ"א אזכרות כמנין אה"ה
 והאזכרות עלמין הן היות וכן הפרשיות הן כנגד ד' אחיות הו"ה נמלא כי הו"ה
 אסור באה"ה. דהייט היות בעלמין קשור ואסור בהמספר שלהן שהוא אה"ה. והפרשיות
 בהנתיס. וכן בשל יד היות כמנין אה"ה: (שם קמ"ג ח'): **ס**

דרצועות הן שמורות דאטוין תיקוין דלה (של המ"ל) דנאמר עלה שפירא חני בגלותא
 ולפ"ל יתהדר לירוק שהוא מראה דליה: (שם): **ס**

תפלין של יד פס הקשר ש"י ח"ג. ותפלין ש"ר פס הקשר ש"ר ח"א (ביאורו לחו"ה ע"ד ב')
 התפלין מס' דביטנים הו"ה חנוש עמהם. שהן מס' דפין הדעה סו"ר. יל"ס ויל"ר

וכן קשרין לקב"ה ושכינת' שיעזור להם מילה"ר שאלמלא הקב"ה שחור ט'. והן קשרי התפלין
 שקשר לקב"ה ושכינת' דהאי קשר שפל ידס יהיה קשור יל"ר. חכו גלות הקב"ה ושכינת'
 דמתלבשין בקליפין: — ושוד ברשיפא אומר נחנני ה' בידי לא אוכל קום. כי קשרין לתפלין
 לשומר מן האור דלא שילי לון. ולרין להתלבש השכינה בקליפין לשומר. חכו ה' שאה

התפלין הם בידי לא אוכל קום שאין בהם קימה כלל שאין בהם טוב. והנה הקליפין **ס**
 חז"ל ס"ס ונחש. ורשעין תפלין של ראש שהוא דטורא קשר לס"מ שהוא דטורא. **ס**
 כחבליס לקרטי דס"מ דלא שילי לון. שחי רטעה לשחי קרניו. וברטעה תפלין של יד

קשרין לרגלי שהוא ט"ק דלי' בסוד עקב ואחכ תאופני עקב. כי תפלין של יד **ס**
 שכינה. ובלילית ותפלין מבטלין קליפת שור ותמור. שור מועד ריחה מסטרא דשמאל **ס**
 בן ילחק. ותמור ניאוף אשר בשר תמורים בשרם. מס' דיימן ישמאל בן אברהם. ותפלין

ולילית הן שמירה מהם שתפלין וילית הן ח"ג דקדושה. ומאן דלא מנח תפלין עלי' אומר
 תשור מועד הרחק מחט כמלא פיניו דל"ל שמירה. ואין מניח תפלין שנה' לסיפסם **בן**
 פיניו: — מס' דלדיקס גמורים לאו איהו חנוש ואסור בגלותא אלא איהו אסור וחוס **ס**
 עמהם ברחמו קשור עמהן בחביבותא. וכל התפלין בין של יד בין של ראש הן בכל מס' **ס**
 דשכינתא אדנ"י כחשבון היכל. דאטוין היכלא לארבע אטוין דאטוין ד' פרשין הן ד' אטוין **ס**
 דהו"ה. ותרין רשעין של ראש הן כנפים של השכינה לכסות האדם מכל המקדשים. ורטפס **ס**

אמרי שפר

לתכלית הנהגה הטהרה שהיא חיבת ציונה. מתילא גם מחשבת האדם מתעלה ונעשה מרכבה אל מחשבת
 של הקב"ה הדבוק רק בשינוי הטהרה. וכוה יובן דברי רבינו שהנחתו בליקוטים כי בתנ"י אט מחשבת
 בנתי' פלמיט שאט מייחדים ומקשרים לחז"ל אכל תפלין של ראש אט מניחין בנתי' וז"ל שהוא מניח. וכוה
 כנ"ל. ושפוט הוא. וכוה יתבאר לנו פטם אל השמות של הנתיס והפרשיות בשל יד ובשל ראש. כי מבואר
 בליקוטים כי הפרשיות בין בשל יד בין בשל ראש מרומזים בד' אחיות הו"ה. והנתיס בשל ראש שם אה"ה
 ובשל יד שם אדנ"י. והענין כנ"ל כי ידוע ששם הו"ה מורה על הנהגת הו"ה שהוא היה היה ויהיה
 שפירשו על החיות כמו שהיה שפעל הכל ומהוה אוחס כן היה וכן יהיה כשהו"ה וכשהו"ה. אך בעת התעסק
 לו אט ערחה כשהו"ה אף הוא שפעל הכל רק ערחה שאנחנו השפעלים והקב"ה הוא רק מואל פלינו וכוה **ס**

כונת ליקוטי הגרא תפלין כו

של יד לקשרה שכינתא עם האדם. ואף שנפרטות קאמר לקמן דשל ראש הן דקב"ה מ"מ בכללות כלם מסט' דשכינתא. ומד דקשיר לשכינתא ט"ק יקרי לדכורא בק"ש וימי לגבה ולכן לריך לקרות ק"ש עם תפלין דזוקא. והקשר הוא כי רעושה של יד עד"א והקשר של יד הוא לריך דקשיר ביניהן. וקישורא דקוב"ה גמר בתפלין של ראש כנ"ל. ולכן מאן דשא בניתים עבירה היא בידו. כי תפלין שבראש היא אימא והיא עוזה של הזרוע שמינה דריך מתערין והוא עוזה שהיא כמו בגבורה: — והנה כל תפלין בין של יד בין של ראש כליל ד' אותיות דהוי"ה ואדנ"י והן שניהן בשמאלא. ש"י בזרוע. ושל ראש עוזה של הזרוע. אבל מסט' דאימא עלאה שני התפלין בכללן הן הוי"ה אחת. כי אימא בתפלה של ראש הוא ה' על ו' (בינה על עד"א) ובתפלין של יד רעושה של יד ו' על הקשר של יד וי"ד. והקשר י' על התפלין של יד ה' וסדרן הוי"ה כי הן מסט' דשמאלא. כי מאימא ג"כ דריך מתערין. ובימין יקו"ק כסדר ובשמאל הוי"ה. ו' של עד"א והי"ה. ולכן סדרן של תפלין הוי"ה וו"ש בירושלמי הויות באמנע פי' התפלין שכן הוי"ה כנ"ל הן באמנע בין ליות לק"ש. כי דינא לריך להיות כבוש באמנע ורחמי מכל סטרא וליית הוא חסד. וק"ש מסט' דישראל עד"א גמלא תפלין דינא הויות באמנע רחמי מתרין סטרין ליות וק"ש. ודלא כמו שסבירין שפי' הירושלמי הויות באמנע שב' הפרשיות הסתחילין והי"ה הן באמנע וקדש ושמע מב' סטרין כמ"ש בתוספת (כי הן תפלין דעוה"ב): (ביאורו לתו"ח ע"ז א' ב'):

ד' בתים וד' פרשיות הן כנגד ד' אותיות דמלוה: (שם ב'):

בתפלין דראש קושרין (בששלאין) לשור וחמור ימינא ושמאלא דעשרה כתרין דס"א ונריך לטין לאעלא כל שריס של שבעים אותיות תחות שולמנחא דשכינתא עילאה תפלין דרישא (כ"ל דידוע דעשו וישמעאל ימינא ושמאלא דס"א הן כלל כל האותיות בסוד ע' וצ"ו על גביהן) ומסטרא דתפלין דיד קושרין לאן ועבר ושפחה ג' קשרין דעשר כתרין תחתין דנו"ק דס"א שהן סגלין כל הע"ם דילכ ונריך לכוון לאעלא כל אותיות תחות יד ה' שכינתא תחתה תפלין של יד. דהיינו לכבוש שפחה תחת גבירתה והן שכינה עלאה ותחתה וכן שפחה ב' וקבין בישין מד' אבות ניקין [עלאה אימא דשדין בישין] ותחתה הוא אימא דערב רב לאעלא לון תחתה גבירתה עילא ותחת. וכן בהזכרות דלגאו דכלילין בהון בתפלין לריך לאעלא עבר תחת רבו עילא ותחת. כי עבר ג"כ סולל ב' דברים של הס"א עילא ותחת זה כנגד זה תחת י' ו' שנכנס כמ"ש בר"מ פ' משפטים (והן שור ואדם דמיקין): (שם פ' ב' ג'):

הבתי

אמרי שפר

שם אדני שהוא ארון הכל וממשלתו עליהם. ולכן תפלין של יד תלוינותו שהוא הכית הוא שם אדני אבל בפנים הוא לפי הנסתר מאתנו שהוא מהיה הכל והוא היה הוה ויהיה כנ"ל. והוא מתנהג בהנהגה נוסית לאעלה מדרך הטבע מורה הכל על שם הויה. אמנם בשל ראש שמורה על התשבת ז"א בפעולותיו שקשור עם הבינה הנהגת עוה"ב. ובעוה"ב היא להיפך כי באמת היא יסוד ושרש להנהגת עוה"ז. שא"א לכא לשוה"ב אם לא שיהי' הנהגת עוה"ב בחירה. והנה הנהגת עוה"ז הנכללת במהשבה בינה שהוא עוה"ב כנ"ל. היא נעלמת שמה בעוה"ב ואינה נגלית רק הנהגת עוה"ב. והמתשבה הואת של עוה"ב חושבת את הנהגת עוה"ז שלא תתנהג רק ע"פ מהשבתו ותכליתו העליון שהוא ענין העוה"ב. ולכן בשל ראש הפרשיות בהם הויות כנ"ל ג"כ נעלם בפנים שהוא הנוש בתוך הבינה כמו הפרשיות בתוך הכתים וביניה הוא שם איהיה אגא ומין למיהו. והנה רכינו כתב כי שם הוי"ה הוא חכמת יהיה בהתהפכות ה' ל' וכן כתב רשב"ס בפי' לשמות. והכתיבה שאלו אומרים שהוא מחוייב המציאות והוא יהי'. וכשהוא מדבר בעדו אומר איהיה פי' אני מחוייב המציאות ואיהיה תמיד ע"ש ברשב"ס. והירה צוה עוד כונה עמוקה. כי בעוה"ב לדיקים יושבים ועשרותיהן בראשיתן והגים מויו השכינה שהוא הכנת אלקות מציאותו ויכולתו. והנה בכל פעם שמתבטא ישינו כי כל הנגזר עד כה כאין נגד מה שהתחילו להשיג הכנה יתירה. כי בכל פעם שהבטאים הכנה היא יותר גדולה ומתוקה מכל ההשגות שהשיגו עד כה. על דרך שאחז"ל אלא הויות קרסילי

כוונת ליקוטי הגר"א תפלין

הבתים הן ה' ה' שנשם הפרשיות והאזכרות הן י' ו' שנשם ולכן הן כלולים בבתים
 בשור כמ"ש נקבה חשובה גבר: (שם ג' בד"ה דלילין בהן): תפלין בשכינה:
 (פ"ח ג' ד"ה יהא בתפלין):

בזכות תפלין של יד שהוא בשמאל ימין אלף מייקין נפלין וברחין. ובשכיל ליתא שהוא ימין
 ימין רבנא שנאמר ימין מדרך אלף ורבנא מימין. ליתן דנפלין. אלף לא יגש
 ליתן דברחין. והנה לית ותפלה של יד הוא ימינה ושמאלא. תש"ר ותפלה הן הו"ה אחרי
 פד"א ושכינתא שלל כולם ד' אותיות הו"ה: (שם ד'):

ק"ש ותפלין הן דמילו ורחמי (תפלין יראה וק"ש אהבה והן או"ה) והן חרין רעין ולא
 מתפרשין ולכן כל הקורא ק"ש בלא תפלין ט' וכמו שיראה קודם לאהבה קן תפלין
 קודם לק"ש: (שם): תפלין דרש"י ור"ח הוא כמו כל מחלוקת כמו ב"ש וב"ה שאלו ואלו
 דברי אלקים חיים והלכה כב"ה. שב"ה מימין (חסד) וב"ש משמאל (גבורה)
 וב"מין ושמאל מחלוקתן. ואלו ואלו דברי אלקים חיים בניה. שמשם אלילתן. אבל לכס
 כב"ה. כי מקומה של הלכה בעד"א והוא נוטה תמיד לימין כידוע. וכן הוא מחלוקת רש"י
 ור"ם שדעת רש"י בימינה ולכן סדר הפרשיות יק"ק כסדר. ושמאלא הוא דעת ר"ם סתם
 באמנע כמ"ש בחיקונים שהיווה באמנע הוא בשמאלא פ"ש. אבל בעד"א אין שם מחלוקת
 כי הוא מכריע. והוא מכריע תמיד לימין כידוע והוא כדעת רש"י והן בענין הכרעת של
 תפלין מלך ימינה ושמאלא הם שתי מלות דטרא וטק' ימינה ושמאלא ולכן דעת הרד"שמי לברך
 עליהן שתי ברכות אבל בעד"א שם אחת וטק' ימינה ושמאלא כאחד ושם הן ממש אחת ולכן
 לדעת הבבלי הוא מטה אחת ולריך לברך ברכה אחת על שתיהן (פי' ביאור הגר"א לא"ה)
 והן הלכה לברך ברכה א' כי בעד"א שם מקום הלכה ככ"ל: (פ"ח ב' ג'):

ע"י בליקוטים שבסוף ס"י בענין סדר הירופים ובהדרת קודש שכתב שם. הכלל כי בשינה
 בה שתי אותיות ב' לירופים ובתיבה בת ג' אותיות י"ב לירופים כי האמר כך בתיבה
 בת ג' אותיות ב' לירופים ועם ג' הרי ד' ג"פ ד' הרי י"ב כי בתיבה בת ג' אותיות יש ט' ו'
 לירופים ובכל לירוף ב' אותיות. וששה לירופים ובכל לירוף ג' אותיות הרי י"ב לירופים ובתיבה
 בת ד' אותיות תשוב י"ב לירופים שנג' אותיות ועם ג' תלמה הרי ט"ז. ד"פ ט"ז גי' ס'
 נמלא ס' לירופים בתיבה בת ד' ובתיבה בת ה' תשוב ס' הג"ל ועם ד' תלמה הרי ס"ד.
 ה"פ ס"ד גי' ט"ב נמלא בתיבה בת ה' ט"ב. וכן בתיבה בת ו' תשוב ש"ב ועם ה' ס"ד
 ככ"ה ו"פ שכ"ה. אלף תתק"ן. וכתב שם הגר"א ח"ל (ותראה כסדר תחילה הוא ה"ס ס"ד
 שהוא ה"פ ד"יין הרי ט"ד ועם ה' הנוספות כשנרלה לדרש עם ו' ח"ס מדקבילה דבר הן שכינה.
 הם ה' אלפין המתקנים את ה"פ ואח"כ ו' שהוא ה"א הוא ו"פ שכ"ה ואח"כ ו' הוא ה"בנה ששם
 שנים כידוע הוא ו"פ ו"פ שכ"ה שהוא מ"ב פעמים שכ"ה ועם ז' הנוספים הרי מ"ב פעמים שכ"ה
 ח"ס

אברי שפר

קריבילי החיות כנגד כולן כו' וכן הוא בכל הגנה כי בתולה חשיבים שיה הגנה גדולה ומחוקה. ומחוקה
 לפשע אחריה. וכשנמרים להשיגה חייב חשיבים שיה עיד הגנה יותר גדולה וכן בכל פעם ופעם צמר
 הגנה חשיבים שיה עיד הגנה יותר גדולה. ואז נאמר עליהם מ"ש צוהר מה פשעת מה ידעת. כל
 הידיעות שהשיג עד כה הם כאלן נגד מה שמתנה להשיג. וזהו שם אהיה אלא זמן למהיו. כי החשוב
 היותר גדול הוא שמתניב הגנה זאת בכל הגנתם עד כה הם כאלן נגד מה שמתקדים להשיג וזהו אלו
 זמן למהיו שאז מציאותי ית' זמן למהיו מיבג אלכס בהגנה שלא הגנתם עדינה. ואז חת' הגנה וזהו
 בנחל' הו"ה וזהו למהיו. ויישנו עוד יותר שמוכנים עוד להשיג וכן בכל פעם ופעם והן זה. ומאלא שם ה"ס
 הישרה בשם אהיה בנתיך מחשבת אהיה כ"ל נכלל שם הו"ה שאז זמן למהיו כ"ל ולכן הכתוב
 ראש בנתיך כל א' הפרשיות הם שם אהיה שכתובס הו"ה כ"ל והן זה:

ח'ס מ"ב שנכראו בו זמנה בראשית שמאלו השכ"ה נתחקן העולם ומלוואו . לכן מתחיל התורה
 בבראשית ו' ראשיות שבהם ו'ס שכ"ה והבן . נגד אלו המ"ב יש מ"ב ראשיות בתפלין המתחייקים
 את המ"ב שכ"ה בסוד טשא פון הגו' באר"ר בסוד וחד חשיך אסתח' ט': (עכ"ל בהדרת קודש):
 ג' כריטות ח' כריטות וי"ב חפירות דתפלין כנגד ג' אמות וו' כפילות וי"ב פשוטות (שס
 בהדרת קודש בד"ה אהה חיוק):

לקוטי סב"י מעם למה הלובב והדס וערבה באגודה ולא האחרונ כי היא נתנה לאדם
 לחכמה כמיס השמים שמים לה' והארץ נתן לב"א . וכן תשר עם תשי'
 לחכמן ג"כ ע"י האדם שקשור וחכום בשתייהם וכן נקודות ופעמים לאותיות ע"י קריאת האדם
 וכן תושב"כ עם תושב"פ וכמה בחי' הן וכללן תרי"ג שכל אחד בחי' אחרת והפרטים
 רבים :

בתים שכתפלין נקראו בית כמו ד' ראשי הפרשיות שכתפלין (ביאורי אגדות בליקוטי
 אוח ב' ס' ס') ופי' בנו הר"א כי ר"ם של ד' פרשיות קודש ויהי לשמע ויהי
 חושבן בית עכ"ל :

ביסוד ב' שינין (בגס שדי שבו) ימינא ושמאלא (א' ללגה וא' להוד) והן ב' שין של
 תפלין ג' ד' דו"ג (שס אוח כ' ס' א') :

בר' פרשיות של תפלין מ"ט שערי בינה ט' י"ג י"ט ח' (פי' הר"א צפ' קודש יש ט' שערים
 של ש"ב וצפ' והיה י"ג וצפ' שמט י"ט וצפ' והיה ח') עכ"ל : (שס) :

עיין

אמרי שפר

עד הנה נכלס אורות פנימים של ז"ל וטוק' ומכאן ואילך מתחיל אורות מקיפים שלהם . וענין פנימים
 ומקיפים הוא זה שיחבאר בעה"י . כי כבר אמרנו כי אורות וכלים הם רזנות ה' ויכולתו . כי רזנו
 הם האורות ויכולתו הם הכלים כמ"ס הגר"א ז"ל . ואורות פנימיים ומקיפים הם שניהם רזנות ה' . אך
 הרזנות בעצמם הם הולכים מדרגה אחר מדרגה לפי השגתנו אעפ"י שבהם בעצמם לא יש שום הדרגה כי
 הם אחדות גמור וכלי גבול אך אנחנו מדברים לפי השגתנו כפי מה שרצה ה' ית' להתראות לנו בהשגה ואנחנו
 משיגים רזנו בקדרגה זה אחר זה דהיינו שרצה בהדרגה עליונה ובהנהגתה ואח"כ רוצה במדרגה תחתונה
 ממנה . ומה שרצה ה' ית' בכל הנהגה ומדרגה לפי מה שהיא הם אורות פנימים . והנה המדרגות הם
 קשורים זה בזה דהיינו כי כל הנהגה חכליתה להחזיר כל הנהגה שלמטה ממנה להנהגתה כי אף על פי
 שהנהגה שלמטה היא היסך מהנהגה שלמטה ממנה מ"מ בסוף תחזור הכל למדרגה העליונה וכן בכל
 מדרגה ומדרגה . נמצא כי כל מדרגה ומדרגה סוף הנהגתה הוא להסקיף על המדרגה שלמטה ממנה
 שלא תצא מהמכוון שלה עד שלבסוף תוכל המדרגה שלמטה ממנה לחזור להמדרגה העליונה והוא תכלית
 העליון של המדרגה התחתונה . נמצא רצון ה' שרצה שהמדרגה העליונה תסקיף על המדרגה התחתונה
 הוא הנקרא אור מקיף . כי המדרגה העליונה מרזנו מקפת ומשגחת בהנהגה התחתונה בכל מדרגתיה
 להוציא התכלית הגו' מחל הפועל (וכבר דברתי בזה הרבה בספרי כסף משה על משנת חסידים) :

והנה

ליקוטי הגריא הלכות ברכות התורה מעשה רב

א) בס"י מ"ו ס"ק י"ז כ' וז"ל אבל ראיתי (ה) מי שניעור כל הלילה לא יברך ברבות
 בכל הספרים קדמונים ואחרונים התורה ואם חזר ויישן ביום צריך לברך
 שהטוסחא מימי אבותינו שסדרו לנו הברכות ברבת התורה :

כל

לברך

ליקוטי דינים וביאורים

ה) מ"ש מי שניעור כל הלילה לא יברך ברבת התורה . עי' ס' מ"ו ס"ק י"א שהביא רא"י ממנוחות
 מ"ג א' דפריך ארכ יהודא דמברך על לילית כל נפרא אע"ג דס"ל דלילית מ"ט שלא הזמ"ג
 ח"מ

מעשה רב הלכות ברכות התורה ליקוטי הגרא

ב לברך (ברכת החורה) אחר כל הברכות קודם
 פ' התמיד :

ג **תמה** למה לא יברך על שהור בר"ם
 ח"ל אבל כ"ז ל"פ דלאן מנדד

על המטה וכי ליכא מלוא בהרהור והלא נאמר
 והגית בו טו ר"ל בלב כח"ש ובגין לני פליל
 וכן הקשה מ"ש מכותב בר"ח שר"ך לברך (שם)
 סי' מ"ז ס"ק א' ב' ועי' בהקדמ' ספר
 דלניעותא פ"ט דנפטש בשביל שהרהר בר"ם
 קודם ברכת החורה ולשיטת רבינו לר"ך לברך
 פ"ט :

ד **אם** מהרהר ואינו מחטין ללימוד ח"ע
 ברכה דאל"כ הרי האגור כ' דביה"ט

לא היו הפסק לפניו ברה"ט מפני שר"ך להרהר שם
 בר"ם הטהונים בביה"ט. וכיון דהמהרהר
 לר"ך לברך ח"ע יהיה אסור לפנות קודם. וכן כל
 מלוא ומעשה יהי' אסור לפנות קודם כח"ס
 אלא דלאי כיון שאינו מחטין ללימוד ח"ע ברכה
 (שם ס"ק ט') :

ה **אם** הפסיק בין ברכת החורה ללימוד לר"ך
 לחזור ולברך וכוז אין משפיל אש אין מחטין
 דעתו. כמו בברכת המזל וכן בכל הברכות של
 מלוא או הגהנין. דרוקא באחמ"ש
 המלוא

ו כל הברכות אשר נתן בו' עד וידבר
 יאמר היכף בשקם סמסחו אפי'
 קודם שיאור היום. וידבר יסתין עד שיאור
 היום :

ז **ברכות** התורה נתקן לאומרו קודם פ'
 התמיד. ואם רוצה ללמוד קודם
 שיאור היום יאמר ברכת התורה אחר סדר
 ברכות השחר קודם שלומד .

ח כל ברכות השחר אם שכח לאומרו
 תיכף יש שהות לאומרו כל היום
 גם בלילה עד השינה חוץ ברכת התורה
 שבבר נפטר באהבה רבה. ולכן ביום כפור
 שא"א

לא היו הפסק לפניו ברה"ט מפני שר"ך להרהר שם
 בר"ם הטהונים בביה"ט. וכיון דהמהרהר
 לר"ך לברך ח"ע יהיה אסור לפנות קודם. וכן כל
 מלוא ומעשה יהי' אסור לפנות קודם כח"ס
 אלא דלאי כיון שאינו מחטין ללימוד ח"ע ברכה
 (שם ס"ק ט') :

ט **אם** הפסיק בין ברכת החורה ללימוד לר"ך
 לחזור ולברך וכוז אין משפיל אש אין מחטין
 דעתו. כמו בברכת המזל וכן בכל הברכות של
 מלוא או הגהנין. דרוקא באחמ"ש
 המלוא

ליקוטי דינים וביאורים

מ"ח מברך דס"ל כרבי דכתשילין כ"ז שמימין מברך עליהן וכן צלילית וא"כ כל שפחא נמי ומשי רב יהודא
 איניש צנישא הוי ולא שרי לנלמיה' ופרקי ח"כ מ"ש מנפרא. הרי דבדבר הוהא בלילה ח"ע לברך כח"ס
 אצרת כשכירך מנפרא. ולמחר ביום ג"כ ח"ע לברך לפ"ו מדפריך מ"ש מנפרא וקובית המ"א כבר ה"ח
 שם רבינו ובפרט לפי שיטת רבינו דשיח קבע חסי' ביום הוי הפסק :

מ"ט שם ואם חזר וישן ביום נר"ך לברך כה"ח לכאורה משמע דקאי חלם נישור בלילה ובכחמ' מלד
 הדין גם בלא נישור בלילה אם ישן ביום שינת קבע נר"ך לברך כח"ס כפי' מ"ו ס' י' י"א. ולפי
 מ"ש כפי' דכרי שלמה דאפ"ג דמלך הדין כן. מ"ח מלד המונה נאנו כהאגור יש לפרט כאן כפשוטו דדי
 לן אם נניח המתנה במקום שהוא אבל אם הי' נישור בלילה דכזה אין מתנה ידוע בדלוי אינו רואי
 להגיה שיקר ההלכה ובפרט שיש דיעות שנה"ח אינו פוסק רק משתירח לשתירח ולכן אז בודאי נר"ך לברך
 כה"ח אף לפי מה שנהגו כהאגור :

נ **מ"י** כחפ"ד כל הברכות בו' לאסוקי מת"ש כח"ס פ' מ"ו ספי' י"ג שלא יאמר קודם היום ברכת
 היתון לשכני בינה והמנ"א הביא בשם כחכיס וכשם הוהיר שיכול לומר ברכת היתון לשכני
 בינה מיד אחר מלוא לילה. וכ' המנ"א ח"ל דרוקא אם שמת קול חרנגול ושעתו להיכא ב' הברכות או
 שהברכה של הכנת החרנגול או על מתנה השולם פ"י חרנגול נוכל אהנו להכרין כן יום ללילה. והנה לפי
 טעם הני' השיקר על ההבדל בלבו מחכונים כן יום ללילה יא"כ כבקר נוכל לברך אף אם לא שמת קול חרנגול
 ועל זה אינו סומכין. אבל בלילה אם נברך או ח"א לומר מששם פ"י הכי' יא"כ כפי' ה"א של הכנת החרנגול
 בשעתו ולכן כי לא שמת לא יברך. אבל משתירח הלשון ככאן חסי' לא שמת קול חרנגול ועי' כפי' מ"ו
 כמנ"א ס"ק י"ד ובביאורי הגר"א ס"ק ס"ו וב"ק ה' (ועי' לקחן מ"ש כפי' ד') :

נא **מ"י** וידבר יסתין עד שיאור היום כן מביאר כח"ס כפי' מ"ו ספי' י"ג והפסע כי אהנו אימרים כח"ס
 קרבן וקרבנית אינם קרבים אלא ביום ועי' כפי' א' ס"ק כ"ו :

ב **ברכת** החורה נתקן בו' פ' מ"ש רבינו כפי' מ"י ס"ק י"ו הכאזינו בליקוטי דינים מהגר"א ספי' א' :
נב **מ"י** ואם רוצה ללמוד בו' פ' לאסוקי אם לומר רק אחר התפילה כשהוא סדר ברה"ט אחר צליית
 והשלטן קודם הקרבנית כח"ס רבינו בסידור כ"ז הסדר כ"ל :

ג **מ"י** כל הברכות בו' הן מברכת החורה שבכ"ז נפטר באהבה רבה ל"ט דהא כבר כ' כשם רבינו כפי'
 מ"ו ס"ק ו' דברכת אהבה רבה אינה שופרת אה"כ שיה על אהר כפי' שאתי נישולתי ולא מהי

ליקוטי הגרא הלכות ברכות התורה מעשה רב כח

המלוכה או הסעודה אין הפסק מפסוד. ומוטיל שא"א ברכת שעשה לי כל צרכי וברכת שאין מסיח דעתו. משא"כ בין ברכה למטה כיון שאין עדיין על מה לחול כמו שכ' הפוסקים וכן הרא"ש כ' המבכר על החורה ולמד א"ל לחזור ולברך אם הפסיק באמלע. משמע ג"כ דוקא שלמד מיד אבל בלא"ה לריך לחזור ולברך. ואין ברכה אהבה רבה פוטרת ברכת החורה אלא כששנה על אחר אבל מה שקורא ק"ש ודאי לא מהני דדוקא אם שנה לאלתר או נראית ברכה לשם עסק החורה כמו לשם ק"ש (שם ס"ק ז') :

המעביר שנה יאמר אותן בלידה תיכף כשנועל מפעליו וכשרחץ פניו :

(ס) **מרחץ** לא היו הפסק לברכת החורה וב"ש שינה :

ואין ברכה אהבה רבה פוטרת ברכת החורה אלא כששנה על אחר אבל מה שקורא ק"ש ודאי לא מהני דדוקא אם שנה לאלתר או נראית ברכה לשם עסק החורה כמו לשם ק"ש (שם ס"ק ז') :

(ס) **תמה** למה לא יהא מרחץ וביה"כ הפסק דא"ל הטעם מפני שאינו מסיח דעתו מלימוד דמ"ש מהפללין שבהפסק ביהכ"ס לריך לחזור ולברך כמו שכ' בפ"ד דסוכה. וא"ל כמ"ש האגור הטעם מפני שגם שם לריך ליהרר דיניהם ולריך להרהר שם דיניהם דהא בסי' פ"ה סעי' ב' בהג"ה כ' דאפילו הלכות המרחץ אסור ללמוד במרחץ. ומ"מ למעשה לא הכריע רבינו : (שם ס"ק ט') :

(ו) **שינת** קבע ציוס על מטתו הוי הפסק. ודעת האגור דכ' דלא הוי הפסק כבר תמה עליו בצ"ו וכ' שאינו עיקר והאגור עלמו לא כתב אלא להקל בברכות ע"ש (שם ס"ק י' י"א) : [ובדברי שלמה כתב דרבינו לא כ' כן להלכה מפני המנהג שכ' בש"ע שכן נהגו] :

(ז) **הא** דברים שבכתב אי אהת רשאי לאומרם על פה היינו דוקא להוציא ליבור ידי מוכתם כמ"ש החוס' בתמורה י"ד ב' ד"ה דברים כו' וחוס' ישנים יומא ע' א' ד"ה ובעשור (סי' מ"ט ס"ק ב') :

ליקוטי דינים וביאורים

מה שקורא ק"ש וא"כ אם לא שנה על אחר אחר ק"ש ותפלה אין אהבה רבה פוטרת ולריך לברך ברכת החורה אם בא ללמוד אח"כ. ודוקא הב"י שכ' בסי' מ"ז סעי' ה' ויש להסתפק בו' ולכן סיים שם ויש ליהרר לברך ברה"ט קודם אהבה אבל לדעת רבינו שם משמע דא"ל ליהרר. וז"ל כאן דכוונתו אם למד תיכף אחר התפלה : **מ"ש** ולכן ציוס כפור שא"א ברכת שעשה לי כל צרכי כו' הוא מכתבי האריו"ל שלא לומר אע"ג שפסק רבינו דאשר נתן מברך אפי' לא שמת כמ"ש לעיל ס"ב א"כ משמע דמברך על מנהג העולם מ"מ כ' רבינו בשתי ברכות אלו כמ"ש האריו"ל דס"ל כמ"ש הרא"ש ס"פ הרוחה שיש חילוק בין הברכות מהם על סידור העולם ובין הברכות שהם על הנאותיו שאותם שעל ההנאה כגון מלביש ערומים ועוטר ישראל ושעשה לי כל צרכי אם אינו נהנה אינו מברך :

(ס) **מ"ש** דמרחץ לא הוי הפסק לברה"ט עמ"ש רבינו בסי' מ"ז ס"ק ט' הבאתיו בליקוטי דינים מהגר"א סי' ה'. מ"ש דשינה לא הוי הפסק עמ"ש בליקוטי דינים מהגר"א סי' ו' :

תפלת שחרית

סידור כ"י

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו לעשות בך
תורה :
ואח"כ בה"ת ב' ברכות במקוץ שלהם. אשר קדשנו כו' בנו"ק והערב

אמרי שפר

והנה התורה היא ג"כ מבחי' המקיימים כי התורה היא השקפת ה' ית' על הנגהת התחמונים להורותם ולהדריכם איך ילכו ויתנהגו בכדי שיבאו לתכלית העליון הנרצה מאתו ית'. והנה ב' מקיימים י"ב

תפלת שחרית

אֲתָהּ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׁתַּקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קַמְרֵת
הַסְּפִים בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קָיָם . בְּאֲשֶׁר צִוִּית אֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה
נְבִיאֶךָ בְּפֶתוּחַ בְּתוֹרָתְךָ :

ראמ"ב

ליקוטי הגר"א

מכאן כי (יומא ע"ה:) והענין כי רוח דחידור יש לידע ע"י שליחא דסלקא מינו גלחא או מינו
בעינא דדליק וההוא נהורא הכלא התדבק לחחא בההוא מלה גסה והא אכיל ובני לההוא
מלא דהא בכל מה דהתדבק צ"י שני ל"י ואכיל ל"י בנין דלוחמי הוא לשליחא ולמחי אכיל.
וכן הוא בשביעיתא שזריכה למחלקין לאכלא ולשליחא. והכל הוא ע"י הדריקוס למחי סגן בארץ
הוא במלה גסה ועל ידס מהתדבקין כל דרגין עליון וההוא נהורא הכלא שריח עלייהו יהוא
שני ואכיל. ואכילה דילה לזוהין וקרנבין ח"ס התפלה בכל יום וקרנבין בזמן שביע"ק קיים
כבוד והאכל האש את העולה. כהוא ההוא נהורא הכלא הבני כולא. והוא לזריכה דבר לשליחא
ולאכלא ח"ס לחמי לאבי. ח"ס בהעולם קיים על הקרנבין בהם הינה שליחא דבר לאכלא
או ח"ו מכלה הכל. וכן ח"ו שוגחי ישראל במהדבקין היתה כנ"ל. וכמו שהאדם לריך
לאכילה צ"פ ציוס יאס לאו או גשמיה שורפת את הנוק כדוע ציוס התענית יכח"ס בין הערבים
האכלו צמר וצבוקה השצבו לחס. קן את הכבש החד תעשה צבוקה יאת הכבש הבני העשה
בין הערבים. ולכן מייס שפסקו הקרנבין חין לק יום שחין קללתי מריכה מכל חניו באכילה
בכל יום ויום. ודבר שחין עשה פירות אם אוכל ממנו בכל יום הקרן מתחשט יולק. והקרן
נגדן הפלה שמרית ומנחה בין הערבים והוא מחלקין השביעיתא כנ"ל להם יבשר כנ"ל
אזכרם הקן הפלה שמרית וילקח הקן הפלה מנחה ולכן עבר ימינו בכל קרנבין כמו מי שחוני
אוכל הייס ב"א"ל לרקן למחר מה שחלם ניפו באתמול אפילו אם יאכל כפלים : (ביאורו להפלות
בראשית מ"ג ע"ב) :

יד"ב

אמרי יצחק

כדי לאכל כי הקי"ל כרבה לגבי רב יוסף (ע' עיינבין כ"ט ב') ויחו ההכלל סגן ב' מרחי החד וזמן שחם
הי"ל. כי החד יתקן כל הניק. מביע לכל הו. אכל דין הגבל ותקנו אוק יורה. וכן דין עם המנו
כבוד המתקן הדיוטין כ"ל כבוד בזההק נע לענו. לכן זמן הפלות להם צדק כפי על זמן החד. וכערב
זמן אכילת בשר זמן הדיוטין. וההכלל בשיעור הוא כבוד הו כשיעורו ענין ענית ענינו דאור בכל יום
והתכסום למדניה העליונה השנינו ע"י התהו. כהוא שפע ההנה ויתקן זמן הכבש העולה. וכצדק
כשרחמה י"אח מהשירודים יעניס האיווריים בקבלת השפס שבינו חק ים הכבש ענינו עשיל ויחיו עניס
כבוד חכמת אדם האיר פניו וחס מלאכים המתחדשים צדק כי קן הוא בכל השיעור. וכעניס צדק מתפנה
הואת ומתנוס כדקתא ליערם עד ששורים כבר החוליו להתפוש החוליות כולם ולתקנת להדניה עליונה
ומתכסום משע משע למדניה העליונה חס. והוא עליות התהו כולה למטה. והוא ענית דין כולה והענית
היום ולהלחא. ככר התהו חוליות התכסלות. וידק כלל צדק הוא יורה השפס יחוללה חסתי וכעניס התהו
עליונה והתכסלות התרתנוס להם באחלה חס הוא סוד חין וקדוק יפטר ענית ענינו ח"ל הול יאם הקרנבין
ב' המידות צדק וכערב. א"ל כבוד יורה השפס צדק בהתחייס התפעלים השפס וכעניס חסתי והוא
להם. וימינו כי השפס הירד המעלה ח"ל לה להתדבק ולהחיו לעולם אם לא יכוס לה חס וקיים
אבר ומכיל מניחות להנה העליונה ופ"ו יוכל בשר העולם לתקיים ולה יחולל מניחות העולם וי"ס
אכילת אש במעלה את הכבש. וצוה לריך האדם להתנוק יודע מה עיקר התפנית. אלא כמתח החס
חין חס יכילס להתקרב כ"ס צדע ח' למדניה עליונה אלא חסתי השפס י"ס שיה חק האכל להם ויהן כל
זה. וכערב זמן ענית ח"ל ככר נחכסלו הנקודות הנורמות. הנת כרתי ניוקין לקבל שוד שפס נס לשח
ערב. כי שעה עליונה ג"כ ל"י מקבלים שפע איר כי כמה עליות הנקודות חרבה חקם להתדבק לתקיים
וע"ו גורמים התרבות השפס שוד יהוא כבוד הכרונים פנים נדר פנים. וע' כפ"ח"ל. ולכן ים אור ג"כ
לעת שרב והוא ענין קרנבין חמיד כל בין הערבים וכן כבוד וז"ל חמיד כל שר כנ"ל ח"ל כי הוא המידות
השפס

ידוע שהמלאכים הנראים לפני אדם ומתגלים כמראה הם האשים וכס הכהנים מקרבנים כמ"ש
 בר"מ פ' פנחס ע"ש ובתשע"ב אח קרבני לחמי לחאי וכן לובלי הקרבנות ממש דרנא
 רישא האובל אח המאכל וע' בר"מ פ' פנחס ד' רל"ה ע"ב ושם בו' אשים לויטן בו' ורחא דא
 חאי ה' ונחלו יאכלון (עכ"ל רבינו באר"ח פ' וירא כד"ה ויאכלו) :

עין החיים מהלך ה"ק שנה זה בינה מתפשטת בל' הרפין דילה כ"א כלול מעשר בה' ספירות
 מחסד עד הוד אבל יסוד אינו ממנינס והוא יתוס מאתו בינה ככ"ל ח"ס זוסף יתוס מאתו
 אלא שהכל נכלל בו בסוד כל. והכל בסוד יו"ד אחד כידוע בסוד הכללות והוא יו"ד יסוד יוד
 זעירא. והנה חג"ת נכללין כאחד בסוד ויסע ויבא ויט וכן בסוד סגול' (וכנודן שלשה עשרונים
 לפה) כי בשכינתא אהעבדו ספירן בלו עשרונים שכל ספירה א' מעשר בה. וחג"ת נכללן
 כאחד והן תלת עשרונים. תרין נביאי קשוע שהן נו"ה הן בסוד זירי וזינן נכללן עם יסוד כי
 הוא יתוס מאתו ככ"ל ולכן נו"ה הן שני עשרונים לחיל. ועשרון לכנס הוא יסוד בסוד חיריק.
 וכמו כן פר בן שלם בסוד חג"ת ככ"ל חיל בן שמים נו"ה ככש בן שנה יסוד נגד עשרונים
 הני"ל והכל במל'. והן ו"ק שלכן ברגלים וחדשים באין הכל שולות כי שולה בדפרא כידוע.
 ובעיר עזים לחטאת בנו"ק כי חטאת בנו"ק והוא במלכות דילה שרגליה בו' להפריש ממנה
 השעיר כידוע כמו שכתוב ושעיר לחטאת בו' הביאו עלי חטאת על שמעתי את הירח במלכות
 דילה סיהרא דילה לה מגרמה כלום: (ביאורו לסוף תיקון יו"ד) :

אברהם הוא מור דהוא בשמים ראש ראש לכל הנשמים מר דרוז בו' דאברהם ראש אמנה
 והוא הר המור הר המוריה יסוד מור הוא נלח דסליק לה בימינא דחסד קשור כנלח
 ואמרה שכינה רור המור דודי לי רנחא איבו דירה וע"י הקשר הנ"ל עי"ז דודי לי. ולבונה
 דא הוד דסליק לה בניבורה לבונה אדום והוא הוד וכאן כל השם ליב וט"ן ש"ב וו"ה: (ביאורו
 לח"ז נו' ב' בהג"ה) :

סוד

אברי שפר

השפס ותמיד הערב כנגד היקבא שהיא מעלת מ"ז חכמת התחתיים למה שלמעלה ככ"ל. והנה שכן ויין הן
 אורא. והן סיכה ובתיה כשמן בעלמתי הוא סיכה מבחון ונכלע באיברים והוא אבא שמתנו וזאא מקיף לזו"כ
 מבחון. דהיינו שמקיף בהתחתי מעשה זו"ג והוא אור מקיף כללי לזו"ג כסוד אור מקיף הישר ואור מקיף
 ההיור ואין כאן מקום ביאורם (ע' מ"ש כנסף משנה הנ"ל) ובתיה נכנס בתוך הגוף ומחזקו ואינו מוזנו
 רק למזיק. כמו כן אימא ז"ה בלה יורדים תוך ז"א ומחזקים איתו וכמו שהיין טוב לשתיה ואח"כ מתמם
 את האדם ומשכרו ומתעורר דינין כמו כן אימא היא בעלמה השד ודינין מתשרין מינה. מבא"ל שכן נו"ה
 כמו כן אבא אין בו דינין ונכול ונחטס. וכן יין גי' ע' כמו הנקודות כל שם העינה שהוא הוי"ה בניקוד אלקים
 שהוא מרמו על הוי"ה רחמים מתשרין ממנו דינין אלקים. והנקודות הן ו' תחת א' ה' נקודות ובל' ה'
 ב' נקודות הן ו' גי' ע' כמו יין. וכן השמן אינו ראוי לאכילה רק ע"י איגרון במארז' ברביע ל"ה ב'. והוא
 כי אינו ראוי לאכילה רק בהשקף עמו דברים והשמן נכלל בתוכו ואינו נכלל לבדו. כמו כן אבא הוא לבדו
 אינו מושג כלל רק בהתלבש תוך אימא וז"א כידוע וכן כאן הוא גליל בתוך עשרית האיפה סלח :

רבינו רבינו כי כנס הוא כנגד יסוד ולכן מתחתי עשרין אחד כי יסוד עשרין אחד. העיני הוא כי נה"י
 הם נקראים בלשה פדרי לאן רובנים על הבאר כי הבאר הוא המלכות וממתי יסוף העדרים. והעיני
 כנר ניהרטי כי המדות בעלמם שמתני בהם הקב"ה את פולמו הם הג"ת שהם הד"ר. אלא שבעוה"ז א"א
 להביג השד ודין פשוטים במארז' השפעת עליהם רוב עינה בו'. ולכן להנהיג עוה"ז נרובים המדות
 להתמוג יתס נו"ה. ה"ה מונוים. וההד"ר פשוטים הם להנהיג עוה"ב. ולכן נו"ה הקבלים ששע ברבינו רק
 בשעה שרובנים להשפיע למלכות שהיא כללות הנהיג עוה"ז. ולכן אמנה יסוף העדרים בעל ידי התעוררותה
 ליבל ניווסף ששע בנו"ה. וכן ביסוד סיקר קבלת השפעת כתיבו הוא רק בשעה שזר"ך ליתן למלכות ולכן הם
 ג' כדרי לאן רובנים על הכהר להסקות אותם ככ"ל. וזוהו שהיסוד נק' כנס וידוע כי היסוד טולל בו כל אשר
 לתכלה ונק' ע' כי מתר עד יסוד ע'. ונקרא שמיני מילה כמתיני כנחשב מהכמה ולתשה שהוא נק' ראשית.
 ראשית הכמה. אז היסוד שמיני וידוע כי שם היסוד שר"ל. שד"י וה' גי' כנס :

עין

תפלת שחרית

סידור כ"י

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ קְדוֹלָה סְמִים
 נִמְצָה וְשַׁחֲלֵת וְחַלְבֵנָה סְמִים וּלְבֹנָה זֶבֶה
 בַּד בְּבַד יְהוָה : וְעֲשִׂית אֵתָה קְסָרֵת רִקַח
 מְעֵשֶׂה רִוְקַח מִטֵּיחַ מְהוּר קָדָשׁ : וְשִׁחֲתָה
 מִמְּנָה הַדָּק וְנִתְהַה מִמְּנָה לִפְנֵי הַעֲדָת
 בְּאַחַל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֵינְךָ לֶךְ שִׁמְהָ קָדָשׁ
 קָדָשִׁים תִּהְיֶה לְכֶם : וְנֹאמֶר וְהַקְטִיר עֲלֵינוּ
 אֲתָרְךָ קְסָרֵת סְמִים בְּבִקְרָךְ בְּבִקְרָךְ אֶת־הַנְּגֵרֵת וְקְסָרֵתָהּ : וְזִבְחֵהֶנָּה
 אֲתָרְךָ אֶת־הַנְּגֵרֵת בֵּין הָעֲרָבִים וְקְסָרֵתָהּ קְסָרֵת תִּמְיָד לִפְנֵי יְהוָה
 לְדַרְתִּיכֶם :

ואח"כ מעלין י"א ספסני
 הקטורה . סמ"ס
 בחו"כ . נבנה . נכתה . שחלת
 ביסוד . חלבנה בשל . סמ"ס
 השני הם (נ"א ה"ס . והיא ר"ה
 ה' סמ"ס וע' בפ"י לסי"ג פ"א
 ס"ג סוף אופן ב') באילנא דחי
 כחסד עד הוד ולבונה זבה
 באור

הגו

ליקוטי הגרא

(סד) הקטורה הדק היטב כסוד הנבונה) כי חו"ג הן כסוד כלל ופרט כסוד סס ע"כ שיש
 בו ע"כ תיבין כמנין חסד ור"ו אחיין כמנין נבונה שהם כלל ופרט וכלל כי ער"א
 חבורא דחו"ג הוא וכלל . (וחו"ג הם חסד ואהב) ומ"ס דרק להחזיק . וכל דניק בין קחח לפסוח
 ע"ס מהדנק כמ"ס . ואם דרבי להחפר כלל דבר שנסרף מחפרה . וכל דבר לח מחזק
 ויכס מחפר וידוע כסוד הקטורה הדק היטב שיחזק מ"ן לזריקים : (באלו לי"א תיקונים
 לחזונים קמ"ד א' כד"ס בחסנן חסדו' כביאורו להכלתם פקדי רכ"ד כ' כד"ס זריק לש"ך
 ע"כ) :

מ"ן שומק לזריקים הן כ' לחזונים מן ה' נבונות שאינן משחפות וכן כט"ס סגן דינין
 מקיפין וזבן ופקע כו' חבל ג' היוות הפליטות נמשקות שמתן הלחם (כ"ל ג') היוות
 ג' לחם) חבל כמין לא זכו בו כ"א דור המדבר כמדבר תוקשא . ואיזיות מ"ן הן ב"ש ח"ס .
 ולפ"ל

אמרי שער

שער נפתלי

ענין י"א סמני הקטורה . ידוע מה שדרשו רז"ל .
 סמ"ס חרי נסך וסאלח ואלנה הרי חסד .
 סמ"ס לרטי ער חסד . הרי פסר . ולטנה זכה כרי
 י"א . וסדרן כנריחא נסך וסאלח ואלנה הם הפרי
 ופסירן והלכנה . ילכנה כולם כחשק אחד שניס
 מנה . וחל"כ סמ"ס תיכיל סללה ה' סמ"ס . הן . מר .
 וק"ס . שכלת נרד . וסרס . כולם כחשק אחד שס
 פסר מנה . והספך כנריחא ולא כולם א"ז התיכיל
 והכליתו לכסף והוא קפח חסד . וחל"כ סמ"ס
 הלאשן קפס שנים פסר וק"ס סללה . וסמ"ס ה"א כי
 נרי חז"ל שהוא סרף הטפס מפני הקפח והוא נסך
 והוא כתר שמונללח עליו נסך סללה להריות כי תיכיל
 והוא סל תורה שחייס . והסנן כי תורה ה"א ריך
 הלק"ס והנה חז"ל אהרו (כתיבת ק"ל) כי סל אהר
 סלך כל התחמם כ"ד תורה חור תורה מתיכיל
 וכתב הרמ"א כי חור תורה דומה לכל כתי מלאך
 חול

לפי הסבוא בסידור כ"י מור הוא חסד ולפי
 הסבוא בליקוטים מור הוא נצח אלא
 שקסוד בו חסד ולבונה הוא חרד ובסידור כ"י
 סבוא שהוא באור סקף והאריז"ל כתוב בשער
 הכוונת דרוש ג' סודשי תפלת השחר ח"ל כי
 הלא יש בו י"א סכנים שהם אורה אורות הסחיים
 את הקלי' . וכונתו בו להלשם סחונם ולהקליחם
 למעלה וישאר הקל' כתיס . וי"ס ס"ס אסורים
 פסום הקטורה בשחרית קדם התפלה אתר קרבן
 החפד כנ"ל כו' כי כוונתו הוא להכלת
 העולמות ע"י התפלות לכן אנו אסורים אותו
 כרי שלא יתאחו הקלי' כו' והנה ענין י"א
 סכנים אלו ה"ס עשרה נצונו הקדוש' הסחי
 הקלי' כסוד א"ס ויש נצונו א' כסוד אה"ס לה' .
 ואין הסקף הזה מתחיל לעשר כדמיון אה"ס לפי
 שינה"ס הוא אור פסום אתר וקרא אור א'
 כלבר

תפלת שחרית

לא סדור כ"ז

כאור סקוף. בורית כרשינה
 ויין קפריסין ב' כוחין דחלב.
 ולכן הם מ' קבין וכ"א קבין בסד
 פנימית וחיצונית דאהיה כידוע.
 מלח סדומית ומעלה
 עשן חו"ג דדעה. ומעלין הכל
 כבינה: (ול רבינו בספר יצירה
 שם. וז"ל הקמורה. קח לך
 סמים הן קשם וקלופה ח"כ
 נבוך כתר. ושחלת והלבנה
 יסוד ומלכות. סמים ה' סמים
 סוד וקציעה נרד וברכום וקנסם.
 ה"ח ח"ק פרסה סחפר עד (יסוד)
 וצ"ל הורד. ולבונה זכה אור
 סקוף. ויסוד מקבל סחין דא"א
 כ'. וראבא הן מ' נקודות. שא'
 מביא

הנו רבנן פסוק בקמרת פיצה. שלש מאות
 ושישים ושמנה קנים היו בה. שלש מאות ושישים
 וחספה כמנן ימות תחפה. קנה לכל-יום פרם
 בשחרית ופרם בין הערבים ושלשה קנים יתרים
 שפתם מכנים פהן גדול כלא חפניו ביום הפפורים.
 ומחזירם למכתשת בערב יום הפפורים. וסותקן
 יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה. ואחד עשר
 ספנים היו בה. ואלו הן הצרי והצפרן החלבנה
 והלבונה שישקל שבעים שבעים מנה. כור וקציעה
 שבלת נרד וכרפם שישקל ששה עשר ששה עשר
 מנה. הקשט שנים עשר וקלופה שלשה וקנסן
 השעה ברית כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין
 האין תלתא וקבין תלתא. ואם לא כצא יין קפריסין

בלל. ודאמא כ"א אהיזא כנ"ל. ולכן בורית כרשינה תשעה קבין ששפין אה הצפורן
 שהיא נאה מצד החסר כי נאה לעולם מצד החסר. ועזה מסמ' דגבורה יין קפריסין מצד
 הבינה סאין תלתא וקבין תלתא כ"א קבין שהיא עזה מסמ' דגבורה. ועוד
 חו"ג

ליקוטי הגריא

ולפ"ל בלע המוח לנח כ' ולכן יזט אז למן כמ"ש שחוקים מן ללדיקים לעת"ל. ושחקה
 הוא המישוק כבוד הדק היטב ולפיסם המרור. ועכשיו שומרת אחר הריחיים ללקט הפסולה
 מהמן דפס כי מכל ביורו חרד הפסולה: (פכ"ל נהדרת קודש):
 גו"ה הן ריחיים וטוחנין מן ללדיקים לדיק ולדק ושחיק נהרין למזין עלמין. נחטון נהרין
 דשחיק חמש סמנין דקטורה כוסמין שהן ככסוב כפסוק קח לך סמים חרין נטף
 וכחלת ומלכנה איה ערבן נהדישו (כי הן לריכין מיותר) וחשיב סמים השני לחסד (כי הוא
 כולל חמש סממנים) וכן חמש נהרין דחמש ספירות: (ט' ביאורו לחי"ח סוף דף ז' א'):
 בתורה לא כתיב רק נטף ושחלת ומלכנה סמים ולבונה זכה. והיינו לוי הוא הנטף.
 ולפיך הוא שחלת. ומלכנה ולבונה. אבל רז"ל הוסיפו פה י"א והן מור וקציעה
 וכ')

שער נפתלי אצרי שפר

בלבר ובמצא שהאורח הנחלק לעשרה והאורח
 שאינו נחלק בין כולם הם י"א מסמני הקטורה.
 ונבאר החלוקות בשבית קח לך סמים הרי ב'
 כס"א חו"ל בגמרא והם ח"ת ונצח. נשף והש'ח
 והלבנה הים הוד יסוד וכל' כו' סמים הם ה'
 סמים אחרים והוא כס"א חו"ל בגמ' והם ה'
 ספירות עליונות כסרין והם כס"א ח"ג ולבונה זכה
 הים איהם לכולם להחיות אי"ט ככתבין ואינו
 כוגבל חוץ הקלי' לכן נקרא זכה כו' ועתה נבאר
 החלוקות בלשון הברייתא ואלו הם. הצרי כתר.
 והצפורן

הול כפל אחרתי ט"ס. והוא נירם לחיית המהים
 כי כיון שהיא חודקת כדנקית נמור אל התורה שהיא
 י"ין חליק שהיא נהר ולכן מהייתו הים נחמים. וענין
 שהם כבוד התורה היינו כי התורה איה לנתיבותיה
 וכלל תנולותיה לא יאיר לו שום דבר הנתייני פה"ו
 רק אור התורה ואלו הוא מהייתו והאדם שהוא מרכבה
 לכסיה כשהוא חודקת לתורה. אזי כמו כן הנהגה
 המנובלת חודקת נ"כ להנהגה הנחות. ומהחודקת
 הוא שהיא ננילנלתא מקים הרעין כי רעין הוא ככתר
 נטף חמני מלך דהיינו כחות הנלחי להחיות בו מחי'.
 וכל

חונג על כל הקטורת. מלח
 רבע הוא חסר שמסתקת
 הנשר. מעלה עשן כ"ש
 מסמ' רנבו' שעולה כעשן כדודע
 ולכן כ"ש ולכן ה' מהמר והולך
 כסקל כדודע בסוד הנבחרות
 ונבללו כל הד' מוחין בו' ע"ל):
 ואח"כ

מביא חסד חרן עתיק. מלח סודיות רובני (תקב)
 מעלה עשן כל-שהוא. רבי נקן אושר אהפפת הנהן
 כל-שהוא ואם נמן קה דבש פסקה ואם חסר אמת
 סבל-ספגיה חוב מיתה: רבן שמעון רבן גמליאל
 אושר הצרי אינו אלא שדה הטובה מעני הקפה
 ברית פרשינה לקה היא באה גדו לנפות קה את-
 הצפרן גדו שיהא נאה. יין בקריון לקה הוא
 בא גדו לשרות בו את-הצפרן גדו שיהא ינה ויהלא מי רגלים יפין לה אלא
 שאין סבגיון מי רגלים פסקדש ספני הקבוד: מניא רבי נקן אושר בשתוא שחוק
 אושר הדק היטב היטב הדק ספני שחקול יפה לבשקיים. פסקה לחצאין בשדה
 לשליש ולרבע לא שמענו: אושר רבי יודנה זה הפלל אם פסקה בשדה לחצאין
 ואם חסר אחת מקל-ספגיה חוב מיתה: מניא בר קפרא אושר אחת רשעים או
 לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין: ועוד קני בר קפרא אלו היה נתון
 קה קרמבו של דבש אין אדם יכול לעמוד ספני ריקה ולקנה אין מערבין קה דבש
 ספני שתהורה אמרה פי כל-שאר וכל-דבש לא תקטירו ספני אשה לידנה:

נ"ג

ליקוטי הגרא

וה' ומה שהוסיפו מה שלא הזכיר בתורה היינו מוסיף דברים לשמן המצחה ולקטורת
 הסמים. שהקטו המפרשים הם אשר קטורת הסמים והמלי קחמך במים ורחוק לפדם.
 ונראה דסמים אינן במים. והסמים הוא ענש הסם שזכו דבר נושא המחקן אבל במים
 הוא דבר שנותנין לריו ולחבל. ואלו ה' המפורטים בתורה הן סמים ולא במים וה'
 שהוסיפו נקראו במים. ונראו במלח ובמים לשמן המצחה היינו שהעצה מן המים שמן
 המצחה

אשרי שפר

שער נפתלי

ובל כי מחולל כי נזר הוא הניסך מעני הקטף יס
 כזה רמו נפלא כי אשרי אחיות קטף ניסך מהם ונאמר
 להרבים אחיות נזר כי אשרי ק' ונזר ס' י' ונזר ק' ו'
 והם אחיות נזר מהם ניסכים מעני הקטף כי האחיות
 הם מים מן הים:

שחלת היא נפין וכן מתרגמין מנזר. וס' ש
 לנטין לזר'ר כחית עיר מנזר
 אחת לעיר ויהא מן אור הגניו כחית יסד ונחם
 הוסם מלי עיר הכלה. והנמן כי עילה ס' דבר
 הסתם כמו עיל לכ. והנמן כי הנכחית סס
 הכנית סכלית סחי וכלים לזח המלד'ר היו וכלים
 לזח כעולם כהנה נפלא ולא היו שם חסך מנדיל
 כנחם חל'כ אחר הכח סח' ען הדת סיר' סח'כ
 לידע ולסני גם הכח אחר הכח סח' ען הדת סיר' סח'כ
 ס' י' גם כחית סח' אחר הכח סח' ען הדת סיר' סח'כ
 מסתכ סיר' והנן זה ויהי סוד העולם כעל סוד
 סח' מ'ס סודן כי ילוי הכחית וילכסו ונחמו
 וחלל

הצפרון יסוד. והחלבנה מל. והלבונה א"ם בר
 מור הוא החסד בסוד אברהם הנקרא הר דבור.
 וקציעה נבחרה. ושבלת נזר הוא ח'ת כי הוא
 ק דאמצעי בין שני ענפי ק היסין וקו סמאל
 כדכיון השבלת עם ענפיו מן הצדדין. וברכש תוא
 נצח. כי גם הוא יש לו. ריח כדכיון המור א"ם
 שאינו כ"כ חשיב כבודו כי איננו חסר נבחרכמו
 החסד. וקוים הוא חכמה. קלושה הוא בינה.
 קנסון הוא תוד. והרי נשילמו כולם. והנה נה
 אצלנו כי אלו ה"א סבטנים הם בח' ה' סלבים
 דכיתו. ועוד יש ד' אחורים עליונים דא"א
 וישמ"ת שם הם נפלו עמה וסך כולם הם י"א.
 ע"ל. הרי סבואר בדברו האריו"ל כס"ש רבינו
 בסידור כ"י. וזה תקיפי כ"ס בליקוטים כי לבונה
 הוא תוד. ויל' דמ"ס רבינו יהוא אור סקוף
 היינו כס"ש רבינו האריו"ל שהוא אור סקוף דקל'י.
 וידוע כי עיקר אחיותם בחד בסוד כל היום היה.
 החד

תפלת שחרית

נ"פ יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה : נ"ג יהוה
 צבאות אשירי אדם בלח בך : נ"ג יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום
 קראינו : אמה סתר לי מצר הצרני רני פלט הסובבני סלה : וערכה
 ליהוה מנחת יהודה וירושלים כימי עולם ובשנים קרמוניות :

אבי

ליקומי הערא

המטחה וזאתו הכסמים התן לקטורת הכמים לכן נקראו ע"ם הסמים שהם העיקר לפי
 שהסמים הוא עיקר לפי שהיו כל מין ע' מנה שהם ר"פ מנה. והו' שהוסיפו לא היו
 אלא פ"ח מנה : (עכ"ל כשיר הכירים ה' פ"ח) :

והנה

שער נפתלי

אברי שפר

והנה נהפך כו' ולכן אור המקור שלהם יצא מהוד
 כן נ"ל : והנה דברי הארז"ל תמידים שאמר כי
 נבפ הוד ולקמן אמר כי צרי הוא כתר ונטף היינו
 צרי הנוסף כעני הקוף וא"ל לומר כי נטף היינו
 קנמין :

נ"ש רבנו בהדרת קודש כי מין ששוקה הם כי
 אהרונם כן אהרן ירוע מ"ש הארז"ל כי
 ה' גבורות ג' שהם כמותות ע"י ג' חסדים נגודים
 והיינו ג' גבורות שבהנ"ל וי' שהם אינם כמותות
 והן כ' הנ"ל והם בסוד ד' בנים כי ג' הכמותות
 יש בכל א' הו"ה וכסתמתקן ע"י החסדים
 מתחברים הו"ה עם הו"ה כי בין בננו בין
 כחסדים יש בכל א' הו"ה וכסתמתקן יחד
 וכסתמתקן נעשה בכל א' שני הויות ג' ב"ן נכעא
 ג' הכמותות ג' בנים. וכן שאינם כמותות דהיינו
 נ"ה בכל א' הו"ה מתחברין יחד הו"ה כן ד' והנה
 ה' גבו' הם אותיות סגפ"ך וג' הכמותות הם
 בעד אותיות צפ"ך והשאר אותיות כן נגד נ"ה
 בלו שיתקן ירוע כי בנ"ה הם אותיות לק"ה והם
 ייבון והם וחקק כף ירך הכל כפני שהם בלו
 שיתקן. והוד הספר הוא בספר ששם מקום הקל"י
 כידוע. ובסתמי הם והסתמי גם אותיות כ"ן
 סגפ"ך ע"י ששה ואתהן שאותיות כנ"ה כידוע.
 לכן וכו' לכן. והנה נ"ה הם שיתקן ושוחקים
 את כ"ן הכל בסוד שחקים כמו ששוחקים קטורת
 כי על ידי השחוקה והשחוקה מתברר הטוב לאחד
 והשחוקה לבד וכשם ניונות שיעמוד אחר נ"ה
 שנקראו רחמים ולחם השחוקה כהמן ולעת"ל בלע
 הסוד לנצח וזכו הכל לכן כמבואר בליקומים :

וב"ש

יהוא ארו נחתה עמנו מ"ש רבנו יונה כנרמית ש' כולד מנרכין. ולכן
 ירמו לאברהם כי עמנו הוא רך הסד מח"כ כן שהוא קשה. ושוד עכ"כ ע"כ ש' שודם וכן ע"כ נ"ל
 הסד. ונמדרש אהרו מה מיר זה אין מכירים הו"ה אלא ע"י הו"ה כך אברהם כו'. והוא מדת
 הסד באינו מתגלה שינוי רך כחקים מדת הדין כנרמית מהנכר עליו. יאו מתגלה הטוב של הסד
 כיתרון

והנה היה כמות אורשנותו לא נתגסם ואח"כ כמות
 שור מתגסס ומתכסה ולא יוכלו להשיג. וז"ל הנפירן
 טוב כי אור מעט. וכס הרגש הנופני אין כנפירן ומזה
 נראה שבאח"כ שה' כל לבושו מנפירן כל הנוף לא הו'
 כי הרגש הנוף כלל שהנוף מתלהה' לבישו ואכ"ל) לכן
 לא נתגסס כנפניו וזהו כמות אור והכל כיסוד כנ"ל וכס
 הסד דננו כסוד אמה. וכן שבאח"כ הו' כסם מזהיר כנפירן
 והנה כי כל הנפירן הרמזו כנפירן האדם ולכן ק' נפירן.
 ועקרא בהל"ה כי כסם הרמז"ן שהו' כסם היולא מן
 הו' יולא כי הרמז מן הו"ה שיתדו בהל"ה. והוא
 הרמז ג"כ על הו"ה שיהו' מן הו"ה כנ"ל כי ג' שפרי
 כנ"ה ים העליון עם על ידי השחוקה ים החתון
 מלכות הוא יולא והתנדר כידוע. הלכנס יחתי רע :
 יהיה כל רוח רע הוא הפני טוב כי דבר טוב
 נולדו כי דברים בלתי טובים ואלהוא הטוב
 הוא לא היה רוחו רע. והוא רמז למדה המתלכסת
 בקליפות. והוא סוד הכלל שנגלה יחדת מות ר"ל.
 כידוע. והוא כי ענין הכלל הוא כו"ה כנ"ל לנח
 הקליפות טוב כנ"ה. כמו חק' העומד לפקיה על
 המדעה לכל יעלוני כה חייבים כן כנ"ל הוא חכמה
 על כו"ה לכל ידע מהם נדע. ועל א' מנחת יבראל
 לא יתאבד הו"ה ולא יתפשט הו' בקליפות. וזהו טיקר
 החבלית להראות כו"ה יעלוני וזהו טיקר ההטפה
 כמ"ס בקל"ה פ"ה. ויבין כו"ה טיקר כו"ה הכלל יחדיו
 כנ"ל. ה"כ ח"כ להראות כו"ה כנ"ל אם לא
 יהיו הקל"ה כנ"ל והוא יגובה עליהם ויעולם יעטעם.
 וזהו רנ"ל יורדת כו' כי עיקר תכליתה להיות
 הוליות זה כעולם ולכנ"ל ח"כ. וזהו ענין החכמה
 בקטורת לנצל כו"ה הקל"ה ויהי' כלת המות לנ"ה כו'.
 מיר הקטפה ח"כ. וכמדרש אהרו הר המור זה אברהם

תפלת ליקוטי הציא שחרית

והנה בקטורת נאמר בפסוק ד' מינים. נפק. ושלח. וחלגנה מים. פי' שיש חלגנה
שאינה מים. ולטובה זכה. שהם ר"ת שלמן. ולכן נקרא מוכח שלמן כדכתיב
וידבר אלי זה השלמן וגו' פתח במוצא וכו'. ואף שהו י"א שממנים. הינו ז' היו מיני
בשמים. וד' שממנים הרי י"א זה מדריך בפסוק לשמן החסיה ולקטורת השמים מהו
לקטורת השמים הלא הם בעולם השמים אלא ע"כ פירושו כמ"ס שהנוסח נקרא לקטורת
השמים היינו הד' שמים שזכר כבר וזכה יהי י"א: (ע"ל שם ג' פ' ו'): [ובן ס' רביעי
באד"ח על מקומו]:

סג

אמרי שפר

שער נפתלי

כיתרון האור מן הכסף. וכתב: קנייה נכורה.
 קנייה על יחזק בניה. שהם בניה נכורה שהיא
 המתקת הדין כסרן. קרה תרנויה קנישת והוא מין
 ידק כדאמרן כשיוצק ליד ע"כ יהיה קרה יותר
 מן המור טעמה פורדון כתיבאר שם ולכן היא מלך
 הנטורה דק. והנה קרה כ"ל דין ח"ה כד"ה אדם.
 ומ"ה כתיבאו כזה ש"ס ח"ה על אלוהים שהיא
 עם הנבירה כידוע: ככלת נד. היא ח"ה. והוא
 חילקי דיהא ומכרכן עלי טווא מני בשמים ועל כהן
 ככלת. והיא ח"ה החיים מתנוג ונשם וכל כהן
 כמו עק טוב לי עמים. והכתיב ג"כ יש לו עניים
 סביבו הכל זה אשר כי נשתי הכיסם כתיבן בהשפחת
 סביבו מכל זה כל יח"ה יהיה כ"ל חיים כידוע:
 כרכם היא נח. וקמתן הוד. כרכם היא זכרון ויני
 ידוק נפול נוסה להרחיקו להווי כי י"ה הוא שרבי
 ממדה המפורנת הכד ודון. כמו נח יהיה הכד
 מטורט בו דין והוא קרוב לנין וכו'. והכס היא
 דין כידוע. חתום קמתן הוא הוד. והוא אחרו ככת
 ס"ג עני יחובלם כל קמתן היו נכסיה שהי מסתקן
 מהן ריחו יודק ככל חק יחאל. ומתכונה יחובלם
 נגזו ולא כשומר אלא כשורה ומתכונה ומתכונה
 היתלואי הלכתא. והטון כי הוד נאמן בו הק"ל והיא
 מדה כוחא ליהן להם היות חק נאמן שחכמה
 כהם על מה שנתנו. דהיינו לשמם את הקדושה כשכד
 לפני רני וכמה לפני שרחה והסידק של הכחות
 יכירו כי חן להם כח כלל וכלל רק מה שיזו להם ע"ס פקודה ה' י"ה והם נכסיהם חתם הקדושה. והיא
 הוד והוד לפני י"ה. רק שהמדה הוחא אינה שומדת רק לזון אותם. וזה תלמי כפשטה המתחייבים בא"ש
 היו יחזקיהו התחזיקים ויגרמו הנכרת הק"ל ח"ו ולא יכירו בה מלכיות י"ה או יתבאף היו הכה היה שמתן להם
 היות מהוד לדוה. ואם יכירו החכמים בה הקדושה או יתבארו חרין לפני יושף נח יהוד ויתחם כמדת
 הנלח לנח את הק"ל או יהיה הכוח הנתון להם מוזן וחות להוד. ולכן קמתן כהם עינן להאזין לרש
 כי הם חרין לפני יושף והבוד כהוד היכל ח"ו להתקף לדוה ולכן דרך להתבאר חרין ח"ה ח"ה
 והוא הוא הנור חרין כל ידק נטר הכד והדרך והכנ זה. והנה כמתיב"ק היה קיים בח הק"ל והכשרים
 וכל ח' י"ה היה מתחם רק לדבר כהוד וכל ח' על מקומו יבא ככלים. והיי' כנשים חתם הקדושה.
 ועיקר חשמים הקדושה הוא רק להשמד כל ח' על מהמתו ולא יהי מהגברים זה עם זה. כי פסיד
 להכשמים נחא להם נחא לפלא ולכן כמו כהאם כהסידק את הכלים מפרוד היסודות החכומים וכל ח' מהיסודות
 נפרד והלק' אל מקומו כמו כן היה כחות הקדושה החכומים והפסידים את כחות הק"ל ומשקידים חתם
 כל ח' למתחרו ולזה ח"ה ח"ה שהי מסתקן כדכתיבם כפי קמתן והכנ זה. והיה ריחן טוף ככל חק יחאל
 כהיא ככל מקומות חתבלת הקדושה נשפחו כל ח' על מקומו וכברכנה יחובלם ויכרו הק"ל כשח"ה אז
 נגזו הכה הזה והיא יחילם על ידיו כידוע ולא יזון כה הכורה רק חתם חתם כשומר וזהו כשורה לבי

ומ"ש כי ג"ה הוא ס"ן כי בניה כחששת עד הוד
 בני תרעין עשר בכל א' ובנחה הוי ס' ובהוד ג'
 (כ"כ רבינו בתו"ח ע"ה ב' ב"ה דנו"ה):
כתב הגאון ר' יצחק אייזיק ז"ל בעל ס' בנן
עולם בביאורו לארחת אליהו על פ' חמא
בש' הקארות. והעון דבריו כי י"א סכסכה שם כנגד
ז' סלכי אוחם וד' אחרונים הח"ב ח"ה"ס ח"ה
בש"ס הארז"ל. וידוע כי היו המלכים מתו אבל
היו אחרונים לא מתו רק נפל. ולכן לנגד כאן
ד' שמים וז' סכסכים. ע"ס שרארן בהבהקת
היכרים כי הו' סכסכים על לבשם האמבל ולחנקו
כש"ס רבינו באד"א. וכמו כן הו"ה צריכין תיקון
כי שלוש שם כור סודות אף וחסה כתיבטא דר"א
שהם מלכי פדוש ועמורה בו. והוא הריח רע שנית
לחוסם והם כבוד ה"ג שהם ה' אלהיות אלקים.
ולכן ז' בשמים שבקטורת כשכסכים אותם כבוד רוחא
דחיי. נחת רוח כחוסבא רע"ק. וד' סכים הם
לסעלה נגד ד' הוי"ב כנ"ל אינם אלא לרפואה
ותועלת ונק' סכים והנה ד' סכים כל אחד שבקים
שבקים כנה הם פ"ד טהה כנגד ה"ג כשנפק. שהם פ"ד
והשכשכין ע"י סכסכי הקארות. ע"כ תוכן דבריו.
והנה לפי הנראה דבריו ז"ל אמתים כי בתחלה
ד' ח' כנגד תביל בשרי הארז"ל. ולבאורה יש
כחידה לזה דר"א דר' הם צדי והצפרין רחלכנה
והלבונה

סז

אָמַרְי יְהוָה מְסַדֵּר סֵדֶר הַפְּעֻרָה מְשַׁמָּא דְמִקְרָא וְאֵלֶּכָּא דְאָפָא שְׂאֵל מְעַרְבָה
 גְּדוּלָה קוֹדֶמֶת לְמְעַרְבָה שְׁנֵיהֶּ שְׁל קְמָרַת . וּמְעַרְבָה שְׁנֵיהֶּ שְׁל קְמָרַת קוֹדֶמֶת
 לְסִדּוּר שְׁנֵי גְזָרִי עֲצִים וְסִדּוּר שְׁנֵי גְזָרִי עֲצִים קוֹדֶם לְדִשּׁוֹן מִזְבַּח הַפְּנִימִי וְדִשּׁוֹן מִזְבַּח
 הַפְּנִימִי קוֹדֶם לְהַפְּכַת חֲמִשׁ גְּרוֹת וְהַפְּכַת חֲמִשׁ גְּרוֹת קוֹדֶמֶת לְדָם הַתְּמִיד וְדָם
 הַתְּמִיד קוֹדֶם לְהַפְּכַת שְׁתֵּי גְרוֹת וְהַפְּכַת שְׁתֵּי גְרוֹת קוֹדֶמֶת לְקְמָרַת וְקְמָרַת
 קוֹדֶמֶת לְאֲבָרִים וְאֲבָרִים לְמִנְחָה וּמִנְחָה לְחֻבְתֵּינִי וְחֻבְתֵּינִי לְנִסְכֵּינִי וְנִסְכֵּינִי לְמוֹסַפֵּינִי
 וְמוֹסַפֵּינִי לְבִזְיֻכֵּינִי וְבִזְיֻכֵּינִי קוֹדֶמֶת לְתְּמִיד שְׁל בֵּין הַשַּׁרְבִּיטִים שְׁנֵאמַר וְעָרַךְ עֲלֵיהֶּ הָעֹלָה
 וְהִקְטִיר עֲלֵיהֶּ חֲלָבֵי הַיִּשְׁלָמִים עֲלֵיהֶּ הַיִּשְׁלָם כָּל-הַקְּרָבָנוֹת בְּלֶמֶס :

אנא

שער נפתלי

אמרי שפר

והלבונה והם נגד ד' אתוריים דארא ישי"ם ות' .
 ובאבת ב' רבינו כי נספך הוא כתר . ושחלת יסוד
 וחלבונה מלכות ולבונה אור מקוף . אף כי הארוזיל
 ג"כ ב' כן אך הוא לא חילק בהריא הד' והו' . ויש
 לפרש ולחלק באיזה אופן שרצה . לא כן אליבא
 דרבינו שחילק בהריא הד' והו' ואם נאמר שהד'
 הם אתוריים הגיל א"כ הא דלא כס"ש רבינו
 בפנים ובכל לקשויו . והיא סתירה עצובה לכאורה .
 ונראה לי לתרין בעה"ו . כי הגה אתוריים דיש"ם
 ותבונה נשלו ועבדוא' לפני המל' וא' לאחריו ומהם
 נעשה אח"כ פציה יעקב ולאח כס"ש הארוזיל
 וידוע כי ישראל ויעקב הם בערך ת"ת ויסוד ב'ו
 יעקב כחליל סחצי ת"ת דרא' . וגו' כנגד היסוד
 ונמצא כי יסוד ומלכות שאמר בכאן שהם שחלת
 וחלבונה הם כנגד יעקב ולאח אתוריים דיש"ם ות' .
 ולכן חשיב יסוד ומלכות אצל כח"ב דרז"ק :

כ"ש

ישור והוא מלוחם במלכות . השכינה הקדושה הסיככת
 עלינו נגלות בלא יכלונו ה"ו כי בכל דור ודור
 שומדים עלינו לבלתינו והקב"ה מילנו מידם והכן זה
 היסב : קטע וקלושה הן חו"ב קטע חכמה
 קלושה בינה . ומכאור כל זה בדברי הארוזיל . כי
 קטע הוא כשרחא הנוכח בדברי חו"ל לפי פירש"י
 ברכות מ"ג א' . והכל ענין א' קטע וכשר הכל כוונה
 א' שפ"י החכמה נכשר הכל ואין אחיזה להיועיס
 בו כלל וכלל כידוע . וקלושה בינה . שהוא קלושת עין
 ההוסף וסוכך על העין הוא סוד בינה המכסה על בנין
 בסוד השכמ"ל על ז"א וזו"ק ואכמ"ל לטובה וזה היא
 אור מקוף . וכבר אמרנו ענינו שהוא השקפת מדרגה
 עליונה של התחתון ממנו לפי ענינו של התחתון
 שמתכוון על מפשה התחתון ככלל וה"ם בינה מלכות
 של מדרגה עליונה וכאן הוא אור"ם של הקליפו' כמ"ם
 הארוזיל וידוע כי בינה דתל' מלכסת על הוד .
 וז"ש בליקוטי הגר"א כבר נחבאר כשער נפתלי .
 וכלבונה מרומז ו"ה כנגד י"א סממני הקטורת ול"ב

נתיב' ול' ג"כ כמ"ם רבינו בליקוטי' : והנה לפירן כבר אמרנו שהוא יסוד שבו נכלל כל הו"ק כנ"ל . והנה יסוד א"ל
 להתכלל נזו"ק אלא ע"י מוחץ דחו"ב שמהם יולא הספה כידוע שפיקר התכללות המדות זה עוב הס ע"י מוחין
 דחו"ב והכן זה והם צורית כרטינה ויין קשריבין . והשסס כמכאור בפנים כי הכמה נחית בהסד ובינה
 נבנורה כידוע . כי פלס הספה שהוא הפספ בא מהכמה להסד ומסס נחית ליסוד . ולכן נחא מזד
 החסד . אכן השפס צריך לעצור את נבילו ולכנס למדה המתקשרת עם התחתונים שהוא המל' . שהוא
 אינה מנחיל כלל וכלל ולכן נק' דבר זה שים לו כה והיוק לעצור את נבילו ולכנס לתוך מדה אחרת . וז"ם
 הקמת צרית והיא ע"י יין קשריבין . שהן הנבירות והיא מזל הבינה שממנה דינין מתשרין : וכן מלח ומעלה
 עשן הן ג"כ חו"ב . והענין כי הם הוי"ג דדעת . והוא כי מלה מתקת את הכשר וכמו כן ההסדים
 המתיקים הנהגת הו"א . והענין כי מיה הדעת כולל ב' מדות הוי"ג כי הדעת הוא המחפספס בתוך המדות
 והכווחת השועלים כי כפת מפשיהס ידע איוס ומשמרס שיהיו כפי כוונת הבינה . ויש עוב ב' עניינים .
 א' המתקת הענין לפי מה שהוא לבדו בשנין נכון וגאות עד שימתק לכל ראהו . דהיינו דרך משל
 והנהגת הו"א ידעוה הדפת לפי מה שהיא להטה . ומסדר נכון וממתיקו שיהיו בתכלית הטיב
 והס ה' הסדים שדפת כנגד ה' מדות שבו"א מחסד עד הוד כאשר ביארנו כמה פעמים כי שיקרס ה' .
 ומאלו ה' שיקרס ג' מדד' והס ג' הייות ג' מלה והוא מתחין בכשר ג"כ . והענין השני . היא החועלת
 היוולא מהנהגה הזאת להנהגה עליונה ממנה וזה תחין הבינה על ידי הדעת . והוא סוד אור חחר
 העולה מלמשה למעלה והוא נבירות שדעת וזה מעלה עשן והכן כל זה :

סד

ודד

תפלת שחרית

אבג'יתין
קרע שמן
נגר'כש
במר'צתג
חקב'צצע
יגל'פוק
שקו'צית

אָנָא בְּכַח גְּדִילַת יְמִינָה תְּתִיר צְרוּדָה .
קָבַל רְצַת עֲמָה שְׁגָבְנוּ מִתְּרַנּוּ נֹרָא .
נָא גְבוּר דּוּרְשֵׁי יוּדָה קְבַבְת שְׁמַרְם .
בְּרַכְם מִתְּרַם רַחֲמִם צְדָקְתָה תְּמִיד גְּמַלְם .
חֲסִין קְדוּשׁ בְּרוּב מַזְבֵּה נִהַל עֲרַתָּה .
יְחִיד גְּאָה לְעֲמָה פְּנָה זֹכְרֵי קְדֻשְׁתָּה .
שׁוּעַתְנֹו קָבַל וְשָׁמַע צַעֲקָתְנֹו יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת .
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד :

אזרח

ליקוטי הגרא

שם מ"ג אבג'יתין (כספ"א אבג'יתין) קרע שמן (כספ"א קרע שמן) נגר'כש
(כספ"א נגר'כש) במר צתג חקב סנע (כספ"א חקב סנע) יגל פוק (כספ"א יגל פוק)
שקנצית. אדירורון בהירורון גבירורון (כספ"א אדירורון בהירורון גבירורון) (כספ"א אדירורון בהירורון גבירורון)
יגבניה תלמיה צתניה. קבמיה רגיה עריריה שנעיה תלמיה נהרעה. געמריה
געמריה דתריה (כספ"א דתריה) חל כהרם סה פרי הכות ס"ה כספ"א חל כהרם סה פרי הכות ס"ה
כהרם חל כהרם וכו' מוכח לפי סדר היראות וה"ל) שגנציה (כספ"א שגנציה) חל כהרם סה פרי הכות ס"ה
חל כהרם סה פרי הכות (כספ"א חל כהרם סה פרי הכות) בועליה מוריה רמיה צנציה תהבניה גלגיה (כספ"א
גלגיה) וכספ"א בקין חת ס"ו וכספ"א כספ"א) חנניה קתקה בהבניה מיהיה (כספ"א חנניה קתקה בהבניה מיהיה)
מיהיה) נתניה עממיה. יהלשריה גוריה (כספ"א יהלשריה גוריה) גוריה וכו' כהרם סה פרי הכות ס"ה
למריה חל כה' כהרם סה פרי הכות) פקורקיה ותרוריה (כספ"א פקורקיה ותרוריה) חל כהרם סה פרי הכות ס"ה
וכה' כהרם) קמליה. שתרוריה קדושיה ואלאליה (כספ"א שתרוריה קדושיה ואלאליה) חל כהרם סה פרי הכות ס"ה
תפלה:

ארפיאל בואל גבראל יופאל רומיאל צדקאל: קבאל רביאל עזיאל שמיאל
מזיאל נדיאל: נחילאל גבוראל דיאל יהודאל בבאל שפריאל בריאל
מפסיאל רחמיאל צפניאל רחמיאל גודאל: חאל רומיאל בקיאל פריאל גודאל
עמיאל: ישראל גודאל רביאל פניאל וכו'אל קבאל ויאל צודאל
לפיאל רביאל: (כס"ל כהרם קודם עם הגויה): (עוד כתב שם ח"ל) שם מ"ג כהרם
אלא

אמרי שפר

סוד שם מ"ג הווא מסביק כראשית עד כ' אל וכו' הליצי אלפי נתיח טוים. והנה לבאר זרק כאלד
רחב מאד. אך ככאן נדרך כלל נכא' משם מה שהי' ה' ית'. ידוע כי פגילתו הוא מישל מאלד
לענין היחודים כי כשפה שהאלם מחטוד כשכלו להנין היחודים ומדמה נדעמו כאלו יזא מחוץ
הגשמי ונכנס כליור הג"ע ולו פ"י פגילת השם הוא מסופק שמה כליור הג"ע ויחא שם מה שצריך לראות
ותשיג שם הכניח נסלואת. והענין כי כסביק כראשית אררי שהיא מדבר כשיט הכריאה והיא ח' מספיק
חאמרות טדלי נמו ט טחוח הכריאה. כי זה כלל גדול בכל הענינים כי כל פסיק שמדבר בליזה ענין
נמו

יאלא מבראשית מ"ב לזמנות הראשונות . וכן יולאח מפסוק אחרון ולכל היר החזקה עד ישראל
ולא עד בכלל : (עכ"ל) :

עס אבג יתין נרמו ב' ויקבור איתו בגי ובר' תורה צוה לנו משה . יוהס קאי
עליו . [א] רוח של משה שהא ורוח אלקיס מרחה על פני המים .
בג' יג מדות של החורה . והוא לפון בחורה וזהו ר"ת ח"ן לפון תורה . והוא י"ג תיקונין
דא"א שס שורש נשמתו כידוע . והסס הזה הוא נחמד שמס החורה כמ"ס מימיני אש דת
למו וכן י"ג מזילן דרחמי משס שהא שרש הפ"ב שמות סקן נחמד . וכן נרמו הסס בחיבה
בראשית כי חס"ר של בראשית הוא אב"ג באחב"ש . י' של ית' י' של בראשית והוא חסרי'
שבו עמידין ליגאל מס' דמשיח בן יוסף ובו כלחוד השור וזהו השור הנ"ל דשס הנ"ל .
(שהוא ג' שור) ובו ח"ן שצירה דלהון . (ויחבאר לקמן בעה"י) :

עס קרע שטן בנצורה שהא יום שני כי קרע הוא בימא שהא קרע את הים והמים
הויחס ביום שני ובו נקרע המים בין מים עליונים לתחתונים . ואתמר

בו יחי רקיע בחדק המים וברקיע אמות קרע שהא קרע בין מים למים . וכן שטן נרמו
ביום שני כי בו בריאת הס"א כמו שחז"ל גיהנס נברא ביום שני ולכן לא נאמר בו כי טוב
ואתו מדביל בין מים למים בין דבורא לט"ק דליח לין חיבורא דיתדא . והוא זה לעומת זה
כי רקיע הוא היסוד והוא יסוד בין ו"ן . והוא ב' מן רקיע שנשאר מאותיות קרע . והוא
י' מן יסוד שבי' עיקר היסוד והוא עשרת הבריות . אבל השטן שנברא ביום ב' הוא מדביל .
ולפי שיום שני הוא יחמק שממנו ילאו יעקב ועשו לכן נבראו רקיע ומדביל (רקיע נגד יעקב .
ומדביל עשו) אע"ג דמאברהס ילא ג"כ ישמעאל . אבל לא ילא כ"א עם יחמק רק קודם

לו וכמו כן ביום ראשון ילאו תהו ובהו אבל לא כאחד עם האור רק כל א' במאמר לבד .
ושם ג"כ הדביל בין אור לחשך וכמו כן גרם את האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בו'

משא"כ דעשו וה' כאשר תהיה בו' ולחיס מלאים יחמק ועליו נאמר כי אש עטותיכם מדבילים
בו' . יאלו בני הקליפות הן סוד וחומר . חומר בימינא נחש ישמעאל והוא תהו בו' וסוד

עשו שהא גיהנס כלחוד השור . משמאלא . אלא שאברהם היפך ושוי עשו לימינא בכבוד וטחול
לשמאלא נחש כמ"ס גד"מ וזה שפרש בע"מ שס הראשון אב"ג לשון שצירה ית"ן לשון נחילה

והסס הבני קריעה את הסטן . והענין שסס הראשון גי' סוד והוא סוד המועד לימינא . ושס
השני סטן שהא נחש גי' סטן וכסס י' עקר עירון וחבר עירון דחויח והוא לשמאלא חומר

ולכן שסס הראשון שצירה ובשני קריעה כמ"ס סוד וכליו וגשבתו חומר וכליו ונתקרעו
וכן כל סס כל מ"ב לפיכך מן הס"א שפרש כל הסס בנצורה . ובו יגאלו ונגד חלו הקליפות

שברבן שנים ימינא ושמאלא יעמדו ב' מתיחן סקן בנ"ה ימינא ושמאלא :

עס נגד יבש' בתי' עד"א יומא הלידתה כי עד"ה דרנא דמשה כידוע וביום השלישי שהא
אלף הלידתה החול י"ס של משה כי ב' אלפים תהו וי' אלפים תורה .

וביום השלישי נעשו נפלאות ימינא מזרים יארבעים שנה במדבר וביחא האקן ובען ביהמ"ק
ועליו נאמר נגד כל עמק ארעבה נפלאות ויהי נגד כל הסס . יכ"ס הוא כי שמים שהא

עד"ה

אברי שפר

נרמו כי הסס השולט על הענין ההוא . כי החורה בחייו של הקב"ה ובה ברא את כל העולמות ולכן
בפסוק בראשית נרמו כי כוחות ובמות של בריאת שמים ולכן ר"ת כל את השמים ואת הארץ היא עס שבו
נבראו כידוע . יודיע כי שמים יתקן נרמו ג"כ בריאת השמה והענין רוחניות ונבחיית . וא"כ הויור הנקף
והנשמה נרמו ג"כ בכלל הסס שלהם . והענין כי בכל עולם ועולם מסתדרים ומתרכזים יסודית הברואים
בהרכבת טיפת עד טיפא לכלל האירה שהינן להם . והוא ענין האיתיות שכל אית ואת מורכב מהלקים שונים
מקודמות וקיים שנים מורים על סדר הרכבה את המכה וכמה כרואים שהם תחת סני ההוא (ודברנו מהו
בנאורינו

תפלת ליקוטי הגר"א שחרית

עד"א כליל ג"ר והן יכ"ש כ' כחר' י' חכמה ש' בינה וכו' ימשלו על כל האומץ ויכלו את הכל וכל הרשעה בלה כו' :

עם במדר צ"תג בפי"ר לשון חזק שהי' ות' מחלפין שחזר נהורין. כי באלף הרביעי הי' מרכן ביה"מ ואתחשבו נהורין דו"ג שמשא וסיכרא ומ' ותקע כף ירך יעקב ופתח להרפא בו אז ידג כאל פסח ופתח להחשך שמשא וסיכרא דס"א שנכרעו ג"כ ביום ד' שעליהן נאמר מארת חסד מארת ה' בנית רשע. ועליהם נאמר וחסרה לבנס דאיהו נחש ובושה החמה דאיהו ניהנס וכן שני קליפין הנ"ל שהן מכסין את השמש וירח בגלות. שאז פתח לאטכרא לן מן השמש וירח ויגלו פורקנא דלהן ולא יבגו פה ס' וכ"ז מרומן באלו השמות. כב' שמות הראשונות נרמזו קליפות אלו כנ"ל. והסם השלישי והרביעי והחמישי (שהן נג"ד יכ"ש בפי"ר לת"ג חק"ב פי"ט) מרמזו אלו שני המאורות שמוסין בהן. כולד. י' של יכ"ש פס ב' של בפי"ר הן י"ב. כ' פס ס' הן כ"ט. ש' (של יכ"ש) פס לת"ג הוא תש"ג. והוא הילוכה של הלכנה (כ"ט יום י"ב שעות תש"ג חלקים) נשאר נג"ד. ר' (של בפי"ר) פס ח"ק הוא ש"ה הילוכה של חמה נשאר בפי"ג ס' בנן הוא השכינה סיהרא נקודה הפנימית של סיהרא. בפי"ן גי' אג"י. שבז"ג כל א' כלול חו"ס. וכל א' מעשר (נמלא בזו"ג בכל א' מהם) הוא ס'. רק שבמלכות מלכות דילג לית לה רק נקודה חדא כידוע הוא רק ס"א (ו"ק דילה כ"א כלול מעשר ומלכות דילה א' כרי ס"א) גי' אג"י בפי"ן. וכו' ע'. וכן ע' שמשא ע' שמות של פד"א וכן בחס"ס וכן בשמש וכו' נקודה הפנימית. והו' פירושו שיטבור ויקרע מן שמשא וסיכרא ב' אלו הקליפין וכן במכסין אותן ולא יאירו ב' שמות האחרונות שהן בדטורא וטקנא כח"ס יג"ל סו"ק יגל פורקן כו' דאיהו משה וכלכו מחסן בלדיק. עד"א נהרא בלדיק. שקול"ת ביום השני שנת מלכותא כהן קה"מין במלכות:

עם חק"ב פי"ע ביום החמישי דני' אכרו התנינים ובאלף התנינים בו מלחמת תנינים ושליטה דלהן שבגלות נחשך כל אלף התנינים. כל היום הזה כוד. והשכינה היא כתיבה דאגינת עליהו דישאל בגלותא מטני ימא דגלפין בגלותא. וכוא ח"ק בפי"ן דשס ח"ק לשון חזון הסריפני לחס חקי ובנן הוא השכינה כנ"ל ובה חק וחסן סרף לביטה חק לנערותיה ונשאר ע' של השס והוא ע' דעד"א כנ"ל:

יג"ל פז"ק איהו לדיק יסוד אלף שתיחאה דני' יג"ל פ' ורקן ז' רע ק' דושים ר"ס פו"ק כי באלף הששי פתחין ליגאל חרע קחשים הוא בלדיק כמו שגא' אור ורע ללדיק. ואור הוא פורקן כח"ס בפי"ח י"י אור י"י פורקנא ויג"ל הוא י' של יג' שהחשף ויג"ל של גלעד והוא עד אס אזי לא אטבור אלד ס' לרעה. שאז וירא חלקים את האר כי סוב ויבדל כו' שקודם היו האור והחשך משורבן בגלותא. חשיכה מכסא לנהרא (אבל אז לא יבדלו מהם לזה יי"י' הברל בנייהס) וכן לדיק איהו פני ויג"ל פ"ז גי' פני' ונשאר ק' והוא כנגד תרין משיחן חד לקבל בית ראשון ה' עילאה וחד לקבל בית שני ה' סתאה. וכל א' כלול מעשר דאיען כ' הרעין אלא כה' עילאה נק' ת"י וכו' חתאה י"ס ושניקן ק' ק' חו' ק' של השס:

שקול"ת

אברי שפר

בכארינו של ספר כרית נשלו) ולפעמים נרדף כמה וכמה סדרים שיהגברו כבוד להוציא נראה אתה ולק מתחברים אותיות הרבה נפשוה יהיה וזהו פנין הבמות כי בכל אחת אחת שורה עליה רצון ה' ויכלו לפי סדר הכתיבה שורה בלתי ההוא, וכשם כולל כמה סדרים כנ"ל והאיות אלו שורים על המלך והוא יומר פשוטו לפי האותיות האלו שבו יודע רצון בוראו. ולפעמים יוצאים הבמות פ"י חלופי אלף ביות שונים. והוא כי הפשוטה יהיה יודעת משולם לשולם וכתי כולל הפולם ושולם מהנירו כן הסדרים של כל המתיים

שקוציית כזמא שביעאה דאיו אלק שביעאה ושס קן הימין כי קן הוא בימינא וזוא
 מל' כרת' דאברהם קן דכל רגנן. ובסס זה אומרים ש"ת וק"ן. שנה כלול
 יסוד וכל סו"ק שהן שית. והיא שביעית קן. שלכן היא כלול מכל הו' שמות שנה נכלל כל
 השש וכן בשם זה נכלל כל השש שמות שית וקן כנ"ל: (ביאורו לחו"ח פ"ד ב') :

עד"א כלול ג' שמות מן שס מ"ב שהן בחג"ם והן ג' שמות הראשונות אב"ג ית"ן מסס'
 דחסד קר"פ שט"ן מסס' דנבורה וכלא נכלל בת"ת כידוע. ור"מ דרנא דילי' בעד"א
 מסס' דימינא דמסס כליל בלא דהוא יוס דאזיל בטלוה יומין ומסס נתן את התורה כמ"ס
 מימט אש דת כו'. ובי' אחמד ויקבור אוטו בני"א כי כן כשמו בניזא חזן מסס' דימינא
 וזהו בני"א ד' אומיות מן השס הי"ל. ובשאר ח"ן ר"ת ס'ורה ל'פונה כי עד"א נק' אור
 הגנוז ביסוד. כי גנוז ללדיקים לעתיד לבא וגנוז בלדיק יסוד. ולכן הוא ל' פשוט לפי שאור
 הגנוז שס ללדיקים לעתיד לבא ומסס' דעלמא דאמי הוא ל' ארוך פולס שכולו ארוך ואור
 הגנוז הוא תורת משה שעמדה להגלות וזהו השס אבגית"ן אבג"י הוא משה. ס' תורתו ל'
 לפונה כי בל' יסוד לפון כנ"ל. ואבג"י הוא משה בסוד בני"א כנ"ל. והוא א"ב ג"י. אב
 שבו נכלל כל הי"ג מילין י"ג מדות וכן הוא כל אב שבו נכלל הכן בסוד הטפה במוחו. וכילד
 נכלל בו כי הוא בדרנא דעד"א והוא וא"ו כידוע וא"ו דשמא מפרש ג' י"ג וזה אב שבו נכלל
 באות אחד ו'. וכן בויסבר נרמו כי ג' תג"ם נכללן כאחד כי ויעצ"ר אומיות ע"ב רי"ו ו'
 ע"ב ג' חסד. רי"ו ו' נבורה ושניהן הן שס ע"ב אלא שזה כלל בתיבות וזה פרט
 באומיות. ובשאר ו' דויעצ"ר והוא ת"ת שכליל שניהם וזהו. ויעצור. תג"ם. ה' עד"א כי
 הכל כליל בו. והנה ברי"ו אומיות דשס ע"ב קרע שטן מן ימא. דהעביר סלע דחויא מן
 אריתא הרי דקרע שטן נבורה (רי"ו אחון שבנבורה כנ"ל) ואבג"י דאבגית"ן כבר ביארט
 שהיא בחסד א"ב לי"ג מילין. ומספרא דחסד שגרמו במדה א' מי"ג מדות שהוא אל מכללן כל
 הי"ג בהוי"ה שקודם להם כידוע שהוי"ה שלפניהם כולל כל הי"ג תיקונים בסוד מלפ"ן. והי"ג
 מדות הן בא"א כולו חסד ויורדן לעד"א בא"ת כ"ש כזה אל. תך. רחם גספ"י וט' שא"ת
 ב"ש הוא עולה ויורד עולה עד חלו ויורד מחלו והוא חו"ג. ומסס עד"א כליל מחו"ג והוא
 משה כלפי חסד ומארץ על הביטנים שיחרו בתשובה ויהיו בחסד. אבל בצבורה שבו שהוא
 קרע שטן דין בגוים שהוא דין נבורה וזה קרע בגוים וזהו שטן והכל נבורה שבו לאומות.
 אבל לישראל בחסד. והנה ג' שמות הראשונות הן בכח"ב כליל בחג"ם. וטלא כליל בת"ת.
 וד' האחרים בנה"ס. כילד. א"ב דאבגית"ן הוא חכמה שהוא אב כידוע. ונחית בחסד
 שהוא אב לי"ג מילין דכלילן בחסד חוה ג"י של השס. כי חסד יש בו ע"ב שמהן וכללא דלהון
 והי' אזי והי'ו. ור"ת שלהם וא"ו והוא י"ג. וכן ח"ן מסס הוא ס'ורה ל'פונה ונחנה בימין
 שנאמר מימט ט'. אומא עילאה נחית לנבורה ובה קרע שטן מן שמאלא. ובה קרע ימא
 ויבקשו המים ימא דארדייחא: ובתא עלין נחית בעד"א דאחקרי טרא (ובתא נק' פלא) ובי'
 עבד עד"א פליאן. כדכתיב גרא חלית עשה פלא. ובה אמר למשה נגד כל עמך אעשה
 כפלאית (נגד הוא נגד דש נגד יכ"ש) ור"ל בשם נגד שהוא ח"ת מסס' דבתא אעשה כפלאית.
 ועד"א כליל כל ה' שמות. ולכן נכלל בו כל מה שנכלל בחג"ם שכן כל ה' ר"ר. והוא שס יכ"ש
 כ' דאיו בתר. י"ש להחיל אהבו יש. ואיטן י' חכמה ש' תשובה. ונכלל בעד"א שנק'
 שמים

אברי שפר

מחנים נכל שולם ולכן מחזקים האומיות והנה כזה השוק של נראשית כרא מרומן בו הקשרים שנתקשרו
 העולמות זה כזה וכן קשרי הגשמה והנף המרומן בשמים וארץ. ומרומן ג"כ א"ך הארץ שהוא הגשמיית נחיתה
 מהרומניות וא"ך שרר הקצירה וההתרה. והנה והארץ היתה חבו היא החמלה לבא לרומניות דקייטו שארץ
 שהוא

תפלת ליקטי הגרא שחרית

שמים. כי עג"ד יכ"ש פס ג' ספי' הג"ל גי' שמים: כפי"ר לפ"ג דא גלח. וליח דודש
השם לפיכך גה"ל רט"ב. ובי' והי"ח כנן רטוב הגלח בנלח. דכתיב אללו והבטיב
בלחמיה כו' והי"ח ט'. ובלחמיה הוא גלח שבו ליחיה לח. וכן רטוב הוא בשם הג"ל. ג'
הוא נן. רטב הוא רטוב. ת' תפלת. כי רטב ר' הוא רחמים והוא תפלת רחמים. והשפעתו
של ת"ה ברחמים הוא על ידי גלח. והוא הארץ דשא פן פרי הוא ל' (כי ת' תפלת שפוח
יום השלישי מוליד בלדיק) והוא ע"י גלח וחו ת"ל של השם: חק"ב טי"ב דא בוד. ובי'
גלח שם שם לו חק ומשפט. כי חק הוא גדרות ומשפט דין. ובש נסא כמה נסויית וכל
מס' דהד. דהוד התקשר בנצורה וחק הוא אוחיות חק של השם. וכבוד תחבר כל היוב חיה
אוחיות בוד. וכו' תחבר והוא לולע על ירט. דגע ני ס"מ שמרז ביה"מ טק' יך. והוא
זמנא שיחקן אז ילג כליל פכה. טי"ב שבשם כהי"ך אחר נטע. ובי' חב אדם כי ארז"ר
נכרא ביום שטי. ויום שטי היה הוד לפי שאו במשכה בראשית היתה מלכות יום הרביעי
אלל ת"ה. כמלא יום ו' בוד. וכו' ביום חטא. וכו' ביום נשך השגנו. ובי' תחנפס
ואשתרש בעלמא. וכו' נטע אוחיות טי"ב. ולפי שחמא ארז"ר כבוד לשיך נטע ס"מ
באוחיו יך. שיפקנ הוא גלגול ארז"ר. ולפיכך בו בגלות באלף החמישי שהוא יום ה'. כי
הוד ביום ה' לפי שפכשו השכינה למטה והיא יום השביעי והוד יום ה'. וגשאר ליח ג' מהשם
וכשתרפו לפ"ג הוא כפי"ג. וכשתרפו לט' הוא ש"ב. כי שכינתא בי' תתקריאת כפי"ג
פרומת חטים. כי יש לס"מ אחוזה בכפן וירך כח"ס נכבא בנחשו לו כפן ורך דסיסה.
וכל זה לפי שהס"מ לשמאלא ובנושא חץ אחוזה. לכן אח לבר מנושא בשמאלא. אפי"ג דכפן
בת"ה. אך כל שמא כליל משיח ספירן (נגד ששה אוחיות בכל שם) וכמו כן כפן הוא
בת"ה מס' דהוד וממן ע"ב כנ"ל. והן בט"ה כי הן נקראו עקב פן אבות ופרני חל. שבהם
אוחיות ע"ב והן בט"ה שניהם. שהן תרי פלגי דנושא. כל ה' ללול בחיבור. פנות כנ"ס
כי חלת ספירן נה"י כל חד כליל ע"ב אחרון ציונה דהלת אבן: יג"ל פז"ק דא איבי דרק
אלף שפוחא וכו' זמן הגאולה. ראייה יסוד עלמין. והגאולה היא יסוד כל העולם שיבנה
ביהמ"ק. וכו' גטו בוד הקק. ור"ל בוד מן יסוד שבו אור הנטו. וקן היא מס' דשכינה.
ותשכון קילה גטו צי. ובאלף הששי שהוא יומי יהגלה הקק. (יג"ל דהיינו כנ"ל. דאפי"ג
דאחריו יום הששי בוד. וזה דווקא במשכה בראשית שאו היתה מנוחת יום הרביעי כנ"ל
אלל ת"ה. אבל עכשיו היא למטה והיא יום השביעי וט"ה הן יום ד' וה'. ויחד היא יום
הששי אלף הששי ובי יהגלה הקק) וחו יג"ל מהשם. ופז"ק. היא ת"ה פז"ק ז'רע ק'רובים.
דבי' קב"ה יג"ה פז"ק ז'רע ק'רובים: שכנתא תתקריאת שקוליה דהמן ש"ה וק"ן: כי
שכינה משלמת לשביעים. שהן ש"ה והיא שביעים לן. והיא ק"ן דללו. שהיא משלמת
כל הספ' לעשר. כנל א' הוא מט' כדופ: (ביאורו לת"ה פ"ה ב' ג'):

אב"ג ית"ן צי' אפי"ק לישראל מגלותה. דהוא שם החדש שבו. ובי' ליחיה יל' (פי' בילא
מגלות) והוא יומא קדמאה כנ"ל. קרע שטי"ן שחא הנייגא דיימא הנייגא ובי'
קרע ימא כנ"ל. ננ"ד יכ"ש דא ת"ה. כשאו כשחש ננ"ד. (כי ד"ה ס"סא ש"ה ב' ג').
נשאר ננ"ד מהשם) ובי' תחבר למטה נגד כל עמך העשה גפלותה. (ביאורו לתיק' מ"א ח').
והנדרש עם ציבור הגר"א ג"ז ח')

אב"ג

אמרי ייפר

שהוא הנשמיות נעשה חכו. דהיינו שהארם מתחידד ברעיוני ומחזיל לחור בתחבתי ענין הרומיות עד שחזק
התדבקותו מתכונתיו חוביו וכחותיו נעשים חכו. ואפי"ג תחזיל לנח לו הבנה לתחילה ויהי יבנה שהיא חיקון
מעט כידוע בו הוא שבו נעשה חיקון ולכן פד ב' כל וכו' נגמר שם מ"ב שהיא תחלת ההנהגה שלמה ולכן
טעויה

אב"ג ית"ן נחמד. קרע שטן בנבורה. נג"ד יכ"ש כח"ח. וכסוף כשמש ענדי. כ' חסס הוא בסא. וס' חסס הוא שמש וגסאר ענדי. והוא דרנא דמשה ובי' אחמר למשה ענדי כל עמך אעשה נפלאות כנ"ל בטר"ג לח"ג דאנח. מק"ב סניס דא הוד. יג"ל פו"ק חיבו יסוד. שקול"ח דא מלכות: (ביאורו לחי' נ"ד ב' בהצ"ח): שם ענדי יכ"ש. ענדי פ"י שהיא אז ענדי השמש. והענין כי הכתר הוא חין. והוא נראה כלל. והוא בשפת דיבורה (והוא כ' שבסס. ר"ח כתר) ואח"כ נראית נקודה חדא והוא המולד. ואז נקרא י' חכמה שלה. ואח"כ שנחמלאח בעניול והוא ש' בינה. שנת. נקודה בהיכל' בסוד שבחתי חשמו ומקדשי חראו. שנת העניול ומקדשי הנקודה. (וג"ל כלורה הוא ט' שהיא ש'): (ליקוטים שבסוף היכלות פקודי בר"ה בכ"ר):

שם מ"ב הוא הדעת שכולל ו"ס, וכ"א כליל מו'. ודעת הוא שרשס. כי הכתר שרש לכל. והראשית מחכמה. וכן דעת לז"ח והראשית מחסד. שולס חסד יבנה. ח"ח בכל א' הו"ה שלמה. חג"ח ג' חיון נש"א. וכן נה"י. ומלכות חיה רביעית אדם משלמה לכל הלא. ובה ג"כ יק"ק. אלא לפי שנכללת מכל הג' חיות לר"ך להיות בה ג' הויות. והיא המשלמה להון לשם י"ה יק"ק למרכבה ראשונה שיהיה בכל א' שית אחוץ. ולמרכבה חניינא י"ק (כ"ל דל"ל ו"ק) יקו"ק. והן ג"כ שית אחוץ. הרי שית פעמים שית. וחז"כ שמוחם הפלמי י"ק יקו"ה. י"ק בחכמה. יק"ק בנינה כידוע. הרי שם מ"ב. ובמקום הדעת חו"ב והכל א'. כי הדעת כלילות חו"ב: (ביאורו לתיקונים נ"א ח"ב):

אב"ג ית"ן. א' חיבו כתר און מופלא ומכוסה. כי א' ד"ח אחוץ. והכל בכתר דהוא מופלא ומכוסה כמ"ס במופלא מתך כו' ובמכוסה מתך כו' והוא אחוץ. אחוץ של עלת העלות. ואחון מופלא ומכוסה הן בג' רישין דבי'. מ"ס הוא האחון דבי' נעשה הכל כמ"ס בל"ז בארובה ופ' בסוף חיר קמ"ד א' ובא"ז רל"ב ב' והוא דלא הוה כו' אומנא לאומנתי' כו'. ומכוסה הוא ח"ס עילאה חירא עילאה. ומופלא הוא ריבא עילאה לכל רישין. ואלף חירה על כולם אלף אחון כנ"ל. אלף פלא (הוא מופלא) אלף מכוסה דהוא נח נסתר יותר מכל הנסתרים כגון בהיבט הוא הוא. א' נסתר אחר נסתרים וכל הג' רישין כולן בא' שהוא יו"י והוא"ו הוא באחירא כידוע. ב' הוא חכמה ב' דבראשית. ג' אומא עילאה. על שם בנחמלא ומגדלת. שהיא אס הבניס כידוע. ונחמלא חסד עם ספירה רביעאה מלכות דאיהי רביעאה לכל הלא. והיא רביעאה לג"ר כשהיא ענרת בעלה יו"ש רז"ל ג"ד גמול דלים שהיא נקראת אות ד' ע"ס שהיא דלה יעניה. ית"ן י' חכמה דכל יוד היא חכמה אלא היא חכמה שלמה (ניק') והיא נאללה קידס בעלה בסוד ר' פרעופים ד' ו'. ת' הפארת וכלל ג' אהבן כידוע. י"ן הוא לדיק יסוד וכולל בנין נה"י. וא' דאיהו אחון כנ"ל חיבו יהיב צורין דהיקוץ ותיקוין סחומין. ענדי ג"ה הרמוזים באב"ג ויהיב כל אברים ענדי י' יסוד דבי' רמ"ח אברים וע' ריש תל"ט. ויהיב בנין בת' הפארת כהיא שפירו דלא ויהיב שכל לאשתמירעא ב' ענדי י' חכמה. וענדי א' חירה על אל מסתתר מעניו כל חו ועלם מכל היצורים והוא כתר דלני' ובכריאה הוא שם ארירידין וחרוה ידו ממנא בלירה נקרא חירי אריריס. והחית ממלתו בעשיה אהני"ק ויולא מפסוק אית"ן מושכך וביס בסלע קך. חיבת אית"ן ק' מקךך הוא שם אהני"ק. וכל אלו בכתר (שככל העולמות הנ"ל) והשמות משם אבניתי"ן

ק

אמרי שפר

כגילתו הוא פסיפה כנ"ע כנ"ל להציג הסנה. ויונא הסבוק הנ"ל שמרוחו בו כל הנ"ל. ומחלק בלפני ביתו שונים לפי המדרגות שככל שולס שירדין זה מזה. כי ידוע כי התורה הוא מעולם הכריאה ולכן בעולם הפעיל שהוא פה"ז הגשמי לר"ך להתחלק בחלושים שונים לפי מה שגבלו המקובלים. והוא כנ"ל:

חיבו

תפלת ליקוטי הגר"א שחרית

בן אדיריון (בכח) ביהריון (בכמה) גיהריון (בנינה) יגביה (בכחמה שלמה)
 תלמיה (בכפארת) צחניה (בנדיק) שלשה ראשונות מהשמות [מסימות] ברו"ן ריה"ן וג'
 אחרונות שהן ז"ת מסימות ב"ה. ועוד בג"ר ח' אחריות בכל ח'. ובג' אחרונות ה' אחריות
 שהן ג"פ י"ג שבהם כדוע והוא ס"ל טלא דבדולחא. וח' הוא עד המזל העליון וה' הוא עד
 המזל התחתון לכן בג"ר שהן עליונים ח'. ובכח מחחיל השם ארי"ר. אבל בכחמה מחחיל
 השם ב"ה כי ב"ה ה' לור עולמים שהוא שמו של חכמה כי ב' ג"כ תורה. כי ב' נדך
 ובכחות הוא מחכמה שכל הכרכות הוא ממ"ם נבישו דכל ברכאין וב' איהו חכמה ומורה על
 הכתר דכתר נעלם ואיט מושג אלא מכח החכמה. ובנינה מחחיל השם ג"ה כי בה ג"כ
 שם י"ה כי חו"צ כלילין דא ברא בסוד הבן בחכמה וחסם בנינה אלא שאות הראשון הוא
 ג' דאיהו תלמיה דא שבינחא עילאה ספירה שלישית. וג' אחיו על הזקפה דאיהו גאה גאה
 על כלא והוא בנינה שהוא מתגאה על כל על ד' חיות המרכבה תנח"ס. כמ"ש ה' זוקק
 כפופים. והוא שם ס"ג (בנינה) ס' במך וג' זוקק ולכן זקפה בשם שהוא דרגא דבנינה
 סומך ה' לכל הניפלים וזוקק לכל הכפופים דהשם זוקק לכל הכפופים. ואיהו גאה על כלא
 ולית מאן דמתגאה עלי' והוא בנינה דהא לית גבהות באורייתא אלא בעלמא דחתי (בנינה)
 ובמאי יתגאה על כלא באת י' מן אבנית"ן. דהגבהות של הקב"ה כי אכן מאסו הבונים
 היטה לראש פינה. וזהו שם יגבי"ה דאיהו ברות ז"ד מלכות ואשכחנא השם בנונא אחרא
 יגבי"ה והוא יגביה י"ה וכולן מורין על הגבהות עילא העלות בכח למעלה מחו"צ חיה יגבה
 י"ה למעלה מ"ה: ת' תלמיה. תל שהכל פונים בו. חיה תל של שם והוא תפארת שהכל
 פונים אליו שכל הענפים ממנו. והוא הורה שהוא מקור חיים שלכן הכל פונים אליו לקבל
 חיים. וכאמר תורת ה' תמימה וכו' אפיתא מ"ה דתלמי"ה והכוונה כי השם (שהוא תפארת)
 הוא תל מ"ה שהוא בן י"ה תל מהנון. ועוד הוא לשון תלמים כמ"ש תלמיה ריה וגו' והוא
 שבו קרע הים בשם ע"ב לשנים עשר גורים (ופשה איהו תלמים) נגד י"ב גבולי אלכסוניים
 כי י"ב שבטים ערות לישראל לישראל סבא (ת"ת) וכו' שם ע"ב ו' שפמים י"ב (וש' מ"ש
 רביט דביאורו לתו"ח ע"ה ע"ב דר"ה ל"ב קרעים. כי שם קרע שטן כולל ג"כ שם
 שלפניו (כמו כל שם שטלל שלפניו) וכן היטה קריעת ים סוף דינא ורחמי כדוע ולכן הוא
 י"ב נגד ב' שמות הכל' י"ב אחריות. ע"ש) וכן תלמיה הוא תלי תלין של הלסת פשוטא והוא
 ג"כ תל מ"ה בן י"ה: ל' להני"ה דהא לדיק עמוד סביל כלא וב' אשחמודע ויכר מאן דאיהו
 לעילא מכלא. לפי שבו כלולים כולם ניכר מי הוא העולה על כולם כמו כלולב שנאגדים
 כולם יחד ניכר הכולב שהוא עולה על כולם אבל אם כל אחד לבדו איט ניכר מי גבוה
 יותר שיטל להעלות הקטן על הגדול מהא"ב בקטורים יחד. והנה הדיק איהו כליל כל
 ספינן וכו' מתחדין כלוה ואשפידיו אגודה אחא. ויכר כי הדיק הוא המגדל שעולה עד
 אית שמיא כמו הולוב והוא משכיל לאיתן כמ"ש כפ' משפטים והוא סליק למעלה ודרים ל"ת
 מהשם ז"ת הוא לשון גובה כמ"ש בתרנים על וראבו בשמים וראשי מתי לית שמיא: קר"ע
 שט"ן דא איהו שמיא דעקר שטן מן ימא דאורייתא ואפרש לו מחמן. כמו שהשטן עקר
 האמונה דישאל עילאה כמ"ש ונרנן מפריד אלוף. כנסת ישראל שהיא אמונה דישאל סבא בן
 הש"י יפקור אותו והוא בשם זה קר"ע שט"ן קרע שטן מן ימא דאורייתא והוא בתורה
 שבע"פ שהוא מסע' רגבורה ובה עקר סורין ומכר ענרין דחייא. ובהיא שמיא היה רבה עקר
 הרים באורייתא דבעל פה. ור"ל סורין ובלעים דחייא כי נחש מקנא בו' סלמים ובעלה
 בשבע סורין ובשם זה עקר לון: (ביאורו לחיקויים קי"ס ח' ב' ק"כ ח'):

אבג"י ח"ב כתר חכמה ג"י ביה שבה י"ג מכילן דרחמי: (שם קי"ט ב' בד"ה עלה אחרת):
 וע' מ"ש לפיל בשנין חנין של אחריות בדח"ק:

ואח"כ איהו מקומן בחכמה .
 איהו בחכמה ולכן בה
 ח' משניות כידוע . והו סוּרן .
 איהו כו' ק"ק . בכלל כתר דר"ז
 לכן הם בכלל . פ"ר ושעיר ח"ב
 דו"א . פרים ושעירים
 הנשרפין חו"ב דנ"ק . וגם הם
 ק"ק כי הם חיצוניות ספתחות
 החיצוניות כידוע . הסאת הצבור
 והחיד בחו"ג דו"א :
 העולה

איהו מקומן של זבחים קדשי קדשים
 שהיטתן בצפון פ"ר ושעיר של יום
 הפורים שהיטתן בצפון וקבול דמן בבלי
 שרת בצפון ודמן טעון הויה על בין הפדים
 ועל הפרכת ועל מזבח הזהב מתנה אחת
 מהן מעקבת שירי הדם היה שופך על
 יסוד מערבי של מזבח החיצון אמ"ל נתן
 לא ע"ב : פרים הנשרפים ושעירים
 הנשרפים שהיטתן בצפון וקבול דמן בבלי

שרת בצפון ודמן טעון הויה על הפרכת ועל מזבח הזהב מתנה
 אחת מהן מעקבת שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח
 החיצון אמ"ל נתן לא ע"ב א"ו וא"ו נשרפין בבית הדשן : הסאת
 הצבור והחיד א"ו הן הסאת הצבור שיערי ראשי הדשים ושל
 מועדות שהיטתן בצפון וקבול דמן בבלי שרת בצפון ודמן טעון
 ארבע מתנות על ארבע קרנות : פי"ד ע"ה בפ"ש ופ"ה לפ"ב
 וב"ל ל"ה דרומית מזרחית . מזרחית צפונית . צפונית מערבית .
 מערבית דרומית שירי הדם היה שופך על יסוד דרומי . ונאכלין לפני
 מן הקלעים לזכרי כהנה בכל מאכל ליום וליכה עד חצות :

העולה

ליקוטי הגר"א

סוד כ"י אלפים ט' ד' אהיום אדני בהחלקי הד' . וכן נגד ד' מחנות שכינה . שכנגדן
 כס"א טון כו' . וכנגדן בקרנניה עולה מנחה הטאת אבס . ו"ס כמ"ע א"ח"ד . ועס
 שלמים וד' חלות שכהודה שהיא ולמילואים הן ו' והן ב' היבית הג"ל (כ"ל כמ"ע א"ח"ד
 כ"ט

שער נפתלי

אמרי שפר

כ"י סוד שרי אלפים כו' ד' אהיות אדני
 בהחלקי הד' כוונתו כי יש ד' שרים שרי
 אלפים שרי מאות שרי חמישים שרי עשרות והם
 נגד ד' אהיות אדני . נגד א"ף שרי אלפים .
 נגד ד' בהחלקי הד' בקן בא"ת ב"ש ג"ר ד"ק .
 הרי

איהו מקומן בחכמה . ידוע כי קדשים הן בחכמה
 שכן קדש והנה כאן מדבר משליות העולמות
 בחכמה דעשירה . ש"ה המחשבה העליונה ויחסי כעשיתו
 כל הפעולות עולמו חובב כפיכול בחלום . סוף מעשה
 במחשבה תלום והנה החכמה הוא נקודה א"ל חס"י ויא
 תכל כמו שהנקודה ממנו יצאו כל המדות והיא החלום כן
 המחשבה כל הפעולות ויאח החלום להם . והנה מקום כל דבר הוא הנקודה . כעשועל הוא המרוכז ועליו סובב כל העשועל
 ובמרוכז הוא ק"ה ה"ק כי השעה ק"ה הנכס . והק"ה השעה . והנקודה ק"ה ה"ק וממנו נענה כל הנכס
 נמצא דרך כלל כל העולם מקומו הוא הנקודה . ונאמת היא אפי"ס כל דבר . כי נקודה אינו נכנס בנפשו כלל
 כידוע להכחי המדודה והנקודה ה"ה היא המכלמת למדת כל דבר . לקי"ט העשועל והאלכסון המרוכז והכמ"ל .
 נמצא הנקודה היא קרוב לאס" . והיא המקום של כל העולם כי כי המכלב האס" והיאן . שיש לו שייכות

תפלת ליקוטי הגרא ישרות

ר"ת שלמים מנחה עולה אשם חטאת ד' חלות) ונקראו שרי ארפים לפי שכן מסת' דהדני אדון כל הארץ מלכותו כו' ח"ם הקרבנות להגיל מד' אלו פי"ד אלו שכן ק"ק ובאין על החטא משא"כ בקדשים קלים וכמ"ס ר"א והרמב"ן וכמ"ס פ"ן יפגשט כו' אים טעם נפשו. ר"ל כי אש אוכלה הוא ולר"ך לחול על דבר הנאכל. והספיק הוא נה"ל במלך והנפש הוא אש שורפת כבוד ומבטלת ועלה שורה הרוח ולר"ך ליתן לכבוד דבר מאכל וז"ל לאשי וכן ג' דרגין אשה רוח ינחה במלך ונר"ן. כי הלכ נטל רק הרוח. והמחיר רק הנחה והנחה מהמאכל. והן בני' דרגין דניק' אש"ם שוללן הכל ראש ובטן וגו'. וככל א' ג' שכן נפ"ג.

וכן

אשרי שפר

שער נפתלי

עמו וכאשם יוכל להחליט גם ר"ן המקום כ"ה אשרי שאין דבר היק' נפשו והכן הסוד הגדול והגורא הזה (ובכסף משנה הארכות) ולכן הכתובה נקרא מקום ושלח לאחר וירא את המקום המהיר וכדל"ה המהיר ב' האשם לי שהיא הכתובה כידוע. וז"ל איהו מקומן ע"י אי חכמה (כסוד א' כתר א' הכמה) וזה מקומן ומשנה היק' אידך נכללו כאן כל הספי' דוי"ג. ויחמ' ק"ך נכללן כתר דוי"ג כמו סק"ך הוא גם הכלל לכל הקדשים לרקמן כן כתר טלל כל הספי' לרקמן כידוע. והנה **שער ושעיר דו"ב דו"א**. והנה ולא וטק' כתר ביארנו פנימיים. והנה פ"י ופ"י דויה"כ היו נדרשים פ"י מכפר על הכתוב ושעיר על ישראל כידוע. והנה

הרי שרי מאות. נגד הני' שרי חסדים. נגד היוד' שרי עשרות. וכו"ס והן נגד ד' סחנות שכונה. כידוע כי ארזי הוא השכינה וד' סחנות שלה ד' רגלי המרכבה ד' חיות כבוד ארנמן והן מבטלן ד' קליפות שבס"א שהן עין סחיות אף חוסה. שרר"ת שלהם ע' מ' א' ח' וכן הר"ח של השדים הג"ל אלפים מ"אות ח"סדים ע"שרות וכן ר"ח של ד' קרבנות ע"שרות מ"מנה הש"ת א"שם ע' מ' ח' א' והן שני אותיות אחרונות של ששע ושיני אותיות ראשונות של אחד. והש' של ששע הוא שלמים והר" של אחד הוא ד' חלות שבתורה. וע' ליקול

פר הוא כנגד חכמה שהיא כהן אים הסוד וחכמה מקור החסד כידוע ומכפר על הכתובים. ובינים חמשה דברים מתערים שהרי אחרני שהכונה מתכוננת אידך וכמה ראו ליתן א"כ ממילא ים אחיה לרן ובהחשבותיה למשה יש אחיה לפ"א. ולכן השעיר שהשילו עליו הגידול לה' או לפוחל. השעיר אשר לה' הוא כנגד הכונה. והכונה פ"י ושעיר הם הוי"ב כנ"ל והם דו"א. והוא כי ביה"כ"ס היא הבהרה וההיחוד כולה לה' ולכן הסוד ושעיר נדרשים שאין בהם הנאה של כלים כי אשילי הלקק שאינו לה' מתכפל או נוספה כלל. והם אים נאים על חטא שרשי כי עיקר החטא הוא בטיק' ובה ניכר השנס ח"ו הכל הפשאים נפרט. אמנם כ"ן כנייה"כ"ס הוא חיקן חסרון הדבקות כ"ה וביה"כ"ס מתדבקין כי ויהינס חוץ קדושתו ויחיינס חוץ רוחניו וי"ל שנוהר יוה"כ נחש"ל ישרא"ל במדרגה עליונה ויונה אשם שם פנס כלל ממילא מתלכדים השיטה פי"י ליתן הפלגין והכן כל זה. והנה בהתדבקות הזה של עבודת כה"ג מתלכד בחיבו כביכול וה' יוצא חסדי כל כה"ג כידוע. ומתקשר או אחי כביכול במדרגה עליונה שאין בהם פנס והוא הוי"ב דו"א והכן היסוד חכן בטיק' שם ים אחיה מהם ליונינס כביכול שש"י היא המדה המתלכדת ומתפצלת משולמות כנ"ל. ולכן נקראת ירעה שש ים לירא התלוינס שלא יאנוו כה ח"ו. ויש ירעה חיונינה מרוביה כישא הנאחו כה. ויש ירעה פנימית שלא יפגשו בפניה ח"ו **הירעה** הוא פשתחות החיונינות כידוע. ולכן בהפלה דבר של צניו וכן מביא ממניין פר וכן שעירי ע"י **הירעה** של חטא שרשי שפגמו בטיק' והשנס הי' שלא התכוננו והשאו כשינו והתלויין פריס יפגשוין והם כנגד חו"ב דטיק' כי הטיק' היא האם המתלקת הוון וימנה כה וחיות לכל בריה וגם ששע הכל ובהחשבותיה ממנה יאלו ויכין שחטאו כשינו הרי הסוד מהם חו"ב דטיק' כי מרוב התדבקה כשהיו לא הבנינו על נפחתם ובכלם **אשר** יפגשו ה' עליהם ולא התשיכו את החו"ב והשכל עליהם לכן הסרים והשערים נדרשים מתחמו להמך **משה"ל** ולקבל שול הירעה להתכונן ולפקח על דרכיו. והנה פר היא חכמה דטיק' כי פר גי' ינו"ף שירש המחיצו דטיק' כידוע וכן חכמה ח"ך מה כ"ה אותיות דמ"ה דמילוי המילוי. וכל א' מהכ"ה אותיות כליל חסד כי חכמה הוא י' ועשר פעמים כ"ה הוא פ"ד. ושעיר הוא כינה כי בו יחזר דין וכו' ויחזר חסדו כליל חסד כמו **אשרי** שעיר נשפיר מיהיק. והנה כלל המדרגות עיקר התדבקה והסתחות למדרגה שלשה הנחה הוא ז"ל דטיק' כי ז"ל דטיק' הוא משה דטיק'. והמחשבה דטיק' היא ההתדבקות לתחוננים כנ"ל **הח"כ"ס** נ"ד דטיק' **הירעה** המחשבה דילה. והמחשבה דילה הוא לפי מדרגת ע"מה ששש"ת במדרגה התחוננה זה שינוע למדרגה העליונה בע"מה וכ"ס בדוכרא. ולכן כל הדוכרא וג"ד דטיק' הם קדשים וכשולים לחכמה. וק"ך פש"כ ז"ל דטיק' כשולים לחכמה הם קדשים קלים: והם הקרבנות מחידה ואלו נוד' ולפניה כאשר י"ל כה"ל: **החטא** הניכור והיחיד כה"ג דו"א. והספיק כי החטא הנזכר הם שעירי ראשי הדשים וכל מיסודם הנדרשים על שומות הקדש וקדשי

פר הוא כנגד חכמה שהיא כהן אים הסוד וחכמה מקור החסד כידוע ומכפר על הכתובים. ובינים חמשה דברים מתערים שהרי אחרני שהכונה מתכוננת אידך וכמה ראו ליתן א"כ ממילא ים אחיה לרן ובהחשבותיה למשה יש אחיה לפ"א. ולכן השעיר שהשילו עליו הגידול לה' או לפוחל. השעיר אשר לה' הוא כנגד הכונה. והכונה פ"י ושעיר הם הוי"ב כנ"ל והם דו"א. והוא כי ביה"כ"ס היא הבהרה וההיחוד כולה לה' ולכן הסוד ושעיר נדרשים שאין בהם הנאה של כלים כי אשילי הלקק שאינו לה' מתכפל או נוספה כלל. והם אים נאים על חטא שרשי כי עיקר החטא הוא בטיק' ובה ניכר השנס ח"ו הכל הפשאים נפרט. אמנם כ"ן כנייה"כ"ס הוא חיקן חסרון הדבקות כ"ה וביה"כ"ס מתדבקין כי ויהינס חוץ קדושתו ויחיינס חוץ רוחניו וי"ל שנוהר יוה"כ נחש"ל ישרא"ל במדרגה עליונה ויונה אשם שם פנס כלל ממילא מתלכדים השיטה פי"י ליתן הפלגין והכן כל זה. והנה בהתדבקות הזה של עבודת כה"ג מתלכד בחיבו כביכול וה' יוצא חסדי כל כה"ג כידוע. ומתקשר או אחי כביכול במדרגה עליונה שאין בהם פנס והוא הוי"ב דו"א והכן היסוד חכן בטיק' שם ים אחיה מהם ליונינס כביכול שש"י היא המדה המתלכדת ומתפצלת משולמות כנ"ל. ולכן נקראת ירעה שש ים לירא התלוינס שלא יאנוו כה ח"ו. ויש ירעה חיונינה מרוביה כישא הנאחו כה. ויש ירעה פנימית שלא יפגשו בפניה ח"ו **הירעה** הוא פשתחות החיונינות כידוע. ולכן בהפלה דבר של צניו וכן מביא ממניין פר וכן שעירי ע"י **הירעה** של חטא שרשי שפגמו בטיק' והשנס הי' שלא התכוננו והשאו כשינו והתלויין פריס יפגשוין והם כנגד חו"ב דטיק' כי הטיק' היא האם המתלקת הוון וימנה כה וחיות לכל בריה וגם ששע הכל ובהחשבותיה ממנה יאלו ויכין שחטאו כשינו הרי הסוד מהם חו"ב דטיק' כי מרוב התדבקה כשהיו לא הבנינו על נפחתם ובכלם **אשר** יפגשו ה' עליהם ולא התשיכו את החו"ב והשכל עליהם לכן הסרים והשערים נדרשים מתחמו להמך **משה"ל** ולקבל שול הירעה להתכונן ולפקח על דרכיו. והנה פר היא חכמה דטיק' כי פר גי' ינו"ף שירש המחיצו דטיק' כידוע וכן חכמה ח"ך מה כ"ה אותיות דמ"ה דמילוי המילוי. וכל א' מהכ"ה אותיות כליל חסד כי חכמה הוא י' ועשר פעמים כ"ה הוא פ"ד. ושעיר הוא כינה כי בו יחזר דין וכו' ויחזר חסדו כליל חסד כמו **אשרי** שעיר נשפיר מיהיק. והנה כלל המדרגות עיקר התדבקה והסתחות למדרגה שלשה הנחה הוא ז"ל דטיק' כי ז"ל דטיק' הוא משה דטיק'. והמחשבה דטיק' היא ההתדבקות לתחוננים כנ"ל **הח"כ"ס** נ"ד דטיק' **הירעה** המחשבה דילה. והמחשבה דילה הוא לפי מדרגת ע"מה ששש"ת במדרגה התחוננה זה שינוע למדרגה העליונה בע"מה וכ"ס בדוכרא. ולכן כל הדוכרא וג"ד דטיק' הם קדשים וכשולים לחכמה. וק"ך פש"כ ז"ל דטיק' כשולים לחכמה הם קדשים קלים: והם הקרבנות מחידה ואלו נוד' ולפניה כאשר י"ל כה"ל: **החטא** הניכור והיחיד כה"ג דו"א. והספיק כי החטא הנזכר הם שעירי ראשי הדשים וכל מיסודם הנדרשים על שומות הקדש וקדשי

תפלת שחרית

סידור בי

לח

העולה קדש קדשים שחיטתה בצפון העולה . בתפארת דוא :
 וקבול דמה בבלי שרת בצפון ודמה מעון
 שתי מתנות שהן ארבע ומעונה הפשט ונתוח וכליל לאשים :

ובחי

ליקוטי הגרא

וכן במקדש מזבח החילון בחלר. והפנימי בהיכל. וארון בק"ק בכ"א ג' גפ"ג ובפנימי אינו
 אלא קטורת ריח כו' : (עכ"ל בהדרת קודש וגורפס באר"א החדש פ' יחזרו) :
 שרי אלפים כו' שס ארנ"ו וג"כ וד' שלה בחילוף ק' וכנגדן ד' קרבנות עמח"א (ר"ת
 עולה מנחה חטאת חסם) (הג"ה וגראה שהוא מהר"ל) ר"ל שר"ת של אלפים מאות
 חמשים עשרות הוא נגד ד' קרבנות כו') והוא ג"כ בהסיר ש"ד מן שמ"ע אח"ד (כשאר
 מ"ע א"ח) וגנגדן ד' קליפות זבוח רחום (עון משחית חומה אף) שהן ריש דרגין נגד ארננן ולכן
 הם שרים בסוד מלכות ארון בסוד שר משיר : (שם בהדרת קודש) :

עורה וחטאת. עולה זימנא וחטאת בשמלה יאסם חלוי באמלע וכן תלת אכבן. וידוע
 דאין יכול להביא העולה עד שמביא חתימת כמ"ס משל לפרקליט כו' והענין דחטאת
 אין מניח לעולה לסלקא עד שיפטרם החטאת כי חטאת לשון ירידה ולשון חסרון והענין
 שפ"י סלקא חזו עולה. וחטאת יורדת למטה וזכו חטאת לשון ירידה. וכיון דאחפרש
 חטאת

שער נפתלי

אמרי שפר

ליעיל כפ' התמיד טה שכתבנו שם בליקוטי הגרא
 ובאמרי שפר כי השכינה אש אוכלה והיא צריכה
 לחול על דבר מה כמו אש התבלת הוא סוד
 הקרבנות וידוע ש"ס רבינו בענין האדם והשכבן
 באר"א ספ' תרומה כי מוח הוא הארון ושם סוד
 הכפורת והזבובים ג' סוחץ. ולכ הוא המזבח
 הפנימי שם ג"כ סעודה ושילוח והם ג' כנגד קנה
 יישיש והלב. ומזבח התיצון הוא הכבר ושם כיוד
 יבנו ג' נגד כבוד וב' כליות. ובמזבח התיצון שם
 אכילה לחמי לאשי. וריח בלב מזבח הפנימי
 ריח הקטורת וניחח במזח נתח רוח :

וקדשו כדאיחא בשכופות דהיינו שהכנים בשונג את
 הסומחה בתוך נדר הקדושה ופ"ו נתעלם הקדושה כי
 א"ל להיחוס יחד וכן כשהי' עמח ואכל קדש נהעלם
 הקדושה. והוא ענין הקליפות שמשלימים הקדושה ושיקר
 לחיזום הוא בין יסוד למל'. והיסוד כבר אמרנו שהי'
 המזיביל ההספעה ויולא ממדרגתו ונכנס לתדרנה ארחת
 שהוא מדה השייכת לתחתונים והיא המל'. אמנם היא
 מדה המקשרת מדותיו למעשה התחתונים והיא המראה
 וזה רצה ה' להתקשר עם התחתונים ולכן כל השפעת
 היסוד הכל כמל'. אמנם כשגורמים העוונות ח"ו ומסלקים
 שכינתו כשיכול אז גורמים שאיט יכר התקשרותו לעולמות
 ומראה כאלו ניתן הספעתו לאחרים והם מקבלים ההשפעה
 ותחתים לעולמות והוא איט מתקשר ח"ו לעולמות והוא כו'
 דלח אהגליא חסד כסופ אמה. כי פיקר ההשפעה והענינה שם
 החכמי כי היצין חסד ממנו החנוק (מלשון את חיובק' ש
 אהגליא חסד כסופ אמה. ולכן בשומחת מקדש וקדשו ג'
 הערלה וכשמביא קרבן ומתקן אז אהגליא חסד כסופ א'
 החסד כסופ אמה ומס' למל' ויחגלה התקשרו לעולמות ג'
 אש חקופא אלא שפיקר החיקין הוא החגלות הרבה
 חלג וכדומה שהנביר על נפשו מדת הדק ח"ו אז ליקר ג'
 הכינה תשיבה עוודע וו"ש כי העי

הערלה החוספת על היסוד. והכן זה. וזה נקרא
 יד היא כחסד כנ"ל בסוד שמאלו פחת לראשי ויימינו
 הוא הספה וההספעה. וכאשר מעבירים הערלה
 לאהיות הקליפות בקדש שהוא ברית קדש והס'
 . ולכן חטאת הגבור חסד דו"א. שגורם שיחגלה
 . וכן העברת הקליפות הוא פ"י מדת הדין גבורה
 . משא"כ חטאת יחיד שכל על חטא ענין חטאת
 יקין כשרשו במדת הגבורה ומתמתק חסד פ"י
 הגבור והיחיד הן בחו"ג :

העולה בת"ח דו"א. העולה מכפרת על עשה כהם
 בת"ח שהוא פיקר ההטבה והוא ניק' כו'
 רשמים יכולים להיות כרום התעלות כי גרואתו מה כו'
 חסד שהוא המעוררות מלד עזמותו וזה לא שיך רק כו'
 נגלף ח"ת עילה עד הכתר ולכן מי שחסר לנפשו אינה עו

ח כנגד אכריו שהוא פיקר הגוף ולכן חיקונו
 ית"ח עולה עד למעלה עד הכתר כידוע כי
 ממט חסדים מדרגתו מתעורר להשפיע משא"כ
 השייכים לעולמות ולא כמה שלמעלה והכן זה
 פ"י שחסר מ"ע שחיקוט כעולה הוא בת"ח דו"א :
 ובחי

העולה בת"ח דו"א. העולה מכפרת על עשה כהם
 בת"ח שהוא פיקר ההטבה והוא ניק' כו'
 רשמים יכולים להיות כרום התעלות כי גרואתו מה כו'
 חסד שהוא המעוררות מלד עזמותו וזה לא שיך רק כו'
 נגלף ח"ת עילה עד הכתר ולכן מי שחסר לנפשו אינה עו

זבחי שלמי צבור ואשמות. אלו הן אשמות
 אשם גזלות אשם מעילות אשם שפתה
 תרופה אשם נזיר אשם מצורע אשם תלוי.
 שהיטתן בצפון וקבול דמן בבלי שרת
 בצפון ודמן מעון שתי מתנות שהן ארבע.
 ונאכלין לפנין מן הקלעים לזכרי כהנה בכלי מאכל ליום ולילה
 עד הצות:

זבחי שלמי צבור. בנ"ה:
 אשמות. ביסוד. והוא כולל
 ויק על כן הם ששה אשמות.
 והששי אשם תלוי כידוע: (ועיון
 בתו"ח) ובל אלו ק"ק ויהי דמק'
 הם קדשים קלים:
 התורה

התורה

ליקומי הגריא

חטאת מינה סלקא. ולכן לרובים בכל המועדים ור"ח שציר לחטאת לכפר על שימחת מקדש
 וקדשו שמטמא החטאת המקדש (פי' ע"י חטאיו מטמא המקדש כגודם אחיות הקל' ח"ו)
 ואחר שמתפרש בה"י בעיר שהיא חולק' כי עשו איש בעיר או סלקא בעילה המועדים.
 והנה בעולה באה על מ"ע והחטאת על מל"ה והנה ערוא אחד בין מינא ובחאלא דא"י
 חסד ונצורה כיונה לאחיון בה חרין גרפין לפרחא בהן ונרפין דלה מ"ע יבואן היא העולה
 ופרחת לעילא כי ע"י מ"ע סלקא אחנא ע"י פקודין דלא חסבה חסבה בגרפין ומעבדין
 לה לפרחא וע"י נאסו במ"ע ולי"ה. ל"ה דלא ליבאו ליה אחיה בגרפין ומ"ע לסלקא
 היונה בגרפה ואיטן דומחא דסרסות לאחדן בריאה ולא מניחין לה לפרחא ולסלקא לגבי
 עילא ולגשנא ברוחא קדושא הכי חטאת דשראל אחד בגרפין דשניחא דאיטן חיון דטורסייא
 דלא תהא עולה בהן בזכוון דשראל לגבי קוב"ה ומעבדין לה ימכבידן נרפחא. וחטאת נגד
 סרפא דבוקה שמספלת הריאה לתעו כנ"ל ואשם תלוי סרפחא תלוי. ושניהם אינם מניחים
 הריאה לגשנ. ואשם תלוי אחיוה בנזף הכהא מקום הכינה ולא מנחת לה לסלקא מנחא.
 וחיון אחיון בה לסלקא (והיבדין מעבדין) השחאתא באיירא ודא עמודא דאתנשיחא דסרפך
 לה בגלותא. וכן מלך הבנינים בהן תלויים ועומדים מחלה זכיות ומחלה פיעות וכן אשם
 תלוי בלדיק יסוד לאחד בין שמיא וארעא. נחלא העולה נימין לסלקא לעילא. ע"י מ"ע.
 וחטאת בא להשליך חיון דלא ליבאו ליה אחיה בגרפין שחבל לעלות ואשם תלוי הוא באחנא
 שהוא בא על הספק אש חטא או לא חטא תלוי כמו תרומה תורה. והוא אחד בתרומות
 והוא דטורא ולכן אשם בא לעולם זכר. וחטאת יחד נקיבה. ודטורא דיקק ויהי מטק'
 וקרובו יותר אל הקדושה תלוי לבאן ולבאן בקליפה וקדושה: (ביאורו לרש"י ויקרא כ"ח א' ב') :
 שלמים

אברי שפר

זבחי שלמי צבור נט"ה. כגון כבשי פלח דבחי הלחם סגן מזירין אח שתי הלחם כהיפסון ותיקת
 דתן. וכן מזירין חדש במקדש. והנה המל' נק' מקדש ה'. כי במדה הוא יתן
 כל מדותיו וכמותו ובורה בה כידוע יתמיד יתן כה שש חדש לפי הפת והתן ולפי הכנת החמורים
 והשש הזה החדש הוא מחלה בג' מדות נט"ה הם הד"ר ולפי שאין העולם יכולים לקבל דין נזיר וכן חסד
 נזיר אין יכולים לקבל כמו שארז"ל השפעת עליהם רוב עיבה ט' ולכן זרף שיחמינו נט"ה (כמו שכתב רבינו
 הגר"א ז"ל) ומשם ליסוד ומשם למל' מקדש ה' נחלא ט"ה הם המכסדים ומתקיים שש החדש במקדש ולכן
 כבשי פלח נט"ה :

אשמות ביסוד וכו' כבר אמרנו כי היסוד בתיב מזירין כל השש המל' לכן הוא טולל ויהי
 ולכן הובכ ו' אשמות. וכלל באשם בא על מי שנסם כנסם בראות דלאו דל"ה

תפלת שחרית

התודה ואיל נזיר חו"ג
 דנוק'
 תודה בחסד. הודו לה' כי טוב.
 ואיל בנבונה: ושלמים בת"ת
 דנוק': הבכור והמעשר
 והפסח בנה"י דנוק': וכ"ו
 עלייתם בחכמה דעשיה:
 וכי"ג

התודה ואיל נזיר קדשים קלים
 שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי
 מתנות שֶׁהן ארבע. ונאכלין בכל העיר
 לכל אדם בכל מאכל ליום ולילה עד
 חצות: המזרם מהם פיוצא בהם אלא
 שמהמזרם נאכל לפהנים לנשיהם ולבניהם
 ולעבדיהם: שלמים קדשים קלים
 שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שֶׁהן ארבע
 ונאכלין בקד העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד:
 המזרם מהם פיוצא בהם אלא שמהמזרם נאכל לפהנים לנשיהם
 ולבניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים שחיטתן

בכל

ליקוטי הגרי"א

שלמים הוא לטן שלומים שכל הקרבנות באים על חטא עילה ומנחה על מ"ע וע' כפ'
 ויקרא ט' ע"ב ומטאת ואשם על מל"ט כ"א במקומו. אלא (שמנחה ומטאת בנו"ה)
 וג"ת

אמרי יעקב

או שהכניס מה דלוי דלוי אלו כנין בשביעת הפקדון כפסד ונשבע ורצה להכניס ממון שאינו שלו ע"י
 השביעה שהיה לאחת את הפקר יהוציא שם שמים לבעלה נמצא גורם להוציא הקדושה ח"ו לט"א. ומנאל פנס ביסוד
 שהוא המוציא שפע הקדושה ולכן אשם המזיקין הוא ביסוד וכן אשם מעילות כהנה מן ההקדש והוציא לחילוף חוץ
 ממדרגתו היא ג"כ פנס ביסוד. וכן אשם שפחה הרופה שהכניס כרית קודש להג' שפחה הוא ג"כ ביסוד. וכן
 אשם טור שנק' קדוש ונשמת הכניס ג"כ הקדושה לרשות אחרת. וכן אשם מזרע שגא על לטן הרע מוציא רע
 כידוע. והלשון ג"כ כנגד יסוד שמוציא הדביר לחין כידוע. ולכן כל אשמות אלו שמחמקים הכל ביסוד.
 חמס אשמות אלו הם כנגד השפע. שמתוך היסוד המקבל מה' קיימת ואם גרם שיצאו לחוץ חקוק ע"י אשמות
 אלו. אבל אשם חלוי הוא כנגד היסוד בשלמותו כי אשם חלוי בא על הפסק וזה לא שיד אלא במקום
 שיש שני דברים הפכים או ספק לו אם עשה זה או לא וכבר אמרנו כי מקום הס"א הוא חלל היסוד וסס
 צריך להפריד ולהבחין כנ"ל ולכן חיקין אשם חלוי ביסוד: וכל אלו כו'. כבר נתבאר לעיל:

התודה ואיל נזיר

כח"י דנוק'. תודה בא על נס. וצריך להודות על חסד שבעה עמו ה' ית' כי מחלה
 ברתה עליו מדת הדין ומה"כ נילול. כידוע ד' צריטין להודות. והוא חסד דנוק'
 כי הוא מדת הדין כנלל אלא שהיא מתחזקת אותם כהם שמקבלת (כסוד שכל"ה דיעין ה' פעמים אדני
 ג' ככ"ה. ה' פעמים דין ש"ך דיעים ומחוקן כה' פעמים ח' כידוע) חסד מקבלת ההכדים וממתקת
 הדינים ונותנת חסד לנעון לו. וזהו הודו לה' כי סיב כי לעולם השדו שנקו חסד לנעון חסד עולם פס"א
 במתהבית לעולם כידוע והוא העושה הם. ואיל בנבונה דנוק'. כבוד איל דיעוק. כי בנבונה דנוק'
 שם אהיות הס"א כי כיון שצריכה לעשות דין ח"ו ח"כ צריכה לס"א ר"ל. והוא סוד האיל דיעוק בנבונה
 דנוק'. שם לס"א. וכבאברהם שהטו על גבי המזבח כפה הדין והגבור החסד וההלל הס"א ונתפזרו חלקי
 האיל ע"י הטרופה הדינו בנחפזה הס"א פיור להשעים כ"ו והדינים אינם פועלים זה אחר זה בחקופי כ"א
 מעט מעט וכמתוך הנלות כלום החיים יהדינו וכשיגיעו לשופר של איל שהוא המתפתות הדינים דבינה
 בנבונה או יתגלה הדינה עלמא דחור"ו ותה"י הגאולה כ"כ: ושלמים בת"ת דנוק' כי שלמים נק'
 של שם בהם להזכה ולפניהם ולפעלים כידוע וכן ת"ת דנוק' כולל הג"ת דנוק' כידוע והמוצה חלקו כפרך
 ואש המזבח היא בנבונה דין וכן אש חסד כידוע ופעלים ממוזגים הפארת ישראל כידוע:

הבכור והמעשר והפסח

בנה"י דנוק' הנזיר וכהו הקב"ה על ידי נהרון הנכורים כמצרים
 והוא נח שבו כח הנחון והוא נוק' כבוד חני ולא אחר. והייט
 נוק'

תפלת שחרית

סידור כ"י

לְהַחֲמִיר : כָּל דְּבַר שֶׁהָיָה בְּכָלֵל וַיֵּצֵא לְמִטְוֵן מִטְוֵן
אַחַר שְׁלֹא כִעֲנֵנּוּ יֵצֵא לְהַקְלֵל לְהַחֲמִיר : כָּל דְּבַר
שֶׁהָיָה בְּכָלֵל וַיֵּצֵא לְרוֹן פְּרָבֵר הַתְּדֵשׁ אִי אֶתְהָ יִכְוֹל
לְהַחֲמִיר

ביניהם. מימי קדם הוא אבן מאבני הבונים כ"י. סגולות כלילא כמילא אפן אחר בארץ.
ד' אותיות שלה. וכו' י"ג מדות שבתורה אל וארך רחום ותנין כח"ב. אך אפס הי"ג. וכו'

ליקובי הגריא

ולכן כל הוי"ה נכלל בו. וידוע בכלל ע"ס נכלל כל' הוי"ה והיא נקרא בשם הוי"ס
והוא ידוע. והוא ע"ס נכלל בנוכח בה"ה ובפרט בדין (הוי"ב) עבר הלכתי חמש כנגד
חמש ובדין יחיד מסוין בחלוצת בחלוצת הלכתי ית"ה הוא לכן סתום לאחא ויהי בכלל יפרט.
כי ה"ה גבוה מחו"ג כידוע. וכן בחוליות. הכול הענין עליון מהיכל אהבה והיכל זכות.
ופרט וכלל היא בטוקן ג"כ חמש ג"כ חמש. ויסוד היא אהרן ויקרא כל עולל כלם זהו
פרט וכלל : (ביאורו לסי' סוף פ"ג) :

בלל ופרט וכלל בסוד חנ"ת כי הם סילוקי סס ע"ב (שהוא ע"ב חובין נכלל וכו' אהרן
בפרט) דחבר מורה על החובין (כי חסד) ויגובה על האהרן (שהם נחנן נכונה)
שהם כלל ופרט וכלל. דמים דרכן להתדבק וכל דבור ענין קמח למסות עושה מהדבק
במים. ואש דרטי להתפרד. כלל דבר שנסרק מהפרד. וכן כל דבר לא מהדבק וינס התפרד.
וכן מורה בכחבו ובע"פ הן כלל ופרט כהן חו"ג. והורה בע"פ לרדך להחיותה לכלל להורס
בכחבו והוא ע"ה חבורה דה"ג והוא וכלל : (ביאורו לסי' תיקונים קמ"ה ה')

וכן בני כתובים המכתובים זח"ז עד שיבא הכתוב ה"ג כ"י. פ"ה כתי מדיה הראשונה
דבר הלמד מענינו ומסיפוי. הוא מתקום אחר. וכן קורא ליהי בה"ס רני מני ככס
מדוח כ"י ע"ס לבי אימר וכן בני כתובים ג"כ א"ה ללמוד מלפניו א"ל (היה אם לא) מתקום
אחר הי"ט שיבא הכתוב השלישי ויכתיב ביניהם וק"ל : (שכל בזהרת קודם) :

כ"י

שער נפתלי

אמרי שפר

וב"ס כי כענין כ"י כשירון דרעה ו"ל דבא
ד"א סבבאלק בבואו דאר"ו. הוא כ"ס ביע"ס
פ' בא כ"ס א'. וכל כ"ס דאית כ"י ד' ישרון ורבע
פלאכים נחמק עמו סיטינא וארבע סבבאל' ארבע
כסויא סבבאל' נבראיל' דאיל' גימאל' וארבע
סבבאל' עק כשחיה א"ג וחיבה כל ותי חבוי
נפישין שלשין כשירין דרעה' עד דאמלקו סיטינ'
כולהו כשירין דרעה' ואמלקו על אבין דילי פ"ס
וכל סבריה'. ואי נפישין וכו'י שלש כשירין
דע"ס עד דאמלקו סיטינ' כל כשירין דרעה' כ'
בדחא וטנא שלש עלי' סה דרעה' כו' נכל' : ד'
כמות סלאכים. ון שרשים אופנים חיח (שך כנגד
כ"י

למדת הא"ה והוא סוד הס"ל דהחית הן ל"ה כי
על עולה למעלה כידוע. ית"ת היא פניה ג"כ ל"ה
לחל לי טיטיר וקצבה להנהגתו עד בכסף סוף יחזיר
להנהגת א"ה. והטעם הזה הם שפירות הפנים בפניה
אליהם והם שפירות דדיקנא וה"ס עליות ז"ח וז"ל
ככאן סבבאל'ס ככאן כאשר יבאחר : מי אל כמות ככח.
ידוע מה שפירש הרמ"ק ז"ל בתומר דבורה כי מי אל
כמות לסבול כל כך בהחוסה יתן לו ככיסול היות ובאוחו
כח כל החיות הילך האדם ומוסא בו מ"ס. והוא כתי
הכרה שהיא מהדרגה העליונה והיא מקיים את המדרגה
ההחתונה אש"פ שהוא ה"סך המדרגה כאשר ביארנו
לעיל בענין א"ה וככה ג"כ בכל המדרגה של כהר
ככל אקום שהוא והכן זה. וזהו מי אל כמות לעשות בני
הפנים כנושא אהרן ואחמ"ל : טשא עון כחכמה. כי כחמה דו"ה כחמה חלום טשא כ"ן ככס ה"כמה
הדן מהעורר חוקף מדת הדן וארט יוכל ל"כא הכון החל"כ כ"ג מדות ככס יוחר חסד ויהרפק דרעין
לכן טשא עון. וטיקר הבגלות הוא חמד הסכל והחכמה כידוע. ושומר על פ"ס כנינה. כי כנינה דו"ה א"פ כס
כ"י

לְהַחְזִירוֹ לְכָלֵּל עַד שְׁחִיחֻרְצוֹ הַתָּבוֹב לְכָלֵּל בְּפָרוֹשׁ.
 דָּבָר הַקָּדוֹ מְעַנְנֵנו. וְדָבָר הַקָּדוֹ מְסַפּוֹ. וְכֵן שְׁנֵי
 כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁים זֶה אֶת זֶה עַד שְׁיָבֵא הַתָּבוֹב
 הַשְּׁלֵשִׁי וַיְכַרֵּעַ בִּיגִיהֶם :

חסד ח"ה. ואמת תרין נביאי קשום. נוצר חסד יסוד והוא מולא קרישא כידוע בסוד מול העליון. אלאפים מלכות בני אלקים אדני (עם מ' אותיותיהן

הדבולל) נושא עין זהו אמת לעינקב. ופשע שהוא חסד ובה חסד לאברהם. וחמאה (שהוא יהו ביצחק

ליקוטי הגריא

שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁים זֶה לְזֶה הֵן חו"ב. שְׂחֻמָּה הוּא רַחֲמִים כָּף זְכוּת וְזִינָה כָּף חֻבָּה. (והמכריע הוא זיווג ז"כ שעל ידי זיווגם מתיחדים גם אור"א פנים פנים) וכ"ז שאין זיווג בין ז"כ אין זיווג בלא"א כמ"ש שאין נכנס בירושלים של מעלה עד כו'. וכיון שאין מכריע לא יכלו להחיר זה צוה דרך פנים חה בזמן שלא היה המחלקא המכריע. וכל המחלקא הוא בסוד ז"כ זה הוא כל התיקון: (ביאורו לס"ד רפ"א בר"ה לא הו משניחין):

שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁים זֶה לְזֶה חו"ג כִּי עַד"א הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמַרְמוֹ בֵּין אֵשׁ וּמִים ר"ל בֵּין חו"ג וּמְכַרֵּעַ בִּינֵיהֶם שֶׁהֵם שְׁנֵי כְּתוּבִים הַמְּכַחֲשִׁים זֶה לְזֶה עַד שִׁיבֹא הַכְּתוּב הַשְּׁלִישִׁי כו': (ביאורו לתיקון י"ד כו' א')

פוד

אמרי שפר

שער נפתלי

רוכס הדיונין על ידי הפסע כי הוא מתלכטת ממש כמדותיו של ז"א שס כה הדיון. משא"כ כאן כשמהנכרים עליו י"ג מדות הרחמים הוא ועובר על פסע שמוחק רוכס הדין ונעשה מפסע פסע. כמ"ש רבינו בס"ד. ונראה לי כי שם כו"א הבינה דילי' שהוא חסובה הוא חסובה מיראה מפני שיש שם מדת הדין. ונחשבה מיראה אינו נמחק הפסע כי ודוּת נעשו כנגות משא"כ כאן שאין כאן מדת הדין כלל רק חסד א"כ הבינה שהיא חסובה היא חסובה מאהבה אהבת חסד ודוּת נעשו כוכיזת ונעשה

בי"ע כידוע שרפים בבריאה חיות ביצירה אטונים בעשיה) ושרפים כולל שנים בלאבים עברים. והן השרים ברת פ"ע א"ח מ'לאבים ע'ברים א"פנים חיות: ומ"ש תרין הוי וחד אתחור. ע"י כביאור הנגון ר"י אייזיק הנ"ל מה שכתב על זה שם: ד"ל רבינו בשיר השירים ד' פ' י"ג. והן י"ג א' אל (ב) רחום. פ"י שררם בצדה. ג) והגון. פ"י

שעושה

מפסע שסע: לשארית נחלתו נחסד. והוא כמסר"ל למי שמשים עלמו כשיירם כמו שדרשו חו"ל על הפסוק הג"ל כי החסד דו"א אינו חסד נגוד כי הרי שם יש הכרעה של ג' מדות חסד הר"ר וכיון ששיד'נו דין הדין מעכב על החסד. והוא לכל אדם אם זוכה טחן לו חסד משא"כ באצרות הי"ג מדות של החסד אין בו דין כלל. ואינו אלא למי שיכפל את עלמו ולא יחש על העולם הזה כלל כי החסד הזה אינו שייך לזה העולם כלל כי כל החסדים שבו העולם יש דין כנגדם וזהו למי שטובה עלמו כשיירם: לא החזיק בו'. הוא פשוט: כי חסן כו'. כמבואר בפנים: ישוב ירחמינו. כו"ה. כי ירחמינו בולל אוחנו כתיבה זאת כי ירחמינו פי' ירחם אוחנו והמדות אשר מתנהגים בעוה"ז הם ט"ה דו"א כו"ל והם שייכים לנו ואף כי למטה הם ממחנים בדין וטסים לדין מ"מ כ"ג מדות הם רחמים וזה ירחמינו וידוע כי הבינה הנק' חסובה מנעת עד ט"ה ת"ק שיה כידוע. והיא מתקת אוחם וזה ישוב ירחמינו והבן: יכבוש עונותינו. כיסוד. כי למטה כו"א שייך אחרת העון כיסוד בסוד הערלה כו"ל אבל למעלה יכבוש עונותינו והוא כמסר"ל כובש את העון שטבבו ומסלו למטה והוא סוד ערלה כטובה: ומשליך כמילות ים כמל', והוא מל' דו"א עשרת היסוד. שהוא מקום כאל הטפה ומוכן לנחל למל'. והיינו כי נתמזגו כבר כל המדות וירדו כבר ממדרגת הו"א לכו' החמולפת כ"ט לנוק' ואינו עומד רק ליתן למל'. וז"ל לו לחזור עוד. והוא עשרת היסוד. ואם נודמים החסדים לקבל הפסע ח"ו ולא ליתן למל' אבל פי' יג מדות משליך החסדים כמילות ים טוק' דחאי"ד ועי"ז יוכל לירוח כמל' הפסע שנעשרת כו"ל: וכ"ז דו"א ט'. כי כו"א הם פ' ונטק' אינם רק ד' ולכן הם כפסוק נפ"ע חתן אמת כו' כי הם דנוק' ח"פ ומשם יסוד והיה לארבעה ראשים כי נגד מה שלמעלה אין לה רק כח הקבלה והג' מחזק שמקבלת נג' חלקים דחד"ר אבל פסולתה בעמפה אין לה רק הקבלה ח"ש חתן אמת לישקב נג' אכן הם חד"ר כי ישקב הוא רחמים והוא מוח הדעת דילה. חסד לאברהם הוא מדת החסד והוא

תפלת שחרית

סידור ב"י

ביצחק) אשר נשבעת ב' ונקד
יסוד ירדה. ודם ב' מולות ב'
יסודות. וכן הם מסודרים כאן.
וע"ב עלייתן ועוד) עד א"מ
דקט"ו:

יהי רצון סלפנקה יי אלהינו ואלהי אבותינו
שיבנה בית המקדש בסתרך בייסו ותן הלקנו
בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים
קדמוניות:

ובברוך

ברוך

ליקוטי הגרא

עוד כ' נתיקון כ"א ג' א' ד"ה ועליהו. כי הן חזי שלמי חד בעד"ה אחד נדרק וב'
שלמא הן במחיבתא עילאה דתנ"ה ומחיבתא תתאה דתנ"ה והן ב' שלמות מכרישין
בין המחלוקת דבין הגדדים ובמ"ש נפ' נראשית בענין ג' ימים הראשונים ומחלוקת נשני
ובג' הכרע כו' ב' כחוסים המכחישים כו' שיה מ"ס קד ולא ויה אש חס ויבש ואחא רוחא
ואכרע בנייהו חס ולא עכ"ל:

הענין שפל ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח. ואחר שנליש
מאלהינו ונחרחקנו משל אדמתינו שהוא ביהמ"ק אין לו לא הורה כמ"ס מלכה
ושריה בגוים אין תורה. ולא עבודה. ולכן אטו למורים אחד התפלה שהיא במקום עבודה
שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו ומהיה עבודה שלמה ותן חלקנו בתורהך ולא נשחיר כ"א
גמ"ח כשארז"ל כשחרכ ביהמ"ק בנו ואמרי ח"ו שאין לו תקומה. כי אין לנו לא תורה
ולא עבודה אחר ר' יוחנן בן זכאי ועוד נשחיר לו דבר אחד והוא גמ"ח כמ"ס שולם
חסד יבנה: (פכ"ל רבינו נב"ה ו' פטוק ד'): [וכ"ל כמו בן כהן שהקטו איהו מקדמן במקום
קרבנות שהיא עבודה ולכן אטו מחפליים כמו אחר התפלה שהיא עבודה כמ"ס רבינו]:

כל

שיער נפתח

אמרי שפר

שעורה כחבת תן אפילו שאינו נדרק כ"ב. (ד ה)
אך אפי"ס. נחשב לבי לרשעים ולצדיקים. (ו דב)
חסד. (ז וזבת. ח) נזוד חסד. פ"י זכות אבות.
ט) לאלפים. פ"י שזודו זכות כל דור לאלפים.
י) נישא עין. (יא ופסע. יב) חסונה. (יג) ונקת.
עכ"ל: — בענין יג' סודות ע"י מ"ס האריז"ל סודן
בג"ח ובפ"ח וע"י מ"ס רבינו בספרו דברי יצחק
פ"ב:

והוא מוח הכמה. אשר נשכפת הוא מדה הדין דילתק
כמו שנאמר וזכפתו ליתק. והענין כי האבות כל א'
התנהגו עמו הקב"ה כפי מדתו והנהגתו והנה האבות
הם המרכבה דהיינו שכל מעשיהם היה כאלו הם גרון
ציד ההוצג בו ונשלו כחידתם ולא היו שוטים כנחידתם
כלל רק הגבו פלגם ככלי ציד הקב"ה לפשות בו רצונו
של הקב"ה. ואברהם הכין פלגו בכל חסד שיביג
שיראה הקב"ה לפשות יהיה הוא עושה כשכילו והכב
שהקב"ה עושה החסד ולא הוא ולכן ברחו פליו השכינה
ונפשה מרכבה אליה ובה היה נשפט החסד מו"ח לאברהם

ל

ליתן ט' לפשות החסד. ולפי זה המלכות שהיא השכינה שרתה פליו רק בכח' מוח ומתכנה אהל כל'
הפעולה כפחה היה אברהם והמוח הוא כח' הכמה ימין. כי התכנה הוא רצונו לפשות כל' נבול אלה
השכינה מנבלת איהו ולכן מוח דאברהם הוא הכמה. וכן נשקב שהוא היה מרכבה למדת האמת פסוק
תשאר רחמים כי האמת הוא התורה והוא רחמים ממוצג בין חסד לדין שהיה לקבל פליו של תורה
צריך למסר נשאו ומאודו ע"ה ואח התורה אדם כל'. וכן צריך להשפיע חסידות לתלמידים וכן לקבל האמת
ממי שאמר ולמבור נשאו להבין האמת וכל הנישיות האלה יג' ישקב אכ"ט ע"ה וכל אלה לא חשב
נשאו לכלום רק כל מה שחדש נהורה חשב שהקב"ה מחדש רק הוא כנרון ציד האצט ט' כנ"ל. והוא
שרתה פליו השכינה בכח' מוח דעת. שמתו התורה כידוע כי המעשה שהיא אמת כנ"ל היה ישקב כל'
המעשה שלה. והוא חתן אמת לישקב. וכן יתקן כל עבדותו היה נחשדות נשאו (כסל כה הדין אלו
ומדחיו ולשכור יצרו נקדטו חיה כל ענין העקרונה וחמיר היה מפרד טן ישבד על רצון יצרו שלא יג"ב
פליו יצרו והוא פחד יתקן וככל דרכו היה חמיר ירא כלל יבגשו הארטיים נבכל הקדושה ושפה חמיר פעולת
לדוד את הקדושה שלא יבגשו כה ולא ישרת כה שרית והוא הכפית הס"ח וכל התחממות כיה היה
הכל

תפלת אברי שער שחרית מב

הכל ע"י השכינה שהיתה רוכבת עליו כנ"ל והוא היה כלי הגבורה. והיא היתה מחזינה עלו השכינה לגבורה. והיא הפגנלה את החכמה כידוע והוא דין. וזהו ושבעתו ליתחן כי האוק' בכלל נבנית מגבורות ודינים לפי שאריכה להחלש כס"א ולכן לדינה גבורה ודין להכניסם והוא נק' שבעה כידוע שבה בשפן. ומ"א ארבע נשבעת לאחינו הרי כולל בחיבת אחינו שאר האבות ג"כ אברהם ויעקב הוא כדל"ה להחתיק את יתחק שהם הסד ורחמים ככלל שמתחייקם את הדין:

מימי קדם הוא חכן נ"י. חכן הוא יסוד דטוק' כבוד ג"ן נעול בו' אכ"ן נ"י ג"ן. ב"ן דלכן הוא מ"ן דילה שהוא הציור מנשמת התחתינים שנחקטו כמעשיהם הטובים ויש בה' ב' בחינות בחי' פגזותם ובחי' קבלתם. והם ב' הוי"ח נ"י ב"ן ושם ב"ן הוא ממש ב' הוי"ח שכל אחיות כסולות ואפי' ח"ד מילוחו ו"ד נ"י י' אמנם בלכן טוסף ח' והוא רומז לשפע שקבלה ונפשה שם ג"ן כוה יו"ד ה"ה וא"י ה"ה. והנה הבונים הם ששת ימי המעשה כי בכל"ה מו' ימים ספלו בו אחד מששה מדות תמ"ת נה"י ובהם ברא כל העולם ולכן ו"ק נקראים בונים. והנה כשח"ו נלפידו בלכן הא"ל ממש ח"ו חכן חלש הבונים הכל. אבל כשיתגלה לפת"ל י"ג ח"ד וזו מדת הדין גורמת ח"ו כי האכן הא"ל נמשח ח"ו חכן חלש הבונים הכל. והוא כי ע"י י"ג ח"ד דל"ה המתחלים כו"א. מתחיל היתה לראש פינה שכל הימים ישנו חליה כבוד שנת. והוא כי ע"י י"ג ח"ד וזו נקראו ימים חלו ימי קדם הדין שבששת ימי המעשה הא"ל ויהי' הכל הסד גמור שאין שייך בו דין כלל וזו נקראו ימים חלו ימי קדם ימים קדמוניות ימים דפתיקא שהיו ח"א. והוא כי ידוע כי עיקר חידוש הבריאה בסיד המלומם הוא מה שנחחדש כח הדין לפי השנתינו האנו מעינים כך שנחחדש הכח הזה. משא"כ החסד הגמור שאין בו דין כלל הוא פתיקא והבן זה. והוא מימי קדם. שיסוד דטוק' מקבלת מימי קדם חלו שבח"א. וז"ש מרגלית כליאל מכלל המקבלת מכל הא"ק וכלולים בה: אופן ח' בלחך. ר"ל שהוא ג"כ ראי' ככלל שהיא נק' אופן ח' בלחך שמתלבשת כשפי' ומבואר שם שכלולה מכולם: ד' אוחיות שלה. פי' הג' מוחין שלה ואכן הא"ל הן ד' אוחיות אדני' אדני' ג' מוחין י' אכן הא"ל. א"ל"ג ש"ל"ג נ' מוחין ח' כתר י' חכמה ל' בינה. ד' היא מלכות רביעית כידוע: וכ"ה י"ג מדות שפזרה. כבר כתב רבינו הגר"א במקום אחר כי י"ג מדות דמי אל כמחך הן דל"ה אופן וי"ג דחיות הן המתמסותן כו"א: אל רחום ומנון. אל ע"ב. אל ע"ד מי אל כמחך. רחום ע"ד ט"א שון מלך הרחמים הוא ט"א שון ככלל. ומאן ע"ד עיכר על שפע כי מנון הוא יותר. רחמים מרחום דהיינו מלכד שמהם עליו ט"א להפרישו בשכיל הפון וישאו. עוד הוא חונן ונותן ועובר על שפע שהוא מעביר הספע ונעשה שפע מדורות נעשה וכיוצא כנ"ל: ארך אפים ח"ג. ע"ד לשאריה נחלתו ולא החזיק לפד אפי' כי לשאריה נחלתו הם האדוקים שמשמים פלגם כשיריים כמו שדרשו חז"ל ולא החזיק לפד אפי' כנוד הרשעים וזהו ארך אפים לנדיקים ולרשעים: ורב חסד ח"ח. ע"ד כי חסן חסד הוא: וחתח חרין נביאי קאשו. משורסם ככל דברי הוהר כי קבלת הגבוהה הוא מט"ה וחס נקראים נביאי קאשו. והענין כי נביא מלשון יד שפתיים ידוע כי כבודו יח' לא שייך בו דבור כלל. רק בהתמכרותו אל השולמות או ע"י הנשמות הוא מדבר אל הנביאים והכל ע"י המל' שהוא הגדה השייכת לשולמות. והשפע הנטושה שנתן לנביאים ע"י המל' הוא דרך ט"ה שם המדות המתחפטים עם מדה המל' הנגזת שוה"ו כאשר כבר ביארנו לפיל. והנה הם נביאי קאשו ודאי. כי אח זה לשומח זה עשה להורים. כי ע"י החפלים והאמה כותבת מתלבשת המל' ח"ו ג"כ בקליפות. וכשהיא ח"ו כלבוש הקליפות או ח"ו השקר מפסיק בינה לנשמה שפלה ח"ו בקליפות. שהוא ענין שכל האדם שנחטקו בדמיונות הוא נבואה ח"ו אפי' יתנבא סדאי שקר יתנבא כי נבואתו לא בא מנה"ה כנ"ל אבל הנדיק אם יתנבא בא נבואתו מט"ה כי אין הספק בין נשמתו למלכותו וזו הוא ודאי נביא אמת ולכן נק' נביאי קאשו ולכן חיבת ואמת רומז לט"ה: ט"ז חסד יסוד. כי ט"ז אוחיות נגור והוא לניר החסד שהוא יסוד דעם אצגלו חסד פסים אמה שהוא לניר שדרך בו יולא ההשפעה למל'. והשפע עיקרו הוא החסד. וגם הוא ט"ז את החסד שלא יהיו ממש הקליפות. יכבוש פוטחיתו כנ"ל וציוהר לריך שייור במקום דשניה הויקא והוא במקום היסוד שחסף עליו הערלה כנ"ל: והוא מולא קדישא כו"א מולא מלשון יול מיס והוא נגור החסד כנ"ל. והוא מול עליון יסוד דרכורא כי יש ג"כ מול תחתון ויקה כדלקמן: לאלפים מל'. פי' שהיא נגור החסד שיכנס למל' שהיא אלפים כמבואר בפנים כי אלפים בגי' שמות המל' ומ"ש לאלפים ביון שהיא המל' והיא נק' אלפים. הטעם כי בכאן איש המל' עלמו רק עפרת היסוד וכבר אמרנו כי עפרת היסוד הוא מה שפומד רק ליתן למל' כי אם כבר הוכן כל ההשפעה לבנם בגדר ההנהגת המל' וזהו לאלפים שכןאן פומד לבנם למל' הנק' אלפים. (ונ"ל כי ידוע כי שם אה"ה כבינה ושם אלקים ושם אדני כמל' וידוע במקום שמשפטים שם אה"ה שהוא הבינה בזהו דו"ה שם מתהלת המלכות שם אלקים ושם אדני. וידוע כי ג' אלפין שבשם מ"ה רומז לל' שמות המתחלים בא' דהיינו אה"ה אלקים אדני וידוע כי שם ב"ג יש בו ח' אחד כי הוא כבינה אה"ה ומל' יש בה שני שמות אלקים אדני המתחלים בא' ולכן שם מ"ה ז"ל הטלל שניהם בינה ומלכות יש בו ג' אלפין וזהו נגור חסד לאלפים פומד החסד שיתכנס למלכות האלקים שיש בו שני שמות המתחלים באלפין אלקים אדני כנ"ל): נושא עמן זהו אמת ליעקב (פי' מה שהכחתי בקליפותי הגר"א כשם הדרת קודש). והוא

תפלת אמרי שפר שחרית

והוא מוח דעת דנוק' והוא מרת הרחמים. והנה נמי אל כבוד טעם פין נאמר לשל שהוא נחמה דו"ל.
והענין כי לשל אמרת ככה נשאלת העין שהוא נחמה כג"ל. אבל כאן דובר במקום נשאלת פין והוא במקום
רוחם העין. והוא כמל' שש נרשמים הפזויות. וכשתגלה העתיקה נושא העין והוא פ"י אחת ליעקב מוח
הדעת שנטוק'. והייט כי נאמת אם תרשע מה חשבל לו כי בו חין שום פסם ח"ו. ועיקר הנסח איט רק כח
שמדת הדין אינה מנחת לו להפסיק משוב פ"י החאשים וכ"ו כהנהגה הוא שש ים מרת כדין. מחא"כ
כשתגלה ח"ל שאין עיין בו דין כלל או כשל העין מכל וכל כמינן לכל חשבל. והוא נושא פין פ"י שטשא
את העין למעלה במקום ח"ל וכס כשל את העין ולא נשאר שום רושם ח"ל כמל'. והכל פ"י מוח הדעת
ככה כי ידוע כי הדעת טולה עד למעלה כבוד אחת ליעקב כג"ל שהוא רחמים. ורחמים טולה עד רחם
המעלות כג"ל (כד"ה השלה כח"ה דו"ל) מחא"כ כבוד דין: וכפס שהוא חסד ובה חסד לאברהם. והוא
מוח הנמה דטוק' מרת החסד. כי פספס הוא יותר משון כמו שארז"ל יוחא שפסיס חלו המרדים חכן נשאלת כשפס
הסם המרדית הוא יותר חסד מנשאלת העין: ותחלה חסר נכפת כ"ו מוח כינה דטוק' כארז ינארת לשל
כי הינה נרשמת עוונה שבה נכשעט וכבר כהנ דניט בליקזיס כשהדרת קודם העפעס הוא עד הצבור
יחאן שמתנה מוח כינה הג"ל שנגבורה שהוא מרת הדין איט טשא רך שנה הג"ל חסד: ויקה יסד
ידיה. ויקה אחיות ויקה כבוד ויקה הכל כי יסד דטוק' מקבלת את יסד דטורה שנק' כל וזה ויקה
הכל. ועיד ויקה לשון נקיון וחסרון שהוא מקום הקבלה למדת המל' שטראה שם חסרון שערך למלאת אחת
דהייט שטראה כמל' הנטריות החתומים לקבלת השפע והגזור היה שמה' הוא יסד החסרון מקום הקבלה.
ועוד הוא סוד אכ"ן הג"ל כ"ן דילה שהוא חזק כדוע שריכה לנקות שלא יהיה כנ"ן הג"ל דבר המרד
ומתקיקה מעטלה ז"ל וזה ויקה: והן כ"ו מולות ט'. פ"י טעם ויקה הם כ"ו יסדות דטורה ויק' כג"ל:
וקן הם מסודרים כאן. פ"י כנבדוחא דר' ישמעאל הם מפס כמות סדר הג"ל פ' דו"ל וד' דטוק': מקל
וחומר. כ"ל שהוא כתר דו"ל כשעלה לח"ל שהוא מי אל כבוד פ"י שהוא קל וחומר החסד כתר דו"ל הוא
חסד גמור כ"ס דמי אל כבוד מי יוכל להיגן האל שהוא החסד הגדול שח"ל פ"י חיקוי דיקאן. (וג"ל
כי קל הוא הא"ל שלא ים בו שיטת להמרח שהוא דין וחומר הוא כתר דו"ל שים ט שורס הדין. ועוד
כ"ל כי קל חמר נ"י שפ"י כמחן כשלים חלטי"ם והוא הדיקאן שג"ל לטוקן דיקר כפ"ם ריכט כשד"ל וכן שפ"י
הארץ כשפ"י ח"ל כ"ס ח"ל כמילואו נ"י שפ"י וה"י חזוהי כידוע וכן ענר ח' אחוזה דלא פסות ומלח):
ומגודה שיה. הוא טשא פין. והענין כי כבר אמרת כי הנמה דו"ל שהוא הרען של מחזיק וטלן ט חדר
חין יוכל לישא פין. שהדיון מעכב. כי חסדו הוא החסד שים דין כגדו. מחא"כ כששלב כח"ל ושקבל מפס
וגלה בו החסד שח"ל חין עיין בו דין כלל חכן טשא פין. חשפ"ם כח"ל ים ט דין. מ"ם יוכל להחסד
פ"י הנחמה לח"ל. כי הנמה דו"ל שם חין הדין יסד ועי"ן יכל להחזיר אל ח"ל שהוא חסד גמור.
והמל' מפני שזה חסד היה חסד חשפ"ם חלינס דומים זה לזה. מ"ם מחזברים. ועי"ן שלט הח"ל של כל
כדושת ח"ל חשפ"ם על מרת הדין שלו ועושה חסד גמור. והוא דומת גודיה שיה. מפני שים כשרי הפנינים
חיכה ח' שיה כשרינס עי"ן ישתו גם כשאר הפנינים ורינס חלינס שייכים לחיכה וזה כלל וכן וכ: מבין
חכ ט' הוא ועובר על פסע. כי פ"י תשובה מלהבה נשא ודושת כוכיח כג"ל כי פ"י תשובה מלהבה
משערך על ז"ל י"ג חיקוי דיקאן דח"ל והם הם הוכיח כי שם חין דין ועשה מפסע שפס סינן כג"ל וזהו
דוגמת מה הגד. האד השזה כזרס שפנינס חשוכים השושת. תשובה מיראה נשא ודושת כוכיח
ותשובה מלהבה נשא ודושת כוכיח: מכלל ופרס. הוא לשחית נחלו. כי חין ככלל אלח מה שפריס
דוהקא לשחית נחלו למי שחשם פגמו כשריים כג"ל: מפרס וכלל. הוא לא החיך לפד חש כי עשה
כלל מוסף על הפרס ורכי כל מילי חשילו כל חרט חש' מי שמתחך עליה חק ר"ל ממדת הדין מ"ם לא
החזיק לפד חש. כי כהנהגה עליה הי"ן מדוח הג"ל שפ חש' חק שיהחך לסיכה: כלל ופרס וכלל הוא
כי חק חסד הוא ח"ה שכלל מוח"ג רחמים ממונע בין חסד לדין כמו כן כלל ופרס וכלל ממונע בין
כלל ופרס לפרס וכלל כי כלל ופרס ממשע כל מילי ופרס וכלל מרנה כל מילי. וכלל ופרס וכלל מפרס
וממשע מרכה כשין הפרס וממשע חאר מילי (ועוד) כי כלל הוא כדושת כלל ה"ח פרס הוא כח"ג סוד
אנכשעט דידים וכלל כח"ה והוא איט מרכה רך כשין הפרס כי ידוע כי תפ"ח הם ההגה שיה"ג חיש
מרכה רך הדין שם משין שיה"כ מחא"כ כפרס וכלל שם חרין שאין יסד כח"ג ריכט בליקזיס ויש
גם כשה"ל חשילו שחן כשין הפרס והכן זה): מכלל שהוא ערך לפרס שהוא ערך לכלל. הוא
יפוג ירחמיט ט"ה. שם חרין פלגי נושא. וח"ל זה כלה זה. כי גלה הוא כח הגזון ולא עיין משון חלח
חם ים מי שגמט. והוא פ"י ירחוח חש"ל כבוד כג"ל. או ערך הדו לנשא שמה לפ"ל. וכן ככל מקום.
כבוד ירחוח מדרנה שלמפה וכגמל ירחוח חש"ל כבוד כג"ל. והוא הדו והדו. וכלל הדו חן מי שגמט וכלל שם
חין הדו כי הדוד וההדר הוא חסד הנחלץ. והוא כלל שערך לפרס ופרס שערך לכלל והכן זה: כל דבר שיהי ככלל
וח"ל מן הכלל ללמד לא ללמד על פגמו יחן חלח ללמד על הכלל כולו יחן. הוא יסד שחן חללנו שחן

בכלל הו"א מדותיו של הקב"ה ונכלל בתוך מדה של המל' (שהוא ג"כ מדה א' שלו) וזה נקרא שינוי מן הכלל כי לכאורה נראה שאר המדות אינם נכנסים למדת המל' רק היסוד בלבד אבל באמת ללמד על הכלל כולו יצא היסוד כולו מכל המס' שלמשה חמתו וטולם נכנסו על ידו לחוך המל': כל דבר שהיה כנכלל ויציא לקטן טוען א' שהוא כעניינו יצא להקל ולא להחמיר. וזה עשרת היסוד כי אפ"ס עשרת היסוד הוא מל' כידוע מ"מ הוא מל' דו"א ולא מל' נוק' כידוע. וזה נקרא כי אפ"ס שינוי מ"מ הוא כענינו עשרת היסוד בכלל הו"א וקאי על השפע שהיא הסיפה שבתוך עשרת היסוד ושומר מוכן ליצחק למל'. יצא להקל ולא להחמיר כי עדין השפע כל זמן שלא נכלל בנוק' הוא לזכר חסד התגלות חסד כפום אמת: אבל אם יצא לקטן טוען אחר שלא כענינו והיינו חתן אמת ליעקב שהוא מוח הדעת שנוק' דהיינו שכבר נכנס בתוך האוק' ונכניח חמתו ונשחנה להיות כנוק' כי בחלה היה כלול בדבורא כידוע כי מיסוד לדבורא נעשה דעת דנוק' כי קיבץ כל הדינים שבה' קצות שהוא חלק א' מהיסוד (וכששנייהם ביחד חו"ג חסדים ביסוד ונכירות בעשרה) חמתו נעשו הדעת כידוע נמצא שהוא שלא כענינו כי בחלה היה בדבורא ואח"כ בנוק' יצא להקל ולהחמיר שיש בו ד' בחינות דו"א חסד ודין וכן הוא מוח האמנשי דעת טטה לימץ ולשחאל: דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש. הוא חסד לאברהם מוח חכמה דנוק' כנ"ל ועיקר בנינו מו"א שפיקרו חסד ואין לו שייכות עם נוק' כלל משני שהיא דין אלא שמ"מ נעשה מוח לנוק' כדי להחמיק הדינים שבה נמצא שהיה בכלל הו"א ויצא לידון בדבר החדש בנוק' שהיא המהוה כל החדשות מכל העולמות שבה נשתיירו כידוע ומ"מ כיון שנכנס בחובה נעשה כמותה ואי אמת יכול להחזירו ללכלו עד שיחזירו הכתוב בפרוש דהיינו שיהיה נרשם כמל' מעשיו הטובים עד שנגרום עי"ז עליית העולמות עד שיהיה אור הלבנה כאור החמה: דבר הלמד מטינו כו'. הוא אשר נשבעת לאבותינו והוא מוח הבינה ושכפעתו ליצחק כנ"ל שהוא נכרות דייס והוא ביד לטק' בנס הוא כל בנינה מגבורות דייס והוא דבר הלמד מענינו: שני טובים המכחישים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם. כי הדבורא והנוק' ז"א ומל' הם שני כחובים המכחישים זה את זה כי הו"א חסד והמל' דין כנ"ל. וביסוד דנוק' שהוא מקום קבלתה הוא מקום ההכרעה כי יסוד דו"א נכנס ביסוד דמל' (כי א"א להיות שפע אם לא נהיות מקבל ודוק) ומתחברים יחד ומתמזגים שני המדות חסד ודין הכתוב השלישי המכריע:

הלכות פסד"ז

מעשה רב

ליקטו דינים וביאורים

- (א) **מ"ש להספיל ס'** ובלבד עם מנין עשרה. ג"ע. דבגמ' מוכח דאפי' בלא י' לידן לפשות כוונתיקין. דאמרינן ירד לטבול אם יוכל לפלח ולהבסוח ולקרות עד שלא ספן החמה. ומקמינן לה בגמ' כוונתיקין ושם לא היה עשרה. דהא חסיים יפססה במ"ט ויקרא. וצ"ל דסוגנו בגוונא דמתפלל בדיכ"ג דאסור שם להקדים שפלתו לפעלה הנטור. אם לא שמתפלל בעשרה לדבורא בטר לבורא לא איכפת לן. וקאמר כאן דאפילו אם רולה להתפלל כוונתיקין לא יתפלל בדיהג"ס ביחיד. אבל עם י"ד מותר ומלוה כנ"ל:

(ב) **א"א** מחזור שיר טו'. והטעם נ"ל דהא אמרו סוף פ"ק דברכות נקבו לקבוע פרשת בלק נק"ט ומפני מה לא קבועה מפני טורח לבור. וא"כ כ"ט שלא נוכל אן לקבוע שם מחזור בלבד. מפני הצורך רק מה שמעורר מרבותי:

(ג) **מותר** לישב טו'. ע' נסי' נ"א ס"ק י"ב ובמג"א סי' נ"ג ס"ק א' ובביאור רבינו שם ס"ק א'. שכל המנהג אינו אלא שומרא בעלמא. ובישחבה הוא רק משום הקדים:

(ד) **בפסד"ז** טו' עד בטעם הוא כידו. ע' נסי' קט"ו. הכתוב ליחד את מנצח

שבש הוא בידו. כאשר זכר רב סיבך ב' סגליו:

ה' שירת הים עד ה' ימלוך לעולם ועד. ואמר אחיו בי לה' המלכה כו'. ואין אומרים פסוקי בא סוס פרעה כו': א"א ובתורהך כתוב לאמר ששע ישראל כו' קודם ישתבח. כי צריך להיות מן וישע עד ה' ימלוך ח"י ששית. וכן או ישר עד ושתבח נ"כ ח"י שמות ואין להוסיף: אין לומר הי"ג שבחים בנשימה אחת רק שלא יפסיק בניהם ברבור ח"ו:

ה' ה' העולמים בעירי תתה הדיה: ה' להתפלל עם הצבור ולדלג כבו שנוכר בש"ע. ועכ"פ יראה לומר ב"ש ותהלה לדוד ושתבח. שאם יתחיל יוצר אור יפסיד ברכות פסיקי דמרה:

אחי לרבים. והנה בחיפתא סוף פ"ג דמגילה אחא. כתב הנכבד ליחוד מנגין אחת לרבים. לרבים אין מנגין אחת ליחוד. אך כבר כתב רבינו בהגהותיו לח' שהיא ט"ס. וג"ל כתב הנכבד ליחוד אין מנגין אחת לרבי' נח"ש הש"פ. וכן הביאה הרי"ף והרא"ש כסף פ' הקורא שמע. והנה המחבר בס' קט"ו סכ"ב. ה"מ בזמן שמתקין לקרות אבל בשאר מקומות חייב לומר חסד וחסד וכו'. והוא לי' הסוד בשם הרמ"ה. והר"ל כ' דוקא כשקורא כל המזמור כלש"ט' העתיק הרמ"ה ט"ס. וכו' הפ"ו ג"ל שיש ג"ח בין בני חירושים לענין הש' שאמרים בהגדה עזי חמרת י"ב ויהי לי לישועה אם יצלה לשטת ולומר יהי לט לישועה. דלתי' הרמ"ה אומר כון שפסוק זה אינו לשון בקשה ט' ולתי' הרמ"ה מותר כון דאינו אלא פסיק ח'. ומדברי רמ"ה משמע דאין כאן פליגיא. עכ"ל הפ"ו. ולפי דברי הפ"ו דפסוק אחד מותר להרמ"ה. אי"כ בפסיק אחת

ה' לא תכלא ט' מותר לשטת מיחד לרבים להרמ"ה שאינו רק פסוק אחד. אבל ג"ל שאין פ"ו דברי הרמ"ה קד ח"ל הרא"ש שם שהביא דברי רבינו יונה. ח"ל דוקא כשקורא אדם כל המזמור או כל הענין כסדר. אבל המתפלל ולומר תפוסים גנה והנה יסל לנטת מיחד לרבים ומרבים ליחוד. ומלחא דסברא היא. עכ"ל הרא"ש. והמקורקבל ששט יראה שדלק ג"כ בין קורא לתתפלל כמ"ה הרמ"ה. ובקורא חש' פ' אחד אומר הרמ"ה דא"כ כ' כשקורא כל המזמור או כל הענין ומשמע דה"ק דהקורא לא מיעביא אס קורא כל המזמור שלא יבנה. אלא חש' אס קורא כל הענין לבר לא כל המזמור דהיינו רק פסוק אחד שהוא ענין שלם כון שכוונתו לקרוא הפסוק הוא והענין המדובר בו משם אין לנטת כלל. אבל המתפלל ואין כוונתו לקרוא הפסוקים רק שחות מלינת חפלתו לומר לפעמים פסוק שלם ולפעמים חצי פסוק ובדומה אחת כנה וחתה גנה או מותר לו לנטת. נמלא מדברי הרמ"ה והרמ"ה אחר הס'. אלא שאש"י במתפלל לא הזכיר הרמ"ה להסדר רק פסוקים ולא מזמור שלם. ולכן ס"ס הרמ"ה שם בס' קט"ו שאם אומר מזמור שלם אומר לשטת. ודברי הרמ"ה קיימים דלא הפ"ו. והנה כאן בפסד"ו הוא דק קריאה ולא דק חפלה ולכן אין לשטת הפ"ו אחת פ' לא תכלא ט' והאמרתו ט"ו ח"ו שטת הוא כנ"ל: אבל בפסוקים שאמרים אחד חפלתו י"ח מנגין מיחד לרבים ומרבים ליחוד כי שם הכוונה רק לחתנים ולא לקרות הפסוקים ק"ג: — מ"ט זכר ט' ב' סגליו. קן כתב בריוקים שנניסח התפלה מהגר"ה הנדפס בסוף ס' רמ"ה. וכן כתב במעשה רב לענין פ' זכר שקורא זכר כסגול חתת הדין וכתב הגאון ר"ח שחלאהין ז"ל. ח"ל חצי שמעתי מפה קודם שקרא בחמש נקודות. ולא ידעתי אם השומעים שמעו ושמו לומר בשם נקודות. או אולי בזקטו חזר ט עכ"ל וביקש מהרמ"ה נ כשל פשלת שכי. שיחקור לעמוד בזה על האמת. ח"ל פשלת שכי וחגתו שמשט כשד חיס חיותו ואתר פצירתו לחי טוה"כ מכל השמרים לפניו שקרא בשם נקודות. והוא נחמדה הלכה חללו בקטנו מדברי הרב עכ"ל:

ה' ואין אומרים כי נח ט"ס ח"ל שם בריוקים שנניסח התפלה הנדפס בס' רמ"ה. כשדמת

אז יסיר אין לומר פ' כי בא סוס וגו'. אף שהוא מהשירה. אך שלא תקנויה בה תפלה. וכבר פ' שכוּפְּלִין פ' ה' ימלך כמו שכוּפְּלִין פטוק כל הנשמה לסיים פטוקי דזמרה ולהלן יתבאר יותר : (ו"א"א) ובתורתך כו'. ח"ל סס. גם אין לומר ובתורתך כתוב לאמר במע ישראל כו' קודם ישתבח ונפל ט"ם בחיבורו' מסיום ו' פטוקי מלכויות דר"ה עכ"ל. מי"ש כי לריך להיות מן עד ה' ימלך ח"י שמות. ומן אז יסיר עד ישתבח נ"כ ח"י שמות ז"ל פ"ע"ח כשבר הזמירות פ"ו אז יסיר יש בו ח"י אזכרות. מן אז יסיר עד ביום ההוא יהי' ה' אחד. והם נגד ח"י אזכרות שיש ביהו כבוד והוא בסוד ה' הפרטופים שיש בילירה כי כבר פירשנו כו' כי יש כמה פרטופים בכל עולם ועולם לכן אע"פ שאמרנו הח"י היותו ביהו כבוד מ"מ לריך להזכיר אותן כאן בשירת הים פעם אחר מטעם הג"ל עכ"ל. עוד כ' שם ח"ל לריך לומר ה' ימלך לעולם ועד ב"פ שמו"ח כו' ופטוק כי בא סוס פרעה כו'. כי הח"י היותו שהחילו מאלו יסיר שמשם החמילו את השירה עד ושמו אחד. לכן אין לומר שמע ישראל כי אז יהיה ד' ואלו לריבין רק י"ח הויה עכ"ל וכן משנה חסידים מסכת תפלה העש"י פ"ח חשיב מויושע עה ה' ימלך ח"י היותו. הרי בדברי רבינו בשני המספרים דח"י היותו הג"ל. אך שרבינו חשיב חשבון אחר. כי האר"י"ל כ' ח"י היותו ולכן חישב ב' היותו דכפל פטוק ה' ימלך ועוד הויה בהרנוס וגם הויה דפ' כי בא סוס. אבל רבינו אינו חושב רק פ' ה' ימלך פעם א'. כי הכפל אינו רק בשביל סיום פטוקי דזמרה כמ"ש לעיל. ולא חשיב המרנוס ולא פ' כי בא סוס. וחישב במקומם אלו השמות. וזמרה יה. זה אלי. אלהי אבי. ולכן לא קאמר רבינו ח"י היות כי אש ח"י שמות. (והנה סוד אלו הח"י שמות כתוב בפע"ח שם בהג"ה ח"ל אבל בכאן רמזים בדיקנא דו"א שיש לו ט' תיקונים ואל"א משפיע בו גם ט' תיקונים הרי ע' וט' גי' ח"י כו' לכן נראה שח"י אזכרות שבשירת הים מדבר בדיקנא דו"א כנו' באירעא שיש בו י"ג תיקוני דיקנא וה' ראשונים שהם אור לח ומלוחלח ואייר קדמון וח"י בהר"י"ח. וגם באופן אחר כו' עכ"ל. והנה בפ"ח שער א"א פ"י חשיב שם י"ג פנימים וי"ג מקיפים בחוך הדיקנא זה חוך זה. והם מספירת החכמה והכתה. עש"ה. ועוד כ' שם ח"ל ואמנם ב' הראשונים דחכמה ונ"ר דכתה הפנימים אין בהם מקיפי' כנ"ל ומקום אלו הם ב'ה' מקומות אחרים שיש בפנים דא"א עכ"ל. ובאשר נלרף י"ג עם ה' אלו הרי ח"י. ואפי' בהמקיפים עלמם נוכל ללרף עוד ה' אור לח ומלוחלח כו' כנ"ל. והנה מצואר שם כי המקיפים הם הולכים להיפך מהפנימים כי בפנימים מתחילין מבינה עד המלכות מלמעלה למטה ובמקיפין להיפך ממטה למעלה ע"ש. והנה ידוע מ"ש רבינו בס"ד כי הי"ג ת"ד סוללים ט' ת"ד דו"א ד' דנוק' שלכן בפטוק מי אל כמוך יש ארבע תיקונים בפטוק בפ"ע שהם תיקוני נוק'. ולכן כאן באז יסיר דכשתיקא תלין כמ"ש בזהר כנ"ל בו הי"ג ת"ד דפנימים ודמקיפים. ולכן בד' תיקונים דנוק' בין בפנימים בין במקיפים יש להם רמז מיוחד בד' שמות מיוחדים. אלא שבמקיפים שהם ממטה למעלה הד' שמות שהם כנגד ד' תיקוני נוק' הם למעלה והם ד' שמות דיושע. ונגמרו הח"י שמות עד ה' ימלך. אמנם בפנימים הוא להיפך מלמעלה למטה. וד' שמות דנוק' הם מפ' כי לה' המלוכה ולמטה. ומתחילין הח"י שמות מאלו יסיר כנ"ל):

ו' מ"ש שאין לומר הי"ג שחיים בנשימה אחת רק שלא יפסיק בניהם בזכור. ז"ל המג"א ר"ש ס"ו ג"ג כל ה"טו שחיים שנישחבה מן שיר ושחבה כו'. עד מטעה יאמר בנשימה א' (של"ה) עכ"ל. ח"ל הרמ"ק בסידורו גרסינן בזהר פ' תרומה כו'. כיון דמטי בר נש לישחבה נעיל קוב"ה שהוא כהרא ישו לי' קמו'. וכ"י שריאת לאהתקנא למימי קמי מלכא עילאה. ואינערריך לאכללא לה בחליסר מכ"ן עילאי דמגוהן אהצרכת. ואינן חליסר טבחינן עילאין כד"א נרד וכרכס קנה וקמון וגו'. והכא אינן שיר ושחבה הלל וזמרה

תפלת ליקוטי דינים וביאורים שחרית

עח וממשלה נגח וגבורה גדולה תהלה ות"ה . קדושה . הא תריסר . ולבנה לחברא לה בדייביו
 ולימא ומלכות . בנן דרביה מתברכא מנייבו . ועל דא אלטריך בשעתא דאחלילת בינייהו
 לשוואה לבא ורשותא זבאי . ולא לשחפי כלל דלא לפסוק בינייהו . ודי פסיק בינייהו . מתחמת
 גרפי כרובייה נפיק חד שלאבא קארי בחילא ואמר פלגיא די פסוק גאחא דקב"ה ישאלא
 ויחפסק . דלא יחמי גאחא דמלכא קדישא . כמה דאת אמר ובל יראה גאיה ה' . בנן דאזנן
 תליסר אזנן גאוח ה' . עכ"ל (של הזכרה) ונקטינן מיני' א' . כי בישתבח הוא הזמנת השמיים
 להתראות לפני ה' . ב' לבין ב"ג חטות המזכרות לכולה ב"ג מזוח של רחמים . ג' .
 שלא להפסיק בדבור וכו' . ד' עונש המפסיק . עכ"ל הרמ"ק . וזוהי מבואר טעם רביט בנאן :
 מ"ש בזהר הנ"ל גבורה וגדולה כבר כ' האר"ל שהוא פשוט ונ"ל גדולה וגבורה
 כטסחא ריחן :

יח דיי העולמים בזירי . ז"ל פע"ח בסוף שער האמידות . כתבו המקובלים הראשונים כל
 האומר חי העולמים הוא פשוט גדול . כי חי הוא חזק מן העולמים . אבל האומר חי
 העולמים הוא מתבר המדות שהם ח"ב ביותר . לכן ל"ל חי העולמים . והוא נכון .
 ע' בתי"ט טוף מס' חמד טעם נכון . פ"ב . וכן בדיוק ניסח"י החפלה שבניארי רביט
 טוף ס' רמ"א כ' . ח"ל . חי העולמים בזירי חחת החיה דוקא כמ"ש החי"ט טוף חמד
 עכ"ל . ח"ל החי"ט . וזהו"י הקריאה חי בזירי . כעין שנאמר (דבראל י' ב') וישנע בתי
 העולם . שהוא סמוך . ויהי' ענייט חיים של העולמים . והוא הטי"ה שהוא חיות של עולם
 כאמור . משא"כ חי בפתח שאיט סמוך ויהי' ענייט העולם שהוא חי . ואין העולם פלמו
 חי על גר האמת . זה דברי הרמב"ם בפ"ב מהל' יסודי התורה שמפני כן הוא אומר חי
 ה' בפתח לפי שאין התורה וחייו שנים . כמו חי הנופס החיים או בתי המלאכים . ולפיכך
 אומר חי פרעה חי נפשו טולם בזירי . ולפיכך הנכון שיאמר חי העולמים בזירי . וכלשון המקרא
 "וישנע בתי העולם . שאז המכוון בחיים של העולמים" והוא כבורא ית' . עכ"ל :

יט אמר נא לביה ומלא לבור בסוף פסוקי חמרה אומר ברוך שאמר עד מהולל בחשבות .
 ואח"כ תהלה לדוד עד מעשה ועד עולם הלליה . כמ"ש בפ"ק דברכות כל האומר
 תהלה לדוד ט' . ואח"כ הללו את ה' מן השמים עד לפני ישראל עם קרובו הלליה . ואח"כ
 הללו אל בקדשו עד כל הגשמה תהלה יי . כמ"ש רש"י בשבת ק"ח ב' . כי שני מחזרים אל
 הן הן פסוקי חמרה . ואח"כ ישתבח . ואח"כ יזכר וק"ש וברכות' ומתפלל עם אטיסר (ס' רב
 ט"ש ס"ק א' ב') :

אם יש לו שבות יותר יאמר כל הלליה . כי לדעת הר"ק והרא"ש בפ' אין שומעין כן כן
 פסוקי חמרה . וכן דעת הרמב"ם . ואם יש לו שבות יותר . יאמר בוד לה' קרא
 עד והוא רחום . וידלג עד והוא רחום שקדם אשרי . כי בנתיים אינם רק פסוקים מלקטים .
 ואם אין שבות ידלג גם מחזור הללו את ה' מן השמים . אם שד אין שבות לא יאמר רק
 ברוך שאמר ותהלה לדוד וישתבח . כמ"ש פ"ק דברכות כל האומר תהלה לדוד ט' (שם ס"ק
 ג' ב') :

אם כבר החזיק הביור יזכר אור ואין שבות לומר פסוקי חמרה אטיט גדלג יקרא ק"ש
 וברכות' עם הביור . ויחפול פמהם כי החפלה בזיכור רטיה . כמ"ש בפ"א דברכות
 אימתי עת רטן בשפה שהזיכור מחפלק . ואח"כ לא יקרא השאר"י . משום דפסוקי חמרה
 הוי סידור שנוי הקב"ה . ואין לסדרם אלא קודם תהלה כדורש ר' שמלאי בפ"ק דע"ז ז'
 ב' . לשולם יסוד אדם שבו של מקום ואח"כ יחפול . אבל אתה סגלה לא נהקט כלל
 ולכן עם הברכות ודאי לא יאמר . אלא שיטל למד הפסוקים לבדם כקראו בחדש (שם ס"ק
 ז' ו' . וע' רש"י ברכות דף י"א ריש פ"ב) :

בלל התפלה כמ"ש בפ' ויקהל (דף ר"ב פ"ב) ססד היראה (טק') היא בפסוקי חזרה ויראה הוא באהבה רבה (חסד ר"א) ויחוד בק"ש ושם הוא היחוד ה' אחד ושמי אחד שמש ונשכמל"ו כנ"ל וחס"כ חדשא בתפלה וקדושא דסדרא כי בתפלה סס היחוד נמור ושם מוציאה כל האיכלסין חס"כ בקדושא דסדרא (בסוד עיבור ולידה) וחס"כ למדע דה' הוא חלקים. ה' הוא ז"א וחלקים טק'. בתר דאזעירת גרמה בכריאה לריך לידע ולציר האמונה הואת בלבו שהכל אחד וכל הפנינים פכל מלדיט חוהו ה' הוא חלקים כאן וסמו אחד והוא בפליטו כמ"ש ודעת היוס. ובוה הס"א מסחלק להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרת

יכרתון

שער נפתלי

אמרי שפר

בברך אמרנו כי עולם היצירה הם כליו של הקב"ה שפועל פעילות הנשמות והם מלוויו של מקום והם הם המלאכים. והספי' בעצירה הם כחותיו של המאזל ית"ש כשהם ברא המלאכים האלה ומתלבט בתוכם וניתן להם כח לעשות פעילות. והנה מל' ליצירה הוא כח העולל התחלת הנשמות הפעולות בעשיה פ"י כחות ליצירה והכן זה. והנה עד כה דברנו מעניני הפעולות והמציאות התפשטות שהם הכל בעשיה ועלו כל העולמות עד הכתר דעשיה שסס אינו רק בחי' רצון דעשיה שכולל כל הפעולות דעשיה וכחותיהם כסוד י"ג מדות כנ"ל. והנה כפסד"ו הוא עליוה העולמות משולם לעולם והענין כי השולמות הם כל א' כנחי' מיוחדת וכל מה שיש בוה יש בוה אלא שהם כנחי' אחרת. כי בעשיה הם בצורה הנשמת וביצירה הם בצורה הרוחנית וכנריאה בצורה השכלית. ולא רחי זה כרחי זה. והצורה הנשמת א"ל לה בצורה הרוחנית כי בעלותה לציורה הרוחנית יתכשל צורה הנשמת.

חש"כ בעשיה עומה בכל ההדרגות קטורים זה כוה אספר לעלות ממדרגה למדרגה ולא יתכשל המדרגה החתונה. רק כהתפעלות הנפשו אשר יעמיק בענין אחד יעמוד הניק כדומם בלי הרגש וכל הרגשותו יהי' רק בדבר ההוא שהשכיל בדעתו כידוע לכל משכיל. אמנם כאן שצריך לעלות מעשיה ליצירה א"ל לעלות רק בהסתלק רוחניות הפעיה מהעשיה וזו יעלה הרוחניות למעלה ויתדבק ברוחניות ליצירה והרוחניות אשר תעלה לא תשוב עוד כולה לעשיה רק תשאר למעלה דבוקה ביצירה ורק קוי הארתה ומפס מחלקיה ההתחונים חודדים למשה. והנה לענין גדול כוה שישנה משע מעשיה ליצירה ונה אין להם דמיון כלל זה עס זה עדין לזה כגולה מיוחדת והוא על ידי הבנה והמורה כי על ידי הזמר יתדבק רוחניותו למעלה. כידוע גם בעצירה דומרה הוא פליית כי לשעמים כי תחשד נשאו מנישו על ידי התפעלות הזמר הנעים. וכמו כן כאן בפסוקי דומרה הוא פליית הפעיה למל' ליצירה כי היא השייכת להם כנ"ל: ומ"ש רבינו גוס הוא נכלל בו'. פ"י שגס זה נעשה כנכרות דברך ואחר לבד מה שעולים בה כמל' אלא שגס היא נכללת מהם: ומ"ש ונכללת בכל ה' פ"י שגס בכלל ה' שולמות בו'. פ"י שבנרדך שאמר נכלל נ"כ כמל' כל ה' שולמות אביע וכל הה"ש שהם א"ל ואו"א ז"ו וישלם הכל נכללים בה כמו שמבאר שכל עולם ועולם והולך: ומ"ש וחס"כ מהודו בו'. פ"י שעלייתם בפס' והיכלות שלמעלה ממל' ליצירה הוא נעשה בפסוקי דומרה שמהודו עד ישנהה כאשר יתבאר בעוה"י:

ביאור דברי רבינו בליקוטיס כי פשו צורה ויסקב נושיל מקומו ואז אחתקת הניק' אסגן באנפס פ' כשפר נשחלו סס הנחתי דברי הארז"ל כוה וביאור הדברים כי יפקב עומד בפני ז"א בישר וערב רב שומדים מימינו באלכסון. ופשו מתחילו באלכסון והיינו כי כבר ידענו כי ז"א הוא הנהגתו של הקב"ה בכל מדותיו אח השולמות והג"ח שהוא הני' שרניף העליון של ז"א הוא הנהגת עוה"ב כמ"ש רבינו הגר"א ז"ל ולכן עד סס מתלבטש בינה שהוא עוה"ב כידוע. ונהי' דו"א שהוא הני' שרניף התחתון הוא הנהגת עוה"א. והנה אכא ולימא שהם הכמה ובינה. כבר ידוע כי החכמה היא מהבנת ההנהגה בכלל. והבינה היא המתבוננת וטמנת נביל ומדה והקנה להנהגה. והנה ההבדל בין הכמה לבינה לפי הנהגה הג"ל הוא זה כי בין שחכמה הוא מתעבה בהנהגה בכלל ח"כ יוכל לכלול כמה וכמה הנהגות אש"פ שהם הפכים רק שהם תמאי החכמה

היא

תפלת ליקוטי הגרי"א טהרית

יכרתו לחקן שלם בו' כי לך תכרע בו' וכן כולם : (ביאורו לה"ק הוזהר דף י"ב ע"א ב') :
כלל התפלה הוא כי ג' משריין בתפלה והשכינה נוספת דרך ג' ימים ב"ש. בקרנת
 (ע"י) ובתורות (ע"י) ובכרכות ק"ט (בריאה) וזהו וארון בריה נוסף לפניו דרך
 שלש ימים ליחוד להם מניחה בתפלת י"ח ידוע. בשם שלם כס נייחא דכולא ואז קומה ה'
 בו' ואז קמים בתפלה לקדם מלכא ידוע ואז ויניטו משנאך מפניך : והוא כח"ש נזכר
 דכשעתא דתהקנת טוק' לאתהקנתא הגפין באגפין לזינא בתלכא מברזין לאינה והאינה **שוק**
 וחזו ביקרא דמלכא. וס"א אינו רוצה. ונזכר

סידור ב"י

השדה כי לא יחסין הסביל בתטנה בו' ואז
 יעקב יודע מקומו ומקבל הכרכות בסוד וילא
 עשו השדה לגוד בו'. וזהו ויניטו משנאך מפניך
 שאז אתהקנתא הגפין באגפין בסוד הפיכת וקומת
 הג'ין, ואח"כ נפילת אפיס בסוד נפילת הגין
 ומסריין נפש כשכילה לסימכה ולהקומה
 ואומרים אברו אח"כ להכמה כס' כנ"ל סומך
 ה'. ואומרים יעקב ע' קלין דעומת איילחא על
 בנהא

ובברוך שאמר מהברכין כל ע"ס דעשי'
 בעשר ברוך ועולים בסל' דיצירה
 וגם היא נכלל סכולם באלו הברכות
 ונכללה בכל ה' פרצופים בכלל הר'
 עולמות כמ"ש. ואח"כ מסודרו עד ישהב
 עולים בכל דרגין דיצירה סמכה למעלה
 סדרגא לדרגא כמ"ש ל' :

ברוך

אברי ספר

שער נפתלי

היהו. דרך מכל הירק ההמה שיש לה שני מהלכים
 מהלכה הבנאי ומהלכה החזמי וצריכה שני גלגלים וכל
 ה' מהגלגלים טובה שפולתי לפי מהלכי. ופניהם צריכי'
 לטונה אחת להילוך ההמה והבטימים כנה כמות הקך
 והחורף ידוע ואפי"ס ככל ה' מהגלגלים הילוכו היסך
 מהבדיו חובל החכמה לכלל שניהם כי לחבלת הילוך
 החמה צריך גלגל כזה וגלגל שני השט. וכמו כן בשני
 שני ההנהגות הנהגת טה"ו והנהגת טה"כ החכמה
 כוללת שניהם כי לחבלת סבר ועינש צריך שני ההנהגות
 חמנס הכינה שהיא המתנוונת נפת המעשה שהיה
 בגבול רגובה. אח"כ נודאי בשני ההנהגות צריך המתנוונת
 מיוחדת להצטן על גבול של כל אחד. והוא ששם.
 ילכן הכינה היא המגבלת הנהגת טה"כ. והגלגל
 היא המגבלת הנהגת טה"ו והכן זה. ולכן אחא שהוא
 חכמה מחשש ישרו עד סוף ו"א. דהייט כח"ש שהוא
 הנהגת טה"כ וכנה"י שהוא הנהגת טה"ו כי חכמה
 כוללת שני ההנהגות כנ"ל. חמנס הכינה אינה מחששת
 רק עד האי' העליון של ו"א רק בהנהגת טה"כ לכך
 כנ"ל. והנה כמו כן צריך שחשש כי פלס ההנהגה ג"כ
 מתחלק לשתיים כי ו"א טלל שני ההנהגות טה"ו וציה"ג
 כיהד חמנס הנהגת טה"ו כשרע הוא שרץ הקרח
 יעקב ולכן שרץ יעקב עמידתו כחוקם שפסיחיים ישר
 אימא ואין שם רק יסוד אחא כנ"ל כי רק החכמה
 כוללת הנהגת טה"ו ג"כ ולכן מהתגלגלת יסוד אחא
 יולא שרץ יעקב. והנה דפ כי החכמה כוללת ג"כ
 הנהגת טה"ו פס הנהגת טה"כ כיהד לחבלת הנחדה
 וכבר ועונש. ע"כ נכלל בו ג"כ טרש הנח שכולל האדם
 לפיכך היסך רזיט ככיסל טה"ו שיעך הנחדה. כי
 כיהד

כ"ש רבינו בליקוטי' סח"ג קי"ה כי בעת תפלת
 י"ח שהוא עת הוונת או מברזין שוק וחזו
 ביקרא דמלכא ואז סמ"א בורחת השדה ויעקב
 יורש סקו צריך אגז להעתיק דברי הארז"ל בזה
 ס"ש כשער הארת המזוין שוק ב' וז"ל. כי כמד
 פנים סמ"א דו"א יש ב' שורות של הארות. א' הוא
 שורה הגפוי הקרובת אל הו"א והיא הנקרא דור
 הסדבר כנ"ל. ושורה הב' היותר חיצונה היא יעקב
 בעלה. אבל שתיים אלו הם ביושר סמ"א דרך גנים
 אל ו"א. אמנם גם באלכסון סאיר. והכל דרך
 גנים לז"א בלבד. והוא שהארז היוצא נטה
 כאלכסון ועושה הארה אחד ליסין דור הכדבר.
 גם נטה כאלכסון לשמאל של דור הסדבר ועושה
 שם הארה האחרת. וכעד"ו הוא עושה ביסין ושמאל
 יעקב העומד בשורה חיצונה ב' הארות א' ליסינו
 וא' לשמאלו. באופן כי דרך גנים סמ"א בו"א יש
 ב' שורות הארות וכל שורה יש בה ג' הארות.
 והתארה אמצעית שבכל שורה סמ"א היא סכוונת
 סמ"א ביושר כנגד הו"א. וב' הארות שביסינם
 ובשמאלם נטים אל אלכסון. אמנם כולם הם כמד
 הפנים של ו"א. ונבאר עתה בפרטות הנה השורה
 הגפוי הסמוכה אל ו"א סדד פנים יש בה ג'
 ארות. האמצעית היא דור הכדבר אשר כבר
 נתבאר לעיל וב' הסמ"א הם ביסין ושמאל וכו'
 ואמנם ב' האלכסונים שבב' דודי יעקב עצמו אשר
 בשורה החיצונה הם ערב רב סדד יסין ולפי ששמתם
 באה בשם שרעא עד יסין לכן נתגידו כו' ואמנם
 ההארה ששמאל יעקב הוא בתי' עשר אחיו
 ולהזות

בנחה וקדושה וסדרה לקיימא עלמא ואלמלי לא חשאו ישראל לא נפלה הט"ן עוד כו' ולכן אנו
 סומכין לה באשכרי קודם תפלת י"ח ואחר תפלת י"ח. ואין קימה בגלותא רק בהפלה כי אחר התפלה
 היא תורת כידוש. ח"ס ויהי בנביע על הנשיעה ג' ימים ב"ע. ובנחה הוא בסוד תפלת י"ח שסם
 נייחא בסוד והוא יהי' איש מטחה כו' ואז גם הט"ן קמה כהוך א"כ ואמרו אין השכינה שורה
 פחות מנ' אלפים וכו' רבבות כו' והענין הוא נגד כ"ב ליטרות דידה שהן כ"ב אותיות
 שכלולין בה כו' וזהו צהות הט"ן בטובה. ח"ס ובנחה יאמר שובה ה' רבבות כו' כנ"ל ור"ל
 שובה הט"ן במקומו שלא יחסר הט"ן בא"כ ברבבות [אלפי] כו' : והטופלים הן יסוד ומל'
 דת"ת אשתלק לעילא בגלותא כידוש והן ג' כפופה וו' כנ"ל. ח"ס מי יעלה לג"ו השמימה
 ר"ל מי יעלה לג' כפופה ווא"ו השמימה אל הת"ת : (ביאורו לח"ג צוהר קג"ה א') :

פסד"ו

שער נפתלי

אמרי שפר

ולחיותו עשו שסבאל לא נתגידו וכבר ביארנו כי
 עיקר ההארה הוא באמצע שהוא יעקב. אך ב'
 צדדיו הארתן כועסת. גם האורות של צד סבאל
 מועטין מהימין שע"כ נתגידו העיר ועשו לא
 נתגידו כו' וז"ל הפסוק אך יצא יעקב מאת
 פני אביו ועשו אחיו בא מצידו. וכבר נת"ל ענין
 ב' יציאות אלו שיש ביעקב. ועם זה יובן תשלום
 הפסוק כי בונתו לספר כי אחר שיצא יעקב
 ב' יציאות (ש' יציאה מיסוד אבא ל"א ואח"כ יוצא
 מ"ש יציאת כו"א ובוקע ונעשה יעקב) ונעשה יעקב
 יעקב עד בחיין ל"א בשורה החיצונה או שם עשו
 בא מצידו ג"כ ועומד בצד השבאלי של יעקב וע"י
 זה נעשו שניהם אחים כמ"ש תאוים זה עם זה .
 ואכנס קשה לט"ו כו' אכנס ביאר הענין כו' .
 כי יש תיכא גדולה כפי הג"ל כי הרי יעקב עומד
 בפני ז"א כנ"ל וא"כ כאשר נודונו ז"ל סב"ש היכן
 יש מקום לנזק' דו"א לעמוד שם . והנה תשובת
 שאלה זו רבונה ב' ועשו אחיו בא מצידו .
 והענין כי בוודד ש"ה בענין אל"ס"א בית"א רא"ת
 ב"ש בארז שם בענין היוונ של ז"ל ואין קליפות
 מתרחקים שם בעת ההיא . ומכאן כי באיך רחל
 נזק' דו"א באה להודווג עם ז"א או עשו שהיא
 בחי' קליפה אע"פ ששורשיה הוא בקדושה כנ"ל
 הנה הוא יוצא והולך אל השרה והוא אל
 החיצונים כגודע בסוד כי בשרה כצאה שהיא
 מקום סדור כל הקליפות כו' ולפי שעשו נוטה
 אל הקליפה לכך הולך אל השרה והוא לצור ציד
 ואו יעקב יורש מקומו ולקח ברכתו שהיא בחי'
 איתו הארה החיות נשבת לו סן היסוד דאבא
 בהיותו עשו בצדו של יעקב ועתה ליקחם יעקב
 כל איתן הברכות . ואכנס ליקחת הברכות בספרה
 יובן כמ"ש בוודד שיר השירים כי אין סב"א הולך
 כשם רק ע"י כרמה ותחבולה שעושים לו .
 שסכרוין שיבאו כל פסיליא של פעלה לדמות
 בכבוד הבלך . והנה הקליפה הנק' בלך וקו ונסיל
 לא יחצין בתבונה ולא יחצין ברכבה כי אז לא
 יחצין

נדלוי אף כי האדם יש לו בחירה הפסית ע"כ ג"כ
 צוה רז"ה ה' שהאדם יבחר . וגם הוא מנהיג את הכחירה
 ג"כ . דל"ה לא יבא הדבר סוף כל סוף לתכלית הנרצה
 מחלו כניכיל מהרי האדם יוכל לפנות דברים שאינם
 הולכים ע"פ התכלית ההוא. אלא ודלוי גם הכחירה
 אינה יונאת הק מהשקפתו והנחמתו. רק שא"כ קשה
 להבין איך יוכל להיות שהקב"ה ינהיג את הכחירה
 והאדם יבחר כרצונו שהם דברים הפסית לכחירה .
 ומאז לפ"י יש לנו שני מיני הנהגות בעה"ו . אהר
 הנהגה המוכנת וידועה לנו והוא האיש הגדויק שעשה
 הכל כרצונו ה' . ולא יזון מתורתו ומליתו האיש הזה
 הוא מוכנת ומנהיג מחלו ית' . והנהגה הזאת אפשר
 לנו להבין כי הוא ית' המנהיג כיון שהאדם עושה כרצונו
 של הי"ת . אמנם הנהגה ב' והוא איך שהקב"ה מנהיג
 ג"כ את האדם העושה שלא כרצונו הי"ת אש"ס כידוע
 לט שהוא כן אבל איש מוכנת לנו . וממאז כי שני
 הנהגות אלו מנוינס כשם הנהגת יעקב שהוא הגדויק
 העושה כרצונו הי"ת . והנהגת עשו העושה שלא כרצונו
 הי"ת . והנה במראה הנבואי כשרואים שני מיני הנהגות
 האלה . ההנבל במראה הוא כי הנהגת יעקב רואים
 שרצונו שומד ביזר . והשפתו כי הנביא הרואה מתכן
 כי הנהגה הולכת מחלו כניכיל ביזר אל יעקב הגדויק
 פי' שהנהגה הולכת כדרך יזר שיוכל הרואה להבין
 אותה מתחלה ועד סוף כמו הדרך ההולך ביזר שרואים
 אחיה מראש ועד סוף משא"כ בהנהגה שמהיני כניכיל
 את עשו . ההנהגה הזאת נראית במראה הארה
 חלכסנית שלא ביזר . והשפתו לזה כי ההנהגה הזאת
 ח"א להבין ביזר איך הוא מנהיג את האיש הנהיג
 שלא כרצונו ית' ולא יוכל המנין להבין ההנהגה איך
 היא הולכת מחלו ית' אל האדם מראש ועד סוף וזהו
 כמו השומד כנחיצות ע"ל קליפת והך ההילך בחלכסין
 שלא יוכל לראות את הדרך מראש ועד סוף ונס הרוף
 הוא תמיד נוטה ומתרחק מהקום שמדע מראש כן הוא
 הדרך הזה כנחיצות הדרך מחלו ית' תמיד מתרחק
 הדרך ומתפנס כללו אינם רואים את ית' ובאליה הוא
 איש שישל שד . וזהו כוונת החלכסנית המיוזר בדברי
 האר"ל

שער נפתלי תפלת שחרית אמרי ישר

הארז"ל הוצא כשר נפתלי והנן זה מאד . נמצא פרוץ יעקב עומד ביושר . ופשו באלכסן . עוד נזכר שחדש כי זה שאמרנו נענין פרוץ יעקב ונענין פשו זהו דרוק רק כשאלו מדברים בהנהגת עיה"ו כלל . אז יעקב עומד ביושר ופשו באלכסן . אמנם לשעמים נעמים כשה"ו פעולות כאלו שא"ל להם ללכת מזה אל הפיטל אם לא שיהאנו בהנהגת עיה"ו ושה"ו נחת . ד"ת כשנרץ להוציא נשמה הדימה חכם היא כוללת בני עולמות עיה"ו יערה"ב וכל פעולותיה חכם נשמה לרוך ניוכלנו הנהגת עיה"ב ושה"ו נחת והוא פרוץ ז"א כולו להוציא הנשמה הכל וכיוצא בזה כמה עניינים . והנה נחת שמתחברים בני ההנהגות או חספיה הנהגת עיה"ו וחספיה הנהגת עיה"ב . ויהי הנה"ו המיניחים ענייני עיה"ב כשה"ו . אבל ההנהגה נשמה של עיה"ו לא יוכל להשיג נחת הזאת . ואלו הנהגת עיה"ו לא חובל להשיג מינהגתאחר יח"ו כי אם כמו באלכסן . והיינו כי עיה"ב ושה"ו הם הפכים . וכשהם נעוניה אל העיה"ו את כחות ההנהגה של עיה"ב ומשיגים גם את העיה"ו בהנהגת עיה"ב . לא יוכל להכין חיך הוא משיגים נ"כ את העיה"ו בהנהגת עיה"ב שהם בני הפכים כשאלו אחד . וה"כ כמראה כשהוא או את פרוץ הישר

והאלכסן . אז נבין כי מה שהעיה"ב מניחה פעולותיה עיה"ו והוא בני המלכות שהיא המניחה מזה אל הפועל כידוע . זהו דבר שכולל להכין ביושר ולכן פרוץ יעקב עומד ביושר כמקום יעקב . אמנם פרוץ יעקב שהוא הנהגת עיה"ו לפי מה שהיא זהו לא יוכל או למר ביושר שהנהגה הולכת ביושר ובשדר נכון וישר המוכן וגראה לכל כמו דרך ישר כי הם שני הפכים כשאלו אחד כ"ל ולכן יעקב עומד או באלכסן שאינו יודע ומוכן כמו דרך הישר כי אם כמו דרך שקלחין באלכסן כ"ל . והנה מה נשמה או בהנהגת פשו . נרץ שחדש כי יש הדלל בדרכים בין שדה למדבר . כי בשדה שהיא מקום מיובניש עם דרכים ונתיבות לשעמים ביושר ולפעמים באלכסן . אך לכה"פ דרוש . אמנם במדבר אין עם דרכים כלל . והנה כמו כן נשמה שמתגלה ענייני העיה"ב גם כשה"ו והקדושה מתנכרת גם כשה"ו וגראה לכל נזכרנו ונלחו של ה' יח"ו . אז אין חיים שוכל לשפית היסך רעונו כניכול . כי במקום שמתגלה חספס מאיר ה' כניכול באיזה אופן שה"ו חשילו באלכסן מ"מ לא יוכל לשפית היסך רעונו כניכול . ומי המה שיפשו וחספלותו מהנחתו יח"ו נרץ דווקא באיזה אופן ומקום שאינו מתגלה מהנהגת ה' יח"ו כס דרך חשילו כמו אלכסן נ"כ לא יתגלה . והוא כי יש נחת כאלה כנרא ה' יח"ו שההעלם כ"כ גדול בהם עד שלא יתגלה בהם כס דרך ונתיב להנחת ה' . והנחתו מלומתת ומוכרתת מאד . והנה הנהגות כאלה הוא מקום מדבר והוא מדור הקליפות ההכספים ונעלמים את ההנהגה מכל וכל ולכן נחת התגלות הנהגת עיה"ב או לא יתקן כסל כתיבה שהיא הנהגת עיה"ב המתגלות שאז לא יוכל פשו לפשות כרעונו ומאז המדברה (*) מקום שאז יש עם הארה במקום הקליפות המכספים את ההנהגה והוא נז' ששכר שמרמה את ה' יח"ו שאינו מבין מה שהוא עשה ה"ו . ואלו כחללות הנהגת עיה"ב או יעקב הנהגת עיה"ו עומד במקומו של פשו באלכסן כ"ל . ובמקומו של יעקב ביושר עומדת החלכות להוציא את פעולת עיה"ב גם כשה"ו והוא ביושר כ"ל . (**) וזהו חכם דברי הארז"ל . והנה או עומדת החלכות פנים בפנים עם ז"א דהיינו שתקבלת חספי ז"א שהיא הנהגת עיה"ב ח"י פרוץ העליון כשדר אחד יקדם נחתני ואחז"ל . וע' מה שביארנו בזה בס' חספס :

יחזיק לראות בכבודו של סלך . אדרבא הלך מדעתו ומתרחק משה ובין כך ובין כך מודות הסלך במלכה ויעקב לקח ברכותיו . נמצא כי אלכסן ידע שכונתו הוא להודות לא היה הולך משה כרי לקחת חלק מהשפע שהיה הנשפע או וזהו המרמה שמרמין אותו . ואז ע"י לוקח יעקב העליון ברכותיו של עשו . כי הנה או יעקב הולך במקום עשו ושם מקבל הארותיו שהיא עוד הברכות ואז נשאר מקום יעקב עניו ושם באה רחל אשר היהת עוסדת אב"א וחזרת עם ז"א פנים בפנים בהיותה עוסדת שם במקום יעקב ואז כודווגים יחד . באופן שאין מקום לרחל לעמוד פב"ש עם ז"א להודות עכו עד אשר ילך עשו אל השדה של חרבה כנודע ואז יעקב יורש מקומו וברכותיו והארותיו ואז רחל עוסדת במקום יעקב כו' עכ"ל הארז"ל . ובהו יובנו דברי רבינו . וב"ש רבינו בסדר הפיכת וקצת הנו"ן יתבאר בעיה"ו לקמן באשרי בש' כוסך ה' לכל הגושים וכן כל שאר הדברים יבואר כל א' במקומו אם יבאר ה' בעדי :

ע

מ"ג

(*) אש"נ להטות אחד הולך פשו הבה נכר כי הארז"ל דהיינו שדה הרכה :
 (**) ופד"ו זמן נ"כ הארת זה המדבר והנחת . כי נמקדם מדבר כאלו ירצו לא כי אש"נ שישנה כספית כי יח"ו נגלו רק פ"י הנינה עליו דהיינו כחשפלות הקליפות . אך זה חבל להכין נזכר בהמשלים הקליפות ואינם ששים כלל . אבל כספית עם לא נמשלה עדין וא"כ כל מה שחזרתי עין לדרך כספית יקרא הארה אלכסנית אש"נ שכן נזכר . וכן ע"י חספס . וכס' חספס גם שאר האלכסנות בני הארז"ל ע"ש :

תפלת שחרית

מז סדר ב"י

ברוך שאמר וקיה העולם. ברוך הוא ברוך עושה בראשית. ברוך אומר ועושה.
ברוך גוזר ומקיים. ברוך מרחם על הארץ:
 ברוך
 מכריע. גוזר חסד. ומקיים גבורה. בסוד לא איש אל ייכוב לסובה. וכן כול. מרחם על הארץ וה'ת בעלה דארעא והנהה ה'יש משמע מכאן דלא גרים ברוך מרחם על הגריות וכן משמע לעיל

ליקוטי הגר"א

פסד"ו נגד עולם המלאכים: (ביאור לרש"מ רכ"ח ב' בר"ה לולב דא לדיק):
 (בפסד"ו סליקת הבטיעה) דכד ליהי סליקת בלבו חיון מלפנין לנבנה בכמה שרין ויחשבין. ולכן אומרים פסוקי דזמרה. ואידי סלקא על גלבו עד אין סוף. ותיקוהא דלוחא הוא כך בתחלה סליקת בשירין והושבנן דפסוקי דזמרה ואח"כ קראן לה דתימות לגבייהו בק"ש ובתפלת י"ח נחתה שאז היא יחידא דילי' (ביאורו לתיקונים סי' י"ב ב' כ"א א'): תלת חילין שהם אופנים וחיות ושרפים שאומרים בברכת יולר אור. אח"כ בומירות. פסוקי דזמרה. וסירות. שרת הים. יתשכחות. יג תשכחות דישכחה ששם אח"כ ג' חילין כמ"ס פסד"ח: (ביאורו לח' כ"ב א'):

הבשרא

אמרי יספר

מ"ט רבינו ברוך שאמר [בכחמה] כי יבאר עכשיו כפרט כל העלוי' של עשי' כמל' דיצירה יחברם כי ברוך שאמר ירמוז על שליית חכמה דעשי' כמל' דיצירה בכחמה. ומביא ראיה כי אמירה בכחמה כמ"ס בזהר אומר בהכמה ועושה בנינה והענין כי כמו שעשיה הוא מה שהיפעל לוקח יסודות בכבר ישנם ומשמידם על אורחם כי מדרגת ומסחה ומחליקים ומחנכים ומאירים עד שהעמידם על הנורה החכליתית הגרלית. וכמו כן הבינה לוקחת שרטי החכמה ומחניכנת עליהם והגבילהם ומלידת סדרי ההנהגה ומשמרת כל א' של מקומו. ולכן נקראת עושה. אמנם החכמה אוחז. כי כמו שהאמירה מגלית המחשבה הפנימית המסתרת כמו כן החכמה מגלית עומק המחשבה הסנימית המוכשרת בא"א וברדל"א בסוד סגרא דנשיטתא כמ"ס רבינו בשרשו כרם ספ"ד. וכמו כן כענין בליח ומשלה. המשלה אומר והשליח עושה כפי חכמת הדברים שהבין מחשלתו והוא מנכילם ומשמידם כן ענין החכמה והבינה כי החכמה בעלמה לא החלבש במדות ו"ק רע"ק הבינה והיא מנכילתם כפי החכמה. ולכן ברוך שאמר בכחמה: ברוך הוא כתר. כי הכתר נקרא הוא. כי הוא נק' אתה. וא"א הוא. כי עיקר השגתינו הוא בהנהגת הו"א שהיא הנהגה הכוללת חסד דין רחמים ועל המדות כפרט כמו שגריסים וחושנים ולכן נקרא אתה כלשון טובה דהיינו שהוא מוכנן. אמנם הא"א שהיא הנהגת החסד כי כל הג' מדות הדל"ג נכללים ומחנכים בחסד שהה בהנהגת א"א. והוא דבר בלתי מוכנן אף הדין בעלמו מחנכנו בחסד ולכן נק' א"א הוא כלשון נסתר כי הוא בלתי מוכנן. וז"ש ברוך הוא כתר. ואמר בתהלה חכמה ואח"כ כתר. כי שירותא של ההשגה בכל מקום הוא בכחמה שהוא החחלה הכשרת של הנהגת הו"א ואח"כ מבינים הכתר על ידו. ועוד לר"ך שחדש כי הכתר הוא התקשרות סוף המדרגה למעלה עם התחלת הרגין למדרגה שלמטה (ע' בכסף חסנה ח"ב צוה) ולכן כיון שמתקשר עם מדרגה שלמעלה הוא נעלם מאד ילכן נק' הוא: שישה בראשית בינה כנ"ל. כי עושה בנינה: אומר ועושה דעת מכריע. ידוע כי הדעת היא חניבור הכמה ינינה (בסוד והאדם ידע) וגם למטה היא החפצות הבינה ברוך הו"א בשת ימי המעשה ושם נעשה כפי מה שאמרה החכמה והגבילה הבינה. נמצא הוא כלול החכמה ובינה. וזהו אומר ועושה אומר נגד חכמה ועושה נגד בינה כי דעת מכריע בין שניהם כנ"ל: [ומ"ס רבינו גיור חסד יתקיים גבורה בסוד לא איש אל ייכוב לפינה וכן כו'. וז"ל רבינו באדרת אליהו מהדורא רבישאה. לא איש וכו' כי דבר שלא יקויים הוא כו' דברים. אם הפני בשכספת הששה מכוסו ולונו כל עמו כשפת הכספה. או שהכסיה נלכ שלם רק אחריו מתנחם. וז"ש לא איש וכן הגדולים יבא"ם אליכם אישים כו' ואין דרכם להתנחם אם הנטייה נלכ שלם רק שמתקרא נלכ ולכ ידעו וז"ש ייכוב כי כיב הוא לשתד כמו שקר לשעבר. וכן אדם הם אפרווחים חיה יתנחם עכ"ל. וז"ש כאן גיור יתקום שהיא היקר

כי

לעיל דקאבר בעשר ברוך) : ברוך מרחם על הפריות . פרוך משלים שפר

שג

משלים כו' בנצח ששם קיבול השבר כידוע . בסוד ערכתי נר למשיח

ליקובי הגרא

מסמרא הדקיקים גמורים איהו חבוב עמיה בחימו קשו עמיהו בחיבותא . חבוב עמיהו בכורסיא דמחקתין ליה ובמרכבה דליה בחייה דיתרה . בכמה שריין וחיטתון שהן שירת הים ופסקי חמרה . דקא נחתין עליהו כמה משריין דקב"ה דאתמר בהון ואשמע את קול כנפיהם בקלין דשריין והושנחן דישאל . ובשבתא שמש מחתיל טולס הנריאה אחיין שרפים . נחתין ליה בכמה משריין דאחיין שרפים יחית ויחפנים כי חית ואופנים נמשכים אחר השרפים ור"ל שזה שאומרים ביוצר איה שרפים יחית ויחפנים : (ביאורו לחי"ח ע"י א') : ע' מ"ג לעיל בענין הנושא :

ד

אמרי שפר

שני הדברים כי נזיר הראתו היקר ממי במדבר בלב ילב . כי נזיר מורה על מי שרצה מקיים נזירותו . חלל שאסור שאח"כ יתחם הוא בעלמי ולא יקיים חבל הקב"ה נזיר ולא בלב ילב . ונ"כ הוא מקיים ואינו מתחנן והענין כי החסד חזיל ככלו וימין וימינו שכל שאר המדות נ"כ שולחם ע"י החסד . יהיה כי כל המדות אינם אלא טיפים למדת החסד כי החסד נזיר להשפיע שינוי לפולס . אלא שיוסף חסידות מדת הדיון איך להוציא מדת החסד ההוא אל הפועל ואיך יתן אה כחיפון א' או כחיפון אחר לפי המצבים . כפי מה שמדת הדיון ניתנת . ולפעמים יהי הוצאת החסד בעולם הבא . אבל בעשרה ימי נראה להיפך . והכל הכנה להוצאת החסד . ולפעמים יהי החסד בעוה"ז נ"כ הכל לפי משה בני האדם . ויהי ענין לא איש אל ייטוב וכן אדם ייתחם . כי אל שהוא מדת החסד איננו כמו איש שיכוב כי הוא נזיר על הדבר כלל לא ילב ככל . ואיננו נבדחת הנבירה שלמאורה הוא דין והוא היקר החסד ח"כ הוא ה"י ככן אדם שמתחנן . אבל כמות איננו מתחנן כי הוא מקיים מה שגזר החסד אלא שדרך הוצאת הפעולה וקיימה ח"כ רק בחיפון זה שגזרה לבחירה שהיא דין אבל כמות איננו רק קיום החסד . בסוד משרו"ל כל דבור ידבור שינא חסי הקב"ה לשיבה אשילי על חמול לא חור בו . כי כן הוא המדה כנ"ל שהחסד נזיר לפנות שיבה אבל קיום הדבור איך יהי השיבה שהיא בכדי שלא יחבטל ע"י הקשרו זה נעשה ע"י מדת הדיון שמתחנן שינא השיבה אל הפועל . בלי מונע והוא ברוך נזיר ומקיים הי"ג : ימ"ג מרחם על הארץ ח"ח בעלה דארשא . דע כי המל' נקראת ארץ . כי כמו שהארץ מוציאה פירות . יבטנן הארץ כמה מחייוס כל תולדותיה . ואח"כ מוציאה לתן כוליהם כהדרס . והכל ע"י מה שלמלה . השמים וכל נבאש שמש וירח . האור והגשמים כידוע . כן המל' מוציאה כל פירות ממה שלמעלה ממנה . ח"ח וכל ו"ק . שהרי היא המתדבקת לשולחיה שלמשה ונס למת שלמעלה ולכן המל' מוציאה ממה אל הפועל ממה שלמעלה אל השולמות שחתיה . והח"ח נק' בעלה שיקר קבלתה המני חסדי שהיא רחמים . ובחיט נכללו כל ההנהגות כי חזיו העליון הוא מברוש כף הי"ג . ובחזיו החסדן שרש לנה"י כידוע . וזוה מרחם על הארץ : (ונ"ל מ"ג הרב מהר"ם ו"ל דמשמע דלא נזירם ברוך מרחם על הכריות . איך מתקן הכרע ד"ל דהכל אחר כי המל' שרש כל הכריות . כי ידוע כי המל' יש לה שני בחי' א' בשם שהיא דבוקה באשיות . וא' בשם שירדת בכר"פ וזה אח הכריות שמתקן מן לשולמות וזוה מרחם על הארץ בשפה שהיא דבוקה באשיות בעלה דארשא . מרחם על הכריות בשפה שמתחן מן לכ"ס) : ומ"ג חשלים כו' בנצח ששם קיבול השבר כו' הענין כי שיקר קיבול השבר למי שהם נדרגא דמל' עין' ידחה כלומר ביארתי לעיל ששם שיקר היראה . וא"כ השבר בא להם ממקום שהמל' מקבלת . והיינו מה"י ששם שיקר כנייניה שהרי הם המדות שהם ממונים ראויים להנהגת עוה"ז שהיא המל' . והנהגה ששינוי ע"י השפע הנבא להם ממל' הוא השבר של היראים . והנה הנבא היא ימין . והוא השבר . והואך היא להיפך . אלא שכיון ששם ממונים צריך להוצא בשניהם דין . אלא שלדקיקים דין כשיה"ו והשבר לפיה"כ . מתקן ישראל וישמן אלה . שיה כשם כו' . ונרשעים להיפך . והוא שיקר שמתקן על הרשעים ט' והנה השפע הנמצא לנו"ה הם כן' החסא . והגשמים מהדעת סף הכינה לחין ט"ה . והשפע נקרא שמן משחת קודם שכל השבר מכניס ברוך השמן י"ג נהי' ארסממאה דכיא . ושיקרו בנצח כנ"ל וחסדו כמקומו פי"ה . וזוה שרכתי נר למשיח כי הנה הוא משמן ידוע כי שיקר העדן שהוא השבר הוא פי"ב החסד אה"ד כנ"ל נהי' ארסממאה ידוע כי נ' יודים הם . יחד המהבנה בא"א . ונס שני כמות הי"ה אה"ה . דאחא זמין למיחיה דשריין הוא כמתכנה ויחד ח"ח ושלכות . בסוד

תפלת שחרית

סידור בני מח

טוב ליראיו. ברוך מי לעד וקום לנצח. ברוך
 פודה ומציל ברוך שמו. ברוך אתה
 ה' בירוע שמו מל'. והם ע"ם דעש"י שהם סתברכים ועילוב. שבלתי זה א"א להם כסמ"ל בסוד
 הכרית

ליקומי הנריא

ד' חיות המרכבה הן ד' סיוסין להלחם נגד הס"א ונגדן ד' דתנין בהפלה א' זמירות פסד"ו
 ב' שירית. ויושע. ג' השנחית ושמחנה ד' הוללות בברכות ק"ס: (ביאורו למז"ח פ"ג ב'):
 ההבדל בין פודה ומציל הוא זה. פודה הוא שפדה אותו מלחמתו ברגל הטורה אותו.
 ומציל הוא שמציל אותו מיד שיכאזו ביד חזקה וברובע נטויה. ופודה הוא מחמת
 ההפלה במ"ש פדה בשלים נפשי כי ברבים היו עמדי. ומציל הוא מחמת פודה במ"ש כל
 הקיבץ מקום להירדתו אויביו ונפלים חמתו: (ביאורו למש"י כ"ח):

הקב"ה

אמרי שפר

בסוד הנגה פ"ס"ב התנגות כעו"ה כאשר ביארט לעיל בפרוכה והוא שם הוי"ה הדלי. ויחוד יסוד
 ומלכות יעקב והכל והוא הנגה עו"ה" והוא הוי"ה חלקים. והנה ג' היתודים ביה הוי"ה אה"ה הוי"ה
 אה"ה הוי"ה חלקים ג' ג' וזכו שרתי ג"ר למשיח כי נה הוא המטה בסוד מב"ד ומכ"י והוא עיקר
 קבלת הסדר וז"ש יום אין מחסור ליראיו. כי היראים שהם בהדרגת המל' הם מקבלים שבר מנחה (ודע
 כי השבר א"ל להיות אלא כפת שיטנו את עלמם ומשיגים הסודים. או הוא העונן להם כמה שמקבלים
 תשלום הסודים והוא שבר להם אכל אחר שיכאזו למדרגת און שיחכמלו משיגים להם שלמלה או און שיד
 שבר ופונג. אחריו שהם נפשי כבר בהדרגת ביטול המציאות י"אנים השיגים את עמם וז"ל און שיטנו פונג.
 ופדר מדרגית ההנה אחר כל ההנהות מתכבלים להם שלמלה בשבר זה. בתחלה מתכבלים פ"י התפעלות
 ההנהה עד שאינם השיגים את עלמם רק בבה"י וית. ואח"כ מתכבלים לקן. ואח"כ מתבררים למדרגה
 שלמלה והכן זה. וזכו און מחסור ליראיו. פ"י נעת קבלת הכפר כאים למדרגת הישות. ולא הפך להם
 כי הם מדרגת האון: הו ביטוד. דע כי ארו"ל בעל כרחך אהה הו. פ"י שיעקר היותו הוא על ידי ההנהרות
 בני הפנים וההיות ונפשיית ויחיד ליהמוס זה כזה ופ"י גרים התנועה וההיות. כי הנפש חלה להסדר
 המנוף ויפדר מהו ואח"כ כש"כ לרוך לכוז ולהתחבר עם הנוף בלתי ה' וי"ם וההיות הנה וסוד והכן.
 ולכן נק' היסוד הו. כי המל' הוא המדה שגויירו בה התחזוים. והשפע נמשך לה הוא מבינה. והוא
 הנגה שולם הכל. הישך המל' שהוא הנגה עו"ה" ויהיוד הוא התחבר עמה והוא המחבר שני הפנים
 וכשרט כי התלכות הו המציאות ומחלבת בשלימות. ולכן היסוד הוא ג"כ הוא יסוד כנ"ל לכן נק' הו.
 והוא עינן בעלמא פלחה ובעלמא תחלה כי ליקה השפע מבינה פלחה פלחה. ויעוד יעקב בתוך עלמא
 תחלה מל'. וזו הו לפד ויקום לנה. כי לפד הוא בעלמא פלחה ויגנה בעלמא תחלה. והענין כי היסוד
 החסיל מדעת (שד ה"י הולות בכחוס הבדרה) והוא יסוד עין א"ל. והוא ג"כ הו
 כנ"ל. כי הדוכריא הישך הנוף כי ההנהה בני נגול והבינה מכלת כנ"ל. וסם הוא הו לפד. שהוא
 דינן ללא שפיק כנל כי סם הוא ויוני ההנהה. וככל פח וככל זמן הוא מחכב און ומה להסיב לכרואיו.
 מח"כ למטה ביטוד שהוא בין ז"ל לתיק' סם היווני לפרקים בשפה שתיקן שפע הדם לשלימות. אלא שהשפע
 הנוף למל' הוא דבר קיום ונתי וזו קיום לנה. נחא כילל היסוד ב' שלימות פלחה פלחה ותחאה וזכו
 הגירה בחלק שלימות: פודה ומציל הו. כי כבר ידענו כי אהיות הקליפות ברוך במל' שהוא מדה הדון
 בכעו"ה" להפנים לרשעים או שיחוק שיהם להאכידם. וזו ה' ההירבן נידום. ולכן עיקר השדדים וההלה
 הוא כבוד השני שיש סם אהיות לחינים לכן לרוך שדין והלה. לכן סם יג"ל ש"ה כבוד שהוא ר"ח שדין
 ועד קדושים כמ"ס בתו"ה: סמו מל' כמו שיערך הגילוי הוא פ"י סם הדכפר של ידי השם נוכח הדבר אפי"ס
 שאינו נראה. כן עיקר גילוי סמו מל' על ידי מל' כי הוא המראה כמו שנתבאר לעיל: והם פ"ס דעש"י שהם
 מתברכים ושלים ט'. יכאר ששם כי בכל ה"ל נאמר אולם ברוך שד חזו והפרט חפשי מח"א להם
 לשלוח משולם לשלם חס לא פ"י הכרעה שמתברכים. והענין כי כל ה' שלמלה מתלבט בחחזוים עד שבעולם
 החחוק הזה הנשי מחלבת כי גם שולם הענין. כי א"ל להתנוות עלם התחנה רק פ"י כמות מעולם השלון

וסת

יהיה אלהינו מלך העולם. האל האב הרחמן

הברכות. והכל עכשיו בסוד בריך בהיוהן במלכות. וסוד הברכה במל' עצמה. וכללם הם י"ב על

י"ב בקר. האל כתר. אב הרחמן הכמה בסוד עיבא דהסדים דנניו במעיו אורא

המהלל

עלאה

ליקובי הגריא

הקב"ה הוא נסתר מלך עלמיותו ונגלה מלך משעיו. ולכן אטו אומרים בכל ברכה לבסוף נגלה ונסתר ושם הוי"ה כ"ה מורה על לך עלמיותו יסבה. ואלקיים הוא מורה על השגחתו על צריחותיו כו' ובהשגחה יש ב' פנינים. השגחה כללית דהיינו על כל צריחותיו ועל כל העולם בכללותו. והשגחה פרטית שמשגיח על ישראל לבד כו' ולכן אומרים בכל ברכה. ה' אלהינו מלך העולם דהיינו ה' מלך העולם. ואלהינו שהוא משגיח עלינו בפרטות. ומלך העולם שאע"פ שמשגיח עלינו בפרטות משגיח ג"כ על כל העולם כולו בכללותו ומושל עליהם (שכ"ל אר"א דברים א' ו')

עד

אמרי שפר

שער נפתלי

ינפת עליהן א"א להם לפלות רק פ"י שיכירו את שולם העליון שצריך פלמס. וזה"כ יעלו למעלה. והנה ההכרה הזאת הוא השפע הנשפע להם מעולם העליון צריכות בריך. וכשעולים א"כ למל' דיצירה או כל הברכות שהמלכות מקבלת גם הם מתכרכים סוד הברכה נמל' פלמס ס' בא"י א"ת"ה הוא במל' פלמס והכח פנינו לפיל בראש דבריו והוא ענין עליית המל' וקבלתה הברכות מבינה כנ"ל: וכלום הם י"ב על י"ב בריך. דע כי יש של שלמה שמועד על שנים עשר בריך רומז למל'. שהיא נק' יש. ושמועד על שנים עשר בריך הוא נוף המל' שמועד על שנים עשר בריך דרושין וברקן כידוע והענין כי הדרושין הן חו"ג וברקן הן ט"ה (ובכסף משנה

ע"י בפס"ח כבונת ב"ש מהתכרובים וק"י בסודי הארז"ל כי לפי דרכו של הארז"ל נכלל בברוך שאמר כל אבי"ע בתיבותיו שם פ"ו ח"ל בסידור הארז"ל וכונת הפ"ו הוא כי התיצויותו הוא בסוד י"ג היקוני דיקא דאריך ופ' תיקונים ד"א. ושם אדני"ו ג"י פ"ו והוא הוא עם מ"ה יו"ד הא' הא' ופ"ב אנתון דששם ומלא ומליו מיליו כו' כ"ב ופ"ה ג"י פ"ו כו' ועוד כי שם כי בברוך שאמר עד בריך אתה ה' אלהינו מלך העולם רומזים לפרצופי אצילות ובריאה. ושם ולמטה פרצופי יצירה וקשיה וז"ל האל אריך. אב הרחמן אבא דיצירה:

המהלל

ביארנו שם לכל זה באריות) ונכלל ג' בריך. דהיינו פקח אמצעי הוא המדה פלמס. וספק עליון היא השתתפותה עם שלמה ממה יפקח החתן הוא השתתפותה עם שלמה ממה והם כנגד עשר ספירות ככל מקום שהם. כי ג"כ הם השתתפות המדרגה עם שלמה. וזאת היא עם המדרגה. וזה"כ היא השתתפות המדרגה עם שלמה. והנה השתתפות הדרושין והשקן כיחד היא פ"י הניף קו אמצעי שהיא מחברת והיא מזה ממוענת הכוללת מכלה יתה יתק וכתאל כידוע: והם ג"כ ד' בספירות. כי חז"ל כלול ד'. כי המל' נכללת עמהם בסוד עם' דנברות שכלול נדעת השיך למל'. והוא החלח לה כידוע. ובמקומה הכתר כתר מלכות: וכן בהג"ח כלול המל'. כי ח"ח כלול מר"ג. והמלכות מחלחל עם כידוע. וכן נה"י המל' אלל היסוד כידוע. הרי י"ב כנגד י"ב בריך. והשיב כאן י"ב דברים כנגדן. והיינו שאמר והי' העולם א'. הוא ב'. עושה בראשית ג'. אומר ועושה ד'. ה'. נזור ופקדין ו'. מרחס על הארץ ח'. משלם שכר טוב ט'. חי לעד כו' י'. עידה והגיל י"א. כמו י"ב. והם כהג"ח מר"ח נה"מ. ודעת סלל שנים כנ"ל רומז שהיא על י"ב דלמטה כעטייה כנ"ל: האל כתר. יבאר איך נעליית הסע' למל' דיצירה משתתפים כל הד' עולמות עמה. כי א"א לפלות רק פ"י רנין א"ס. וכיון שמתגלה רנין א"ס פ"ב ישחשמו כאן כל העולמות והכן זה. וקאמר כי האל הוא הכתר דא"ל כאשר ביארט לפיל בענין מי אל כמקו: אז הרהמן יחמה כו'. כי חמה נק' אבא כאשר ביארט לפיל ונק' הרהמן משי שנמתי כלול עשרה דכד ונגזו כו'. וענין הרהמים מטובה על ההכד הנגזו כמש"י נסד המו משי לו כאשר יחבא. והאל כי עשרה דהסד הוא השתתפות כל המדות כנז"ל במדת החסד. דהיינו שכל מדותיו מחסלים מחסד הסחין כתיבם כמו ד"ח אדם כעל חסד שכל משעיו ועניניו הכל מלך ההסד שיכרה עלו מדת החסד אלא שיכ"ס עד שיזיל חסדו מכה אל העולם נמלא הוא מעטוד ומסוככ ככל עניניו ממדת החסד וכל משעיו כלים מלך החסד וכן ז"א כל מדותיו הכל בא מלך החסד. וכל זה בא לז"ל מלך אבא מלך מדותיו

ל

המְהַלל בְּפִי עַמּוֹ מְשׁוּבָה וּמְפֹאֵר בְּלִשׁוֹן

עלאה . חסד עליין סגוי הכו
לו : המהולל בפי עמו
אימא . כפי פיתוחי היתה שבה

חסידיו

ה' עילאה דאפהתח לנו הרעין . ה' בוצאות הפה . ב"ב אותיות וכ"ח נקודות . עמי בביר
פטר רחם שלה . ו' שבתוך הה"א . ונתפתח סן הנג של ה"א . משובח ומפואר בלשון
חסידיו ועבריו ז"א . משובח ומפואר בסוד בשרו בה' עדי עד באחסנתא דאו"א . משיבח
בתושבתא עלאה חסדו הגדול . ומפואר בנוגין דאימא ומשם הנוגין . יגנר משיבה אפר

בלשון

אמרי שפר

שער נפתלי

אל אבא המסתפס כו"א ויהיו נה"י דאבא באפר ביארנו
המהולל בפה עמו אימא דיצירה . משיבח ומפואר
כי בכל מקום נה"י הם מדות המדרגה היא

סיכויים להסתפק עם מל' המדרגה היא המסתפס עם מדרגה שלמה . כי נה"י הם מדות ראוים למדרגה
שלמה ולכן הסתפסות אבא במדות ז"א היא נה"י שלו והם נקראים מעיי . כי כמו שהאדם רוצה שיתק
העליון הוא רוצה איברי הגופה והוא פירוף החתום נשמי כלי העטל ועם ההלכות מתקום למקום . וכן
למעלה מהג"ח מני העליון עם ההנהגה רוחניות הנהגת שיה"ב כנ"ל בשם מדות השעור"ו או אפשר לקבלו .
וכן ככל מדרגה ומדרגה . הג"ח של מדרגה עליונה ח"א למדרגה התחתונה לקבלם . ונה"י הם החלוקים המקום
למקום כי המדות האלו סייכים למדרגה שלמה כנ"ל והולכים למקום הנזקך ולכן נקראי סייכים . וכן
הספס בכחוס ראויו נ"כ למדרגה שלמה ולכן נקראו מעיי והבן זה . ועשרא דהכד אמרני שהיא נה"י
דאבא ולכן נקרא שגטו במעיי : אורח עלאה . פי' שספרא דהכד הנ"ל מקריו מאורח עלאה שהיא אורח
דגטו בגלגלחא דח"א . והוא משתיק יומין שהוא דרל"א . ולכן נק' אבא נ"כ אורח עלאה . והענין כי ח"א
כבר ידענו שהיא הכד דלא סייך בו דין כלל . ואין בו מזד פלגו שורס לדין כלל . וח"א ים בו דין . והיא
כי ח"א וח"א שיהם דליליות . ואיליות היא הנהגה שרצה בה האילית שחנה בהנהגה מנעלה . ויכחית אינה
מונבלת רק מזד הענין שרצה כך והבן זה . ויטין שאיליות היא הנהגה מונבלת אי אפשר להיות בני השמים
יחד ולכן ח"א שהיא הנהגת הכסד אין בו מזד פלגו שורס לדין כלל . אמנם דרל"א היא מל' ח"א שהיא
הנהגת ח"א הנהגה כלתי מונבלת (וע' בכסף משנה) וכיון שהוא בלא גבול אין לומר שאין בה שורס הדין
דח"כ נתח לו גבול . אלא הוא מירכב מעיי השמים גדול כח"א דלא סייך בו דין כלל . ויכלל נ"כ
שורס הדין דח"א ומחמת שהיא דבר שאינו נחפס כשכל לכן נקרא רישא דלא אחידש . וע"י דרל"א הוה נמלא
גם דרל"א שורס הכרטיס לדין כי דרל"א מתלבש בח"א באורח ובוילגא . סגן אורח ומחא סתמחא . ושוקר
הצנלות דרל"א בח"א היא אורח עלאה דנגלגלחא דח"א . ונק' אורח כידוע כי אורח מורכב מבני הפכיס או"ר
י' ודל"א : הכד עליון אורח הנ"ל נק' הכד עליון בין בגלגלחא בין באבא : מעיי המו לו . פי' שבהכד הגטו במעיי
נאמר המו מעיי לו שהוא לבין רחמים כנ"ל וכמו שחסיים רחם ארחמנו ולכן נק' אבא אב רחמן : המהולל
בפי עמי אימא כו' . דע כי ה' נקודות הן כלל הדבור וכן ה' תנועות גדולות והן קץ . לרי . הילכ . שרקה .
חירק גדול ויהימם פירוקי חותם . והנה הדבור נפתח פי' כ"כ אותיות ח"כ כידוע וכ"ה נקודות שבהם
אותיות של שמות . הנקודות . קץ שחה לרי כנל שכל הלס שרק שרק שרק הרי כ"ה אותיות כל
שמות הנקודות כמ"ס רבינו כפי' ס"י נפ"א ח"א חו"סן ג' . ועם הכ"כ אותיות הרי ג' ספרים . ויהוה כי
דבור הפה בא מל' שררי בינה ובמו כן למעלה כי הל' שפרים היא החסכויות הבינה ברו"ט . ויהויה מהשכחה
מכה אל הפועל כמו הדבור שמוציא מכה אל הפועל את התהכנה . וה' תנועות רומים לה' פלאה בינה . וכן
ה' מולאות הפה רומן לה' בינה ואכמ"ל . נמלא חיכת כפי רומן לבינה . ומיכת שמו רומן לו' שבתוך הה'
שהיא ככר שפר רחם . והענין כי לורח ה' כו"ד דך שרגל השמאלי אינו מחובר לנג ה' רק נפסק מחני ורומן
לידת הו"א . והענין כי הבינה כל מדחיה הם הכנות למדות הו"א . ונמלא כמפסה הבינה ככלל גם מפסה
הו"א . והוא שיבור הו"א נבינה . אמנם אחר שמפסה הו"א נפסה כפי' ונפרד ממפסה הבינה . דהיינו שכבר
נחלה המפסה והמדות דח"א כפי' זה נקרא לידת הו"א . ולזה רומן השרדת ו' השמאלי מה' כי ה' הוא
בינה (פי' בכסף משנה) וה' שבתוך הה' הוא כללית הו"א כה' . כי ו"א הוא כ"כ אותיות ח"כ כידוע וכ"ה נקודות נה"י .
והנה כל הנהגת הו"א ככל מדחיה לא נחלה כשולם רק על פס ישראל כידוע כי נשכו"ם נפלים הנבדלו
ואינו מתגלה להם רק הנהגת הש"ם או הנהגה הספסית . כידוע . ולכן נק' הו"א ישראל . יו"ם כן כפי
שמה . כי שמו אלו ישראל שבהם מתגלה הנהגת הו"א כנ"ל . והנה הפה שלהם הוא ג"כ פה הו"א והנה פה הו"א הוא
בגלגלחא שלו . נמוחו שמקבל מבינה אימא : כי כל החספלות המדות אל ז"א הכל פי' אבא ידעמה . כי

בלשון חסידיו. חסידך יברוכה. חסידיו ועבדיו. ובשירי דוד עבדך נהלהך

בברכה דכהנא. ונגד ספואר אמר ועבדיו כמ"ש ישראל עבדי

אתה אשר כך אתפאר. ובלל כאן י"ם. (משיבט ומפואר בחרין עשרין יהם חויג. בלשון ה"ת. כמ"ש כה וכוה יבך חוב ולשון חק סבריע בנתיים) חסידיו ועבדיו ניה. חסדי דוד בימינך נצח. ובשירי דוד עבדך ניק' שהוא עבדך. ויגבל בה יסוד. ריד חסדי דוד כנ"ל. וב"ו דאצילות. נהלהך ה' אלקינו בשבחוח ובוסירות. נהלהך בא"א.

עיר נפתלי

אמרי שפר

עיר דיצירה. בלשון חסידיו נשמות ישראל. ועבדיו י ברות המלאכים. ובשירי דוד עבדך. יסוד ובלכות דיצירה. ובתר דעשיה נהלהך הנהגת ח"א. ונתח איתא דהס שלו. כמי הסה

שמגלה פנימות המהכנה מה שלל נגלות ע"י המעשה. כן ע"י הנהגת איתא כנחויי ויה שוישפח עליו נהגלה המהכנה הפנימית והוא הסה כנחויי ה' כנ"ל. יהוד כפי עמו: משוכה ומשיאר כו' ידוע כי הו"א מקבל מו"א חרין עשרין והם חסדים ונכורות. חסדים תלבו נכורות חיתא. ועשרה דחסד כבר ביארט עניינו ועשרה דנבורה הוא סלל מדותי' של הטק' יהי' הכל כהשפעת יחשפלות הדין. ח"א כנס זה מחמתך. כי הטק' היא המתקשרת עם התחתונים וזה כל מדתה. אבל מדת ההנהגה חין לה כלל משמטה. כי מדתה הוא רק קשר התחתונים והמראה של ההנהגה. ולכן היא עני' דליל מנחתה כלום כידוע. והכן. רק כיון שמתקשרת עם התחתונים ח"כ כל ההנהגה שריוכן לכל אל התחתונים מוכרחין להתקשר עם הטק'. וזהו נמלא כנוק' ההנהגה. יבטאם אל הטק' או התשורת ההנהגה בה מזד הדין. כי כמו שנו"א הי' כל התשורת והתפעלות לפשות פעולותיו ומדותיו הכל מזד החסד כנ"ל. כן כנוק' כס ליהסך כי כל התשורת ההנהגה אשר שס הכל מזד הדין עשרה דנבורה. אך כיון שכל ההנהגה מקבלת הו"א ח"כ חין שיד כה התשורת להנהגה אחרי שאינה מענינה ולכן נריך שנס עשרה דנבורה שבה נ"כ מקבלת מו"א. וכיון שנו"א כל פעולותיו מתשורתים ע"י עשרה דחסד ולכן נס התשורתים עשרה דנבורה שבו נ"כ מזד עס' דחסד. וע"י מתמחק עשרה דנבורה והכן זה. והם נקראים ארצות דל"א. כי ירושה אינה חזרת לשולם עדי. כן עשרין אלו אינם חזורים לשולם. מש"כ המיהין הו"כ דו"א שהקבל נ"כ מו"א. כי המוחין הם מעגס חו"א ולכן בעלות ז"א למקום חו"א נכסלו ואינם נקראים כנס כלל כי האק כשל אל הכלל. מש"כ כעשרין דהויג' שנס שס באו"א הם של ז"א כאשר ביארנו לעיל כעשרה דחסד וכ"ל כעשרה דנבורה שג"כ אינם שייכים באו"א שהם חסד נמור לפי הנהגת ח"א. וזה כל הנמחם להחזיר הנהגת ז"א לח"א כנ"ל. ולכן כו' עשרין הכל באו מדל"א המתלבט כחוק ח"א כנילנלחא כנ"ל איירא ינונינא ומשס כדירקא. ומשס באו"א כידוע ואכמ"ל. ולכן אף בעלות ז"א למעלה נשאר רושם דכל עשרין הנ"ל ולכן הם אחסנחא ירושה שאינה חזרת כיובל שהיא הבינה כי נס שס הם דו"א כי חין להם שייכות רק לז"א וטק'. וזהו כשס כה' עדי עד. פי' שיכסחו כה' ז"א שיש כי עדיעד דהייט אחסנחא הנ"ל כו' עשרין ירושה שאינה חזרת לשולם וזהו עדי עד. והם משוכה ומפואר. כי הו"א משוכה בעט' דחסד ומשיאר בעט' דנבורה. כי כנס הוא על פנס הדבר שנפשה לבח והוא על עשרה דחסד כנ"ל. אמנם ומפואר הוא על הגויגין. והגויגין באו מעט' דנבורה הגטו כמתי איתא והעין הגויגין הוא כי המ"ל בה המראה הנבואי כי אש"ס והנבואה הוא מעט' מ"מ המראה היא כמ"ל שבה גויגיו כל המדות שלמעלה כדרך המראה הנבואה. ובה יש חליקים. כי הג"ס שבה סה גויגין דלל אחחויין ונהי' שלה גויגין דאחחויין כידוע. [והענין כידוע כי המ"ל מוילאה הגשמות כנראה ולכן ג"כ נס כה יש רשמי הגשמות וכל מראה הנבואה פי' כחות הגשמות הם באים כי נטאה ח"א לוחת רק למשיג וכל זמן שלא יש העלם למשיג לא שיד גילוי המראות של הנבואה והכן זה. ולכן רושמי הגשמות כמלכות וכה מראה הנבואה הכל כידוד. והכן] והגה רושמי הגשמות הם כנהי' דטק' כי כיון שכלל מקום נהי' הם המתחברים עם המדרגה שלמטה ולכן רושם הגשמות, שהם למטה כנראה"ם הם כנהי' דטק' וכל המראה הכל מזד הגשמות ולכן גויגין דאחחויין הם כנהי'. והם נ' גויגין לפי המדות חסד דין ורחמים לכן ארום ירוק כידוע. וכנ"ל דטק' הם נ"כ גויגין אבל לא אחחויין ח"א כסתיות דעינא משיי שהם עלם הסק' וזין שס גויגין כי הגשמות הם למטה כנהי'. אך הם גויגין דלל אחחויין רק כסתיות דעינא [והענין כי כשארסם סיתם חת העין רואה נ"כ גויגין אבל אינם כעלם רק מהמת הרגלו שהדגל הסין לרואח מראש סלה כשס

הוא שחזק ונשאר עם רועים על כדולה העין וכספיתם הבין רואה המראות של הרועים . וכמו כן נהגת
הנבואה . יש ג"כ בשפה שהם נמדנת נה"י הם יש שרשי המראות כעסם . אבל כשעולים אח"כ למעלה
נמדנת חז"ת דנוק' שם לא יש רק רוביני השרים הנ"ל כמו כשימו' דעינא מחמת שהורגו כמראות כעת
שהיו נמדנת נה"י וסם יש הרועים והכן [ו] ונמלא כי עיקר הנונין ננוק' וכבר אחרנו כי בנין הנוק' מעט'
דנבירה שיקחט ע"י ז"ל אחינא . לכן גם ה"א יכול להתראות כמל' בנונין הנ"ל ע"י עטרה דנבירה והכן
זה . וזה ה"א מפורר . כי מפורר אינו על פנים העין רק על הנונין שבו . שאינם עמוחו רק מוריס על עמוחו .
וכמו כן כאלו אינם עמוחו רק מוריס על עמוחו . ונמלא כי מפורר הוא עטרה דנבירה הנא מניח: ימ"ש
בלטון הסדיו ועכדיו . הם נגד הכוכב ומפורר הנ"ל (בלטון הוא דעת לטון חק מכריע בין הדין לנרון ח"כ
כידוע וכנ"ל וכו' כלול ח"כ ב' עטרין הנ"ל) ועטרה דהסד הוא בלטון הסדיו . ומכיל ראי' שנאמר והסדך
יברככה והייתו נברכה דכנא' איש הסד כידוע . ויש אבא נק' כהן כידוע שהוא קודם ונק' ראשית הכמה:
ועכדיו . היינו עט' דנבירה נגד מפורר ומכיל ראי' כי אצל עכד נאמר תפארת כמו שנאמר ישראל עכדי
אתה אשר כך תפארת יהוא עט' דנבירה מפורר הנ"ל וכן עכדיו לא שייך אלא במקום שערך שימור ותיקון
והוא בנין' סרגליה יירדת כל' וכל' וכונייה העט' דנבירה כנ"ל: וכלל כאן י"ם . כמפורר כפטים כי משבח
ומפורר הם תרין עטרין כלל והם ח"כ . כי שים המה רק שזה כלל וזה כפרס . בלטון הוא ח"ת שהוא
הלבין רק המכריע בין הסד ויקן היב וכונייה הוא החמים: הסדיו ועכדיו ט"ה . שהם נק' חסדיו דוד . כי
דוד אחיוונו ננוק' . כנייה מה אומרת קלמ מראשי כל' כי כביכול כל צמר שלנו הכל צמרה . וכעת שאנו מתהננים
גם לניוק הכנייה המתלבטת בני יהוא בגלות על ידינו גם היא מתחננת עמנו שישענו לנו ולה כביכול . כי
כיוצאתה ירויח גם לנו . וכן היה דוד החפלת כל חתימותיו הכל על השכינה המצטרפת כביכול בצמרו של אחיו
אדם ולכן נעשה דוד מרכבה אליה . וכמו שהיה מהם בנין הנוק' . כי מהם נשאל לה השפע ובתיכום מתכשל
ומתמונים המדות לפי הראוי למ'. כמו כן נקראים חסדיו דוד והכן . והנה הסדיו כולל ט"ה חסדיו דוד
ומ"ה הוא כולל יהוא הסד ויקן יגל דוד נאמר נשימות דימין נהא כי ממנו עיקר השפע והוא המנחל לכל
זה . יהוד שם עיקר החיות להנונים . וע"י הנ"ל יהיו מנוחמים . וכן דוד כל חתימותיו שיתגלה מדת נח
ויחבבלו הקליפות ע"י שפע החסד כנללה . ולכן הסדיו נח . ועכדיו יהו מפני שבו עמידת העין כי הוא
מדת הדון כידוע איהו כולה ויחיי כהיה וכבר אחרנו כי עכד ננוק' נעט' דנבירה וכן עיקר העבודה הוא
כעליו הקליפות והקליפות הנלחמים כיהו כנ"ל: וישענו דוד עכד ננוק' . הוא כנ"ל כי אחיות דוד ננוק' והוא עכד
ננוק' והסד הוא העליון ח"כ . והוא כעניינת השפיהם של נדקוים ומעשרות שרביבים להווע . והוא מתעורר
היסוד להשפיע ע"י הכיר ולכן כנלל כאן יסוד . דוד הוא רוחו להסדיו דוד כנ"ל : וכ"ו דאילות . פי' כי
כבר אחרנו שערך להכלל כאן כל הד' עילמות . וקאמר עכד כאן כנלל דאילות והכין ואל"ף כ"ה : והלך באל"ה .
הכיב כאן ב' עשמים ה' פרעשים ככריאה נגד ה"ח וה"ג . והששם כי ידוע כי בריאה הוא עולם הנשמות שהם
השכלים וההבניות והפ"ם הכריאה הם כה אלוך הרינה עליהם . והנה בענין הנשמות יש ב' מיני נשמות וה"ם
עק הדעת טוב ידע . והענין כי העיקר הוא האמונה כי יח' . שאין לפנו שום שליטה אחרת כעולם שיכול ה"ו
לשפות היקר רנינו . והוא הנשמה ככל היורה ככל להשניה . וע"י נשמות עיני כל' . כי יש ע"י הרכה הנשמות
לכריאה אשר השכל לא יוכל להבין . ויכל זאת אנו עומדים כשמוד כחול לכלי נשיות מאמונה שהחיל לני הרועה
הנאמן מרפ"ה וכל הנמתי' ול הבאים אחריו . ועל כל דבר ודבר שום הכהנה בכלל הראה לנו מרפ"ה אות ומות לחוק
האמונה וכל הי"ג עיקרים ראוי כשינוי דומתם ויכל זאת עדין השאיר לנו מקום אשר יכול השכל לשפות ולהנחיש
כל כל דבר ודבר ולהקסיק הגם . או כיוצאן אחר . ויהי עק הדעת טוב ידע . היינו שבעולם היה הכרייהם על כל דבר ודבר
שכלים מלד הסובב וכללים הנה הדעת ר"ל אבל לתפלה משילם הכרייהם או ה"הכל טוב א"א להכתיב כשום חוסן . והנה
לדעה' נעשוה של אלוכל חקן הדעת ט"ה היינו שלא יכנס בכרייהם להדבר ככללים הנשימים ששם מקום הכרייהם . אלא
יה' אחידי שפארה שרביבים הרימונים . וכל הרשעים וה"ה ר"ל רק הרגם נשפיו ולא הרגם נופטיו כלל ולא יתהו לו כרייהם כלל .
והוא לא עשה קן רק רזה לחוק עדי יתה . ופי' הכניו כשחיו הנחם יה' יתה חיקון שיהיו כלליו יהיה ככחור לשוב .
ויחזק הרגיש הרגם הנונים: מפורר ככל הסדיוות כנאמונה . ואף שהיה דעה את כל הדעות הנפסדות והכזבות .
ככל זאת אחר טרנס נמוח הדעה הנפסדה או כשנכרחת אח"כ הנשמה ונאזה מאיחיו חלק המוח שני טרנס
שם הדעה הנפסדה הנ"ל או אינם יהיו טילה מזה נשמה: רשע נמוח ר"ל ואכמ"ל . נאזח נרד כ' מיני שכלים טובים
והם ב' מיני נשמות . שכל א' הוא השיב כמחלט . ושכל אחר טוב לדחות הרע וע"י יחבבל הקליפות מכל
וכל . והם ב' מיני נשמות : נשמות שגוד החסדים הם נשמות השכל הטוב כמחלט . ונשמות מלד הנכזרות .
והם השכל השיב לדחות הרע . ולכן השיב רנינו ככריאה ב' מינים . ותחלה יבאר מלד הנכזרות . וה' נכזרות
הם כנגד ה' פרעשים כי כל א' נכזה מחסדים ונכזרות כידוע . וכן ה' חסדים נ"כ כנ"ל : והאל"ף ה' חלקינו
כשכחת ובזמירות הם ה' חיות כנגד ה' נכזרות . כמו שמפרש הללך כנגד נכריה שח"ל . כי צ"ח מתלבש
מל' דאילות . ומל' כה שם אדני שהיא אדון כל הארץ כידוע . והכל ג"י אדני . כי חלקט הם ח"כ כידוע כי
הכמה ויקן ב' שם ה"ה . ויחזק דין שם חלקים . כנכחות ונכזרות ח" . כל ה"ל כנכחות [ו] וכונייה

יהוה אלהינו בשבתות ובזמירות נגדלך
 ונשבחך ונפאריך ונזכיר שמך ונמריכך
 מלכנו אלהינו יחד הו העולמים . מלך
 משבח ומפאריך עד יעד שמו הגדול . פרוך
 אתה יהוה מלך מהלל בתשבתות :

ה' אלקינו בא"א . בשבתות
 ובזמירות מל' והוא זמיר
 עריצים נעים זמירות ישראל . בה'
 ישועות . ושבחים בה' חסדים הגל'
 ונגדלך בא"א . ונשבחך
 ונפאריך בא"א כנ"ל . ונזכיר
 שמך בור"ג . בסוד זה שמונה זכרון
 וכ"ז דבריהם . ונמליכך בא"א בתר

הידו

מלכות . מלכנו אלקינו בא"א בידו . יחד וא"הו העולמים יחד ימריכך . וכ"ז דבריהם . מלך
 בא"א כנ"ל משובח ומפאריך חוב כנ"ל . עדי עד וא בסוד כפשו בה' עדי עד כנ"ל . שמו
 מלכות . הגדול . עד הכתר . אכן סאכו כל מלכות דעש' היתה לראש פנה . זאת היא נפראת
 בעינינו . מכה"כ . אל מקום כבודו . בן ישי בראש . מהולל בעשרא דאיסא . בתשבתות
 בעשרא דאבא . בכלל . וידוע כי החסדים כפל הנביות . כל חלקים מים יא' יין . וז"ל
 שם י"ב ד"א . וסוד הוכן מנענעים כהדורו כל תחלה וז"ל יחד בתשבתות :

הידו

ליקומי הנירא

עד שרי עד הן בינה ו"ק מלכות כסדר כי עד הוא מלכות כח"ה עד פהב לפי ספ"כ הוא
 מגיע היחוד . ועד שני נק' בינה כי עד שם מיהר הסתכלות כי נק' מ' אף כשעמדה חין הכוונ
 לשאל מ"מ פ"י היואלין ממנה מותר . ולכן מלכות נק' מה שבה מותר האכלה של מותרה . וז"ל

נק

אמרי ייפר

שער נפתלי

מל' . והפנינו כי ו"א יחד הסד טען' ולכן כנגד המל'
 נק' נביות כלו נ"כ הסדים . כי נביותם כי תחתיהם
 הנביות פ"י הסדים וז"ל פליס כחשם כסם כלל .
 רק הוא הסד . אלא כהכנסם נק' נגלו הנטרות .
 וכבר אמרנו כי שבה לאחר על החסדים . וזמירות הוא
 מל' כח"ה הוא זמיר פרינס כי המל' תחלפת למשה
 ויש אחרת כה' הקליפות . והוא כירח חושם ש"י הנביות .
 וזכו זמיר פרינס . וזמירות אומרים על הכריתת
 כל הקליפות . וז"ל שאין אומרים שבה אלא על חין
 המתכנן על החונה שם ונכחם ונכחם הקליפות
 מה' פסידר ומותר הדנה מפני כריתת הקליפות כח"ה
 שבה חמיר . כידוע טען גיית הסליחי ודומה . וז"ל נעים זמירות ישראל . ומ"ס בה' ישיעו . פ"י כח'
 חיות אלו הם ה' ישועות נביות הם מושיעים מהם הקליפות . והוא חסד ה' הסדים . וז"ל
 ונכחם . פ"י נכחם ולהן הם ה"א כאשר באלרם כי נכחם הם על הסדים . ומפ"י כי ועגלך כח"ה . שם
 סוד הנדלות . כי ו"א נקרא ועיר פ"ה שים כי דק שהוא פרינס הספס . אכל ח"ה חסד נמור ריבוי הכשש
 ולכן נק' אריך וזה ועגלך . והסכך ועפאריך כח"ה . כנ"ל כהשונה ומפיר . ונזכיר טען כוונ' ט' . כי יש
 אני שמוח שם הכתיבה וסם הקריאה זה שמונה זכרון והם ה"ה אדני' יודוע כי הם וז"ל עד כאן הכריתת
 וז"ל לשם כח"ה אחר . בה' ישועות . פ"י למה כשנביות ו"א וזמירות נק' . כי זמיר פרינס הוא פ"י כ'
 ישועות שם ה"ג טען הטען' . ונכחם בה' הסדים פ"י ולכן כשנביות כו"ל טב ה"ה . ומ"ס כ' שמים החסדים
 סרטיסם נגד הליצות ומפריחת נשמות ומלאכים ואבמ"ל ומכאן ויחלך יצירה . ומל' דבריהם תחלפת ככ"ה
 דלירה וזה ומליכך כח"ה דלירה . כתר מלכות . כי מלכות דבריהם תחלפת ט' : מלכנו חלקים ח"ה .
 מלכנו כסוד אלא כח"ה יחד שבתא כי פירך התלטה אל הגל' הכל פ"י המה שמתו מקד' הכשש וכתיבתי
 ככלל גם כח"ה הטען' דהיינו בהגה שה"ו נ"כ כיון שהיא מקד' הכל פ"י מ"ס לשלל כבאחד מאמר האר"י
 על

ה' אלהינו . בשבתות בה"ה . ובזמירות בה"ג .
 ונגדלך אבא דעש' . ונשבחך איבא דעש' .
 ונפאריך ועיר דעש' . ונסליכך טען' דעש' .
 עכ"ל . אכנס לפי דברו רבינו עד ברוך אתה
 ה' אס"ה אינו אלא התכללות עש' בכל' דיעירה
 ומשם ואילך הוא עצם הברכה ונכללו בו כל
 אביע כאשר יחבאר בדברו רבינו והנה בעצם
 חלקת החיבות יחלקם רבינו כח"ה בסידור
 האר"י על עגלך . אלא שהוא חשיב אותם
 באמצעות

פ"י קרנות ומסך היין וז"ל ענין לוד המלך פ"ה שה'
 שבה חמיר . כידוע טען גיית הסליחי ודומה . וז"ל נעים זמירות ישראל . ומ"ס בה' ישיעו . פ"י כח'
 חיות אלו הם ה' ישועות נביות הם מושיעים מהם הקליפות . והוא חסד ה' הסדים . וז"ל
 ונכחם . פ"י נכחם ולהן הם ה"א כאשר באלרם כי נכחם הם על הסדים . ומפ"י כי ועגלך כח"ה . שם
 סוד הנדלות . כי ו"א נקרא ועיר פ"ה שים כי דק שהוא פרינס הספס . אכל ח"ה חסד נמור ריבוי הכשש
 ולכן נק' אריך וזה ועגלך . והסכך ועפאריך כח"ה . כנ"ל כהשונה ומפיר . ונזכיר טען כוונ' ט' . כי יש
 אני שמוח שם הכתיבה וסם הקריאה זה שמונה זכרון והם ה"ה אדני' יודוע כי הם וז"ל עד כאן הכריתת
 וז"ל לשם כח"ה אחר . בה' ישועות . פ"י למה כשנביות ו"א וזמירות נק' . כי זמיר פרינס הוא פ"י כ'
 ישועות שם ה"ג טען הטען' . ונכחם בה' הסדים פ"י ולכן כשנביות כו"ל טב ה"ה . ומ"ס כ' שמים החסדים
 סרטיסם נגד הליצות ומפריחת נשמות ומלאכים ואבמ"ל ומכאן ויחלך יצירה . ומל' דבריהם תחלפת ככ"ה
 דלירה וזה ומליכך כח"ה דלירה . כתר מלכות . כי מלכות דבריהם תחלפת ט' : מלכנו חלקים ח"ה .
 מלכנו כסוד אלא כח"ה יחד שבתא כי פירך התלטה אל הגל' הכל פ"י המה שמתו מקד' הכשש וכתיבתי
 ככלל גם כח"ה הטען' דהיינו בהגה שה"ו נ"כ כיון שהיא מקד' הכל פ"י מ"ס לשלל כבאחד מאמר האר"י
 על

נק' מי כו' ר"ל שאל על המעשה מי עושה את הדבר הזה והם ב' שמות חלקים המחלפים בשם ע"ד כידוע ועליה נאמר מן העולם ועד העולם ממטה למעלה . ועדי הוא ת"ת שהוא מניע מן העולם ועד העולם כמ"ש ביוהר והוא בתוספת יו"ד אלא הוא בנ' ה"י"ן כמ"ש מקלה השמים ועד ט' וע"א אחר בנמו כה' עדי עד : (פי' לסי' פ"א מ"ה) :

הודו

שער נפתלי

אמרי שפר

באצילות ובסידור הארז"ל ביצירה , וכבר נתבאר באמרי שפר כי בעת עליית העולמות ובעת הברכה צריכים להבלי שם כל העולמות שלמעלה ולכן בעליית העשי"ו נכלל כל ד' עולמות אבי"ע עד א"ם . והנה לפי נוסח הספרדים שאומרים ה' סוף קודם ברוך שאמר ששם ככוונים עליית העשי"ו למעלה וא"כ בברוך שאמר א"צ רק לכלול אבי"ע בהברכה ובחתייל שם בסדר הברכות כפי הסבואר בפע"ח . אמנם לפי סידור האשכנזים שאין אומרים ה' סוף קודם ברוך שאמר וכן פסוק אל נקמות בהודו הוא אחר ברוך שאמר לפי סידור האשכנזים א"כ עיקר העלי' הגרמו באל נקמות כמ"ש שם ובה' סוף צריך לפי מנהגינו לכלול הכל בברוך שאמר ולכן סידר רבינו עליית עשי"ו בעשר ברוך שבתחלת ברוך שאמר ואח"כ צריך להבלי כל אבי"ע בעצם הברכה דברוך שאמר :

ס"ב

כ"ל (בניאור מבוכה ומשיאר בלבין הנ"ל) : שמו מלכות כי הנק' נק' שמו . כמו שמו טוב להכיר אחד על ידי שמו אש"פ שאינו נראה . כן הקב"ה נאמר . ויכר ע"י שמו והוא המל' שפ"י ידהיכר כי הוא מחקרת עם התחזוים : הגדול . פי' המל' עולה עד הכתר כי גדול הוא כתר כנ"ל (בתיבת ונגדלך) והיא עולה עד הכתר כבוד אכן מחבו כו' היתה לראש פנה . כי מל' דפס"א יסוד דידה הוא אכן מחבו כו' כנ"ל כענין מימי קדם כי עיקר אחיזת הקליפות הוא גם ביסוד דנוק' הנ"ל ולכן היא אכן מחבו הכוונים אבל מ"ח כל עיקר התקיינים וכל הגלגולים והסבות שמתגלגלים בעולם הכל לתקן אכן היא וכאשר יתוקן אז אדרבה כל הו"ק שהם הנונים יהיו הכל פונים אליה וזהו עיקר היסוד בלי ספק כלל שלא יהי' גום מקום שיכולו להסרוד כי כבידול . ויתגלה וזאת לעין כל ולא יהי' שום עשות כעולם ויראו כו' כי אין דבר בט' וזכינו והבן ז"ל . והוא היתה לראש פנה . והוא שער החמישים שיתגלה מלימות הזה ח"ך אכן שום דבר בשולם רק הוא לבדו יחיד ומיוחד בכל מיני יחיד . והמל' נק' וזאת משני שהיא משתינת תמיד ע"י מפשינו . ויחיד נאמר עליה היתה וזאת . והבן . ח"ש חזית כו' וזאת . ומרים . היא פי' המל' גלאח בעינינו נ' פלאות שער החמישים כנ"ל . שהיא האחדות באמיתי בלי מליצה כלל . והוא מלא כל הארץ כבודו כד' ממלא כל עולמין . שאין גום נקודה בעולם כלל . ואין להם מלימות כלל רק בהשתינו עתה . אבל בשם אין בעולם רק חלקית . וזהו מכה"כ . אבל מכל מקום אין יתר עצה עד שאילום אי' מקום כבודו . פי' כי המל' נק' מקום כידוע . מקומו של עולם . כי היא השתינת מקום מזה מדותיה לייצר כנ"ל ולהתחבר לתחזוים . כזה ניתנת מקום שרדך להיות שלם . דל"כ מי יצטרך כה וזל מי תתחבר והמקום הוא על ידי הסתר וזמנום שמתחבר כביכול את עולמו ולכן נק' אסר . ולכן אם היה המקום גולה אז חייבך נתכנל העולם . והיו רוחים מכה"כ . הארץ דייקא מל' . אבל משני שאין רוחים המקום נאמר ותחלום ואילום אי' מקום כבודו . מקום דייקא . עיי"ו יתון מלימות לפעול ואח"כ . נחלל הוא החכלית מכל וסיף משעה ט' ולכן אחר הקב"ה לידכנס כו' כי בראש שהיא כחדדנה המל' והיא ראש המתכנה ושירך הכל . ראש פנה כנ"ל : מהלל בעשרה דלחאו . כנ"ל כי עשרה דלחאו עשרה דגברה ה"ך כבוד שירך כנ"ל : בתשכחות בעשרה דלחא . כנ"ל (בתיבת חשיבו ומשיאר ע"ש) ומ"ש כנלל פי' של כלל המל' דלחאו (וי"ש מ"ש מהלל בתשכחות) : וידוע כי החסדים כאל האטרות כ' חלקים מים ט' . כי בגבורות מתחזקים מיד כלל בענין החתקה האטרות ע"י החסדים . והיא ביסוד כי המש יתון לטק' כידוע . והנה ההתקה הוא בהתגברות על ידי בטול כבוד . כי על ידי שהחסדים רכים מתכילים הגבורות ואינם מניחים אחם להאגלם והגבורות כנללים

תפלת שחרית

מידור כ"י

הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים
 עולותיו: שירתו הו' זמרו ללו' שירתו בכל—
 נפלאותיו: התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יהוה: דרשו יהוה ועזו בקשו פניו

הודו במדור הראשון סוד לבנת
 הסמיר לבנת יסוד. שמש
 וירח. והם ב' שירות יהוה
 משוררים לפני הארון בוקר וערב.
 לבן נחלקת השניה הזאת לשנים
 ובה ב' עינין דקשת. אברון.
 אשר

ליקוטי הנרא'

הודו לה'. פ' נחזיק טובה: קראו בשמו. פ' ע"ה שאלנו בלכות כי כל מה שהיו עינין
 מיתסין להקב"ה. וז"ל ויקרא אברהם בשם ה'. וז"ל בלן קראו בשמו: הודיעו
 בעמים עלילותיו. עלילות היינו החסד הגדול שמתנהג הקב"ה עם ישראל ברח לאלו ישראל
 אחיה טיבה מהטובות ואח"כ מהרסו הטיבה הריא. כגדו להמציא מינו למחלתו. היינו דבר
 שיכפר לו עינו בעוה"ו: התהללו בשם קדשו. פ' ראוי להתהללו על טובותם לחזקת
 שם קדשו. וכן אמר יבטח בשם ה'. ר"ל יבטח בזכות שמוכי שם ה'. דאם לא כן ה"ל
 לבטוח. וכספרי אמר הכהנים מברכים במקדש שאלמר וכמו את שמו. בנבולין מנין ת"ל
 בכל המקום אשר אזכיר את שמי עביל. וי"ל כי במקדש היו אומרים השם כהיבטחו והוא
 הנקרא שמי. אבל בנבולין אינו אלא בכטי ואינו אלא זכר לשם. וז"ל זה שמי וזה זכרו וכו'.
 ויטו מה שאלמר הספרי ושמו את שמי אינו אלא במקדש. ובנבולין מדכתיב בכל המקום
 אשר אזכיר את שמי. כי זכרון השם גם הוא ליטובה כתיב אלה ברכב וגו' ולאחרי בשם
 ה' אלקינו מזכיר וגו' וא"כ ראוי להתהללו בשם קדשו: ישמח לב מבקשי ה'. היינו אם ראוי
 להללו מי שאלנו אלא מזכיר בשם קדשו גם הוא ליטובה. כי יבא אליו ויברכנו. כ"ש מי
 שמבקש ה' ראוי לי שימח לבו: דרשו ה' ועזו. אמר למי ראוי לבקש ה'. למי שירדע

מדותיו

אמרי שפר

שער נפרה"י

כ"י רבינו שהם משוררים לפני הארון בוקר וערב
 וז"ל סדר עולם פרק י"ד ויחן לפני ארון ה'
 סן הלויס כו' בשחרת היו אומרים הודו לה' קראו
 בשמו
 ומים הם החסדים והזרים והזרים כמים וזהו ב' חלקים מים להתחזק הין כידוע: וז"ל שם י"כ דל"ה
 דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה שם י"כ דל"ה
 רבינו בנאורו לחיפויים חיקון ד' (כד"ה כללי השמות) ובאמרי כ"ש הדרת קודש כ"י לרבינו הנרא' וז"ל והוא
 צירוף י"ב והסוף ישר נ"ש י"ב והסוף הוא הסד והסוף דין. נמצא היסוד רכב על הדק ומתחזק שם ביסוד
 והסוף הוא בסוף בין ב' השמים להתחזקו כ"ל: וסוד היסוד מנעמים כגדו על חמלה וסוף. ביאור רבינו
 בר"מ רנ"ו ח' בליקוט פ"ג. כי הודו לה' כי טוב כי לעולם הסוד הם החסדים. ואחרי ה' הושיעם את
 הם גבורות כ"ל הנקראו יבשות. וזריך לענפם ב' שממים כהודו חמלה וסוף ובאחרי פסח ח' כאלמנ כי הישות
 הם כאלמנ בין בני החסדים ומתחזקות ועינין הנשטם כגלוב רומו לחיות היסוד רואו וזכו כ"ל (כענין
 די לבד וקיס לננה) פ"ג כי הלוב רומו ליסוד שהוא דונתת חיס הגדרה ולפחותו כידוע. והוא הדעת
 המתחזק ליסוד. וכן לוב ג' הייס. והוא כ"ל והכן זה: וזהו בחשבות. כ"ל שגבורות מתחזקות בתוך
 החסדים כי החסדים מנ' נדדים והגבורות כאלמנן ומתחזקות. וזהו מהולל בתשבות כי מהולל בשם הגבורות
 כ"ל. ומתחזקות בתוך ובאלמנ התשבות שהם החסדים כ"ל. ועוד מהולל לשון חסרות שמתחזקים הגבו' בתוך
 החסדים שהם התשבות. ועוד בחשבות כ' תשבות כ' חלקים מים כ"ל:

ד"ע כי בנראה י' ו' היכלות והן היכל א' נקרא לבנת הספיר. כ' שגם השמים. ג' לטויר והוא היכל
 נונס. ד' וכת. ה' האבה. ו' רנין. ז' קדשו קדשים. וכוונר בראשית בילרם ומינין היכלך דכריאס
 והיכל לבנת הספיר הוא יסוד. וכמו שיסוד טו בני חלקים יסוד ועפרה. כן שם ספיר יסוד. לבנת עפרה.
 פ"ג

אשר ברת את אברהם
 בן יצחק אתן ארץ כנען
 ימים על מסעך על ע' אומות והיו
 הדינו בעמים כל וכו' עליהן
 כמדרש השני: אח"כ עולין מסמני
 הקבורה

המיד: זכרו נפלאותיו אשר עשה בפתיו
 ומשפט פיהו: זרע ישראל עבדו בני יעקב
 בחיריו: הוא יהוה אלהינו בכל הארץ משפטיו:
 זכרו לעולם בריתו דבר צוה לאלק דור:
 אשר ברת את אברהם ושבעתו ליצחק:

העמידה ליעקב רחק לישראל ברית עולם: לאמר קח אתן ארץ
 כנען חבר נחמתכם: בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים פה: ויתחלבו
 בני אל גוי וממלכה אר עם אחר: לא הגית לאיש לעשקם ויוכח
 עדיהם מלכים: אל תגעו במשיתו ובנביאי אל תרעו: שירו ליתוה
 כל הארץ בשירו מיום אריותם ישועתו: ספרו בניכם את כבודו בכל
 העמים

ליקובי הגריא

מדתו כל הקב"ה ומדות התורה הנקראת עינו. והוא באמר. מקודם לרשו ה' ועשו והדר
 בקבו פנו: זכרו נפלאותיו וגו' מופת באמר על דבר הנמצא בעולם אלא שהוא היסוד העובע
 ופלא הוא ענין חדש בלא נעשה בעולם עדיין ויתכן האמור בה אחר ה' לנאות וגו' גם
 בשמי יפלא. בני יעקב בחיריו. כשהיו עדיין בני יעקב נבחרו לו הוא ה' אלהיו בכל הארץ
 משפטיו קח בארצו אומרים אלהיו משפטיו בכל הארץ משפטיו: קח אתן ארץ כנען. אמר
 קח. היינו שאלו נחמה לאברהם. אבל הנחמה היינו ויבואו ובה מקדש לא נחמה
 לאחד ב"ה יוכלים לאברהם יחד הבה ליצחק וביהמ"ק ליעקב. וי"ש חבל נחלתכם: אל תגעו
 במשיתו. אלנו הנשים כד"ל ילא נתחך לננוע אליה: (פי' כי זה פי') על ויוכח עליהם מלכים
 כפי"ס אל הננוע במשיתו בלא נחט לנוע אלי') : ספרו בניכם את כבודו וגו'. היינו המון
 העם ובפניהם לא תוכלו לספר רק כבודו. אבל בכל העמים היינו החכמים חספרו אף
 הנפלאות

ישיר נפתלי

אמרי שפר

בשמו וגו' עד אל תגעו במשיתו וגו' ובין הערבים
 היו אוסרים שינוי לה' כל הארץ וגו' עד
 ואמר כל העם אמן והלל לה' עבדו ופי' שם
 רבונו וכו' פי' כי בתהלים לא כתוב אלא עד במשיתו
 (לה) ובדברי הימים כתוב עד והלל לה' לשיכר היו
 מחלקין עבדו:

ק"ל פניה בער הובסיות פי' א הדור לה' קראו
 בשמי ובה כל תיקון זה שמכאן עד ב"ש הכל
 הוא כמאן באלו הגרי"ל עשי' שעלו ביצירה. והנה
 סגור אשכנז לאוסרו אחר ב"ש. והעם לשי שכבר
 זה נקרא יצירה לכן אוסרים אותו בתוך תיקוני
 יצירה שהוא סג"ש ואילך עב"ל:

לפי דברי רבינו הדור לה' קראו בשמו הם נגד
 יסוד עד פ' אל תגעו במשיתו. וסמכות שיר
 לה כל הארץ הוא נגד עשרת הון נגד כקד וערב
 ולכן סמ"סים בכך בפי' אל תגעו במשיתו. S

עם החמים הוא הוד. ונה הוא נח. וזית נבונה.
 אהבה הסד. רצון ח"ת. ק"ק צוה נכללת ג"ה. והם
 אוחס מחיב נפי' כראשית מ"א ב' יבס' שקדו יכננדס
 ביצירה הם ו' מדורים וכן בחלוצי דבריאה בדרך
 פלחה ארץ החיים ארץ של כפי' הכבוד כי הם נ"כ ו'
 מדורין יתן מ"ס כפי' כראשית מ' פי' א יבס' העליון
 ו' היכלין ויקמה שהיבן כדק מ"א א' כמ"ס רבוט כפי'
 להיכלות. מדור הא' כנגד היכל נכנס הספיר.
 והענין כי ההכל בין היכלין למדורין הוא זה כי היכל
 הוא מקום השיל והעני. ומדור הוא לדירה וחממים
 וכל הנרכים ולכן כראשית פנמה ים היכלין ומדורין כי
 פנם הכראשית שהיא עולם הכמות שהם שלמים והוא העני
 להעניע על ה' ולכן הם היכלין. מח"כ כמ"ל דבריאה
 סתחלכח ביצירה שם עולם המלכיים שהם השועלים
 כל הטרף והם שלוחיו כל הקב"ה וכלו. לכן שם ביצירה
 מדורין והבן זה כי הוא רק השמדת כל דבר ודבר
 על

תפלת שחרית

העמים נפלא אתיו : פי גדול יהוה ומהלל מאד ונורא הוא על כל אלהים :
 פי כל אלהי העמים אלילים | ויהוה שמים עשה: הוד והדר לפניו
 עז ותודה במקמו : הבו ליהוה משפחות עמים הבו ליהוה כבוד ועז:
 הבו ליהוה כבוד שמו שאז מנחה ובאו לפניו השתחויו ליהוה בהדרת
 קדש : חילו מלפניו פלהארין אףתבון תבל בל-תמוט : ישמחו

השכים

ליקוטי הגריא

הגפלאות . (אנ"ה שמע השומע קול הכרה ולא כיון לבו . וע"כ כנ"ל גוי הוא הנכבד . לכן
 דרשו חז"ל גוי מלמד שהיו ישראל מזויינים סס . ועם אינו אלא קיבוצי רב גם כי יהיו המזינים
 וז"ש כאן[ספרו] בנרס את כבודו . כי לאו כל מוחא סביל דא כמ"ס הראיני נא את כבודך .
 אבל בהמונים די ספירו מעשה גפלאות) : ונורא הוא על כל אלהים . המה הגלגלים ואששים
 השמימים . מה פעם וה' שמים עשה . לכן נורא הוא עליהם : הוד והדר . הוד היינו יופי
 פלמוס כמו אור החמה שהאור צו פלמוס . והדר הוא טבה הודח שמקבל מן השמש : ישמחו
 השמים והגל הארץ . שמחה לא יאמר כי אם על טובה שנחדש לו מעשה . אבל גילה נאמר
 גם על דבר ששמח בו כבר ונתוסן לו . ועד"ז יפירש גיל יגיל אבי לריק . כי הלדיק כמעמד
 אחד המיד . ויולד חכם ישמח בו כי החכם מוסיק לקח בכל יום ע"כ כתיב ישמח בו . וכן
 כאן צהיות אין כל חדש חחה השמש כתיב והגל הארץ אבל למעלה מן השמש יש חדש ע"כ
 אמר ישמחו השמים . (אנ"ה גם צוה שמע השומע קול הכרה . א"ה בירדני יהבאר בניאור
 על משלי ואיוב) : (עכ"ל רבינו בניאור דברי הימים ט"ז) : (ובניאורי למשלי כ"ג ש' כ"ד
 כ' וז"ל) ההבדל שבין גילה לבמחה הוא כי גילה בא כל דבר תמידיות . ובמחה הוא בדבר
 שנחדש כמו כהולד בן לאדם אז נפח הולדו ישמח אביו ואח"כ כל ימי הבן הוא גילה אביו
 ח"ס ישמחו השמים והגל הארץ כי בארץ לא יחדש דבר כי אין כל חדש החם השמש . ואין
 בארץ אלא מאשר נתן לה מאח"כ בשמים יחדש תמיד . ש יום ליום יבית איתר חה ושמחו
 השמים והגל הארץ : (עכ"ל) :

כשסיק

אשרי שפר

שער נפתלי

על מטטו כדרך המדור . וכמו כן בהלכות דבריה
 המתלכדת כזירה סס ג"כ מדורין . ובמדור הכניתי ק"ה
 שסס מתחברה פס היסוד דבריה עולם הנשמות סס
 יס ז' היכלין נאותו מדור פלמו היכלי פוגג . ופרש
 היכלין דבריה ומהם נקיס למדורין . הנה היכל א' הוא היכל
 לננות הססוד והוא יסוד וספרה דבריה והוא לננות וססוד
 וכמו שהססוד כולל כ' גיזין חזיר וספיק ססס ססוד
 חסד ודן . כן ניסוד חסדים ונצחיות ולננות הוא פסרת
 היסוד כי כל מה שניסוד ניחן כפסרתיה יחס לטיק' כמו
 לננה המתקבלת מהשמש . והס שמש ירח . והנה סארין
 הוא היסוד בט הלחות שהוא מקבל מנייה סהן הרין
 לוחן פמודי סס כידוע . והנה הלוחן היו משארדים
 לסין הארין מומור זה כדליתא כסוד שלם היכא כספר
 נפחלי וכסודאר דר"י פמדון ז"ל . ומלק המומד לנסים
 הגיו ככך וחליו כסרנ . והוא כנגד כ' פתי שריסוד
 סס

ידוע ססיה ב"י הוא יסוד ובניאו הס ת"ח ככ"ש
 בסס שבת וסס ג"ה חלסידים ובניאו קסוס כידוע
 והיסוד סכרוע בינם ידוע כי ח"ו כשהשכות
 עשוקות ע"י הסיקלא ס"ס לא ירח סכנו נדה ויחזיו
 לסלכות והכל כסוד ו' סלבי אודס ונפלו הגיזנות
 וסר"כ כשנתבררו אז לא הגיו ליסוד לעסקם רק
 וינכה עליהם סלבים שרס מו' סלבים הג"ל . וססוד
 וסכריו אל תגעו בשחייו אלו חינוקות שלא יעסקם
 הסקלא ובניאו אל תרעו שלא יקבלו נשמות
 עשוקות שרס באם לעולם וזרו אל תרעו כסוד
 עז כבוד ידעה רע . והבן זה . וסר"כ סתחיל יסוד
 שריו אסרסין כין העוקים והוא כנגד הססרה . וסוד
 כחלל היא הג"ה וידוע ס"ס רבינו כריס ס"ד כי ה"ג
 כעשרה
 כמ"ס הססס כ"י רכני לסוד פולס והיו איתרס

הַשָּׁמַיִם וְתַגְלַת הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּנוֹיֵי יְהוָה מִלִּפְנֵי
 יְרַעַם הֵימָּן וּמִלֵּאֵי יַעֲלֶץ הַשָּׁרָה וּכְלֵי אֲשֶׁר בָּוּ:
 אִזּוּ יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִדִּפְנֵי יְהוָה כִּי־בָא
 לְשֹׁפֵט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי
 לְעוֹלָם חֲסָדוֹ: וַאֲמְרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל וּקְבֹצֵנו וְהַצִּילֵנו מִן־הַגּוֹיִם
 לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ לְהִשְׁתַּבַּח בְּתַהֲלֹתֶיךָ:

הקטורה לכן הספוקים מליקוטי
 ועולים (ברומסות) ברומסו ה'.
 ולכן מתחילין ברומסו . ויא
 סמסנים הם בסוד ויה וז"ג יהם
 ב' רומסו : ואח"כ שלא יעלו
 הקלימות עפיהם אוסרים והוא
 (רחום) שהוא לאכנעה דרנין
 דלהן בידוע . בסוד עון ומשחית
 אף

בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ
 כְּלֵי־הָעַם אִמֵּן וְהַלֵּל לַיהוָה: רוֹמְמוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדָם
 רַגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר קְדוֹשׁוֹ כִּי קְדוֹשׁ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְהוּא רַחוּם יַכְפֹּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהַרְבֵּה לְהַשִּׁיב אִפּוֹ
 ויא

ליקוטי הגרא

בפסוק והוא כמוס ד' קליפין עון משחית אף חמה . וכוז סערה הוא הקליפה אף .
 שערות הוא באף . ומשם בליק רגזא . וז"ל נלכד משיח שהוא רוח בקדושה :

ביאורו

שער נפתלי

אברי שפר

משש ירח כנל יסוד ועטרה . והם בוקר וטרנ . יסוד
 טוקר ועטרה ערב כידוע שטיקר האור כיסוד מקום
 השפע : וזה ג' עינין דקשת אכנן . כי הנה היסוד
 נק' קשת בסוד אז קשתי נחתי בענן . והענין כי הנוק'
 כשחטרה ח"ו משפע היסוד . או מתגברים הקליפות
 ח"ו . כי השונות גורמים כי נהר יתרב ויבש ח"ו והוא
 היסוד שאינו משפיע למל' פ"י החסידים הנרשמים
 בה ח"ו . ועי"ז נלחמים בה הקליפות ח"ו . כי לריכה
 לעשות דין ברשעים ולו לריכה לקיים הקליפות . ולו
 לחיים בה חסך עין וטרפל . שהוא העדר הסגה
 למיתות ח"ו . ואדרכא מפנינס הסגה נחנה עי"ז שמתגבר
 השלם ח"ו כהסתר פנים . ואחנס כשלאור משס כהון
 השן הוא רמו שנתגלה היסוד בשלם ומתחבר עס
 המל' וממתק דיני' . והכ"ס הקשת כתוך העין והכן ויה
 והוא דוגמת קשת הירח חלים . כן היסוד יורה השפע
 לתוך המל' . כמסרה . שהוא החלית הנגלה תחתו
 יחנך

כעטרה . ואמר שירו לה' כל הארץ צ"י הארץ מל'
 סקבלת כל שהם הצ' שבעשה וכל אחד בליה כו'
 גי' כל . בשור סיזם אל יום ישועות ידוע כי
 הישועות הם הגבורות בסוד כוס ישועות . והצ'
 הם מה' ספירות מסוד עד הדר ונכללים כיביר .
 והגבורות יודדים מספירה לספירה עד בואם אל
 היסוד . והספירות נק' ימים וזהו בשור סיזם אל
 יום ישועות . וכן כי נחול הכור והסורל גבירה
 כסבור בברוך שאמר וטרה ח"ת והכל על הגבורות
 והוא נדה על ידם על כל הכותם שבעולם . והוא
 וגורא הוא על כל כו' . וכן עז וחרוה במקובי כי
 המל' הנק' סקום סקבלת עז וחרוה והוא על ידי
 היותו והוא ייסחו השמים והגל הארץ שהוא יוזג
 שמים וארץ וז"ג חוה ויאמרו כו' ה' מלך הדבור
 הדיה זא עם מלך נוק' . ואח"כ ירעם הים ומלאו
 שבעת הדיזת או ירעם היום שהם ח"ג גי' ים
 תציתים אל המל' כידוע כי יחרדו וירעכו כל
 הליקוים בידוד ה' מלך והם גוק' ומלאו יסוד ומסלוא ואמר הקבלה יעלך השהה המל' הנק' שדה
 ארצה . והו ירננו עזי היער בני' פ"ד מנצנץ הצ' כנרלשין . כי בא לשפוט את הארץ שנתחבר
 היסוד הנק' משפט עם הארץ מל' . ואמרו הישועו . הם הישועות הצ' להשתבח בתהלתן שהם מסתפק
 עם החסידים שנק' שבתות כנל בברוך שאמר ונבנים אל המל' הנק' תהלה . ואח"כ נכללו כל
 הצ"ג בה' ברוך כו' כי ברוך הוא יסוד בידוע אלהי ישראל מל' בידוע . כן העולם ועד העולם כי
 הוא מבריה כן העולם כיה עז העולם מל' . והח"כ ומכ"ן גי' הלא תיה שום צ"א הדיה ארני חבור ח"ג :
 מ"ש רבינו בענין הוא רחם ול' פועה שער סגה ומסרב פ"ג והוא רחם בר יש י"ג

תפלה שחרית

וְלֹא יַעִיר בְּלִי-חַמְתּוֹ : אִתָּהּ יְהוָה לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִפְּנֵי חֲסָדֶךָ
 וְאִמְתָּךְ תִּמְדֵּי יִצְרוּנִי זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחֲסָדֶךָ כִּי מַעֲלִים הָיָה : תְּנוּ
 עַז הָאֱלֹהִים עַל-יִשְׂרָאֵל נִאֲמָתוֹ וְעִזּוֹ בַּשְּׂחָקִים : נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשְׁךָ
 אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן עֵז וְחַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים : אֲלֵ-נִקְמוֹת
 יְהוָה אֵל נִקְמוֹת הַיָּפִיעַ : הַנִּשְׂאָ שִׁפְטֵי הָאָרֶץ הַשֵּׁב גָּמֹל עַל-נְאִים :
 לַיהוָה הַיִּשְׁעָה עַל-עַמֶּךָ בְּרַכְתֶּךָ סֵלָה : יְהוָה צְבָאוֹת עֲפָנוּ מִשְׁגֵּב
 לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה : יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּיַמֶּךָ בָּךְ : יְהוָה
 הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם-קָרְאָנוּ : הוֹשִׁיעָה אֶת-עַמֶּךָ וּבָרֶךְ אֶת-

נחלתך

ליקוטי הגרי"א

(ביאורי לה"ח פ"ב ג') : ד' קליטת של והוא רחם יצור כו' ד' רגלי מרכבה סמחה . עון
 צמים שמעם הסמחה כיוצא בהן בשון חוללתי כו' משחית בטהור המות . אף בטהור (שהוא קו
 ירוק רוח פגרה רוח של אף כג"ל) . תמהו בתוך וחקך היא שרפה אש היסודי שהיא חסך והוא
 מנגד דלוק בחשם ועל' אהמר חשלה חרוך כעם כג"ל יחלמו קקס : (ביאורו להח"ח
 פ"ב ג') : (פ' לעיל בליקוטים מס' הדרת קודש על הקרבנות נד"ה סור שרי אלפים) :
 ד"ג הן נגד חשם ופה . ולכן מחסם ג' אחרונים שבו הוא רחום (כבו משחית אף וחסה) נגד ג'
 דטורא כדוע שהטורא ג' חיות . והרביעית עין בתלסת . וב"ה אחזקס . והן גתלים והם
 וישן שבחשם . ומתמקון בקרבן במנהג באשם וחסה . ורביעית הראשונה ששוק כג"ל
 הוא נגד הפה נגד לשיך כו' וכן ב"ג מדות הוא וחסה שמור פך מכל חסא והיא נוק'
 התפחה להרם ודטורא כו' . והיא מתמקת ג"כ בקרבנות בשולה ובין קודשי קדשים .
 פילה של טוין שהיא השולה על מוקדס כו' וב' כפ' זו לכצחא בהריון שהיא ממנה ואחר
 אין זו אלא ע"ז שהיא בעציה נגד אל אדני שמכניע אותה . ולכן כ' מרוך באף שהיא
 מחיסם חלשי שבחשם שולל הכל נגד הח"ס שהיא מן העולם ועד העולם . ומשחית
 מסחת שמי ה' . שהיא המלכות שהיא חחת שמי ה' . ושמיס הן ששה הידועים עם הכניעים
 הכללה . ולכן לשן רבים . והאריך חחחם בשם . ולכן אין כחם של ישראל אלא כשה . וכפילים
 (פ' של הד' שבו הוא רחום) כשישגל המאורות אל הארון וכן ו"ג כדנה וכן הפילמות כדראש
 עלמא דחירו : (עכ"ל כב"ק ודפסם בא"ה ש' כלה בליקוט כהשל כחוב וזה) :
 י"ה ו' הוי"ת וארנ"י גי' ר"ס י"ס' הוי"עיה ד'המך יענט ב"ס קראתי והוא סודו
 ק' המדה הן שחתי משו (עכ"ל כהדרת קודש כ"י) :

ואני

אמרי שפר

שער נפתלי

יחברך . והכן זה . והנה בקפת יס ג' נויסם נגד חסד
 דין רחמים שם ח"ס שמתגלים כה"י ויסד כיללם
 כדוע . ח"ס וכס ג' עינין דקפת . ופי' עינין מרחות
 נויסם . כי כג"ס הם נויסין דלל מתחזין רק כבודתם
 דעינא . וכנה"י הם נויסין דמתחזין כאז סבר
 מתכור לעיל פניסם . והנה ה' נויסין הם דלזכב כאז
 סבר כארט לפיל כ"ג מדות כי לל ח' מאלול כ"י
 דגל סמרכה ויס ח"ס . והם כללים כ"סר כ"ל סכ"ס

חיון נגד י"ג סכילין דא"א לאכפ"י כולה דיון לסתק
 ברום ד' פרעופין דקליפה כו' והם משחית עין אף וחסה
 עין חכמה דענה משחית בינה דנתת אף ח"ת דענע
 תהה נוק דענה עכ"ל ובטורא האנידיל בתפלה שריח
 כ' וז"ל עין חכמה דענה שחכנע ע"י סיכאל .
 ישחית בונה פלה . ע"י נבחיאל . אמ"ז דא שיה
 ע"י אוריאל חסח מלכות ע"י רמאל עכ"ל . אמ"ז
 לפי דברי רבינו ויני . הן בסמור בליקוטים ר"י

נחלתה ודעם ונשאם עד העולם : נפשונו חבתה ליהוה עזרנו ומגננו
 הוא : פירבו ישמה לפנינו כי בשם קדשו במחננו : יהי חסדך יהוה
 עלינו פאשר יחננו לך : דראנו יהוה חסדך וישעך ותתן לנו : קומה
 עזרתה לנו ופדנו למען חסדך : אנכי יהוה אלהיך המעלה מארץ

מצרים

שער נפתלי

אמרי שפר

דבריו כשחית אף וחסה הם נכנעים ע"י מיכאל
 נברואל אוריאל ועזרן נכנע ע"י רפאל ואבאל :
 כוונת רחום עד ה' הושיעה י"א מפקים כנגד ר"ח
 וז"ל. ושם חסדים דו"א וישועות נבורות דנק ומשם
 ואילך הם מיתוק תו"ג ולכן שם חסדים וישועות
 ביחד כפסוק א' והכן כן ז"ל : מ"ש רבינו בליקטוס
 כתב עליו בנו הגאון ר' אברהם וז"ל אורא לבא
 פוסא. כי בג"ד אלו ברא הקב"ה את העולם
 בחכמה ובתכונה וברעת וכולם הם במאמר פירי.
 אוריא לשון פוסא. אורא במחא חכמה. לשון
 בלבא בינה. דעת נניו בפוסא שהוא כיוור הדבר
 כמ"ש ודעת שפתי ברור סללו. והן ג"כ באותיות אלק
 אוריא לבא פוסא : פשוט ומלא בו' חשבון פשוטו
 וסילואו שהוא [א] ק"א עולים לחשבון י"ב שם
 יהוד ברכה קדושה. ג' שכות ר' ת' ס'. ארי"ה
 יהו"ח אד' עכ"ל :

ומ"ט והן בסדר ל"א דחכמה בו' סי' כי ל"ב
 נתיבית החכמה א' הוא נתיב לא ידעו
 עיסול"א הם בחכמה. ובוללים ג"כ בבניה ונמצא
 ניכר בחכמה ל"א ובבניה ל"א וגם ג' שערים שבבניה
 והם ל"א פ"א והם פשט ומלא דא' דחינו א' אלקי'
 א"ל על כפ"א. כי כפא הוא פ"א. והן סוד אנכי
 ולא יהי' לך. פי' כי אנכי גי' פ"א כפא בינה ול"א
 בו' הוא ל"א דחכמה : וכן כפאל לבר בו'. כי קא
 משמש ללמד הוא ל"א דחכמה. ומשכס לפ"א
 והוא פ"א דכפ"א של איסא בינה : וכן לא יהיה
 לך בו'. פי' לא יהי' לך גי' אלק להורות שהוא
 יחיד

כפיר כולל כמה ניינים. וזהו אשר כרת את הכרית
 בו'. וינגד לבנת שהיא פסרה מל' דדכורא כידוע
 כנגד זה אשר לך ארץ ארץ כנען כי ארץ היא המל'
 הנק' ארץ כידוע : וכן פ' ממנו על פ' אומית. פי'
 למה פי' כפאן כמדור א' מפני שאמר כאן היודיע
 בשמים עלוליתיו והם פ' פמים וכן כמדורא קדמא פ'
 ממנין על פ' אומית כמ"ס כוהר בראשית מ' ע"א
 מדורא קדמא לתתא בו' ועל ההוא אחר ממנא הד
 מלאכה פי' ופמיה כנעין ממנין השפסעין בו' עכ"ל כי
 ענין הפסרה הוא קינץ השפסע המוכן כנר
 להנחן. כה"ל לוי הכנת המ"ל. וכן אריות הפ'
 ממנין והוא לוי ערך השפסע לפני ישראל כידוע אם
 השאי' או וכו'. וזהו היודיע בשמים בו' הם הפ' שרים
 ה"ל האחרונים בלכנת הנ"ל : ומ"ס וכו' עליתן כמדור
 השני. ל"ל ד"ל כמדור הראשון כי מדור השני הוא
 באברי כדלקמן : ואח"כ עולין פמני הקטורת. ענין
 יריות ועליית השולמות הכל כענין פמני הקטורת
 אלו והענין כי יריות המלכות כחך השולמות שלמטה
 הייט שהמלכות כתיבם ומחיה אותם. ומ"ת אינו יוכר
 שהחיות בא מחלה וכמו כן מהי' ג"כ למטה בעולם עש'
 הקים מדיר הקליפות. כי אלמלא חיותה לא הי' כוח
 דבר בעולם. רק שהקליפות הם הם הדעות הכוזבות
 הטורפים בהשגחת ה'. ומחשפט הדעת הזה ר"ל גם
 באורים. וככל היסודות. ומתם נעשה כרואים
 רוחניים בעלי דעת הנכונה. ותלויים בדמיון המכוון
 ואכמ"ל. ובעת התעלה אלו עליית השולמות. אז
 השני המגשימי בהשגחת ה' כאלו הם מתגללים ותשכחים
 ע"ז מתגלים בעליהם מהקליפות שהם הדעות

מהשגיות של האנשים בכשרו בה' המחשפטים באור השולם שמתנו שואב נשימתו וזי"ו נכראו הקליפות כנ"ל
 ונחשבים כח וחיה בהם. אך פנה ע"י התפלה והאמונה מתגלים בעליהם כנ"ל אחרי שכבר באמינו בה'.
 והם הם שמתני הקטורת. כי מהדשות הא"ל מחשפטים ומשפטים גם מדות רעות כמו האקאה והחלוה והכבוד
 האכזריות וכוונתה. והם י"ם הקליפות. אשר כתיבם מתלבש חיות וינץ קדוש כי לריכס לפדות אלו להעש
 הרשעים הכשהתים פמכס ע"י מדוחיהם הרעות. אכן אח"כ בהתעלותם למעלה אינו המדה כרע כעלמה
 רך הניב המדה כפאל במקום צריך לה. והם הם הכשמים שמתקן כרע לנטס ואכמ"ל. והנה כנרוך
 שאמר היה עליהם עש' כמל' דריכה וזה איש משכנ לעלי' לזריכה כי מל' דריכה הוא כהיכל ק"ק דשג'
 כידוע שהרי הוא מתלבש כתיבם. וכאן הוא עליית השולמות כמדור ה' ולכן לריכס גם בעליהם דשמתם
 הקטורת לפנות ורמו נב' שפיקים דרוממו פ'. כי זהו פיקך דרוממו. כישול הקליפות והנענשם גם הם
 יכירו כח מלכותו וישתחו להדום רגלו ובר קדש. ומה שאמרם כי שפיקים הוא פסטי. פיקך אריות
 הקליפות הוא באריות וכן כידוע שאין הכס שם ט' עד שמתה פ' ותחיות ויש. גי' י"ל שמתים
 ותחיות. אלו הם ר"ל ויק' כידוע ו' וק' ה' מל' ולכן כנגד ג' כח' אלו אחרים ל' שפיקים. וכן

תפלת שחרית

אף ודומה ובוהוא רחום נבנעים
דרגן דלהון . ואחר שנכנסים
בראשית הצורה ונפרדי' מקליפות
דעשי' או אומרים מזמור
לתודה כרין יוצא מבית האכור'
שצריך להודות :

מצרים הרחב פיך ואמראהו : אשרי
העם שככה לו אשרי העם שיהיה אלוהיו:
ואני בחסדך בטחתי יגד לבי בישועתך
אשרה ליהוה כי גמל עמי :

בשבת יום טוב ובהשגעת רבא אומרים כאן לתנא:

ח"א מזמור לתודה לא בשבת ולא בי"ט ולא בערב פסח ולא בחו"מ של פסח ולא בעי"ב :

מזמור לתודה תריעו ליהוה בלהאריץ : עבדו את יהוה בשמחה

בואו

ליקוטי דגריא

ואני בחסדך בטחתי ס' פ' בפירוש התפלה להר"א בברכת ראה בסנינו מה שהביא בשם
אביו הגר"א) שלמות הכמותן הוא כאשר ימלא בשלש זמנים אלו . א' כאשר הוא בעת
לכה אליו ישא את נפשו . ב' כאשר יבוא לו הישועה לא יבקש ישועה מזני אדם רק
מאלו ס' . ג' כאשר יושע לו ס' ביום שהוא ישיב לב' ולא ישכח ישועתו או הוא הכמותן בשלימות
כלב ולב . לכן אמר . ואני ביזם נרתי נב' בטחתי ולא בזולתי . גם ביזם ישועתו יגל לבי
בישועתך כי לא בקשתי מולתי . אשריה לה' כאשר יושע לי ודעו וירוש ימיני אשריה לו כי
גמל עלי עכ"ל :

אליך הוא ר"ס אירא לבא שומא שכן חב"ד כי דפח גניו כו' ואירא כמותא ס' פסוס ומלא
קן כסוד יב"ק . וכן בסוד ל"א דהמכה ול"א ונ' דבינה אל על כס"א . וכן סוד אגני
ולא יל . וכן במלה לבד . הא' שמעם לנמ"ד ולפ"א . וכן לא יל הוא אל"ף יחד וחין אלתו .
ח"ס ב' שמעו דכי מלאכיו י"כ פס . ה"י"ה ו"ה סס אל' . ופס גי' דני' הוא חשמל . וסוד אירא
לבא שומא הוא ח"ס הריעו לה' כל הארץ עבדו ס' בואו ס' . שמחה בלבא ס' תרוסה קנה
שיפר . כל"י . לכן שמחה כו' . רבבן כו' תרוס דיפקן . אמ"ס גר"נ שסס מושבס . סוד
ס"ר . וכן דעו כי ס' הוא אלהים . הגליסיה דפס במקום כתר . וכן ג' תפלות שמחה בלשון
ס' . כלילה מאיר וינבא ס' : (עכ"ל בליקוטי הגדפס בלגזוח ברסח בליקוע על אלף
ס' ח')

עבדו את ס' בשמחה בואו לפניו ברננה אמר בשמחה לטוביה ונביאה רננה וכו"ט פ"ס
ח"ס כבוד שמחה בלשון דרננה ברמב"א והוא כי פסולה נאמר על עבן בלתי
נרוא

אברי שפר

שער נפתלי

כעת פתח הכוללות הכלל או חזית הקולות ג"כ
לפניה וזו לחזית והוא רחום להכניס . והענין כי
הקליפות הם חזית לפניה בלשון שם כחית הבעלים
כלל חזית שם הם יפלא בשלם וכל גליפתם
הוא פ"י הכספים . חזיתם שישאר רחם הכספים כמל'
במחלבתה כסם ולא תתפרד מהם כלל ח"ו . והנה
כלליתם הם ד' פון ונפתחתי אף ונפתחתי ונפתחתי ג' כוחות
האחרונים רק שיעקב יתקדם משן כדוע ועי'
שעלים שאר כג' כספיה אף ונפתח . והקב"ל מרחם
ויכפר פון ומתילת יחבטו השאר כספיה אף ונפתח .
ולא

יחד וחין אלתו : ח"ס ב' שומא דכי מלאכיו .
כוב ד"א תצל ח"ל . ידוע ששאלך הוא סב'
שכוח דה"ה ארתי . מספרם חשבון סלאך חזו כי
מלאכיו ימיה הוא אל"ף במילואו כי ב' שומא חזו
סלזים לו לחזא לשמו בדרך מיטתו ומשפאלו
חזו ומחזיתם עם עם חזיה י"ה עם חזיה רת
עם ארתי עכ"ל . ולי נרמח דח"ס כי פ"ח כי מלאכין
ימיה לך לשמך בכל דרכך והם שני שומא
יהיך כל"ך כידוע חזם בני אל"ף . רחם דהרשון
הדך הוא י"ה כ"ז ח"ס ריה עם חזיה . והשם
אל"ף

באו לפניו ברננה : דעו פי יהוה הוא אלוהים הוא עשנו ולו ולא כתי'
 אנחנו עמו וצאן מרעיתו : באו שערינו בתודה חצרותיו בתהלה הודו
 לו ברכו שמו : פרטוב יהוה לעולם חסדו ועד-עד ודר אמונתו :

למנצח

ליקומי הגרא

הפלת בראי' בעלמא כ"א אחרי הכנסה והכתבלות היטב (ומעטה הוא דבר הנראה בראיה בעלמא) ו"ש כי אראה במיך ונו' ירח וכוכבים אבל השמש לא נראה להדיא ונקראת פעולה ו"ש בשחרית בזריחת השמש שהוא ענין פעל ה' ונלפרא שמחה אחר שמחתי ה' בפעלך . וברמחא רנה והוא לעת אלת ירח וכוכבים הנקראים מפסי ה' . ואחר ובמעטה ירך ארנן . וזה שאנו אומרים אברהם יגל היינו בתפלת שחרית ללותא דאברהם אז הוא גילה ושמחה . וברמחא רנה לעת הפלת המנחה ללותא דרחק ח"ש ירחק ירנן . והנה בשמחתי כאשר הזרח השמש ילא ארס לפעלו ולעבודתו פרי ערב . וכשיואל לעבודתו אחר עבדו אה ה' בשמחה . ולעת ערב צבוא מן העבודה זמן רנה ח"ש צבאו לפניו ברננה : (ביאורו לישע' ה' ס' י"ב) :

השמים

שער נפתלי

אברי שפר

כליך בני' ארנני עם ה' אחרונה כידוע כי ארנני הוא בה' אחרונה ח"ש וה' עם ארנני וכצ"ל ולא ו'ה כמו שהבין הר"א : ועם גי' הגיל הוא חספיל כתב הר"א הגיל כי אלה משמו וסילואו וסילוי דסילוי עולה למספר חספיל : וסוד אוריא לבא פומא כו' . ביאורו כי ב'פ' אחר נאכרו כלן . הידע לה' כל הארץ . עבדו את ה' בשמחה . באו לפניו ברננה . תרועה . הוא בקנה קול שומר באוריא הבלא דריאה . שמחה בלבא . רננה בפומא . והוא סוד אלה נופריקין אוריא לבא פומא צריך לעבדו איתו בכלם וליחדו : כלי כות שמחה . פי וכן ג' אלו נכללין בג' חלקי ישראל כהנים לויים ישראלים כהן צריך לעבד ולשרת ולברך בשמחה . ולויים בשר ורננה . וישראל בקול קול יעקב . וכן הקנה מיוחדת ליעקב . ותרועת סלך בו . וכן אבנן נאכר אברהם יגל ירחק ירנן תרועה יעקב : אמ"ש נרנ' ששם כושבם . וכן ג' אמות ג' יסודות אור מים אש בחינת ג' אבנן . שמחה מיסוד השים . רנה מיסוד האש . תרועה מאוריא דריאה וקנה . ויסודן ברננ' שמעשנן ברננ' : סוד שירי . שלש אלה שמחה רנה יבנא נרמזים צמלת שיר : וכן דעו כי ה' הוא אלוהים השלישית דעת כו' . ביאורו כי דעת מחברת לב' שמות ה'יה ואלהים בניקוד שדוא אוריא . כי שם הדעת הוא ראש אוריא וסוף אוריא ומתברר . והד דעו כי ה' הוא אלקים

ולא יוכלו לעלות וינדחים למטה עם מעט רושם הכסף שנשאר . וככל יום נחשלים עוד ניליות והשאר ינדחים למטה פ"י והוא רחום עד ביאת הנואל שיתוקן הכל ב"ב . והנה משם עד סוף הם ספוקים מלוקטים והם רומזים על לקיחת הנילוות מ"יא הממנים הנ"ל אחר שכבר נכנסו ד' קליפות הנ"ל . ואז יוכלו לעלות מנורדים ויסיס :

והנה לפי נוסח ספרד אומרים אחר הודו לה' קראו מומזר שיר הטכות וכ' בסידור הארז"ל ח"ל והם דברי נפשות העולים כבוד מ"נ ויטלו מהקליפות ומודים להקב"ה כי העלה מהאול נפשם אמנם לפי נוסח אשכנז שהם אומרים הודו אחר ברוך שאמר אז הכוונה ריבט שלא לאחר מומזר שיר הטכות קודם ברוך שאמר שאין לו מקום כלל עם ובמקומו הוא מומזר לתודה : ואח"כ אומרים מומזר לתודה כדין יואל מבית האסורים . פי הנילוות הנ"ל היו בחוק הקליפות כנ"ל והיו עם בכייה והם הם רנוות ה' שרונה נקיים הקליפות כצביל האמרים והם יתקום מהם ויאלכים חיונם מהם כי כצביל הנילוות יתקיימו והם יתקום ומוללים מהם כדי למשל כהם וברי הם כמו בבית האסורים שאינם מניחים אוחם לפעול טוב כשולם (וענין הנילוות אלו יחבאר נפ"ש במקומו) ואחר שילאו כשולם אז ירכיבם לבודות והוא מומזר לתודת : ולח"כ

ה"א עם ה' אחרונה של תורה הוא עם הדעת והחכמה ולכן אמר דעו עכ"ל תורה וצ"ל :

תפלת שחרית

חומדים אלו אמורים בשבת ויום טוב ובהשפעת רבא:

לְמַנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד : הַשָּׁמַיִם מִסְפָּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵי וּמַעֲשֵׂה יָדָיו
 מִצִּד הַרְקִיעַ : יוֹם לַיּוֹם יִבְיַע אֹמֶר וְלַיְלָה לַלַּיְלָה יִתְהַדְדֶעַת : אִין
 אֹמֶר וְאִין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם : בְּכַדְהָאֲרִין יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה
 תִּבְל מְלִיָּהֶם לְשִׁמְשׁ שָׁם אֲהֵל בְּהֶם : וְהוּא כְתָתִן יֵצֵא מִחֲפָתוֹ יֵשִׁישׁ
 בְּגִבּוֹר לְרוּץ אֲרַח : מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתִקְוָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאִין
 נִסְתַּר מִחֲפָתוֹ : תּוֹרַת יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה

מבחינת

ליקטי הריא

השמים מספרים כבוד אל . השמים זה חזן (פ' יסוד) ועל לחסה .
 מספרים . מהגריין כוהרס דספד . כי כבוד שם הספד (כדום כהכל לבנת
 הספד . ולמחן נהד) לכבוד אל . זה כבוד כלה דהאקריאה ככל יומא אל . אל זעס (טק')
 והסמא דעלמא לחסה דהאקריאה כבוד דהאקריאה אל . ומעשה ידי כבוד
הרקיע . ומעשה ידיו אלין חזן מחרי קיימא . חברייא דהאקיס לה למיעל לחסה (ולאין
 אקרון מעשה ידיו . דנשמתיאון) ילאו חמט . ובמ"ש (שכס ל"ב ב') היה מעשה ידיו של
 אדם בניו ובטמיו . וסוד כענין . כי הלו סוף מח"ג שכן מעשה ידיו כ' אלכשום דשד ידים
 כדום . ולאין חבריא אהפרשו כלכו בשמחן כספר זכרון שיהא יסוד סגן' רקיע חבו ומעשה
 ידיו מציד הרקיע שם נרשמו כנ"ל . יום ליום יביע אומר ולילה ללילה
יהוה דעת . יהוה מלא (נחחוסין דאורייתא) דאמר כל חד לחברי' (כסאח יומא
 דחסה) יום ליום מחזין יומין עלאין דמלכא קדישא יביע יהוה אומר ומשכח י' . כי מין
 נבראו שמים החדשים ואין החדשה . מחימר שיהא נלדשו (רין דאורייתא) נבראו שמים
 (שכן כח' יום . וזה יום ליום יביע אומר) ומדעת שיהא כלאגליא (סאך חדושי דאורייתא)
 נבראם אין החדשה (שהיא כח' לילה . חכולילה ללילה יחיה דעס) אבל שאר מלין דעלמא
אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם ולא אשמעו קמי מלכא קדישא
 ולא כפי למשמע לון אבל כפי מילי (דאורייתא) בכלל הארץ יצאה קום סק ק'
 כמדה למינני (שמים החדשים) ואין החדשה . ולאין מלין מספדי מקצה העולם ועד קליא
 סלאמר בקצה תבל מליהם . ומאן שרי כהי רקיען . לשמש שם
אהל בהם . כסוף שמש קדישא שי מדורי' ומספדי' כטו ואחפער כה . וזה
 והוא כרתן יצא מחפתו . חדי וריס כחזן רקיען . וחלל מהס (כחוקמא
 דסלכוניא דרומוסא) . ישיש כבוד (כסוד וספדי אה בניו) לרוץ
אורח . יריס סך מגולא חוץ . (כסוד כסוד כמחזן פס כמל' . ובסוד ה"ח וס"ג
 כמחפשיין כה"ק . ונכנסין כסוד . וסס מחפשיין . ואחי"כ כספן כגבי לטק') **מקצה**
השמים מוצאו . והוא מפלמא עלאס נסיק (כדום כי כח"ג נפקן מני' כה)
 ותקפתו על קצותם סוף קגס כשמים ולמחא (טק') וליא חקפת כהגה
 ש מקפת לכל שיפין ואחפריה מן השמים עד רקיע זה . ואין נסתר מחפתו
 כשפסה דלחמס כסלכוניא דנברואן כחיוכסא גלים (כסוד וכקימסי אה בניו כנל)
 לו אין דבר כסוד וככסה חמט . דליא כלל כלה . וכל שיפין חזין לגבי' כדום . וככל
 בנין אורייתא כנ"ל . כה"ד תורת ה' תמימה . שיהא קרוא מן השמים מספרים
 עד כאן . ויהיא שמים מחורה כ' סמטה כד מספדי' כ' חמט . וכן כבוד פסוק כלאשם .
 כספדין

תפלת שחרית

תְּכַיֵּימַת פְּתִי: פִּקְדֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם מְשֻׁמְדֵי לֵב סִנְתָה יְהוָה בְּרַח
מְאִירַת עֵינָיִם: יִרְאֵת יְהוָה מְהֻרָּה עֹמְדַת לְעַד מְשֻׁמְדֵי יְהוָה אֲמַת

מִדָּק

לִיקוּמֵי הַצֵּרָא

בְּנִיחָה בְּרֵאשִׁית שֶׁ אֲחֻזֵּת. בְּרַח אֲלֵקִים אֵת כְּשָׂמִים וְאֵת הַאֲרֶץ שֶׁ חִיבֹת. וְשֶׁ אֲחֻזֵּת
בְּבִרְאשִׁית כֹּלל שֶׁ חִיבֹת שְׁלֹא חֲרָזוּ וְהוּא כְּסוּד הַדַּעַת הַכֹּלל ו"ק. וְכֵּן כֵּן כֵּלָּן כְּשֶׁשֶׁ פְּסוּקֵי
יָן כְּסוּד בְּרֵאשִׁית דַּעַת. וְהַשֵּׁשֶׁ שְׁמֵית הַכֵּל כֵּן נִגְדֵי שֶׁ חִיבֹת הַכֵּל ו"ק: (כַּקְדַּמַת אֲסֵר
דָּק ח' וְדָק פ' וּבְבִיאוּרוֹ שֶׁס וְקֵלֶת תּוֹסַפֵּת בִּיאוּר):

ה"ךְ כַּל ח' כֹּלל מִחֲמַשָּׁה. שֶׁכְּנֻסֵי שֶׁשֶׁ פְּסוּקִים תּוֹרַת ה' חֲמִימָה ט'. כ"א פִּה' חִיבֹת
כַּמ"ט בְּהַקְדַּמַת הַזֹּהָר וּפ' שֶׁ הוּא צִיטוֹר שֶׁהוּא כְּלִימֹתוֹ. וְכֵן כַּל ח' כֹּלל מִשְׁשֶׁ
אֵת חֲמֻשׁ כְּלִימֹתוֹ כֵּלל אַחַד וְאֶחָד וְהוּא סוּד שֶׁס מ"ב וְכַמ"ט בְּתִי ל"ח ח': (בִּיאוּרוֹ לֵפ'
יִתְרוֹ ט"ז ח'): הַשְּׂמִיּוֹת מִשְׁפָּרִים כְּבוֹד אֵל. כַּמ"ט בַּפ' וְיִקְהַל אֲלֻמָּה רַבִּי שְׁלֹמֹה אֲחִימֵן לֵבָא
וְאֲחִימֵן פִּי'יָן לֹא יִכְלֵן לְמִיקָם מִקָּל נַעִימוּחָא דְגַלְלָא דְשִׁמְשָׁא ט'. וְכֵן אֲחִירוֹ בְּנִמְרָא (כַּסּוּף
פ"ק דְּיוֹחָא): (סִפְרֵי יִצְרָה פ"ו מ"א בְּלִיקוּסִים):

יִרְאֵת ה' מְהֻרָּה עֹמְדַת לְעַד כִּי אֵת לְמוֹד לִשְׁם הַגְּאֻה לֹא רַבֵּנֵת. כ' דְּבָרִים
יַעֲסֵן כָּךְ. ח' שְׂבַעַת שְׁלֹמֹה יִהְיֶה טוֹנֵתָךְ לְפִיּוֹת וּלְגַעֲוֵי הַגְּאֻה. שְׂבַעַת בְּנִמְרָה
אֲשֶׁר יִרְמָךְ יִלְךְ. כִּי בַעַת יִסוּר עֵינֵי מַעַל לְאֲרֶךְ וְיָךְ עַת הַשְּׂבַעַת אִל לֹא תִלְמֹד כֹּלל
כַּמ"ט כַּל אֲהַבָּה שֶׁהִיא חֲלִיבָה בְּדָבָר כֵּלל דְּבָר כו' ח"ט יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד. כ'
חֲשֻׁבֹת יֵשׁ כְּשִׁלְמוֹד בִּירְאֵת ה'. ח' שְׂבַעַת שְׁלֹמֹה הוּא בְּפִיֶּהָ בְּלֹא פִי' אַחֲרַת ח"ו. וְכֵן
שׁוֹמֵד לְעַד שְׂאִינֵה חֲלִי' בְּדָבָר: (מַשְׁלֵי כ"ג ג')

הַשְּׂמִיּוֹת מִסְפָּרִים כְּבוֹד אֵל. פ' בְּהַקְדַּמַת ח"ז (דְּשִׁם וְיִלְגָּא ד' י"ד ח') וּסְפִירַת אֲחֻזֵּיאוֹ
עַל שֶׁס הַשְּׂמִיּוֹת מִשְׁפָּרִים כְּבוֹד אֵל. ח"ל רַבִּיטוֹ שֶׁס. וּסְפִירַת אֲחֻזֵּיאוֹ ט'
ר"ל הַגְּקוּדוֹת שֶׁן פ"ס פְּנִימִים נִקְרְאוּ סְפִירוֹת. כַּמ"ט בְּהַקְדַּמַת שִׁי"ט עַל שֶׁס וְנִסְרִין. מִשְׁפָּרִים
ר"ל נִסְרִין. כְּבוֹד אֵל ר"ל מִחֲמַשָּׁה כֵּלל עַכ"ל:

אֵין אֲוִיטוֹר וְאֵין דְּבָרִים בְּרִי נִשְׁמַע קוֹלָם. פ' נִסְרִיאוֹ (דְּשִׁם הַכֵּל דָּק ל' ב')
ח"ל רַבִּיטוֹ. אֵין לְמוֹד כו' הוּא חֲרִיבָה שֶׁכְּכַסּוּ דְּבָרִים טוֹרָה שְׂבַעַת פ'. דְּבָר וְאֲחֻזֵּיאוֹ
כִּדּוּפ. וּפִי' מִהַ שֶׁס. בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם. וְכַמ"ט דְּטוֹרָה וְאֲחֻזֵּיאוֹ בְּלֹא דְחִילוֹ וְדִחְוֵוֹ לֹא
מִלְקָא לְפִיֶּהָ חֹבָה בְּלִי ט'. עַכ"ל:

תּוֹרַת ה' תְּמִימָה. פ' בְּהַקְדַּמַת ח"ז (דְּשִׁם הַכֵּל דָּק ה' ב') וְחִיבֹת אֲחֻזֵּיאוֹ דְּבִרְיָה
וְאֲחֻזֵּיאוֹ חֲלִימֹת ט'. וְאֲחֻזֵּיאוֹ חֲלִימֹת טוֹרַת ה' חֲמִימָה. וּפ' רַבִּיטוֹ. טוֹרַת
ה' חֲמִימָה. טוֹרַת ה' כֵּלל (ר"ל כִּי טוֹרַת חֲלִימֹת הוּא טוֹרַת ה' כַּמ"ט שֶׁס כְּבוֹד. כ' פִּרְיָג
מִלּוּת חֲלִימֹת בְּטוֹי"ה. שְׂמֵי פִּי יֵה שֶׁס"כ. זְכָרִי עִס וְיֵה רַמ"ח. ח"א נִק' טוֹי"ה) חֲמִימָה
שֶׁאֵין שֹׁלֵם שֶׁס שֹׁלֵם פִּנְס. וְשִׁלְמָה נִאֲמָר כּוֹלָךְ יִפְהָ רַפִּיטוֹ וְמוֹס ט'. עַכ"ל. (כִּדּוּפ כ' בְּחֲלִימֹת
אֵין שֹׁלֵם רַפִּיטוֹ שֹׁלֵם כֹּלל):

תּוֹרַת ה' חֲמִימָה. (פ' בְּחִיּוֹן פ' דְּשִׁם הַכֵּל ד' קל"ט ב') ח' תְּלִמְדֵי. פ' מֵל שֶׁכֵּל
שְׂמִיטָה טו. ר"ל ח"ל עַל שֶׁס תְּשֻׁלְמָה שֶׁכֵּל שְׂמִיטָה אֲלִין עַל שֶׁס תְּשֻׁלְמָה
חֲמִיטָה. וְהוּא חֲרִיבָה שֶׁהוּא מִקְדַּר חִיטָה שֶׁלֵּךְ הַכֵּל שְׂמִיטָה אֲלִין לְקַבֵּל חִיטָה (חֹבָה טוֹרַת
חֲמִיטָה מִקְדַּר חִיטָה). טוֹרַת ה' חֲמִימָה. שְׂבַעַת חֲמִימֹת מוֹי"ה דְּשִׁלְמָה"ה. (וְהוּא אֶחָד מִשְׁשֻׁמְדֵי
דְּאֲבָנֵי יוֹתָן) וְהַשְּׂבַעַת אֲחֻזֵּיאוֹ שֶׁהוּא ח"ל טו' וְר"ל שֶׁהֵשֶׁס הוּא ח"ל מוֹי"ה שֶׁהוּא כֵן יִי"ה ה'
מִכֵּהָן עַכ"ל. (וְר"ל שֶׁהֵשֶׁס ה' שְׂמִיטָה אֲלֵקִים נִמְחַקֵּן טו כַּמ"ט וְהֵס ג' ח"ל):

גוֹלֵט

תפלת שחרית

בְּאַבְרָתוֹ יִסְדֵּךְ לְךָ וְתַתְּתֵנִי תְּהַפֵּיחַ צְנֵה וְסוּדְרָה אֲמִתּוֹ : לֹא תִירָא

ספור

ליקושי הגרא

ברמ"ש . ב'ארו ע"פ מ"ש הפע"ח שער הספילן פ"ט . על פסוק והכונתו כה' חסד
ישיבננו . כי הטעם הוא בתי' אבא . וזש הוא פיקר הכפחון . לכן חסד ישיבננו דוגמת
החסדים דאבא שזש שבכ"ס אה' היסוד שלהם . פכ"ל . ודווש הוא שבמחון הם חו"ב
והדעת כולל ח"ג . חסדים מיוחדים לוי"א . וגבורות לטק' . וא"כ מלה אבטח קח' על
המחון שהוא מלך אבא . וא"כ מוחי ח"ב . וב"ח מוחי ח"ג . רק מחלה הם' טק' היט שיש
נטרות המיוחד לטק' . ואח"כ ח' המיוחד לוי"א . כבוד . יהללל ד'המחלל ד'הכל ייחוס .
ח"ס הכתוב כלם בחכמה א' פשיט ב' . מלאה הארץ פ' קריק ד' . וכן] : (נדפס
בליקושים מהדרת קודש שנסוף ארזות ברסט) :

ממ"ט נק' סטיראל' במנחם דסודר בני פלמח בנדפוי מאלין מלאכי חבלה . כה"ד ופתי
כנפו תחסה . והיט כמ"ש יושב כסתר פליון ט' וספח דקרא וחתם כנפו ט' :
(ח' נ"ו ל"ד פ"ב) :

בְּאַבְרָתוֹ יִסְדֵּךְ לְךָ וְתַתְּתֵנִי תְּהַפֵּיחַ צְנֵה וְסוּדְרָה אֲמִתּוֹ : לֹא תִירָא

כנפו תחסה היטן כ' ה' . דאח ו' איהו אברטו כליל י' ו' . נופח דילי' ו'
רישא דילי' יוד . נדפוי כ' ה' . וריל דאברטו הוא לדיק . וגוף כברים הוא ו' . ופטרס
דילי' שהוא רישא דילי' [ז"ד] . וברסטם לראש לדיק . וכלל כליל כסיבת אברטו . ותחת כנפו
ר"ל כנפיו של לדיק . וכן כ' ה' . וכן גירין של לדיק שהוא שלשה ויון ט' . וכן ג' סיפון
דזרע ולאפארטו וכן טרת ה' . כמ"ש בתי' ל"פ ב' . ה' אהם כה פלמ ויון דאיון ח"י ברכאין
כנפוח דא ד' ט' . ובי' גריא ח"י ברכאין דה' פילאה . ומגיה אסמשיט לה' ופדא כו'
דאיון יערא ושחאלא ודאיון ה' ה' ט' . וליכ כאן של ח"ג ככ"א ה' נ' ויון . וכן כנפו
ואכל בדיק דכליל סיי"ס שלימה וכן קשחא ותא"ס :

צְנֵה וְסוּדְרָה אֲמִתּוֹ הוא סיי"ס אחרת דכליל ער"א . לנה דא (כ' ספאל) שכינא
ספאל . שיהי מנן לאדם וישומתו ענר סודר דס"א . ומקבלת כמ"ש כי הוא
משלל מפשעיו מוכח ט' . וכל הפרשה גאמר על משיח . שהוא מרכבה דלה . וכל משיח
ההם הוא נה כמ"ש בואר כנמה מקושט . וסודרה דא (ה' פילאה) שכינא פילאה . דהיא
מקשה כבוד השמל . וסוכה שלום . דפריסתו כנפוא . כנאר יעד קט על גוליו ערוף
וכן ו' כבלים (ו' מקיפין) דנפקין משה (כינה) פיתוחי חסם . ומקיפין לאדם . וכן סודרה
כנפולתא לחכמה מורא דכבוד . פומר לגלגלה (כסוד ד' מלואם שקל כסף שוכר לסודר) .
אמתו דא ער"א (וא"ו) כמ"ש ספן אהם ליעקב טורם אמת וואו ו' ורישא דילי' חכמה
פילאה . וכמו שדיק כליל הפערה דאיון חד . כ"ה טוף ואלאש . (וכן וא"ו יוד) . וכן ג"כ
סי"ס שלמה (עם לנה וסודרה) . וכ"ז הוא בדיק ג"כ כנ"ל . כנפו דוגמת לנה וסודרה .
אברטו דכליל יו' כנפוא ורישא . וכ"ה בלמתו דכליל יו' נופח ורישא . כי לדיק הוא כדמושו
כללו . וספון כמ"ש כר"מ וזהו איהו מלן דנפיר ברית מילה (יסוד) וחורייא דהוא ער"א
דחורייא מניין פליה . חד בשלמא דא וחד בשלמא דאזי . וכן שש כריסות ברית הלמן
וכרית המשור . וכרית המשור מיליד כנפוי וואו הכסוד"ו . וואו כה' ספאל הכסוד"ו . וכרית
הלמן מיליד כנפוי הכסוד"ו . וואו כה' פילאה פיתוחי חסם . ה' ס"ג וה' ס"ק פיתוחי
חסם . וסולוחוסיס ה"ח וה"ז . וכ"ה כרית המשור כ"ח וה"ג . חס מוליד כרית . חס
סלמדיס כנן' כרית . שכבוד רבו ט' שזח זכיוא לחי שוכ"כ חס ככילי' ט' . (וכנה בלדיק
מוליד כרית) וחס גידן דילי' כנ"ל . וסודר סס כמיקוס גיריס דילי' . [וחן הוא סיי"ס פשוט
כ"ז וברית פ"כ ג' ס"ן . (ב'ארו לטכ"א כ"ה ב' סכניס)] והמפרס (שזיא הכנינה) שסודר
החלם

סְפֹד לַיְלָה מִחֵץ יְעוֹף יוֹמָם : מִדְּבַר בְּאֶסֶל יִהְיֶה מִקְמַם יִשׁוּד
 צְדִיקִים : יִפֹּל מִצְדָּה אֶלְפָּה וּדְרָבָה מִיִּמִּינָה אֶלְפָּה לֹא יִנָּשׁ : רַק בְּעֵינֶיהָ
 תִּבְיֹם וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאָה : כִּי אֲתָה יְהוָה מִחֲסֵי עֲדִיין שְׁמֹתָ
 מְעוֹנָה : לֹא תִאֲמַנָּה אֶלְפָּה רַעְיָה וְנָנַע לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלָה : כִּי מִלֵּאכֹזִי
 יִצְוֶה יְיָ לְשִׁמְרָהּ בְּכָל דְרָבָהּ : עַל-בָּפִים יִשְׁאֲוֶנָה פֶּן-תִּהְיֶה עָפָן בְּאָבִן
 רִגְלָהּ : עַל-שֹׁחַד וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמַם כְּפִיר וְתַנְיִן : כִּי בִי חֲשַׁק וְאִם-יִשְׁתַּחֲוֶה
 אֲשַׁבְּדוּ כִּי-יִדַע שְׁמִי : יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי בְצַדִּיק אֲחִלְצֶהוּ

ואכברוה

ליקומי הנריא

החלים ודקרבנה. וכמו שהתורה מקבלת החלים דקדושה. כן היא נוסרת מחלים דס"א. כי
 השכינה נק' חסרה דחיה אגנת על ישראל מחיה כישא ס"מ. ולמחן דחיה אגנת עלי'.
 אחמר ב' לא תירא משהד לילה מחן ס': (כילורו לחכ"א מ"ב א' וכן בסוף ס"ג
 מבוחר כל הכ"ל):

יפול מצוד אלף כו' מחן דללותי סלקא שלימא כעיסופא דחמה וכתפלגן על ריש'
 וכדכרוע' אחמר כהן יפול מלוד אלף כתפלגן ס"י שהוא בשמאל:

ורבבה מימינך כליית שהוא מימינא ויבאן כחסד כסא. דמיד דחיון סס ה' על ריש'
 בללמח דחיה אדני'. הי"ה תפלגן עלי'. מיד כלהו מקסרנן דחלן ומודעושין
 מלמחא. ומנהון נשגן ומנהון כרחן הי"ד **יפול מצוד אלף** (הי"ט חלון דנשלק) אלף
 לא יגש חלו דכרחן: (תו"ח ס"א ר'):

כי בי חשק ואמלטהו. כי בי בני' מ"ב אזכרוה דחשלי אשגבהו כי ידע שמי
 קן ד' לחיות הי"ה שמפ' כתי' לקמן (שהן הי"ה בר' כתי' ס') או ואענשו. חיה
 יקראי ואענשו יקראי בק"ס ואענשו כמ"ש וי' יענה. ויקראי בק"ס כמ"ש תקרא וי'
 יענה: (הק' ס"ז ח' ב'):

נקוד הי"ה (שהוא קמן תחת הי"ד. חולם על ה' ראשונה. שבה תחת הוא"ו. הוא
 נקודת הי"ה בקריאתו כדאי לאל דנה נחלק כסוד כהנדך ילכשו לרק ס'. והוא
 נקודת ללוח נחלק ימינא ושמאלא כסוד בג"ל כסוד ט"ה. שס נחלש ב' נקודת הראשונה
 ואח"כ בה נחלק כדוע. נחלשו עוד ב' נקודות האחרונות. והי"ס רק באבוסדך חש"ק
 (רי"ח חולם שבה קמן ג' נקודין בג"ל) והן נקודין דאבן כי כן פקיש ג' ללותין. וכן ג'
 לחיון דהי"ה. וכן נקודין דבהן (ג' לחיות בג"ל י"ה דהי"ה בג"ל) והי"ס כי בי חשק
 ואמלטהו כ"י כ"י רחא דשמא דמ"ב. וחש"ק הוא יקוד דנהן י"ד פעמים כסוד הוה.
 דכל ג' לחיות כן תג"ס וג' לחיות נה"י: (ס"ע קג"ה ב'):

כ"י כ"י חש"ק ר"ס כח"ב כהר חכמה בינה דחיון ג' נקודין כרמזין כחש"ק. וכסר
 הוא חולם וס"ס הוא כנקודתו. וי"ב כן קמן שבה והן רחא דאבן (תג"ס. כי חכמה
 נחת בימינא ובינה בשמאלא) כמ"ש כפ' שמה עבד לאברהם כרחא דחכמה וליחמק כרחא כ"ל
 (ומכלל כל י"ס) כ"י כ"י רחא דמ"ב שהן ז"ס. וחשק הוא רחא דג"ד: (שס קל"ג ב' ד"ס
 נשולם ועד):

כי ידע שמי. סס י'. כי כנסר בו ג' רישן ורישא פילאה הוא יו"ד פילאה (דא')
 וי' שרי' פלח ספלא וליח לפילא מיני' כלל. חיש כי ידע שמי ידע יו"ד סס חיה
 שמי ס"מ י': (ס"ע כדסם וילגא קל"ג א'):

תפלת שחרית

ואֶכְבְּדֶהוּ : אֲדַךְ יָמִים אֲשֶׁבִיעֵהוּ וְאֶרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי : אֲדַךְ יָסִים וְנִי
 הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה : שְׁעֵמֲדִים בְּבֵית
 יְהוָה בְּחִצְרוֹת בַּיִת אֱלֹהֵינוּ : הַלְלוּיָהּ כִּרְטוֹב יְהוָה וּמְרוּ לְשִׁמּוֹ כִּי
 נָעִים : כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֵיהּ יִשְׂרָאֵל לְסִנְפָּתוֹ : כִּי אָנֹכִי יָדַעְתִּי כִּי־יִשְׂרָאֵל
 יְהוָה וְאֶרְנִינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים : כֹּל אֲשֶׁר־הִסִּין יְהוָה עָשָׂה בַשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
 בַּיָּמִים וְכֹל תְּהַמֵּת : מַעֲלָה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמַּמָּד
 עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מְאֹצְרוֹתָיו : שְׁהִפָּה בְּכוּרֵי מִצְרַיִם מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה :
 שְׁלַח אֹתוֹת וּמִפְתּוֹת בְּתוֹכֵי מִצְרַיִם בְּפִרְעֹה וּבְכָדְעֵבְרָיו : שְׁהִפָּה
 גֹּזִים רַבִּים וְהִרְג מְדָכִים עֲצוּמִים : קָסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְדַעוּג מֶלֶךְ
 הַבָּשָׁן וְלִכְל מַמְלָכוֹת פְּגָעוּן : וְנָתַן אֲרָצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ :
 יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה וְכָרֶךְ לְדוֹרוֹדוֹר : כִּי־יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־
 עֲבָרָיו יִתְנַחֵם : עֲצִבֵי הַצִּיּוֹם כָּסֶף חֲתָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם : פֹּה־לָהֶם וְלֹא
 יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִדְאוּ : אֲזֹנִים לָהֶם וְלֹא יֵאֻזְנוּ אִפְּ אֵין יִשְׁדוּחַ
 בְּפִתָּהֶם : כְּמוֹהֶם יְהוּ עֲשִׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־פָּטַח פִּתָּהֶם : בַּיִת יִשְׂרָאֵל
 בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה בַּיִת אֱהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה : בַּיִת הַלְלוּ בָרְכוּ אֶת־יְהוָה
 יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה : בְּרוּךְ יְהוָה מְצִיּוֹן טָבֵן יְרוּשָׁלַיִם
 הַלְלוּיָהּ :

הוה

ליקוטי הגרא

כִּי יֵדַע שְׁמִי יִקְרָאֵנִי . כִּי ג' רִישׁוֹן בֵּן א . כְּתוּב דְּהֵיט גִּלְגֻּלְתָּא . הוּא י' עֲלֵה
 וּמִס' יו"ד חֲמֵסָה . וְהִרְחָא הוּא וְהו' כְּדוּשׁ . וּבִיּו"ד עֲלֵה שֶׁס עֲלֵת כְּעֵלָת דְּבִי אֵין
 שֶׁס אֹת . דְּשֶׁס בְּרַח לךְ אֵל מְקִימְךָ . וְעַל י' עֲלֵה הִכָּל אֲחִמֵר כִּי יֵדַע שְׁמִי ש"ס יִקְרָאֵנִי
 וְהִנְגֻּב . וְהו' שֶׁס שֶׁס הו' כִּי־לֵךְ . שִׁדַּע לְקִרְוֹא לְיו"ד הוּא . דְּכִיּוֹן שְׁמַעֵס חֲסֵלֵס
 לְשֶׁס אֵין חֲזוּתָה רִיקָס כַּמ"ס בְּחַבָּה וְחֲפֻלָּה חֲנֵה עַל ה' : (מ"ט ק"ג ב') :
בַּיִת יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת ה' בַּיִת אֱהֲרֹן ס' בַּיִת הַלְלוּ ס' יִרְאֵי ה' בָּרְכוּ
 ס' . עַל הַגְּרִיס נֶאֱמַר יִרְאֵי ה' בָּרְכוּ אֱלֹהֵי ה' . וְכַמְדַּכְנָה הוּא מַג' אֲנִי וְהַרְבֵּיעַ הוּא
 שְׁבָא מְרוּחַ כְּמוֹאֲבִיב וְהִמְרַג נֵר אֲנִי כו' . וְכַנְגֻּס הוּא ד' וְדַנְיָן כְּהִיִּים לִים וְיִשְׂרָאֵלִים וְגַר
 לְדָק . בַּיִת אֱהֲרֹן בָּרְכוּ ה' בַּיִת הַלְלוּ ס' בַּיִת יִשְׂרָאֵל כו' . וְיִרְאֵי ה' כַּמ"ס בְּמ"ד . וְכֵן ד'
 אֲחִיזָה הו"ה . אֵלֵךְ שְׁתָּא חֲסֵס' דְּסוּב דְּעֵנָה וְנִסְפֵּל אֵל כְּקוֹזָסָה . וְהַנְּזוּךְ ד' רַגְלִים . וְהַמְרַג
 אֵל בְּרַגְלֵי כְּפֵי עֲלָמוֹ הוּא . מ"ט חֲזוּמֵן ס' וְנִסְפֵּל אֵל סוּסֵס דְּרַגְנָה דְּיַעֲקֹב : (ס"ג ח"ט
 א' בְּרַגְלֵי וְעֵלָה אֲחִמֵר) : (ח"ל בְּחִזְרָם אֵלֵיהּ בְּרַכָּה אֲסֵן שֶׁס ג') ד' כְּשֵׁם בִּישְׂרָאֵל
 כְּהִיִּים לִים וְיִשְׂרָאֵלִים וְגַרִים . וְכַמ"ס בַּיִת יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֱלֹהֵי ה' . בַּיִת אֱהֲרֹן וְגַר . בַּיִת הַלְלוּ
 בָּרְכוּ אֱלֹהֵי ה' . יִרְאֵי ה' בָּרְכוּ אֱלֹהֵי ה' . וְלִקְךְ לֵךְ כְּסוּב אֵלֵךְ יִרְאֵי ה' בַּיִת . שֶׁאֵין לְשֶׁס שְׁדַב
 וְחֵלָה . וְכֵן כְּהוּ לֵךְ וְגו' חֲסֵב ד' גְּסוּם חֲלָט וְכַמ"ס ח' כְּסוּס כַּמ"ס : וְכַמ"ס

תפלה שחרית

פִּי לְעוֹלָם חֲסִיד :
 פִּי לְעוֹלָם חֲסִיד :
 פִּי לְעוֹלָם חֲסִיד :
 פִּי לְעוֹלָם חֲסִיד :
 פִּי לְעוֹלָם חֲסִיד :

נִחַלְתָּ לְיִשְׂרָאֵל עֲבוֹד
 שְׁבַשְׁמֵלְנוּ וְזָרְלָנוּ
 וַיִּסְרְקֵנוּ מִצְרַיִם
 נָתַן לָחֵם לְכָל־בְּשָׂר
 הַיּוֹד לְאֵל הַשָּׁמַיִם

רַנְּנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נֶאֱמָה תְהִלָּה : הַיּוֹד לַיהוָה בְּבִגְד
 בְּגָבַל עֲשׂוֹר וְזָמְרָדֹל : שִׁיר לַד' הַיְיָנוּ נֶגַן בְּתוֹרַעֲתָה : פִּי
 יִשָּׂר דְּבִרְיֵי־יְהוָה וְכָל־מַעֲשָׂיו בְּאִמְזוּנָה : אֱהִיב צְדָקָה וְשֹׁמֵר חֶסֶד
 יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ : בְּרַבְרַב יְהוָה שְׁמִים נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי בְּלִצְבָּאָם :

נג

ליקוטי הגרא

רַנְּנוּ צְדִיקִים בַּה' . הוּא הוֹנֵה וְהוֹדֵק חַיִּי טַמְנִין . מִסְמֵן רַב . ל' בְּכִיח . ל' בְּכִיח
 ל' סַרְפֵּן . כ' כְּהֵס . שְׁטַלְלָן יִסְד : (סִיג לִס כ"י) :
 כְּמֵה וְנִמְקוּ מַמְלִיטִים בְּרֵאָה וּפִי' צַמֵּן . קְרִימָה יִס סִף וְיִסְמֵן ס' . ק יִסְקֵן כִּסֵּן כֵּד
 יִסְרְקֵן בְּנִתְרִיטֵא . כִּסְטֵא וְיִסְמֵן חֲסִיד הוּא מְלֵאָה הָאָרֶץ . (סִיג
 ס"ז א"י) :

בְּרַבְרַב ה' שְׁמִים נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָל צְבָאָם . וְיִסְמֵן אֱהִיב חֲסִיד . פִּי
 מְלִטָה וְחֵסֶד קִדְשֵׁן . הוּא בְּנֵי טַמְנִין וְיִסְרְקֵן . שְׁלִטְשֵׁן כִּסְטֵא מִסְמֵן צִד חֲחֵק .
 בִּינֵן וְיִסְמֵן מְלִטָה לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן טַמְנִין . בִּינֵן וְיִסְרְקֵן כִּסְטֵא לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 וְיִסְרְקֵן חֲחֵק נַעֲשֵׂה חֲחֵק וְיִסְרְקֵן מְשַׁמְקֵן טַמְנִין . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 וְיִסְרְקֵן כִּסְטֵא לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .

כשפסא

אבחי שער

שער נפילי

עֲנִין אִי"ק הוּא כִּסְטֵא מְלִטָה פִּי חֲחֵק לֹא הוּא
 חֲחֵק מְלִטָה כִּסְטֵא לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .

מְלִטָה חֲחֵק . פִּי כִּי יִדְעַת מִיִּשׁ רִבִּיט בְּפִי
 כִּי כִסְטֵא חֲחֵק חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .
 חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק . חֲחֵק לֹא הוּא מְשַׁמְקֵן חֲחֵק .

י

נעשה

תפלת שחרית

ס

לפני בך כי תתן בארצות תחומות : יידיש מדינה קל הארץ
 קפט יגדו גדלשכי תבל : כי היא אבד יהי היא נזה ועמד : יהיה
 הקיר עצת גוים הגיא מחשבות עמים : עצת יהיה לשלום תעמד
 מחשבות לבו לדוד יהוד : אשר תגוי אשר יהיה אלזיו העם בחד
 לנתיחה לו : משמים הבים יהיה ראה את צל בני האדם : ממכון
 שבתו השנייה אל כל שכי הארץ : הוצר יחד לפם המכון אל כל
 מעשיהם : אין המלך נושע ברב חיל גבור לא ינצל ברב כח : שקר

חסד

ליקושי תרא

בשפתא רמזי כמיס סלי הכי ואלוי. וזן מה לפה לאסל. וכחלמ ס' אמרו כי סה סא
 מלסט. ור"ל כל עמל האדם כל מה שנראה הכל נשכיל סהה כלי. ועכשו ינרא סהה כחמרון
 מוזי כמיס שגכס והמרינן. ואל לא אשתתק כס. ששכשו שנכרא סהס ישתק כס. ולא
 יא עמל כסיו. כסאא ומא כרא כלל כלא עמל וינישו. ס"ד כדכ ס' שמיס נששו
 וכוחו סו כל לכאס : (סו"ח ס"ב ב') :

ממכון שבתו השנייה. רח משה ור"ל דפל ידו סה"ת ידו והסניח לישראל כמיס
 אכז שומד כן ס' וכניסס : (חס"ס ק"י א') : (וכמו"ס פ"ג ג' כ' ח"ל) ממכון
 ס' גי רח משה ור"ל ספ"י יציה ס' ס' כמיס כיוס סהא יפקד ס' (פכ"ל) :

מחור

שער נפתל

אמרי שער

נעשה אדם ורצוה נוקבא כי כלא נוקבא לא נקרא
 אדם ככו שטאר יקרא את שם אדם כי אב
 ונקבא בידד קרם אדם חתא כמיס המריול כי
 אדם בני ס"ה שדא שם ה"יה כמילוח. וחלוי
 לדד ון איתות ו' א' איו א' ח' חם בני ו"ח.
 חיה גלע חמס סמור של שם ס"ה ודיעו סילוח
 וביתד גי ס"ה שדא אדם : והשתתק חסן ס' כי
 עי חטיק כשתתק נפ עלה העלות : כל עסל אדם
 לשיד. ס' כי כל בריאת עולמות הי חבל בשכל
 שיבא עי חלכות. וחתי כשנבראת חלכות
 נפ היא נברתה כמיס כפי' וארעא ותבולת וי'
 כמיס רביט שם וכפי' המריול. חיש שנברת חת
 בחסון סווי : ואל אמא אשתתק ככו ס' שכינן
 כשתתק עלה העלות לא יתרו עוד ויבראו בלא
 עסל ויניח כמיס רכיפ :

ח' לפי מדרשות. ויסלחו של הקב"ה נשתר ותלכו
 חך יסלח הנבראים עד שנראה כאלו היו חין היסלח
 ביד הקב"ה כל בדי הנבראים. זה נקרא בכירה
 הכלים אשלו ממדרגת אליהם לר"ש כמיס המריול.
 וסיס הכלים ככו אמרו סהא יסלח. וסיס שסיסלח
 כל בחך הנבראים כאלו לפס היסלח. וזן גרסה
 יסלח של הקב"ה כל. חבל וכו רק כל זמן שרס
 לח הכחדי כלי חבל ר"ה הקב"ה עם סה"ה הסדרי ביד
 האדם ככל ואלו לא יא האדם חסונה המוכו וסיס כמו
 לקול ס"פ לחק. ואל חיקן וח האדם סיה' שלם
 דבר וטיק וסי' סכיה כיהס. ולא יסא דבר עגד
 רס. ויסעין יסלר כיהקס מה סאמר חכמה לו
 עור כנודו חרול וכו שורשו לז וכו כנודו. ויסעין
 כי פס כביטל סאמר כמחוזו סהא מדה סמלכות
 סיל חשתתק עם השלמות נס כעת הסדרי. וכל

מעשה האדם יתבטל ויחטט מעלמס אל הכס סה. וסיס כי סה סה מסתה סמלכות סה"ס סכיה
 שומד חמיד אל האדם ולפי כחודו ככו סיל חסונת סמו. חס וכו לפשת סרין ס' לו סיל מסכנת
 סיה סכל של מקומו כשלוס כי סיל ענודת סכל מפשו לח סכויס והסלח. ותוסת סכל של מקוס
 והסיו סיסכר חלק סלה. וק ח' לסיק חס לז וכו סיל מסכנת סיסכיס סמנודת כסיכיס ער
 שיחודו וסיס סכל לפיכ וכו סה סק' סוכס שורשו לו וכו סמנודת. וכמו סאמר סליה ו'ל סכסס
 שורשו וי סיס סיל סכל סלל סהא סוסנת ותכודת סוכן וסיה לסס. וסול כלי. חסו סנין סלי
 סקיה ל"ל ק עדה סיל קי לדחרי' לסלמס סכסר דחכריה כסמל רמזי וסר סלי סלי וסלי.

וסיס

תפלת שחרית

הפוסם לתשובה וברב חילו לא ימאס : הנה עין יהוה אל יראת
 למיחלים דחמדו : להציל ממוות נפשם ולהיותם פרעב : נפשנו חבתה
 ליהוה עזרנו ומגננו הוא : פירבו ישמח לפנינו כי בשם קדשו בטהרה :
 יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך :

מוזמר שיר ליום השבת : טוב להודות ליהוה ולומר לשמך
 עליון : להגיד בפקד חסדך ואמונתך בפילות : עלי עשור ועל
 נבר עלי הציון בכבוד : כי שמתתני יהוה בפעלה במעשי ידיך ארען :
 מהגדרו מעשיך יהוה מאד עמקו מהשבתך : איש בער לא ידע
 וכסיר לא יבין אתיואת : בפרח רשעים כמו עשב ויציוו כל פעלי
 און להשמדם עדיעד : ואתה מורם לעלם יהוה : כי הנה איבך
 יהוה כיהנה איבך יאבדו ותפרדו כל פעלי און : ותהם פראים קדני
 בלתי בשמן רענן : ותפט עיני בשורי בקמים עלי מדעים השמעתה
 אוני : צדיק כתמר יפרח פארו בלבנון ישנה : שתגלים בבית יהוה

במצודה

ליקוטי הגריא

מוזמר שיר ליום השבת. (הטעם שכל הינה סוד הוא רביעי) כי רביעי הוא
 ניגון של שבת : כי רביעי הוא קשרה קדמאה דהשחר נקודה על אחוון והוא
 אחא עלאה כאמא על בנין. ואחא הוא שבת. וכן יסוד נק' יום השבת סלקא דבינה.
 חלקא דשלמא. הפורס סוכה שלום. ולכן סיר' עליו רביעי שהו סיר' של יום השבת. כי
 ניגונא דהוי נקודא סלקא דניחא. ר"ל שהניגון (של רביעי) הוא לטח כיוצא. והוא כאמא
 רביעי על בנין. וכמו יום השבת ויח' ביום הכניסי : (הוא"פ ע"ט ד') :

איש בער לא ידע וכסיר לא יבין את זאת כי מה דכתיב לעיל מיל'. והוא
 דפרות רשעים ט' וילעו כל פועלי הון. ולא ידעו ולא יבין שהם לאנדס ולהסתדס
 עדי עד. אבל אדם חזקן ודעס הוא יחירק : (משלי כ"ח פ' ב') :

צדיק כתמר יפרח. (הייט יסוד) לדיק. גפה חמדים כמ"ס בנכיד דסס ז"ל כאחד
 כפז

אמרי שפר

והייט כי שפחה הוא המל' כידוע נקראת שפה מול שפה. והוא לשפחה הנודת ופיה חון כולל.
 ולפעמים מעדו וזוה באחר ואשר שזו לוי נהדרו ונכסו וכן זה :

והנה כשלא מדת המל' ככל' הוי' עדין כהסרין חונו. ומני כי המל' לית לה הנדחה כלום כידוע
 שהיא חייבה רק כח המסתחף עם התהטוים. אבל שם ההנהגה הוא כולל. ובהה המל' נקראת
 חילת אהלים ויעלת חן. שפה כח הליד תמספה התהטוים ומנודת החד המנו. ועי"ל מהסת אלה את
 כל המדות על' א"ס. ובסך סוף ינח הכל אל חקיס אחד ויהסרו הרגון והיסולת כהחילת. כי יחדה בכל
 הסיטוכים שהיטולת כיד הקני' והוה כל שחל אדם לשיאו. כי עד שנה המל' שהוא הסוף פה ה' הכל
 בעמל כניטול כאלו אין היטולת כידו שהרי נחל היטולת שם הכלים כהקיס הכחודה ובסוף כח המל'
 ככל' הוי' ההאלה לחיקון וכשהחולה כח שילת העילת או נתולה כי היטולת כידו הוא כחל כחל שחל
 שהרי היטולת כידו והוה כדבר ה' שמים נשמי ט' ומנין עלת העלת ט' הרי הנודתה הם עלות לכר ונשם
 אבל כאמא עי' הוא העלה אל כח הכחודה הוא הא"ס ברטה נה ולכן ט' כלל המלות וכשהחולה הוא כחולה
 נס היטולת אלו ככל' :

בַּחֲצוֹת אֶלְהִינִי יִפְרִיחוּ: עוֹד יִנּוּכְבֵּן בְּשִׁיבָה דְשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: קְהַגִּיר פְּרִי־יִשְׂרָאֵל יְהוָה צוּרֵי וְלֹא־עוֹלָתָהּ עֲלֶיהָ כ' בּו:

יְהוָה מִלֶּךְ גֹּאֲוֹת לְבַשׁ לְבַשׁ יְהוָה עֵז הַתְּאֵזֶר אֶת־תְּפֹנֵן תָּבֵל בַּל־תְּמוֹט: גִּבּוֹן בַּסֶּאֶף מֵאֵן מְעוֹלָם אָתָּה: נִשְׂאֵן נְהַרּוֹת יְהוָה נִשְׂאֵן נְהַרּוֹת קוֹלָם יִשְׂאֵן נְהַרּוֹת דְכָיִם: מְקוֹלוֹת מַיִם רַבִּים אֲדִירִים מִשִּׁפְרֵי־יָם אֲדִיר בַּמָּרוֹם יְהוָה: עֲדַתְךָ נֶאֱמָנוּ מֵאֵד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה־קַדְשׁ יְהוָה לְאַרְבַּע יָמִים:

סידור כ"י

ואח"כ עולים עד טקום שעלו לישור וזהו פטוקים מלוקטים דיהו כבוד עד אשרי. ח"י (או נחיה) [אזכרות] לישור ח"י העולמים.

יהי כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במועשיו: יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם: ממוזרח שמש עד מבוא מהלל שם יהוה: רם ער פלגים יהוה על השמים כבודו: יהוה שמך לעלם יהוה זכרך לדר ודר: יהוה בשמים הכין פסאו ומלכותו כפל משלה:

אשרי

ישמחו

ליקוטי הגר"א

כפח דטורח לדיק והמרים טק' דשניהם זכרים וגקבות והוא גבוה בקומה מכל האלילות וכן הלולג מד' מינין: (ת"ע קל"ג א')

ה' מלך גאות לבש ט' מקלות מים רבים אדירים שנאחזו של הקב"ה בנים (חסד גדולתו של הקב"ה) וכן בכל הניסים נחנאה ה' בנים (וכ"ל שז"ס במקום שאתה מולא גדולתו של הקב"ה עם אלה מולא עוהמתו. כי גדולתו בנים חסד לאכרסה גדולה והמים מניחים מקום גבוה והולבין למקום נמוך): (ע' ציאורו להו"ח פ"ג ב')

ה' שמך לעולם ה' זכרך לזור וזור כמ"ס זה שמו לעולם זה זכרי לזור וזור ולעולם הוא לעלא וזור דור הוא להחא: (ציאורו למשלי כ"ז בסופו):

ה' בשמים הכין כסאו. כסא הוא השכינה דההקריאה בשמא דבריאה. ופי' בשמים הכין ר"ל עם שמים. מאן שמים דא עמודא דאחלעיחא וכו הכין כסאו דא שכינתא מלכות ובג"ד כמך ל' ומלכותו כלל משלה: (ע' ברו"ח ע"ז א' עם ציאור הגר"א):

ומלכותו כלל משלה. כי שכינתא איהו על גבי חוון ומשריין כליו הה"ד ומלכותו כלל משלה. ואיח לה גבוהה וממשלה על הכל: (ע' בה"ע קכ"ז ב')

ישמחו

שער נפתלי

אברי שפר

ראיתי להעתיק פאן השנת חלפוד של רבנו והוא הרב רפ"ס ולהסיר בעליו השנת וז"ל רפ"ס וכן שבעתי שבע פי' על כאשר ברת"ו (ה' ע"ב) על נקודת פיתוחי דותם תושב קטין בטקום סלאסום. אכר ונקודן אלין סלקין אלקנים דברון שבע נקודין כו' וחד רקיע חטינאה לון ע"ב וכאבת יש בון ח' נקודין היעו צוי הלם תרק קבין

ואח"כ אחר שתיקנו הכל ונפרדו מהקליפות או נימרים עליהם למדוב הראשון והוא כנגד היכל לכות הססיר כנ"ל שהוא יסוד. והוא כיהי כבוד שם כי י"ח אזכרות כנגד היסוד סוף' הי כנ"ל (בענין הי לעד וקום לנח) וגם מחפסם בנפשו הדעת כה"י קוליות השלדה והשני כי השפע בנביטה כלול חכל הו"ק וכל מהשכחו ית' כרוא' להטיב. ולריך שרעין שט י"ן (א) יתפסט

תפלת שחרית

יְשׁוּבוּהוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מֶלֶךְ : יְהוָה מֶלֶךְ
יְהוָה מֶלֶךְ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד : יְהוָה מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אֲבָרְךָ גּוֹיִם

מאדו

ליקוטי הגרא

יְשׁוּבוּהוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ י"ה בשמים ו"ה בלחך ה"ר ישמחו השמים ותגל הארץ
כי י"ה הוא בתי"ת וטק'. ו"ה בלחך וטק'. ידוע ש"ק סללין הו"ה בלמה
ומג"ה הן נוקס אימא שכינה נאלמח בהן. ונה"ו מקום הטק'. וכדוע כבוד קי המדה חן
העולם ועד העולם. ולחן ציון מים למים ט'. לכן חנ"ח נק' שמים ע"ש כבינה דלוי
שמים. ונה"ו לחך ע"ש הטק'. והוה ישמחו השמים י"ה בשמים ט': (עכ"ל בהנ"ח
פ"ט ב')

ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד סודן ג' הוי"ח דלוי"ה שור נשר שהן י"ב חספין דלעיון
מ"כאל"ה ארי'. ארבע חספין דלוי"ה הו"ה. ארבע חספין דשור דלוי"ה נכריאל ואשן
הו"ה

אמרי שפר

שער נפתלי

תפלת כלי המספה שהם מדותיו יח'. עד שכל ליסוד
והם ח"י הוליות כנגד הו"ק וכל א' כלול חני' פירקן
כאשר בילדט לשיל כי פירקן חלשי הוא עמדתו ופירקן
פירקן הוא ההכרחיות לשלמה מחט שהוא לחלית
הערה מתדרגה שלמה ופירקן חתון הוא ההתרחות
למדרגה שלמה נחלל ג' פירקן כלל א' חו"ק. ס"ו
ג' הוא ח"י והם ח"י הוליות וכנגד ח"י אוברות כבוד
שהוא טיהר כבוד והם ג"כ פסוקים חלוקים כבוד
וילקט יוסף כי יוסף ה' כמדונת היסוד שגור' ח'
בריתו. והיסוד מלקט האינטיק ואלו מתדבקין ווס
למשלה מכל רמ"ח איברים שהם רמ"ח פשוט רח"ס
לקט מכל א' הספד לחין היסוד כדוע. [מ"ס רכ"ט
ה"י אוברות טיהר כבוד כן כתב ג"כ האר"ל והם
כאחת יס י"ס אוברות והנה האר"ל מהלקט כבוד
שהם לרדוסים כשם שדי כלל א' ג' איתיות דרי י"ה
איתיות כשם לרדוסים. והלית כסדרה האר"ל חך
הלך את האיתיות והלק אוחס לפי הספיקים י"ה
שטיהר כבוד ולא לפי השמות ומ"ח ל' שם י"ה השות
ג"כ ומלאתי שבת חו"ל והו"ה א' שהם חתור
הוא כמו ברבית המיוקן שא"ס ככלל הכרעות והוא
כרעה כפטי שמו עכ"ל. ונ"ל לפי דברי רבינו שה
כבוד הולית קצתה ענכדורה]:

קבוצין ונקודת קבוצין שהיא ריקע ונקודה ולכה
א' אינו חושב הנקודה אלא שהרעיק הוא ו' כורה
על דבורא ובמקום שיש דבורא אין העוק (שהיא
נקודה) עולה בשם להיות נחשבת כפ"ע ע"כ
שבעתי כפיו. ועפ"י גלעד הצעיר ונבנה להבין
ס"ס בר"ס פ' פנחס (ר"ו א') ונ"ל בענין נקודת
כ"ך כ"ך יסלוד וסלקין נקודין לחשבן יב"ק כ"ר
ס"ו דד' "היונו כנ"ל שאינו חושב הב' קבוצין
של כ"ך רק הרקיעין שהן ג' חין דרי י"ב. וב'
פנלוקי"הרי ע"ב ונקודת וכלוך מ' דרי ק"ב וא"צ
לדחיקת השל"ה וגם על' "המחבר את המה לכה
לא פ"י כן כי כפ"י על הר"ס כי שאינו חושב
הש"ב"א דיסלודן שהוא נח. עכ"ל הר"ס. והנה
באמת כן ניקד האר"ל כ"ך כ"ב פתחין וכן
ההו"ה ניקד כ"ב פתחין תחת"י הו"י. אבל באמת
דברו רבינו הגר"א נכונם ואמתיים ויטווקו עכו
דהנה שם בעקונם ננקודת פיתחי הוחם אכר
דהנקודתן ג"י אלפים כנ"ל. והיו ע"כ השושב
ג"כ לנקודה דקבוצין לבר הרקיע היונו שבע נקודין
דציו ח"לם חק קבוצין ג"י ע' ונקודת קבוצין י"ו דרי
פ"ו ג"י אלהים. דרי השושב
קבוצין ל"ו הרקיע והנקודה ופ"ס בשם הגר"א שאינו
עולה הנקודה דקבוצין בשם כפ"ע כוונת על כפון

הנקודות ולא על ג"י הלהם כי כצ"ו ובקבוצין אצ"ג שכלל הם כל א' נקודה אחת ס"ס נחשב לשמו
השבע צ"ו ל"ב נקודות וקבוצין ל"ב נקודות אבל כקבוצין אצ"ג ש"ס לו ב' נקודות ס"ס אכר
חד ריקע חסונאה לוח אכר רבינו כי אינו נחשב רק לנקודה אחת ובשאר ריקע ככלל הנקודה
הוא מטעם שכתב רבינו וזה הדיוק אין העוק עולה בשם. כשם אינו עולה חסוניו חן ריקע
ונכלל בו גם הנקודה כפטי שהיא נקד דלוי. אבל דואי כפסטר הצפודי הששים ג"כ הנקודה דקבוצין
ולכן פיתוחי הוחם הנקודות ג"י אלפים. ולפ"ו טקן נקודות כ"ך כ"ך יסלודן ח"י ל"ט לדאב ש
הנקודות דקבוצין וא"כ א"כ עולה יב"ק הלכן כי רבינו דלא השכ"ח דד' שא"י דיסלודן ס"ט
הוא א"כ ולסוכך לא חשיב ג"כ השואק רבנן כ"ך כ"ך יסלודן:

בְּאֵרְצוֹ : יְהִי־הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם הַיָּמִי מִהַשְּׁבוֹת עַמִּים : רַבּוֹת מִתְּשׁוּבוֹת
 בְּלִב־אִישׁ וְעֲצַת יְהוָה הִיא תְּקוּם : עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מִהַשְּׁבוֹת
 לְבוֹ לְדָר וָדָר : כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צְוָה וַיַּעֲמֹד : כִּי־בִתְרִי יְהוָה
 בְּצִיּוֹן אֹהֶה לְמוֹשָׁב לוֹ : כִּי־יַעֲקֹב בָּתֵּר לוֹ יְהִי יִשְׂרָאֵל לְמִגְדָּלוֹ : כִּי
 לֹא־יִשָּׁשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנִתְלַתּוֹ לֹא יַעֲזֹב : וְהוּא רַחֵם יִכְפַּר עוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית
 וְהַרְפֵּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְלֹא יַעִיר כְּלִי־חַמְתּוֹ : יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַפְּלֶךְ יַעֲנֶנּוּ
 בְּיוֹם־קָרְאֵנוּ :

מידור כי

אשרי נגד עצם השמים מדורא
 הניינא . ולכן . בו סוד א"ב
 נגד

אשרי יושבי ביתך עוד יתללך פלה :
 אשרי העם שככה לו אשרי העם שיהיה
 אלהי

ליקומי הנריא

הוי"ה ד' חנפין דנשר דאיהו אוריאל ואינן הוי"ה והן בניקוד מלך מלך ימלך וסלקין נקודין
 לחושבן יב"ק כי שוא דימלך לא משיב שהוא נח (והס ב' סגלן דמלך ס' ב' קמלין דמלך
 ל"ב חרק חלם דימלך כ' ס"ה יב"ק) : (ביאורו לר"מ ח"ג רי"א א')

שם ו"ב הוא ג' היות ה' מלך כו' בניקוד מלך כידוע . והנה הם משידין על חני ראשון
 ואני אחרון ומבלשדי אין אלהים וכמ"ש בתיקונים והגה כו' הוה ה"ס יקיה נקודתם
 מלך מלך ימלך רק שנהחלף ראשון עם אחרון בסוד . נעוך סופן בהחלתן
 והחלתן בסופן והן עשר אותיות ע"ס והן י"ב כי המלטת מקומה בג' מקומות

בשלוש ראשונות ואחלשות ואחרונות רביעית לכל חלת כו' וכן הוא מלך מלך ימלך כמ"ש
 בפ' בראשית דל"ד ע"א ר' אחא אמר ה' מלך דא עלמא עלאה דאיהו עלמא דחתי ה' מלך
 דא הפארת ישראל . ה' ימלך דא ארון הכרית והוא ככל כי עלמא דחתי טוללת ג' רות"ת
 כולל ג' חלשות ומלכות טוללת נה"י שש מקומה : (ביאורו לס"י פ"א מ"א חספ"ב) :

רבות מחשבות בלב איש ועלת ה' היא תקום כי בהכרח ומנא דלריך ב"כ ליחדא לקוב"ה
 בשכינתו שהוא באחד . ח"ח ט' . ד' עשירית כידוע . ושם היחוד בעשר חיון

דעמא מפרש דהוא שם המחשבה ולכן לריך להיות במחשבה אחת בטוטה ויחודים וח"ו שלא
 הפיל סוס מחשבה ולריך להפשיט מי"ג כל מחשבין דאיעין קליפין דאחמר בהון רבות מחשבות בלב
 איש . ולריך לסקלא שכינתו לגבי במחשבתא חדה הו"ד ועלת ה' היא תקום : (חנ"ו ק"א א') :
אשרי העם שככה לו . שככה בנימטרו' משה אשרי העם שה' אלקיו כי אשרינו שהוא
 (משה) בט . ועל ידו השי"ת הוא אלהיט כפינו בחר בנו כי אחפשטותי בכל

דחא

שער נפתלי

מיש בליקט סס"י שנהלף ראשון באחרון הכונה כי דהה דה יהיה נקוד ראשון של דהה חלם וניקוד
 אחרון של יהיה טעל ובמלך סלך ימלך דה סס"י ד' נקודות הגל' רק ניקוד ראשון ואחרון
 נתחלפו כי כאן הוא להסך , ד' י"ב ראשון דה טעל ואחרון חלם וי' ס"ס בזה כמ' באר יתק על
 אדרת אלהו בלך בהרוא רביעאה על מאבר זה סס"י . עוד הביא שם בשם רבינו כי סלך מלך ימלך וכן
 בסוד כנענ"ך היינו סלך ס"ג סלך צ' ימלך הוא סך דסנענ"ך ע"ס : ס"ס וחס נהרא אורטנאל כו' ע"ס
 כביאור והבלות סקודי בהיכל ב' ובקצור והכלות ע"ס הישב :

אמרי שפר

אשרי נגד עלם השמים מדורא חניינא והוא הוד דילידיה נגד היכל עלם השמים דכריאה כאשר ביארנו
 לעיל

תפלת ליקוטי הגר"א שחרית

דרא ודרח בכל לדיק ומנס דמתעסק באורייתא עד שיתין רבוא : (הסי' ק"א א') :
סוד כלל אשרי הן כ"ה אהוון דיחודא דשמע ישראל . והן כנגד כ"ה אהוון דעמודי הכבוד
 דבהון אהברי עלמא . והן כ"ב אותיות ונ' יהו"ו (והן מבושרין ב"ח נ"ד א' עמוד א')
אשב גתר הקו זרה שפי בצל נוסב ערת ידו ועליו אמרו בזהר פ' פקודי רכ"ח
 א' כי אהוון האמצעיות הן דנוק' והן לפי סדר השריק שהוא דעק' כידוע אלא שבח"ס
 גופי' הוא להיפך דאקדים ש' לעילא . וכן בר"ק אקדים ק' לעילא וכן כולם וכן הוי אום
 דנוק' פרתח לעילא אחתהרה בחרין אהוון עלאין דתליקין באיירה והן דכורה א"ב בסדר
 וכן כולם . ואידי טוק' אהכללת בחרווייהו בחרין סערין ימינא . ובמחללא) ובשאר ע' יחודי
 ומתחברין עמו אותיות הקודמות שבאמצע והן ר"ח . ובס"ה הן כ"ו אותיות ובשאר ר"ח
 שהן כפולים כנ"ל בשאר כ"ה אותיות כ"ב אהוון ונ' יהו"ו וכן הוא בעמוד השני ע"ש ב"ח
 וג' הן נגד חנ"ך שבהם נכללים כל האותיות . וכנגדן באשרי ג' אשרי וב"ב אהוון . והנה
 פ"ה וכ"ה הן כ' . שערי ציפה שהן אהוון דעלמא עלאה אהוון דרבבין ואהוון דעלמא תתאה
 אהוון דעריין (והן צבינה ומלכות) ובנוק' חסר א' כי שער א' מנו"ן שערים הוא געלס והוא
 אום אלקי בסוד אלקי צינה שהוא בר החמישים כידוע שמ"ט מתפשטין בדו"ן וא' בשאר זה בסוד
 אל"ף פל"א והוא אלקי של טוק' אלקי זעירא ובהחבר עלמא עלאה בתהיה או גלמח כלל
 הכ"ה וזהו כד אשהלס משכנא שהוקס המשכן או געשה שיה לא והוא בלוח הווא שהאלף
 הוא האור דחסיר בסיורה דלית לה מנרמח כלום ובשגלמא או הן ב' מאורות הגדולים
 ויש לה אור בפ"ע ואינה נריכה לא' דילי' . ובמשכנא אשהלס מלה ומליל בכ"ה אהוון וזהו
 א' זעירא דייקרא לאחזאה דאשלים הוא א' וזהו יחודא דשמע ישראל כ"ה אהוון ובשגלמ"ו
 כ"ד אהוון שהוא דנוק' דלית בה רק כ"ד כנ"ל . והנה דוד היה בדרגא דט"ק לכן לא
 אשלים רק לכ"ד (כמו בשגלמ"ו שהן ג' אשרי וב"א אהוון דהילה לרוד) כי חסר ג' מאשרי
 גאנו בואמנו כדרך כו' . וסוד הכ"ד הוא כלל העוף . כידוע שח"ג ו' פרקין וכן גי' א' ו'
 פרקין וכן ת"ת הטלל (ו"פ) ויסוד הטלל (ו"פ) וכן הוא בט"ק . ו"ס כ"ד כ"ד ואשלימה לכ"ה
 הוא מל' של כאו"א נקודה האמצעית . (ע' ביאורו לזהר ח"ב קל"א א' ב' וב"ח נ"ד א')
 ובפ' פקודי רכ"ח א' ובפ' בראשית מ"ב ב') :

הלה

אמרי שפר

לעיל ההפך בין היכלן למדריין . והנה עם נקרא פ"ס החמים הוא מזה ההנה שכתבן . והענין
 כד כבר ידוע כי ג' ננוקין א' ננוקין דמחזיקין וא' ננוקין דלא מחזיקין אלא כדענין דשיינין . וא' ננוקין דלא
 מחזיקין כלל . והוא כ' ג' . מני הגנות יש כיהנוצא בפת ראיתו מראה הנפילה ה' הוא דבר זה ומחזיק הן
 הנפילה הגדולה . הש"פ בלא היה הדבר רק בתראה מ"ח הן א' הנפילה חצי שבתורה ה' חסל של
 הנפילה הקיא . והנה יש ג' חפצים בתראה . או כדאיה הדבר הוא ועי' וכל לנתיב הנפילה . או שחצי
 שיש דבר מה ואינו רואה אותו גמלא שחצי רק תלפוזיה ולא שמתו או שאיש חצינו רק כנח' אין דיינו
 שלילהו שחצי שאינו חצי כלל . והנה בעולם הנפילה שם הגנת השלשים ונ"י דשם שנינו' ההגנות הלא
 היסוד הוא הגנה א' הכל' כדאיה הדבר הנראה והגנת יסוד הוא הגנה ב' שאינו חצי רק תלפוזיה ולא שמתו .
 והוא ננוקין דלא מחזיקין אלא כדענין דשיינין שהגנתו כדאיה כמו שהאדם שינו רואה דבר מה ואינו
 יכול לעמוד עליו . ונהה הוא הגנה ג' שכלל חצי הגנה כלל . וכל הכנתו רק השלילה כ"ל והם ננוקין דלא
 מחזיקין . וכדרך כלל הם הכ"ד הג"ח נ"ה . וה' מחזיקין . והג"ח לא מחזיקין רק ע"י נ"ה יש בהם הגנה
 מעט שינסו . והכ"ד לא מחזיקין כלל כידוע (נ"י) מ"ס לעיל כדברך באהרל על חזקתו ומשאר נוסב כו' . ובגנות
 כאחד עובדין אהמט כדען הן כנ"ה ע"אם כ"ל . ולכן היכל הוד' נק' על החמים כדען שמתים החמים
 אינו רואה רק נכר תלפוזיה שהוא המגדיל בין מה שמתעל וכן מה שמתעל . הן כדען הוא והן זה
 וע' כדאיה רבנו הגר"א כדען בראשית . והנה כדען פ"ס החמים יש כ"ב נהרין כדאיה כדען
 פקודי ר"ס ע"א דשם הוא היכל דלא כדען גדול דע' כ' שם אהוון זעירין דאלף ציחא . שם כ"ל
 הפעולות כידוע . כי כל אום מורה על פעולה מיוחדת . ולכן כאן באשרי ג"כ א"כ : וכן יחודא אהר"ן

דכלל

דכלל כו'. דע כי אורפטיאל נ"י השמ"ל נ"י מלכות כי היא ממונה בכל ההרנים על קידום השם נהקן
 לירחו כלכותו כנדי נקס וזו מאיר עליהם פני אל. ונהקקיס גם כו ככיוול כלכותו. וזהו כבוד כבוד
 כל היום דוב כנ"ל כבוד אהיות הס"א בלשון ח"ו. וכנלח העליון של הקדושה לשלש נ"כ על הס"א ולהכניסה
 כנ"ל. ולכן כבוד אורפטיאל על הפעולה הנ"ל. וכבר ביאר רבינו הנר"א ו"ל כפקודי רי"ז א' ב"ד"ה א"י
 איהו כעין השמ"ל עמים. שעות עמים ומלכות והן כהעלם שעות וכאחלנויהו מלכות. וכן כעין
 המראות י"ב נ"כ ננועין לאחחיוין ודלח אחחיוין ולכן אורפטיאל שהוא נ"י השמ"ל הוא כבוד ננועין דלח
 אחחיוין כנ"ל והנה כבר אמרנו כי שם כ"כ נארוין. והענין כי אמרו כוהר איהו כנלח ואיהי כבוד דהיינו
 הדבורה כנלח והטק' כבוד והיינו כי הוד הוא לבון הודאה ושבת. ולנח הוא ענין נהון ולמי הכהון
 למנח. והוא כי כנוק' שם אהיות ההינטיס. כי הרי היא מתלבשת בשלמות ומסתפרת בהם וטמנה להם איהו. כי
 זה יל מידחה להסתיר את עזמה. כל כבודה בת מלך פנימה. שאמלא קן לא יהי העולם יכול להקייס
 ולהמלא כלל ולכן נק' אבחר כידוע. וי"י הכתר זה יכולין הקליפות והחלונים להחיותו כי יכולים היו
 להראות שם פועלים ולא הוא ח"ו. (וזה ענין הקליפות ככ"ח והבן זה) אמנם כל זה דוקא כשלא מתגלית.
 אמנם כשעלה רשעו לנלוה. אז מחוץ ההבחר הגדול. ממנו יבינו כי כל מה שהי' ויהי' הכל ממנה. וזהו
 ענין המתלמה דקדושה וס"א. והנלוה ללך הקדושה. והוא על ידי נח שממנו בא עיקר הפעל לנלח ולהעלות
 למעלה אח כל מה שפעל לתוך הקליפות דהיינו את כל רעונו ה' יתנחך ברה"ה כשעל הפעל לנלח ולהעלות
 ויראו הכל ויבינו כאשר יתפעלו כ"כ כי הכל היה צורך נטה להראות ממחלתו ויטולחו. וזו המל' מידה
 ומשכח לנלח כהון לה נהון. והיינו כי כיון שיחלה ויורשם כמדת המל' הנלחך כעשרה דקדושה הרי
 זה קלוס ושבת לקב"ה. וזהו ענין ההודאה של המל'. וכן התפלה של המל' שמתפללת עם האדם בעת
 התפלה כידוע הכל כנ"ל. כי כיון כנראה ונרשם בה החסרונות שהברואים לרובין להתמללות הרי תיכף
 נראה לכל התפלה שמתפללת מדת המל' אליו למלואותה שלא ירמזו בה עוד החסרונות דהיינו שמתגברת
 ככיוול שאר מדותיו לטובת כנ"ל וזה נק' תפלה שמשורר את השימע חפלה שמהפליס אליו. והבן זה
 היסב. ולכן נקראת המל' חפלה ומחלה. והוא כשעה שנראים בה החסרונות היא הפלה. וכשעה שנראים
 בה התיקונים והנלוהן היא תחלה וכנה :

והנה כבוד נרשמים ההברונות ונלח התיקונים של ידו מללה. כי הוד הוא מדת הדין מעורב ברהמים
 והוא מתקן לרשעים ולכן נראים בה החסרונות. ונלח מלחים ההברונות וכבר כתבנו מזה לעיל
 ומכל מקום שיקר המקום שרשם ט התיקונים הוא נ"כ כבוד. כי במקום ההברונות לרבים להיות התיקונים ולכן
 שם מקום ההודאה. וזהו כפרט. וכן בכלל ו"א ועוק'. כנוק' נרשמים החסרונות. וז"ל נתן בה שפע וימוד
 לימינה לנלח נמלא איהו כנלח ואיהי כבוד. ואכמ"ל. ונמלא כהיכל הוד שם אהיות הנק'. והברונותיהו ותיקניהו הכל
 כבוד. והנה כיוקרא איהו א' ועירא והוא בעת הקמת המבון כאיבל מושב כמו שנה' ויקרא כו' מאיבל מושב.
 וכבר ביארנו רבינו הגר"א כהיכלות כראשית מ"כ ע"כ ופ' פרומה קל"ט ע"כ והוא כי ל' שערי בינה הם. והיינו
 כי הבינה מתפשטת בחוץ וז"ל לפקה על מפשיהם כנ"ל מתפשטת ככל הלוקים וככל ו"ק לדבור"ש בהם פקדון
 והיינו כה"ל נ"י פקדון כנלח א' וכבר ביארנו לעיל עיינים שהם פלמוחם. והתדמוחם למעלה ולמטה. אמנם ת"ת
 שהוא מרביע ביניהם. וכלול מנ' מדות קסד ודק. י"ב בו ו' פקדון. כי הוא כפול. בעצמותו ב' דהיינו
 הרמים שהוא כלול מהם דין. ובקבלתו למעלה ב'. דהיינו התדמוחו לימין הסד והתדמוחו למחל
 גבורה. וכן כהשעו למטה ב'. שמשפיע ב' הלוקים ימין ומחל"הו"ג. וכן גו"ה ג' ג' כמו הו"ג. ויבוד כמו ת"ת ו'
 ולכן נקרא שניהם ת"ת ויבוד ו'. ושם הבינה התלבשת בהם ומתחדשם שהיא א'. אז נק' וז"ל כידוע.
 נמלא כלל הנוק הוא כ"ד ושם הבינה א' המתלבשת בחינם היא כ"ה. והיא מתחדש כל הו"ק כידוע. וזהו
 ביד יתודא דשמע ישראל. כ"ה אהון ואכמ"ל. וכן נטק' הם נ"כ כ"ד כנ"ל כדטורא. אלא שהבר בה א'
 דבינה. כי כדטורא שכולל ב' מיני הנהנות. הנ"ח הנהנות שוה"ב מר"ר. ונר"י הנהנת שוה"ו כאשר
 ביארט בריש דבריו. ולכן אפשר להתגלות כחוכו הבינה שהיא שוה"ב. והוא התענו הגדול והעדון הנלחי
 מהבנת חלקות ע"י הבינה שמתחבף בהם כידוע והיינו כי בהנ"ח שבו שם מתגלית הבינה בת"ת כידוע והוא
 א' שנתוך הו"ו. משא"כ כנל' שמתלבשת בשוה"ו א"א להתגלות בה הבינה. ולכן יהודה הוא כשכמל"ו
 כ"ד אותיות ולא כ"ה. אכן כשכננה המשכן שלחא עלאה כחחאה שוה"ו בשוה"ב אז נחגלה גם בה א' דבינה
 ושלם בה כ"ה והם כ"ה וכה"ו ב' שרי בינה. ולכן כשכמל"ו שהוא התאחדות בי"ע במלטות אין שם רק כ"ד
 אותיות כעד כ"ד בתי' הג"ל. אמנם כשמע ישראל שהוא יהוד כו' שהוא יהוד וז"ל כחוד מתגלית שם הבינה
 ולכן יק' א' אותיות. ובנה האותיות הם רומים על כלל מיני הנהנות כדלעיל. והם ב' מיני אותיות
 גדולות והם שט גדולת הם. דבינה וקטנות עוק' שוה"ו ולכן כיוקרא שהי' איהו מושב שנתהבר שלמא עלאה
 כחחאה ערום שם א' ועירא א' דנוק' שנתולה. בה ושלם כ"ה אהון כנ"ל והנה כ"ה אלו הם. ע"כ כ"כ
 אותיות דא"כ ונ' קי. חנ"ך. הם. ג'. כללים ומים ואלים א"כ. כידוע. וחנ"ך קן נ' דרנן הכוללים
 חנ"ך הג"ח קה"י וכן יה"ו של השם כי החורה מדעת ומנה דרנא דמטע"ה. ונטוהא מנינה. ורוח הקידש

אֱלֹהֵינוּ : תְּהַלֵּלָהּ לְדָוֶד אֲרוֹמָמָה אֶלֹהֵי הַמִּלְחָמָה
 וְאֶבְרַכָּהּ שְׂמֵךְ לְעוֹלָם וְעַד : בְּכָל יוֹם
 אֶבְרַכְךָ וְאֶהַלְלָהּ שְׂמֵךְ לְעוֹלָם וְעַד : גְּדוֹל
 יְהוָה וּמַהֲלֵל מְאֹד וְלֹגְדֵלְתוֹ אֵין חֶקֶר : דוֹר
 לְדוֹר יִשְׁבַּח מִעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ : הַדָּר
 בְּבוֹד הַיְהוָה וְדַבְּרִי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה :
 וְעֲזוֹנוֹ גִּזְרֵי אֲתוֹךָ יֹאמְרוּ וּגְדֻלּוֹתֶיךָ אֲסַפְּרָנָה :
 זָכַר רַב־טוֹבֶיךָ יִפְיְעוּ וְגִדְּלֶיךָ יִרְגְּנוּ : חַנּוּן
 וְרַחוּם יְהוָה אֲרַךְ אַפַּיִם וְגִדְּלוֹ חֶסֶד : טוֹב־
 יְהוָה לִפְנֵי וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו : יוֹדֵךָ
 יְהוָה כָּל־מַעֲשֵׂיךָ וְחִסְדֶּיךָ יִבְרַכּוּכָהּ : כְּבוֹד
 מַלְכוּתֶךָ יֹאמְרוּ וּגְבוּרֹתֶיךָ יִדְבְּרוּ : לְהוֹדִיעַ

לכני

נגד כ"ב נהורין שבו (בהיכל זה) ושם אל ברוך כו' ושם נהורא אורפניאל דכליל עוד תרין נהורין. ובאן סוד ג' אשרי אשרי יושבי לחוד וב' אשרי לחוד יחד בפסוק א'. והם נגד הנ"ד וכ"ב אתון דאורייתא. סוד כ"ה דדכורא דנשלם במשכן בשמע ישראל (תרומה קל"ט) כ' אבל רגוק לא אשתלימו והם דבשבמל"ו. כ"ד אתון. ולכן חסר אשרי הראשון בס' ההלים מבאן. ואנו משלימים אותו. וחסר ג' באשרי דהיא נפילה. והוא סוד ג' ויהי בנסוע הארון. הוי אריאל קרית חנה כו' צר מאהוריו כו'. לכן ויפוצו אויביך

ליקוטי הגרא

תהלה לדוד ט' מלכות שהתעלה אל ג"ר (ח"ט צפנד הבהיר) מאי תהלה משום דארוממך או נקראת תהלה וגם מרומו כאן ג"ר ר"ל תהלה שהוא בכ"ע מפני כי ארוממך שהוא בתכמה וע"י מה ואזכרה שמך שהוא זכיה. ושור ר"ל תהלה הוא מל' שנאמר תהלה לדוד. ותהלה הוא ג"כ בכ"ע והאיך ע"י שהני ארוממך וע"י מה ע"י זכיה שאני ואזכרה שמך. ותהלה וארוממך ואזכרה הם ג"ר כח"כ והאיך תעלה (תהלה) בכ"ע משום דארוממך והאיך ע"י שהי' בהחלה זכיה שהוא ואזכרה : (צנהאבותולס' הבהיר ס' ד')

וחסידך יזכרה יזכרו כ"ה לקבלה משמח דח' זכראן דכ"ס נקראת ביחודא רכ"ב חתון דק"ט וליטן רוח דז"כ דכל זכראן דילה היא בלוח ה' כח"ט בפ' בלק דלויי בלות יו"ד שחורה לני כו' ואח"כ זכרה חה ה' בלות ה' מאבקן ונעשיה י"ה והוא פסוקא קדמאה ועדיין זכרה דהר. ואח"כ עוד ה' שדה. ואח"כ עוד ה' בית. הגדול הנצוד והטובא ולא הוא כ"ה : (חז"ח ע"ב ד')

מלשחך

אברי שפר

מהכמה והן ה"ך כי כתובים זרוא הקודש נאמרו. והנה לכן יש צרכות כל"כ נהרין ונ' נהרין בטללים והם נענד כל"כ חתון והל"ך והנה ג' נהורין הטללים הם רמזים ט"ל אברי שקודש תהלה לדוד והם נענד חת"ך כי אורפניאל הוא נענד תורה כי כבוד פניך נחת לט ט' תורת הייס. והוא טולל כ' נהורין תהתי כענד נבואים וכתובים דליכא מירי כנפואו וכתובי ללא רמתי נאורייתא. וכן ע"ל אברי. אברי וזכרי ביתך נענד תורה. ביתך אהלו של תורה. אברי הפס שנכה לו נטאה. נבוא מירקן מאהך כפויי כו' כתשה. וככה ג' חסה. אברי הפס שה' אלויו רוח הקודש כדעו. ולכן אברי הראשון שהוא נענד תורה הוא פסוק צפ"ע. והנה בזה נחנאל כי כ"ה דיתוד דהשע יבראל שהוא יתוד ו"ץ נענד כל"כ חתון וחז"ק חתום ביתך צפ"ע. והנה חתון דבשבמל"ו שהוא יתוד השולמות נטק'. אבל יתוד התורה שהוא ו"ל לא נתייחד עדיין והוא כי ח' דבינה זכתיך הוא"ו דו"ל כל"ל לא נתייחד עדיין עם בת' טלמא טלמא בתתאה. והוא שהער בתהלים אברי הראשון. נענד התורה שמאיר עם ח' דבינה אבל בתהלים שהוא נענד טק' טק' תהלה כ"ל הכר' ח' הוה כי קודם תהלה לדוד זכיה אברי הפס שנכה כו' אבל אברי הראשון לא כתוב עם : והני משלימים אותו. שאט מיהדים ו"ץ וי"ו מתחלה הניעה ובהא ח' דאברי : והער

לְבַנְי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ וְכַבּוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים וּמַמְשִׁלְתְּךָ

אויבך טם וסמך שהן מקורבים ס"ם כחומר הט"ן סביניהם. וסוף הדבר הוא בגניעתו בגור הנשגה

בכל

ליקוטי הגרי"א

מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כו' וממשלתך כו' מלך הוא שטולט יעו שגם אחד לעבדו ויתנו לו כתר מלוכה ובאמת המלך בעלמו שזה לשאר העם באיכותם. אך שטולט ימליכוהו עליהם ויקבלו עול מלכותו. ומשל הוא שמלכותו בא אליו בבחי' משל שהוא נבחר מכולם וכשם הרץ הו' אומה אחת להיות תחת ממשלתו: (משלי כ"ז בסופו):

מ"ש בסידור שליה על פסוק מלכותך כו' וז"ל מ"כ ר"ה ד"ס ע"כ. והוא המה. ואמר הרב החסיד (הוא רבינו הנר"ה) כי ידוע סדר המדרגות (א"ה ע' בע"מ שער רפ"ח נילונין) הוא. הוי' ד' אלוהות ולא המשבן. ואח"כ אומר הוי"ה ע"ד הנ"ל. ואח"כ משבן הוי"ה שהוא גי' כ"ז וכו' ואח"כ מילוי הוי"ה כסדר הידוע. ומילוי אחרון הוא ב"ן. וריבוע מילוי אחרון בחשבוט גי' קמ"ד. וידוע כל החשבוטות הוא צמל'. והנה כאן רולה לכלל כל המלכי' מראש עד סוף באמרו מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים. הנה ר"ת גי' כ"ז קמ"ד כנ"ל. וכנ"ל. כ"ז קמ"ס. וק"ל: (הרמח קודש כ"י):

לא נאמר טו"ן באברי כי טו"ן הוא סוד נפילה כי הנו"ן נפופה שהיא מלכות שנקפפת רגליה מס"א כידוע. וטו"ן נפופה ראשו של מטה רחב מראשו העליון כזה ה' והיה צריך להיות בהיפך כזה ה' ראשו הרחב למעלה והקצר למטה כמ"ס אריאל טו' (משנה ספ"ד דמדות) מה הארי זר מאחריו ורחב מלפניו. נמצא לך הרחב הוא רישא דילה ולריך להיות למעלה אלא שבגלותא רישא שכיבת לעפרא ונבא מדבר. כמ"ס בזהר במדבר ולכן הוא ג' כזה ה' ראשו למטה. אבל לעת"ל בעת קימה מגלותא יתהפך הטו"ן ראשו למעלה כזה ה' וזהו קומה ה' ויעסו משנא"ך משפך כי לך הרחב הוא פניך. כיון דנפלה ואבהלקת ג' אז אחתברו מ' וס' שהן אחרים דבינה שמשם נאחו ס"מ וכיון שקם הטו"ן ביניהם אז אחתברו ס"מ זה לכאן וזה לכאן. והנה מ' וס' הן בינה והבונה. בינה ס' וחטונה מ"ס כתימא רביעא על בטין ובשעתא דרביע על ישראל נקרא מ"ס ובשעתא דסתימא נקרא סמך. והן שיתין מקורין דיסוד דמקבל מאימא עלאה נמצא כי יסוד הוא בסוד סתיך וישראל בסוד מ"ס וזהו הפיכת הטו"ן לאחור בא"ב מהטו"ן למ"ס. והענין כי בגלות נקרא סתיך סומך ה' לכל הטפלים.

ולכן

אברי שפר

באברי טו'. והוא כחז"ל משני מה לא נאמרה טו"ן באברי טו' דכתיב נפלה ולא חוסף טו' (ע' כנאור רביע על האמר הוורא ח"ג ק"ה א') והענין כי ג' משפך בין מ' וס' וכמוסר הטו"ן הן מקורבים והן אלוהות ס"מ. וכשהטו"ן ביניהם אז מתפרדין אלוהות ס"מ ואז נאמר וישלו אויבך שהוא ס"מ. והענין שהוא בסוד ותקע קף ירך ויקב והוא גיד הנשה וידוע כי גיד הנשה הוא נהי"ו וע' בתקנים ז"ל ס"א וכנאור רביע טס. והענין כי כל היות הס"א הוא פ"י עוונות ישראל ר"ל. והנה באמת איש הישראלי רחוק השון מכלותיו. כי תמיד צוער בקרבו שלבבת י"ה רק פ"י שנחשט כגוים פ"י זה נחקים מצת פרעה חככת העטודה על האנושים כו'. גרביס הם גרביס על כן טו' כי כשהי"א איש אשר יביס נממתו לתורה ופטרדה יאמרו עליו גרביס הם שהם עולנים ונבלים לא ידעו דרך המסר ורובים הם ליכב כבקק ולהפך על העטודה והטהו"ן על כן הם אומרים נלכה טו' נכב כתיבת"ך לנדר הלכות ולהתפלל וכדומה: חככת העטודה עליהם כאשר אהנו עושים כל היום כתיבת המסר וכדומה. ואל' ישב ע"ד כדברים כאלה. אלה המה הדברים אשר לפת כוחת יתאלוץ תמיד ויתחשן כפי רביס. אוי' ולט עקד פלתי כתימי. הוי השמים אוי' להטך והטך לאור טו' והכל תחת הכ"ז אשר הוא המכה מלכתי העטודה המושל פלטי לעטר אח ה' ולתת חזרתו. או להיות מהמתווקים כידי לנמי חזרת ה' וההינים נה. וע"מ אם נדבר עם רוב האנושים וזו לדבריו

תפלת שחרית

בְּכַל־יְהוָה וְדָר : סוּמְךָ יְהוָה לְכָל־הַנְּפִלִים

ששם הנו"ן (הנו"ק) ותקע כו'. ואנו משלימים אותו בואנחנו נברך כו'. שהוא סוד נחנו כו' בחסרון

ויוקף

א' שהוא בניק'. אבל בניק' אנחנו. בהצטרף יוסף עמהם סוד דבורא (ע' וזהר ח"א ר' ע"א) ואנחנו בסוד ה' הווקף אותה ה' ווקף כפופים :

ובסוד

ליקוטי הגר"א

ולכן כ' כפופה אהדר אנפי לקבלי דס' שהל' הוא סי' הגלות וז"ס הפ"ה חזר דוד וסמך ברוה"ק שגאור כומך ה' לכל הטפלים אבל בקוממה או אהדר אנפי למ"ס שהיא רביעא על צנין כנ"ל. והטפלים הן יסוד ומל'. דהיה אהלהק לעילא בגלותא כידוע. והן כ' כפופה וז"ל כנ"ל וז"ס נני יעלה לנ"ו השמימה. ר"ל נני יעלה לנ"ו כפופה וז"ל השמימה אל התחת הכק' שמים. והנה כ' כפופה הוא סוד יסוד דעוקבא. ובגלותא דגפלת הנו"ן אין קומה רק בחפלה שאז אהתקנת אנפין באנפין אבל אחר החפלה היא מורדת כידוע ולכן חזר סומכין לה באשרי קודם חפלה י"ח ואחר החפלה בסוד ס' כנ"ל כומך ה' לכל הטפלים כנ"ל. (ביאורו לוהר ח"ג קנ"ה א')

סוּמְךָ ה' לכל הטפלים וווקף לכל הכפופים. כי כורע בברוך וווקף בשם והן הדין כרעוה שרדך לכרוז ברישא ובנושא שהן י' ו'. רישא י' גופא ו'. ולרדך הדין וקופיה והן ב' הה"ן לסלקא ה' עילאה ברישא לגבי י' חממה. וה' תחתא לגבי ו' גופא והכרעיה הוא בברוך יסוד שטרע מרישא דללו עד יסוד. וברוך טולל רישא וגופא ברישא וגופא הן ע"ס וברוך כלול מהן וווקף בשם שללו ע"ס והיא סבינה שבה כלול ע"ס לאוקפא לה והיא ע"ס שנקראת את שמי כידוע. (והיטו שמעלין אותה אבל הווקף בעלמו הוא עד"א דלקמן. קן כנ"ל) וזהו כומך ה' לכל הטפלים וווקף לכל הכפופים. כשם ווקף חזו ווקף

אמרי ישר

לדבריו ויכירו האמת. אך תרוב הערדה אשר הילך מניד עליהם שטרתי בעתל הערובה. ע"ז וחללה אל מחוללק. ע"ז נורמים ה"ו שהכנייה הונה ומפרנסת יחית ומיחבת אותה בגלות. גם חממה יבאר ה"ו שלא תקבל השפע מיסוד. והוא כי גם היסוד יורג ויבש ה"ו שאין תקבל השפע מטי"ה. כי היסוד ק"ן עני והמל' ע"ז כידוע ששניהם ל"ל מנרמם כלום. כי היסוד תקבל מהג"ה י"ח וק"ן כל. בתקבל מלל ההתחבה כל א' חסרה הם ל' ג"י כל. כאשר ביהרתי בראש דבריו שכל ספרו איש אלה התחברות החרות לחדת המל'. והכן זה. לכן כשהמל' אינה מקבלת גם היסוד הרוב ויבש והכן זה. והוא נוד הגשה כי ע"ז הגשה שהוא לשון גבה על ידי זה נחמד ה"ו מניד שהוא טעם הורגיה היולא טע"ה שהוא השפע שמתקלקל ה"ו. וה"ס ותקע כף ידך יעקב כי נתקבלו הניטרות כטע"ה הוחשטס לוידי ואסס לחל' כנ"ל וכן היסוד ק"ן ידך. ויולא ויבשו כח"ס רבינו בחייקוים וה"ס הגשילה כי השפע שרדך להיות מושפע בעולם נא לס"א ר"ל והוא על ידי יסוד ומל' מתלבטים כחופם בגלותא שהשונת גרמו ה"ו המל' שהוא חדרו ההתקשרות עם העולמות וריבוי כטובל להתקשר עם הס"א וע"ז היסוד התקשר עם המל' כנ"ל צ"ד לנכס גם הוא כחיד הס"א להשפיע לה. והוא כומך לה סומך נעפלים. דהע כי המל' אי"ס שהוא כחיד הס"א ת"י הסתחרות גם מהם כי עיקר גלותא הוא שהיא הסתחרות מישראל אבל מ"ה גם מהם הסתחרות והשפע הדין לה כמד ישראל היא מסחרת אותה מהס"א שלא יזיש מהם. כי נשפת שמתחברות חדותו וכדמותו. זה לא יבא ציניהם ה"ו. כי אז הס"א יולא לתת כי שבו יולא לצ"ד לנ"ו להביא כי הס"א רוצה להביא לקיטוי על צניו של יעקב ה"ו. ואלא יעקב אחי בא בחזרתה ויוקף ברטתיו. והענין כי הנהרדה נחנה לאדם להשתדל בהצלות. ומ"ח ואלא הנהרדה גם כטובו מתלבס רעין אלפי אש"פ ברעין הוא היסוד הנהרדה כידוע אין ל"ו ספק בהסתרות אך וזה דעמי כי הרעין מתלבס כחיד הנהרדה אך כנה לא טבל לומר עליו עובר ולכן כ"י הרעין הוא החרה אלכסנית כידוע. בעך הי"ס. (וע' מה שכתבתי לפני כ"ה"ה ביאור דברי רבינו בלקוים ע"ז ע"ז ר"ל) א"ל טעם כפופה רעט על ה' כנהרדתו הוא קדושה שחיות נבזה משרה הא"טור. כ"ן ו"ז

ובמדור הזה אמרו הלל ומני אכלם בעתו: פותח את ידך ומשפיע לכל

ביומא מקדשי כו' ננד

ג' קדושות בהיכל זה דבריאה. ולכן האומרו ג'פ ככל יום טובתח כו' ששם מושחן הנשמה בב"ב אתון לאסתלקא בצרורא דחיי (ובאשרי) [ונבאר] י"ל חלק לעוה"ב:

הללויה

ליקושי הגר"א

כחדא (וג"ל) פי' הכתוב כך עיני כל כי היסוד נק' כל. ועיניו הן ט"ה הרין בעיני ועיניו והם מקבלים השפע מלמעלה לחת ליסוד ולגמל' וזהו חליך ישכרו לחת חללס בעתו והבן זה): (תמ"ז פ"ז ב'): :

עיינין דהרין באורייתא עלי' ההמר עיני כל חליך ישכרו וחסה נוחן להם חת חללס בעתו כנז"ס לכו לחמו בלחמי כו'. בעתו ע"י דשכינתא כמ"ס בפ' א"מ: (זב"ח תיקונים אחרונים קמ"ג ב'): :

פותח את ידך ומשפיע לכל מי רלון. וכן נפתלי שבע רלון הוא ב' דברים. שיש לו כל. ועוד שהוא שחם ושבע ממנו וכן באכילה שיש לו הכל ושבע באכילתו שהן

היפק

אברי שפר

דבינה עלמא עלאה. התם כבוד קיס בתולת יבנאל חקיס את סוכת דוד הטפלת הוא ע"י ת"ת כנז מחלכס הבינה כנ"ל. והוא יקוס לה מנלוח. ואז יתהדר איש דלי לגבי ת'. יבנאל. סתנלה סטינחו בשולס. כבוד מי יעלה לנו השמימה. כי הבי' בינה כצריכין לכאול פליה מי היא. כי א"ל להבינה" היא תפלה ל"ו השמימה. כי ל' מלכיה ו' יסוד ו' זעירא הם יעלו פ"י מי לבחינה ת"ת. נמלא כי הת"ת ווקף חוסה והוא ו' כידוע וזהו ונאמנו בתוספת ו'. והוא ת"ת סנקרא הוי"ה וזה ה' ווקף כפופים: ובמדור הזה אמרו כו'. כוהר דבאבית ל' א' במדורא חיינא אחר שם הלח ומתן כיומא מקדשי קדושתא והם כנגד מה שאומרים בדריאה בהיכל זה. כמטאר כוהר פקידו רמ"ו א' ואלין חוטן שרפים דביית גדפין דמקדשו למחריהון חלת ומתן כיומא. והייט כי הנשמה כצריכה לפנות למפלג צריכא להתקדש בנשמה וכרכות קדישא. [והוא כי לא כמו הנזק שא"ל לו להביי כום הכנה פליונה אם לא שימות כהתנה ויחכסל מושו. לא כן הנשמה כי בעלותה ינהגלו החקיס שלה ויהוקו כחותיה עד שתתעלה ותחזור להיות כמו מדרגה עליונה ונטיול החקיס התהוגלו לא יהי' בדרך מיהה רק בדרך גללה ואכמ"ל] וה"ס במשחא ורפת קדישא ה"ל] וה"ס הלבושין [וידוע כי כבוד שם נ"כ סוד השתן כי ט"ה הרין נשין] כי מהם נשכס לבושין לנשמות והכל כבוד היכל הזה ששם הלבושין הוד והדר לבשת. כי ל' הלשם הוא לאנא חן הקליפות שלא יווש ממנה. והוא כבוד ששם החיותן כנ"ל כענין נה והוד. והלשם הוא השב"ל מלכ"ס אורשניא"ל כנ"ל והוא מבינה לבש החורה שלמה כשה"ו כי באור פתך נתח לט חורת ט'. והבינה התחשבת עד הוד שהן חמש מדות העיקרים כי היסוד איש אלא כללות. ולכן צריכה להתלבש בהם הבינה ומסתוות כבוד ל' תרעין ה"פ פו"ד. וה"ס המלבוש שלה כי היא הושפת פליהם אימא פל' כנז וה"ס הקדושה הניחוסף כנשמה ולכן חומרים שם חלת ומני כיומא קדושה וכן כנגד קדושה דיוצ' אור וכו' קדושות דתפלת שחרית ומנהג ולכן החומר ג"פ ככל יום מובנה ט'. והוא כי השב"כ היא הבינה וכצריכה הנשמה לפנות כצורא דחיי שהוא הבינה דהיכלין היכל ק"ק שבה מתלבשת מ' דאלילות כידוע שהוא צרורא דחיי. נמחת הנשמה אז כמחא הנ"ל והוא כנ"כ החון דהבורין ה"ל כהם כ"כ החון דאברי כנ"ל ולכן החומר ג"ס כנגד כן קדושות הנ"ל אז הוא כן השב"כ בינה הנ"ל:

הללויה

שער נפתלי

מ"ש שהן היפק רעב ובפן. ע' לקטן בליקוט על ש' זה סביאורו להובלות: עתה הוא ת"ת כולל מ"ב כי הנאק ר' אברהם הנ"ל שהן ב' דין הסבועין ובשבעין לכל חי: כן י"ה. נוד מסעי להשאר הוא תפלת: ב' אהשתתן. דריות סאי"א: ובשביע' ללכות כבוד שהוא כל חי. בו כשביע' לחי אהשתתן יהי' רבוא. עתה את יריך הוא ת"ת כן י"ה רבוא כי אמיתת הראשונות. וה' עוק קב"ל ונ"ל כי עתה הוא ת"ת כפי' שהוא עתה את רדמי הבינה והוא נקרא סתמא ובליל שבת: ככל סכל כו'. כתב ה"א

היפך רעב וכפן . עשיר ושבע . ופוחה כו' הוא בפה' כולל חו"ב בן י"ה ב' אחסנתין ומשניע כו' ביסוד . ה' אחרונה . יהו' דבורא ו"ה נוק' . בכל מכל . כללים כלם לאן ובקר כו' ופרטים כלם מנ"א ונ" . וכל . שיש לו די מכל א' ונ" . ב' עטרין . ובכל מכל הן מלא ברכה פוחה כו' ופתח הן ר"ת דמג"ת חפ"ת ונ"ש שהן ידי דאבתן : (ליקוטי הגר"א שגדפס סוף ס' ביאורי הגדות) :

ב' סמך משה את ידיו עליו הכל בדרגת של הרעה שהן חו"ג וכמ"ס פוחה את ידך ונ" . (אד"א דברים ל"ד ט')

מוזנות

הוא בלפון כבוד שלחן . וידוע שהקב"ה זן את העולם בחסד וכמ"ס גוהן לחם לכל בשר כל"ח וכמה כיוצא בזה . שלפיכך זן בין לרעים בין לטובים כו' והענין כי מימין בא לשמאל . ומשם יוצא לעולם . כמו מים שהוא בשמאל מימין כמ"ס בוז"ח ש"ה ובסוד גבורות גשמים ונ"ס פרנסה היינו גשמים ונ"ס פוחה את ידך שני הרים . ואמרו פוחה בסוד פחה והוא בסוד הפחה מים שבא מימין לשמאל במ"ס בוז"ח ש"ה דף כ"ח א' יהי רקיע בהקד המים דא נקודת פחה כו' עד דהא מים מסטרא דפחה איינו . ונ"ס פוחה את ידך שני היכלות זכות ואהבה . ואז ומשביע לכל חי רצון מהיכל רצון וכלל כאן כל האבתן שהן כלל הכל ונ"ס משום דכתיב פוחה את ידך : (עכ"ל בהיכלות פקודי רכ"ג א' ברה"ה ואמר על שמא) :

פוחה

את ידך ומשביע לכל חי רצון הוא ב' עניינים . והוא . (כי בהיכלא חמישאה דס"א היכל שאלו הם הרין רוחין שוד וכפן שוד הוא רוח דשדיר לבני עלמא והריב ובעי כלא ושדיר לבני גשא ומתין בחולשא דילי' . וכפן הוא רוח דממוט אכלי בני גשא ולא שבטין . וכנגד זה בקדושה בהיכלא חמישאה היכל אהבה יש חיותא חדא וכד שלטא הס"א הנ"ל רוח הנק' כפנא ורוח הנק' שוד כנ"ל . ואז האי חיותא אחתקדא על עלמא על בני מהימניה . ואפיך רוחא דמוזנא עליהו דלא ימוחן ועוד עביר דאכלין ושבעין דסעיד לביהו) כי השמאל דבסטור קדושה ממוחן להושיע בעת לרה וזהו כל הענין של שמאל בסק' קדושה שהן מושיעין בעת הדין . ובזמנא דשבע בעולם יוצא המזון מסטרא דמיין מחיה דחקרי וזה מסטרא דימניא . ובעת שהשמאל שולט יוצא המזון לכל אינו בני מהימניה שהן בסטור דקדושה . כי אז הסט"א שלחא וכלם בשליטו דס"א לבד הבני מהימניה שגשארין בשמאלא דסטור דקדושה . (והוא סעיד לבס דאכלין ושבעין כנ"ל) ונ"ס פוחה את ידך שמהן בשפע רב ומשביע לכל חי רצון שהוא משביע במעט והוא ברכה אחרת שאלולין מעט ושבעין ובס שדי מורה על זה שהוא ב' פתחין שד די . שד הוא מלשון שדים המעיקים שטחנין כל לרכס . וב' אחיות די ע"ש שדי במעט . שאלול שהכל די : (ביאורו סס ב') :

פוחה

הוא בייגנא קדמאה (חסד) כמ"ס ציחו של אברהם פתוח לרווחה שבו פוחה את ידך והוא ב' של בראשית שהתפתח המ"ס ונעשית ב' והוא ציוס ראשון . כי כשהוא דבק בוא"ו אז כעור הוא"ו צבית ונעשית מ"ס סתומה כנ"ל והוא קמץ והוא לשון כהוס וקמץ . ובהפדר הוא"ו ענין פתח או נפתח והו פחה : (ביאורו למי' ל"ז ב' בהג"ה) :

פוחה

שער נפתלי

היא הגיל- כי אצל אברהם נאמר בכל ואצל יצחק בכל ואצל יעקב כל . ובכל הוא כללים בכל הסינים צאן ובקר כו' . בכל הוא פרטים ככל א' וא' סעט . והן אברהם חסד דבולא יוסין כלל . ויצחק גבורה פ"ט כמו הוי"ב כלל ושד . ויעקב בן י"ה כולל מיניה שיש לו די ככל א' ואחד בכלל ובפרט . והוא כי עשרין בלבנות דו"ג : ובכל ככל הן כלא ברכת . כי ברכה הוא בכלל ובלא שסתפק ככל א' וא' והוא בשר . כמ"ס פוחה את ידך הן ב' דין אברהם ויצחק שגאבר . בכל בכל : ופתח הן ר"ת דמג"ת חפ"ת . ברות של ג' אבות חסד פחה תארת עב"ל :

תפלת שחרית

הי רצון: צדיק יהוה בכל דרכיו והמיד בכל מעשיו: קרוב יהוה לכל-

קוראיו

ליקושי הנריא

פותח את ידך אל תיקרי ידך אלל יודך כי בחמה יו"ד איטן סהימן דאיו קמן ויהי חמה יו"ד עלאה יו"ד של המילוי דכח חרין יודין וליטן חמה עלאה חכמה חמאה. דאבא יסד ברהא וליטן יו"ד מן יאהוזה"י. ובאן אהר מתפתחין ברכיע דאיו פתח שהי הציעה ואיו מפתח כליל אהוזה"י שיה אהוין באמצע יו"ד. והרין יודין עם רקיע דאיו ו' בליק לחשבן הוי"ה: (הקדמה ח"ו' ב'):

פותח את ידך ר"ל הקב"ה ו' פותח ידך וכמ"ס בהקדמה ה"ל יודך יודך עם ו'. הפותח הוא הוי"ה עד"א (פי' כי הוא הפותח פי"י צינה פתח) (הי"ח ל"ג ב'):

פותח את ידך. כי הו"ד כשהיא קטולה היא כלורה יו"ד י' דחמה כי שצילין דחמה סתומין והוא קמן. ופתח הוא צינה פתיחת הו"ד ב' אלבעין ה' דנינה ושס פתיחת השערים בדרכה הנקבים סתומים ובנקבה פתוחים. וז"ל פותח את ידך דאיו ו' חמה קמן דאיו סתים ולריך לפותחו. ומשביע לכל הי רעון ודא ח' עלמין דליל ח"י ברכאן ואיו יסוד וכד אפתח קמן בפתח דאיו קדעא דילי' עד"א נחית מלא דהוא נק' מלא. חלבים מלא"י מן או"י. ומהלך ה' מאות שלין (בכל ה' קטוה) עד דמטי לחי עלמין ואחמלי מנייהו ומניה אהשקיא שניחא (הכ"א ל"ג ב' בהג"ה):

מסעי' דמינא מוונא קא אחיא דכתיב פותח את ידך ומשביע לכל הי רעון דפתח בחמה ציניחא ושס ידך יו"ד ומשס משביע דהוא מוון (פי' כי הפתח פותח את הו"ד חמה ימינא ומשס בא המוון והשבעה ח"ס ומשביע) (הס"ט ק"ד א' בהג"ה):

פותח את ידך יודך דא י' דאיו למינא דחמה נחית ציניחא (חמ"ט ל"ד א'):

פותח את ידך חיו ו' חמה קמן סתים כי שצילין דחמה סתומים הן בסוד קמן. קומן הו"ד כלורה יו"ד י' דחמה. וז"ל פותח את ידך. י' היא ידך והוא הו"ד כלורה י' והוא אוח יו"ד והוא לשון קמן סתום. ומשביע לכל הי רעון. דא ח' עלמין דאיו כליל ח' ברכאן ודא יסוד מלכא דשלמא דילי' (שהציעה פותחה הו"ד י' דחמה ומשביע לכל הי יסוד) כי פתח הוא צינה פתיחת הו"ד ב' אלבעין ה' דנינה: (שס ל"ג ב' בהג"ה) וצ' ביאורו דוף כ"ו ב' בהג"ה):

צדיק ה' בכל דרכיו. הייט דרבי החורה על פי הלך והשגשג על פי הדין. וחמיד בכל מעשיו. ולבסוף בשעת מעשה השגשג מתנהג בחדש: (שע"י ג' ש' י"א ביאורו שס):

ובן כ' רצוט במשלי. ח"ל. כי הקב"ה בחמלה הוא אחת ולבסוף ורכ חסד ובייט דכתיב בחורה כרת על הולאח שבת וכדומה הכל שלדיק ה' בכל דרכיו כי כל דרכיו באמת ייושר. אעפ"כ כשמעלם גמולו אינו מעלם כפי הדין מחש כי חסד בכל מעשיו ואינו מעלם לרשע כגמולו מחש: (משלי י"ד פ' י"ט):

קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו בחמתה. כי עיסור דאחמיה"ר ה"א ווא"ה"א דאיו עיסור דארבע מאה וארבעין וחד. הא הוא דחמשה וארבעין מ"ה. גמולא כי כשם הוא קרוב באמת דהוא עיסורא דילי' והוא השכינה דהיא עסורא דילי'. והוא נקרא אחת כח"ס החן אחת ליעקב ולכן לקראין באמת ומקרבין לה לגבי' קרוב ה' להו שהוא עסורא דילי'. שניחא כ"ל: (מיקון ס"ג ל"ח ע"א ע"א דכ"ה לגבי צמלה):

קרוב ה' לכל קוראיו. הייט כי בנ' לטהין נחית חמה ציניחא יו"ד שלשם. ובינה כ' על

תפלת שחרית

סו

קראו לכל אשר יקראהו באמת: רצון יראתי יעשה זאת שזעתם לשמע וישועם: שומר יהוה את כל אהביו ואת כל הרשעים ישמיד: תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

סידור כ"י

הללויה הללי נפשי את יהוה: הללויה הראשון בנצח. והשני בהבורה: אהללה יהוה פתי אומרה לאלהי פעודי: אל תבטחו בני ימים בן אדם שאין לו תשועה: הצא רוחו ישב לאדמתו ביום ההוא אברו עשתנתיו: אשרי שאל יעקב בעורו שברו עלי יהוה אלהיו: עשה שמים וארץ את הים ואת כל אשר בם השמר אמת לעולם: עשה משפט לעשוקים נתן לחם לרעבים יהוה מתיר אסורים: יהוה פקח עורים יהוה זקף פפופים יהוה אהב צדיקים: יהוה שמר את צרים יחום ואלמנה יעודד ודרך רשעים יעזת: ימלך יהוה לעולם אלהיך ציון דרך ודר הללויה:

הללויה

ליקוטי הגריא

של עם נחית במחלה. ועד"ו' של סם בהדעת. ומעלין הסניעה בתרין דרועין ועל גופא. כחבואר בהיקון מ' מחל קרוב ה' שנהקרבו לחיות של סם. (יהו' צימנא ושמאלא ועופא. וה' אחרונה מלכות נהטלה בנופא ודרועין כנ"ל הרי) נהקרבו ד' לחיות הוי"ס. לכל קוראיו. פי' (ככל המהפללין וקוראין הכל) במל' הנקראת הפלח כל פה (והיא נהטלה עם כל החפלות) ונהקרבו לחוון כנ"ל: (ציאורו לח"ע קד"ו א')

בונה

שער נפתלי

אברי שפר

הללויה הראשון בנצח. (ע' מה כנחתי בשער נפתלי) כ"ל כי סם טיבה חכס לפסוקים וסם מתיר אסורים כבוד וזה מהו מלח את הס"א השוקת כבוד ההוהה כבוד כנ"ל. והוא מלח. ונעסה קו דוד הוד כנ"ל. והוא לחיות דוד נשימות כיתיק נלח. נעס ומירות יבאל כי עיקר הנשימות הוא בהנעת הס"א. ולכן דוד הכניע אותה כדוע ע"י מלחמותיו ולכן כושר אור כהיכל זה אומרים לאל כבוד נשימות יתו. והנניה ננכירה הוא כננד היכל זכות.

כ"י כי הללויה הראשון בנצח כ"ל סמ"ש בווהר וקהל קצ"ח א' אשור ואל יעקב בעורו שברו על ה' אלקיו. וכו' אל יעקב ולא אל אברם ולא אל יצחק. אלא אל יעקב בנין יעקב לא אתרחוין לא באבורו ולא באביה כד עיקרבו אהוי ואול יהדאי בלא כבונא כו' ואהוי אתרחוין כ"י בקב"ה כו' ובלא האיל סקבי דקב"ה ויהיב ל"י. שברו על ה' אלקיו שברו ולא אסר הקותו ולא כשהנו אלא שברו. אל חקרא שברו אלא שברו. דניחא ליה לצדיקיא לחברא טבייהו ולאחברא חבירו על חבירו. ובלא על ה' אלקיו כו' כבונא דיעקב דבתוב וירא אלקיו כו' ויש שבר כסדרים דהא חבירו דנלותא רבא רהוי ל"י כבצרים. וכו' הוקפי בקב"ה. ובנו דיעקב ככלו חבירו דנלותא ולא אסתה כו' ורא דבהטעמא דאבתוין. וסמא דקב"ה דהא כנלותא דגילא כבובייהו כו' דהוי ויעי ל"י ולא אנוו ל"י העלמין וסבלו חבירו דנלותא על קב"ה ובנין כך וכו' למרקיין ולטיטין ולאטוון כניאין ככל' הוורר ולכן כבונא דה בנצח כאשר כחבו באבורי שפר יהוה ענין הנצח כסתונג עם הדיוקים בעוה"ז כסרת הדין ויכווין דהם סקבלים באהבה כסביל הקב"ה וכוה כנחתין וקוב"ה עמיד ליה ניסין ואטוון כניאין כנ"ל ולכן אסר כאן אשור ואל יעקב בעורו שברו על ה' אלקיו וכס"ש בווהר הג"ל. ונ"ל כי כאן בנצח דהא דהחלה דנוק' כי

כ"י

כי

חבירו. ובלא על ה' אלקיו כו' כבונא דיעקב דבתוב וירא אלקיו כו' ויש שבר כסדרים דהא חבירו דנלותא רבא רהוי ל"י כבצרים. וכו' הוקפי בקב"ה. ובנו דיעקב ככלו חבירו דנלותא ולא אסתה כו' ורא דבהטעמא דאבתוין. וסמא דקב"ה דהא כנלותא דגילא כבובייהו כו' דהוי ויעי ל"י ולא אנוו ל"י העלמין וסבלו חבירו דנלותא על קב"ה ובנין כך וכו' למרקיין ולטיטין ולאטוון כניאין ככל' הוורר ולכן כבונא דה בנצח כאשר כחבו באבורי שפר יהוה ענין הנצח כסתונג עם הדיוקים בעוה"ז כסרת הדין ויכווין דהם סקבלים באהבה כסביל הקב"ה וכוה כנחתין וקוב"ה עמיד ליה ניסין ואטוון כניאין כנ"ל ולכן אסר כאן אשור ואל יעקב בעורו שברו על ה' אלקיו וכס"ש בווהר הג"ל. ונ"ל כי כאן בנצח דהא דהחלה דנוק' כי

יח (ב)

תפלת שחרית

סידור כי

בגבורה ולכן כי טוב זמרה בן
 (כמ"ט יצחק ירמיה) הרופא כל
 מצוד דבריו בן (כמ"ט ש' שהחורה
 נתנה

וּמַחֲבִישׁ לְעַצְבוֹתֵם : מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִּים לְכֻלָּם שְׁמוֹת יִקְרָא : גְדוֹל
 אֲדֹנָינוּ וְרַב־כֹּחַ לְחַבְּנֵתוֹ אֵין מִסְפָּר : מְעוֹרֵד עֲנָוִים יְהוֹה מְשִׁיל
 רְשָׁעִים עֲדֵי־אָרֶץ : עָנּוּ לִיהוֹה בְּתוֹרָה וּפְרוּ לְאֱלֹהֵינוּ בְּכִנּוּר : הַמְכַסֶּה
 שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמְכִין לְאָרֶץ מִמַּטְר הַמּוֹצֵמִיחַ הָרִים חֲצִיר : נוֹתֵן לְבַהֲמָה
 לְחֵמָה לְבָנֵי עֵרֶב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ : לֹא בְּגִבּוֹרַת הַסּוּם יִחַפֵּן לֹא בְּשׂוֹקֵי
 הָאִישׁ יִרְצֶה : רוֹצֵה יְהוֹה אֶת־יִרְאָיו אֶת־הַמֵּיחֲלִים לְחַסְדּוֹ : שִׁבְחֵי
 יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוֹה הַלְלֵי אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן : פִּירְחוּק בְּרִיחֵי שַׁעֲרֵיךָ בְּרֶךְ
 בְּנֵיךָ בְּקִרְבֶּךָ : הַשֵּׁם גְּבוּרֶךָ שְׁלוֹם הַלֵּב הַטָּהוֹר יִשְׁבִּיעֶךָ : הַשְׁלַח אֲמַרְתָּ
 אָרֶץ עַד־מִתְרַח יְרוּן דְּבָרוֹ : הַנִּתֵּן יַעֲלֶג בְּצִמּוֹר כְּפֹר כְּאֶפֶר יִפּוֹד :
 מִשְׁלֹךְ קָרְחוֹ כְּפִתִּים לְפָנָי קָרְחוֹ מִי יַעֲמֵד : יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וַיִּמָּסַם
 יֵשֵׁב רִחוֹ וַיְלוֹ טָיִם : מִצִּד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב תִּקְוּ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל :
 לֹא עָשָׂה בֶן לְכָל צוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי־דַעוּם הַלְלוּיָהּ :

הללויה

ליקושי הנריא

בונה ירושלים ה' כי צינן העולם בלח"כ' בינה ובה שארי למחלל בנין דבה עתיד למצני
 ירושלים כד"ל בונה ירושלים ה' דלח"ה' לה' יבנה ביה שהוא כד'. הוא עמלו בוני
 זו ובניעאל דלח"כ"ה ודעלמלח בלח"כ' עתיד למיכני שהיא בינה שהיא ביהא דלעיל ומכס' גם
 המלכות נק' ביה : (הק' ה"ו ע"ה א')

לא עשה קן לכל נוי . כ"ן בנ' סו"ד כי הסור לנלאה סחרי חוכה למט"ס ללא ינסך לון
 לע"ו דהיינו שלא יתקן דברי חלקים ח"ים למיטע : (מח"ס פ"א א') :

לא עשה קן לכל נוי . כ"ן ודאי י"ן שכעין חכפן דלח"כ"ה ועליהו אהמר סוד ה' ליכתי
 שהוא

אברו שפר

שערי נפתלי

נה"י הם בנייה בירוע וכטן הטק' בן הגבורות
 בירוע ולכן נכלל כאן ה' גבורות בהל"ה ה' הייט :
 סדר אסורים בהוד כמ"ס ברכות השה פוקח
 עורים בסוד כמ"ס יש ווקק כפוסים בת"ת שוקק
 את המלכות כי כפוסה כמ"ס בואחט באשרי וצ'
 באשרי שפר עם . אהב צדיקים בנעה שהיא
 הנחת הקב"ה עם הצדיקים בעה"ו . שמר את
 גינם בהסד כי אברהם החלה לגינם והבל בגבורות
 ה"ז כנגד ה"ס ואח"כ כללותם בסוד
 המושך דבריו רבוט שבאר"י כי כסוד זה כמורה סמני שאמר כי טוב וברכה וכו' כמ"ס יצחק ירמיה
 וכתב האר"י ל' שהוא כמורה דו"א שהוא יצחק בירוע . ה"ז דין וכו' כמורה . וכן אבר תרומה כמ"ס
 ברכות אהב נבד' שהוא כמורה ויש רומא תלים . וכן סוד דבריו שהוא התורה והחורה נתנה כמורה

הכנס
 המושך דבריו רבוט שבאר"י כי כסוד זה כמורה סמני שאמר כי טוב וברכה וכו' כמ"ס יצחק ירמיה
 וכתב האר"י ל' שהוא כמורה דו"א שהוא יצחק בירוע . ה"ז דין וכו' כמורה . וכן אבר תרומה כמ"ס
 ברכות אהב נבד' שהוא כמורה ויש רומא תלים . וכן סוד דבריו שהוא התורה והחורה נתנה כמורה

תפלת שחרית

סידור כי סח

תנהגו כנבוכדנצר: השלישי בת"ת
 רש"ם חיבור דר"ם. והיו פן השמים
 כי פן הארץ: כי על ארץ השמים
 כי ובידוע: בהיכל ת"ת נכללין
 כל ההיכלין לכן כאן ה' הלולין פן
 השמים ה"ת. בפרומים נבוכדנצר
 טלאכו נצח. עכאוי הוד. שמש וירח לבנת הספיר. ואח"כ חזר לטעלה כוכבי אור בחסד.
 (ועיין בזה פקודי ד' רל"ב ע"א): (ע"ב טה שנמצא פסודור ב"י שהעקת הר"ל ז"ל):

הַלְלוּהָ תְּלָלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
 הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ בְּלִי־מַלְאָכָיו
 הַלְלוּהוּ בְּרִיבְּבָאוּ: הַלְלוּהוּ שְׁמוֹשׁ וִירַח
 הַלְלוּהוּ בְּלִי־כּוֹכְבֵי אֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
 הַשָּׁמַיִם

ליקוטי הגרי"א

סיהא ג"כ גי' שכעים. קנקן דהאי יין דא לבא דבר נש והיין והקנקן היא חלקים. כי
 (אחותיה) חלקים הוא הקנקן כו"ס וכו חחוס היין שהם נקודותיו. (כי נקודות חלקים גי'
 יין סוד) והס ה"ג עם ב' כללותיהן חוחס בתוך חוחס (יסוד ומל') ולכן כ"ן נחלקו לב'
 (אחותיה) ג' הוא ה"ג נש"ב. וכ' הוא ב' הכללות. וכ"ה נקודות ה"ג. ל' על אה א' (שגא
 סוגל המת א') וכ' ב' אהיות (ל' ה' דאלהים). (תיקון כ"ט ע"ה ב'):
הללויה הללויה שיהם בעד"א שגולל יקו"ק וזהו הללו י"ה. הללו י"ה. ובן ה"ו מלשון
 הוא שקלו על עד"א שנקרא הוא כמו שגא' ליל שימורים הוא לה' שהוא עד"א
 יקו"ק: (תי' י"ג כ"ד ב'):
 ח"ת

ח"ת

אברי שפר

שער נפתלי

הכנה והומרה כידוע ולכן יתקן שהיא מלת הדיו הממתק
 ירנן. והיו כי טוב ומרה: הופא כו'. כמ"ס נפ'
 פקודי כי בהיכל זה דעין לכל' מלון דעכיב כי מרע'
 ס"ס והענין כנ"ל כיון שבאן מקום הדיון מקום שמזכירין
 הכל לזכות ולכן מלון נפיק רשואה: מניד דכרו כו'.
 לא עשה כן לכל גוי. והענין כי כבר אמרנו כי איהו
 נללא ואיהו צהוד ובתכ רכינו הגר"א ז"ל צתיקין כ"א
 והוא נאמר הוא קטנה מחט הוא צהוד ואיהו נללא. שכן
 חטא ומטה. אל כשהם שיה כשה או איהו כשה ואיהו נבוכדנצר. עכ"ל. והענין כי בהנהגת עוה"ו. או
 הבני נהיטת. כהם נחמיו המנהיגים. ומדה המתקשרת עם עוה"ו. הם זה למטה מזה ולא סוב כבזה. כי כיון
 שהעוה"ו היא נחמית וכן כל כו"ס נבמחיתם כל אחד לפי ענינו לפי מה שהוא נק' נשם ננד מדמותו ית'
 ובין שהמל' היא מתקשרת עמהם לריכס לרדת מדרגה למטה משאר מדמותו. ולכן בעת זיוונם דהיינו
 שמהכרס מדמותו המנהיגים עם מלת המל' והם או זה אלל זה כי כל ענין הויינו הוא שמהכרס בני
 דכרס זה עם זה ולכן הם מתקשרים כעני מדות ט"ה כל ז' א. והיינו כי ז"א כלל הוא כולל בני ההנהגות
 עוה"ו ועוה"כ שהם הנ"ח ועוה"י. אמנם הנהגת עוה"ו כש"פ הוא נק' יעקב וזהו איהו נללא פי' יעקב הוא
 כולה דז"א. ואיהו מל' רתל כהוד דז"א. מש"כ בהנהגת עוה"כ או איהו כהסד ואיהו נבוכדנצר שני החאורות
 הנבולים שיה כשה כשה יעקב ולזה (ועיין ח"ס ככסף חסנה ענין לזה ורתל) והוא כי כשה"כ הוא הכל
 ההכנות הנבמחית והמתקשרתם לאלקות וזהו התענו האמיתי והשידוך הנדול וכן הוא בכל ביש וזהו
 לכן לזה לכן מלוא מלוא נבמות הנבמחית עפים ומחזקו כה הרהיטות והכ"ל והכן זה מלך (וע' ככסף
 חסנה) ולכן התקשרות לזה שהיא מל' המתקשרת לשלמות אינה לריכס לרדת מדרגה למטה מדמות ההנהגה
 כי הדרכה כל נחמית להתעלות למטה ולכן איהו כהסד ואיהו נבוכדנצר שיה כשה זה עם זה כנ"ל והנה בעת
 מתן חוה"ה היו או כמדברת עוה"כ כידוע ולכן יכלו לקבל אח התורה ולכן ה' היות מל' הלמות הירות כו'
 כי הכינה עוה"כ מלוא דהיותו. ולכן נתנה החונה מפי הנבוכדנצר. כי פה הוא התקשרותו לשלמות כי על
 ידי הפה מלוא לכן מה שחשב כלל והאחרים יודעים מהשכחו מלוא הפה הוא התקשרות. ויהיה המל' וזהו
 פי הנטירה מל' המתקשרת נבוכדנצר כנ"ל. והכל דוקא לישראל שהיו בהדרגה ואת כנ"ל וזהו מניד דכרו כו'
 לא עשה כן כו' והוא כננד היכל הזה דמות שהוא נבוכדנצר: השלישי בת"ת כו'. הוא כננד היכל השני היכל
 כלו

על הליקים המתחיל בוד הלולין בתכ בני דגאון
 ר' אברהם ז"ל וז"ל. יד' דג' ע' בטובור קס"ח.
 חשבתי לה עשרה הלולין והם. א' הללויה ב' הללו
 את ה' פן השמים. ג' הללויה בפרומים ד' הללויה
 כל בלאכות ה' הללויה כל צבאיו. ו' ה' הללויה שש
 ירח. ה' הללויה כל טובי אור. א' הללויה שני
 השמים

כהנ"ה כי לפעמים איהו כהסד ואיהו נבוכדנצר. והוא נאמר הוא קטנה מחט הוא צהוד ואיהו נללא. שכן
 חטא ומטה. אל כשהם שיה כשה או איהו כשה ואיהו נבוכדנצר. עכ"ל. והענין כי בהנהגת עוה"ו. או
 הבני נהיטת. כהם נחמיו המנהיגים. ומדה המתקשרת עם עוה"ו. הם זה למטה מזה ולא סוב כבזה. כי כיון
 שהעוה"ו היא נחמית וכן כל כו"ס נבמחיתם כל אחד לפי ענינו לפי מה שהוא נק' נשם ננד מדמותו ית'
 ובין שהמל' היא מתקשרת עמהם לריכס לרדת מדרגה למטה משאר מדמותו. ולכן בעת זיוונם דהיינו
 שמהכרס מדמותו המנהיגים עם מלת המל' והם או זה אלל זה כי כל ענין הויינו הוא שמהכרס בני
 דכרס זה עם זה ולכן הם מתקשרים כעני מדות ט"ה כל ז' א. והיינו כי ז"א כלל הוא כולל בני ההנהגות
 עוה"ו ועוה"כ שהם הנ"ח ועוה"י. אמנם הנהגת עוה"ו כש"פ הוא נק' יעקב וזהו איהו נללא פי' יעקב הוא
 כולה דז"א. ואיהו מל' רתל כהוד דז"א. מש"כ בהנהגת עוה"כ או איהו כהסד ואיהו נבוכדנצר שני החאורות
 הנבולים שיה כשה כשה יעקב ולזה (ועיין ח"ס ככסף חסנה ענין לזה ורתל) והוא כי כשה"כ הוא הכל
 ההכנות הנבמחית והמתקשרתם לאלקות וזהו התענו האמיתי והשידוך הנדול וכן הוא בכל ביש וזהו
 לכן לזה לכן מלוא מלוא נבמות הנבמחית עפים ומחזקו כה הרהיטות והכ"ל והכן זה מלך (וע' ככסף
 חסנה) ולכן התקשרות לזה שהיא מל' המתקשרת לשלמות אינה לריכס לרדת מדרגה למטה מדמות ההנהגה
 כי הדרכה כל נחמית להתעלות למטה ולכן איהו כהסד ואיהו נבוכדנצר שיה כשה זה עם זה כנ"ל והנה בעת
 מתן חוה"ה היו או כמדברת עוה"כ כידוע ולכן יכלו לקבל אח התורה ולכן ה' היות מל' הלמות הירות כו'
 כי הכינה עוה"כ מלוא דהיותו. ולכן נתנה החונה מפי הנבוכדנצר. כי פה הוא התקשרותו לשלמות כי על
 ידי הפה מלוא לכן מה שחשב כלל והאחרים יודעים מהשכחו מלוא הפה הוא התקשרות. ויהיה המל' וזהו
 פי הנטירה מל' המתקשרת נבוכדנצר כנ"ל. והכל דוקא לישראל שהיו בהדרגה ואת כנ"ל וזהו מניד דכרו כו'
 לא עשה כן כו' והוא כננד היכל הזה דמות שהוא נבוכדנצר: השלישי בת"ת כו'. הוא כננד היכל השני היכל
 כלו

תפלת אמרי שפר שחרית

רצון וכבר ביארנו לעיל בענין הכ"ד אחוון דכשנמל"ו כי ת"ת יס בו ו' הלקיס. ולכן כלולים בו כתיבול הזה
דח"ת טוד ו' היכלין ולכן אחר כאן ו' היולין כאשר יחנאל. והנה סס כח"ת מחהיל סס קומח הגוף והשנין
כי הרחמים אל' להלק לכל מדות רחמי טוה"כ ורהמי טוה"ז. כי הוזהר והדין אינן שוין. כי כטוה"ג ההפך הוא
הסד פשוט וכן הדין. רכ"ב כטוה"ו אינן יוכלין לקבל לא רוב טובה ולא רוב פורענות ולכן צריך להיות אחרות
ממוזגים והן טוה"ג. כח"ב כטוה"א ז"ל אבל ת"ת שהוא רחמים גם כטוה"ו יוכלו לקבל רחמים. רק
ההבדל הוא בהשגשגותם דהייט המדה בעלמה לפי מה שהיא. והכח שיטול להתחבר עם המדה המתקשרת
לעוה"ו. וה"ם הפרטה המפסיק כאלהם ח"ת שההלק אח הת"ת לב' הלקיס. הח"ת כשמו לפי מה שהיה.
וסופו הוא הכח שמתחבר אל המל'. נמלא כי החל' מתהלת קומחה אלל הת"ת והוא כחיה כידוע. כי הכתר
הוא תמיד בכל מדרגה באופן זה. כי החכמות מדרגה שלמעלה למדרגה שלמטה. הוא כהר שלמעלה
שהמדרגה שלמעלה ככל מקום שהוא יש בו כח הוא להתחבר למה שלמטה. ולכן הנח הוא נפשו חמיד
כהר שלמעלה (וע' ככסף משנה). והכן זה מחד כי קרתי. נמלא כח"ת יס הייור דו"ג ולכן נזכר בנאומר זה
שמים וארץ. כי מדור היה הוא כנגד היכל שיש בו הייטר שמים וארץ. כי ת"ת ומל' הם שמים וארץ כי
כמו שהשמים משפיעים לארץ כן ת"ת למל'. וכמו שהארץ לית לה מרמי' כלום רק מה שמתקבל שלמעלה כן
המל': וכידוע כתיבול ת"ת טו'. כבר אמרנו כי בת"ת ו' הלקיס וכמו כן כתיבו חסדמים הלכנסות הנינה.
כי עד הפרטה הג"ל שסס הנהנת טוה"כ סס מחתימת הנינה מח"כ"כ הסס ולמטה וכיבוד כידוע
נמלא ו' הלקיס בת"ת ו' נגד ו"ק ו' נגד הנינה. ולכן כתיבו כלול ו' היכלין. ו' כנגד ו' היכלין ו' כנגד
היכל ק"ק דכנינה. חן השמים ת"ת. כנ"ל במרומים נטורה. דע כי השמים כבר אהרנו שיקן קן על כי
הת"ת כלול מוה"ג וכן השמים א"ב ומ"ס. אלמס מרומים נ"כ כטיי לבמים אלל אל על פלס כטיי רק על טיין
התרוממותו. והוא כי עדי כהוה נרא הקב"ה ששלמו כח אחד שכל מנחמתו השקן ופלוס לרדת משה כטיי
להתגסס טוד יותר ויותר עד בלי סוף. וכח א' להשגשגות למעלה הייט ככל השקן ופנינו לביסור הכשתיית ולהדגש
ברומיות עד בלי תכלית. ומחמת שני הכותי משריבס יחד ע"ז יתקייס השולס כנעמלו. וה"ם רוח האדם
ורוח הבהמה. כי רוח האדם השולה הוא למעלה שתימד היא שולה בלי שיסור. ורוח הבהמה היורדת
היא למטה. והנה רוח השולה הוא הגוף מרומים שמתרומם כנ"ל. וההבדל שבין גרמי השמים לנכחות הארץ כי
נכחות הארץ טעים יותר לרוח הבהמה. וגרמי השמים טעים לרוח האדם ולכן נק' מרומים. וז"ס והוא
מרומים יטבון. כי כל הנבראים אין להם מטהה חמד הקסם להתדבק למעלה וסוף השיקשם הוא להתדבק
אללו ית'. והוא חמיד במרומים כי א"ל להטיי. וזהו ואזה הרוס לשולס ה'. והנה כבר אמרנו שבין
חמיד דבריו ליעקב כי השתוקקית השולמות לאלקית הוא מתזייר בתכלית התתקשרת ננטורה כנ"ל ולכן
הללוהו במרומים הוא כנגד נטורה: מלאינו נח' אכאיו הוד. והטיין כי טו"ה הסס שלהם הוא נכחות
כידוע ונח' נק' מעלה ויחד חטה כאשר יצארט לעיל ולכן נח' הוא נכחות מעלה הלאכים. והיד נכחות
מטה. והטעם שיק' טעם נכחות. כי הם מתחברים אל המל'. והם הניחיתם כח ובסס למל' ע"י היסוד.
כדי שהחן היא כח וחוק לנכחות מעלה ומטה ושמותיהם ורומיותיהם הכל באחת"ס חקירות השפס דטוה"ו כידוע
ולכן נח' למלאכים שסס חמיד ברומיותם ומתקייס חמיד לעלות למעלה כידוע וכן הולחנן מעלה מח"כ"כ
הוד וטחן ושמות לעס ישראל קרוי הומר טוכני מטה ולכן נק' הוד מטה. שסס וירח לנח' הספיר כנ"ל כי היכל
לנח' הספיר כלול מב' הסיר ולנח' יסוד ושפירה. ובסס נק' שסס וירח. כי כבר אמרנו כי השפירה הוא
מקיס קיטון השפס באופן שאינו עומד סס לפנמו רק ליתן למל'. ולא יוכל יוסף להחלשק כמו כן שסס
וירח כי אור השמש מאיר בעלמותו והוא כנגד יסוד לנח' הג"ל. מח"כ"כ אור הירח שאינו אלל כחחיה
לעושה ההחורה קרני אור לאחיריה. כן אור הירח החורה האיר על הארץ כידוע להבחי החתקף. והוא
דוגמת טערה שאינו מקבלת האור והשפס לנחמה רק שכל שפסס למל' הגוף ארץ כנ"ל: ואח"כ חומר למעלה
טוכני איר בהסד. פי' טיין שמתדור זה נח"ת לכן הטיב ההלה מה שחמט ולמטה. ואח"כ חומר למעלה כהסד
ואח"כ דמרומים הוא נטורה ונטורה למעלה מח"ת. ת"ת כבר אמרנו לשולס כסוד חייהו כהסד וחייהו כנטורה
שהוא התקשרות הגוף כנטורה והדכירה כהסד וזיוונס זה כזה הוא כח"ת כידוע שסס יסוד הדטורה מתקשר
ומזדוג עם מתי הגוף' נמלא הת"ת למעלה מנטורה והכן זה: והנה כטבי אור הוא כהסד והשפס כי
אור דרכטיס נח' אור הוא כי הגדקיס נק' כוכבים ומזיקי הרטיס כטכטיס טו'. והוא אור כנדה הקב"ה
טייס להחשון גנוי הקב"ה לדקיס וה"ם הסד דחנלו כטס אזה. כי טיקף האיר הוא כהסד והוא אור
האור כטלוהו יומין עד דמטי לביסור דיקק ומתלה סס. וטיין הננינה הג"ל נראה דוגמתו כאור הנשמי
כי האור היא נריאה החאירה שנטלמח בתוך ההקף. והתנלותה הוא ע"י השמס והטינטיס כי הטינטיס הם
הלקיס החאירים שכלו מתוך ההקף ואחמ"ל נמלא כי טוכני אור הוא הסד (ואח"כ אומר הללוהו שמי השמים
ומלאן ומזיקי הכר כהטקף על סידור הכ"י. ומחמת מתוך ההקף לטוט כי שמי השמים רחמו לנינה והוא
שמי של השמים ת"ת כי נינה ודעת הוא רקיב השמים שכל הול' הגוף' שמים. אח"כ כתיבול ו' לא נכלל
רק ו' היכלין כמסוף כוזהר ת"ת אחר הללוהו נגד נינה נ"כ הפני השמש כטיארט למעלה כי כהוה דו"ג
שהוא

תפלת שחרית

כט

השמים והמים אשר מעל השמים: יהללו את-שם יהוה. כי הוא צוה ונבראו: ויעמידם לעד לעולם חקנתן ולא יעבור: הללו את יהוה מן-הארץ תנינים וכל-החיות: אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו: ההרים וכל-גבעות עין פרי וכל-ארזים: הריה וכל-פיהמה רמש וצפור פנה: מלכי-ארץ וכל-לאמים שרים וכל-שפטי ארץ: בחורים וגם-פתולות זקנים עם-גזערים: יהללו את-שם

ליקוטי הנריא

אית ננוגא דסליק בלח מד כנון הללו בוי"ד (שפי' הלל יו') וכן הללו (שפי' הלל ו'). ואיס ננוגא דסליק בחרן כנון הללו (שפי' הלל ויה) כי כיון שהוא"ו כפול לא חשיב לשתיס ואית ננוגא דסליק בחלת כנון הללויה (שפי' הלל יהיז) ואית ננוגא דסליק ביה' אהללה (שפי' אהלל ה'): (תיקון כ"א ג"א ב'):

סוד הילולין. יו"ד וג' שהוא י"ג. והשניה דחרן כ"ה וו' שהוא ל"ב. ב' פדשות דק"ם כוד סס מ"ה. כוד טג"א. מדות דהלכה והגדה. והילולין עלמן י' וכ"ה. סוד ויקרא ט' וידבר טו': (ליקוטיס שנדפס בסוף אנדה זרכות אות ה' ס' ב'):

רוממות

אברי שפר

שער נפתלי

שהוא בח"ת סס מחזייס יסוד דבניה. ונ"ל כי והמיס אכל מעל השמים הס' ה' השדים המתפשטים כו"א וזהו המיס ה' מיס שהס ה"ה ה"פ מיס שכפ' נדאשית והס כלו מעל השמים מהכמה ועוד נ"ל כי הללויה הרביעי כמדור החמישי הסד. והללויה החמישי כנגד הכל ק"ק בינה וכ"ה נ"כ ככידור הארז"ל ופי' כשער נפתלי:]

ח"ס

השמים. י' והשם אשר בעל השמים. ועוד ג'. א' יהללו את-שם ה' כי הוא צוה. ב' ויעמידם לעד לעולם. ג' הק נתן ולא יעבור. ד' הם י"ג: והבני דארץ כ"ה ו"ו. ט' עוד השב כסבור הגיל כ"ה ו"ו. והם א' הללו את ה' סן הארץ. ב' תנינע ג' וכל תרבות. ד' אש. ה' וברד. ו' שלג. ז' וקיסור. ח' רוח סערה עשה דברו. ט' הברז. י' וכל גבעות. י"א עין פרי. י"ב וכל ארזים. י"ג הריה. י"ד וכל

פדשה. ס"ז רסס. ס"ז וצבור כקט. י"ז כלכי ארץ. י"ח וכל לאומים. י"ט שרים. כ' וכל שופטי ארץ. כ"א בתרזים. כ"ב וגם בתולות. כ"ג הקים. כ"ד עם גערזים. וס"ה כ"ה כי הוא הושב רוח סערה לשמים. רוח כצויה וראשונה כצויה השם כ"ה. (ולו נראה כי בודאי הם שנים כמו שארז"ל בהגינה י"ב הרים ברוח שנאמר כו' רוח כסערה שנאמר רוח סערה עושה דברו ופירס' רוח סערה עושה דברו דבר רוח. סערה עשאתי עכל. היו כי רוח סערה הם שנים) ועוד חשיב ו'. א' יהללו את-שם ה' כי נסנוב שבו לבדו. ב' תדון על ארץ. ג' ושמים. ד' וירם קון לעכו. ה' תהלה לכל הידיו. ו' לבני ישראל עם קרובו. ז' הללויה: שהוא ל"ב כ"ה וו' הם ל"ב: ב' פדשות דק"ם. ט' נגד אתון של השבת שכי' פדשות ראשונות של ק"ם ה' אליהו ה' אהר. ואהבת את ה' אליהן ט' אתון עם י"ד הם כ"ג בפדשה ראשונה. וכפ' שניה כ"ב אתון. לאהבת את ה' אלוקים י' אתון. והרה אף ה' ככס ד' אתון. מעל הארץ השובה אשר ה' ד' אתון. למקן ירבו ויסיכם כו' אשר נשבע ה' לאבותיכם ד' אתון הרי כ"ב אתון ועם כ"ג שנים ראשונה הם כ"ה סוד שם ס"ה עכל. וז"ל דהכי פירושה כי כפ' ראשונה יש י"ג ענינים. א' ואהבת. ב' ככל לבבך. ג' וכל נפשך. ד' וכל סאדך. ה' והיו הדברים כו' על לבבך. ו' ורבותם כס. כסחך כסחך. ה' וכלתך כסחך. ט' וכסחךך. י' וכקסךך. י"א וכסחךך. י"ב והיו לשושנות. י"ג ובחשס. וכפ' שני' שהוא ל"ב ענינים. והיינו א' ה' אף שמוע. ב' לאהבה. ג' ולעבור. ד' ככל לבכסס. ה' וכל ששנס. ו' ונתתי כסר. ז' יורה. ח' וסליקס. ט' ואספת דתך. י' ותרוכך. י"א ויערךך. י"ב ונתתי עשב כו'. י"ג ואכלה. י"ד ושבעת. ט' הסטור מן יפתה. ט"ז ורתם ועברתם. י"ז והסתחיתם. י"ח וקער. י"ט ולא יהי כסר. כ' והארתה. כ"א ואבדתם. כ"ב וששנס כו' על לבכסס. כ"ג ועל נשכסס. כ"ד וקסרתם. כ"ה והיו לשושנות. כ"ז ולשדתם

תפלת שחרית

יהוה פנינו נשגב שמו לבדו הודו על ארץ ושמים: וירם קרן לעמו
תהלה לבלתי חסדיו לבני ישראל עם קרבו הללויה:

הללויה שירו ליהוה שיר חדש התלתו בקהל חסידים: ישמח
ישראל בעשיו בני ציון יגילו במלפס: יהללו שמו במחול בחף
וכבוד ימרוו לו: פירוצה יהוה בעמיו יפאר עניים בישועה: יעלו
חסידים בכבוד ירגנו על משפכותם: רוממות אל בגונם ותרב
פיפיות בידם: לעשות נקמה בגוים הוזהות בלאמים: לאסר מלביהם
בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל: לעשות בהם משפט כחוב הדר
הוא לבלתי חסדיו הללויה:

הללויה הללויה אל בקדשו הללויה ברקיע עזו: הללויה

בנבחרו

ליקוטי הגריא

רוממות אל נגדכם ומרד פיפות בידם כי צמילת קעלין כמרכא דהיו ' רישא
דמרכא ו' גופא דמרכא ה"ה הכי פיפות דליה וכן ד' פרסות דק"ס (הקדמה
ת"ו ו' ז' וע' כמ"ח נ"ח ח' בהגה"ה):

לעשות נקמה בגוים הוכחות בלחומים וכו' הדר הוא לכל חסדיו כמ"ס בת"ח פ' יתרו
(דף ל"ג ע"ה) כיון דלמנהרה בחיורא כהנהא כדולחא וכו' כדן איהו שפירו
וכו' וכדן החון מללן וכו' (הדרה חליה כרבה חופן בני פ' י"ז):

הללויה

שער נפתלי

כ"ו לדבר עם כשבתך. כ"ה ובלכתך. כ"ט ובשכרך. י' ובקוסך. י"א ובחמס. י"ב למען ירבו. וכן כ'
רבינו באגרות ברכות טוף פ"ק ט"ו ג"ב וז"ל ה"ה ראשונה י"ג וכו' ל"ב וכוונתו כמ"ס וכן כוונתו כמ"ס
והם ביחד מ"ה י"ג ולי"ב: ומ"ס סוד מנ"א כו' מ"ה ה"ה ה"ל. וז"ל מ"ה ה"ה ג"ב מ"ה. י"ג מעשים ועשר
נקמות וכו' אנתון הם מ"ה. וכן מדות הם מ"ה י"ג מדות של הלכה שהערה נדרשת כרם. ולי"ב מדות
דרה"ג הם דאגרות. והולולין עצמן י' וכו' מ' עשה שבשמים עד יהללו את שם ה' כי הוא צה
ונבראו. וכ"ה סבארין עד יהללו את שם ה' כי נשגב שמו לבדו. עוד יקרא כו' וידבר כו' מ' בתחלת מ'
יקרא אל משה הם י' שהקריאה היה פן השמים. וידבר ה' אליו כאמל סודק לאמר הן ב"ה אנתון כאמל
סודק סבארין. והענין בשמים הם ר"ג. ויש גזר. ובארץ היא מדה אחרונה השב כ"ה ו'. שהיא
שבעות ונקראת כה. כה אמר ה' הכל הוביאים נתנבאו ככה עכ"ל:

מ"ש באדרת אליהו על פסוק לעשות נקמה בו' כוונתו כי עיקר הענין וההדר הוא כאמנא דברולתא
דכליל בו חיור ופוסק כהרא וכן אמר' כמ"ס בתהלה בחדת ההדר כמ"ס חסידים וכן יסחור ועיל
וכאשר אמר אח"כ לעשות נקמה בגוים היו נכלל כמ"ס מדת הרין ג"ב. והם ה"ג חיור ופוסק ולכן הדר
הוא לכל חסדיו וז"ל דכאן הוא במדור החסד. וכבר כ' רבינו בתיקונים כי כד יתן כלל שני חסידים
ולכן כל הכח בטיין כי פעמים ירד הוא כ"ח. וכמו כן כיון שהוא סודו החסד יסין לכן נכללו בו ג"כ
ה' גבורות שבשכאל ככל והוא להסתלק ולכן ה' פסקים ראשונים כגד ה' חסידים. ואח"כ אמר ה' גבורות
והם א' לעשות נקמה בגוים. ב' הוכחות בלאומים. ג' לאסור מלביהם בזקים. ד' ונבחרתם בכבלי ברזל
ה' לעשות בהם משפט כחוב אמר' הדר הוא לכל חסדיו כמ"ל:

ז"ל שער הנומת בענין כוונת פסוק דומיה. וז"ל הללויה סודו לה' שיר חדש כו' הוא כחמד דיעודה
וה"ה התלתו בקהל חסידים אבל חבלי' להותה דין אנו כוללים אותה עם החסד לשתקה עכו ח"ס
והרב פיפיות בידם לעשות נקמה בגוים כו' לעשות בהם משפט כחוב הוא כמנהג שהוא משפט ונבחרת
עילאה. הללויה הללו אל בקדשו הוא כמ"ס ראשונה דיעודה. ובאמרו הללו אל בקדשו יסון שהוא

תפלת שחרית

ע

בְּבִרְוֹתָיו תִּקְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ : תִּלְלוּהוּ : בְּתַקַּע שׁוֹפָר תִּקְלוּהוּ בִּנְבִיל
וּבְנֹזֶר : תִּקְלוּהוּ בְּתֹף וּמַחֹל תִּקְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֶגְב : תִּלְלוּהוּ בְּצִלְצְרֵי
שְׁמַע תִּקְלוּהוּ בְּצִלְצְרֵי תְרוּעָה : פֶּל הַשְּׁשֻׁמָה תִּתְחַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהוּ : פֶּל
הַשְּׁשֻׁמָה תִּתְחַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהוּ :

בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן : בְּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֶׁבֶן יְרוּשָׁלַם
הַלְלוּהוּ : בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ : וּבְרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן :
וּבְרוּךְ הַיּוֹד אֶת יְהוָה לְעֵינֵי כָל תַּקְהֵל וַיֹּאמֶר הַיּוֹד בְּרוּךְ אַתָּה

לִיקוּבֵי הַנְרִיא

הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר . הוּא מַלְכוּת שְׂכִינָה תַחֲתָה שֶׁהִיא הַקַּע שֶׁל שׁוֹפָר שְׂכִינָה עֲלֵהָ
צִינָה . כִּי תַחֲלֹט כּוֹלֵת הַכֵּל . וּמַחֲרִין צִי צַר"ה . וְלַעֲתֵל צִיּוֹס הַהוּא יִתְקַע
וְנִי וְנִי יִתְעַרְוּ כָל מִינֵי נְנוּחָ . וְהִיא סִלְקָא בְּחִימָא עֲלֵהָ . וְלִכֵּן נִתְמַר בְּתַקַּע שׁוֹפָר הַקַּע
שֶׁל שׁוֹפָר כִּנֵּל . כִּנְכַל וְכוּנֵר . הוּא הַדַּעַת וְהַס"ה . כִּנְכַל כִּין לִצ"ב . וְהוּא הַדַּעַת דְּהוּא קָא'
צִין י"ה . דְּזַהְהוּא זִמְנָא דְּחַרְוִינֵי בִן יַעֲקֹב לְהִיכְלֵי דְּחֵיבֵי לֵב דְּהַחֲמַר צִי לֵב טוֹב מִשְׁתַּח
הַמִּיד וְעַם הַדַּעַת יִתְעַרְוּ כָל מִינֵי [נְנוּחָ] דְּכִיּוֹן דְּהַדַּעַת נְחִיָה כְּלוֹ נְחִיּוֹן עֲמִי . וְכִלְשׁוֹ
מַחֲרִין עֲמִי דְּכָל הַאֲכָרִים מַחֲרִין עֲמִי . כְּטַר כִּין נִרְ וְהוּא הַס"ה . כִּין הוּא הוּי"ה
קִב"ה דְּהַחֲמַר צִי ה' אֹרִי וְיַשְׁעֵי נְחִיר כִּנֵּר דְּחֵיבֵי שְׂכִינָהָ מִלּוֹה דִּילִי כִי ה' דְּהוּא אֹר
כַּמ"ס וְהוּרָה אֹר נְחִיר כִּנֵּר מִלּוֹה וְהוּ כִין כִּנֵּר . וְעַל אֵלוֹ הַשְּׁטִים דַּעַת וְח"ה אֲמַר שִׁיעֲלוֹן
בְּשִׁנְתָּהָ כִי דַעַת נְחִיָה לְשִׁנְתָּהָ ע"י הַס"ה . תּוֹף וּמַחֹל הֵן לְכַאֲרֵה חו"ב שְׁהֵן נִינוּי דְּחִילוֹ
וְחִימוֹ כַּמ"ס הַמְפָרְשִׁים וְכֵן מַחֹל הוּא צִינָה יו"ב וְכַמ"ס בְּחֵי נִד צ' (וְנִמְלֵא מַחֹל נִינוּן
שֶׁל דְּחִילוֹ וְתוֹף נִינוּן שֶׁל רַחֲמֵי וְיִדוּע כִי אֲהַבָה וְיִרְאָה הֵן חו"ב . חַכְמָה אֲהַבָה וְצִינָה יִרְאָה)
מִיַּעַם וְעַנְז הֵן כַּתֵּר וְיִסוּד וּמַשׁוֹס דְּכַתֵּר לֹא טוֹדַע כִי אִס ע"י חו"ב לִכֵּן חַשִׁיב לִי אַחֲרֵיהֶם
וְאֲפַסֵּר דְּחַשִׁיב כְּמוֹ שְׂמֵרָה מְדוּרָה הַקִּרְא וְתוֹף וּמַחֹל הֵן בְּכַתֵּר וְיִסוּד וְחַשִׁיב כָּל נְנוּי דְּקו
אֲחַזְעִי וְאֲח"ב שֶׁל קִטוֹס וְכוֹלֵס צ' הַקִּלּוֹת בְּחַדָּא דְּשַׁחַל כִּלְלֵי צִימִין וְצַפְרֵט לַע"ל וְכַסְדֵּר מַלְמַעֲלָה
לְחַטָּה (וְלַפ"ו צִימִים וְשׁוֹב חו"ב) . לְלַלֵּי שְׁמַע לְשׁוֹן רַבִּים הֵן צ' זְרוּעוֹת חַסֵּד וְצַפְרָה . לְלַלֵּי
הַרְעוּהָ נֹחַ וְהוּד וְהֵן עֲשָׂרָה מִינֵי נִינוּים שְׁהֵן הַכִּלְלִים הַכֵּל וְהֵן צַפ"ס וְתוֹף שְׁהֵן י"א . דַּעַת
כִּלְלֵי כַּמ"ה . וְכִלְשׁוֹ כָּל הַעֲשָׂר נִינוּין כָּל הַנְּשִׂמָה הַהֵלֵל יְהוָה דְּחֵיבֵי חַכְמָה וְצִינָה דְּכַסוֹן יְהוָה
פְּרַקְתָּ לִי וְלֵה וְנִזָּה כִּלְלֵי הַסֵּס דְּבִיב כָּל הַעֲשָׂר נִינוּים (כִי הוּי"ה כִּלְלֵי כָּל הַעֲשָׂר כִּידוּע) :

(צִימִינוֹ לְחִיקוֹן כִּי אִי נִיֵּא צ') :

בְּרַב הַגָּאוֹן ר' אֲבָרָהָם בִּנְיָמִן הַנֶּרְיָא צִימִינוֹ לְחֵיבֵי ע"ב . וְח"ל . וְח"ל אֲרוּגֵי אֲבִי
הַגָּאוֹן גְּר"ו . וְצַדִּיק שֶׁסֵּס כְּטוֹדוֹ לְעוֹלָם שִׁמְשִׁךְ הַכְרַכָּה לִמְנוֹן נֹחִי . וְיִמְלֵא כְבוֹדוֹ
אֵת כָּל הָאָרֶץ . שִׁתְפַּשֵּׁט כְּטוֹדוֹ בְּקִלְטֵי אֶרֶץ וְחִיִּים רַחֲוִיִּים . וְלִיֵּא אֲמֵן וְאֲמֵן א' עַל הַמְקוֹס
כ' עַל הַזִּמּוֹן עַכ"ל :

לך

שְׁעַר נִפְתָּלִי

רַחוּמֵי הַחֲכָמָה הַקְּדוּמָה קִדְּשׁ עֵילָאָה וְאֵינִי בְּמַסְתָּק אִם אֵלֵי הַי"ס רַחֲוִיִּים בְּאֵלוֹ הַחֲכָמָה הַלְלוּהוֹת אִם הַס י"ס
דְּיִצְרָה אִו אִם הַס י"ס רַחֲוִיִּים דְּיִצְרָה עַכ"ל : (ע"י בְּסִדְרוֹ הַמְרִירוֹל) :

תפלת שחרית

יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם : לְךָ יְהוָה הִגְדָּתָה וְהַגְבֹּרָה
וְהַתְפָּאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוֹד בְּיַד כָּל בְּשָׂמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי יְהוָה הַמְּמַדְבֵּר
וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכָל לְרֹאשׁ : וְהַעֲשֶׂר וְהַכְּבוֹד מִקְפָּנְיָה וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל
וּבִידָה כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבִידָה לְגִדּוֹל וְלַחֲזוֹק לְפָלַי : וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לְךָ וּמְהֻלָּלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ : אַתָּה הוּא יְהוָה לְבִידָה

אתה

ליקוטי הגר"א

לך ה' הגדולה כו'. כאן חשיב ז"ח כסדר. וג' הוי"ו דכאן כח"ב ברוך אתה ה' אלהי ישראל.
ה' הוא כמד דהוא אלהי ישראל דע"א. ואח"כ לך ה' הגדולה היא חכמה דאחפשט
בו"ק ואח"כ לך ה' הממלכה כינה דמתפשט במלכות והן ג' הוי"ו בנ' פטוּק. מו"ב בוו"ג
וכמד שוחף השלישי בקרא בפ"ע שרשן. שהן ג' ספרים כלל הכל ולא קראן בשם שהן
נעלמוה רק בשם הוי"ה : (ביאורו להיקוין ע' קכ"ו ח')

ארז"ל ברכות ל"ח במתני' הגא' חשמי' דר"ע לך ה' הגדולה זו קריאת יס סוף והגבורה
זו מכת בטרוח והתפארה זו מחן תורה והגלח זו ירושלים וההוד זו בית המקדש
וכמד רבינו הגאון ז"ל. וז"ל במתניתא כו' לך כו' כח"ב וירא ישראל כו'. ובזו"ח מלרס
כתיב כי ביד חוקה כו' ביד חוקה ישלח וביד כו' והוא במכת בטרוח ח"ש והגבורה כו'.
ועבר"מ פ' תל"א (רע"ז ח') דזמקטו דמלרס מחשין דרשין דחרו כו'. וע"פ רע"ו ב'
דבי"ג מלין דרמתי נבקע היס ל"ב קרעים ונעש' יבשה כו' והמד עליון נחלה מה הלשק
כו' וז"ל. וז"ל אשר הולאת ממלרס כמד גדול וביד חוקה. וכמד שו"ד כפול מה"א לפי
שהדעת נכלל בו כן כח ל"ד. ש"ד דנפלא נכלל בו וידוע שה' דאברהם וי"ד דלחך לכן
במלרס י' וזיס נ' מכות] : והתפארת כו' ידוע : והגלח כו' וההוד כו' שאלו ב' הן חסדי
דוד ירושלם ובה"מ ג"כ. ההר הטוב והלבטן והן ב' כפולות ח' לו ככה"ק וה' לדוד בירושלים
שהיא עיר הממלכה. והן ב' ממלכות. מלכות שמים ומלכות ארץ. שילאה והתלה שהן
נ"ה. בית לה' וביה למלכות. וידוע שהן כסוד ז' וי"ג דמ"ש ולכן כנה זה כו' חה בי"ג.

וכן

שער נפתלי

ביאור דבריו רבינו בכרבות כי בקריעת ים סוף נאמר וירא ישראל את ה' ה' הגדולה והוא חסד. ובמכת
בכורות נאמר ביד חוקה ישלח וביד חוקה יגרשם וזה ה' בשעת כנה בכורות וידוע כי ד'
חוקה היא גבורה כח"ש בתקונית. ובזו"ח ראה כי אמר כר"ס כי ביצו"ס נתגלו חסדין הרעין דחרו שהם
ג' שעריו כינה וידוע כי כינה נחית בסמאלא גבורה. וכן בקריעת ים סוף נתגלה חסד עילאה דאי"א והוא
נתגלה ביר יסין חסד שהוא שרשו והן כח גדול ויד חוקה הם שני ידים הג"ל כח גדול יד יסין נחלה ויד
חוקה יד שפאלא כי ג' ידים הם יד הגדולה יסין והם י"ד אותיות ה' אלהי' ה'. ויד החוקה שפאלא הם י"ד
אותיות וז"ו בטוכס"ו כו"ו. ויד רבה כח"פ הם הוי"ה בששבו ובסמאלא י"ד אותיות ובסוף שהוא שער
כלל בו ג"כ יד רבה של הגוף ולכן הוא כ"ה שני סמכים י"ד והוא כח גדול וז"ל הגאון ד' אברהם הג"ל
כ"ה ליד. כח עולה כסמ"פ כפלים ליד. כח כולל ב' ידים יד רבה ויד גדולה והשלישית הוא יד חוקה.
ואמר לפי שדעת נכלל בו. פי' וי"ד. אותיות י"ד ו' וז"ל הוא דעת נכלל בי"ד : ה' דאברהם הוא ה'
ראשונה ונחוסף בשם אברהם. וי"ד דיעקב בו יצחק נק' ע"ש צחק עשה כו' והי"ד נוספת ע"ש נכרחה
לכן בספרים י' סבות. נגד יד החוקה של יצחק וזיס נ'. נגד ה' דאברהם יד הגדולה : התפארת
זו מחן תורה היא כפירה תלחתי נגד יעקב. שהתורה נתנה בי"ש תלחתי ובזו"ח תלחתי
וחשב אברהם יצחק יעקב כגדר כפ"ל : וז"ש כי הו"ה הם הסוד דוד. ידוע כי ע"ה הם כוחין
דע"ק

תפלת שהרות

עא

אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר
עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מתייה את פגלם וצבא השמים
קד משתחוים: אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו
מאור פשדים ושמת שמו אברהם. ומצאת את לבו נאמן לפניך:
וכרות עמו הגרית לתת את ארץ הפנעני החתי האמרי
והפרזי והיבויסי והגרזשי לתת לורעו ותקם את דבריך פי צדיק אתה:
ותרא את עני אבותינו במצרים ואת זעקתם שמעת על ים סוף:
ותתן את זמפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו פי ידעת
פי היודו עליהם ותעשי קד שם פהיום הזה: והים בקנעת לפניהם

ויעברו

דקוטי הנריא

ובן ז' וי"ג הן נגד עילא והתא[י] ירוסלם די קריחא דך מן יונת עלמא והיא נלמן. ובהמ"ק
לחזות לה. ואלו ז' דביקין יחד ש"א לא' בלא חזירו ובה' שני פקודה ה'. ועכ"ל נעטבו
וכי כל בשמים ובחך דרם לימות המשיח שנאמר ונתתי מופתים בשמים ובחך כו'. לך ה'
הממלכה לע"ל והי' ה' למחך כו' ונאמר ועלו מופתים כו' והיתה לה' המלכה: עכ"ל:
בתורה נבראו ד' חלקי העולם שמים ושמי השמים הארץ וימים שהן כל השם כמ"ס. אהה
עשיה כו' שמי השמים הוא ח"ר ועם כל אשר בהם הוא בראשית כלל הכל וי"ד
דכית הוא ואהה מחיה כו': (ליקוטין שבסוף הגדה בדמות אוח ת' ס' ג')

ואתה נחיה אה כולם השכינה נק' אהה מלך האחד שש ראשית הגלוי כסוד אהה
שהוא הגלוי כמ"ס בא"ז ע"ס כמ"ס אהה כהן לעולם ומסס ואהה מחיה את כולם
שצדקו זן לרעים ולשוכים כמ"ס טוהן לחם לכל בשר כו' וכמ"ס בר"מ פ' בא דף מ"ג ע"ב
דא איהו חזא דימינא דאקרי חסד כו' ודא איהו דקא מהפשט בכל סערין אפי' גו תמימי החלי
כו': (עכ"ל בהגדת קודש):

והים בקעת לפניהם כו' כי צים אלולי היו המים נחרבין ונחרתין הי' להם עזרה גדול
לכד לשומקה של צור המים כי שולי היס עמוק עמוק ואלולי היו המים כמו שהם

מהיבשין

שער נפתלי

דעק כדננת דוד והם נקראו חבדי דוד שבמתיקים נבחרת דעקויהם ירוסלים ובהמ"ס כאשר סבאר והולך ירוסלים
דיקיותא דך כו' והוא נצחן דהייט נגח ובהמ"ק לחזות דוד. וס"ס ויהי עק ז' וי"ג דמ"ס (כן הוא
בכ"י עצמו. ולא כמסג'ר) והוא ר"ח דמלכות שמים והוא אמ"ר דמלכות שמים גי' י"ג והוא במלכות
סוד י"ב בקר והתקן. ובדבורא ז' נגד ז'ק וצפורה או ז'ק והיכל ק"ק בינה דהתלבשת בו והוא א' הוא
כידוע וס"ס ואלו ז' דביקום יהו ירוסלים ובהמ"ס שהם ע"ה והם חרין ונלין וא"א להלך זה בלא זה
והיל הריא הגיל על מ"ס בתורה נברא כו' שמים הוא ה' ראשונה. ושמי השמים הוא י'. ויה הוא הארץ
וימים וי"ס בתורה נבראו ד' חלקי העולם כי ב' סינין כל שמים ושמי השמים הוא
ח"ר של תורה וימים והארץ הוא ו"ה של תורה. עכ"ל. עם כל אשר בהם הוא בראשית כלל
הכל. פי' כי ח"ר דבראשית גי' ר"ח של שמי שמים כמ"ס שמי שמים ה"ר דהייט ב' סינין של ר"ח שמי
שמים. אפי' דבראשית הוא ארץ שמים וי"ס ב' דבראשית הוא ר"ח בהם: וי"ד רבית כחכ הריא הגיל
ס' הדינן שבבית של בראשית נקודה כוונתו הוא ס"ס ואתה כחיה את כולם: עכ"ל:

נראה

תפלת שחרית

**ויעברו בתוך הים ביבשה ואת רדפיהם השלכת במזלת כמזל אבן
במים עזים :**

**וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל
את מצרים מת על שפת הים : וירא ישראל את יד הגדלה
אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה
ובמשה עבדו :**

א

לקוטי הגרא

מתייבשין כמו כד היה עורח גדול לדרך ולעלות על מי הים כי המים חלו באמצע גבוה
כמין הר גבוה לכן הפליא הקב"ה חסדו ונפלאותיו בקע גבוה של ים עד מקום שהמים שוין עם
האדן וגזר היותן לגזרים כמין חומה מימינם ונשמאלס אלל המים שזאים עם פני כל האדן
כתייבשו כעין קרח ועליהם דרכו בני ישראל. וז"ל והים בקעח לפניהם הייע המים הגבוהים
ואחר כך ויעברו [בתוך הים] ביבשה ובאופן המים עלמן וזה רודפיהם השלכת בו : (עכ"ל
בביאורו לישעי' ח' פ' כ"ג) :

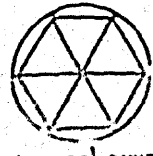
במרכבה הרבע סוסים למלחמה עם המויות. וזמירות שירות ותשבחות והודאות הן
ד' דרגין נגד ד' סוסין והן קודם הפלה. ומירות פסוקי דזמרה. שירות
וישע. תשבחות ישפח. והודאות בזכרת ק"ס : (ביאורו להיקוני ז"ה פ"ג ב') :

וירא ישראל את יד הגדולה מסערא דחסד דגדולה הוא חסד. וזהו חסד עשה ה'
(כי ג' ידוה בחנ"ה יד הגדולה יד רמה יד חזקה) כי יד יקיר הוא בימנא חסד :
(הקדמת ת"ו ח' ב'). יד הגדולה היא י"ד היתות ה' הלקש ה' : (הג"ה ל"ב א') :

כ תושבתי דשנתי להקב"ה כלהו פתחי בלו דכל נשין ובל גבורין דהתעברו להו לישראל
כד התעבר גהירו דעתיקא קדישא בעערו גליפין רשויין בל'. שכל העערין דע"ק
כלילין בל' כמ"ש בחמ"מ ע"ג ע"א. וז' בל' הנקוב בחסוכא וזהו לכל עיבר. כי א'
הוא אור והוא כולל כל גבורין. וז' הוא חסד כמ"ש בז"ח שה"ס באלו קוד דא ז' בו וכן
אור וחושך כתר ונולדות וכשנאמר לה מאור נמנה לכל הו"ק שהיא נקודה האמצעית וזה כוד
שבת שמאור לכל שבת ימים וז"ל וזהו לכל עיבר מאן וזין דא הרב לה' מלאה דס ברין
עמיד

אברי שפר

מ"ש כי ה' הוא אור וכלל כל גבורין וז' הוא חסד. והענין כי ז' הוא ספרה כשיות והיא האלמות
שבה מדת הדין שהוא החסד ונקרא וזין מלבן בלי וזין שהוא הרב מלאה דס בחפיהם כפוס כשית
נכס ונכרות. והענין כי דס הוא כס מ"ה הרב ה' והוא ח' כבוד ה"ל ונחלל הכס כוד י"ד ה"א
ו"ו ה"ה ג' דס כי כס מ"ה הוא אדם הוא כחוכמת ה' והוא סגנוס ח' דהי"ה כבוד כס דס ה"ל ונכסה
אדם כידוע. והרב הוא כס הו"ה י' רחם הרב. וז' הרב וז' הרין כשיות כס ה' ה' כ"ס כתיקונים
וכשנחמלה הו"ה כמלוי שהיא ג' דס אז הוא הרב לה' מלאה דס. וכשנחמלה ח' ונכסה אדם נחתיק
הדין וכשנחמתיק הדין דנא דמלכותא עב אדם נכסה כס כי אדם כס דנ"ל ג"כ. כדוד והענין כי כשיות הוא
המרכז של השניול כבוד הכנה כי בלחת יס כס השליבים כשניול אבר קדקדס כבוד המרכז כוד
אבר השליבים האלה כל אחד יס לו שלשה זלעות וכל הני זלעות כל אחד כתיק קיטר
השניול וכס השליבים כוד הלכותה ונקדקדס המיכרים יוד כבוד המרכז והנה נכילי החסד
הס שלשה קוים : ונכילי הקיים הם נקודות. וכל נקודה היא בלתי נכסבת כבוד כי אין לה
לא אורך ולא רובע ולא עיבר כידוע והנה כס השליבים רומזים לבס קליטה ד"ל כל
ח' כולל הני' מדות הד"ר כנגד שלש האלמות. וזלס בלויס אל המרכז שהיא האלמות כשיות להס שהיא

או ישיר-משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו

לאמר

לקומי הנה

עבד נסין וגבוראן בנין דאהכר א' עס ז'. שהוא עושה מלחמה ונסיס וגבורן נסיס לישראל וגבורן לעכו"ם והוא כד אחכר אור ומוסך (שהן א' עס ז') ולכן עבד נסין וגבוראן והוא היא שירחא שירחא הוא מסערא דגבורה של הלויס והוא בהמתקת הנצרות בחסדים והוא החכמות א"ו: (ע' זוהר פ' בשלח כ"ד א' וביאורו סס):

או ישיר משה שר לא נאמר אלא ישיר כי השיר עצמו הוא במל' שנקראת חכמה שלמה של יסוד שנקרא שלמה והיא סלקא למעלה למעלה ונקראת שיר מסערא דחכמה עלאה כד סלקא לגבי י' ולכן נאמר ישיר דסליק לה לי' עלאה. ומאן סליק לה לאחרא דא משה בחייה מקום סליק לה בחלשא שהוא החלישא שצ"ג תיבת משה בהגא דחלשא שלוח החלישא הוא ו'. וע"ג ו' עכעת כעין י'. וסליק לה לז"ד שע"ג ו' והוא י' דיסיר. והחלישא עומד על הא דמשה כסוף האות כידוע ועכעת שברחשה נוטה לשמאל ע"ג ו' רובני ישראל ותקום מן ה' דמשה שהוא ה' התאה ושירא על רישא דו' שהוא עד"א ונעשית ראש ה'. ר"ל שסלקא לי' ע"ג ו' ונעשית ו' והוא חלישא י' ע"ב ו' והוא בחכמה עלאה. וסליק לה עד אחר דאהגורא ר"ל לחכמה דמסא אחנעלת. ולשס סלקת ע"י משה. וחלישא מלשון אהגורא. וכד סלקא לגבי י' עלאה אהקראת שיר זכר. וכד נחתא לגבי ה' אהקראת שירא ה"ד או ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' כי משה סליק השירה בה' תהא שהיא הזאת אל או ישיר. ובינה נקראת או א' על ז'. (ת"י"ד כ' ב'):

ברוך שבת משה או: או ישיר משה כי הוד ספירה שמינית והוא או א' כהר על ז' מתכמה עד הוד: (ה' י"ג כ"ה א'):

היות קטנה אלן אהיון דהרני עם גדולת אהיון אהיון דיק"ק. אהיון תמינה ואהיון אהקוניה ועליהו אהמר או ישיר משה כד יהא קב"ס בשכינה' בחיון תמינה וכן ד' פנים וד' גופין לכל חיה תמינה אהיון בין אהפין וגופין דבהון שבת משה או: (תכ"א כ"א א'):

או ישיר משה בנין דקוב"ה אהר דבינוים לגבייהו תמה זכות אבות הם לא תבו בחיובתא ואם תבו בחיובת' אהמר לגבייהו הלה זכות אבות ובנין דלא יהאכידו אלן ביעוים מסר משה גרמי' עליהו ואמר אס אין מחני נא ובנין דא סהיד רעיא מהימנא למהויו בגלותא בהראה בכמה דוחקין דסב"ל עליהו. ולא יפקו מגלותא בתשרי דהיוו שמאל דוחה כמו בכל ר"ה שהוא דוחה שלא יתבו בה שלא ימותו וכן בגאולה ידחה עד ניסן שהוא דחמים וימין מקרב לן בחיובתא דהיוו פסת דרועא ימינה ויקום לן מגפילו דלסין וימא לן קומי שני ירוסלים ובסעושוה יפקון שבות משה דהיוו מתן הורה דחייוב' בעמודא דאמליעיתא דגא דמשה מאריך קב"ס דהיוו ארך

אמר שפר

סוף חכמה כהחכמה תהא והיא חכמה החכמים מלם ובנו סהמרנו שהיא נקודה הכללי מוכן כולל בן בחלמות בה בה החלום וההכרה וההקנות ה' כדי ביה' מלימות לנכחוס. והוא הסך שהוא הסדר הכונה כ"ל. האוס א' הוא א' דהר"ס כ"ל ובה מתחלק הדון ונלה האור מתוך הסך. כי א' הוא כהר שהוא דחאבין לשם וכן היתה נקראת על שם הכהר א'. והוא התגלות סיוד האמת. ומה שנתחלם כהר סיוד האמתו שהוא הסך. ובהא כלו ה"ו ים פועלים סין חתני. ע"י הסתקפה שהוא התגלות סיוד האמתו והיה השליטה האמתית והתקין הדעים ושיטת נסיס נליס והוא א' שהיא סיוד. והסתקפה הוא כהחכמות א' עס ז' וזו א"ו:

תפלת שחרית

לְאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־נָצְחָה נִצָּחָה
וְרָכְבוּ רַמָּה בַיָּם : עֵינַי וּמִמֶּרְתַּי יְהוָה וַיְהִי־לִי
לְיִשׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאֹנִיָּהוּ
אָבִי וְאֶרְמָמְנָהוּ : יְהוָה אֱלֹהֵי מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ : מְרַכֶּבֶת פְּרָעָה וַחֲלִיזוֹ יִרְהַב בַּיָּם
 וּמִבְּחַר
 שלשוי

לקוטי הגריא

ארך אפים על ציטנים וערה בציניוהו לקיימא וברחמים גדולים הקב"ה ובהואו זמנא או ישיר
 משה כי משה ישיר דהיא מסר עלמו על הציונים והאי בניגולא צניס : (הכ"א מ"ו ה') :
כי גאה גאה כוס ורכבו רמה בים כי גאה גאה בצורייחא כוס ורכבו רמה בים בימא
 דאורייתא כמ"ס בחוקים ג"כ ב' ויקרע ימא דאורייתא וכוס ורכבו כו' וכן שני מיני
 גלוניס בצורייחא (וזהו) גאה גאה. לא יסור שבט מיהודה אלו ר"ג ומחוקק מצין רגליו נשוא
 שבח"י והס שרי גאים כמ"ס בחולין והענין (כי בחורה יש ים וצפה יבשה חלק הנגלה ויש חלק הנסתר
 וקרעית הים הוא שיהא הים כמו היבשה שזכרו לילך כל אחד שם בלא סכנה ולא יעטרבו
 לערום לשוט ויהגלה כמו יבשה פכטו של חורה. ואלו כוס ורכבו רמה בים כשיהגלה ימה של
 חורה דתייה אומא עלאה עלמא דמירו שאין ס"ה שלט נגדה והיא כוכה שלום אין בטן ואין
 פגע ו"ס לא יעשו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים
 והמים הוא הדעה שהוא נפתח דכתי פתחה וזהו לים מכסים ו"ס כוס ורכבו כו' שהס חיוויה
 ובה זוגו דתייה כוכיה דילי' (ויחבטלו כותיהם על ידי ימא דאורייתא) כי כל מה שבי'
 בגולת מלרים בימא דלחא בעוה"ו. בפירקא בתרייתא כלא יתי' בימא דאורייתא : (ע'
 בת"ע קכ"ו ב' ובתכ"א ג"כ ב' וע' בתו"ת פ"ג ג') :

עיי וחמרה יו. וחמרה כמו וחמרה. וי"ד של עיי מושך אחר עמו. ור"ל הוא עיי שאני
 מתלקן בללו ואין לי מטם חלא אליו. וכן הוא הושבתי. כטובתי הטי משבתי
 חומו ואני חולה בכתי :

יירי לי ליטועה. ר"ל כמו שאני חולה צו קן הוא לי ליטועה. וכן אמר. זה אלי הוא
 כתי ומכדתי ואני ג"כ חטוה לטון יפוי. וכמו קן חלתי חצי הוא ואני ארוממנהו. והוא
 משירות הכפולות חלי וחלתי חצי חטוה וארוממנהו. וכמו חלי אחת ואורך חלתי ארוממך
 וע"ד האמת כמו זהב התופה אבל כסף איט מניף כמ"ס בזהר פקודי (רכ"ד) ע"ש.
 והיפוט של חס יהי' חפאיכס כעניס כסלג ילצונו כי שס הכפרה יוס הכפודים וההשוכה :
 (אדרח חליהו) :

זה חלי וחטוה חלי גי' חס כי אומא חוליאס ממלרים : (הנ"ה ג"כ ח') :
מרכבות פרעה וחילו ירה בים ומשחר שליטיו עבדו בים סוף. כי ד' קליפין הן והן
 ל'

אמרי שפר

מיש באדרת חליהו וע"ד האמת כמו זהב התופה אבל כסף איט מניף כו'. פי' כמ"ס בזהר שם כי הוציב
 שהיא מרת הדין הוא מניף להורות מרתה הדין יתעלה למעלה ולא ירד למטה. אבל בכסף
 שהוא מרת ההסד איט מניף כי אדרבה לרץ טרד למטה. וכמו קן אחר בטן זה חלי וחטוה כי חלי הוא
 שם ההסד כידוע ולכן לא אמר וארוממנהו שהרבה לרץ טרד למטה ולא להחיותם ולהשתלות ו"ס
 וחטוה שא"י עמו כונו כיד. אבל בלא חלי חצי אחר וארוממנהו כי חלתי הוא מרת הדין כי שם חלתי
 כנצורה ולכן אמר וארוממנהו. שארץ שיהרומם ויהגלה למעלה ולא ירד מטה ועי"ו כהחיותם הוא
 כשרוס ששולה לרש הדין שהוא כנצורה וסס נחתיקס ככיד חס יהי' חפאיכס כעניס כסלג ילצונו :

תפלת שחרית

עג

שְׁלֹשִׁים טַבְעוּ בַּיַּם-סוּף: הַהֵמָּה יִכְסִימוּ יַרְדּוֹ בְּמַצוֹרֹת פְּמֹד

אבן

לקוטי הגר"א

ד' דיחוקאל אש מתלקח ודוח סערה כו' וגנגדן ד' קליפות בואה רחוס עון משמית אף חמה וגנגדן ד' מיתוח סקילה סרפיה הרג וחנק ובקדושה דן את הס"א בד' מיתוח וד' קליפות הן כנגד הוה ובהו ומסך וההוס ומהו נגד מיתח חנק כי מהו הוא קו ירוק וחנק הוא כחבל כריכא על לוארו כמו קו. ובהו הן אבנים מפולמות וכשהקדושה מחנכרת אז דנין לם"א והתעבדו להון אבנין דסקילה וז"ל ירה בים כמ"ם או ירה יירה. טבעו בים סוף הוא חנק דהוה כמ"ם מי שמהוה חנק טובע בים: (ביאורו לחו"מ פ"ב ג')

ימיק

אברי שפר

ב"ש רביט טעניו מהו ובהו כי הן חנק וסקילה. הענין כידוע כי מהו הוא עולם החוהו עולם הנקודים ובהו הוא עולם התקון עולם הגדודים. והענין ירדן לידע מ"ם האר"י ז"ל וע' בספר ז'. כי בעולם הנקודים כבר היו אורות וכלים. ומרוב האור שה' בתוכם לא יכלו לכתוב ונשכרו הכלים ונפלו לבי"ע והאורות ירדו ג"כ למטה מחוקתם והטעין כי כבר ידענו מה שכל רביט כי האורות הן רעוה ה' והכלים הן יכולתו להולע רענו מחא אל הפועל. והנה בכל מקום אורות מתלכדים בכלים דהיינו טרעוני כתיבול ים לו היכולת לשכות כרענו כאין הפריע. אמנם בעולם הנקודים שם היו הרעוה כללים מראש ועד סוף את ההנהגה נס מה שיהי' אחר כל הסיטוכים והנה כל ההחוקות הס"א דהיינו כל הגלות ושלוח המהויקים בחורת ה' סוף כל הסיטוכים יהי' ז"כ שמהנדר הקדושה והפעל כל כחות הס"א. ויתראה לכל שכל התנכרות הס"א הנל בלא והקדושה שפחה את שלה ורעניה נעשה בכל אופן היותר מופיל את כל הסיטוכ הוה כללו רעטה כהחוק. עולם הנקודים. וא"כ בכלל בזה גם דברים הנעשים אל הכחירה שפ"ו חשלוט הס"א ה"ו אש לא יבהרו נטוב. והנהנדר הקדושה אש יבהרו נטוב. וכיון שכן כתיבול חין היכולת כידו לכאורה לנחור רענו כי לפי הנראה הוא הלוי ככחירת האדם ולכן כשהניע לרעון ה' הטעם ככחירה או לא עובל להנין זה איך היכולת כידו לנחור כרענו אהרי שחלוי ככחירה וזה נקרא כפעל היכולת כבי"ע דהיינו כי טחן היכולת שהיא הכחירה אל האדם כעלל בנופו ונשמחו את כל בי"ע. ונחלא כי אש"ש שפחה היכולת כידו ית' גם אחר הכחירה לשכות כרענו אבל זה אינו נעלה כלל רק ארבעה לפי הנראה היכולת כיד האדם ככחירתו כעלל ונקרא זה כהיכולת כעיד הקב"ה עתון כחוק היכולת כל בי"ע שהוא האדם כעלל וזהו הנפילה כחוק בי"ע. והכן זה. והחוקין הוא. כי אח"כ אמנם כדרכים רבים וגילה יכולתו ע"ו החורה והאטה ככוח הראה מתחלתו שהינה כתיבול על פכדיו מפני שהיכולת כידו. כי אלולי כן לא ה' מליה ולפעמים עראה כעלוי כיעול הכחירה כי ככל השמלתה כעל הכחירה לא יושיל לו לכפל צוירת ה' ה' והוה החוקין חשס כעפסה כחון הנרגוה שהי"ו וככה יתנהג העולם עד כא זמן הפתחי לבא זמן הגאולה שהי"א החפעל הכחירה חכל וכל כחו שגא' והכחירה את לב האבן כו' ויתגלה יכולתו למלאות רענו אף כעניניו הכחירה ואז נקרא כעלל הכלים חן בי"ע והכן זה המוד כי הוא פיקר גדול. ונחלא מהו הוא דבר שמתהה האדם ושומד חוהה ומסכהה כי לא יכין רענו ית' כעניניו הטעמים לכחירה והוא כחון עולם הנקודים. ובהו הוא כעניניו כי הוא כמ"ם כוהר דהיינו שס כו חשס השנה והוא אחר התחלה החוקין כעלל. והנה חז"ל אחרו מהו זה קו ירוק כחקקף את כל העולם וחמט חוהך יואה כהו אבנים מפולמות ומזה מיס יואה. והטעין כעלל. כי קו החקקף הייט השנה הכללית כחקקף את כל העולם כולו מראש ועד סוף כעלל ולכן יואה חמט חוהך דהיינו חטיפת ההנהגה כעלל סא"א להביג איך כולפת ההנהגה כמקום ופניניו הכחירה. ונקרא קו ירוק כי גוון ירוק הוא. חורכב חרכה גוונים והטענה על הנהגה העוללת כל ההנהגות והנה אבני כהו הם אבנים מפולמות מחוקשט כההוס הייט כי זה מרמז על החורכב חכל הסיטוכים כשעלמות והיינו שהקב"ה כרהתיו הכניס כחוק כל התעבים כשעלמות חרכו אחר כעלוי יכונכו כל התעבים והיינו כעלל ולכו לטועה אחר והוא שיהי' כחירה כעולם כדי שיהי' כער ופונס ולכן יסתפק מהו שיהי' חורה ומלות כוהה חורה על מתחלתו ית' כעלל ולכן חמט מיס יואהים כי מיס היא חורה כידוע והכן כל זה המוד כי ככחתי כקורה עוד הקדמה אחת דע כי בעולם החוהו כחב האר"י ז"ל כטיבת נפילת הכלים ה' חפני כהאור כה כעלוי גדול ולא יכלו לכתוב חכל חחוקין כה האור ככעלוי דרכים ולכן כתיבולו והיינו כעלל כי הרעון של הסיטוכ הכללי כעלל נס יכלתו כחון הכחירה כעלל זה כה כעלוי. ופעלו כעלל כי פיקר היכולת הוא להראות כעלל כל דבר. דהיינו כליפת הכחות של הכחירה גם כיעולם ע"י שליפתו ית' ומתחלתו וכ

תפלת שחרית

אָבן : יְהוָה תִּרְעַן אוֹיֵב : יְמִינְךָ יְהוָה נִאֲדָרֵי בְּכַח : יְמִינְךָ יְהוָה תִּשְׁלַח חַרְבְּךָ וְיִבְרָח אֲפִי : יְמִינְךָ יְהוָה תִּשְׁלַח חַרְבְּךָ וְיִבְרָח אֲפִי : יְמִינְךָ יְהוָה תִּשְׁלַח חַרְבְּךָ וְיִבְרָח אֲפִי :

לְקוּפֵי הַנְּרִיאַ

יְמִינְךָ ה' נִאֲדָרֵי בְּכַח : הוא סוד חו"ג דליתין כה כי הן כ"ח פרקין בב' דין ושמואלא ככלל צימניה וכל הכח הוא צימניה ולכן הימין נקרא כח ימין ה' נאדרי בכח והוא סוד שם הוי"ה יוד נקרא ע"ש י"ד פרקין וכל הכח ככלל צימין : (צימורו לתיקון ס"ט ק"ז א' כס"ח) :

יְמִינְךָ ה' נִאֲדָרֵי בְּכַח יְמִינְךָ ה' חֲרַעַן אוֹיֵב חֲסֵד וְנִלְחַ וְנִלְחַ חֲתָקֵר צִימִין כְּמ"ש כַּעֲמוּח צִימִינְךָ גַּלְחָ : (תכ"ח כ"ה א' בהג"ה) :

יְמִינְךָ ה' נִאֲדָרֵי בְּכַח שֵׁשׁ כַּח כ"ה מ"ה : (תמ"ו פ"ז ב') :

וְיִבְרָח אֲפִי : גְּלוּקְךָ הַהַרְסָה קִמְוִךְ (הַעֲנִין כִּי אִיִּת אֲבָנִין דְּקָדוּשָׁה אֲבָנִים מְפֹלְמוּח מְנַהֵן נִפְקִין מִיִּם מִיָּה דְּלוּרִייתָהּ מִיִּם חַיִּים וְאִיִּין לוחות אבנים) וְאִיִּת אֲבָנִין מוֹס"א שֶׁהֵן אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַד וְאֲבָן וְנִפְקִין מִיְּמִיניהוּ מִיִּם זְדוּגִים מִי עוֹפְנָא שֶׁל הַמְּבֹרַל וְהוּא רוּמוֹ עַל הַגְּלוּה . וְמוֹחַן גְּרוֹים דְּאִיִּין שְׁטוּן עַל עֲלֵמָא נִשְׁוֹס דְּאֲחַצְרוּ לוחות אבני דלוריייתא וְכֵן אֲלִין דְּקָדוּשָׁה מִתְּגַבְּרִין לֹא כְּתִיב וְיִבְרָח אֲפִי גְּלוּקְךָ הַהַרְסָה קִמְוִךְ הַהַרְסָה אֲבָנִין כְּמ"ש עַח לְבַטוֹת וְעַת לְהַרְסוֹ . וְמ"ש וְיִבְרָח אֲפִי כִּי גֵּאֻה הוּא בְּמִים (מִים דְּלוּרִייתָהּ כִּי גֵּאֻה גֵּאֻה גֵּאֻה דְּלוּרִייתָהּ כְּכ"ל) וְכֵן כָּל הַגְּסִים נִתְּגַאֵה ה' בְּמִים וְהוּא וְיִבְרָח אֲפִי גֵּאֻה שִׁתְּגַלֵּה מִיָּה דְּלוּרִייתָהּ אֲבָנִים מְפֹלְמוּח לֹא הַהַרְסָה קִמְוִךְ הַהַרְסָה אֲבָנִין דְּס"א וְאֲחַצְבִּיד מִנְהוּן אֲבָנִין דְּסִקְלֵה לְס"א כְּכ"ל יִרֵה צִים : (תמ"ח פ"ב ג')

תִּשְׁלַח חַרְבְּךָ יִאֲכַלְמוּ קַקֵּשׁ הוּא כְּנַד חֲסָךְ כִּי חֲסָךְ הוּא שְׂרִיפָה אֵשׁ הַיְסוּדִי הוּא חֲסָךְ . וְחֲסָךְ הוּא הַקְּלִיפָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל יְחֻקְאֵל וְאֵשׁ מִתְּלַקְתָּהּ וְהוּא א' מו"ד מִיתוּחַ שֶׁהַקְּדוּשָׁה דָּךְ אֵת הַס"א בְּשְׂרִיפָה וְהוּא מוֹרֵה הַרוּחָה כְּעַם וְהוּא הַשְּׁלַח חַרְבְּךָ כְּעַם הַכ"ל לֹא יִאֲכַלְמוּ קַקֵּשׁ כְּמ"ש וְהוּא צִיָּה יַעֲקֹב אֵשׁ וְצִיָּה עַשׂו לֵקֵשׁ : (תמ"ח סס) :

תִּשְׁלַח חַרְבְּךָ יִאֲכַלְמוּ קַקֵּשׁ . שֶׁלֵּךְ כְּמַדָּה צ"ו אֲשֶׁר אֵשׁ כְּעַם אִיִּין עוֹשֶׂה לְחַצְרוֹ מִנְאוּמָה עַם כְּעַסוֹ . אֲךְ אֵשׁ יַעֲשֶׂה מוֹכְרָח שִׁיָּהּ בְּפוֹעַל כְּאֲשֶׁר יִכְהוּ וְיִסְרְוּהוּ . אֲבָל מַדָּה הַקְּב"ה חֲשָׁלַח חַרְבְּךָ וְהוּא לְבַד יִאֲכַלְמוּ קַקֵּשׁ : (אֲדָרָה אֲלִיהוּ) :

וְיִבְרָח אֲפִי : נַעֲרָמוּ מִיִּם הַאֲדוּם הוּא קִרְוִן נִתְּוֹמֵר . רַק הַקְּב"ה עֲשֶׂה עֲמוֹ חֲסֵד וְיִפַח בְּחַצְוִי

אֲמָרֵי שֶׁפֶר

ה' לְרִיךְ הַנְּפִילָה כְּדִי לְהַרְאוֹת שְׁלִיטַת הַבְּחִירָה כְּכ"ל כְּפוֹעַל מַחֵם . וְשׁוּד לְרִיךְ כְּהַדָּשׁ כִּי נִתְּקִין הוּא גַם זֶה שֶׁהַזּוֹר נִכְנָס בְּחֻךְ הַכְּלִי וְמִתְּלַק מִמֶּנּוּ וְנִכְנָס וְמִתְּלַק רִלְוֵא וְכֹז וְעִי"ו יִבְלוּ לְהַתְּקִין וְהִיִּיט כְּהַרְצֵן מִיָּה לְבַהֲרָה לְשִׁמּוֹת וְהוּא שׁוֹלֵם וְעוֹשֶׂה כְּכִיטוֹל רִלְוֵי שֶׁל הַקְּב"ה הַרְוֵה בְּנִחְוֵה . אֲךְ הַרְצֵן שֶׁל הַתִּיקוּן הַשְּׂתִיד לֹא נִכְנָס עֲדִין בְּחֻךְ הַמַּעֲשֶׂה כְּדִי שִׁיִּת לְבַחֲרוֹת לְעִשְׂוֹת אֵת שֶׁלֵּה וְאֲח"כ נִכְנָס חֲתִיב גַם הַרְצֵן שֶׁל הַתִּיקוּן הַשְּׂתִיד בְּחֻךְ הַמַּעֲשֶׂה כְּדִי שֶׁהַבְּחִירָה שֶׁף כֵּן כִּיף תִּנְחַל אֵל הַתִּיקוּן הַאֲמָרֵי וְאֲח"כ הוֹרֵד וְלֹא מִמֶּנּוּ כְּדִי שִׁיִּת לְבַחֲרוֹת לְשִׁמּוֹת וְאֲח"כ הוֹרֵד וְנִכְנָס הַתִּיד בְּרִלְוֵא וְכֹז וְהוּא וְהַחִיּוֹת רִלְוֵא וְכֹז וְאֲמֹר זֶה כִּי הוּא שִׁיִּקֵּר נְדוּל וְכֵן שְׁוֹלֵם הַתִּיד שֶׁלֵּה ה' זֶה וְכֵן ה' הַנְּפִילָה וְכֵן זֶה מִיתוּחַ חֻךְ מְכַלְלֵה הַרוּחַ כְּתוּב שֶׁלֵּה לְנֹאֵחַ אֲחִנֹּס אֲנִי בְּהוֹ הַם אֲנִי צִיָּה הַקְּלִיפָה כִּידוּשׁ מִתְּנִיחֵן אֲבָן כֵּן לֵב הַסִּקְלֵה דְּהִיִּיט שֶׁהֲאֵן הוּא הַתְּרַבּוֹת מְכַל מִתְּנִיחֵן לֵב כְּכ"ל שֶׁהוּא הַבְּחִירָה כְּדִי שִׁיָּהּ עַבְדּוֹ וְעוֹשֶׂה וְהוּא בְּכַל חִירָה וְמִלְּטָה וְהַם מִיִּם יוֹאֲחִים כְּכ"ל וְכֹז הַגַּלְס כִּי הַס"א וְהוּא סִקְלֵה לְס"א וְהֵן כֵּן זֶה הַיְסוּד כִּי יִתְּרָתִי :

תפלה שחרית

עד

אֶפְרָיִם נִעְרְמוּ מַיִם

נִצְבְּרוּ כַּמִּזְבֵּחַ

קָפְאוּ תְהוֹמֹת בְּלִבָּיִם :

נְזָרִים

אֶמְרָ

אֲרִיב אֶרְדָּף אֲשִׁיב

אֶחָפֵק שְׁלַל תִּמְלֵאמוֹ

נֶפְשִׁי

לקוטי הגר"א

באפיו נשמת חיים ויהי לפני חיה ונחוסף בו ע"כ חכמה ושלל. כן היה פה בתי
 ים סוף וברוח אפיך אשר נפתח במים נערמו מים נחכמו המים כתרנומו חכמו מיה
 נעשה גם הם חכמים וגלבו כמו גד וקפאו תהומות בלב ים. או אמר אריב ארדוף. ר"ל
 כי פרעה חלה היה במורח גדול מפני מי הים ועמה אחר אשר ראה כי קפאו תהומות
 או היה בעות ואמר אריב ארדוף אשיג כי הדרך הוא טוב מאד: (אדרת אליהו בלקוט):
וברוח אפיך נערמו מים כי ד' קליפין הן כנ"ל עון משחית אף חמה. ורוח כערה
 הוא הקליפה של אף שהרוח היא באף: ומשם שליך רוגזו וכו' בלגר משיח שהוא
 רוח בקדושה כמו שג"ל ורוח אלקים מרחפת ואמרנו וו רוחו של משיח נהוא רוחא דגאיב
 בחימותא כמ"ס בחדרא דבא ועלי' אחרת וברוח אפיך נערמו מים שהן מים דאורייתא כי
 כשביל רוח האף (שהוא אף של ויהי רוחם) נערמו המים וגלבו ללא אחתוך אורייתא
 לתתא כי גלבו כמו גד חולים. כי גולים הוא לבן עפין (דלא אחתוך רק עפין) מעט
 מעט והכל בנין ללא אחתוך מהימנותא קפאו תהומות בלב ים. לב הן ל"ב נתיבות
 חכמה שבעיה שלכן נק' בינה לכ ידוע. ויש דא אמתא ימא דאורייתא ל' חרשין. שג"ו
 נאמר עם נבל מנ' ומל"ב (וזהו לב ים) ובנין ללא יתגדי אף בהון (קליפת אף הג"ל)
 קפאו תהומות האמתא דחכמה וז"ל וברוח אפיך כשבילו קפאו תהומות כו'. דא ימא
 דאיהי לב ים כנ"ל איהי גלדא דהייט קרח. שלא יזלו המים הג"ל כמ"ס הקרח הנורא:
 (הו"ח פ"ב ג')

נספת

אמרי יצחק

ב"י"ט כי משה בלגר בקליפת אף וכשביל רוח האף נערמו מים וקפאו תהומות החכמה שלא יזלו אלא עיפין
 עיפין דהכחא והיניה איהו גלדא קרה הערא. הענין כי כשר ידוע כי לא על הנוף כל משיח אנו
 מדברים כי אם על נשמתו וזהו והיינו כח ההתגלות של בליפת ה' ית' ויכלתו ללנה כל כמות הנבירה
 שבהם ויק' הס"א. ההתגלות הוה ית' על ידי משיח ונאמר כי רוחו של משיח הוא השכלת והנחת השליטה
 של ה' ית"ש. אף כל הכחות באין עמו. ורוח ההשכלה הוהא היא תתגלה ע"י משיח שהוא יקבל כח
 ההארה הוהא. ודע כי הרוח הוה הוא רוחא דגאיב בחימותא. והענין כי בחימותא אבחימותא פריפרא
 דהייט כי בחימות ניכר חטטת האדם הוא מתון או מטייל אם הוא כבוע או כמות וכן עיקר הנבירה
 של האדם הכל בחימות ונאמר כי עיקר האדם ותפנית האדם ניכר בחימות ונס התהירות רוח פנימי של
 האדם עם רוח השלם החקיק את האדם הוא על ידי החימות כח הנבירה כנ"ל. והנה כבר אחרנו לשל
 כי רשן ה' הוהא חקיקן הפתיר הוא נכנס בתוך ההנהגה של עכשו בדך רזא וביב כנ"ל והוא עיקר
 החיקון של עכשו כנ"ל וזה נקרא רוח אף דקדושה דגאיב רוחא דהיי כבוד והחיות רזא וביב. ולכן רוחא
 דמשיח שכלל הרצון הג"ל של כח ההתגלות של בליפת ה' ית' על הכל והוא חקיקן הפתיר כחפת איהו
 מתגלה עדיין רק חקיק את ההנהגה והחם נכנס בחימו רזא וביב ולכן רוחא דמשיח כרוח האף והחוסם
 דקדושה דגאיב כרזא וביב כנ"ל. ולשמות זה כרוח האף דס"א הוא ליתר. כי הוא המושג שלא יתחבר
 הרצון הג"ל של חקיקן הפתיר כח ההנהגה של עכשו בחימו קטע. מפני כי עדיין וזן בליפתו שרזיה הקב"ה
 כח הנבירה. ועדיין לא נתגלו כבישיל כל כמות הנבירה. וכל וזן בלא נחלה כל בחימותם כפיעל לא יוכל החיקון
 להתגלות כפועל כנ"ל ויהי כל כמות החיקון הפתיר לנעת בליפתו על כל כמות הס"א לכתום. ולכן הם הנערמים לרוח
 האף הג"ל דקדושה שיה' וביב רק כרזא וביב בלא חימו קטע. ולכמות הס"א הוא בחימו כששה שהוא רזא
 כבאן או הוא סכ הס"א וכששה סכ כבאן הוא רזא כס"א. כי התנכרותם הוא כהפעל החיקון הפתיר.

שהוא

תפלת שחרית

נפשי

אריק חרפי תורישמו ידי :

נשפת

צלה בעופרת במים

ברוחך בפסו ים

אדירים

לקוטי הגרא

נשפת ברוחך כסמו ים. דכד בעי קוב"ה לנטלא מוקמא מחוויא ורתיכוו דליטן סוס ורובכו מה פמיב נשפת ברוחך שהוא רוח קדישא שאז יתבטל רוח סערה (רוח של אף הג"ל) ואז כסמו ים שהוא ים הג"ל אימא נש"ב ים ובהוא זמנא אחמשכון מיא דאורייתא לאשפעא לתחא (ולא אזלו טפין טפין) והמים היודיים הג"ל (רלא אשחבת מסימוחא שהוא ע"ז כ"ל) המה לללו כעופרת כמו שמלינו בילרא דע"ז דשדויהו בדודא דעופרת (והוא פכולח דנפק מוכספא. וכסף הוא צימין אברהם וממנו נפק ישמעאל) והעינין כי חטא אדה"ר הי' צנ' עברות ע"ז וג"ע וש"ד. ונגדן נחגלגל בג' אבות. באברהם נלרף באש בשביל ע"ז. ושם נלרף הרע של ע"ז ופסילי אלהים חשרפון באש. וביחוק בשביל ג"ע. וכנגד הרע ותכהין עיניו. ובשטיהן נפק הפכולח. כמ"ש צר"מ חלזן כספא אברהם בנורא ונפק ישמעאל עופרת לבר. וכן ביחוק (נפק ממנו עשו) ויעקב גלות (לכפר על ש"ד) והנה מאברהם נפק עופרת לבר והוא ע"ז כ"ל ולכן נאמר בישמעאל מלחק שהוא ע"ז כידוע ולכן אנשי כנה"ג אוקידו לילרא דע"ז בנורא. וחפיוהו בדודא דעופרת ו"ש כאן לללו כעופרת והיין לללו צמים אדירים מנייהו דליטון מההוא דלחמר אדיר במרום ה'. (והן מיא דאורייתא) כי רוח הג"ל גורם למים שיבאו ויתמשכו כ"ל: (חז"ח פ"א ח' פ"ג ב') :

ברוח אפיך נערמו מים כו' נשפת ברוחך כו' כי בחוטמא-אית הרין נוקבין מחד נפיק רוחא ומחד נפיק תננא ורוחא הוא קריר ואחר וברוח אפיך נערמו מים כמו מים הנקשרים בקרירות ואה"כ ברוח השמאלי שהוא חנימו דאשא נמכו הנקשרים ובסמו ים ולכן

כח

אמרי שפר

שהוא היהוד האמיתי, ולכן נקרא זה ג"כ אף דס"א שהוא גבי ג"כ ברצוא ושוב אלא שהוא להיפך מקדושה וז"ס והרבה להשיב אפו דהיינו שמרבה להיות רצוא באף דקדושה. והכן זה. והוא טונמו כי רוחו של משיח נלכד בקליפת אף דהיינו שלא יוכל להחלול רק ברצוא ושוב והכן זה. והוא ג"כ קפואת החומות הכחמה שאינו מהגלה היהוד האמיתי פדין. והוא מזד הסרון ידועת התורה ורני החכמה. כי הס"א כותמת וגוררת בעד השמחה והשכל שלא ישביל עבדי בהשכלת היהוד האמיתי ואינו מהגלה רק מעט מעט טיפין טיפין והי"ס הקרה שהיא היהוד האמיתי שהוא למעלה מהיות הקודש רקיע כשין הקרה הנורא כי רקיע הוא דבר המכדיל ומפסיק את ההשנה אבל יש רקיע במפסיק עד שאי אפשר להשיג כלל מה שלמעלה כמו רקיע שעליו אכל החיות בהם רצוא ושוב דהיינו שמבינים מעט וחפץ בנים מהשגחה לעמוהם כדי שלא יתבטלו מהציונות. ולכן הרקיע המפסיק את השגחה אינו מפסיק לגמרי רק שמבינים מעט מעט והיינו כשין קרח שפ"י הים מעט יולא ממנו מים דהיינו שפע ההשגה. והיינו כי מעטת ההשגה הוא בשביל שהשגה הזאת היא חטופה בלי הפסק וא"ל לנראים להשיג רצוי הגנה כל כך רק בהתבטנות בין עיני לבטן וברגשות מעט והוא ברצוא ושוב אף שם ההשגות חטופים בלי שום הפסק כלל והוא כמו הקרח שמתלכדים הליו המים בחיפזות דחוקים זה בזה עד שאי אפשר להפריד ביניהם. והוא יורה על מניעות ההשגה כ"ל. וכמו כן האדם המשיג חכמת התורה וכודות'. יש ג"כ הרקיע המכדיל והוא חפך למנוע ההשגה בחורה שלא יוכל להכין. והוא ג"כ כ"ל מפני שהשגת החורה אין לה שיעור וכל פעם הסיפון נראים כמה פנינים משתלשלים ומבינים זה בזה וא"ל לי להכין ולהשיג רק מעט מעט טיפין טיפין כל דבר בפני עצמו:

ענין דשדויהו לילרא דע"ז בדודא דעופרת שהוא פכולח דנשפת ישמעאל שילא מאברהם שהוא הסד כסף והטען כי עופרת שאיב קלא כמו שאר"ל ציומא והטען כי עופרת איתיות עיר פ"ח והנה עור כ"י שם הוי"ה כהכאה וכמ"ס האר"ל כסיד ואחר טורי נקשו זאת פ"ח גי' תלמוד ומנטל קליפת נ"ק דס"א שני' ג"כ פ"ח. והוא על ידי שם המרומו בשיר למשלוח כידוע. והוא יולא מר"ח של אהרן שם הוי"ו שבחומר הג"ל והם. עושה שמים וארץ. שומך. ללך. ישמך מכל רע. יבחר לאחך ונאחך והוא כי

דבנו

תפלת שחרית

עה

מי

נזרא תהלת עשה

נחית

נהלת בעון אלונה

חיל

או נבחרו אצופי

נמנו

תפל עליהם אימתה

ופחד

מִרְכַּמְכָּה אֲבֹאֲלֵם יְהוָה

נְשִׂית יְמִינְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ:

שִׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָזוּן

אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחֻזּוּ רֶעֶד

אֲדִירִים:

פִּמְכָה נֶאֱדָר בְּקֶדֶשׁ

פִּלְא:

בְּחֶסֶדְךָ עִסּוּן גְּאֻלָּתְךָ

קִדְשֶׁךָ:

אֲחֻ יִשְׁבִי פִלְשֶׁת:

אֲדוּם

כָּל יִשְׁבֵי כְנָעַן:

לקובי הגרא

כתיב נשפת דהוא ברוחא דחמיו כמ"ג גם נסף בהם ויבשו והן ב' רוחין בחוטם ה' ממוחל וה' מלכא. ולבא אשא ודמוחא מיא כמ"ג כמ"ג פ' פנחס. והוא רוחא דריאה דהוא ממוח מוחא ולבא ובי' מתיירין. (ביאורו לח"ע קכ"ח ב')

בני כמכה באלים כו' דמיכאל הוה מיה ואיהו ממנא על מיה ובנין דא כד אעבר משה לישראל במא שנח לקוב"ה בהו קרא מי כמכה באלים דהו אהיות מיכאל מי כאל. באלים דהוא אל האלים כמ"ג כהו' קכ"א ב' (אל אחוי על האקות דעלת על כל העלות כו' וכל מלאכיה דאחקריאו כהאי אל כנון מיכאל גבריאל כלהו מודעועין מהאי אל דריה אלקי האלקים): (שם ק"ל ב'):

כנדול

אברי שפר

ידוע כי טק' דס"א הוא כה התפתה לאדם. ודכורא דס"א הוא התקערנ. והנה עיקר הפיתוי הוא באמונה. ה' כהו' פוב את הארץ והתנהג כעסב וא"ל עוד לו. ופ"ו אחר טיבה כמים וארץ. שהמיד הוא עובה ואין רגש נפסק מכרו ית' ושייחו כי אש יפסקו ח"ו רגש אהר היו בלא היו. הפיתוי הב' כי רש על כל גוים ה' באומרים באינו מדרך הכבוד לו ית' שיכניה על משכה בני אדם הנפלים וישל בהם רק עונם למקרה הו'. לזה אחר ביהרד כי הקב"ה משפל בעיניו בני אדם. הפיתוי הג' כשפירת סדר ועונם כי הקב"ה איש מתנהג מרצו אל רצו ולא שכל לאחר כי בחפזה הטוב יתן סדר ולהיקד יעניש לזה אחר לך כאל שהוא לפי זרע האדם ומעשו כן הוא הנל. וגמיו כן הקב"ה מתנהג עם האדם לפי מעשו כאל הוה. פיתוי ד' באומר אין לדיק בארץ אבר יעשה טוב ולא יתעא א"כ סוף כל סוף יענש. ולכן יפוק ויתעני כהאי שלח לזה אחר יאמר מכל רש כמו סדרבו רז"ל על רגלי הסידיו ישמור כיון שעברו רוב שנותיו ולא העא טוב איש הוטא. ועוד יש פיתוי כי לכארה גדאה. כי כל ביהא האדם לשלם הוה ללא לורך כי טלם וילאים מן השולם תללים השאים. אבל באחת לא ידח חמת נדה כי סוף כל הסיכונים בניגולים רבים יהוקן הכל ולזה אחר ישמר לארץ וכוףך משנה ועד שולם דהיינו שהקב"ה יפנכ כסוף כל סוף יהי' לארץ מן השולם כביאך לשלם נלא העא ולכן הכס עכ"ל הינא המתכות הנ"ל באחר שם הוי"ה מורה על שליטת ה' י"ח על כל העניינים כנ"ל ולכן הוא מנסל טק' דס"א שהוא כה התפתה כנ"ל והנה ה' פעמים הוי"ה גי' ק"ל והנה עור גי' הכאח שם מ"ה יו"ד פ' ה"א ה"א פ' ו"א ו"א פ' ה"א גי' עור. והנה פ"ו עור הנ"ל שהוא חס מ"ה מתבק' ה"פ הוי"ה הנ"ל כנ"ל. כי מ"ה באחרונים גי' ק"ל כידוע. ופ"ו ה' הוי"ה הנ"ל נעשה חס"ת הנ"ל עם עכ"ל שהוא אחר ה' היות ומעל כה טק' דס"א כנ"ל ונרתו זה כשפירת וזה כשפירת באיך קלא ק"ל הנ"ל. והנה שפירת הוא הכניס התעורכ היינו מדת הדיון התעככ כלא יתפסס הסדול הכסף וידוע כי הכסף הוא כמדת ההכס והשפירת התעורכ היינו מדת הדיון התעככ כלא יתפסס הסדול ומדמותו באותיות שפירת ג"כ שהוא לירוק הר"פ פ"ו סקן אדני כמילוי גי' ה"פ פ"ה ואלאים כמכסו גי' פ"ו והם מדת הדיון התעככס על ההכס כנ"ל. ולכן שדויה כדודא דשפירת שהכסד לא ידחם על ידח דפ"ו הקליטות ופ"ו יתפעלו הקלי':

תפלת שחרית

וּפְחַד

בְּגִדְךָ יְרוּעָה יִדְמֶנּוּ בְּאָבֶן

עַד-

עַד-יַעֲבֹר עִמָּךְ

יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה

מְכוֹן

תִּבְאֵמוּ וְתִשְׁעֲמוּ בְּהַר גְּמַלְתְּךָ

קְנִייתִי :

מִקְדָּשְׁךָ אֲדַנִּי בְּיָגְדִי

לְשִׁבְתְּךָ פָּעֵלַת יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד :

יְדִידִי :

יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד :

כִּי לַיהוָה הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁךְ בְּגוֹיִם . וְעַל מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת-הַר עֵשׂוֹ וְהַיִּתָּה לַיהוָה הַמְּלוּכָה : וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל-הָאָרֶץ

ביום

לקוטי הגר"א

בגדול

זכועך ידמו כאבן. היינו שרוע שהוא שמאל נחללה בימין שהוא גדולה. או נעשו אויבים כדוממים שהוא אבן. כי ה"ש אחר ימינו משני אויב וק"ל : (עכ"ל הדרת קודש) :

תביאמו

והטעמו ט' כי בית דילה הוא ביהמ"ק. ובתי ירושלים הוא גדולה כו' ו"ו"ם תביאמו והטעמו בזה כו' מתן כו' ואח"כ מקדש כו' השלישי עכ"ל. ובתב עליו בני הגאון ר' אברהם ו"ל והוא סיד תביאמו והטעמו בזה הוא הר הכית. מתן לשחק הוא הגבול בתי ירושלים מקדש ה' הוא מחנה שלישי עכ"ל : (אגדות ברכות פרק ט' ס"ה כ"ט) :

בזה

שסדרו בתפלה כי לה' המלוכה ט' והיה ה' למלך על כל הארץ אשר יפלא לכאורה מ"ס אח"כ והי' ה' למלך על כל הארץ ולא מתחלה ח"ו. אך הענין כמ"ס. שאנחנו עמו כ"ו קבלנו על מלכותו עלינו אך לא כן העש"ס. אך שהוא נושג עליהם כדלוג ורודה בהם כחשני ולהם נק' מושל (כי מלך הוא שטלים יעו שכם אחד לעצמו ויתנו לו כתר מלוכה וטולם ימליכוהו עליהם ויקבלו על מלכותו ומושג הוא שמתגלגלו בה אליו בנתי' מושג שהוא נכוד מכולם ובכח חרן או חומה אחת תחת מתגלגלו) והוא כי לה' המלוכה זהו עלינו. ומושג נק' בעש"ס אך שלא קבלו עליו הוא נושג בהם. אך לעתיד יעו טולם שכם אחד לעצמו ויתנו לו כתר מלוכה והוא והיה ה' למלך על כל הארץ שעל כל הארץ יקרא מלך כאשר יקבלו כל הארץ על מלכותו עליהם : (עכ"ל בביאור משגי כ"ו בסופו) :

ודי'

ה' למלך על כל הארץ אחת על יד רמה שהוא מסע' דתפארת כי יד רמה שם הוא שם והי"ה. כי מסע' דחד דלוי' בימינו דחמן חכמה והחכמה הוא יקוק י' ברישא ומוס' דשמאלא דלוי' בינה ה' ברישא ומוס' דתפארת ו' ברישא (הק' הי' ח' ב') : **ודי'** ה' למלך. למלך והוא זאת ל' ר"ל ל' מלך שאו כל לשון יתו הוד והדר למלכותך שכל הכשמות יעלו אל מקומם (כי ל' הוא בח"ה שהוא הסולם מולב אלהי כו' שהוא מברית מן הקלה אל הקלה כמ"ס רבינו שם) ובת"ח הגשמה סלק בו שאו הוא במקומו. (סוף הקדמת היקוטי זוהר) :

ודי'

ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ובשני אחד : ג' הוצת כאן כי והי"ה הוא ג"כ הוי"ה וכן כח"ב והי' ה' הן ב' היות וכן חו"ב. יהי' ה' אחד הוא בכח שבו ה' אחד כי וז"ל מתחיל מחכמה חכמה דבר ובינה טוק' וכן למטה ולכן בהם ב' היות משא"כ בכח (שכן בו וז"ל פרטים כי גבלים באחד זה בימין א"ח זה בשמאלו אבל הן פרטוף אחד כדוד) ולכן בכח הוי"ה אחד והוא ער שלא נכרח העולם הי' הוא ושמו

תפלת שחרית

עו

בַּיּוֹם הַזֶּה יִהְיֶה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד:
 יִשְׁתַּבַּח שְׁמוֹךְ לְעַד מִלְּפָנֵי הָאֵל הַמְלֹךְ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ בִּי לָךְ נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַתָּה
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה תִּלְל וְזִמְרָה עֵז וּמְשֻׁלָּה נִצַּח גְּדֻלָּה
 וְגִבּוֹרָה תִּהְלַח וְתִפְאֶרֶת קְדוּשָׁה וּמַלְכוּת. בְּרִכּוֹת וְהוֹדָאוֹת

מעתה

לקוטי הנרא

ושמו אחד קאוי על הכתר ואחד גי' י"ג והוא ברזא דגי' תיקינן. וה' אחד צי"ג יומין
 ושמו אחד צי"ג תיקינן והוא שמו החלה התיקין לחגליה ועיד יש י"ג אחד ברזא דלויירא
 נעלם מאד כידוע והוא נרמו צי"ג תיבות דקרא זה דהוא מיוחד כילא כללא דכלא (ולכן
 נרמו בכל הפסוק): (ת"ע קל"ג צ' בד"ה ואמר והי'):

ביום הוא יהי' ט' יום הוא חסד יומא דכלהו יומין ולכן אחרת בששי יום וכן בשביעי
 יום וכן בכלהו ועל'י אחרת והי' כו' ביום האור דהוא יום הנ"ל דעולם חסד יבנה
 חסד ה' ט': (תכ"ב ס"ו א'):

ביום הוא יהי' ה' אחד ושמו אחד דהא יקו"ק וליהו עד"ה הרועה בשושנים כי הוי"ה
 כ"פ אחד והוא בעד"ה שהוא רועה בשושנים. רועה ר"ל מתחבר שהוא בריח
 הדיסן מן העולם ועד העולם. בשושנים ר"ל צ' שושנים וכללים כ"פ אחד צו לאחד והוא
 ואז של שם מלא ומושבני' של ואז אחד: (תכ"ו ע' א'):

ודר' ה' למלך אור"ה. יהי' ה' בכתר. ושמו אחד הוא שכינתא רביעית לכל הלח והיא
 דנוקה המיד בקו האמצעי אחד עמו ולכן כפ' יתלך ה' לעולם ועד וכלן ה' אחד
 ושמו אחד: (שם בד"ה ואחר לעולם שכינתא):

צי"ג שמים דישתכח שם אחיין ג' מילין שהם ולופנים ומזות ושרפים כמ"ס בתו"ח:
 (ביאורו לחי' כ"ב א'):

בישתבה שמש מתחיל עולם הכריאה כידוע אחיין שרפים נחתין לי' בכמה משריין
 דליתין שרפים ומזות ולופנים. דמזות ולופנים נמשכים אחד השרפים וזה
 שהמזרים ביולד אור שרפים ומזות ולופנים: (ביאורו לתו"ח ע"א א'):

חי

שער נפתלי

נראה דבריו רבים בליקוטיו כי כנאן התחלה עולם הכריאה והוא כל דבריה הנקשה עתיק ביצירה.
 וזה ישתבח שם ליקי כלבו היש כלבות דבריה. ואח"כ נרבו כל התי' פרעופים דבריה
 והם האל כתר כמ"ס רבינו ברכוב ברוך האל אב הדיבן המלך הגדול בינה הנקראת
 המלך הגדול כידוע והקדוש הכמה ענקא קדוש כידוע. בשמים ובארץ וא' עוקן כידוע. כי לך נאה א"א
 כי שם הוא נאה בהתגלות הכדור א"א. ה' אלקינו בא"א כמ"ס רבינו בברוך שאמר ואלקי אבותינו
 תנ"ח שהם האבות שיר ושבחה יסוד וה"ח כי היסוד נק' שיר בשקבל הכמה כמ"ס בליקוטי או
 ישיר ושבחה הם ה"ח כמ"ס כמ"ס. והם נמשכים ע"י נעה יסין הללו ונורה כל' וה"ח נמשכים ע"י תוד.
 הלל גי' ארנ"י שם הכתר. וזהו זכור עיצום בתוד ע"י ה"ג. וב' ביצירה ואח"כ בעשי' עין ומסתלה
 יסוד וכלבות עין כבוד הקמת בריח ואח"כ נעה גדולה ונכונה בששבע. תהלה בינה שהם שני תהלות
 בינה וכלבות ותאמרת כשזמנו קדושה הכמה וכלבות הוא כתר כלבות. ואח"כ ברוך כלל הכל הכרות
 וההודאות דהיינו והשרים שהם ברבות והנכונות שהם הודאות הם כעתה ועד עולם דהיינו כעשי' שאני
 עתה בו עד שיבא לכריאה שהוא עולם הבא:

לא

תפלת שחרית

**מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם : בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי מַלְכֵּנוּ גְדוֹל
בַּתְּשׁוּבָה אֱלֹהֵי הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת הַבּוֹחֵר בַּשִּׁירֵי
זְמַרְתֵּנוּ מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים :**

לקוטי הגר"א

חי העולמים. הקב"ה נק' חי העולמים שמחבר ב' העולמות כי עשה חן כיכר מלכותו. אכל לעתיד יכירו מלכותו גם בארץ כמ"ס ח"ו העולמים בחרין עלמין וכמ"ס ואלס ח' אני ומלא כבוד ה' את כל הארץ: (אזרח אליהו האזינו לאין א' פסוק מ'): **בממ"ה** מלון וצית קן והיכל הן אחרות. דישבח (ליקוטי הגר"א שבסוף אנדות ברכות אות מ' סי' י"ו) ופי' בנו הגאון ר"א ז"ל. והן ד' אחרות. דישבח. ק'רובה מלכות ב'רכות ה'ודאות מעשה ועד עולם עכ"ל:

שער נפתלי

אל טלך הוא היסוד עם הכלות גדול בתשבות ח"ה שהם תשבות כנ"ל שבאו כגדולה חסד. אל הבוראות הם הגבורות שבהקדים בסוד אדון כל'. דגשאות שבתשבת בעולמות כנ"ל פלאות. הבור בשריו וזרה היסוד הבורה בשירי וזרה כל' כל' שהיא וזרה וזיר קריוס כמ"ס בפי' ברוך שאמר. אל היסוד יסוד ומלכות חי העולמים הוא היסוד המחבר בני העולמות בינה ומלכות כנ"ל לשרש לפי הקדמת הגר"א ו"ל:

לקוטי דינים דיני קדיש וברכו

(א) **אוברים** קדיש אחר פסוקי דומרה. וא"א לחו כהני' מעשה. וה"ה לקדושה וברכו. כדאמרינן במ"ס סיפורי ט"ף סי' א"א קדיש וברכו כשהוא מעשה. (סי' ג' ס"ק ב'):
(ב) **אובר** שלוש צטר ברט את ה' המטרך כמסקנא דנמ' ברטוח ל' א' נגי עלמא כר' יתעשה! ולא בני כנרטי את ה' לנדי וטניס אחריו ברוך ה' המטרך לעולם ועד. כמ"ס במהני' מ"ס ב' כענין שהיא מברך קד טוין אהריו וה"ה כאן. דהא אמרינן נחתנין ממה להו אהדי. (דאמר ר"ע כס מה מניע בניהכ"ג אהד מרובים ט' אובר ברט את ה' פ"ט) — והוור ט"ף ואומר ברוך ה' המטרך לעולם ועד. כמ"ס ככהמ"ו סס מ"ב' הוור לתקום שפסוק. ובפי' הרי"ף סס (דהיינו שהמטרך הוור ואחר ברוך באכלנו מכל) ואפי"נ דאורו כירובלמי שחול' אחר אינו מוצא את עצמו מן הכלל (פי' ואינו אומר ברטו כ"א נכדן שאכלנו) התיבין הרי הקורא כהורה אומר (פי' שאומר ברטו מוציא עצמו מן הכלל. ומשני) אחר ר' אבן מכיון דאומר המטרך אינו מוציא את עצמו מן הכלל. (ולפי הירובלמי אין רא'י מכהמ"ו. דהא טבל לומר דכאן כיון דכבר אחר המטרך ח"כ לא הוציא מן הכלל וי"א ידי הכרעה. ואפי"נ עוד לחזור ברוך ה' המטרך לעולם ועד. מ"מ) ה"ג אמריס ככהמ"ו נכדן (ולא הוציא עצמו מן הכלל) ואפי"ה הוור לתקום שפסוק ואומר ברוך באכלנו (סי' י"ו ס"ק א' ב' ג'):

(ג) **הוא** דוהניס לומר הקהל יתברך ויהבס כו' כעשה שהחן אומר ברטו. הרמ"ס והגאונים לא כתבוהו והעור קרא חנר ממ"ס כמ"ס ח' א' והר"ס י"ב כהמ"ו (פי' מני"א סס ס"ק ג') וע' כמ"ס קס"ח כפי' כ"ו לפני ברכת כהניס (סס ס"ק ד):

הש"ן אומר הצי קד י"ס ואח"כ אובר ברטו:

**יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵיהּ רַבָּא בְּעַלְמָא דִּי-
בְּרָא פְּרַעוֹתָהּ וְיִמְלִיךָ מַלְכוּתָהּ
בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל
בְּעַנְיָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אִמְן קַלֵּי יְהוָה
שְׁמֵיהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמֵי עוֹלָמֵי :
הוּ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה שְׁמֵיהּ דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמֵי (בַּעֲשִׂית וְלְעַלְמֵי) מִן כָּל
בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבְּחָתָא וְנִתְבָּרַתָּא
בְּאִמְרֵין בְּעַלְמָא וְאִמְרוּ אִמְן :**

בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְּבָרֵךְ:

חו

בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעַד:

ק"ח

ברוך

הלכות ק"ש וברכותיה

לקוטי דינים מהגרי"א

מעשה רב

(א) ועושים באימה רצון קונם, ולא קנינים:

(ב) יש לענות אמן כששומע הברכה אפי' אחר יוצר אור באיזה אמן שירצה היין לאחר שפחה בשירה חדשה:

פירס אה שמע יכול לומר קדוש לפי שהוא כסדר. אבל קדוש של עמידה כיון שלל נעריך

ונקייםך כו' אינו הדין לאומרו פחות מעשרה. ולאמרו קשה דקאמר וגדול פורס כו' ע"כ מיידי

כבוד. א"כ מאי לפי עו' אבל כו'. אלא ה"ק אפי' דלענין פורס על שמע סני בשפה שלא שמעו כח"ס

שם ספ"ו. אבל לענין קדושה של י"ח לריך י' שלא שמעו כח"ס במתני' דמגילה. ובח"ס שם וז"ל

קדים וברכו בפחות מעשרה. רבותיו שבמערב אומרים שבעה. וטוחנין טעם לדבריהם

בפרוע פרות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'. כמנין התיבות. (ופירש ר"ח דהיינו שבעה

שלא שמעו קדים וברכו. דאין לפרש שבעה בין טולם דא"כ יחלוק עם משנתנו כח"ס הר"ן

במגילה) וא"כ שמע דבריבא לריך עשרה דוקא שלא שמעו. ואף לרבותיו דוקא בברכו

דליף מקרא. אבל הקדושה נשאר על דין הראשון. וזה שאמרינן וקטן (שאינו פורס) כו'.

לזה לאמר כיון שאינו יכול לפרוס על שמע אינו יכול לאמר קדושה ג"כ. אבל בליבוי עונה

עמיה. אבל גדול כיון שהוא פורס על שמע יש לאמר גם כן קדושה בשבעה או בששה

(שלא שמעו) כיון שהוא כסדר של פרישת שמע. משא"כ בשל י"ח וכ"כ צוהר בהדיא (עכ"ל

רבינו שם ס"ק ה') (וג"ל לפת"ס רבינו ב"י) ס"ע ס"ט ע' דהעיקר כפרס"י דפורסין

על שמע א"כ יש י"ד אפילו בשביל אחד שלא שמע. יחי' פי' מס' סופרים הג"ל וקטן

שאינו

לקוטי דינים וביאורים

(א) ע"י ח"ס כפי' ב' בליקוטי דינים מהגרי"א דאין לומר קדושה שביד ביהודי אפי' פורס על שמע. והכ"י כחכ דהיהודי אף לסברא וזאת יכול לומר קדושה שביד בנינו ונשמים בקירא בחירה. ואפי' ב"ב לפקפק על זה דאין יחי' קורא בתורה לכתחילה באמצע הברכה. מ"ח מדלת הסדר רבינו על סברא הזאת כלל שמע ולא פליגי עליה:

ב"י"ש כמס'ר שלא יאמר קנינים הטעם פשוט. כי קונם פי' יהודי שקנה רבים וקנינים פי' רבים שקנו רבים. ובאמת הוא יהודי של עולם קנה מתים וארץ וכבר הקטו לומר קנינים כלל יו"ד אחר הג'.

אבל כמס'ר אינו ניכר ויותר טוב לומר קונם: (ב) ב"י"ש כמס'ר יש לעשות אמן כו' ב' פסולת שכיר עליו שהוא חתום ע"פ מה שהזכיר ודבריו דהוקים. ולולי דהסתיעה ה"א דק"ס נבל כאן וכו' אפי' אחר יוצר אור באיזה מקום שירצה. וא"כ הכונה דווקא כאותו חתום שחיהר לטעם אמן כיון אמן של האל הקדום ובזמן תפלה כמס'ר כש"ע. אלא דהמחשיב דכלל מקום חיהר להסתיק אפילו באמצע הפק יאפילו בין אליהם לאמא כח"ס כפי' ס"ז ס"ק כ"א (א)

תפלת שחרית

לקוטי דינים מהנריא

מעשה רב

שאינו טו' כמו שפי' לר"ח במספר שבעה שלא שמשו. כן לפיכך לר"ך לפרש לענין אחר שלא שמע ובלבד שיהיה עס יו"ד. אפילו כולם שמעו רק אחד מהם לא שמע או יכול לפרוש על שמע ויאמר קדושה ככ"ל): -

(ג) **בב"ש** היחיד מסיים אמת ואינו חוזר ואומר אמת. אבל הש"ך אינו מסיים תחלה אמת בלחש ואח"כ חוזר ואומר ה' אלהיכם אמת.

כמ"ש הנ"ל בשם עשרה מאמרות ואמת עולה מן המנין של רמ"ח. אע"ג דהוא מן הברכה (גלה כה"מ אלסקר) והרא"י שאף ט"ו ויין עולין בחשבון. וכ"ש לפי מה שז' הרמ"א שכ' טעם ט"ו ויין גי' ל' וע"ה ל"א כמנין הוי"ה אדני והוי כאלו אמר ה' אדני אמת. הרי מבואר שחשב אמת במספר: (סי' ס"ח ס"ק ד')

(ד) **יחיד** יכוין בט"ו ויין ע"ה ל"א כמנין השם בקריאתו ובחיבתו. והוי כאלו אמר ה' אדני אמת. ודלא כמ"ש הב"י שט"ו ויין עוליס ג' שמוס הוי"ה. שכל שם עולה כ"ו וד' אלוותיו הם ל' דא"כ זי"ג ויין סני שהם גי' ג' שמוס. ועוד דאמת מפסיק זיניהם. ועוד דדברי הרב מכוונס עם ה' אלהיכם אמת. וכן כאן שני שמוס אלו (שס"ק ח'): (ה) **בר** הכוונס יכוין בד' שבאחד רק שלא יחזיקו בח' (שס"ק ט"ו) משמע שכן דעתו טעם כרש"י):

(ו) **אם** כבר קרא ק"ס ונכנס לב"ה ומלא ליצור קורין ק"ס כ' הרוקח שיקרא כל ק"ס וכ' הב"י דהיינו בדרך על גז יותר טוב. וס"ל ככה"ג (דכני בפסוק ראשון) ויותר נראה וס"ל (להרוקח) לר"ך (מלך הדיון) לקרות כולה. שהרי במחני' (גבי בשל קרי) אמרו מהבשר בלבו על כל הק"ס (משום דבר שהליצור עסקין בו) ואף שבמחני' אמרו שאני חפלה ללית (כה קבלת מלכות שמים) מ"מ הלריכו להרהר כל הק"ס (ולא אמרו דווקא במקום קבלת מ"ס שהוא פסוק ראשון. כ"ח בכל הק"ס) ועוד דבמסקנא משיי ק"ס ובהנ"ו דלורייתא (והיינו בכל הק"ס) ודברי כה"ג ז"לע (סי' ס"ה ס"ק ח'):

(ז) **בשני** שמוס הוי"ה שבפסוק ראשון יכוין שהוא אדון הכל ושהוא ה' הוה ויהיה בקריאתו ובחיבתו (סי' ה' ס"ק ד'):

(ח) **אם** באחלע ק"ס שמע קדושה יענה אפילו באחלע הפסוק קדוש וברוך אבל לא ימלך כדעת הל"ח. ואם שמע קדיש יענה אמן יש"ר עד עלמא ולא יותר. כי ברמב"ם ועוד וכל

לקוטי דינים ובאורים

י"ד: — ומ"ס הן לאחר שפחה שירה הדשה. פי' דלו אין לגעת כוס אמן דהא אפי' לקדים וקדושה מתחין בשירה הדשה כמבואר בש"ע סי' ס"ו העיף ע' ונ"ס. אמנם ראיתי בתוספת מעשה רב שדפסם כדבוליס הביא בראה כמעשה רב כ"י מהרה"ג בזל פאת השולחן ז"ל שכתוב עם אפילו לאחר שפחה שירה חדשה. ולפי מ"ס א"ש דקאי על אמתס הגל. ונ"ס:

(ג) **בי"ש** בענין טאת האף והאיון. לאשקין מת"ס הרמ"א כפי' ז"כ העיף ו' כנס מהר"ל וכן כתב בשם רבט דלא נראה:

(ד) **בי"ש** שיכוין בק"ס ללאת פי' כפי' ס' ס"ק ה' ס'. וראיתי מי שנוהג לפרש דדוקא בק"ס כ' בשם רבנו דלר"ך טוהה אבל כבאר מלכות א"ל טוהה. והענין כמ"ס רביט יונה כש"ך דברכות בשם רב האי בענין פתח כדשכרא. דכמלואה שחלויה באמירה בלבד ודאי לר"ך טוהה פ"ס. אבל אי"כ לפרש קד. כי כבר הקשו על דברי רב האי מריס פ' ה' קורא דמאי פרקי הש"ס ס"ט הל"ח לריכות טוהה הא בק"ס לבי"ש לריכות טוהה. ולפי"ד נראה דטוהה רב האי לאו כטוהה ללאת קאמר אלא שיכוין מה שהוא אומר וכן דקדק שם בלשון ובשאיט מחיין באמירה ואפי' עשה מעשה כו' כוונתו שיכוין מה שהוא אומר ולק

תפלת שחרית

עח

מעשה רב

לקומי דינים מהגרא

ה) ק"ש עשה בב"ש לא עשה ולא כלום. פי' אין לו קבול שבר שהחמיר על עצמי לעשות כב"ש, כההוא דמצא יונה דדהבא. דשם ב"ה כודים. אלא דפלוני בשוננ. אבל כאן אין נראה לב"ה דברי ב"ש כלל, ולזה מביאין ראיה. מא"כ היית טהג לא קיימה מצות טובה מיסדך. אבל בוראי אין צריך לחזור ולקרוא ק"ש:

ה) ק"ש עשה בב"ש לא עשה ולא כלום. פי' אין לו קבול שבר שהחמיר על עצמי לעשות כב"ש, כההוא דמצא יונה דדהבא. דשם ב"ה כודים. אלא דפלוני בשוננ. אבל כאן אין נראה לב"ה דברי ב"ש כלל, ולזה מביאין ראיה. מא"כ היית טהג לא קיימה מצות טובה מיסדך. אבל בוראי אין צריך לחזור ולקרוא ק"ש:

ט) רענין הלכה נראה דבין אלהיכם לאחמם לא עדיף מחמלע הפרק. דהא עיקר העעס מפני שהוא פסוק אחר. ובכ"מ שמוחר להפסיק בחמלע הפרק חפי' בחמלע הפסוק מותר כמבואר בס"ו ולכן מותר להפסיק לדברים שמפסיקין בחמלע הפרק(שם ס"ק י"ד):

ו) בק"ש אהוה ב' ציצית שלפניו ואינו מנשק כלל:

ובמה

ז) אמרו בחוספתא פ"ק דברכות אלו ברכות שמקריין כו' אלו ברכות שמאריכין בהם ברכות העניט וברכות של ר"ה וברכות של יו"כ ר"ל של יובל שהוא סוה לר"ה ע"כ. ובירושלמי אחר חוקיה מן מה דמני המאריך ה"ז מנוגה המקלר ה"ז משוכח הדא אמרה שאין זה כלל ומירושלמי הזה משמע דהא דקאמר להאריך ולקלר פי' להאריך ממש ולקלר ממש (ודלא כש דוחקין לפרש דלהאריך איש רשאי לקלר היינו שלא לפתוח או לחתום) אלא שאמר (בירושלמי) שבאחר כל הברכות שלא נאמר בהן לא ארזכה ולא קלרה רשאי להאריך ולקלר אלא שהמאריך ה"ז מנוגה ח"ש שאין זה כלל מה שאמר אלו שמקריין דלאו דווקא אלו אלא שבאלו איש רשאי להאריך וגרזה שיש לסמוך ע"ז הירושלמי שלא אמרו אלא ה"ז מנוגה ודווקא בתום אכל מעין היום ט"ד וכמ"ס בפ"ק דע"ז ח' א' שואל ארס ט' אס בא כו' ומ"מ המקלר ה"ז משוכח. כ"ש בארזכה רבה שהמשנה קורא לה קלרה אין להאריך. וכן בתפלת י"ח משמע בירושלמי שאין להאריך בהם דאמר שם דמאריכין בתענית בנואל ישראל ח"ר יוסי שלא סימח האיל והוא מעין י"ח לא יאריך בה לפוט כן לריך מימר לריך להאריך בנואל ישראל בתענית משמע דאין להאריך בהם אלא מ"ס בתהני' וכן מ"ס בע"ז שם אכל אס בא ט' בסוף כל ברכה ט' משמע שבחמלע אף כ"ס לא יאריך וע' בחוס' שם (ס"ו ס"ח ס"ק ב'):

יא) קטנים אפילו הגיעו לחטך איש מוטל על אביהם לתנכס. בק"ש משני שאיש מליין אללו בשעת ק"ש כרס"י וכן משמע בירושלמי (ס' ע' ס"ק ד'):

יב) מייני עשה באשה ערוה דווקא לאנשים ולא לנשים אפילו אחרות דלא כמ"ס רמ"א ס' ע"ה סעי' א' (ע"ה ס"ק ג'):

יג) רביעית שאמרו למי רגלים העיקר נראה כהרשב"א שכתב דאפילו בתוך הרבה פעמים די ברביעית. דומיא דכ"ס לח"ק דודאי אין חילוק. וכ"ה בירושלמי ח' כ"י גדול וא' כ"י קטן. וכ"ה בה' שבת ס' ט"ז ס"י (והיינו דלרעה הרמב"ם דהעיקר חלו)

לקומי דינים ובאורים

ולכן עשה כדמחרא איכתיב ל' דבין דעמא הרי לא ידע מה שאומר וצוה. ולפי זה הסי' יש לפרש כפי ה' קורא דפריך ה"ס נקורא להנייה טונתם כדברי רב האי דפריך ש"ח מלכות לריכות כוונה ומשני דה"ס אס ביון לט לקרות דבין דאיט רק אמירה אס איש מבין לאמירה לאו כלום הוא. ופריך לקרות הא קא קרי. דקתי ה' קורא משמע דטונתו לקרות דהייט אמירה ומשני נקורא להנייה דנס לאמירה איש מבין כן כל כפי דברי רב האי. ורביעי דשק לריכות כוונה. ל"ד בק"ש כי אס בכל התלות כאשר ציינתי:

מ"ש כה"ס אהוה ב' ציצית שלפניו ואינו מנשק כלל:

תפלת שחרית

לקוטי דינים מהגרא

מעשה רב

תלוי לפי הפעמים שהשחין אם בין חין חילק בין רב למעט דרך אמרו לא פלוג דלריך רביעית לפעם א'. ומשמע אפילו מעט כמ"ש המ"א. וה"כ קשה דשם צה' שנת חילק דמעט סגי בפחות מרביעית בשפסוף בעלמא אבל לדעת הרשב"א שיפור רביעית היינו דווקא אם חין רגלים מרובים לריך וסגי ברביעית אבל במעט סגי במים שיכולים המי רגלים לצטל בהם וכוה א"ש שם בכו' ש"ב (כו' ע"ו ס"ק ר')

לקוטי דינים ובאורים

לאחריו ושתי כנפות לפניו כסורה בשעת ק"ש. ומ"ש ואינו מושק כלל. ל"ל העעם משום דמבטל כזה כוונת הרא"י דעיקר המנהג לנשק הוא בשעה שאומר וראיתם אותו כמבואר בכו' כ"ד בעיקף ד' בהג"ה ושם הרא"י ע"ש בס"ק ה' דכתיב וראיתם אותו והיינו כמ"ש בספ"ר דר"ה ענין נהג הנהגות דהעיקר הוא כוונת ישראל מהתקלים כלפי מעלה וכן הבהילות הניחית הוא לזכור כל מצות ה'. והם מושק מעטל הכוונה והושב שהוא רק להטביו מצוה בעלמא:

מ"ש וכמה מים ע"י מ"ש בלקוטי דינים מהגרא סי' י"ג. ומ"ש והם המ"ר מועטים מבואר ממ"ש בכו' ס"ב:

(היכל לבנת הספיר) **ברוך אתה יהוה אלהינו ברוך העולם יוצר אור ובזרא השן עשה שלום ובזרא את-ההבל:**

הבאר

לקוטי הגרא

י"ל אורה אלוהי בראש פ' האונו. והלל השמים הזכיר ג' היפות. והלל הארץ ד'. לרמוז על ש"ן ימין של הפלגין וס"ן שמאל ולכן בשחר מברך שהים לפניו והחה לאחריה ובערב מברך שהים לפניו ובהים לאחריה. ע"ל. [וע' בפ"א ברכות באגרות ברטת לרבינו סי' ל"ן]:

בבקר נללה העוק' בדכורא ו"ש יוצר אור כו' עושה שלום ובורא כו' ויולאם ממה מלורי אור: (זוהר ח"א קל"ב ב')

החישך אינו העדר כמ"ש המינים אלא הוא בריחה נפלאה ומה שהביאו ראי' מוכחשת ממה שאנו

אמרי שפר

שער נבדלי

ענין ההיכלות ברטת ק"ש ופליהן מהיכל להיכל כי היכל הראשון כל יוצר אור הוא היכל לבנת הספיר והוא היכל יסוד ושורה ספיר ולבנת כמ"ש הארז"ל ורבינו ז"ל. והנה כבר ביארנו לשל ענין ברוך שאמר כי עליית השלמות מעתה הליצה הוא על ידי התפלות הגוף על ידי שנה ומרה על ידי יחבטלו הים הנופטים ויהדבקו לשלם הליצה. אחסם התדבקות הליצה ופלייתו לבריחה אחר כי גם אם אינם גופים כמו שאמר טובה מלאכיו ורומה כי גם פולס התלפטים המיניים הנלגלים והכרים התמונים על כל דבר כידוע הנה פלייתם הוא על ידי שם הכלל והבטתו באלקות

מ"ש בשם אדרת אליהו ראש פ' האונו כתב עליו הסהכר, באר יצחק' הגאון סבובאלק וז"ל ואצל הכתובים הזכיר ג' היפות כו'. ר"ל שהם נגד ב' מרכבות ב' ש"ן. הג"ה מרכבה עילאה ג' הם דכורין עד הפרסה. אבל נה"ם בעקבא סבוקסה שם והוא לבשה סן הפרסה. שמתחלקין כל האורות למעלה. ונקרא שם ולבשה בדרגא דגוף' לבד. ולכן שם ד' יפיות. ולכן בשהו בברך דגוף' כו' ר"ל דשחרית וערבית יום ולילה הם דו"ג וביום מרכבה כו' ובליילה כו' כמ"ש עכ"ל:

אז יהרפו מתלפיתם ושתתקו לעלות למעלה לשלם

הַמֵּאִיר לְאָרְצוֹ וְלְדָרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים . וּבְמִוֹבֵי מַחֲדָשׁ בְּכָל־יוֹם

הַיּוֹם

לְקוּטֵי הַגֵּרִיא

שֶׁאֵנוּ רוֹאִים בַּיּוֹם הַזֶּה . מֵאִין בָּא לֹא הַחֶסֶד . אוֹ שֶׁאֵנוּ רוֹאִים שְׂמֹדִיקִין כִּי בְּבֵית קֶטָן וְכֹל
 הַבַּיִת מֵאִיר . וְכִינן שֶׁאֵנוּ מִכְבִּין אֶת הַאִיר חֶסֶד בְּבֵית . מֵאִין בָּא הַחֶסֶד הֵא הַבַּיִת כְּסוּם
 כְּמִקְדָּשׁ . אֲלֵא כִּי שֶׁהַחֶסֶד הַעֲדָר . וְכִינן שֶׁעֲדָר הָאִיר מִמֵּלֶאחַ חֶסֶד . אֲבָל לֹא דִבְרוּ נְכוּנָה .
 כִּי בְּחִמָּה גַם חוֹשֶׁךְ בְּרִיאָה כִּי יוֹר אִור וְכוּרֵא חֶסֶד . וְר"ל שְׂמִילַת בְּרִיאָה יוֹסֵר דָּק מִזִּיעוּרָה
 וְכִי שֶׁמַּעֲשֵׂה שִׁלְחַת לְפִעוֹל הַמַּעֲשֵׂה . וְהֵנָּה יוֹרֵר אִור הַיָּיִנוּ שֶׁנָּתַן לְאִור וְלִיעוּרָה עַד הֵיכָן יִחַפְּשֵׁנוּ .
 אֲבָל חֶסֶד לֹא לִיעוּרָה שִׁלְחַת לְפִעוֹל לִיעוּרָה כִּי אִין לֹא לִיעוּרָה עַד הֵיכָן יִחַפְּשֵׁנוּ כִּי יוֹסֵר לְהַחֲפֹשֵׁת כֹּל
 מִקּוֹם רַק בְּמִקּוֹם הָאִור אִין יוֹסֵר לְהַחֲפֹשֵׁת (כִּי אִין לֹא רְשוּת לְהַחֲפֹשֵׁת) וְהוּא יוֹסֵר בֵּין הָאִור
 וּבֵין הַחֶסֶד כִּי וְהוּא דוֹמְמָה הָאִיר שֶׁהוּא מֵלֵא הַעוֹלָם . וְהֵנָּה כְּשֶׁעוֹמֵד אֲדָם אוֹ שׁוֹם דִּבְר
 בְּמִקּוֹם זֶה אִין כִּי אִיר . כִּי כִּי בְרָא שִׁתְּרַחַק וַיִּתֵּן מִקּוֹם לְדַבֵּר . וְכִינן שׁוֹ הָאֲדָם אוֹ הַדַּבֵּר
 מִמִּקּוּמוֹ נִחְמַלֵּא הִיכָף הַמִּקּוֹם מֵאִיר : (גִּדְפָם בְּלִיקוּטֵי הַגֵּרִיא בְּסוּף סֵפֶר יִעֲרָה) :

כִּד הַשְׂכִּינָה סְלִיקָה לְקוּטֵי חַיִּים מִלְּפָנֶיךָ לְגַבְהַת בְּמֵה שִׁדְרִין וְהוֹסַבְתָּן וְלִכְן אֲמוּרִים פְּסוּקֵי דוֹמְמָה .
 וְהַחֲכ"כ וְהַאֲפוּטִים וּמִיּוֹת וּבְרַפִּים . שִׁשְׂרָאֵל חֲכָמִים אוֹ לְנִבְיָיוּ וְהַשְׂכִּינָה סְלִיקָה עַל כְּלָיו
 עַד אִין כִּי כֹף וְעַל זֶה גִּלְמֵר רְבוּת בְּנוֹת עַשׂו חֵיל וְאֵת עַל כֹּלְהָ שֶׁן סְלִיקִין כֹּלָם עִמָּה
 וְהוּא הִיכְלוֹת דְּבִרְכוּת ק"ס . וְיִשְׂרָאֵל קִרְאֵן לֵה לְתַחַת בְּק"ס דְּתִימּוֹת נִבְיָיוּ : (בִּיאִירוֹ לְתִיקוּ'
 ' כִּי א') :

בְּק"ס

אמרי שפר

שער נפתלי

אֲלֵקוּת . וְהֵנָּה הַהֲסַלְכָה הוֹאֵת אֵנוּ רוֹאִים עֲבָדֵי לְהַשִּׁיב
 אֲהָרֵי שְׂכָנֵי עַלְמֵי לְתַדְרַגְתָּ עוֹלָם הַיְצִירָה . וְאֵנוּ
 חֲשִׁינִים שְׂכָל הַפְּעוּלוֹת שֶׁאֵנָּה עוֹבִים אִינוּ מִקְחִינוּ רַק
 עַל יְדֵי הַכֶּסֶף הַנִּכְשֵׁף עַלְמֵי מֵה' יִהְיֶה רַק וְהוּא הַנּוֹתָן
 לֵנוּ כֵה לְעַשׂוֹת הֵיל וְהוּא עַל יְדֵי הַחֲמוּנָה שֶׁאֵנוּ מִלְּמִינִים
 כִּי וּמוֹתָרִים וְחֲכָמִים לְמַעַן עַל כֹּל נְשִׂימָה וְנִשְׂמָה

בְּעֵינֵי הַיְבֻלוֹת דָּק"ס וּבְרִכוּמוֹתֵיהֶם יִהְיֶה רַק כִּינן
 לְשׁוֹן הוֹדֵר בְּקִימָה וּבְכַפֵּץ בִּיאִיר בְּהַחֲכ"כ ר"ס
 ב. וְהֵיל הִיכְלוֹת קְדָשָׁה יוֹרֵר אִור וּבוֹרֵא הַחֶסֶד (וְהַשְׂרָא
 הוֹדֵר לְבַה בְּלִיל כִּינן בִּיאִיר וְחֶסֶד וְהַשְׂרָא כִי הִיכְלוֹ
 זֶה הוּא הֵיכְלוֹ לְבַנְתָּ הַהַשְׂרָא וְכִינן נְהִירוֹ דִּבְרָן טַבֵּא
 שִׁדְרָה

פִּי'וֹ טוֹחַן לֵנוּ כֵה לְפַסוּת כֹּל חֲשִׁבֵנוּ כְּמוֹ שֶׁעוֹלָם הַתְּלָאֲבִים וְהַגְּלָלִים כֹּל חֲשִׁפְתָּם ע"י הַשֶּׁכֶח וְהַזְמַר כְּמוֹ
 שֶׁנֵּא שֶׁחַם בְּכַשְׂתָּן דּוֹם יְעוֹ' וְהֵנָּה הַבְּנִינֵנוּ הוֹאֵת שׁוֹרָה עַלְמֵי כֵה הַיְצִירָה . וְנִשְׂמָתֵינוּ וְנִפְשֵׁנוּ הַעוֹלָמוֹת עַל
 לְתַדְרַגְתָּ הַיְצִירָה שְׂכָל הַנּוֹחַס רַק עַל יְדֵי הַנּוֹחִירוֹת כִּינן . וְהַחֲכ"כ אֵהָנוּ לְרִיבִים לְהַעֲלוֹת רְחוּמֵנוּ וְרוּחַ הַעוֹלָמוֹת
 עַד לְמַעְלָה לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה . וְהוּא כְּשֶׁכִּיבֵר הַבְּרִיאָה שְׂכָלֵת כִּיבְרַגַּם הַשְׂכָּלֵי שֶׁהוּא מְחַדָּשׁ כֹּל יוֹם חַמִּיד מַעֲשֵׂה
 בְּרִאשִׁית וְאִין אֵהָנוּ פְּעִילִים כֹּלָם וְכִינן כֹּל הַעוֹלָמוֹת הוּא רַק שִׁתְּרַחַתָּה לְכֹאֲרָה כִּי שֶׁהַעוֹלָמוֹת פְּעִילִים בְּכַשְׂתָּם
 אֲבָל כִּי חֲשִׁינִים כִּיבְרַגַּם הַשְׂכָּלֵי כִי הַכֹּל מִחַתוֹ ית' וְאִין כֹּס הַחֲשִׁיב וּפְעוּלָה קֵלָה שְׂכָלֵת שִׁשְׂפָה הוּן מִחַתוֹ
 כִּיבְטִיל וְהוּא שֶׁאֵנוּ אֲמוּרִים יוֹרֵר אִור וְכוּרֵא הִיכָף שִׁבְהָ שְׁלוֹם וְכוּרֵא אֵת הַכֹּל יוֹרֵר אִור כִּיעוּרָה וְכִי אִור שֶׁהוּא
 חוֹבֵן . וְכוּרֵא הֶסֶךְ בְּבִרְיאָה וְכִי הֶסֶךְ גְּלַתִי חוֹבֵן כִּי יִכְסֵם דְּרִים בִּיאִיר לְהַשִּׁיב כֹּלָם . כִּינן לְפִי עֵינֵי הַנְּהַגְתָּ
 יוֹדִישְׁנוּ ית' הַכֹּל נִשְׂמָה מִחַתוֹ וְאֵל שִׁיךְ כְּהִירָה . אֲבָל הַכֶּסֶף הַנִּכְשֵׁף לְמַעַן וְכִי לְעוֹלָם הַפְּעִילָה לְרִיבֵי שִׁהִיּוֹ
 מוֹרַכְכֵי חֲכָמֵי הַבְּנִינֵנוּ . מַעֲשֵׂה הַיְצִירָה שֶׁהוּא חוֹבֵן וְהוּא הַנְּהַגְתָּ הַנְּהַגְתָּ ע"י מִלְּאֲכִים וְכוּרֵא . וְכִינן מְחַרְחָה שְׂכָלֵת
 חוֹבֵן הַנְּהַגְתָּ הַיְצִירָה . וְכִינן הַנְּהַגְתָּ יוֹרֵר אִיר שֶׁכֶּסֶף לְמַעַן כְּשֶׁלֶם הַשְׂכִּיבָה וְהוּא עוֹבֵה שְׁלוֹם כִּין אִור וְחוֹבֵךְ כִּינן
 וְהֵנָּה וְהוּא יוֹרֵר אִיר אֵת הַכֹּל כִּי הַדְּנָרִים הַרְעִים כִּי כְּשִׁקוֹן נִחְמֵר וְכוּרֵא רַע . וְהַכֹּל אֲחֵד . וְהוּא ע"י הַבְּרִיאָה
 שִׁהִיא גְּלַתִי חוֹבֵנָה וְהוּא שְׁלוֹם וְחוֹבֵל גַּם עַל הַסֵּא . וְר"ל . וְהֵנָּה הִיכְלוֹת הַבְּרִאשִׁית הוּא הִיכְלוֹ לְבַנְתָּ הַשְׂפִיר . יְכוּר
 וְעִמָּה דְּבִרְיאָה וְכִינן שְׂכָלֵת אִור וְהוּבֵךְ הַחֲכ"כ . וְהֵנָּה כִידוּע . כִי הִיכְלוֹ כוֹלָם מִחַתוֹ יִמְיָה וְשִׁמְלָה וְהַחֲכ"כ כִּיכּוּד
 וְהֵנָּה בְּכַשְׂתָּה כִּינן כְּשֶׁכֶּסֶף . וְאֲחֵר הַחֲאִיר לִרְאֵן וְלְדִים עַלְמֵי בְּרַחֲמִים כִי עַל יְדֵי הַשְׂפִירָה שֶׁכִּי הֵנָּה
 בְּנִחְמָתוֹ ע"י הַכִּידוּ כִידוּע הוּא מֵאִיר לִרְאֵן מִלְּטַת דְּבִרְיאָה הַמְּחַלְכֶת כִּיעוּרָה וְהִילִין לְיִעֲרָה הַס
 הַדְּרִים עַלְמֵי וְהוּא מֵאִיר לֵהֵם בְּרַחֲמִים שֶׁהֵם הַנְּחִירוֹת בְּנִחְמָתוֹ . וְכִינן מְחַדָּשׁ כֹּל יוֹם חַמִּיד מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית .
 פִּי' עַל יְדֵי כוֹס הַגִּטוֹ לְדִיקֵי יְכוּד הֵיכְלוֹ עֵקֶ' כֹּל וְהוּא יוֹסֵר מִחַתוֹ בְּרִאשִׁית כִידוּע כְּמִחְמַלְהָ הַסוּב הַגִּטוֹ הוּא
 אוֹ יוֹרֵא הַכֹּל כִי הוּא מְחַדָּשׁ כֹּל יוֹם מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית פִּי' שְׂכָמוֹ בְּמַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית ית' הוּא כִיבְטִיל עוֹמֵל

תפלת שחרית

תמיד מעשה בראשית: מה רבו מעשיך יהוה. כלם ברחמיך עשית.
מלאה הארץ קנייך: המלך המרום לבדו מאז. המושב והמפאך
והמתנשא מימות עולם. אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו.
אדון עזנו צור משגבנו. מגן ישענו משגב בעידנו: (היכל עצם השמים) אל

ברך

לקושי הגריא

ב"ש וברכותיה שהן שית היכלין הראשונות דבריהם בהן כריעה כח"ש בפ' בראשית
בהיכלות משח"כ בהיכלא שביעאה רזח דרוין בלחישו לית דיוקנא דנופח חמין
ולית חמין אלא רעוחא דלכא לחהכין ולסלקא רעוחא לעילא והוא כחפלה שהוא בלחישו:
(מכ"א כ"ה ב' בהנה"ה):

קוב

שער נפתלי

אמרי שפר

ספירו ראבן טבא נציין לתרין סדרין לסימא ולסאלא
אור וחזק. מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית
בלתו אוננים וגלגלים. בלאה הארץ קנייך וגי'.
המלך הברוכס לבדו סאו סמא קדישא יאהודגיה
כללא דסמא קדישא סלום בתרין שחין (ווי"ל לבדו
סאו כי אוני ח' אומות דרשם הגל' סהוא סילוב ב'
שבות הי"ה ארנ"י. וכן סצמתי ככוונת הארז"ל)
ורא ורא סילוק באיורא ומתנשא סוכות עולם (בסדר
עליית ההכלין): היכלא תניינא אל ברוך גדול דעה
אור

ככל עת ורגע כן הוא עכשיו פוטל ועושה חמש וזהו
מחדש בכל יום מעשה בראשית שלא פעל ופסק רק
מחדש בכל יום מספיו. מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה
עשית מלאה הארץ קנייך הפסוק הזה הוא כמו
חתיבה. מה רבו מעשיך ה' - פי' כיון שהכל מעשיך
ה' ח"כ ח"ד שייך בו כריעה דהיינו פעולות רבות
נפרדות כמו שגמרה לכאורה כמה ההגנות שאינם
הולכים על סדר א' ח"ו אלא כל אחד יש לו דרך מיוחד
סותר לבשגדו כגון ההגנת הטוב והרע וכן ההגנת
הידיעה והבחירה. וע"ז אמר כלם בחכמה עשית. פי'

שעשה ע"י החכמה והבינה שהיא מנבלת את החכמה ומתנוונת אך ומה לעשות ולכן נקראת עשיה עד החכמה.
שמנבלת אותה ולכן מלך החכמה הוא ההגנת הידיעה. שכולל הכלל אבל פי' הבינה שעושה את החכמה כגמול חינו
ניכר רק הגבול וע"ז יש ההגנת הנחירה ובשר ועושה ולכן הבינה היא עולם הכא ולכן מלאה הארץ קנייך
שנתמלאה המלכות הנקראת ארץ משני הקניינים קנה הכמה קנה בינה. ואז המלכות שירדה למטה ביצירה
עולה למעלה ומתייחדת עם היסוד הכל' ועושה יהוד של הוי"ה ואלג"י ומתייחדים שני הקניינים אור הגנוז
ביסוד לדיק שמהדש בכל יום מעשיו והוא עשה היורדת ממות הכמה והוא הוי"ה כידוע. ומתייחד עם המלכות
ששם ה"ג הנמתקת בעשרה וניתן למלכות ושם ההגנת הנחירה האחרית עה"ו כידוע והוא אז שהוא ח'
אחריות הוי"ה ואלג"י והמלכות מתרוממת על ידי זה למעלה והוא המלך הגדול לבדו מאז שהוא היסוד
ובילוב ח' אחריות הוי"ה ואלג"י. התשובה והמפואר הם הוי"ה הכאים מאז"ל כמבאר בנבכת כ"ג בלא היסוד
ושם ביארנו כי מפואר הוא בגוונן מראות הנבואה דבריהם וההתלחס כהיכל הוא כמבאר כוהר פקודי.
והמתנשא מימות עולם הם ר"ק המל' דבריהם המתלכסת ביצירה והיא מתנשא למעלה דבריהם והר"ק נק'
וימים והמלכות עולם נאלה הם ימות עולם. ואח"כ את מודים ומטינים קצת שכל נטרתינו ומשפיע הכל על
ידו והכרך וז"ל אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו שאנו צריכים לרחמים שלו ואין לנו יכולת כלל כי
התה הוא אדון עזנו כי כל העוה שלנו אתה הוא אדון על זה ואין אנוה שטיס כלום בלעדיך וכן צור
משכנינו כו' (ואמר ד' לטוות כנגד ד' אחריות הוי"ה ד' פטרופים אדון המל' כידוע ער ז"ל שהוא שם.
הוי"ה בהכאה ובריטוב כי בריטוב גי' מקו"ס ובהכאה כוה י' פשמים ה' ל'. ה' פ' ו' ל'. ו' פ' ה' ל' גי'
גי' קי' מקו"ס וקי' גי' צור. מן בינה שמנינה כבוד המל' כמ"ס הארז"ל כבוד ג"ס אל ע"ס כפי' מלך
עוזר ומטינים ומגן. משכנ גי' אל סדי גי' משה שהוא היסוד ויפדות או"ל ואח"כ עולין אל היכל
השני היכל עלם האמים והוא הוד דבריהם. והנה כבר ידוע כי היסוד הי"ה אלא כללות ההגנה אשר
ההגנה הוא צה"ת ל"ה הוד דבריהם והגנה והרעב ההשנה והרעב והרעב הכלי רק בדרך כלל כי הכל מאחו ותכרך
ומענה מתהלים. להביי כפרע והנה ראשית ההשנה הוא בהפעלות שהורגנו עד פתח להכין כי אינם מנהים
כלל ולכן נק' ההיכל הוא בפ' פקודי היכל ונהר שמוחיד להם ומאיר שיעיהם של המטינים וירוא נהום שכל מעשיהם
בכה הקביה והוא הפיעל הכל והוא היכל הוד סק' משה שורד למטה ופועה פעולת ההתעויות ולכן אמר כמאן

תפלת שחרית

פ

פְּרוּך גְדוֹל דְּעָה. הַכִּיִן וַפְעַל זְהָרֵי חָמָה. טוֹב יֵצֵר כְּבוֹד לְשִׁמּוֹ.
מְאֻזּוֹת נָחַן סְבִיבוֹת עֵזוֹ. פְּנוֹת צְבָאוֹ קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שְׂרֵי. תְּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקִדְשָׁתוֹ: תַּתְּפַרֵּךְ יְהוָה אֶלְדִּינִי עַר־שִׁבַח מַעֲשֵׂה
יְדִיךָ. וְעַל־מְאֻרֵי־אֹר שְׁעֵשִׂית יִפְאָרְךָ פְּלָה:

תחברך

לקוטי הגר"א

טוֹב יצר כבוד לשמו (כחכב הנאמן מהר"א צט של רבינו בפירוש על התפלה ו"ל) שמעתי
מאבא מארי הנאון וזללה"ה ז"ר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתי וגו' האומנם
שמים ושמי השמים לא יכלוהו הוא כולה בכבוד השפלים שבעולם השפל וכל העולמות
העליונים מחמסים וטהנים מאור ושפע לעולם החחתון בעבור יתנו כבוד לשמו והוה טוב
שאין למעלה ממנו שיצר כבוד לשמו עכ"ל:

עֵינַי מה שכתבנו בענין אשתי בכ"ה ד'מורא): הנה כ"ה הוא כ"ב וג' דיה"ו והוא כנגד
ח"ך וכ"ב אטון. וכ"ה בהיכלות כ"ב נהורין וג' נהורין וכן אל ברוך כו' מספריים
כבוד אל. קדוש (ג') וכן באשתי ג' אשתי וכ"ב אטון ט' וסודם הוא כי הכ"ד הוא כלל
הגוף שידוע שמו"ג ו' פרקין וכן ט"ה ו' פרקין. וכן ח"ת הטולל ויסוד הטולל (כל א' ו')
הרי כ"ד ואשלמות לכ"ה הוא מל' של כל אי"א נקודה האמצעית: (וזהר ח"ב קל"ט ע"ב
בניאורו):

בהיכלא

אמרי שפר

שער נפתלי

אור שני אל (וזהו אל ברוך והוא בטובה בריבול ב'.
וגם אל ברוך גדול דעה נ"י אור שני אל עם נ'
תיבות) דבילוי ריין דאטון וצדין דאלפא בוחא (מ')
שאין יוצא מכל אות רק תיבת אבת אל ברוך בו
סמ"כ בשבת שיתא מכל אמת נבט תיבות כמו
אל ארון על כל הבעקים ברוך וסבורך בני כל יבשה
(כו') הבא אינון דקאמרי קדוש וברוך והבא איהו
קדושה וברוך כבוד ה': הבלא

הפעולה כשמה על ידו ואשילו והרי התה התועלת בעולם נשחית על ידו ופניו והרי חמה ע' מה שכתבנו
לשיל בענין נרכת הטון ליעף כה ובענין הקדושת. טוב יצר כבוד לשמו ט'. טוב הוא היסוד ה"ל
ששט נטו כגו' הוא יצר כבוד לשמו שתקבל שפת השפע מהכמה שבה ל"ב נתיבות ג' כבוד. והשפה
מתליצת כיסוד כדי לזון למלכות הנקראת שמו. ואח"כ מאורות נחן כביטת שמו כי בכריאה מתגלים
המאורות שהם כביטת המלכות הנקראת שמו ויחן שמו למלו' שפת נכחו קדושים רוממי שדי הם נכחות
הקדושים שהם כביכל ה"ל והם עומדים כהרצב פיעת כמטאר כביכלות ונקיאר היכלות לרבינו. והם
האופנים וההיות כמטאר הם והם מרותמים לשדי שהוא יסוד ה"ל שחמט בא השפע כ"ל. והם תמיד
מספרים כבוד אל וקדושתו הייט שאומרים קדוש קדוש וברוך כבוד וזהו כבוד אל וקדושתו. והנה כהאי
היכלא סלקין נכמתין ומתלבטין בלסטין לפי מפניהם וים סונסין הם צנהר דיטר ומיחוקקין הם ולמחר
כנקר מתהדקין ומחריין סיהר וים שטלין חוקף חנהר דיטר והתלככת בלכוכא ושילה למיכלא ומקריב
הזוה וקיימא חדיר כל יומין קתי עתיק יומין כמטאר כוזהר שקודי כהאי היכלא פ"ש. והענין כי עד
שה היתה הנשמה רגילה כהרצבים התעוים דיצירה ועסיה. שהם הרצבים מפנינו טוה"ו כי אש' הליצה
סיבת לטוה"ו כי הם התלמיים החמוטים על פנינו טוה"ו כידוע. אהנס כשולם הנריאה מתהלל הנשמה
להתפשט מהרצבותיה אלה. כדי לזא אל הרצבה שלילית והרצבת הנשמה לפי התורה. ולכן נרדך כה
אהר סיפודי את הנשמה הרצבלה וכל ההרצבות והרצבותיה הקודמת יסירו ממנה. ואחרא נקיה כמו
כנכרחת. והנה הנח היה נקרא נהר דיטר כשמו שהאם הפריד את הרצבת היסודות. וכל אהר יכא על
הקדו כמו כן כאן יפרד החט הרצבת הנשמת וההכלל בין הנשמות לפי הנשמה כשמו"ו הם הלבו כדרכך

ה'

תפלת שחרית

תִּתְבַרַךְ צִירְנוּ מִלִּבְנוּ וּגְאֹלְנוּ בְּזֵרַא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד
 מִלִּבְנוּ יוֹצֵר מִשְׁרָתִים וְאֲשֶׁר מִשְׁרָתֵינוּ כָּלֵם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם
 וּמִשְׁמִיעִים בִּירְאָה יַחַד בְּקוֹל דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם: כָּלֵם
 אֲהוּבִים כָּלֵם בְּרוּרִים כָּלֵם גְּבוּרִים וְכָלֵם עֲשִׂים בְּאֵימָה וּבִירְאָה רִצּוֹן
 קוֹנֵם וְכָלֵם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בְּקִדְשָׁה וּבִמְהֵרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה
 וּמְבָרְכִים וּמִשְׂבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמְעֲרִיצִים וּמְקַדְּשִׁים וּמְמַלְכִים:
 אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמְּלַךְ הַגָּדוֹל הַנּוֹרָא וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא: וְכָלֵם
 מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה טוֹה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָוֶה.
 לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצֵרֵם בְּנִתְחַדְרוֹת בְּשֵׁפֶת בְּרוּרָה וּבְנִעֻמָּה קְדוֹשָׁה כָּלֵם
 בְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בִּירְאָה:

יהוד אובר קדוש בטעמים נקרא בתורה

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא כֹחַ הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

והאופנים

לקובי הנריא

בהיבלא תעניא כד אחליל רוחא ברומא רחמן ובעט דא ברא לאהכללא כחדא כבדא
 חוטין שלטין דאחמקן על עלמא דאטין שרפים דסיח נדפין דמקדשי למאריהון
 הלח זמנין בינמא. וכן דמקדשין עם ישראל בחפילת זור ובהפלת י"ח שמרית ומנחה אבל
 קדושת זבא לזיון היא הוספת קדושה לנו על המלאכים ולכן אומרים בלבון הרנוס: (זוהר
 ח"ב רמ"ו סוף ע"א):

קדוש קדוש קדוש הן ג' ימים ההתחומים (נה"י) שבתן ג"כ ג' גונוין. ויוסף (יסוד)

גליב

אברי שפר

ה' ואמונתם היתה הוקה כמו שקבלנו מהו"ל רק מחמת חובו לא ה' יכול לקבוע בחוק וב"י נהר דעור שהוא
 הפה המפריד מעליו הרגעת החושים בכל יבא למדרגתו אמנם מי שכל ימיו לא פלגה דעתו רק על מה
 שעניו רואות והלך במראה עיניו ולא הבדיל בהרגשות עליונות. אף אם לא עבר בשלש נפש על מצות ה'
 מ"מ בטוהו לפעול ענהר דעור היל"ל כה המפריד לא וכל לבא חוקף למדרגתו כי זריך שיהיה נבלה בתוך
 הנהר דעור כי הלא כל כמות הנפשי בטוהו ה' קטן שבקטנים ה' חסוק בהרגשת הנופשים עד שה' בכל
 כחה ולכן נפרק כי הנהר דעור אף כבקר מההדשים כבוד הדשים לנקרים כאשר יתבאר לקמן בטוהו ה' היל"ל
 זכות כבוד ההסד. וז"ל יוצר משרתים ואשר משרתיו טלם עומדים ברום טלם והן שני מיני משרתים היל"ל
 המשרתים והנשמות שההדשים בכל יום והקטנים. טלם מחמישים דברי אליקים היים שהיא הניעה
 המתפשטת עד הוד טדוע ולכן אמר בן דבייל הוד: ואמר כלס אהובים כלס ברווים כלס נטוויס ידוע כי
 הברויה מתברר אה"כ בשלם התיקון. והם אהובים פי' שלם פעולתם באהדות והינה ואהבה לא כמו שהיא/
 בשולם החבו שהפעולות נעשו כל אחד כפני עצמו בלי נטיה להושלת הפעולה הנאה. ועוד כבר הם ברווים
 שנבררו מן הרע והין כחה רק טוב. וכלס נטוויס לעמוד כפרך בלא יבטע כחה הרע והוא במחיים שכלס
 עושים בלימה וכיראה רטון קוים דהיינו שלם הפעולות שששים הם יודעים שאין זה פעולתם כלל רק רשיו
 ועושים בלימה וכיראה פן ה' יעלה שכן פסיל טיראה ה' שששים כעלמס כמעט מן המעט: וכלס
 פומחים את פיהם בקדושה ובטהרה היינו כעשה כחה פומחה את פיהם לומר טיריה נס זאת הפעולה
 מרניבים כעלמס שנס זה הכה אינו כעשה רק כעשה כחה פומחה את פיהם לומר טיריה נס זאת הפעולה
 היטיהם לומר טיריה וזה קרא קדושה. אף העיון הוד וההרגשה הנוכרת לפעמים וכל להתעורר כחה
 דברים זרים להנשים ה' את האלקות המה' אותם וקדושה לזה אמר וכטהרה כלי מחשבות והרגשות
 היטיה. ולכן אמרו קדוש קדוש טו' מלא כל הארץ כבודו אה"ס. שהוא קדוש ומובדל מכל מ"מ מלא כל

הארץ

והאופנים והיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמית שרפים לעמיתם משבחים ואומרים :

יהי יסוד בטחום .

ברוך פבוד יהוה במקומו :

(היכל טנה) לאל ברוך נעימות יתנו . למלך אל חי וקים זמירות יאמרו ותשבחות ישמיעו . פי הוא לבהו פועל גבורות עשה חדשות בעל מלחמות וזרע צדקות מצמיח ישועות בורא רפואות נזרא

ההלוח

לקוטי הנרא

לניב לון בארעא (מלכות) והן ג' אלפין דשמיא מפרש יו"ד ה"א וז"ו ה"א (ה' לבאות דא יסוד שבו מהקבלין ונכללן מה שבנו"ה שנק' לבאות) מלא כל הארץ כבודו הוא מה שבנו"ה במלכות ארעא דלניב לון יוסף חזן שלם גיונין דאבהן : (ע' תמ"ו פ"ו א' ובפ' בראשית י"ח ב') :

כבר אהרע לעיל כי אופנים וחיות מהחברים עם השרפים ועולים ואומרים קדוש וברוך וישראל או חברים להם : (ע' בחוקנים כ"א א') :

ב"ד אהוין דאורייתא בהון ברוך כבוד ה' ממקומו שהוא ה"ה ב"ך י"ם ויס הוא ג"כ בניקודין ואהוין דבינה י"ם גש"ב : (ס"ע קל"א א') :

שלשה של ק"ס . הן ג' (אחת) יולר כנגד יתחק שבלידהו טימוספו האורות כמ"ס במ"ר (ונ"ל לכן כ"ס ברכה יולר הוא היכל זכות שהוא היכל דילחוק) . אהבה דאברהם אהבי . אחת בעקב (נ"ל כי שם היכל הלפין שהוא דיעקב כידוע) תהן אחת ליעקב והן מרכבה לנ"ר : (עכ"ל בהדרת קודם) :

זורע לזכות מלמית יבשות עי' . האב מוריע טפה שהוא כלל האדם הטולד ואח"כ

במע

אברי שפר

שער נפתלי

היכלא תלימאה לאל ברוך נעימות יהו : הארץ כטרו כי תמלא אח כל והכל נעבה על ידו . ואחרים ברוך כבוד ה' תמקומו שאע"פ שאלא כל היכלא

הארץ כטרו מ"ה הוא נסתר כהשתייט והיא ברוך תמקומו הנלתי חובני לו : ואח"כ נכנסים כהיכל עינה שהוא היכל נח ואחר נעימות יתו של שם הכתוב נעימות ביתיק נח כי כאן היכל נח . וכאן עיקר ההשנה וההרגש שמתחיל התהוותם להדרתם להרגש של זה השולם כידוע כי נח והוד שיהם הם הטייטס בכל עולם ועולם לעולם שלמה דהיינו שהשולם הוא חנינה מדרגתו ותחתיה באופן שיוכלו להתחיות וקבלו וההכלל בין נח ליהו הוא כי הוד הוא התדמות העליון לתחתון והשכלתו אח עלתו לתדונה התחתון להנהיגו לתחתון בכל אבר יפה . ונח הוא התדמות התחתון לעליון דהיינו שמשלה אח התחתון למדרגתו קרובה לעליון וזהו עיקר הגהות ולכן נקרא נחתי וגם משלהו לנחתיים נגד התדונה התחתונה ולכן נקרא משלה וההוד נק' חסה וזהו לאל ברוך שהוא היסוד העליון המשפיע להם הדעת כזה להביי נעימות השולם העליון שהוא הושיעית והשעטני הופלא שאין לתעלה מחט ולכן גורמים שנס לתעלה כיבוד העליון יתגלה טעם העליון כידוע . וכן לתוך אל הי וקים דהיינו שגורמים על ידו זה התגלות טעם העליון היסוד ומלכותו שזהו מלך אל הי גורמים להם התגלות ה"ה וה"ג שהם זמירות ותשכחות כמו שכתאר כפי' ברוך שאחר לעיל . ואחר אלל ומדרות שהם נטרות יאחרו ואלל תשכחות הפדים יתמיט . כי הנטרות נוליס וההדרים מטובים וכדבר מכובה צריך להבטיח ולנלות ואכמ"ל : והנה עיקר התגלות ככאן הוא התמלה ובהוא התגלה ככל זד כנ"ל . ולכן אחר כי הוא לבדו שועל נטרות כי כל הדינין שנעולם שכל מוד הנטרות הוא הפועל ולא זולתו כלל . וזה כנגד פתחא תלימאה דהאי היכלא ושם כל הדינין כמטאר בויהר פקודי דהאי היכלא . פשה הדעות נגד מה שנתחדש ככאן

הנה

תפלת שחרית

תְּהִי־זוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת (היכל זכות) הַמְּחַדֵּשׁ בְּבוֹבוֹ בְּכָל־יְוֹם תְּמִיד מִעֲשֵׂה

בראשית

לקוטי הגרי"א

במעשי אמו נפרטים לפי לורך האיברים . וכן זורע לדקות כ"ל שהקב"ה זורע לדקות הלדק
 שהם הכלל והח"כ מלמח יצועות מן הלדקים הג"ל : (ביאורו לשה"ש ג' פ' י"א) :
המחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית כי בכל יום נבראין מלאכי השרה מנהר דיעור
 וזעלין שנאמר חרשים לצקרים רצה אמונתך ונהר דיעור הוא זביכל ד'
 כספורה דגבורה ולכן אינורים המחדש זעונו בכל יום תמיד מעשה בראשית ואמר לעושה
 חורים גדולים שבשמש מחדש ג"כ בכל יום מעשה בראשית שזכל לילה נכזה חורו ואיני
 מאיר ובצקר מחדש כמ"ש בצקרי ר"א (פנ"ח) ואמרו בזוהר ח"ב ר"ם [מאן דאיוב לחיים
 מחדש כמלקדמין לאחקיימא בעלמא בנהורא דימינא דאקרי אל] ולכן אמר לעושה חורים
 גדולים כי לעולם חסדו זסט' דחסד : (ביאורו להיכלות פקודי רמ"ז ע"א) :

תריין רוחין איח זביכלא חמישה רוחא דברקא דאפיק חד חיותא וכל איטן גהורין
 וזכו רוח הראשון עם כל הילויו . רוחא-חרחא-הנהיר מני' דאקרי רוחא מלהבא
 כו' והאז איבו להבז החרב הממהפכה ואלין איטן גהורין דלסער שמאלא . כי בהוא היכלא
 דאיבו היכל הזהב יניא כלל שמאלא זימינא וכן זביכל זכות אתכללו ימינא זשמאלא ולכן
 שם כבוד הפתחים זפתחדרוס זשזביכל זכות מנונה זהיר"ל וכן ע"ז גהורין דסער ינינא ושאר
 דברים שם ואלין גהורין דלסער שמאלא אפיקו חד חיותא חדרא דקיימא על ד' דלא קיימי בקומייהו
 חרי זימינא וחרי זשמאלא וכן לא קיימי בקומייהו זנין שהן מלהבז החרב הממהפכה כ"ל והוא
 כ"ל זסט' דשמאלא דהאי היכלא והוא זסט' דטק' שהיא שמאלא וכד אתכליל האי חיותא דסער
 דשמאלא בזיותא קדומה זוהר הג"ל דכסער ימינא והן דכר וטקבא והן שני נגדיים ומזו
 הקיפא

שער נפתלי

אמרי שפר

דזבלא רביעאה המחדש בבובו בכל יום חסדי
 כעשה בראשית בנין דהבא מתגלגלין
 גהורין ודינין דקלא (פי' שהוא היכל זכות) כאן
 דאיבו לחיים בהחדש כמלקדמין לאחקיימא כמלא
 בהורא דימינא דאקרי אל בדאבון:
 היכלא

הכנה הדשה ונילוו חור העליון מה שלא הנינו עד
 כה . וכלל פשט עיי"ז כה העליון המתגלה מתגלגל
 הדיוט שלמטה . והוא על ידי רוח עונה דאיבו
 בהאי היכלא דמעטר לגמתיין כזיו יקר והוא ההכנה
 הג"ל פ' בזוהר שם . בעל מלהמות פ' זוהר שם רמ"ט
 ז' דכס בהאי היכלא חרשב אינטיס קיימין לארשב
 כערי עלמא ואיטן ממין פל כל הילי שמיא חניתי קרבא ע"ס הי"ט . זורע לדקות פ' כדק רנ"א ח' כי שם
 איבא תמונא יהיר"ל דקיימא על כל איטן דהייבי על חכני כד"א חבדי חכיל אל דל והקב"ה זורע
 אחון לדקות והח"כ זיום רעה יתלטהו ה' כי זימא דבריא דינא על פלחא זבתויב מני' וזוה תמיח זכות
 והנה כפתחה רזעאה דהאי היכל שם תמונה פד"ל והוא קיימא על כל איטן אסותין דעלמא ולכן איני
 אמורים בירא רשיות כי הכל מאח ה' ית' . והח"כ אמר גירא תגלית אדון הנפלאות שהוא היצור כל
 המדרגות טורח הוא הפארה כידוע והוא מההדר עם שני ההלוח זינה ומלטת (כמ"ס הארז"ל כטונת זינא
 ההלות דקודס שפ"ט) . אדון הנפלאות היא מלכות עם עלמות שלמטה עיי' ל' פלאות כידוע וכן כאן הוא
 היצור הנבירה עד היכל הכניסי זינה ועד המלכות היורדת כזירה והתלכנת בהם כידוע : והח"כ זכנסיין
 זביכל זכות שהיא היכל הנצורה דנבירה . והנה העליה הוהת הוא להניע כהרנש השמה הרבנה זמית
 פל ענין המצות זכות והיב : אך הם זאמח זכות גדול-לשני המצות וכן להיך אשר פד-כה לא ה' ר"ן
 כדרך המצות והוא זכנסיין כהרנש זכות גדול-לשני המצות וכן להיך אשר פד-כה לא ה' ר"ן
 הנה שם בהאי היכלא חבד כי בכל יומא מחדשין מלאכים מנהר דיעור וזוה-החדש כסובו בכל יום תמיד
 מעשה בראשית . וע' בליקוטי הגרי"א שהבאתי :

מיוזי רביע שנתהס החדש ככל יום מעשה בראשית נכנה חורו ככל לילה ובצקר מחדש . השנין כבוד
 מה שאמרו רז"ל כי שהש עולה כלילה למעלה מניעת הקיפא . והוא מטאר אלני' כמקום אחר כשה"י
 בלריות

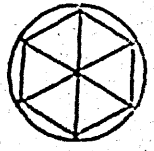
הקפ"ח להחללותו דא דהא נפקא חד נילולא מלהטא חזיר דלא אהדנך לעלמין מבוס
 שילא חשטי פערין מסט' להט' ולכן הוא מלהטא . ומסט' רימינא הוא חזיר דלא אהדנך
 לעלמין דכל מסערא רימינא הוא בקיומא חזיר כידוע והאי נילולא רביע וחזיל אבחרת
 דאינן נילויין (שהן נילויין דנפקין מחימתא דשמאלא הנ"ל באהכללותא דב' דקיימתא עליהון)
 ועבדין שלימותא בעלמא . ועד דלא מסיימו מהדעבי שהן מסערא דשמאלא . וההוא נילולא
 בעש בהון וגזיר לון ואהדנךן כמלקדמין כו' ואהדנךן כמלקדמין בנין דההוא נילולא כליל
 מכלא והענין כי הנילולא הוא ממינס . מסערא דשמאלא ג"כ . לכן נהיר לון ומחדשין ולפי
 שהא ג"כ מסערא רימינא לכן מהחדשין ממנו שהוא כערא דחיים והנה ענין אהדעכותא
 הוא לפי שהן מסערא דשמאלא דלית לון קיומא חזיר בסוד עלמין קדמאין דמיחו וכל
 הענין דהס הוא ג"כ כאן שמקודם עד פלא נחמברו הני שני רוחין גפקו נילויין מסערא
 דשמאלא ויקין ומיחו שהן בסט' דטקבא לכד . כמו בעלמין קדמאין דמיחו דנפקו בסט'
 דטק' כח"ס בא"ר ואח"כ שנתון בדבר וטק' שהן ב' ריחין וגפקו נילולא הקיפא דבעש ואפיך
 כמיש בא"ר . כן כאן מהקיפו דאהכללותא נפיק ההוא נילולא מלהטא ובעש כו' ומחדשין כו'
 ח"ס שמוזס בכל יום חמיר מעשה בראשית כי הב' נילויין (הן דנפקין מחימתא דשמאלא כנ"ל) הן
 דו"ג שמים והאן (ובשגיהא ה') הכיטול ואהדעכו כמו בעלמין קדמאין דו' מלבין קדמאין מדכורא
 מיחו וטקבא אהדעכלא כמו כן כאן) מדכורא מיחו וטקבא אהדעכלא עד דהאי נילולא מהדס
 לוהס . והב' נילויין הנ"ל הן שמים והאן שזינס הראשון ואח"כ והאן היסא תהו כו'
 שמהין . דכורא מיח שהוא מלבין קדמאין וטקבא אהדעכלא והן ב' נילויין הנ"ל . ואח"כ
 אהדנךן בדבר וטקבא אלו ב' הרוחין ויאמר אלקים יהי אור כו' שהן דבר וטקבא כח"ס
 בס"ד . ונפיק ההוא נילולא ומחדשין ואחכסמו . והוא המחדס בכל יום חמיר מעשה בראשית

שכל

אברי שפר

באריטא ובאן דבר נקריה כי ריקס כח החכדיל ומכסה את ההבנה השלושה כלא יתגלה בתחומים .
 והבנת כח כח ההבנה כתבס חן החשט מה שיש להשיג לתבנה השלושה עליונה ומהו בא היוו והאור פ"ס
 הכמת אדם חזיר פניו וזוה באחרו יארס נדבצת כנינה ובהכלל פי' שפיקר יצירתו ומיחותו הוא הדעה
 והכל ומהו בא אורה לשלם . והאור הם המתבטאים שהם מאירים מהמת ידועתם מהחוס השליון שחודדע
 להם . ומתכללים הלקים מהם אלה הראויים לזה ושלויים להבנה השלושה כשטן כן עוהי ועלייתם לתפלה
 מהרקים כי הרקים הוא החכדיל ומכסה את ההבנה השלושה . והם השניו ומתא' שעלו על ידי הבנתם
 לתפלה מיפנת הרקים . והנה הבנתם יש לה אור וערתק והערתק מקיף את האור הכל האור בכל חופק ואופק
 מההדס אור ויורד לתפלה שהוא ההבנה להראויים להשיג את ההבנה השלושה ולהתכשל ולעלות לתפלה בסוד
 הקרבנות ככל יום וכלילה נגהר האיר כי לתפלה אינם מאירים כמו שהנוראים לתפלה אינם מאירים במקומם
 רק כמת עלייתם כן לתפלה אחרי שכלאו תדברנה השלושה אינם מאירים עד שישלו עוד תדברנה יותר נבזה .
 ולתאר צריך סוד הבנה הדעה להראויים לקבל ההבנה ולשלוח לתפלה והכל נעשה על ידי הבנתם והוא שמהדס
 בכל יום חמיר . וב' ח"ס כשטן הקרבנות והכן זה היטב כי קרימיו :

ב"י רבינו בעלמין קדמאין דמיחו חוס דנפקין בסט' דטק' . ואח"כ נפקט בסט' דדבר וטק' ואחיקיימו . פי'
 ח"ס רבינו בסוד"ש"ק כי כשולם התהו נפקי ח"ס כל ח' דקמתהלות כבו ואח"כ כתיקין יתחבף' הספירות
 ככל אחד הענין כי ידוע כי החלטת היא חמרכו באשרי ככר ביארנו (לפיל כאו יסוד) כי ככל טיעול יש שבה
 חמרכים אשר דקדקם בחרכו ותיבכתם כשעול ובכפת ללשות החמרכים כרוחב הני קימר השיעול והס כנגד ו"ס
 ותלפוט כזה
 וכוונתם על
 וכלל הקימות
 הוא החלטות
 הנא על ידי
 של התכלית

שם יש כח הכתיבה לתחומים . וכבר אהדנך לשל כי הכלי הוא היעלה כידו לשמות כרעוט . ולכן באין כרעוט
 ככבר ושונס . נמת' ושלוחו לשמות כזה חלוי בתחומים שכל ידי כתיבתם לשיב יתי' כישלוחו ליתן ככר ומתמת
 כמתהלות

תפלת שחרית

בראשית: פאמור לעשיה אזרים גדלים פי לעולם חסדו: אור חדש
על ציון תאיר ונזפה כלנו מהרה לאורו. פרוך אמה יהיה
יצר המאורות:

(היכל אהבה) אהבה רבה אהבתנו יהיה אלהינו המלה גדולה ויתרה

חבלה

לקוטי הגר"א

שכל הנאמר בפ' בראשית הקב"ה מחדש בכל יום חמור. וז"ס מ"א נס"ר והאחרב כלל
בחריסר שעתי הוא כננים עשר שעוה של הנו' שהיא האבטולא והוא כננים עשר שעוה הלילה.
ויאמר אלקים יהי אור כו' בבקר מהחדשים כסוד חדשים לבקרים כידוע. ולכן אומרים בשחרית
בברכות וילך אור הנוחדש בטובו כו' כאמור לעושה אוריים כו' וכתש"ל כדמורין בדרך מ"ס וכד אהא
לפרא כלבו מחדשין: (ביאורו להיכלות בראשית מ"ד ז'):
אור חדש על ליון תאיר. כי אור הוא אהבה והוא נכלל בהרין סטרין יהי אור בחדס ויהי אור
בגבורה. וחס"כ וירא אלקים את האור כי טוב שנגנו האור בלדיק ללדיקים לעתיד לבא שאין
אהבה שלמה בכל רק לעת"ל ועשיו רק טובלות ממנה כת"ס לית דבקותא כההיא דבקותא
כי עין בעין יראו כו' קומי אוריכו' וע"ז מבקשין אור חדש על כו' (שיחלה אור הגטו בלדיק
שיהי' אהבה שלמה דבקות גמור): (ביאורו להק' הוהר י"ב א')

סוד היראה הוא בפסוקי דמזרה ואהבה הוא באהבה רבה ויהוד בק"ש כו': (ביאורו
להק' הוהר י"ב ז').

ב"ש אהבה זועה כמלכות כידוע אבל אהבה רבה הוא ב"א בחדס: (שם י"א ז').
החפלה

אברי שפר

שער נפתלי

שהחלית ה' כל אחד מהנהנות פוסה כעני עלמו כעני
הנהנות למטה בשלמות פי' שהיכולת אינו כביכול
ידו כי חס ידיו פעלי כהנהנה והמלכות הכללי לא הו'
שם בשלם התהו כי המלכות הכללי אינו אלא קצה
המלכות שכלל הו' אקדמיית היתקן התכליתים מכל ההנהנה
ומתחת ששולט התהו ה' התכליתים בכל ההנהנות
בעלמם וקטן התכליתים לא ה' ולכן וארשא אחכשלת.
אמנם בשלם התיקון נא ג"כ שם ההנהנה בכל הו' אק'
לכד התכלית דהייט ההנהנה כיוסר לפי ההנהנה הריכס
לא לפי התכלית אלא בת"מ נס מהתכלית אינו ינא.
ולכן נתקיים ההנהנה האות ולא נחשול. והתכליתים
מכל ההנהנות נתקשרו יחד ומתילת נחקיימה נס התלכות
כי אחרי שהנהנה מקיימת וצ"ק ננס התכלית יהי' עומד
וחשמר שלא תלא ההנהנה מהתכלית והנהנה כומרת
את התכלית. ויש שני חלקים בהתכלית אחד השומר
אח ההנהנה שיחנהג לפי ההנהנה התכליתית. והשנית
הוא הנהנה והיטלת על השמר וישנן והוא צ"ק לירד
כתחומים בעלי כהירה ולכן יש שני כהיטת מלכות א'
הדטוק כאלילות וא' היורדת כנ"ס. והכן זה מחד כי

היכלא הכסאה היכלא דא דאקרי אהבת עולם
(לפי נוסח האשכנזים הוא אהבה רבה)
דכאן היכל אהבה) ורא איהו משיבו דהיכותא
דאקרי אהבה ורא הוא אהבת עולם (לנוסח אשכנז
אהבה רבה) אהבתו ה' אלקינו ברוך א"י הבורח
בעשו ישראל באהבה ברוא דאל סדו (ע' בפ'
פקודי כי זה היכל נק' אל סדו והוא גי' כסה
יכרות דאר"א דלא כתפריין): היכלא הנהנה
אכת ויצוב ונטון וקיס. ובעיני דלא לאספקא בין
היכלין אליון לאליון דהא במשיבו דעלותא ורעותא
כתחבראן כחורא ואתקראן אליון באליון ברוא דכסאן
קדישין דשליטין בכל חד וחד: היכלא שביעאה
ארני שפתי חפתח רוח דרוין בלתיבו ולא אשחבס
קלא. (פי' השלה בלתי) הבא איהו רעותא דלבא
לאהבונא ולסלקא רעותא כתחא לעילא עד אין
סוף כו' ולבחר סעילא לתתא לאשכנא כוכאן
בכלהו עלמין כפקורא דהיי דאיהו היכלא שביעאה
עילאהכו. (עכ"ל הוהר בביאור קצה):
ס"ח

קרתו: — והנה חס"כ בנרכת אהבה רבה עולים
אהבה של הנשמות השכליות שנה יש הדבקות והוא
שהיא שחוחו של הקב"ה וידעה אלקותו ע"ז משיגים אהבה דבקות והוא מנלה כחורו מרוב אהבתו אל
הנשמות נחת ישראל בשלם הנראה:

המלת עלינו : אבינו מלפנינו בעבוד אבותינו שפמחו בקד ותלמדנו
 חקי חיים פן תחננו ותלמדנו : אבינו האב הרחמן המרחם רחם עלינו
 ותן בלבנו להבין ולהשפיר לשמע וללמוד ולשמר ולעשה
 ולקיים את פלדברי תלמוד תורתך באהבה : והאר עינינו בתורתך
 ודבק לבנו במצותיך ויחד ללבנו לאהבה וליראה שמך ולא יבוש
 לעולם ועד : פי בשם קדשך הגדל והנורא פמחנו נגילה ונשמחה
 בישועתך : והביאנו לשלום מארבע פנפות הארץ ותולכנו קוממיות
 לארצנו : פי אל פועל ישועות אתה ובנו בחרת מכלעים ולשון
 וקרבנות לשמך הגדול סלה באמת . להודות לך ולירדה באהבה :
 ברוך אתה יהוה הבורר פעמו ישראל באהבה :

שמע

לקוטי הגרא

התפלה נחלקה לז' בקרבנות לדבאה גרמי' והם ח"י חוליות שבסדרה שהוא גופא' ואח"כ
 בפסוקי דמזרה נגד עולם המלאכים נגד ח"י אוברות במומור הכו לה' בני
 אלס שהם המלאכים . אח"כ זרכה יולר כנגד ח"י אוברות בק"ש . והתפלה כוללת כל
 העולמות שהיא אל'י' כוללת ז"ע לכן יש זה ח"י זרכות נגד כל העולמות שהתח' .
 וזרק שהוא יסור כליל מנוס ומי"ח אוברות כהתפלה (הג"ה הרמ"ס . וכן בכל חלקי התפלה
 יש ח"י כי כהלק א' שהוא עולם עשיה יש ח"י זרכות מן העוהן לשטוי זינה ע"ס זכ"ח
 כמ"ס הארז"ל ח"כ בפסד"ו ח"י אוברות זיהי כבוד ח"ג יולר ח"י אוברות בק"ש :
 (ביאורו לת"ג זכ"ה ז') :

ידוע כבוד יהוד שמע ישראל וכשכמל"ו שמקודס לריך לחבר סיה דידי' זיהוד וכן זיהוד
 כבוד ה' אחד ובטו אחד והח"כ לחברס יחד : (אד"ח ויקרא כ"ג כבוד הרגלים) :

סדר היחוד . כי מסערא דשמאלא קשיר לשכינה עם קב"ה בתפלין זיד דלעון כדדועה
 שמאלא . ומסערא דימינא סוי לה כהרה על רישי' הפלין דריבא כי כשמאלא שם
 קסוד הכל מסע' דימינא סוי לה כהראש'סס איט קשיר רק כהר הפלין ולכן החילה הפלין של יד
 דסדר היחוד הוא החלה מזד שמאל כהתפלה החת לראשי' (ואח"כ) וימיט תחבקי ואח"כ
 כטופא וזה ק"ס עד"ח כידוע כו' ואח"כ התפלה במל' ד' אותיות הוי"ה : (ה"ה ט"ז ה') :
בת"ת שמים נללי כל הו"ק והוא זיהודא דבמע ישראל : (היכלות כראשית מ"ה א') :

נפש נגד הפלין של יד וזוח נגד ק"ס . וכן לזית והפלין וק"ס כנגד חנ"ה לזית מימין
 כנא' והוכן כהסד ותפלין זיד כשמאל כידוע וק"ס כעד"ח' (ביאורו לחי' ח"ו י"ח א') :
תיקון התפלה הוא כך כפד"ו סליקה כשרין והוכבחו לנזי א"ס ואח"כ קראן לה
 ישראל לתת דחיות לנזייהו בק"ס ובתפלת י"ח נחתה סאו הוא יחודא דילי'
 ועתיחה מליא מכל עבין : (שם ה' י' כ"א א') :

סדר היחוד החלה לריך למקטט לה כקבועהא (והן הורה ומלות וכן התפלין) ואח"כ למקרא
 לישראל בעלה בק"ס ואח"כ ליחודא לכו כהתפלה . והקריאה דק"ס הוא בקול והיחוד
 התפלה כחשאי כי בק"ס החמר כחיוון ואשמע את קול כנפיהס כו' אמנס חטורא דחרין
 שמתן לריכה כחשאי (כי כמה התפלה) החן קול דממה דקה וז"ס חשמ"ל פתיס חסות
 ועתיס ממללת וזהו קול ודבור וקול דא הוי"ה ודבור דא אדני וכזונא דמחידין קול ודבור
 כחא

תפלת שחרית

שְׁמוֹעַ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד :

פְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

ואהבת

לקוטי הגר"א

ליקוטים מהגר"א ע"פ פשוט

כחלל דאיען יאהוונה"י או חסות כו' והנה
(בשם ק"ס) הקול הולך מת"ס בין ט"ה דרך
יסוד אל המל' והו' נקרא שהקול הולך לדבור
והח"כ בשעה היחוד נכלל קול בדבור ה'
(שהוא קול) בתיכ"ל (הדני דבור) קדשו ולא
נשמע אלל הדבור בלבד והדבור בעלמו הוא
בחסאי : (הל"ח פ"א ב') :

יְהוָה הק"ס בח"ה וקראן לישראל בעלה
והושמע ישראל והנה הדעה הוא הגהר
שמחפשי כלל ו"ק בו' ליטרות וכן במש"ט כלל
סיה תיבין דיחודה וכן הגהר שהוא יחודה
דכלל והוא המיוחד בין שני הדי"ן כי כלל ה' ה'
(כזה ד) הגהר והיעין דנקים אל בני קלוטו דעד"ה
שכן בו ח"י ברכאן : (המ"ב פ"ד ב') :

בְּמִטְעַ עלי' המור כי עוף השמים יולך לה הקול דק"ס . כלל סיה יומין דחול ושליט
עליהו ונטיל הוא קול ופרח ב' עד עד"ה דלחיו קול ה' והוא עוף השמים
דגה' דשמים ת"ה והוא קול וכן ק"ס דרנ"י . וכד חיבו מש"ט סליק וגחיה והוא בק"ס
והפלה מלחכי חלקים סלקין וגחתינ עמי' דהוא כלל לון ועולין ויודין עמו וע"י הלוחה עולה
נוט"ט למעלה להולך הקול דק"ס ועמי' סלקין המלאכים וכן גחתינ . וללוחה חיבו סולם
וכן מש"ט הוא סולם דע"י סלקין וגחתינ (חמ"ה) :

שְׁוִיִּשְׁנָה עילאה שכינתא עילאה חיבי ק"ס דשחרית. ושושנה הגיניא ק"ס דערצית שכינתא
התאה דח לינינא ודח לשמאלה והוא לזה ורחל דו"ג דבה (כמ"ס בספר"ן כי לזה
הוא דכורה דעוק' ורחל עוק' דעוק') והכ ב' בחי' דילה דשריא בשמים ובחכך ובשמים חיבו [לזה]
מרומים ישכן והיא שושנה עלאה ולהתא חיבי בין החוחים שושנה התאה ובלילה כלילה יום בליל'
לזה ברחל ובבקר נכללת [רחל] בלזה בדכורה : (פיקון מ"ט בראשו בד"ה ערב ובקר) :

יְהוָה דשחרית בז"ה וכן אמר בריש המ"ט דהמן בעלה ביעיבו ישראל . (סוף חי' נ') :
בְּרִילָה הרקיע גוון הכלל ובינומא טון חיוור ובקדוהתא דשחרת דמחשבתין יום ולילה חילתא
בבעלה הוא גוון אוכס מפרים בין חרוייהו ולא אשתמודע לא גוון דיממא ולא דלילה
נחמת קדוהתא ונכללין בו שניהם והוא יחודה דלהן בין חו"ג בין יום ולילה חו"ג והנה כד אשתבך
קדוהתא דשמיא וגהיר שמיא ח"ה רקיע או ניכר בין הכלל ללבן חו"ג והוא (ח"ת) כוללן
דער דגהיר שמיא ח"ה לא אשתמודע גס הן והו' משיכר בין הכלל ללבן כי מיד דגהיר שמיא
אשתמודע בין הכלל ללבן ואשתמודע הכלל מסערה דשמלא לבן מסערה דימניא עד"ה חיד
בחרווייהו ובי' קריין ק"ס בשחרית דכד אשתמודע ככ"ל דלו נהיר שמיא ח"ה קריין ק"ס
בת עין שכינתא להתאחדא בבעלה עד"ה ד' גדולה בח"ה בעלה וכן בק"ס דערצית לריבין
ליחודה לה בעד"ה כמה דהקינו לקרוה ק"ס בטובים ביטעיס דהוא עד"ה. טובים גדולים הוא
המחיר

תפלת לקוני הגריא שחרית פד

המאור הגדול מסע' גדולה למחלת היום וכן הן הגראין צום . וכוכים קעים מסע' למאור הקטן למחלת הלילה . אור ומסך חו"ג והן הגראין בלילה . ואין זמן ק"ש אלא בטובים ביעים והוא בעת התחברות יום ולילה חו"ג בעד"א ולכן דווקא ב' טובים זהן ביעים כמ"ש בתי' יג ב' חד אריך כו' והוא חסד ארוך ובמ"ש קב"ד א' ואלין אינין אריכין כו' וזה ביעי ט' (והן כנגד חג"ח) : (ת"ע קב"ה ב') :

בשמי ישראל קיראין לישראל עלאה דיחוח לאגסרל לעני דליבו לדיק (ולשכינתא חתאה דליבו עניי) בשכינתא עלאה דליבו לדיק ואיבי נאורא דפורקנא דליבו שמש לדיק לדיק איבי שכינתא עלאה עלה אהמר מ"י ירפא לך ואיבו כ"ה אהון דק"ש שחרית וערבית : (ת"ה מייתחיקונים אהרונים ק"מ ב') :

בשמי ישראל קראון לי' דישרי על כורסייא דהקון לי' והוא בעטופא דמגיה של ליעי (ת"ע קב"ט ב') :

שמי אחר ש"מ ור"ח הן ו"ג . וע"ד הוא בינה ולכן הן אהון דנרבין שהן משם ולכן הן מבאין ומבאין שהוא יחודא דהריוויבו ושם העדות והן ב' דרנין כלילין בלא . וכן ע"ד הוא כלילת דו"ג בה (בבינה) ע' הוא שבעין שמהן דאבהן ע' נפש דיעקב . וד' טק' והן ז' היכלות (בכלילת י' הן ע') שהן ו' דרנין (לכסא) . וד' רנלין והכל בכסא דבינה ש"מ א"ח ידוע . ע"ס דילי' והוא ו' עס עטרין דילי' . וחי' הוא דטורא א' כחר מלכות דלא נחיה עלי' עד (דאשההק דו"ג) . ש"מ ש' דשבת דאבהן ומ"ס בה דהיא רגל רביעי דאחכלילת מד' — וד' היטות ישראל ה' אלקי ה' הן ד' אהותופ הוי"ה והן ד' בתי דתפללין כי יחודא דק"ש . הכל הוא בתפללין בשכר . ד' היטות ד' בתי . ש"מ ע' הוא ב' שיעין דתפללין שעלין נאמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' כו' והוא כי ב' ענפין דבהון הוא שם מ"ב ב' היין וא"ו באמצע (כ"ל כי ב' היין כל א' מנ' ויין כזה רך וך ווא"ו באמצע הם ז' ויין כנגד ז' ויין דב' שיעין וו' קני מטרה ג' מב' לדין ובאמצע נר האמצעי) ז' קני מטרה . וו' נרוח עליבו יו"ד דש . ז' הן ע' שם ע"ב (כידוע כי ב' הם הכללים כידוע בסוד ע' איטות וכו' טללים) וזהו ע' ומ"ב הוא יב"ק וזהו ש"מ . ש' השיעין . מ' הוא מ"ב שהוא מ' עס ב' אודנין (ע' מ"ס רבינו בתי"ע ל"ו ב') וע' כנ"ל . וד' היבין ישראל ה' אלקי ה' הן ד' בתי . א"ח הוא ת"ת הרעועה דאחיד בכתי . דכתיס הן ג"ר מוחין . והרעועה מקוס התפללין הוא ת"ת דאחיד כל הד' עטרין וכו' רעועין בסודב הראש חו"ג . ומקוס הקשר ג"כ כה"ת שהיא מצרית כו' ובס' הלל בתי' לאה . ומס' נמשכין ע"ה (ב' רעועות) ורעועה של יד יסוד ובס' יו"ד של סס (קשר) והוא קולו של ד' של אחר . והוא עיקר היחוד דבי' נעשה שדי ואחר . וד' של אחר ד' של ראש . ובשכמל"ו הוא הפלה של יד עלמה (מלכות) בשכ"מ ד' פרסיות ובפ' הרומה אחר דכש"כ הן ד' אלא דאחר סס דמלכות טללים והוא הכית . לעולם ועד הוא התפשטותה ונחידו דילה בנ' עלמין : (ביחודו לח"ג רל"ו ע"ב) :

האותיות הנשארים משמע' אחר' (כ"ל חוק מע"ד שהן גדולות) הם אשמ"גני קול ודבור וחי' המיוחדים כמ"ש הקב"ה לח'. כל יחודי אינו אלא כך : (עכ"ל הדרת קודש) :

אשמה הווה ומעיל כו' דמייתר קול ודבור דממע ובשכמל"ו . ואלף הוא היחוד . וז"ש מלעילא

שער נפתלי

מ"ס אשמה כו' דמייתר קול ודבור . כתב הגאון ו' אברהם כנו של רביש ז"ל . ביאורו ספס נאמר בקול ובשכמל"ו נאמר בחשאי רק דבור בלא קול . והם דו"ג קול ודבור והוא ח"ד ו"ה סמייתר"ה דו"ג (ו"ס הדו"ה וזינא) קול ודבור הוא תושבן סתא . וא' של אשמה הוא הדבור . וז"ס בלעילא ב"ע : כנו בוא"ו . בשכמל"ו ספס יש ישיבה הינות וכן כמאמר בשכמל"ו והם ב' ויין של וא"ו וא' סייחין . והוא הכל (כי א' יוצא מדרךן רק כנו הכל לבד) כמחלק לשיטתן לקול ודבור לייחודן . והוא ע"ד הנשאר שס"ג ואחר הם אתון אשמ"ח ע"ד

תפלת שחרית

וַאֲחֵכֶתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדֶךָ :

וְהָיוּ חֲדָבְרִים הַאֲלֹהָ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ : וּשְׂגִינֹתַם

לְבַנְיֹה וּדְבָרֹת בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִבְתֶּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמֹתְךָ :

וּקְשִׁוּתָם לְאוֹת עַל-יְרֵכְךָ וְהָיוּ לְטִמְטֻמַּת בֵּין עֵינֶיךָ : וּבְתַבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת

בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ : והיה
לקוטי הגר"א

מלעילא כמו בוא"ו והכל מהחלק לשנייה לימדן והוא ע"ד הגשאר ועם דבור הוא מטר
 דסליק בחשאי . עב קל הוא בעב הענן עם מ"ה ועם הבוכב הוא כ"ו שכלל בא' הוא רמ"ח :
 (עכ"ל בליקוטי הגר"א שסבוף חגדות ברבות אוח א' סי' ג"ח) :

ב"ן בק"ש בין בלוחה בין בשירות והשמות בכל אוכרה דפוק משמוי דב"ן בכל אחר לריך
 לכוונת דבור בלדי קול ביק"ק (ו"ג) וליחדלוגן כחדא ביחדא דליהו יחד נעלם דליהו א"ס
 דמחבר לון ומיחד לון כחדא ובי' לריך הכונה דלא תלא למימר בי' קול ודבור אלא מחשבה .
 וישראל דקשרו לזו"כ בהפלגן של יד (ובש"ר קשרין לז"א עם הימא) (והנה חיון) דנערין לפדא
 קדישא ישראל ביטיהו וקראן בה לישראל דליהו עד"ה . והיינו שמע ישראל . הא נחיה לגבה
 לריך לקשרא לו בדהו וליחדא לון ביחדא חדא שלריך מקודם להניח הפלגן . דבשעה ק"ש
 יהי' קשור בהפלגן ומיחד בק"ש ובמאן קשרין לי' בדהו לא"ח עם ד' כלילא מד' פרשיין
 דלא יהא פדח מינה : (הק' ת"ז ג' א') :

שבינתא איהו לוחה בכל יומא לצעלה שמע ישראל כהוא יתדו ית' דיהוה לגבה וכל ב"ג
 שסובל עמוס בשצילה ולועק שמע ישראל בשצילה או הקב"ה שומע לו כי אם שפלתו
 שצביל השכניה או נענה : (תכ"ח כ"ה ב' בהג"ה דר"ה דא איהו עטיה ובר"ה וכל ב"ג) :

ק"ש דשחרית וערבית הן באברהם וילקח (חו"ג) וליטין סהדין עלה דעולמחא (דליהו השכינה)
 עלילה למלכא והוא ע"ד (החזון דרברבין) דשמע וכן ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל ה'
 אלקינו ה' אחד דליהו סהדין וזה שמוע אח"ד ש"ס א"ח ע"ד (ה') כו' (ה' איהוה שמע אחד) דש"ס
 היא הנערה שנק' עם כמ"ש בפי' ויקהל ר"ה . והיא דבקה בא"ח דליהו עד"ה וליהו א"ח נער לה
 בנין דלחה לנריוולד דליהו כהיר ועעיר לה וישראל הן ע"ד : (שם ס"ע ב') :

אין עומדין כו' במקום גילה כו') כי בק"ש איהא כוהר פ' פתח מאן דמיחדא בק"ש
 הדוא זמנא לי' שהאמר הנבי אשמח בה' כי שמע וואחד ס"ה ע"ד והס איתויה גדוליס
 ונשאר אשמח : (עכ"ל באגדות ברבות ר"פ אין עומדין) :

היהוד של שמוע נגד שער ה' עם מ"ט אותיות של שמע ובשכמל"ו (שם ב' א' ד"ה מאימת) :
ישראל אותיות שיר אל והוא חו"ג : (סוף זוהר ח"א ביאורו להשמעות דקף י"ח א' בליקוע) :
 ק"ש

שער נפתלי

ע"ד . ובי' הכל של קול ודבור הוא הושבן ע"ד : הוא כטר . הב"ל עם דבור הוא הושבן כטר : דסליק
 בהשאי . בלא קול הדוא כום נוקבין : עב קל . פנים ואתר של ס"ה . בשטוהו הוא כ"ו . עם ע"ב . ושיא
 של ג' אלפין הוא ס"ה ק"ל . ע"ב עם ק"ל הוא ר"ב . עם ס"ה הוא הושבן ע"ב הענין : ועם הרוכב דא
 כו' . (פי' כי רוכב אהיות ר"ב כ"ו . ר"ב הוא ע"ב ק"ל ועם כ"ו תייה הוא רוכ"ב) שנכלל בא . פי' בנדרת
 א' (היינו א' בצור יו"י גי' כ"ו) הוא הושבן וס"ח תיבות של ק"ה . עכ"ל דר"א בתוספת ביאור :
 ס"ה

ק"ש הוא בת"ה שמע ישראל ישראל כבד (ת"ת והוא הו"ה) ותפלה במ"ל אדני שפתי כו'
 וחברתה הוא הו"ה ה"ת וגרתיק אדני . ואמרו בגמרא כל הקורא ק"ש ט' כאלו
 אוחז חרב של שתי פיות כו' (והוא י' ריב"א דחברתה ו' גופא דחברתה) ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
 דלה והם שני הפיות מצד' דלעילא בינה ופי' כ"ד דלתחיל מל' כידוע והן כ' הדין ובשטיקן
 פי' כמ"ס מפי כ"ד כו' הדי' שפיפות (ר"מ ח"ג רע"ד כ') :

ד' חלקיט ה' אחד . הייט שכתחלה לריך למנדע דאיה חלה רברבא ושליטא בעלמא
 ואח"כ ליהדר ל' . וזהו ה' חלקיט ה' אחד שיחודא הוא כהחלה ה' חלקיט לידע שיש
 ה' חלקים בעולם ואח"כ ה' אחד שהוא אחד והנה ה' חלקיט הן ימינא ושמאלא תו"א . והיינו
 למנדע דאיה חלה רברבא ושליטא רברבא הוא ימינא ושליטא הוא שמאלא ושיחוד לריך ליהדר ח"ס
 צו"ק והוא בשם היבוצה של שמע ישראל כנגד שית סערין עלאין ו"ק דו"א שהם ששה
 רקיעין דלעילא ובש היחוד דק"ש והן נקראין שית סערין עלאין עג' ו"ק דטק' ולריך
 למעבד לון יחודא חדא כל הו"ק ביתר והוא כפיצת אחד שהוא נגד היסוד ששס מהקשרין
 כולם . ולריך לטין בלו"ה לקבר עמהם לדבקם צו"ק . והוא בחמה . ש"ח הוא ו"ק ואו"ה
 והכונה בת' הוא למעבד לו"ק יחודא חדא ולהכליל לכו לשילא בלו"ה ולנייב לכו ברבאין
 מאו"א . וטיבו דעתיקא [ח"א] הוא רחוק בחלק כל אחד כמ"ס בסוף ח"א בזהר וכך מטי
 לאחד איבעי ל' לכוונא ב' כתיבא עתיקא דכלא וח' הנניא דרבין מהכמה עלאה עד לדיק
 ולכן לא יתטוק בת"ה כי בעי להאמנא ברבאין מאחר עלאה מאו"א ששס סוד הכרעות לארקה
 בלו"ה שית בנין . הכל בחלק' אמרו בלא יאריך ששס חשי' מהחשבה חסור כמובלח מומך כו'
 רק רטא וכזב ובאחד לריך להאריך כשיעור שית היצין הכל ולעשות לון קשר חד כי שיחוד
 [שהוא] אחד דק"ש שס מהקשרין הו"ק הכל בלו"ה רק רעוהא לבד והכל באחד [בת'] ובד' דאחד
 לריך לקשרא ד' מל' צו"ק ולקבל לה ברבאין מומי מה שקבל מאו"ה זה התקשרות ד' בת'
 וב' טיבו דעתיקא כנ"ל . ובעי בר נש לארכא בה ולאמנא לה ברבאין מאינין שית סערין ע"י
 לדריק שלכן הכל [מהירובין] באחד נגד לדיק [יסוד] . וד' רבאא אהדבקוהא דכ"י דאיהו חילקה
 דודו דאקרי עי' ואצין כד ההדבקה לאינין דרבין לעילא דרמזין בת"ח כדן איהו רבאא . ולריך
 להאריך באחד למעלה ולמטה כו' צו"ק שהוא חבור מלכות צו"ק ובעי לארכא בלו"ה דלה
 כשישאר דומיק' יחה לעילא ולהתא ולהרבע וזיין דעלמא רוא דשית סערין עלאין דכלהו
 אהתכרין עשה וכל השיעור הוא לריך להאריך הכל בד' כמ"ס בברכות י"ג כ' ובלבד בד' :

(ביאורו לה"ק בזהר י"ב ח' פקודא הלימאה) :

ד' חלקיט ה' (י"ד אחון) יד הגולה ר"ל חסד . כוון כמובסו כוון (י"ד אחון) יד החוקה .
 גבורה . והיא כח כ"ח אחון איהו רוא דה' חלקיט ה' כוון כמובסו כוון דאיהו כ"ח
 דהתלבס כהרין דרועין דאיתון תו"ג והוא כח מעשו כ"ח אחון דעובדה דבראשית שכן כב' ידן
 כל יד י"ד פדקין : (הנ"ס ל"א כ' ל"ב ח') :

כתר . ועשרה הן ב' עטייעס כתר הוא א' דהוא יוד מלא (כזה א) ולכן כתר הוא כ' (ט)
 יוד מלא) וכל עטרה הוא בעורה וי"ד פשוט כמו עטרת הכרית והנה עטרת וכתר הן
 י"א כנ"ל והן צימנא ושמאלא בלו"ה וכתר כליל לון כמ"ס בת' קב"ב ח' שכל שס
 דמהחיל ביתר באבא . וב' בלימא וכתר כליל לון ח"ס בת' ה' חלקיט ה' אחד . ה'
 חלקיט בלו"ה כידוע (והן ר"ח י"א) ה' אחד ככתר (דכליל לון לאו"ה ור"ח ג"כ י"א) דתמן
 ה' ושמו עטרה וכתר והוא שס הקדוש יא"ה הידוע שהוא שס כ"ב נגד כ"ב אחון ושכ"ס
 אה"י דבד' אותיות אה"י ככלל טלן : (ת"ע קל"ד ח') :

י"א הוא כ"ח הרין שמין חוקיט שכן הו"ה אה"ה וכן חרין שמין דכרעס הו"ה אדני (שכן
 ביתר יאהדוניה) וכן ד' שמין והן ג"כ ר"ח דר' חיצין דשמע ישראל וכן הן בעלמא ד'
 כג (א) שמש

תפלת

לקושי הגריא

שחרית

שמות הנ"ל. ה' אלקינו הן דוקיפו הוי"ה אהי"ה שהן או"א שהן ה' אלקינו כידוע. וה' אחד הוא וז"ל כידוע (שהן הוי"ה אהי"ה) שהן יחודא דשמע ישראל בד' שמחן שהן דר' אומיות הוי"ה (שם קל"ה ב' בהג"ה): [וג"ל מ"ש לעיל שהוא בכתר הייט בכתר דו"כ וכן משמע בת"י קל"ד א' ובציאור]:

דן' אלקינו ה' הן עלא אמלעתימא ותחא ר"ל בינה שכולל ג"ר נק' עלא. ו"ק אמלעתימא. מליבת תחא. ובינה ומלטות שהן תרין עלמין כידוע שכל עלמא הוא בטובא חן העולם ועד העולם והן מתחברים ביחד ע"י עד"א. כי בינה מסתיימת זו עד תחא ושם מהלחא מלכות כידוע. ואלין תרין שמחן דשמע ישראל דאינון ה' ה'. ואלקוט אשחתיק בכו. כי עד"א זו ו"ק ותחא הוא באמלע ומג"ח מתקשרין בבינה וגי"י במלטות כידוע בהרבה מקומות. ותחא שאלקוט מתפלג. תלת אחוון לה' הראשון. ותלת לה' השני. (כי אל"ה אמלקוט החי העליון מ"ק מתחבר בעלמא עלאה שעד סם מחפסט בינה עד תחא ככ"ל. ג"י אמלקוט רוח דעלמא תחאה כי בחי התחתון מתחלת טק' שנה"י הן דיל"ה והנה משה דרגא דהתפשטות בינה בעד"א ותחא בינה לבא בנו גופא עד"א ולכן אחר משה אלקוט לכלול גם עלמו (בנו עד"א ו"ק) והנה קו המדה הן אורך ורוחב עומקא ורומא עגולא וריבועא והן שיה פערין והוא וא"י שהוא קו. ווא"י גי' י"ג אחד כי ג' קשרין אינון ה' אלקוט ה' ומשחחא דלהון אחר. במדידו דשית פערין הג"ל. (באורו לחו"מ ע"ע א' בד"ה בחיבור): [וכן כתב בחו"מ ל' א' בד"ה ולא אשחתיק כי ה' אלקוט ה' של ק"ש הן עלמא עלאה ותחאה ועד"א]:

ו"ק (הדרת קודש) עמש"ל בענין י"ד דהוא סם המפורש. וכן בניקוד שבו שהוא יב"ק של מלך מלך ימלוך כמו ג' שמות אהיה הוי' ארני דהוא בכלל סם המפורש בב' דרגין דלכלין. הכל כמש"ס. וב' נקודין עמירין בהון בקמן. ולפי שמתחברין בקמן לכן לא חשיב להן במספר יב"ק (כ"ל כי נקודות מלך מלך ימלוך גי' קל"ב ובשחסיר ב' נקודות של הקמטין ישר יב"ק ולא חשיב להם מפני שמתחברין בהקו של הקמן וע' מ"ש לעיל בשער נפתלי בענין נקודות דמלך מלך ימלוך) וכ"ה בוהר ובתיקונים. וכן ה' אלקוט ה' שכולל הכל כמ"ש בקו המדה ג"כ י"ד. וא"ל דאלקוט על ב' עלאין ושאר אומיות שבו הוא הוי"ה ג' כי ג' הוא ככ' תרעין. וכ"ו הוא דהוי"ה ארני וז"ל והן ז"ה ככ"ל. ונגד זה הוא תמורת כידוע כזו כו' וכנגדן כ"ח דמילוי [המילוי] דשמחן מפרש בב' ידים וגמ"ש בת"י. ועוד יש [יד] דפשיטו ומלא גיטה עשרה ורחבו ד' עכ"ל:

יחוד של ק"ש באחד הוא בהיכל אהבה להדבק באהבה רבה דלעילא בסוד וא"ש (ז"א) כי יקח (בציווג) אח אחותו (מלטות) אחד הוא (היכל אהבה שהוא בחדר) ולכן ה' ר"ע מאריך באחד והוא תיאובתי' דרמינו דעילא ותחא כידוע בסוד יחוד ק"ש. כי ר"ע סליק ואשלי"ם אהבה-וועא (היכל אהבה דבריאה) באהבה רבה היכל דאברהם באשלי"ם שנקרא אהבה כי יש כמה מדרגות באהבה וכן בכל דבר יש שמינע בעולם עשיה לבד ויש למעלה מזה וכן בכל עולם כמה מדרגות. ויש באהבה דבריאה לבד. ור"ע הגיע אשלי"ם לאהבה רבה דאשלי"ם ולכן נק' שלמחא חסידא ומעלתו גבוה מאד בכל השלימות ולכן אשלי"ם אהבה וועא באהבה רבה כדמו': (ביאורו להיכלות פקודי רנ"ד ב').

בשעה שהאדם קורא ק"ש ומיחד כל איבריו בכל גופו (למסור נפשו) כמ"ש בכל נפשך (שכל איבריו מסכימים ומתייחדין שיפין עלאין במלכות וכן למעלה. וכל המלאכים וסכינת') אז כי האי בונא מתחברין ומתייחדין שיפין עלאין במלכות וכן למעלה. וכל המלאכים מסתדרין בסדר א' וטומדין טורין וטורין ורולין לאתכללא בהאי יחודא דב"ג. ומטוה חדא עליהו חמות רמ"ח עלמין כנגד רמ"ח חיות דק"ש דגלהו אקרי שיפין דגופא וקאים ומתחבר להווא יחודא והוא לקיט ששנים אינון שיפין עלאין ברוח דשם מ"ב בפ' ראשונה שהוא בדבורא

בדטרא לקיט שייפן עלאין . וכרוא דע"כ כפ' שניה בטק' לקיט שייפן תחאין ואחלקיטו
 כלבו בסהוא יתורא ואחצבדו כלבו גופא חרז ולכן מאריכין באחד בשני אותיות ח"ר עד"א
 ושניה לחלקט ששנים שייפן עלאין דער"א דטורא ושייפן תחאין דשכינה נוק' לאתיחדא
 ברזא ראהר ביותרא שלים אבל בא' אין מאריכין . רח' (עתיקא) עתיר וגניז ולא אחידע זרין
 לחטוף כח"ס בס"י ואם רן לכך כו' : (רע"מ ח"ג רס"ג א') :

באחד לריך לחבר טק' עם דטרא א"ח בר' ואח"כ לחבר אותה עם אוכלסאה בבשכמל"ו
 ואומרים בשכמל"ו בחשאי לאפרשא לה מסט' בישא . ואע"פ שמחברין אותה עם
 אוכלסאה עם כל זה לריך לידע דל"ל פירודא לעילא וה"ס ה' אחד ושמו אחר בשמע
 ובשכמל"ו (יתור ז"כ בשמע ישראל ויתור טק' בשלמות בשכמל"ו) : (ביאורו להקדמת
 הוור י"ב א' ב') :

בפסוקי דומרה תפלפין עד דנחתין לה לגבייהו . ובק"ס [אחר] דנחתין לה קשרין לה
 בשית חיבין זהו שמע ישראל . ובקשר הוא אחד שהוא סימור והוא יסוד שהוא
 תיבה ששית משית חיבין : (הקדמת ח"ו ח' ב') :

א' של אחד הוא כ"ע וח' היא ח"ס מחכמה וד' מלכות משלמת לעשר (שס ע"ב ב'
 דר"ה ואיבי ד') :

טוב שכן קרוב מאח רמוק . דא"ח הוא ער"א א"ח ד' . כי אחד קראתיו . ולריק הוא בקוטי
 של ד' עמה בואח א' משא"כ בא"ח בעלם (ולכן נק' אח רמוק עגד לריק שהוא שכן
 קרוב בואח א') : (תכ"א סוף ד' ג"ג א') :

למען יאריך ימים על מזלכו . כח"ס כל התאריך באחד כו' ובלבד בר' ולריך לאמלא
 לה בשית ספרין שהן שש הימים והוא יאריך הימים על מזלכו דהוא ד' . כי א'
 כתר עלאה . ח' חמטא ספרין מחכמה עד לריק ד' מלכותא קרישא : ומראה היבשה דתחזו
 והתקשר דלח , דאיבי יבשה דל"ל מנרמה כלום דלה" ביהוא יתורא : (סוף תמ"ב) :

מסטי דער"א איח לה שיהוף ומיבור כען דכר וטקנא . דאיבי ד' ושופא דילי' א"ח .
 והרזייהו אחר . אבל מסט' דעלח על כל העלות איבי אחד בלא שיחוף . ומכט'
 דשיחוף א"ח ד' הוא אחד בכנוי שהן חיבור דכ' שמות הוי"ה אלקים אלקים גי' כנוי . ומכט' דאחד
 (כ"ל עלת על כל הטלות) גי' י"ג היא אחד המטי . כ"ל איבי ד' ראחד משלמת לתיבת אחד גי'
 י"ג י"ג מילין : (תו"ח ע"ח א') :

אחד גי' י"ג י"ג משחתא דטעמים במדירו דלורך ורוחב עומקא ורומא עיגולא וריבועא וכן
 שס קצוות ולכן אמרו כיון דאחליכתי בשמים ובארץ ובד' רוחות כו' וכל בני שים
 משחתין יש לו שני קטות שהן י"ב גבלי' אלכסון י"ב מולות ועם נקודה האמלעית י"ג והן
 אחד . ח"ד הן י"ב גבלין וא' רומא לבזיגיא דאמתקשרת בהן . וג' אותיות דאחד הן עגד ג'
 קשרין . א"קשרא עלאה אלק' צינה . ח' ער"א ח' ספי' . ויק ומוחין דאו"א שרעת כללסא .
 ד' פלגת כידוע . ולכן א' בחשיפא וד' באריכו' . לחטן יאריך ימים על מזלכו . ולכן לריך
 להארין כנגד ו' הימים לשית ספרין : (שס ע"ט ע"ג בר"ה במדירו ובד"ה א') :

אחד במספר הקדמי הם כ' זיווגים הוי' אפי' הוי"ה אדנ"י כי הוא צני' מ"ו גי' הוי' אפי' .
 ובמספרו י"ג במספר הקדמי ל"א שהוא גי' הוי"ה אדנ"י . (וכתב הרמ"ש וז"ל מ"ש
 אחד במספר הקדמי הם כ' זיווגים הוי"ה אפי' הוי"ה אדנ"י כי א' דאחד הוא א'
 כי אין אות קודמת לו . ומ' דאחד הוא ל"ו כי א"כ בר' ה"ו ז"ח גי' ל"ו . וד' דאחד הוא
 יו"ד כי א"כ בר' גי' יו"ד : הרי ס"ה גי' מ"ו כמנין הוי"ה אפי' . ואחד גי' י"ג . ובמספר
 הקדמי כזה א"כ בר' ה"ו ז"ח ע"י י"א י"ב י"ג גי' ל"א כמנין הוי"ה אדנ"י . וכטעם זה כוננו
 בק"ס במלת אחד לחד וז"כ שכן הוי"ה אדנ"י . ויקבל עליו ד' מיתות בר' . וע"י שס ס"ג
 תדונו

ידווגו הוי"ה ויהי' כמ"ס זכוות ק"ס : וצ' היוונים מרמוזים בלחד . והנה קריתו בפרט
שהוי"ה אה"ס והוי"ה אדני במילואים הם מ"צ אותיות סוד עם מ"צ שבו נצרא העולם . לכן
אחד אחד פ' ואלהבת שיש בו מ"צ היצוה . ואפשר ג"כ שזה אחד מזכוות הוהר פ' הרומה
שכתב רוא דשבת רוא דלחד . כי הוי"ה אה"ס הוי"ה אדני ג' חק"ל סוד חקל הפותח
קדישין . גם כמיב צפע"ח שכל עם מ"צ נכלל בשם שקול"ת בשבת וזהו רוא דלחד שהוא
עם מ"צ כנ"ל עכ"ל) : (ומספר הדרה קודש) :

תניא סוגובס אומר כו' מלריכוין לו ימיו וטותיו כמ"ס בשבת ימים האריכו שנים לא האריכו
כמ"ס למען יאריכו ולמען כו' והן נגד ארבוות בח' וד' ואל' הוא המאריך אותו כמ"ס למען
יאריכו יעוך כו' ההוא דסחים : אמר ר' ובד' כמ"ס למען יאריך ימים על זמנכתו . וז"ל
כיון דלמליכהי' למעלה כו' והן ו' שבהוי"ה . וד' הוא ד' של שמה דליה והוא ארבע בשפה
הארץ (עכ"ל בהגרות ברכות רפ"ב . וז"ל בנו הר"א . ימים הוא בהינה עד"א . ושנים הוא
בהינה מלכות . ה' הוא עד"א הכלל ו' ימי הבנין . והוא ח' רקיעים (ובהמה כבר נתבאר
לעיל כמ"ס כי ח' הוא עד"א עם אר"ה) בשנים ת"ת . וד' בהרץ ד' רוחות רגלי הכסא .
ואל' הוא המאריך הוא נקודה העליונה הנסמרת והוא פלא . עכ"ל) :

ד' היצות שגזע ישראל ה' הן ה' הלוקי הצניט דלקח דוד (ה' מורה דקב"ה)
ה"ס חג"מ כ"ה . ובהפכה ששית אחד נעשה קב"ה אחד . שבה (במלות)
נעשה הקב"ה אחד כידוע וזהו אחד דממע ישראל ובו כליל יהוד אחד (ח"א ד') כידוע
ובהם נכללים כלם ונעשים אחד (ולכן נקרא יסוד כל והוא כלה כידוע) : ר"מ ח"ג רמ"ז ח' :
ד' פרשויות דק"ס (שהן שמע . והיה . וסמחם . ויאמר) שהן ד' אותיות הוי"ה והוא חב"א
ו' יושא דחב"א ו' נופא ה' ה' . הדין פופות דלה . ועוד ק"ס איהו רגומ וקירטא
וקסת והן נגד ד' איותיו הוי"ה . רומח הוא רנ"ח היצין עם ה' הלקובס המה ו' הרומח
שה היצין דיחודא . אע"ג דהשפה היצין הן כלל רמ"ח . מ"מ בהם בח" צפ"ע . ועוד ק"ס
הוא קירטא והוא קלע והוא בהמש אצנין דדוד דלחשבהי' חר אבנא . והן ה' איותיו שמהפשיין
בה"ס חג"מ כ"ה ונכללין צו"ד יסוד ובו נעשיין כל ה' איותיו ח' . וכן בק"ס בפרסוק ראשון
ה' היצות נגד ה"ס ונכללין בהינה השפיה שהוא אחד ונמלא הק"ס הוא אצני בקלע שגמאר
אלל דוד ויבחר לו חמשה הלוקי הצניט ואל"כ כתיב ויקח משם אבן ששעבו כולם אבן
אחת אבל הקלע עלמו הוא בהפלגין וז"ס ויחזק דוד כו' בקלע ובאבן שהוא הפלגין וק"ס . וכן
ק"ס הוא קשה דזריק חליט מסערה דברוך עם כבוד מלכותו לעולם ועד דברוך הוא לדיק
כמ"ס וברכות לראש לדיק והוא קשת הכריה יורה כהן (והוא ציטוד) . והרומח הנ"ל הוא בעד"ה
(ו' של רומ"ח) ואחזו הרומח ביד בה' אלבעות שהוא מל' מסב' דחד שהיא בח הייה לאצתהם
(רנ"ח רדומ"ח) והוא ו"ה של המש רמ"ח ה' (בה מסערה דהסר כנ"ל) ו' של רומח ו' והוא
מסב' דימינא חסד . קלע ואבן הן י"ה חו"ב קלע ה' עילאה הימא הפלגין ש"ר כנ"ל אבנא
דקלע י' (כנ"ל דביסוד נעשה חר אבנא והוא ו"ד והטפה נחיה נוחמה כידוע) : (הקדמה
ה"ו י' צ') :

שמע כו' הן חמשה היצין הן ה"ס חג"מ כ"ה . אחד הוא יסוד ומל' . ח"א יסוד ד' מל'
כידוע : (סוף היקין י"ב) :

ד' הצניט עלמן (דדוד) הן ה' עילאה (כי צינה נחפסע עד הוד וכן אמרט לעיל שהן
ה"ס) ואל"כ נעשו ה' הצניט חר כמ"ס וישלח כו' ויקח משם אבן כו' והוא י' דשס וזאל'
של המש הוא כריכו דללו והוא ציד הנוטל אופן החמש ואל"כ (אח) האחד . והן בק"ס ה'
היצות ראשונות ה' עילאה וכ"כ אחוון דבהון הן ה' תחאה . וה' עילאה מהיבין והיא (ה'
זעירא) מאחון . אחד הוא י' (והן ה' הצניט ששעבו לאבן ח' ציטוד י' כנ"ל) וארס הכורך את
כל

תפלה לקוטי הגר"א שחרית

פז

כל הוא"ו חיבות היא לא האדם אלא הנרדפה עלמה. וי"ד דבאן הוא מלכות בהו"ה עוק' ולבן לרין להארץ בחדה צו"ק: (תיקון י"ט מ' א') :

מצות פ"ו דא שכינתא בעינתא ק"ס כמ"א כל הקירא ק"ס בעונתה ור"ל זאו עונתה שהוא פ"ו : דו"ק דהיא כשיה חזינ דמנע ומתליכסי כשיה סערין הוא ו' בעלה דהוא עין פרי שהען הוא בלירח ו' והפרי הוא בלירח : (תכ"א ג"ח סוף ע"ב) :

ד' חלוקי אבנים דדוד חזינ גדולה גמורה תפלה נח הוא חלוקי אבנים געיל לן מן הנחל דהיינו יסוד ח"י עלמין והן תחשה חסדים דמקבל יסוד מין (ממנ"ה כ"ה) ומנשה במל' אחד דכה נלטיד בחדה ולבן ה' אבנין ה"ל כד שוי לן בקירטא דהיינו מלכות קרישא התעבירו בה חד והיא בחדה דמנע דהיינו חמש אבנין חזינ שמע ישראל ה' אלהינו ה' ובחמה אחד הוא ביסוד דהוא הנחל ובי' ג"כ נעשין אחד כד לקח לן ביד ה' אבן לא באר באר במל' דהם נעשה אחד מזה והיא כד' של אחד דא"ח הוא יסוד כולל ע"ס ובקילו של ד' אוח כרית דמנשה א"ח עם ד' . וכד' הם כל הקבלה מלכות שמים והארסה ומתלבין הם על כל השלש כולו : והו"ו כי או התפוך צו' הכל עם . והוא שמיטתו של ס"ח כמ"ס כק"ו ח"ו . ומלכותו כלל מלכה . והיינו שיה אחת במקום ה"ל הכל שיה [ג'] שבעה"ה תחת ידה . והנה החמשה אבנין ה"ל הן ג' דאבנין (הנ"ה) ורביעיה דדוד ומחמישה דמשה (גו"ה) : ומאן דנטיד היא החמשה היסוד וקבלת על מלכותו היסוד כמ"ס איש שמנע לבס לבטל חמני צו' ונטיד כלב' ובשמינה כמ"ס והיו הדברים האלה על לבבך . ובשמי' מדבר כמ"ס ובשנהם לבבך צו' והיינו באמנה אהו חף כנלותא לא דהיל מעלמין ומתחין דו"ד דד"ו נטיד ל' קולא של ד' האחד : (סס סוף ג"ע צ' ו' ע"ה א' כהנ"ה) :

ג' אלבין כפסוק שמע ישראל נד' א' אלבין דהם מ"ה : (ריש תיקון כ"ו כד"ה והלח עשה כהנ"ה) :

רבי"ח היבין דק"ס עם ו' היבין דיתודא הוא רמח . מרז הוא היי"ה י' ריבא דהרעא ו' נופא דהרעא הי"ה היבין פ"פיות והוא כד' פ"פיות דק"ס (הן שמע . והי' אס שמע . ובמשה . ויאלתר) קס"ה ק"ס דק"ס והוא קס"ה דג' עניין דהניח . הן הקושה כברים הרועה שיסודן ר"ה קס"ה : (הו"ח פ"ב א' כד"ה רומחיון) :

ד' עילאה ימא דלורייחא התפנעה כל הרעין דה' כה"ס דעד"ח מחסד עד הוד וכללן ביסוד באבן אחד כסס נעשין אחד . אחר"ה א"ח יסוד ע' ד' מלכות ושניהם אחד כבוד שילוב שני המוח והוא יקון המים של ימא דלורייחא כל הני הרעין אל מקום אחד . ובס"ג תיקונין ג' אחד . ואעין כעונא דה' היבין דיתודא דהיינו שמע ישראל ה' אלקינ ה' אחד דנעשין אחד הן בעד"ח צו"ק ה' היבין . כה"ס ה' אבנים ואחד יסוד כנ"ל : (סס פ"ג צ' כד"ה דהיינו) :

ארבע פ"סין דק"ס (הנ"ל) הן חנ"ח ויסוד . ודומ"ח הוא רמ"ח היבין כק"ס ו' היבין דיתודא ורמ"ח היבין הן ביסוד . ועד"ח (וא"ו) כליל חנ"ה והוקורומ"ח והנה הפלה כעמידה כדנל"ן (ע"ה) ובס הוא אחת בחייה בקרני פרה שפן גו"ה והן קרן לוד ומלמח קרן ישועה ב' קרטה והן קרני פרה מסערה דשכינתא ומסערה דיסוד שנקרא שור כבוד שורו הן קרני רחם קרניו והן כנגד הרין חשימין חכב"ו ומשיח בן דוד : (תכ"א מ"ב א' כד"ה קס הנינא ונד"ה ורמ"ח וכד"ס חכב"ו) :

ע' וד' כרבי דפסוק שמע הוא עד א' . ועד הבני הוא עד דכשכמל"ו ח"ס מחמשה כבני עדים א' לו וא' לה וכדויע דפסוק ראשין יתודא עלאה ובשכמל"ו יתודא התאה . ויסוד ע"כ עי ארזי עולה ס"ה והיא ה' החנוכה של סס עולה פ' כנהדנין ומרין כהדין ב' עדים של שמע ובשכמל"ו : (ז"ח מ"ע א') :

שירת החוון ידעין כפרשה ראשונה של ק"ס (כ"ח צו"ח פ' לך) הן ארפות דהו"ה ועם כנ (ב)

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ב' אומות ע"ר הגדולות שהן ב' עמים דו"ג דגם צדק' עד. סופו של בשמל"ו ח"ס (רפ"ב נדרה)
 משמשת בשני עמים א' כ"י. (פי כי אומות של הוי"ה דהיינו יודין וההין וויין יש צפ' ראשון' שלק"ש י"ט
 יודין ט"ו הדין כ"ד וויין ס"ה כ"ח ועם ב' עמים הכ"ל ס"ה ס') (נדפס בליקוטי שו"ת פקודי):
שמעו אחד הן ר"ת דקרבתות שלמים מנחה עולה אשם חטאה ד' מינין דתורה: (בליקוטי):

מ"ט. יהוא רשע מט צו. שאלו לדיק נאמר לא יתן לעולם נוע ללדיק אבל יהוא רשע
 מט והן צמ"ט שערים דבינה שהן מילוי הוי"ה (ת"ה) וד' אומות הוי"ה הפסוקה.
 והן רמזין צמ"ט אומות דק"ש כ"ה דשמע ישראל יהודא עלאה. וכו"ד דיהודא תהא בשמל"ו
 דאיתן ו' ו' סוף היבין דשמע ישראל והשכמל"ו (והן רומזין) דאיתן ו' ו' בלא א' באלמע
 (פי' באלמע עם מ"ה) שהוא"ו הוא בלא א' כוה ו"ו נ"י דס' כוה ו"ד ה"א ו"ו ה"א) והוא דס'
 הריגה לו (להוא רשע. ומייס לישאל): (רע"מ ח"ג רע"ד ב') :

כ"ד אהון ברזא דפסוקא דיהודא דכתיב שמע ישראל כ"ב אהון ואורייתא ונביאים
 וכתיבים דאיתן כללל חדא ורזא חדא. והוא ה"ג נהורין ח"ג' וכ"ב הם הכ"ב נהורין
 דנפק מנהון (בהיכל ג') שהם כ"ב אהון והן הגילולין שהן האומות דנפקין מנו גילולא. כידוע
 בסוד בליגה דקרדיטתא ואיתן כללל חדא ורזא חדא שהן הכ"ב אומות שהן כולם כלולים
 בתנ"ך. והן תלת אורין כ' הגהורין נפקין מנו אורין וכל הכ"ב לילין בתלת אורין וכלם ברזא
 דעלמא דאחי והן אהון דיהודא דעלמא דאחי. ו' קשרין איתן ה' אלהי ה' שנהם כ"ב
 אהון ותלת וכלהו כללין בתלת אלו ג' קשרין והכל ברצות קדושה דניד מעלמא
 דאחי. שממנה ילאו כ"ב אהון וכן ח"ג' [ממנה] כידוע שהיא ימא דאורייתא. ונביאים
 מבינה. ויעקב בעא לאהקדא לתת ברזא דייחודא ואתקין כ"ד אהון ואיתן בשכמל"ו ולא
 אשלים לכ"ה אהון בגין דעדין לא אתקין משכנא. והענין שלא אשלים כי כ"ה וכ"ה הן
 כ' שערי בינה שהן אהון דעלמא עלאה ואהון דעלמא תתאה דמחלנין דכדכדא שהן דעלמא
 והן כ"ה דמחלנין בהיכלות (בהיכל ג') שהן דעלמא תתאה. וכ"ה דמחלנין דכדכדא שהן דעלמא
 עלאה. ושער א' מעו"ן השערים הוא נעלם. והוא אוח אלף בסוד אלף בינה שהוא שער
 החמישים כידוע שמ"ט מחפסטיין דדו"ג כידוע. וא' נשאר בה בסוד אלף פלא והוא אלף
 של נוק' אלף זעירא ובהחבר עלמא עלאה בתתאה או נעלמת בכל הכ"ה. וזהו שאלף
 הוא כללות כל כ"ב אהון ולכן בינו יעקב שעדין לא נהחברו עלמא עלאה בתתאה [אתקין
 ככ"ד] וכד תרין עלמין בקשורא חד וכוה צוים שהוקם המשכן במדברא ח"ס מי זזה עולה
 מן המדבר כי מן המדב"ר יתתא לניחויי כלה למישל לחופה ומ"י אהחברה בוא"ת למיבוי
 עול"ה דאחי ק"ק (דהייט) שיהא כוה לה. והוא צויה הזאת. שהאל"ף הוא האור דחשיך
 בסיבירא לית לה מנרמא כלום. ובשגלמא או הן ב' מאורוה הגדולים ויש לה אור בפ"ב
 ואינה לריכה לאל"ף דילי' ח"ס בפ' הרומה וכיון דאתקין משכנא ואשלים מלה ט' כד אשלים
 לא מליל אלא ככ"ה אהון כו' וזהו ה' זעירא דויקרא לאחזאה דאשלים יהוא אלף. ח"ס.
 בשעתא דישראל קא מייחדי יהודא בהאי קרא ברזא דכ"ה אהון דאיתן שמע ישראל כו'
 ובשכמל"ו דאיתן כ"ד אהון ויכוון כל חד בהו. כללו אהון מהחברין כהוא וסלקין ח"ב
 חד. מ"ט הדעין ברזא דיוצלא. והן אהון רצבין ואהון זעירין. וכדין איצטרך לסלקא
 ולא יוחר רק כ"ד שהן מ"ט ששער העו"ן אין בדיעו. וכדין אהפתחו הרעין ט' דאמר מר
 שמע ישראל ובשכמל"ו כללל דכל אורייתא כלה ששמע ישראל הוא ח"ג' וכ"ב אהון ובשכמל"ו
 תורה שבש"פ שכוללה כל תורה שבכתב. וה"ס תגור תורה שבכתב ותורה שבש"פ. ח"ס
 שמשא לא חזר בשכמל"ו שבימוי שלמא שמשא והוא היה ברזא דשמעא ובמקום דאית דכירא
 לא מודקדין הוה העוק' טוק' נכללה דכדכדא אבל בינו יעקב שלמא טוק' שהוא נטיל ביתא
 לתתא. ח"ס שאומרים בליהו בשביל הס"א כמ"ש בפ' הרומה שהרימא ליקי קדרה והן
 עלמאן

תפלת לקושי העריא שחרית פח

עלמתין דילה והיכלין דסקלן לה ובס לריך לחישו מפני הס"א כידוע ולכן מחליפין אחד
 טעם דלית סס אזח א'. ועד עד ולא יוחר כנ"ל כי שער הג' נעלם : (ביאורו להיכלות
 בראשית מ"ב ע"ב) :

פסוק שמע ישראל הוא ח"ח וב"ה אחוון הם בינה וברוך כו' הוא לדיק. וכ"ד אחוון הן
 מלטה : (ח"ו ע"ג א'. כדפס בהקדמה) :

לכך אומרים בשמליו אחר שמע ישראל דכ"ד אחוון שואבין מכ"ה אחוון כי כ"ד
 דאיהי שכינתא התאה ושואבין מכ"ה דאיהי אימא עילאה ובמאי איחמליאת באת
 ו' שהוא הפסוק שמע ישראל ח"ח ושאיב מזדיק שהוא בשמליו כנ"ל ומני'
 אחזככה ע"י כ"ה כי לדיק הוא ברוך דשכמליו בפור והמלך שלמה ברוך : (סס
 ובד"ה באת ו')

ב"ה וב"ה הן חמישים אחוון דק"ס דבימא דאימא עילאה דאיהי כ' תרעין מחא לי' למורי
 דאהרמיוו ככ"ה וב"ה אחוון דמייחדין בהון לקב"ה חרין ומנין בבקר ובערב ואינין
 נ'. ובאלן נ' מחי לפרעה ולכל עבדיו נ' מכות דבה קטיל לחויה : (סס כ"ב ב' ד"ה
 וכמה חריבין) :

ב"ה נק' (מערוגותיה) ביחודא דכ"ה אחוון דק"ס והיא מקבלא ברכאן בשמא דא ואינין
 דוא דכ"ב דכל ברכאן דילה היא בלות ה' כמ"ס ב' בלק. דאיהי בלות יו"ד
 שטרה הני כו'. ואח"כ ברבו את ה' באת ה' מחבנה ונעשית י"ה. והוא פסוקא
 קדמאה (דכ"ב) ועריין ברוא דהר (כי נ' בחי' בה. הר שדה בית. בפור דכרכס יחוק
 וישקב) ואח"כ עוד ה' שדה (בכרכה ב' דכ"ב) ואח"כ עוד ה' בית (בכרכה נ' דכ"ב)
 (והן נ' ההין של) הגדול הגבור והערא. ואז הוא כ"ה : (תו"ח ע"ג ב' הגהות
 וליקוטים מהגר"א בד"ה חיכה) :

שקתות המיס הן חו"ג ימינא ובמהלל והן התקריאו שקתות המיס והן שואבין ומשקין
 והמיס רליס בט"ה ליסוד. והנה ע"ה הן נביאי קשוע והן מוליחין המיס
 משקתות המיס שלכן נק' שואבות ואינין בשמליו שהן כ"ד המיס כ"ד אוחיות כידוע
 שהן שואבין והמלא כרה כנ"ל וכו' שיה חייבין ו' ההאה והוא לדיק שנקרא ברוך כידוע
 והו ברוך שס כו' שהוא בלדיק כידוע. והנה אוח ו' עלאה שיה עלאין שהן ג"כ
 שואבות והן ו"ו ו' דיסוד ו' דח"ה דאינין כנגד ג' שמות הוי"ה דכ"כ דאינין י"ב עינות
 מיס דפקין מן לטורא דאיכו א ר"ל בינה ובלא ואלו הרין ויין הנ"ל ואלו באלמע. והוא
 א' דאיה"ה עטרת בינה שמשתיימת באלמע הנקף בין ח"ח ויסוד והו א' שבין שני הוויין
 ובס מתחלת א' דאדני מלטה כידוע לכן היא ג"כ שותה מזוהו הליטר א' דבינה ובג"ד ושתיס
 מאשר ישאבון הנערים כי הנכרים הן ח"ג כ"ה והן נק' נערים והן שותין מאל' שבין שני
 הויין. והס (חו"ג וכ"ה) שואבין והוא [בעלה ח"ת] משקה לוחה ע"י דלדיק. והנה שיה
 עלאין הן שיה פירקין דחו"ג והן שואבין כנ"ל ובס ג"כ כ"ד אלא שס במוספת א' בינה
 שטללל חוקן כנ"ל לכן שס כ"ה אוחיות דאינין שמע ישראל שהס ו' היבות נגד שיה
 עלאין הנ"ל והלא אהשקין מאימא עילאה דאיהי א אלק בינה כנ"ל ובה ההעבדו אחד
 שאחד גי' י"ג וב' ויין הן י"ב. ובה (פ' עס בינה) שהוא ואלו עס א' באלמע
 גי' י"ג והוא א' שבהחד ואלו באלמע בין שמע שהוא ו' עילאה והו ישראל כו' ובין בשמליו
 ו' ההאה כנ"ל שלכן אומרים שמע ישראל בקול רס ובשמליו בלחש שסס זחלתי ואירא
 והענין כי [יסוד נק' אנפי ווערי ות"ה אנפי דכרבי ונק' נגד יסוד הריך הגנין ות"ה סליק
 בכחר ומסע' נק' ח"א. וה' עילאה בינה טוללת חנ"ה בעד סס מנעת ובס אוחיות גדולות.
 וה' זעירא טוללת נה"י שסס קומתה ובס אוחיות קטנות. ות"ה כלל חנ"ה ויסוד כלל
 נה"י

תפלת לקושי הנרי"א שחרית

כה"י שלכן נק' ה"ת ע"ש ה' עילאה ויבוד ע"ש ה' חתאה . וכן קטעה הוא כבוד נה"י וגלות כבוד חנ"ת . [ובשכמל"ו בנה"י] ובנה"י שם היראה כבוד קטעה וינס משה מפניו . כי לאחר שנה"י משחקין מוחנ"ת הן כבוד גדלות משנה"כ קודם לכן הוא ירא לדבר קודם שישמע מהם שהיא השקיה וז"ש כל המורה כו' [ולכן בשכמל"ו בחש"י מפני היראה מש"כ"ב בשמע שהוא בחנ"ת כנ"ל] (הז"ח פ"ג ע"ג) :

בשמוע ישראל לריך שישמעו קולו והוא הוי"ה שמע ישראל עד"ה (ר"ע ח"ג רכ"ח א') :

בשמוע מנציהין קולם אבל בלדיק (בשכמל"ו) לא אשהמע הלא חומרים בלחם (מפני פחד החליעיס) אבל כשהדעת יהיה בהרץ או לה ירשו ולא ישהיו כי מלאה החרץ דעה כו' ולא יהיה פחד עוד לומר בשכמל"ו בקול רם ואלו ישרו נהרות דכיס בקול רם אח הד"ך של ים : (הכ"א בהג"ה ג"ד א') :

בקי"ש שהוא עד"ה קול ובהפ"ה מלטה בלחשו : (הז"ח ע"ג ד' בד"ה קלא . וע' פ"ג ב' בד"ה ועיד כחוט) :

ה' הוהיה בשילוב דהיי"ה הדג"י (שנריך לשלש בכל דבר בק"ש ותפלה כידוע) הן חיה קטעה עם גדולות והנה צינה עם הג"ה הן חיות גדולות הוי"ה . וצינה הוא כשר הגדול והז"ג אר"י ובור ות"ה הרס . והז"ס חיות קטעה אדני כידוע דהן צינה והיא אדם והוא שילוב הג"ל כו' ח' הוהיה מצינה עד מל' . והוא חשמ"ל . ח"ש בלוחה (פי' בחש"י) מל בק"ש (פי' למלל בקול) והלו ח' הוהיה עם ב' אל מלה (שני"ט ע"ב) דהן צינרה ועש"י צ' עלמין דמקננין בהין הוא הושבן חשמ"ל : (הכ"א בהג"ה ג"ו א') :

בשכמל"ו חומרים בחש"י כי כבוד חלקים הסהר דבר כי ב' בחימה הם א' ה' חמרונה והיא ד' קשר ש"ר ושם כבוד מלכיס חקור דבר (כי באליהם לא יעורך רע) כי שם המאור הגדול . ב' בטורסיה ובס אח המאור ט' ובס כבוד חלקים כו' דהיה עה"ד : (ח"ג רל"ו ב') :

מרבנות כה קול דכלילה מכלה קול דממה דקה . דקול באשה ערוה ולכן ללוחה בחש"י וכן בשכמל"ו בחש"י מש"כ"ב שמע ישראל דהוא בקלה דהוא ו' חובין ו' קלין באינה . ובס כי עוף השמים יולך אח הקול קול דק"ש כליל סיה כו' עד סיה קלין ואיסי שביעאה עליהו ובעל כנפים יגיד דבר דיבור בלא קול בחש"י : (הס"ע ק"ז א' בס"ה) :

בזמנה דהיכי אתקריאה עני' ליה לה אלא מה דהציחו לה בחש"י מפחד בלילות הס"א שאומרים בשכמל"ו בחש"י . ולכן ציה"כ עלמא דאחי עלמא דחירו שאו ה' ללוחין ה' פעמים איר נהרין בה' נוגין ה' עיניין או אומרים בקול רם : (הז"ח פ"ב ד' ד"ה מה דאציבו) :

שם ע"כ עיקר השמות הן ע' וכני שמיה הן כוללן . של"ה הן עיקרן בדטורה ואלו כוללן והז"ו . וליה טורשן בנות' וראשיהן וכללן . הג"י ואלו הב' שמות והז"ו ואכ"י ידוע . וידוע דשמע ובשכמל"ו הן ו"ק (מדו"ג) כלא"ה כליל מוח"ו והן ע"ב . והיא כוללח שלכן היא על י"ב בקר ו"ק דילי' ו"ק דילה : (ציאורו על ז"ח שה"ס הנדפס אחר ספר נפש דוד) :

בהיכל הרטון נכללו כלם כל היכלין ורוחין דו"ק וכן בה"ח במים ג"כ נכללו כל הו"ק והוא ביחודא דשמע ישראל ובאשר מהייחדין היכל הזה עם שמים . כ"א מו"ק התחבר בהיכל השי"ך לו . וכן רוח דכל א' דו"ק ברוח דהיכל השי"ך לו . והנה כלילת כל הרוחין זה צוה וכלבו צוה הרוח זהו סוד היחוד של בשכמל"ו . וכיון דאתקשרו כל היכלות זו או השוקתו לאתחברא במים והוא אחר יקני ט' נעלה ונשמחה בך . עלמות אהבך

ההטך כל היכלין דלהתא וזו הן שלימו במיבורא חדא. ר"ל כל היכלות בעלמאן בכור שמע
אחד בשמאלו ו"ק דטק' ביחידא חדא : (היכלות בראשית מ"ד ב' מ"ה א') :

ענין היחוד דתתא ישראל ובשמאלו. והוא כי עלמאות ית'. א"ל להשינו כלל אך חנו
מכירים איתו חנה התפשטותו בכל העולמות להחיות ולהטיב לכל הנבראים. וב' בחי'

אט משיגים. א' בחי' התפשטותו שהוא דלעו הפכות להטיב ולהחיות את העולמות כמ"ס
והתה מחי' את טלס. ב' אט משיגים כי הוא מקבל את כבודו והתלתו ופלת ישראל
(הוא מהפעל כביטול מתעשש שבהעביטו את מעשיו ייטיב גם לעו ולהיפך כו'. ונחלא הוא מחקשר

פמט) ובחי' האתא הוא מלכות הנק' שכינה במקבלת כל התפלות והכבוד שהט מהללים ומשבחים.
והבנת גדלו ית'. ואח"ו מקבלת הטוב מבחי' התפשטות. ובחי' התפשטות הוא העוק' א"ס

היי"ה (שמאיה הכל) ובחי' המקבלת הכבוד מאתו היא נקראת כמו. וכפי הדקות שישראל
דנקים בו ית' ומהללים ומשבחים איתו בן מקבלת השכינה את הטוב מבחי' התפשטות. וכל

מה שהתורה הדקות בן מהתורה ההשפעה כי כלל השבחים מכל פרטי בני ישראל שמהללים
ומשבחים ומתקרים כבודו זהו נקרא שכינה בהחתומים. ובחי' הוא יס כונה פרטים מכל

בני ישראל בפרט מכל א' וא' כפ"ע השבחים וההילולים בהשבח ומפאר ומדבק נפשו לבורא
ית'. וכבוד כל פרט ופרט. בן יס בחי' התפשטות ג"כ כמה פרטים לפי ענין הפרטים

של כלל השכינה כי כל א' כפי פרטו דהיינו בחי' דקבוקו והללו בן בחי' התפשטות משפעה
פלו הטוב כפי הכוח' הוא כי ע"כ התפשטות דלעו להטיב הוא כפי אשר יוכלו ב"ח לסבול.

ולכן ע"כ יס כמה פרטים כ"ל לפי כחו. נחלא שיש כמה פרטים בחי' התפשטות שהוא
בחי' התפשטות. וכלל התפשטות היא הנק' כפ"ע הי"ו כ"ל. ויש כמה פרטים בחי' המקבלת

הדקות מבני ישראל. וכלל העבודות וההילול והשבחים הוא הנקרא שכינה שהוא שמו כי
שם הוא לטון שם טוב ופרסום כבודו והבנת גדולתו. ומה אס יתהלם הכלל מהשנת כבודו

והילולו שהכל יבירו גדולתו ויבלמו כל הפרטים. או ישרה עליהם הכלל מבחי' התפשטות
בגליותו כיון שכבוד גלמנו כל הפרטים. ח"ס ה' אחד ובחיו אחד. ה' אחד היא התפשטות

דלעו. ובחיו אחד הוא בחי' קבלת ההלל והדקות כ"ל. וזה היחוד כק"ס שהט אומרים
שפע ישראל הייט כל ישראל ביהוד ה' אליהם ה' אחד. הייט התפשטות דלעו כ"ל. ואח"ו

אט מיהדים האומרים ברוך שם הייט שיכדו הכל כבודו ית'. שם כבוד מלכותו. ולכן פי'
היהוד ישראל סבא ואבין. זהו סוד היחוד לפען הנהגת העולם וזה שנאמר בזהר באתערותא

דלהתא ט': (ע' כביבור ד"ח בהשמות ח"א ח"ה א' בחי"ה ברה"ה ויחלום) :

ה' תחמי תורה כה"ס מחסד עד הוד. ומדרשי המקראות ביסוד ולכן החמיל ה"כ ב"ג מדות
ובלו הולך אל הי"ג מדות כי יסוד בו י"ג תיקוען. והן נגד ו' היפות של שמע

ישראל. ה' היפות כה"ס : אחד ביסוד שמחנך כאחד אחד גי' י"ג כמ"ס בחו"מ ואח"כ
ו' היפות בשמאלו בחי' נגד חשבע"פ ששה כדרים ו"ק דילה : (הקן י"ע ל"ו ב' בהג"ה) :

ישני מני יחוד הן א' בלאה שהיא ה' ההרונה וא' ברתל אדני. ובסוד אחד דק"ס
ובשמאלו (כי ד' האחד הוא לאה ובשמאלו רחל) דהיא עקרת הבית כרלף גמור :

(הייט ל"ט א') :

גלהמה דהייט בקבא דק"ס. וקבא הוא לדיק חזיק תליס וכל זרע. וכן הוא רחל.
והענין הוא בלוח הכרות דלויבי בלדיק וליבי טוק' רחל והוא כמו לבנת
הספיר ולכן הקבא הוא כרקיט סיהרא קרישא. והנה בקרבא דהייט הוא בני' היבין ה'
אלהיט ה' דהן ג' גווען דעלמא עילאה דמתיחדין בשמאלו שס ג' גווען דעלמא תתאה
ובן ג' תליס חזיק הקבא יוסף ונליכ לן בארשא שהיא המטרה מל' כח עין והן ג' ברוך
שם כבוד. ומלכותו דלכל לן. שכן חא דד' עשרין שכן ג' והן ד' שבעין ג' כבודא
דליל

תפלת לקוטי הגרי"א שחרית

דכליל ב' דעת . והקשת דוריק חלים הוא ברית לדוריק דוריק לפלח חן כבודו דחויא וברח
 דא לשלח למטרה והן קשתי אש שהוא שלהבת יה רשפיה כו' להלחם בחייו . וכן לשלח למטרה
 הוא בשלהובין דרתימו מים רבים לא יוכלו לכבות כו' והענין כי החשדנות היווה הוא
 בשלהובין דנצורה שחללו כו' ואח"כ וימינו דהוא טיפת החסדים . והחסדים גוברים מאד
 ומכבים את אש החטא ולכן נפסק החטא ער זמן גדול אבל לע"ל אף שחמלה הארץ
 דעה כמים כו' שכ"כ יפולו נהר הדעת טפת החסדים מ"מ תהיה שלהבת חאהבה גדולה מאד
 עד שלא יוכלו לכבות האהבה ולכן יהי' היווה חמדי . ולכן תהרבה ג"כ הדעת מאד שכל
 ששלהבת האהבה גוברת יורד החסדים חמיר כמים לים מכסים וזהו מים רבים כו' ונהרות כו'
 והענין כי בזה"ו שאין אהבה שלנו לצורא גדולה כ"כ שלא יוכלו לכבות לון אינו חמדי .
 והנה קשת הוא כד נחתת הטפה (דוריק חלים) אהנם כד הטפה אולת מתחיל לעילא
 ואחראכת בוא"ו הוא רומ"ח והן רמ"ח אחיין דק"ש ושית חייבין דשמע ישראל . והן
 ו"ק דטללין כל הניף ורמ"ח איבריין דגיפא והן כלל ופרט . וכ"ז כליל הגריות . דליהו ו'
 זעירא ורמ"ח עלמון ב' דהוא כליל כל איבריין דנפשא ומרוב הוא באחד דק"ש והוא בשם
 הוי"ו ככ"ל (י' רישא דמרבא . ו' גופא דמרבא ה' ה' חרין פישיות) ואחד כליל כל דרכין
 (דשם הוי"ו) ח' חמישא דרנ"י מחמאה עד יסוד ד' מל' ושם שמיט ל' . ושם לריך לנענע
 לשית סערין כי שם נעטע דמרבא בשית סערין . ושם הוא דלית אחר . ד' רבחא דלא
 לאחלפא בר' . ואהנו עדים ע"ד רבחא ושם משמשה בשני עדים א' לו וא' לה [פ"ד
 רבחא לו . עד דוער לה] : (תיקון כ"א כ"ב א')

ד' אלהי ה' גירין דקשתא ואחד קשתא . ג' גוויין דקשה ברוך שם כבוד דבשכמל"ו והוא
 בשכינחא התאב : (שם) :

נש"ב הן בנ"פ שמע דשחריות וערבית וד"ך הוא בכ"ד דבשכמל"ו . וב"פ כד הן לדוריק
 ושכינה שחרית וערבית . והנה ב"פ שמע בערב ובקר הן ב"פ כ"ה . ושמע בשלמו
 הוא קול עד"א ובלקין ל' צימינא ושחלאל לגפי אימא עילאה דליהי כ"ה כ"ה צימינא
 ושחלאל . ולדוריק ליהו דך בבשכמל"ו בשחרית . ואייהי כדה בבשכמל"ו דערבית . וכן הוא
 בשניהם . והוא ג"כ כד"ה בחרויות . והענין כי טדאי בשכמל"ו בלדוריק הוא בין בשחרית
 ובין בערבית אלאש לפי שדוריק ושכינה טללים זה בזה לכן ב"פ כ"ד כ"ד הן א' בלדוריק וא' בשכינה
 בב' שוקין . וכמו אימא עילאה בב' דין ימינא ושחלאל אבל הן בשניהם : (שם כ"ד א' בכנ"ס
 כד"ה דך ים וכד"ה דא' גשאו) :

בשביל שער הטון שחבר בשביל זה נשכרו הלוחות ומרוב ציהמ"ק והוא דך ים (פי' כי
 י"ס נש"ב ובשביל שאין אלא דך דהיינו כ"ד דבשכמל"ו וחבר א' עד שמע ישראל
 שהוא כ"ה והוא נכנר שחבר שער הטון) שחבר לאשלמא כ"ה . ואז (פי' קודם שבינת הלוחות)
 היו נש"ב בשמע ובשכמל"ו (כמש"ל בסוד א' זעירא דויקרא) ולכן בשכמל"ו בחשאי מפני
 שער [הגו"ן] שחבר ול"ל חירו ויש פחד עד לעת"ל : (שם כ"ה א' ובג"ד אחקריאח) :

בתחלה היו טורכין את שמע (שלא אחרי בשכמל"ו) וטורכין את שמע עם ואהבת (שפי'
 רולין לקרב ואהבת את לאחד) כי את דייקא (שהיא השכינה) ואחד ב' ממליכין
 לשית סערין (שהוא בעלה) וכן שית חייבין דשמע הכל בוא"ו בעלם . ולכן היו טורכין דרתימו
 בנין דתהא רחמא לגבי בעלה והוא האי נקודה אות ברית דהיא חמת בעלה ואח"כ כשכחו
 האבות העלו הנקודה חמר על ראשיהם בני' כהרים חמר כהנה וכתר כו' חנא בריש אבהין
 והן ג' אבהין (מה' אבהין דדוד שג' מהינן כנגד אבהן כמ"ש לעיל) ולכן אמר יעקב בשכמל"ו
 דהן ג' אבהין הג"ל ובמ"ש נפ' תרומה קס"ב א' וזוא דא ברוך כו' (תחמה) שם דא
 עלמא דחתי כו' (בינה) כבוד דא כבוד עילאה דליהו ימינא ושחלאל . כ"ל דעם והן חב"ד
 וכן

יהן תלת אבהן (כי חב"ד דילה כנגד חנ"ת כדוע) ויעקב כליל תלת אבהן . דער"א כליל ימינא ושמאלא ולכן אחר בשכמל"ו דסליק לה למעלה בג' כהרים : (שם נ"ט ב' בהג"ה בד"ה ברחימו דאהבה) :

עד"א הוא תורה ו' דכליל שית ספרים (שהן חמשה חומשי תורה ומדרשות המקראות כגון ספרא ספרי כי הדרשות הוא ביכור כנ"ל) והוא שית חיצין דשמע ישראל ואיהי סלקא בשכמל"ו כחרא על גבי (כנ"ל) כחרא והגא דס"ת : (שם בד"ה כליל חמשה) :
שאו ברום עיניכם דא ק"ש ראשי חיצין שמע . ורלו מי ברא כו' מ"י איהו כללח דחמשין אחוון (כי כ"ה אחוון בפ' שמע ישראל) והן כ"ה וכו"ה דשחרית וערבית דא ערב דלחק ובקר דאברהם (והן חו"ג חרין דרוטין) ובחון אחיד בה ועל גופא סליקת (לגבה בעלה ישראל) כי חמשין אחוון דאימא סלקא לה על גופא בעלה ישראל . ואברהם וילחק חקנו בחי' דטרא בקר וערב דהן ביממא ויעקב חיקון בחי' טק' דהוא כליליא ויעקב טלל שניהם לכן חפילת ערב כל הלילה ולכן בק"ש הוא בשכמל"ו בטוק' מתקנת יעקב והוא טלל שניהם בבקר וערב : (ע' ריש חמ"ט) :

גווינין דמתחויין הוא אלקים . במלכות . ודלא מתחויין בהי"ה בעד"א . והגווינין הן בעלמן אחד . והוא סוד שמע ישראל . כי ג' שמות ה' אליהו ה' הן גווינין דלא מתחויין ושם כבוד מלכותו הן דמתחויין הן ה' אחד ושמו אחד כמ"ס בבוהר בראשית דף י"ח ויאמר אלקים יקו המים וטמר בתורה קו למחוי טו' עד חרשא הארץ דשא ע"ש והוא סוד הקדושה וקרא זה אל זה כמ"ס בתיקונים ומקבלין דין מן דין סוד מ"ד ומ"ג וג' קדוש הן ג' גווינין כמ"ס : (ע"ש בתיקונים) :

יחוד של שמע נגד שער החמישים עם מ"ט אותיות של שמע ובשכמל"ו : (עכ"ל בד"ה אנדות ברכות) :

ה' של השם סלקא ביוז של השם דרך ו' שהוא בלם ור"ל דסלקא לתכמה דרך עד"א . ולכן ה' דסלקא בלא ו' נכללת ג"כ מו' שית חיצין דבשכמל"ו ולבחר סליק ו' ביו"ד ונכללין שניהם מששים שית זמנין עשר . ואיטן אחוון הדבקים בק"ש . היינו ט"ז אותיות דקאמר בגמ' בכל לבנך טו' שמספר קטן גי' ששים (שהן על לבנך על לבנכם . בכל לבנך בכל לבנכם . עשב בשך ואבדתם מהרה הנקף פחיל . אהבם מארץ . שהן ח' למדין . כ"ד במ"ק . שני ביחין ד' שני פ' ט"ז . ד' ממין ט"ו . ס"ה כ"ד . ד' . ט"ז . ט"ז . גי' ס') ובגיטיהו אמרו שלדך ליתן ריוח בין הדבקים שהן וק' דו"ג שבדוקים באתוריים וטחן ריוח זה האסרה להדווג בפנים : (ת"י י"ג כ"ג ב')

הצדיק הוא גמול מחלב אם כי הבינה אימא מתפשטת עד הוד ולכן כולם הם עשירים חמיר לכד לדיק דאיכו יתוס מאמו ול"ל אלא מדעת וכן השכינה . ולכן הנביות ועשרה אינם חיים אלא בעת זיווג ואיהי אמרה לצדיק ותאמר שחה ארזי וגם גמליך אשקה דאיהי משקה אותו דשל ירה איהו אחשקיא דאין הצדיק מחמלא אלא בשבילה כמו בזיווגא דב"ג . וזהו ותאמר שחה שהיא משקה את הצדיק כנ"ל . והוא ברוך שהוא בצדיק (ברוך דבשכמל"ו) . וגם לגמליך טו' הן רמ"ח עלמין רמ"ח פקודין רמ"ח איברין דכלילין בבכרית והן רמ"ח חיצין דק"ס . והן גמולי מחלב . דבצדיק הוא גמול מחלב אמו כנ"ל . והכל משקיא על ירה דבכינתא דאיהי ד"ך והן כ"ד אחוון דבשכמל"ו : (הכ"ל ל"ד א' ב' בהג"ה בד"ה סליקת וד"ה דאיטן וד"ס ותאמר) :

רמ"ח חיצין דק"ס הן רמ"ח איברים של אדם דכלילין כל הדרגין דג' עלמנות בי"ע שהן קומה שלימה רב"ג . וכל חיות הקדש טו' הכלל מחיימדים בק"ש דכ"א חליא באבר ואחר ידעא וכו' מיוחד אדם בק"ס ויחבר כל שיטוי בהוא יחודא הכי לעילא מחבר כל שיטין

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

שיפין עלאין בההוא יחודא וכל חילי שמיא בלבו קיימין שורין בנין לאתחנקא ולאחלללא
 בלבו בההוא יחודא למיקס ברחא דרח בייחודא חדא כו' : (תמ"ט בר"ה רמ"ח תיבין) :
ששים גבורים מלומדי מלחמה הן ששים לחוון הדועים דק"ס כמ"ס בו"ח (שהן לחוון
 יה"ו הנמלאים בפי' ראשונה) והכל להלחם עם חויה הקיפא כידוע למיעבד לז'
 קירטא . והכל בסט' דגבורה שהיא אש כי באש ה' נשפט : (מו"ח פ"ב ח' בר"ה וחיליהון) :
ד"ר רבינו צביאורו לאגדה ברכות ח' א' . ומשיב כאן ה' מדות שהן בפסוקים של ואהבת
 אח ה' אלקיך כו' . והן כנגד אה"ס . וזד' דברים . ב' תורה . הפנימיה והחיצונית
 וז' מלות . והן מחשבה דבור ומעשה ומחשבה אחרונה . בראשית ויאמר ועש וירא . וכן
 צפ' לילית ורליהם וזכרתי ועשיהם ולא החורו . והן כנגד נר"ג של הדין והכית . שנגד
 זה הם ד' פסוקים והיו הדברים אשר אנכי מלך כו' . ואהבת על גבן החמישית . עכ"ל
 רבינו שם :

איתא בזהר פ' פינחס מאן דמיחידא בק"ס מדוא וימנא לז' שנאמר אנכי אשמח בה'
 כי שמע וחד ס"ת ע"ד והם אהיות גדולים ונשאר השת"ח : (עכ"ל באגדות
 ברכות ריש פ' הין עומדין) :

בקיש ע' שבטמע הוא גדול וכן ד' שבאחד שזהו שאהבת מעדין על אחרותיו וית' וית'
 אלקיט נגד אנכי ולא יהי' לך וגו' שהן כלליות הנ"ע ול"ת כלומר שאהבת מקבלים
 עליו מ"ע ול"ת לקיימן . ובפרטות יש בק"ס י"ג מלות כמ"ס בזהר פ' חרומה : (עכ"ל
 חש"י י"ד פ' ה') :

ברר כהנתי בנ"א ענין מ"ח לכות והן נעשרות ב"ב הויה בנ"ח אהיות ולכן ה"ח
 מחולקין לד' סטרין ול"ב סטרין כידוע . וכן ח"ח לכות צפ' שמע ישראל כמ"ס בם'
 הקנה ומ"ח מדין ב"ס ע"ב ולכן נשמתי כ"ד כ"ד שמחוקך והן מן וה"ו הראשון עד השני
 והן בדבורא אבל היא מלה פרוכה כ"ד ספרים שבמל"ו ולכן י"ב אהיות מא"ב בשמש .
 וכן י"ב אהיות בשמחה השמות של ע"ס שבגלגן הן ל"ב אהיות : (עכ"ל בליקוטי הגר"א
 שבסוף ס' אגדות ברכות אה"ל ס"י ב') :

ר"ה

שער נפתלי

מ"ש רבינו באגדות ברכות ה' א' כתב עליו ב"ה הנאמן ר"א וז"ל ח"ל ה' מידות שהן בנפוקים של ואהבת
 כי בפי' ראשונה יש בה ה' פסוקים . א ואהבת היא כוללת הכל . כי והיו בו' על לבך במחשבה
 לשעבר המחשבה . ג וישנתה לבניך דברת בו' ברבור לשעבר הדבור בפי' כפ' ולא ברורים בשלום . ד'
 וקשרתם לאות על ירך לשעבר המעשה . ה' ובתבתם הבחיבה היא מחשבה אהרונה שאדם הוא לקיים
 בחשבתו ודבורו ובעשיו . והן כנגד אה"ס . מחשבה ומעשה הם ה"ס . מים אש . כת ונעול . המחשבה
 ונעומו . ודבור הוא א' המחשבה וזד' דברים . חשבה נפוקים הראשונים של ק"ס מדברים בו' דברים
 שחשב . ב' בתורה . ב' במצות . תורה הנטיבות והחיצונית היא מחשבה ודבור . ג' נטיבות במחשבה חיצונית
 בדבור . וז' במצות . מעשה ומחשבה אהרונה הם נ"ב נטיבות וחיצונית . תלפין נטיבות . ובתבתם חיצונית .
 עשה הם במעשה . ול"ת במחשבה אהרונה . שעליה אפר ולא תגורו אהרי לבבכם לקיים במחשבתם ודברתם
 לבכם הרע . וכן מצונו בבראינו של עולם היו ה' דברים אלה . בראשית . בעשבתא היא מחשבה . ויאמר
 דגא דבור . ועש . הוא מעשה . וירא . הוא מחשבה אהרונה . בראה כי טוב לקיים את העולם . וכן בפי'
 ציות והאמת . במחשבה . וזכרתי ברבור . ועשיתם . במעשה . ולא תגורו במחשבה אהרונה כנ"ל :
מ"ש רבינו בד"ה כבר נתבאר בפי' א"ל להטיף ביאור קנה . ענין ס"ה צורות הן ס"ח צורות שבגלגל המלות הדין
 לחוכמים . וה"ס י"ב היות . הן י"ב צורות ה"ה ובכל א' ד' אותיות דרי ס"ח אותיות : ד'
 וי"ב סטרין . נגד י"ב היות . ה' אותיות שבכל א' . וה"ס ס"ח צורות כפי' שמע ישראל . היינו כי ה' ס'
 כד' הלקים כוה"ל ה"ה ד' צורות בש"ס . ס' נגנה סבי' הלקים כ"ה ה"ה ה"ה צורות . ע' כ"ה צורות כוה"ל
 ה"ה שמע ס' צורות . וכן ישראל יש בו י"א צורות . כוה"ל . כוה"ל . ר"א . א' ו' כוה"ל
 ל' שנים כוה"ל . ה"ה בישראל י"א צורות . בה"ה ה"ה צורות באותיות . כוה"ל כוה"ל צורות א'
 צורות

ר"ת דיומד ראשון ג' ס"ג וקמ"ג . כל ה' בספרו יודין ציוד ווא' צא' . ודיומד ב' מען
 מט"ט . ס"ג ואה"ה . פהן חו"כ דלוימא ושדי שהוא הדעת . כוד ישכב מסכב
 לו כוד אומות הממשותף לזד ה' שהוא היחוד שלה : **ב' יחודים דק"ש** הראשון
 ישכב כוד הנקודין וההוון וכן ג' שמים בראשית ברא י"ק הוי"ה כמ"ס בספרא דלנישואה .
 והשלישי בני' ארץ . ויחוד הב' מסכב לו . והן ב' שמות הג"ל בני' דס"ג והן אומות הממשותף
 לזד האלף שהוא השביעי יחוד . והוא ה' דיהוסף כמ"ס צירופלמי וכן הוא באשד כ"ה וכ"ד :
כתב הקנה כמ"ס שמע צו ז"ס . שמע בחדר . ישראל בנבירה שיר אל . אלף
 שכלל בחדר כירוע לך קאמר אל . ה' בתי"ח אלהינו בני"ה לפי
 שס מחללת בנין הטק' וההנהגה ההחוקים . ה' ביסוד אלה הולדות [יעקב] יוסף . אחד
 במלטת יקוו המים בו' . אלף בהוקיעים . שהן צו"ס ה' היבוס הראשונות בה"ס . שמע
 ישראל ה' [בתי"ח] כמ"ס . אלהינו ה' בני"ה . כי הגלח הוא בנבירה כמ"ס כי גלח ישראל
 בו' וכמ"ס בפרדס . והוד הוא רחובות . וכמ"ס בוינה פ' פנחס כמ"ס כי דוד אחליף מדות
 ט' שהיך ילכבו לזק בו' והן הסדי דוד וכמ"ס כמ"ס . אחד ביסוד י"ג בריחוס . והן בה'
 חומשי הורה ות"כ . וד' גדולה הוא מלכות . אלף מ"מ הכל בדבורה . כי הד' הוא
 דטרה שנטק' ללה . שס הגדולה לזה ד' גדולה . ח"מ ט' ספירין וקילו של ד' הוא עמרה
 של ו"א . והוא המחבר האי ברית קדישא דעלה קיימא עלמא דלא לאחלפא בחדר ולפי
 שהוא בחי' מלטה לכן הוא גלות של הטק' . והוא מפועל דלא פסק מבידא לעלמא . ולכן
 חסדי חמיר צו"א ו"ס כמ"ס שהוא נגד ה' חומשי הורה וכנוק' ש"ס . כן גם כאן צו ט"ס
 ובטק' עטר . אלף רחל עקרת הביית הוא בשכמל"ו פרתיף כפ"ע והוא נגד ו' לילית אלף ד'
 הג"ל הוא נגד ה' של יום השני . שהיא ה' חמרונה ורחל היא אדני : (עכ"ל שס אות ק' ס' ו') :

דבקים

שער נפתלי

צורות כות ד' . כוא"ו צורה א' . בה' אחרונה שני צורות . הוי בתי"ה ששה צורות . באלהינו עשרה צורות .
 כיצד . באלף ג' כנ"ל . בלי הניס כנ"ל . בה"א שנים כנ"ל . בתי"ו א' . בתי"ז א' . בתי"ח א' . בתי"ט א' .
 עשרה צורות . בתי"ה ששה בכתבי"ה הקודמת . באחד ג' ששה צורות . כיצד . בא' ג' . בח' שנים כות ד' .
 בדי' א' . הוי באהר ששה צורות . כמ"ס א"ה . י"א . ו' . י"ב . ו' . י"ג . ו' . י"ד . ו' . י"ה . ו' . י"ו . ו' . י"ז . ו' . י"ח . ו' . י"ט . ו' .
 שבע ישראל . כנ"ל לבאר דבריו : וס"ס ה' היבוס בשס ע"כ סבאר למטה דתינו סן והו"ו ראשון עד והו"ו
 הני י"ב ס"ח היבוס וסמית כמנין ב"ד כ"ד : וס"ס י"ב איתות סא"ב כששע . הוינו י"ב אותיות הלוקין אבל
 כל א' כהאיתות יש כמה פקטים . ואלו הם י"ב אותיות ששס ישראל הונחד . ואותיות אחרות לא יש
 בזה הסמוק והן נגד י"ב היות שהן הכל בדבורא . וס"ס י"ב אותיות כמ"ס שמות של ע"ס . הוינו כי הני'
 שמות הם אה"ה כתי"ר . י"ה כתי"ה . ית"ה כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . הוי"ה
 כתי"ה . הוי"ה כתי"ה . כתי"ה כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה . אלף כתי"ה .
 כמ"ס היקודם להם . והם תימן עליו עומא כירוע . הוי ביסוד . אדני כמלכות . ואלה הם י"ב אותיות ששס
 נבנו כל השמות הג"ל . אחי לכו צנת הוד והשאר אינם רק נכפלות . וס"ס שכללן רק ל"ב אותיות . ג"ל
 דצ"ל ל"ב אותיות כי כמ"ס שמות הג"ל יש ל"ב אותיות :

ס"ש ר"ת דיומד ראשון כתב בני הגרא ו"ל . ר"ת דיומד ראשון . הוא ר"ת של פסוק ששס ישראל י"א
 י"א הוא של"ב והם י"ב שמות של ס"ג הוא קש"ס עם קש"ס (הוא אהי' דאלפין) הוא של"ב : כל א'
 בספרו יודין ציוד . ג' ס"ג הם ג' יודין של ישראל ובי' היות וקש"ג הוא של אקיה באלפין הוא א' של
 אלפין : ודיומד ב' הנין כמ"ס . והשכן שצ"ח והוא ר"ת יחוד ב' ר"ת של כשכ"ליו : ס"ג ואה"ה הן
 ה"כ דאימא (ע' ס"ס הארז"ל ענין א"מ יסו"ה . כקום שני השמות הג"ל באימא ותכונה ע"ס) ושדי
 שהוא דקע . כללית ב' הכנה ובונה ודעת . והשכן ס"ג ואה"ה הוא השכן הנין עם שדי הוא שצ"ח
 כנ"ל : כוד ישכב . הוא יחוד הראשון של"ב : מסכב לו . הוא יחוד הב' שצ"ח (הוא ר"ת כשכ"ליו כמ"ס)
 והן כוד אותיות הממשותף לשם דו"ה : לזד ה' . שהוא ג"כ ששס לתי"ה הלא תכלו ואת שהוא היחוד
 שלה : ישכב . פי' ששס ישראל הוא יש . י"א י"א ר"ת ב"ב והוא כוד הנין כתי"ה כתי"ה ובי"ב איתון :
 והן ג' שמות בו' : פי' בראשית ברא אשד כששס דעניעומא שיש בוק ב' שמות הם הכמה ושס הכמה .
 ודו

תפלת לקוטי הנריא שחרית

דבקים שנק"ט . הקס"ד כמנ"י י"ב וי"ב דנ"ב וי"ב ועס"ה גמס הוא דו"ה . וכן ת"ו ו"ה . ב' מולת כו' . וכוד ה' וז' י"ק יק"ו . חלקים בני' ופשוט וכן חל"ק דחלקים . שהוא חסד . ונ' שמוע דעס מלא שכן תפלין וליצח וכן בגדי כה"ג וכהן הדיוט עם אפור : (עס) :

ליתן ריוח בין הדבקים . כי ק"ט כסוד אהבת חסד . וחסד פריס גועין . ות' דבקים נגד ה' כללי האברים . והדבקים שבהן הוא ב' פעמים דפ"ב לנאות חדני (ג"כ עה"ג כתי"ק) [ג' יו"ד וב' וז"ו ב' חמ"ד וז"ו ח' סס . וד' ב"ח בשניה . ונ' ב' ע"ג' ג' בראשונה] (זה ג"כ הנה כתי"ק) [וכן הן ד' שמוע דללון כלה ב' אהיה ושאר ה' שמוע . וכן ח' דבקים שדו"כ מהדבקים יחד כי שש' מלכות ושמועט' ט' . והן ידוע כנ"ח וכן ח' חמ"ד מורכב משש' . ולכן הם ד' למדון וב' מונון ופ' ח' שבוטוד כלל כח' והוא יסוד ובו כלל מלכות ובה"ה דעת ב' למדון וזיתון חו"ב כי שס' חל"ף חכמה חל"ף בינה יחוד] והוא שאמר למעט כפרס שדי ט' שהוא לפרס איהו בתוליו עם מלכות חדני : (עכ"ל בלחות כרכות פרק ב' סי' ו') :

סנהדרי

שער נפתלי

והן ג' שמוע י"ה הוי"ה חלקים . ואלקים בני' אלף הוא חושבן ארין עם י"ה הוי"ה הוא חושבן יסב"ב : מסבכ לו . פי' חושבן ב' היבות אלו הן יצ"ה . והן ב' שמוע חל"ל בני' דפ"ב . יו"ד היו הוא ליה . עם ס"ג הוי"ה . ופי' דאלקים בני' פי' הוא חושבן מסבכ לו . והן ר"ת כסב"ל . והן אותות הששפות לשם . בכלים וכו' : לבר האלף שהוא חסדו יתד . ולא שרעו השם בשמוס' א' . (ובל"ד רש"י כאן וז"ל לבר ה"א . פי' לבר סאות ה' . כס"ט כמאמר הקודם זה לבר ה' והוא היתוד ככל שס' חו"ס והוא ה' דיתוק . פי' שמוע כחוסים ב' אותות ב"ה וז"ה ופירך הש"ס אפתי ב"ר ושרעו יתוק בלא פתיס שמועק ה' . שהוא היתוד שסתבר ה' אהרונה עם יתוק כידוע . ואסלא נחשוב ה' דיתוק נסאר ב"ה וב"ד באשר) : כן הוא באשר כ"ה וב"ד אותות כמו בשמע ב"ה אותות ובסב"ל . ב"ה אותות . עכ"ל עם בתוספת הנה : עורר כ' ה"א חל"ל . על מאסר דבקים שנק"ט חל"ל . הקס"ד . פי' ד' דבקים של ל' הוא רש"י . ב' דבקים של ס"ס הוא ק"ט . א' של אות פ' הוא ק"ט . א' של אות ב' הוא ד' הם הקס"ד . כמנ"י ב"ר . י"ב הוי"ה הוא ט"ו . י"ב אה"ה הוא רנ"ב . עם ט"ו היא הקס"ד . חו"ס י"ב ח"ב רנ"ב וכו"ב : ועס' החוסים פי' של אותות אחר' . והם והיה אם הוא ו' . תסב"ו אלו' . שהוא אהב"ל הנה אה"ר אותו וזכרת י"ב . הם ס"ב ועס' הקס"ד הוא חושבן רות (ול"ג כוונתו על ג' יודין וב' ווין שהיא רבש סאדות כרכות על הדבקים חל"ל ועל לקטן והם ג"ס"ב) : והן ח' ה' . פי' ח' דבקים וה' נח"ס . פי' סולות . נוצר וקח י"ג תוספות וה' (פי"ב) עד נוצר הוא ח') : והם ב"פ י"ג יתקין והם ב' של ח' דבקים וב' של ח' נח"ס שהם כפולים הדבקים והחוסים וכוד ה' וז' י"ק יק"ו . יו"ד ק"ו ה' אטון יו"ד ה' וי"ו ח' אטון הם חו"ס : חלקים בני' ושס"ס . השש"ס הוא ח' אטון וסב"ל הוא ח' אטון : וכן אלק דאלקים שהוא חסד . י"ב ח' אטון אלק לבר ה' . י"ב דאלקים הוא ח' אטון . ח' הדבקים הם חסד דרש"י בין הדבקים י"ב הוא כונה : ונ' שמוע דשס"ס . הם הוי"ה ארני חלקים . שם השילוב הוי"ה ארני ח' אטון . חלקים ח' אטון . שכן חזילין וציצות . סב"ל ח' רצועות ב' על הראש ב' נשטון לשמה ורצועה של ד' (ול"ג ח' כתיס בתפלין ד' כבוד וא' ט"ו) וה' סב"ל כש"ו ופי' . וכן כעיצות ח' חושין וה' קשרים : וכן בגדי כה"ג ח' . וכן הוי"ה עם אפור . חסדה . והוא חסד אפור כה' : (עכ"ל ה"א חל"ל בתוספת הגרות) :

וה"ל ה"א חל"ל בפ"ב דאגרות כרכות על מאסר ליתן ריוח בין הדבקים . חל"ל כסוד אהבת חסד . כי אה"ר ואהבה . מסב"ן סוד : והסד פריס גועין . ע"כ גמריס ונפיש ולן צורך ליתן ריוח בין הדבקים : **ליתן** גועין : וה' דבקים נגד ח' כללי האברים . הם ב' ידים ב' רגלים ב' עינים טף וברית . והם כנ' עולמת עינים בעליון ידים באמצעי רגלים בתחתית . וטף וברית סב"ב : והדבקים שבהן הוא ב' רש"י . הם ככל לבבך בכל לבבכ . על לבבך על לבבכ . הם דבקות של ד' יודין עולה ק"ב . ונ' סמן אהב"ל סב"ל ואברתם סהרה . עולה יחד ר' . ופי' א' של הבג"ט חל"ל הוא ר"ב . וב' אה"ר של ע"כ כסוד עולה רש"י . ב' פעמים רש"י של הדבקים עולה תקס"ה כמנ"י צמח"ה ארני שס' סקום וצדק יתד ובלבות : (עכ"ל ה"א חל"ל) : ופי' על הגליון ג' יודין וב' ווין כמ"ה כמ"ה אותות רש"י ב' יודין דבקים וב' ווין לב"ה סה שחשיב בני' והן . בני ישראל . אני ה' . הרי ב' יודין . וכן ב' ווין אותו וזכרתם . חסדך וצדקתם ופי' :

תפלת לקוטי הגריא שחרית צב

סנהדררי גדולה הן ע' וא' על גביהן כו'. בסנהדררי קטנה היו ס"ב ג' שמות של כ"ג כ"ג יושבים לפניהם. הרי שסנהדררי גדולה חסר א' למנין ע"ב. ומסנהדררי קטנה חסר ג'. למנין ע"ב. והנה יש עוד חסם מומחה שכן ביחודי ד"מ והוא משלים לע"ב של סנהדררי גדולה. ונ' הדיעות משלים לסנה"ק. ולכן בק"ש צב' והיה אם שמע חסר א' למנין ע"ב ומשלים עם ושמתם. וביחוד חסר ג' ומשלים הפ"ך באמירת ה' אלהיכם אחת כיודע: (עכ"ל בהדרת קודם נדפס בסוף הליקוטים שבסוף ספר אנגות ברכות):

אריה ולביא ומי הן ג' פרשיות והאצת והיה ושמתם כו'. והנה ארי ולביא הן גדולה וגבוהה. ובהן כדע שבב. ומי טפא שבו יקימט: (עכ"ל באנגות ברכות פ"ק כו' נ"ב):

ארי ולביא טלל כל האזכרים הפרשת ק"ש עם עשרה הדברות. מי יקימט. הוא אחוון דיהודא: (סס):

ה' אלהיו. עליט ייחד שמו ביחד כו': (הכל כמו שנדפס באדרת אל" פ' ואחחן מלא מדרשת מו"ל):

שמוע ישראל ונו'. צפ' זו נכללו כל עשרת הדברות. ה' אלהיו נגד חזכי ה' אלהיך ה' אחד נגד לא יהיה לך אלהים אחרים. ברוך שם כבוד עו' נגד לא תשא. ולהנה תקטן אל המזכיר שם שמים לבעלה שיאמר הוי"ה בלבד. והאצת נגד זכור את יום השבת (כי ישנה החל הוא דרגא דריאה ושבת דרגא דאצת כהיות שאין משיעים קדושתו כ"ל ע"י דרגא דאצת). ולהנה אהנת אומרים בהפלת שבת באצת וברלון הגמלהני). והיו הדברים האלה נגד כבוד את אביך כדררשטין כמה הנה מכבדו ד"ת. ושנחם לזכור נגד לא הרנח כמאמר כל שאינו מלמד לבטח מורה כאלו

שער נפתלי

וה"ש זכירת א' שם. מ' כי כפי ויאמר הנ"ל יש באצת התיבה ג"כ רבוקים לבר סהני וידון וכו' ויון הנ"ל והם ביה א' מ' ב' אהר. ר' אהר. ת' אהר. והיונו לבבכם. והייתם. תתורו. וס"ש ודב"ח בשני'. מ' שש' טו' והל אם שמוע ר' ב' ור' ה'. והם לבבכם לבבכם כביתך הירד' ביתן. ור' תוין הם ונתתי ונתתי תתן לתת. וס"ש ונ' ב' מ' ב' בראשונה. מ' שש' ואהבת יש ב' ביתן רבוקים והם לבבך לבבך כביתך. ועוד יש שם ב' הנ"ל מ' רבוק וכן ר' וכן יש והם לבשפת סינות ושנתם: וס"ש וכן הן ר' שמות הוללן כלא כתב הר"א הנ"ל וז"ל. הם עצמות ארתי בהם נהי"ם. ולי אין נראה פ"ו זה דר' שמות כששם שמות ששם. וז"ל ששם ר' שמות אלו אה"ה ית הוי"ה אלקים. ור' שמות אלה כוללים כל החכמה מרצות אה"ה במ"א י"ה כמאמר הוי"ה כניקוד אלקים באימא: וכן הוי"ה כו"א אלקים בטק'. והנה ר' שמות אלה כמילוי כוה. אלקי הו יוד ה"י. יוד התי. יוד הו יוד הו. אלקי לשר הו יוד כס. ששם כפי' תקי"ד עם הכולל. מ"ש רש"י הנ"ל: וס"ש ב"ש אהיה כתב הר"א הנ"ל וז"ל ב' שש"ם אהיה. של כתר שמוא הבחבר הוי"ב. ושאר הו' שש"ן. החכמים הו' עצמות ואלקים עצמות וארתי עכ"ל. וז"ל כוונתו. כי הו' שש"ן הן הו' שמות הכוללים וז"ל. והן אל אלקים הוי"ה והן התי' ובע"ה ג"כ הוי"ה אלקים כוונתו. וכבוד שדי ובמלכות ארתי. והנה הו' שמות אלו אל אלהים היתה שדי ארתי ג"ו תקי"ב ועם ב"ש אהיה הכולל ג"ר ששם ג"י מ"ב ועם תקי"ב ג"י תקי"ד הנ"ל. וס"ש ב' שש"ם סלכות ושש"ם כו' כתב הר"א הנ"ל וז"ל. מ' כי ר' לפרין של סלכות הוא כפי' אצעות ב' לפרין בת"ת הסברע וז' לפרין ברעא הסברע. וז' לפרין הם שש"ם סלכות: וז' כסין. הם בני תתתנים שעולים שבוטם פולגשים. כי סלכות כולל נהי"ם ר'. עולה בעצמות ש"ם. ובסברע הוא שש"ם סלכות דוי"ב ב' כסין: וס"א אהר שיבוטם כולל כאהר. כי יסוד עולה שש"ם וחוא הכולל דוי"ב ב' כסין יוד. קטור א' שהעולם קטור עליו וצדק שבו וכל סה הנברא כעולם ובר ונקבה בראם וזהו יסוד וזה כולל סלכות. ובת"ת דעת ב' לפרין והכל כטובא: וביתין חוי"ב. לכן רק ב' ביתין עשב כשדך: כי שש אלקי חסכה אלקי בונה יתוד. כי אם אין חכמה אין כו"ו וז"ל לבשה כפרש שדי שמוא לפרש אהיה כמילוי עם סלכות ארתי. הסילוי של סו' עולה ח"ק עם ארתי שמוא מ"ח עולה תקי"ה כמנין. ב"ש רש"י עם היחוד החכמים עכ"ל:

מ"ש בהם מ"ק דאגות ברכות ארי ולביא כולל כתב הר"א הנ"ל וז"ל. יודע כי רש"י חייבין בק"ש אריה ולי"ב טלון וס"א יוד של לביא כנגד עשרת הדברות לכן אבד בלקם פרע כארי וכלביא על ק"ש שקרון

תפלת שחרית

והו^{הו} ילו^{לו} סימ^{סימ} עלמ^{עלמ} סהש^{סהש} ללה^{ללה} אבא^{אבא} כהת^{כהת} הו^{הו} אלו^{אלו}
והיה אם שמוע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
 לאו^{לאו} ההע^{ההע} ויל^{ויל} סכה^{סכה} הרו^{הרו} דקס^{דקס} לאו^{לאו} כלו^{כלו} לו^{לו} סהל^{סהל}
היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם:
 נלך^{נלך} ווי^{ווי} מלה^{מלה} ההו^{ההו} נטה^{נטה} דאמ^{דאמ} ורת^{ורח} סאה^{סאה} ווי^{ווי}
ונתתי מפורר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך
 אבס^{אבס} לכב^{לכב} וסר^{וסר} והו^{והו} להח^{להח} כוק^{כוק} סנר^{סנר} אמי^{אמי}
ויצחרך: ונתתי עשב בשדה לבהמה ואבלת ושבעת: השמר
 לכם

לקוטי הגריא

כאלו רלחו . ודברה כס בשנהך צדיקך ובלכתך בדרך נגד לא הנאף כמאמר מומה חשמוד
 עליך . וקשרת לאות על ירך נגד לא הניב פי' לא הנטב בהס . והיו לטוטפות בין עיך
 נגד לא הענה כממרס ערס וזמניס זר'הי הלי' . ובהנהס על מזווח ביקך נגד לא החמוד בית
 רעך אשח רעך וכל אשר לרעך : (ליקט מכת"י נדפס שס בזר"ח החדש ווארשא תרמ"ז) :
ב"ק"ש גפ' והי' אס שמע נאמר בלשון רביס . אהנס אלהיכס . ונפ' ואהנת נאמר
 אלהיך . והוא משנן כי הק' הוא רחמיס יותר ממ"ס סתומה כמ"ס ב"ח פ' יתרו
 אהפחה **□** ונעשה ד' . לכן ואהנת שהוא חסד נאמר נק' . ובוהי' אס שמע שהוא גבורה
 נאמר ב' **□** כ"ל . הכל מכל מקום כרונו רחס חוקור כסוד החללות לכן אחר שהזכיר ה"פ
□ נאמר ג"כ ה"פ נק' כזה אהנס אלהיכס לבכס נפשכס (חסד החשלים .
 ונ"ל הרגס . דגך ודורוךך ויהרך כסך לכהמך . וי"ל שהס כנגד ה"ח וה"ג) : (ע"ב
 מהדרת קודש ונדפס כסיף ליקוטי הגריא בכסוף אנדוח כרסות) :

אמר המלקט לפ"ז וי"ל וי"ל ג"כ כסיף הפ' של והי' אס כנוע משמחס ולמטה . שתיבת
 ושמהס שייך לפ' ראשונה של והי' אס שמע לשליס לכס ע"ב ומחה דברי אלה
 ולמטה הוא פ' שני' של והי' אס שמע ל' חיות כ"ל . וסס יג ז"פ **□** וכנגדן
 ז"פ ד' כוס לבכס נפשכס וקשרת ידכס עיניכס ולמדה כניכס . כשנהך צדיקך ובלכתך
 וכשכךך וכקומך ביקך וכשערך כנגד ז"פ ז' דג"ס :

דיכל הראשון כהנא רבא חסד כמ"ב אחיון והוא פ' ראשונה דק"ס מ"ב היבין . והיכל
 לפון הוא גבורה והי' אס שמע בגבורה כדוש עד ושמהס ככלל ע"ב חיות :
 ושמהס עד ויאמר ל' חיון היכל השלישי עד"א . ויאמר טס ג' חיון ע"ב חיות היכל
 הרביעי מל' : לניס . כדוש . ד' פרשין ד' חיות הוי"ה : (עכ"ל כרע"מ ח"ג ר"ע ע"ז) .

שער נפתלי

סקרוין ישראל : הוא אקון דיהודא . סל ספוק ססע ישראל וכסכסליו . והו' מ"ו יקונו ט"ן ס"ב כי רכ"ח
 חיון כוואהבת וספוקא דיהודא אמר כי יקונו : וואהבת יס בו ס"ב חיון ק"ו אבד לביא היא סל ס"ב : והי' יס
 בו ע"ב חיון עד וססמ . נגי אריה ריו' אותיות סל סס ע"ב : וססמ . קר ויאמר יס בו ט"ן חיון .
 ע"ו אמר מי יקונו גס"ב : הן גדולה גבורה . ב' דרועין . כי אריה הוא סס ע"ב חסד גדולה . וליבא
 דהא סס מ"ב גבורה והו' כרע סבב סס הזרקות סל החלה הגוונה לסס ע"ב וס"ב . סמרת וססמ
 אברהם ויצחק : ומ' נשא . יקב : שבו יקונו . כי מי נס"ב כולל כל הגיון . עכ"ל בחיון קצתו כהליקט
 סכתבתי כרע"ס ח"ג ר"ג ע"א ספוקא להיך כי ואהבת כהסד והי' אס שמע בגבורה וכל כי לביא כגי' **היכל**
 והוא גדולה והוא כגי' סס מ"ב דס' איהנה ואהבת אהבת חסד . אריה ריו' גי' גבורה כגי' סני' והי'
 סס ע"ב סבו ריו' אותיות כדוש כי כהסד ע"ב חיון ובגבורה ריו' אותיות . ומ"ח נשא הוא ג' מי כדוש
 והוא כולל כל סס' שערים דר"ק וסס הבינה כהליכת בו וססתיבת כהזו דח"מ . והוא סער סער סס' **היכל**
 סכונה כדוש :

תפלת שחרית

נג

לְכֶם פְּנֵי יְפֹתָהּ לְבַבְכֶם וּסְרֹתֶם וְעַבְדֵיכֶם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
 לָהֶם: וְדַרְהוּ אַף־יִהְיֶה בְּכֶם וְעַצְרֵי אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מִמֶּנּוּ
 וְהִאֲדָמָה לֹא תִהְיֶן אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבֹדְתֶם מִחַרְהָ מִעַל הָאָרֶץ הַחֲפֹזָה
 אֲשֶׁר יִהְיֶה נֶתֶן לָכֶם: וְשִׁמְתֶם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־
 נַפְשֵׁיכֶם וּקְשִׁרְתֶם אֹתָם לְאֹת עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ לְמוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדֵתֶם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְחָהּ בְּבִיחָהּ וּבְלִבְתָּהּ בְּדָרְךָ
 וּבְשִׁבְבָהּ וּבְקִוְיָהּ: וּבְתַמְתֶּם עַל־מוֹדוֹת בִּיחָהּ וּבְשִׁעְרֶיהָ: לְמִשְׁנֵן

ירבו

לקובי הנריא

ד' פדעיו (הפילין) הם חכה"מ. ריבא כהר. ק"ס ותפלין. חו"ג. תכלא ולכן נ"ה. מוזה
 והשער יסוד ומל'. והם כל הע"ס בפרטיות. וכלל כלילין בק"ס: (ביאורו לרע"מ
 סוף פ' פנחס):

ועבדתם חת ה' חלקיכם או ק"ס והפלה. (וכן) ק"ה והפלה בכו"כ: (הגדה ב"ק ל"ב
 ב' גד"ה סיחון):

שני מיני עטוזה הן. א' שפוד בלכנו וכנפשו. וא' שפוד גס במהו. לכן פ' שמע
 שמדבר ליהודי שפוד בשלשון. אבל טוביה חס שנוע שמדבר לרביס. וכרביס לא
 טעיה הלי במתודך (במ"ס) הדבה עבו כר"ס טו' לך לא אמר רק לבכס וגפכס ולא אמר
 מאדכס: (עכ"ל באגדות ברכות פ"ו סי' ב'):
למה קדמה כמע בו'. והן ג' דרגין קבלת מלכות. הורה ומלטה. והנה ב' דרגין שור
 וחמור נגד יום ולילה. והורה מננה ומללה. ולכן נהגת בין ביום ובין לילה. מש"כ
 במלטה שאינן אלא מניעה: (עכ"ל באגדות ברכות רפ"ב):

ונרתני מער ארננס בעמו יורה ומלקוש הוא נטאה וכוה"ק. דגך ומירוך וילתך הוא
 חנ"ד. טשכ בסדך היא תאלל בהמות והם היוו הקדש שיה סדרים דענר טהג
 גס. ואכלת או הילתה ושכעת או שהיה והן הלכות ואגדות כמ"ס שבע רלון ומלא ברכה ה':
 (עכ"ל בביאוריו לישעי' ה' ז'):

פ'

שער נפתלי

להיות כי סבואר בליקטוס שהבאנו בכמה מקומות כי בוואר ים יש ע"כ ולא נחבאר שם הוה פדור
 ובפידור האירועל סבואר שכל הע' שפוקים הם בידור ולכן סדרתי הסבות על סדר האריותל:
 ביש לכה קדמה שבע בו' כתב הר"א ול הג"ל וז"ל. וכן דרגין קבלת ס"ס טרה כמות. פ' שבע
 קבלת ס"ס. והיה טמור והסרתם בו' הוא טרה. פ' ציצית וכתבתם את כל כמות ה' ועשייתם:
 והנה ב' דרגין שור ונגד יום ולילה. כי שור לעול. לקבל עול ס"ס ועול טרה. והשור לשמא רבנות
 חכר רמ"ח כמות. שור הוא נגד שם ס"ב (ג"ל) כי שור גי' אבגית"ן. שם הא"כ שם ס"ב) ודברת ב"ש והשור
 גי' שם ע"כ כמות עשה כמות חכר והם בהיות יום ולילה: והורה בנות ומלאת. כעשה בחי' דין. ומלאת
 בחינת

כה (א)

תפלת שחרית

^ליִרְבּוּ ^ליְמֵיכֶם וְיִמֵי ^לעַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁפַּע יְהוָה לְאַבְתֵיכֶם
 לָתֵת לָהֶם פִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם

וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל פְּנֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וּנְתַנּוּ עַל-צִיצִית הַבְּנָף

פְּתִיל תְּבֵלֶת : וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת-כָּל-

מצות

לקוטי הגריא

פ' לילית נחלקה לה' פעמוס ג'. לילית עול מלכות וג' ל"ח ועוד עול מלכות ויליאת מלכים
 שהוא קבלת עול מלכות. והנה לילית ולא תתרו הן בטק' והן אחד כי היא מללח מן
 הדבור כמ"ש בפ"ד דמנחות. וב' עול מלכות ג"כ אחד הלה כלילין בתלת. והן כסדר דנוק' כנד
 הדבורא ולא כ' קבלת מלכות ג"כ. וז"ש ה' אלהים נאמן לשלם שכר הני כו' נאמן כו'.
 אשר הולאחי כו' הוא התגלות עהיקא קדושא וז"ש להיות לכס לאלהים בע"כ. וזה סוד ו' שהוא
 י"ג שהוא ע"ו שהא' טלל שלשה כידוע והוא ג' אלהים דכאן. ודפ' ראשונה י"ג ושני' ל"ב.
 וש"מ י"ד יחוד י"ב והס טולס ע"ב : (אגודה זכרות טוף פ"ק כפי מה שהוא בכי"ק) :

שעור נפתלי

בחינת הרמ"ס. לכן תורה נודת כוונת וכלולה. כסא"כ במצות שאין אלא בעיטת בתולה. ותורה אלה
 מצלת. עכ"ל שם. ונראה לי כי סוד והבור הן עשו ושמעאל סוד כוער ועם הדומה לחבור. כידוע. והן
 נגד יום ולילה ד"ג כידוע. וב' ראשונות (קבלת פ"ס דואהבת. ותורה דוה"א אם שמוע) כעני' ופזלי' כעני'
 ה"ל והכן הם ביום וכלולה. כסא"כ ציצית מצות. שאינה מצלת כחבור שהוא לילה :

מ"ש פ' ציצית נחלקה לה' פעמוס ג' כחכ הרי"א ה"ל וז"ל. א' ציצית. ועשו להם ציצית. על ציצית
 הבנף. והי' לכם לציצית: עול מצות. ג"כ ג'. וראיתם אהנו במחשבת. וזכרתם את כל מצות ה'
 בדבור. ועשיתם אותם כפעקה: וג' ל"ח. ולא תתרו אהני לבבכם. ואהני עיניכם. אהר אתם הניס
 אהריות. הוא ג' פעמוס ג': ועוד בעול מצות. במחשבת אהרונה לקיימן. לטקן חוכרו. ועשיתם את כל

מצותי. והייתם קדושים לאלהים. ועוד ג' בקבלת פ"ס (שהוא ג"כ ביצית מצות כמבואר) אהי' אלהים
 כו' להיות לכס לאלהים. אהי' ה' אלהים. והי' ה' פעמוס ג': והוא נגד הדבורא. לית ועשה. וג' כעקבות
 פ"ס הם. שבר ועשו. והתגלות כעראות כעראות מצות: עכ"ל: וג"ל כי הני פעמוס עול מצות הם הדבורא

ונוק' ומחשבת אהרונה הוא דטק' והם תלת כלילין בתלת. זה כענר זה. וראיתם כענר והייתם קדושים ג"כ
 במחשבת. וזכרתם ועשיתם כענר לטקן חוכרו ועשיתם. וז"ש וזה סוד ו' שהוא י"ג. כתב הרי"א ה"ל וז"ל
 שחשב בתי' דברים שכוללן י"ג הם ה' פעמוס ג'. וכאשר התשוב עול פ"ס לאחד הן י"ג. ובמחשבת

ל"ה הן מ"ו כמו אות ו' בעצמו. ובמילואו הוא י"ג ועם ג"ד הם מ"ו וציצית רובו לאות ו'. ובמחשבת
 שהוא כולל שלשה היינו י"ו כידוע כולל ג"ד: ומ"ס והוא ג' אלקים דכאן. כ' הרי"א ה"ל. יש בתי' מ"ו אהריות
 עכ"ל: ומ"ס והי' ראשונה י"ג. היינו כי כפי' ראשונה ואהבת יש י"ג עינינו. שהם ואהבת. בכל לבך.
 ובכל נפשך. ובכל סודך. והי' ד'. והיו הדבורים ט' על לבך ה'. וזענתם ו'. והבנת כפי' כעקבות
 ובלבתי' ח'. וכעכבך מ'. ובקטך י'. וקדושתם י"ב. ובחבתם היו י"ג: ומ"ס ושני' ל"ב

ושם י"ד. מ"י כפי' הנה הרי"א שמוע ליב עינינו. ומחשבת ולבנה י"ד. נמצא ע"ה וזכרתם כ"ב (קדושתם)
 לזה וידו דרב ר' רוב כדושתם (מ"ו) וז"ש וז"ש י"ד. והיינו והי' אם שמוע א'. לאהבת כ'. ולבנתם
 בכל לבבכם ד'. ובכל נפשכם ה'. ונתינו ו'. וזרה ובקדושת ה'. ואמרת דנוק'. תירדך: וזענתם
 ע"ב כעוד לטובתך י"ב. ואמרת וזכרת י"ד. השכחן מן יפתה מ"ו. וזכרתם ועשיתם מ"ו

תפלות שחרית

צד

מִזֹּנֹת יְהוָה וְעִשְׂיֹתֵם אַתֶּם וְלֹא תִתְזַוּרוּ אַחֲרָי לִבְבֵכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם
 וְלֹא אֲשַׁרְ-אַתֶּם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם : לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעִשְׂיֹתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
 וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם :
 הַשִּׁיחַ הַחַד וְהַיּוֹם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲמַת

(כאן היכל רצון) אֲמַת וַיִּצִיב זַנְבֵּן וְקִיָּם וַיִּשָּׂר וַיִּנְאֲמֶן וְאַחוּב וְחָכִיב

נחמד

לקובי הר"א

לא תחזור אחרי [כו'] ג' נפשות כל הרוח . מרניש ומתעורר ומניע . ונגדס ורליחס וזכרס
 ועשיחס . שלכן ג' דרגין כאן . אח אחו אהס . וכן בארס אח הארס כללמו כו' ג' ארס דבי"ע
 ועוד אחרו בגמרא אחרי לבכס זו כו' ואחרי כו' . ונגדן ג' מ"ע זליה כו' זליה להליל מהרהור
 סבירה כמ"ס . וזליח מזרים להליל מע"ז כמ"ס אזי ה' אלהיכס כו' ובכל א' ג' רק עול מלות הוא
 כשל נגד ב' לבבות וכן ג' שהן ד' והן ג' מ"ע ונ' ל"ח כוד ו"ק כו' והן י"ג שהן ט"ו כוד
 וא"ו א' כליל ג' כידוע : (עכ"ל בליקובי הגר"א שס"א אגודה ברכות אות י') :

צריך לומר ז' אמנים וכל ה"ז אמנים נכלל באמן כי מ"ן השעים . והן חלין מן א'
 של אמן כי א' הוא אחד יכוד ובס הוא היחוד בילוב שני השמות ג' אמן . ומאן
 דלא אמר לה"ז אמנים הנ"ל צריך לטון בחמשה עשר ויין דאמת וזליב . ונכון וקיס וכי' וא'
 מן אמת כה סלקין לחושבן אמן שהן המורת אל מלך נאמן שהן אמן כמ"ס (במס' שבת
 קי"ט

ישער נפתלי

והרה י"ו . ועזר י"ח . ולא יהי י"ט . והארמה ב' . ואברהם כ"א . ושבתם כ"ב . ובמאן ולמטה י"ד . ועל
 נשבתם א' . טו על לבכס היך לושבתם . וקשרתם והי' ג' . ולבדתם ד' . לדבר כס בשבתך ה' . ובלכתך
 ו' . ובשבתך ו' . ובקופך ח' . ובחבתם ט' . למען ירבו י' : ומ"ס יתוד י"ב הוינו י"ב הויכות דשבע ישראל
 לבשכמל"ו . ובס' ציצית כפר הכבוט מ"ו ענייטם ובכך הבל ע"ב . כיצד י"ב י"ג מ"ו ל"ב הרי ע"ב :
ב"ש לא תתורו כו' בדרש ומתעורר ובטיע . ש' לכן אכר ג' לשונות אחרי לבכס הוא הסרגיש ואחר
 ענייטם הוא המתעורר כמ"ס רבינו שם באינו מאמר בקה"ס לוח . אשר אתם וזיניט הוא המניע שסנוע
 את עצמו אחר המתעורר : ומ"ס ינגדס וראיחס וזכרחס ועשיחס . היינו ז"כ כנ"ל וראיחס הוא המתעורר .
 וזכרחס הוא הברגיש . ועשיחס הוא המניע . ומ"ס שלכן ג' דרגין כאן את אחו אהס . היינו וזכרחס את .
 וראיחס אותו . ועשיחס אתם . והכונה על ג' דרגין שואמר ז"כ בברואת האדם ויכרא אתקיס את האדם
 כו' בצלם כו' ברא אותו ובר ונקבה ברא אתם . ונ"ל שהן כוננד בינה . ו"א מ"ל . כי את הוא המלי' מא'
 עה ח' . ואחו בוא"ו הוא ו"א ר' . ואהם במ' בינה עם כמטה . והכל ברוח וא"ו כידוע . ושקבל משה בינה
 כמתלבשח

(כתב כס מניד זקן מאתם עד ויכס ישס פסוק מיטת וקס"ו וזין וזאת הוא ג"כ ו' כבוד אמת ליתקב כמות ח"ת ר' בלבס
 והן כוננד כס עבר פסוקים כמי פסוקים הראשונות . וכל א' מהפסוקים מתחיל בוא"ו וכן שש יתחיל ו' מיטת
 וכן ככתב"ו ר' מיטת . וכד מיט פסוקים שהזרו ולתן י"ט שאינם מתחילים בוא"ו ובא"ו כס כעשמי . והנגדס
 מ"ו וזין פס אמת כמות וא"ו ג"ל וכל מיכס כוננד פסוק אחד ולכן כל ר"כ כלטון ארתי שאין מלאכי הכרת מכירין
 כלטון ארתי והוא כוננד ככתב"ו מתקן עמד כולם לפי בנוט מהס מן כאלטוס כדאיתא כדנדרס רבא ומתמת כרעינו
 כנר"א ו"ל הולא ככנת האחר זה שכתן לאמת כאלש כטוטו ארתי כנר"ג . וכן אחר לי האלון ככנכ"ג חזק"ל ר"י מכנייק .
 רבאלי האלון הנ"ל להזיטו כאלן על מקומו . ולי נראה לכסוף כי אוחן בני פסוקים שאינם מתחילים בוא"ו . כמי פסוקים
 הנ"ל נוד וד י"ט עבר בני פסוקים כמתחילים בוא"ו . כפרסם בלייח ונאל מתון ט"ו וזין כ"י פסוקים :

תפלת שחרית

וְנַחֲמֵךְ וְנַעֲמִים וְנִזְרָא וְאֵדִיר וּמִתְקַן וּמִקְבֵּל וְטוֹב וַיִּפֶּה הַדְּבָר הַזֶּה עֲלֵינוּ
 לְעוֹלָם וָעֶד: אָמֵת אֱלֹהֵי עוֹלָם מִלִּפְנֵי צִוּר יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ לְדוֹר
 וָדוֹר הוּא בָקִים וְשָׁמוּ בָקִים וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וְאִמְזַנְתּוֹ לְעַד קִיּוּמָת:
 וּדְבָרָיו הַיּוֹם וְקִיּוּמִים נְאֻמָּנִים וְנַחֲמָדִים לְעַד וּלְעוֹלָמֵינוּ עוֹלָמִים עַל-
 אֲבוֹתֵינוּ וְעַל-עַלְפֵינוּ וְעַל-דִּוְרוֹתֵינוּ וְעַל-כָּל-דִּוְרוֹת יִרְעֵי שָׂרָא עֲבָרֵיהֶם:
 עַל הַרְאֵשׁוֹנִים וְעַל הָאֲחֵרֹנִים הַדָּבָר טוֹב וְבָקִים לְעוֹלָם וָעֶד:
 אָמֵת וְאִמְזַנָּה חוֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אָמֵת שְׁאֵתָהּ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ
 אֲבוֹתֵינוּ. מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ יוֹצֵרֵנוּ צִוּר
 יִשׁוּעֵתֵינוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֹךְ. אֵין אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ:

עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֵתָהּ הוּא מֵעוֹלָם מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ לְבִגְיָהֶם אֲחֵרֵיהֶם
 בְּכָל דוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשִׁבֶךָ וּמוֹשִׁפְטֶיךָ וְיִדְבַּקְתָּךְ עַד אֶפְסֵי אֶרֶץ
 אֲשֶׁרֵי אִישׁ שִׁישְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתֶךָ וְדַבְּרֶךָ יֵשִׁים עַל לְבוֹ: אָמֵת
 אֵתָהּ הוּא אֲדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גְּבוּרֵי קְרִיב רִיבִים: אָמֵת אֵתָהּ הוּא רִאשׁוֹן
 וְאֵתָהּ הוּא אֲחֵרֹן וּמַבְרָעֲרֵךְ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ מִמַּצְרִים
 גְּאֻלְתָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ: כָּל-
 בְּבוֹרֵיהֶם הִרְגֵתָּ וּבְבוֹרֶךָ גְּאֻלְתָּ וַיִּס-סוּף פִּקְעֵת וְזָדִים טַבְעֵת

וידירים לקושי הנרא

קי"ע ע"ב) מאי חמן אל כו' (כמבואר בש"ע לחד מ"ד כי משלימין באל מלך נחמן להשלים
 כמ"ח סבין דק"ש. ולחד מ"ד משלימין בט"ו ווין ה"ל): (ע' ביאורו לחמ"ח פ"ג ב'
 ד"ה מן ח' וזר"ה וכלה חמן עד דה' לריך לכוון):
ואמר ר' חנינא כו' כל שלא אמר (אמנה ויליב) ט'. כי ויליב הוא יוסף לייחדא עם
 חמת. והאמנה ידוע. ח"ש להניד בבקר חסדך דגניו בשטס טו' בטוקר אור: (עכ"ל
 באגדה נרטה פ"ק סי' ג')

יראה הוא בשכינה וההנה בקב"ה עד"א. ולכן במויטב לריך נההנה. וכללוחא דקיימין
 קדם מלכא ביראה לאכללה מדח יוס כו'. דללוחא הוא לשלקא שכניה לגבי' לבן
 שער נפתלי לריך

שבתלכשה בו. וגם משמע למש כל' ורבוקה בו כידוע. וכן יוכרא אלקים את האדם את לכות נק'
 ברא אתו דכורא ז"א. וזכר ונקבה היא הבינה שכוללת דו פרצופים בה' אחד כזה ד' ח"ש ג' אדם דבייש
 שהן כנגד ג' סדרנות הגיל שטקנטין בהן. וסאר הרברים סבארים סביאור הליקוט שקודם זה ע"ש:
 מיש ויציב הוא יוסף. הוא כבוד מ"ש כוונה בראשית הניענים נראו בארץ הניענים אליו אבהו עאל יוסף
 בארעא ונציב לון חסן והוא כבוד הקבת כרות. והוא לוחד עם אבת שהוא יעקב דכליל סגי אבהו
 הנ"ח כידוע ונאסר תמן אבת ליעקב. ואסונה ידוע שהיא הבל' אסונה ישראל ומתחבר עם אבת הגיל ו"ג:
 ח"ש להניד בבקר חסדך. סי' ה"א הגיל להמשיך כבודך שהוא מרת עדיק יוסף. את חסדך דגניו בשטס
 בו' עכ"ד כידוע שהוא אור דגניו לצדיקים:

תפלת שחרית

צה

וַיִּרְדִּים הַעֲבָרָה וַיִּכְפּוּ מַיִם צָרִיהֶם אַחַר מַהֵם לֹא נֹחֵר : עַל-זֹאת
שָׁבַח אֱהוֹבִים וְרוֹמְמוֹ אֵל וְנִתְּנוּ יָרִידִים זְמִירוֹת שִׁירֹת וְתִשְׁבַּחֹת
בְּרֻכּוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל הַיּוֹמָן רַם וְנִשְׂא גְדוֹל וְנֹרָא מְשַׁפֵּיל
גְּאִים וּמְנַבִּיחַ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפְדֵה עֲנוּיִם וְעוֹזֵר דְּלִים וְעוֹנֵה
לְעַמּוֹ בַּעַת שׁוּעָם אֲלֵיו : תְּהִלּוֹת לְאֵל עֲלִיוֹן בְּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ מִשֵּׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵךְ עָנּוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם :

מִי-כְמוֹכָה בְּאֵלֶם יְהוָה מִי כְמוֹכָה נְאֻדָר בְּקִדְשׁ נֹרָא תְהִלָּת
עֲשֵׂה פְלֵא : שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְחוּ גְאֻלִּים לְשִׁמְךָ עַל-שִׁפְתַי הַיּוֹם יְהִר
כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ : יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד :

גִּזְרֵי יִשְׂרָאֵל קְדוּמָה בְּעֹזֶרֶת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כְּנַאמְךָ יְהוָה וַיִּשְׂרָאֵל
(בְּאֵלָנוּ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל) . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה גְּאֵל
יִשְׂרָאֵל

לקוטי הגר"א

לְרִיךְ יִרְאֵה . וְק"ס לנחמח קב"ה לנבי שכינה שמוע ישראל ישראל בעלה לכן לריך אהבה שם
הבומר בו' ואהבה בו' וזכרון חינון ישראל דידעין לפיכח למאריהון כדקח יחיה . דהן ק"ס
והפלה . ומחברין בשומייהו בללוהון חרין שמהן אלן דלעין יאהדונה" והוא בשמיכות
גאלה להפלה דהוא חיבר ק"ס והפלה והם קול ודבור ק"ס בקול רם ודבור דתפלה בלחש :
(תכ"א כ"ו א' בהג"ה ד"ה וכו' קיימין) :

ג' היכלין הן של ברכת ק"ס (נ"ל היכל זכות בכוסם ברכות יולר והיכל אהבה באהבה והיכל
לעון באמת) וג' היכלין תהאין נכללין בראשונה (הן לבנת הספיר ועלם השמים ונגה והן
נכללין בראשונה בברכת יולר) כי הם לעולם נכללין בעליונה ואין בהם ברכה בפ"ע . ויולר אור
בשל יחאם שכוסם הולדו נחוספו המחורות . ואח"כ אהבה (אברהם) ואמת (יעקב) אבל היכל ק"ק
נכלל בדבורא בתפלה (פי' ארטי שפתי הפתח שם היכל קיק שהוא בתפלה) שהוא יוס דרגא
דילי' . משא"כ בערבית (שם ברכה ד' נגד היכל ק"ק) והוא השכיבו : (עכ"ל בחוספת ביאור
בביאורו למי שרה קל"ג א') :

אסור לשוח בין גאלה לתפלה דלא ליעבר פירודא בין ו"ק דחיהו עמודא דאמלטותא
ומלטותי' : (ביאורו להק' ח"ז ח' ב' ד"ה ובגין דא) :

הלכות תפלה

לקוטי דינים מהגר"א

מעשה רב

א) להתפלל בכונה מלה במלה . ולבטוח . וכן עומד בתפלה בין ביחוד בין בלבוך .
ובקש ללאח ממט רוח מלמטה ואינו
פירוש הבלות . ואם יבא
פחשכה

יכול

לקוטי דינים וביאורים

מ"ש בחפ"ד להחלל כטונה מלה במלה ולבטוח פירוש המלות . משמע שאחר שני פתיחים . ובש"ס
להחלל כטונה מלה במלה נראה טווחו למ"ס נב"י ג"ח פס"י א' וימשוב כאלו . כי מדבר לפני ה' בל'ך
כה (ב)

בשר

תפלת שחרית

לקוטי דינים מהגר"א

מעשה רב

מחשבה בתפלה יעמוד עד שהלך המחשבה.
ואין צריך לבין בכל השמות רק ארון הכל:
(ב) בהזרת הש"ן. יאמר הש"ן קודם
התפלה ה' שפתי ולבסוף יהיו לרצון:
לשמוע

יכול להעמיד עלמו הולך לאחוריו ארבע אמות
ומוליא הרוח וממנהן עד שילכה הרוח. ואומר
רצון העולמים וירחמו נקבים נקבים חלולים
חלולים גלוי וידוע לפניך חרפתנו וכלומתנו.
חרפה וכלמה בחיינו רמה וחולעה במוותנו.

ומזור למקומו ומזור למקום שפסק כמבואר כל זה בצרכות כ"ד ללא כיש שרולים לומר
דבליבור דהוי לו ביום גדול א"ל להרחיק. ולא לומר הרבון דקשה הדבר מאד לבדות חילוקים
מן הדעת (כ"י ק"ג ס"ק ג')

ב) דעת רציו נועה דבכל מקום שפוסק (בענין דשרי להפסיק) ולא שהה כדי לגמור את כל
התפלה דחזור למקום שפסק הפילו באמלע זרעה. כו"ש בנוס שוחחין על
זרכיו דק"ל חזר למקום שפסק. וכן בקס להפעש מלמטה דחומר רצון כו' וחזור למקום
שפסק ואפי' באמלע זרעה. כמו בק"ש דפוסק באמלע הזרעה לשאל מפני כבוד ויראה.
וחזור למקום שפסק. וכו"ש ז"י דתפלה חמורא. ליתא דהא בירושלמי והביאו תוס' ל"ד א'
ד"ה מהיכן פריך ונתפלה לק"ש (כ"י ק"ד ס"ק ח' וע' בס"ק י"א):

ג) בישמוע מדבריו דליבור גמי יכולין להתפלל נדבה. דבקרבת לבור ה' נדבה כגון
שה שופרות לנדבה וכן אמרו בזבחים ובחמורה. מותרות לנדבה לבור אולי
ובה"כ ריש ויקרא קרבנכם מלמד שהיא באה נדבה לבור. והמנ"א דהק עלמו וכן תהר"י
דחקו עלמן (כ"י ק"ו ס"ק ו')

ד) דעת רציו נועה דכמו מי ששכח ולא התפלל אפי' שאינו יכול להשלים אלא תפלה
הכמוכה לה (כגון אם עשה ולא התפלל שחרית ומנחה מהפלל ערבית שהים להשלומי
מנחה. אבל שחרית אין לו השלומין) ומ"מ אם רצה להתפלל אותה נדבה הרשות בידו.
וישחדש בה שום דבר דווקא. וכ"ש אם היד ולא התפלל תפלה אחת דאין לה השלומין אפי' בתפלה
הכמוכה

לקוטי דינים וביאורים

בכר ועם ה' מחדר דבריו ומכין יפה לכל ויכול. ק"ו לפני מלך המלכים הקב"ה. ונרמו זה בש"ס
עירובין ס"ד א' דשכר תפלתו חופפה. מפני שאינו יכול לדבר בפני המלך. והיו כי תפלה צריך
שיכין בכל מלה ומלה. כדקדוק כפי כחו בלי ממשל כאלו מדבר בפני המלך. (והעיקר שלא יאמר ההכרעה
שישמה כזה פירוש המלה. כגון ומלמד לאיש בנה. אם יאמר תיבת בנה מלשיל יהי' פירושו לכן עבה
כלומר הכן אהה. ואם יאמר בנה מלמד הוא עם וחומר להכנה. וכן באותיות הדברים כמו בק"ש) [כ'
דבריו רציו כ"י ז"ה. ס"ק. ד' [ו"ל ד"מ כ"י ה' כ' בהג"מ פ"ד מהלכות תפלה שצריך לומר שלא ידלג
שום תיבה כאלו מונה משום. וכן לא יכליעם אלא יוציאם כולם בשפתיו):

ה) ב"ש ואם יבא מהשנה כו' כ"ה בש"ע ועוד כ"י ז"ה עם אלא שרציו שיהא לבטו דכפוש' כחכו ישחוק עד
שהתכשל מהשנה וכאן כ' יעמוד עד שתלך החשבה. וטעמו כי שתיקה אין פירושו רק שנותק
מהתפלה ואינו עושה שום דבר עד המהשנה. אבל יעמוד פי' שיעמוד נדבה בתלמדה לנרטה מכל וכל כי
השתיקה אינו מושיל רק שתכשל מהשנה דהיינו שהערב המהשנה הוא כהרבה מהשנות האחרות עד שכתפס
לא תעלה בשם כלל. אלא אינו מושיל לנרש המהשנה מכל וכל. אבל אם יעמוד נדבה אחר שתלך המהשנה
מכל וכל. והשתיקה הואת הוא שיהא אף הוא עומד לפני המלך ומת"ה שהוא רואה ממשו ומשנותיו
והוא עומד עכשיו בין העומדים שהם מלאכים שנקראו עומדים שלא יש בהם יח"ר. והוא עומד והשחם
לפני הקב"ה נסמן שלא יוכל במהשנתו כי תפלה נחקק קרבן. וכל זה נרמו כמלת עומד: מ"ס ואפי'
לעין כו' פ' כ"י ה' ס"ק ז':

ב) ב"ש בחזרת הש"ן יאמר הש"ן קודם התפלה ה' שפתי. הנשע דהא אמרו נחמ' ברכות ס' פ"ב
דה' שפתי בתפלה אריכתה דמיה ומפנין התפלה הוא לכן נס הש"ן יאמר. (כ"י ק"ג ס"ק י"ג):
ולבסוף יאמר הש"ן יהיו לרצון. כדעת הג"ה (ש"ס ס"ק י"ד):

מעשה רב

לקוטי דינים מהגר"א

ג) לשמוע הפלה י"ח טפי הש"ן ופתוך הסודר. ולענות אמן אחר כל ברכה. ולא להקפיד על ב"ה וברו"ש. כי הש"ן אינו מפתין עד שהכלה טפי העם. וטפסיר חזרת התפלה: נקרא

המנוכה לה. ואם רוצה להתפלל אותה נדבה כ"ס דלריך לחדש זה דבר דהא בשמח סוכרים. ה"ג וכמה גאונים. דאפי' לאחר כמה תפלות יש להם משלמים. ולא יבא חלף ספיקא דדינא דא"ל לחדש כמ"ס צב"י ק"ח סעי' י"א (לענין מולאי שבת אם שכת להתפלל מנחה בשבת.

וע"ס במג"א ס"ק ט"ו. ובדברי רבינו ס"ק י"ז וז"ל פסק המחבר שם בסעיף ה' דלריך לחדש זה דבר) וכ"ס כאן (לענין הויד) שהוא דינא דגמ' (כ"ס דלריך לחדש צו דבר) (כ"י ק"ח ס"ק ח'): ה) אסור להזכיר הגשם עד שיכריזו הש"ך משיב הרוח ומוריד הגשם. וזה הכרחו של הש"ך הוא קודם הפלה לחש כל מוסף שמי"ן. והלא כדמשמע מדברי רמ"א שכ' וי"א כו' מכריז השמש כו' שסוכר שה"ע ס"ל שיכריזו היינו הזכרת הש"ך בחזרת התפלה דמוסף (כ"י קי"ד ס"ק ג'). [וע' בנתיב חיים שכ' כי ההבדל בין הרמ"א להמחבר הוא צין ש"ך לשמש. ולענ"ד נראה זה סמך למנהג האשכנזים צירוסלים ת"ו. דמ"ס הב"י עד שיכריזו ש"ך היינו כפי מנהג האשכנזים הנ"ל שאומרים הזכור עם הש"ך הפיוט של הזכרת הגשם קודם הפלה בלחש של מוסף ובחך הפיוט מסיים הש"ך ומכריז משיב הרוח ומוריד הגשם וצ"ל אופן כזה סרו כל הקטיוח שהק' רבינו שם. והרמ"א כ' דא"ל רק השמש מכריז ודוין]:

ו) דעת רבינו טעם כדעת הרמב"ם דאם אמר מוריד הגשם בימות החמה אפילו לא סיים עדין הברכה חוזר לראש התפלה דהא אמרינן טעם בג"ר חוזר לראש וג"ר חשיבות כאלה (כ"י קי"ד ס"ק י'):

משמע

לקוטי דינים וביאורים

ג) ב"י"ש לנחש הפלה י"ח טו' ומתוך הדבור. וז"ל העור כ"י קב"ד כס תפלת הרא"ש. והקבל י"ח להם לכתוב ולטין לברכת הוון לומר אמן. וכש"ן ט' ככ"ה המכוונים לברכת הש"ך קרוב כשיעור להיות ברכת הש"ך ברכה לבטלה. כי נתקנה ברכת ש"ך לאומרה בעשרה. וכש"ן ט' המכוונים לברכותיו נראה כנרצה לבטלה. לכן כל אדם יעשה עמו כאלו אין ט' וזלמו עכ"ל: ומ"ס מתוך הסודר הוא תופלת לטובה. ואחרו כס רבינו סימן לדבר וצ"ל לפי המלך אמר עם הספר כי כשמדבר לפי המלך יסתכל כסדר וזה תופלת לטובה:

ב"י"ש ולעטת אמן אחר כל ברכה קאי אדלעיל שאם ישמע התפלה מפי הש"ך יוכל לענות אמן ואם לאו לא יוכל לעטת דהוי אמן יתומה ואין לעטת כמארו"ל ברכות מ"ו. ואפילו אם כבר יבא לא יוכל לעטת כדעת התוס' ור"י. והלא כמ"ס הרי"ף לפי נרשמו צירובלמי דדווקא אם ארץ לנחש בלוחה ברכה לא יענה אמן יתומה. וכזה מפרשים ה"ח דסוכה. דכאלכסגוריא של מלרים היו מנפס כסודרים ועוין אמן אפי"ס שלא נאמרו הברכה דהתם לא היו צ"י"ס לנחש בכ"ר יבאו ידו מוכתם אבל דעת ר"י. ותוס' אינו כן דאפילו כה"ג לא יפט אמן יתומה. והוא דלכותה משום שהיו יודעים לפי סדר הברכות באיזה ברכה הם עומדים רק שלא כמ"ס. ט' כ"י קב"ד ס"ק י"ד ט"ו:

ב"י"ש ולא להקפיד על כ"ה וכו'. אפי"ן דים תקור לדין זה לעטת כ"ה וכו' כמארו"ל ביומא ג"ו. ה' הניח רבי אומר כי כס ה' הקדש כו' אחר להם משה לישאל כעשה שאני מוכיר שמו של הקב"ה אהם הבו גדל. יתנויה כו' וכו' דניק לברכה אחר להם. נניח לישאל כעשה שאני מוכיר דניק עלמים. אחס חט ברכה (כ"י קב"ד ס"ק ו') [נ"ל]. כונת הש"ס דכעשה שהיא מוכיר שמו של הקב"ה דהייט הכעשה שנקראת שמו של הקב"ה ועליו. או לריך לעבות היחיד וליתן גדל שהוא הגדולה הסד דבטור ובכעשה שאני מוכיר דניק עלמים שהוא הדבורא. אחס חט ברכה דהייט העק' כ"י ברכה: ולכן תיקט כיון הוא ובכ"ר שמו שכולל ברכה לפני הכניעת. כרוך הוא דבורא. ובכ"ר הכעשה ש"ן כמו ש"ה' חתיד היחוד האמתין. ומ"מ כתכ רבינו כאן שלא לאמרו. מפני שאם איש שומע כ"ן הברכה לא יוכל לעטת אמן. ומפסיד חזרת הש"ך כ"ל. וכמ"ס בתפלת הרא"ש הנ"ל שיש לשתוק ולכ"ן ברכת

ברכה

תפלת שחרית

לקוטי דינים מהגרי"א

מעשה רב

(ד) **נקדש** או נערויך עד ואמר . אינו אומר רק הש"ן לבר . והגבור שוחקין ויטמיעין בהש"ן :

(ה) **מודים** דרבנן החתימה בשם בא"י אל ההודאות . וכן ברכת בורא ג"ד הוהם בשם :

(ו) **ברכת** בדגים לשמוע פמי הש"ן ולומר כן יהי רצון :

(ז) **קדיש** וקדושה ואמן יכול לענות בששמוע מביה לביה אפי' כשי"ט הפסק דבר

(ז) **בשמוע** דעת רבינו טטה דלפי' אם יאמר ביום ראשון של פכת ברכת אמה גבור עד מוריד הטל ל' פעמים לא מהני . ואינו דומה למה שאמרו לאחר שלשים יום חוקה אחר כמו שלמד ולא הזכיר גסס . ואע"ג דאמרו בז"ק כ"ד ריחק גניחוהו (מייב קירב לא כ"ס) מ"מ כ' הר"פ דלעו דומה לשם דכאן בהרצל הלשון חלו והוא דווקא באורך הזמן וראי' לדבריו . דאל"כ למה על ומטר שיה למשיב רוח הרי שבת ויו"ט עודפין וד"מ נדחק בזה . ועוד דר"י פליג אר"מ וק"ל כוה"י . (ס' קי"ד ס"ק כ"ג) :

(ח) **טעים** למנהגינו בהדלה בחוקן הדעת שנתקשה הע"ז והכ"ח כפי' רל"ד דהא אין ל"ל רק פעם אחד . או אהה חוקן לאדם דעת . ואינו אומר אהה חונתנו . רק שמתחיל אהה בהדלה בין קדש לחול . או שאינו אומר אהה חונתנו . ע"ש וכו' רבינו שיכור מנהגינו שאנו אומרים שיהא הוא ע"פ פלוגתא דרב יוסף ורבנן ברכות ל"ג א' . דרב יוסף אחר לפי שהיא חכמה קבועה בברכת חכמה , ורבנן אמרי מחוק שהיא חול לפיכך קבועה בברכת חול . וסברה פלוגתהא נראה שהוא כח"ש בירושלמי פ"ה דברכות וז"ל רבי יודן אחר מטבע ברכות ואח"כ מדביל [פ"י שה"א להבדיל אה"י אחר בהחלה מטבע ברכה של אהה חוקן . כמו שמפרש והולך הטעם] ואה"י כרבי דרבי אחר המיהני איך בעלו חוקן הדעת בשנה אם אין דעה הפלה מנין ובאן [ג"כ א"א לומר בהדלה] דאם אין דעה בהדלה מנין . א"ר יחא בר"א מדביל ואח"כ אומר מטבע ברכה [ומפרש הטעם] ר"א בן אנטונינוס בי ר' ינאי בשם ר"א זוח אומרת שאכור לעסוה מלאכה עד שיבדיל . ודכותה [אכור לו לאדם להצוב צרכיו עד שיבדיל . וז"ל שס . ור"ל דלכך לריך לומר החלה בהדלה קודם ברכה דחול

לקוטי דינים וביאורים

ברכת החון שלא יהיה ברכה לטלה . ואם הי' החון מתחין עד שיאמרו הקהל כ"ה וכו"ה הי' טיב . אבל כיון שאינו מתחין . טוב שלא לענות כדי שלא יבא לירי ברכה לטלה ה"ו :

(ד) **נקדש** או נערויך נו' פ' כפי' קפ"ה בעיף א' . וכן כ' הרא"ש בתשובה דבר פסוק הוא שאין לומר קדיש עם החון כי אין אומרים קדיש אלא ב' . וצריך להבין לחון ולעטת חון אחריו כמו כן בקדושה אומר החון נקדישך ונערויך וכו' עד שמגיע לקדוש ואז טועין בהטור קדוש עכ"ל . ודלא כח"ש בשם כתני האר"ז :

(ה) **לחתום** בשם בחודים פ' כפי' קצ"ו ס"ק ב' . ומ"ש וכן בברכת ב"ג פ' כפי' ר"ו ס"ק ד' כ"כ רבינו שהעיקר כדעת הרא"ש שפ' בהירושלמי להחוס ברוך אהה ה' הי' העולמים :

(ו) **ברכת** כהניס נו' . פי' אפי' דכשומעין מס"ך ברכת כהנים אין שנין חון אחריו דאין שנין חון חון . אלא אחר התכרך שהוא הבהן מהא"כ כאן דמדור הפלה הוא . מ"מ צריך לכתוב הפי' הש"ן כדי שיוכל לענות כן יהי רצון (פ' כפי' קצ"ו ס"ק ו') :

(ז) **קדיש** וקדושה נו' פ' בש"ס ט' ג"ה בעיף כ' היו עכבה במקום אחד ואומרים קדישו קדושה אפי' הי' שאינו עמהם יכול לעטת . וי"א שצריך שלא יהא מפסיק טיפף או עט"ס . וכחכ בלבוש שרד ח"ל משמע שדיעה ראשונה עיקר הדכחך דיעה זו בלשון י"א . וכן משמע דמ"ל לומר כפי' ש"ס בעיף א' כח"ש המניח עם ס"ק ג' עכ"ל והוא מ"ש בה"א שם ש"ן המתחללו טעה גביה"כ נו' צריך לשתוק עד שיזלזלה חאחר שחזרו רביס ט' וי"א שלא יהא מן הקהל שחך ד"א . על הטעה וכחכ המניח לכתוב דאם

מעשה רב

לקוטי דינים מהגרי"א

דחול. ובהני הנאי תליא פלוגהא הנ"ל בגמ' דילן. דרב יוסף ס"ל כר' יודן דהמן אס' אין דעה הדלה מנין. וז"ל לפי שהיא חכמה כו'. ורבנן ס"ל כר"י בר"א דהמן. דס"ל אסור לתנוע לרכי כו'. וז"ל ממוך שהיא חול ר"ל שעל ידה מותרין במלאכה קבועה ולכן קבועה לצרכה חול [כדי שיהא מותר לחבוע לרכי ג"כ כנ"ל] ולפ"ז מנהגינו אליבא דכ"ע. שאנו חומרים החלה חנה חונן ט' כסברה הראשונה הנ"ל אס' אין דעה כו' וחס"כ חומרים הדלה קודם הבקשות ללאח ג"כ סברה שני' הנ"ל דס"ל אסור לחבוע לרכי קודם שיבדיל: (ס' ר"ד ס"ק א')

דבר שנוצר בש"ע (ס' ג"ה סעיף כ') כיון שאינו רואה:
 ח) דיוקים בנוסח התפלה. וקנה הבל. קדושה ושבחך. ברכת השנים. ושבוענו טובה. ברכת וּמְלַטְטִינִים וכל הרשעה כו'. וכל אויבך מהרה יברתו והודים כו'. על הנסים ועל הפרקן הפ"א במלאפוס. בימי

ט) העיקר כשליה דכשיחזור הש"ך התפלה יאמר בסוף התפלה יהיו לרנן: (ס' קכ"ג ס"ק י"ד)
 י) העיקר בדעת הרא"ש שהג' כירובלמי לחתום במודים דרבנן בשם בא"י אל ההודאות (ס' קכ"ו ס"ק ז')

הא

לקוטי דינים וביאורים

טס אדם אינו יוכב כחך ד"א כל הלאה חזרה להתפלל אפי"ס שהלאה תפסקת ביניהם ט' מיהו כשימן ג"ה ס"כ כו' עכ"ל. וזה נחבארו דברי רבינו כאן:

ח) דיוקים בנוסח התפלה. וקנה הבל. וז"ל. בדיוקים שבנוסח התפלה כנדפס בסוף כו' רמ"א. וקנה הבל. ומ"ס כתובות הדינים לומר קנה שיהיה אזהרות וקנה. הוא עשות דקנה לעולם הבר' וא"כ וקנה הוא אזהרות וקנה בני' קס"א כח"ס עכ"ל:

קדושה ויבהך. וכן כ' גם ובהך נקחך תחת הבית וכו' תחת הה"ח. עכ"ל. אמנם בהגהת פטולת כטור כח"ס. שהגאון מהר"א מוואלוין אומר שדקדק בשמשו מזה קדוש באמר בלא יו"ד ובהטף פתח חתת הה"ח:

ברכת השנים ובשנו מטובה. וכן כ' גם בסוף כו' רמ"א. וז"ל בברכת השנים ובשנו מטובה. וקא"י על א"י. ולא מסוכך עכ"ל. ונראה לי בסוף תיבות פני' האדמ"ה ובשנו מטובה הוא הוי"ה חב"א לנירסה מטוכך [וע' כפ"ו ס' קי"ז] וס"ת פ"ל פני' האדמ"ה ובשנו מטובה וברך שנתנו כשני"ס הטיבות. כיפי היות הוי"ה מלכות שהוא יהוד הידוע:

ברכת ומלכותי וכל הרשעה ט'. ובסוף כו' רמ"א כ' וז"ל נוטח ומלטינים כו' וכל הרשעה כרנע כו' פ"ס יתמו השמים ונו'. ולא לומר טובי רשעה כי אין לזיק ונו'. עכ"ל. כידוע מאמר ברוריא לר"ח ברטת י' ע"א הי כתיב יתמו השמים כתיב. ומ"ס שלח לומר טובי רשעה מטעם כי אין לזיק. ולא הספיק לו העשם הקודם. דהיינו מטוס דאמרה לו ופוד ספיל לסיפ' דקרא ורשעים עוד אינם. וה"ס דאס נפרס השמים ית"ר כמו השמים כהטף פתח דהיינו דים אס למסרת אז כפיר קאמר הכתוב יתמו השמים שהוא הית"ר. מתילא ורשעים עוד אינם. אבל אי אמרינן דים אס למקרא והשמים בלא הטף פתח כו' השמים. כמו ואנכי כדום רעים והשמים שקאי על האנשים. א"כ מהו שמסיים עוד הפעם ורשעים עוד אינם. ופ"כ הני פירובו אס יתמו השמים שאינו רשעים. בהשואים רק לפרקים וכשנגה. א"כ כ"ס כי רשעים עוד אינם. כי הרי לא יתמיו להם עד שיהיו רשעים כי כשודם השמים יתמו אבל זה דבר שא"כ כי אין לזיק בדרך ונו'. וה"כ מוכרח פ"כ דדרטינן מסירת. וזה כוננת רבינו כאן בדרך אגב: — עוד כ' גם. כו' רמ"א. וכל אויבך מהרה יברתו והודים מהרה ט'. כח"ס כפ"כ דמנילה וכלל זדים עתה:

באד"א כמהדורא שתיאחא נפ' בלא כשנו הבית רבינו הני' חתור ותנטיס. ונדפס גם וכל טובי רשעה. אבל כס' באר יתק הני' סס. הרשעה:

ער הניסים ועל הפרקן. במלאפוס. כן כ' גם כס' רמ"א:
 כו (א)

לקוטי דינים מהגרי"א הלכות תפלה מעשה רב

יא) הא דאמר בירושלמי תנא ר' חלפתא בן שאול הכל שומין עם ס"ך בהודאה ר"ו אמר ובלבד במודים: הרשב"א פי' מ"ס ובלבד במודים היינו שאין לשוח בהטוב שמך עם הס"ך: אבל בסוף מודים דרבנן לריך לשוח. וועירא (דסבר לקרובה) ה' מוכיין לסיים עם הס"ך כדי לשוח עמו. אבל נראה שאין הפירוש בן. אלא שה"פ שר"ו קאי על הגומחות של מודים. ואמרינן שם תחתין דמתין ומלחשין. פי' שהיו כפופין והיו מומדים כל המודים בשעה שהן כפופין. וע"ז קאי ר"ו סבר לקרובה. פי' שה' אומר הכל בשמיה אחת. כמ"ס בהג"ה וה' מאריך קרוב להארכת הס"ך עד שבשעה שהס"ך ה' אומר הסוף היה הוא עדיין בשמיה של מודים כו'. אבל לשחוח בסוף איני ה"א כלל בשום מקום. ולענין הלכה נראה שאפי' כל המודים אינן לומר בשמיה. דאמרינן שם עליה. חנן בר בא פליג דמתן בר בא דאמר חזינא לרב דהוי שוח בצריך וזוקף בשם. פי' וע"כ כשה' מניע לאתה היא ה' ה' לריך לזוקף. וא"כ ה' דחוי דמתין ולחשין. היינו עד אתה הוא ה'. ואין קי"ל כרב: (כו' קב"ו ס"ק ג')

לקוטי דינים וביאורים

בימי מרדכי כשעמד עליהם המן. והשטח לו את נמולו על ראשו. וכתב שם הטעם שריך להיות נ"ד תיבות כנגד נ"ד ה"ן הכתוב במגילה. וג"ד אותיות שבשפת בני המן עכ"ל: וכל ההי"ס בתוך תחת הכף. כי החילס לא יבא רק במקום שיש נטיה. אמנם במקום שיש מקף נקוד קמן. והטעם שכן לריך להיות במקף. כי ההבדל שבין בני הנקודות ה"ל בעי' תיבת כל ההי"ס הוא זה. כי נקוד מולם תיבת כל. פי' כולל הכל. ומפסיק בנדוד. ואח"כ נא תיבת ההי"ס פרוש אחר כלל. שאין בכלל אלא מה שבפרט. שלא הכל יודו כ"א ההי"ס. וא"כ הוא ה"ו הירוק ונידוק כלפי מעלה אמנם נקוד קמן הוא הוא במקף אוי הוא מאמר אחד. ואיני כמו כלל ופרש. ותפתה יס לפרש דקאי על כל העולם ומלואו שהרי לכלים יש היות כמ"ס ואתה מהיה את כולם. ולא יס מידי למעוטי ולא שייך כאן כלל ופרש. ולכן לריך לומר במקף. וע' פשיט' ב' א' נשטן כל טובי אור וברא' שם:

לקוטי תפלת שחרית הגרי"א

השכינה נק' שיחה ר"ל תפלה הכל שהיא נקראת תפלה ובה היא התפלה כמ"ס בת"י לפתח שופין קדישין שהן היות הקודש ואיני לפתוח דכל לפרין דאיען נשמתין קדישין דמלפנין בכונה ללותין. ובנינה דאמר תפלה ערבית רשוח תפלה שחרית חובה. ר"ל ציטת התפלה [הוא] לחבר התפלה עם מודה היום ולכן היא חובה. אבל בלילה שאין התפלה אלא מדר עלמיה ולא לקשר. שבלילה אינה נרשמת בעלה. לכן היא רשות. (והיינו כי ציטת שהוא דכורא מחבר עם התפלה ע"ק אבל בלילה שניהם ט"ק תפלה ולילה) ובלילה קישר את השכינה עם האדם ואח"כ כשבא היום קישר לקב"ה עמה: (ביאריו לת"י ה' ק"ו א')

ק"ש בעד"א תפלה במל' ועם הפלין של ד' ושל ראש הם ד' אותיות הוי"ה: (שם בד"ה מסערה):

כ"ל הקובע מקום לתפלתו ר"ל שקובע הגשמה שלו לשכינה שנקראת תפלה (דהיינו שהה' הגשמה מקום לשכינה בקביעות) ולכן אויביו נופלין ההתו. שהן הילת"ר והיילתויו שאלו וכו' הקרוב יומה (שם ה"י ט"ז ב' ד"ה הקובע):

תקנא דלוחא ה"י הוא שבהמלה סליקת בשירין ותושבחה דפסוקי דזמרה (עד א"ס) ואח"כ בק"ס קראן לה דהייתת לגבייהו (ובאן קראן לה בכן זוגה דלוחו ו' ישראל עד"א. דאם לה קראן לה ביה לא נחתא עלייהו) ובהפלת י"ח נחתח שאלו היא ימודא דילי': (ה' י' כ"א א') ובציטתו שם בד"ה חזור בך):

צריך להחריש מקודם התפלה ולחשיב על התפלה. דאז התפלה אח"כ שגורה בפי דבר

דדבר שאדם חושב קודם שידבר הדבר הח"כ הוא שנוה ולא מנומנס וזהו ענין מ"ס לריך לסדר תהלה . ואם מחשב על התפלה הח"כ התפלה שהיא נקבה אשה מקדמת בפיו ובטורה ט' וכמו שא"ס דלמטה משתאה ומתחין על התפלה . כ"ה בא"ס דלמעלה מתחין על הללואה שכינה ומקבל אותה : (תכ"א בהג"ה ג'ו א' בד"ה והא"ס משתאה) :

בר הבקשות דללואה הוא הכל על כלל ישראל דהוא בשכינתא שהיא כלל ישראל . וזה שתיקנו הבוחר בעמו ישראל באהבה והכל עלה : (שס בד"ה בכמה תחזינים) : (וג"ל כי בשכינה נרשמים כל התפלות וההלטרות של כל ישראל וזהו ללואה דשכינתא והבן זה) :

התפלה היא מלחמה עם הס"א . ומלאכין נחמין וסלקין לקבלא ללואה . ואינן מורוין וחזושים מסערא דתחמין לחיון דמיהדין ישראל בכל יומא והן כ"ה וכ"ה דשחרית וערביית (בק"ס) וזכרין וחזושים עלו בני ישראל מארץ מצרים כמ"ס בוורר מסערא דתחזינים עלילא דחירו . ולכן שח"ט לס"א דשס אין שטן כי' . ונעצב ב"ס גי' תחזינים . תחזינים מכוח . ומלאכיס דתחמין להנחא קרבא דקא ממזן על ללואה בלבו הו' סלקין בחוקפא דנבורה כד נלחין לחיווין וחילין דילי' דרדפין אכתריבוו כמו ישראל כשעלו מן הים שרדף פרעה אחריהם : (שס ג"ב א')

בתפלה עומה יס חילוקים יס מסע' דכל ע"ס . והחלשין הן מסע' דעולמחא (נער מע"ט שהשכינה מקננת בנפשו כשארין לדיק דדור ותפלה בסוד שכינה מל') וללואה דלחיון חלשין דלית לון רבו לסלקא עם אחרנין ולפדחא עמחון לעילא ובגין חיון ללואה חלשין התגר ויגב כך כל הנחשלים אחרין דנחש רדיף אחריהן והן בקולו של ד' עטרה לוח ברית . והוא לוחיות נח"ס מיל"ה . והנה אל"ן עשר דלחיון עשרה ב"א של בהכנ"ס סלקין (בעשר לוחיות דס"ג) ביו"ד ה"ו ואל"ו ה"ו . וכל חד חית לי' ללואה' ואם חסר חד מיעייהו אפי' בהרואה דלא סליק ללואה דלי' בלבו ללואה מתעבדין לסלקא בגין ההוא ללואה דעניא הנ"ל ובלבו מתעטפין בנינה עד דלחיו סלקא עמחון ובנינה אחרת אפי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק והאי ללואה התקריאה עקב לגבי ללואה אחרנין ואע"ג דהאי נחש כחיר לה להאי נקודה לא יפסיק להאי נקודה שהיא מבלמה לעשרה . א"ח ד' גבוה עשרה וכחשו ד' וכן היא קולא של ד' . והנחש מלמד חוטין קטיוורא על בני דשכינתא והוא בשביל עונות של המהפלה ומ"מ לא יפסיק דלא יסהלק קולא מן ד' דאחד . וזהו מעלה התפלה בעשרה : (שס ר"ט הכ"א) :

בר זמן שנחמין באחדותו ית' אפי' עובר כמה עבירות חיו מומר לכל התורה ואעפ"י שחטא ישראל הוא ומעטרף לחנין . כח"ס עברין כי' . ונכלל חפלתו בכלל ישראל ותפלתו הוא כקן הנ"ל והענין כי קן הנ"ל הוא מבוש דלא פריס מציורא לעלמין כי זאת כחי' אחרונה מל' כל ז"ל לוח ברית של ישראל דטוק המיד בה . כיון שחמיד ישראל מחמנים באחדותו וזה הקן מורה דלא ליחלק באל אחר . שלכן הו' והר' גדולים אבל שאר הבחי' בתלויס בשאר מליות מסהלקין בעו"ה מתחמ עונות כשרובס ח"ו ט' . וזהו סט' דנחש בשאר עבירות אבל עקרב הוא המודה בע"ז ומשתחיה לאל אחר וכן בבח אל נכר או הקן ח"ו מסהלק מליוו וזהו פירוד הנמור ומסהלק הקב"ה ממנו כלל וכלל ואין חפלתו עולה כלל דהע"ל משכינה לז"ל ע"י זיווג . וז"ס נחש ועקרב דעקרב הוא הטורף בעקר . אוקיותו עקרב ובמקום ד' עס עקב עושה ר' עס עקב (עקב גי' ב"פ אל"קיס כיזוע) וז"ס יעקב . שקולו של ד' הוא יו"ד לוח ברית ולכן יעקב טק' . ור"ל של דטורא . ולכן חפלת יעקב רשום . שהוא בחי' אחרונה הנשארת בלילה שיעקב חיקיה שאינה מסתלקת לעולם ואמרו בניו שמע ישראל כו' אחד . וכן לעולם חנו אומרים שמע ישראל ככא כי' . (טכ"ל שס בד"ה לא יפסיק) :

תפלה לקושי הגוי שחרית

זמן דבטי למנדע חכמה ד' יחודא קדישא יסהכל בשלהובא דסקלא מנו צלינא דליק
 דהא שלובא לא סלקא אלא כד אחאחד במלה גסה . האי נהורא הכלא אחאחד

בחריץ סגורין . אחאחד לעילא ברהורא נהורא חורא . אחאחד להאח ברהורא מלה דחמיו .
 והוא נהורא תכלא שני ל' ואכל ל' . בנין דחורמי לחמו הכל ולשלאה ובג"כ איבו
 אכל כל מה דאחדק ב' להא . והוא נהורא חורא דשריא עליו . לא אכל ולא שני
 לעלמין . והענין דנהורא הכלא ליח לה סליקו אכ"כ אחד במלה גסה דחמיו . והוא
 לעילא ארץ החיים דאחאחד בכולין . שהכלין הן שלשה נהורין דשא . והארץ הוא הנחלת
 מלה גסה . ר"ל דבר גשמי כמו ארץ כן הוא ארץ החיים להכלין . והוא מדורא שביעא
 של המדורין . שבה גשמות הדיקים . ולכן כל השעשוע בג"ע הוא בגשמת הדיקים . שמהתקן
 הטוב ברו . ואז אלביש חד לדיק קנאה כו' . והוא נהורא הכלא דמתאחד בנחלת . ואז
 נעשה כרטיא לנהורא חורא . וכל המדורין תהאין נכלין ברהורא מדורא . וכן הוא בהכלין .
 שבר מהעטר היכלא שביעא או מהחברין כל שייפין עלאין דדקורא . וכן הוא בארץ דלהאח
 הוא . ולכן הכל הוא ע"י הדיקים למטה שהן בארץ הוא במלה גסה . וע"י מהחברין כל
 דרגין עלאין . והוא נהורא הכלא שריא עליהו והוא שלי ואכל ואכלה דלה הוא ללהין
 וקרבין ו"ס התפלה בכל יום . וקרבנות בזמן שביחמ"ק קיים . בסוד ותכל האש את העולם
 (ו"ל כי הוא סוד ההדבקות והתבטלות התחתון כשעולה לעליון . וע"י מ"ש בחמיו שבר
 בסוד קרבנות) שהוא הוא נהורא הכלא דשלי כלא . והוא לריבה דבר לשלי ולאכלה . ו"ס
 לחמי לחש . ו"ס שהעולם קיים על הקרבנות . שאם אינה מולאה דבר לאכלה או ח"ו
 מלה הכל . והן ח"ו שגאל ישראל שהן נהוראין תחות כנ"ל . וכמו שהארץ לרין לאכלה
 ב"כ ביום ואם לאו או גשמה שרפה את הטוף כדוע ביום החמיה . ובח"ש בין הערבים .
 האכלו בשר ובצקר השבועות . כן את הכבש אחד העסה בצקר ואת הכבש הבטי העסה בין
 הערבים . והן סוד לחם וכשר חו"ג בצקר וכשר . וכשרה ביהמ"ק תקנו נגון הפלות שחרית
 ומתה בין הערבים . והוא מאכלים דשניחא בלוחא נגד לחם וכשר כנ"ל . אכרה (חסד)
 תיקן הפלה שחרית . וילחק (גבורה) תיקן הפלה מנחה . ו"ס שרין להפלה בכל יום ויום
 וכל היום יכול לתקן ועבר יומו בטל קרבנו . כמו מי שאיש אוכל היום שח"א לתקן למחר מה
 שחלש גופו באתמול אפילו אם יאכל כפלים . משח"כ בלוחו יום . וכל חמיה שלח שקעה
 עליו מתה כו' שרין אינו עינו שיכול לתקן וכן כל שלח שקעה מתה יכול לתקן את הפלה שחרית .
 ואכרים ופדרים שקרבים כל הלילה . הוא בסוד היווג בלילה . כי דוע כל זמן שמקבלת אינה
 משפעת . ולכן אכרים ופדרים קרבים בלילה . שהוא מאכל עבדים ושפחות כמ"ש ברש"מ .
 ולכן הוא רשות . והוא ג"כ הלך לסע"ח שמרחקו מיווג העליון . שהן נהנין ג"כ מתחלת
 מאכלות החילות של מלך . ולכן אינן מעבדין . וכן הפלה ערבית רשות . ויעקב תיקן מארי
 דביחא : (ביאורו להיכלות בראשית ח"ג ב') :

התפלה עלתא דדקורא סוד עטרת היסוד עם התפלה והוא ראש לדיק . והנה ג' הפלות
 ושיריה בחלות . שהן ד' עתים . הן האבות ודוד . (ד' רגלי המרכבה חנח"ס)
 דו"ג כל ח' כליל מחו"ג . וכ"ה ביום ובלילה . קודם הלוח ואחריו . והנה דיין דדקורא כו'
 (טיחין) ברישא וקשיין כסיפא . ולכן ביום קודם הלוח חסד . והוא זמן הפלת אכרה . אחד
 חלות גבו' זמן הפלה 'לחק) ודק' כו' (קשין) ברישא וטיחין כסיפא . ולכן בלילה קודם הלוח יחד
 דין . ואחר הלוח מוחתק) ומתחברין ערב ובקר . דינא דדינא ודחמי ברהמי . בערב כנ"ל
 הוא זה . והוא חיבור דינא כו' . (כי סוף היום דינא והתחלה לילה דינא) . ובצקר כנ"ל
 היא זו (והוא רחמי ברהמי . כי סוף הלילה רחמי והחלת היום רחמי) . ויעקב הפלחו בלילה . משום
 דאחר חו"ג בח"ה עם מהחיל קומת הטוף . ולכן נק' יעקב בעיק' (הפלתו בלילה) משח"כ
 אכרה

אברהם ויחזק. ותפלה מ"מ הוא בדטורא כנ"ל. ולכן נגד דוד אין תפלה רק שירום בתלואה: (ביאורו: לפ' חיי שרה קל"ב ע"ב):

בצלוחתא מחיידין שכינה וקוב"ה (כי השכינה היא ללוחת) וללוחת איזי מלוא (והשכינה נק' מלוא) כח"ס ולעבדו איזו היא עבודה כו'. וקוב"ה הוא מחשבה של המלוא וכן מחיידין ע"י התפלה ומחשבה של ההפלה. ומלוא ומחשבה יחדים בשם הוי"ו דב' אומיות מ"ל מהחלפין כח"ה ב"ס ל"ה הרי הוי"ו. ומחשבה איזו חסד ר"ל שחא מפרש נ"י חסד מ"ה והוא מחשבה כח"ס חס"ב מ"ה: (השמותו לחלק ראשון וזהר י"ח א'):

ענין היחוד בלוחת כי יש ב' בחי' שאנו משיגים מלוחת ית'. א' בחי' התפשטותו בכל העולמות להחיות ולהטיב לכל הנבראים (והוא הנק' קב"ה). ב' בחי' המקבלת כל התפלה והכבוד שאנו משיגים ומזכירים את כבודו ואת שם קדשו. וב' בחי' הנ"ל הכל אחדות הפשוט. אך לפי שלינו המושג את משיגים בהם בחי' צפ"ע. והענין כי הכלל מכל פרטי בני ישראל שמהללים ומשבחים ומזכירים כבודו. וזה נקרא שכינה בתחושים. והנה בחי' ההתפשטות הוא רטון פשוט להטיב ולהחיות אותנו המיד. ובחי' מלכות הנוקבלת מלוחתו חפלות וכבודו והשגת גדלו ית' כנ"ל. מוכנת המיד לקבל הכבוד. וחל"ו לקבל העוב מבחי' ההתפשטות. וזה גדולי ההתפשטות רטון הוא להטיב כפי אשר יוכלו בני אדם לסבול העוב ההוא והשפיע (והוא כפי הדבקות של מחשבות ישראל שאזכרים גדלו. שגדשם בבחי' הב') ובחי' הב' שיהי לבחי' התפשטות רטון לקבל כל הכבוד והלל ושבח ודבקות מחשבות ישראל לכל מה שיוכלו לסבול. כפי רטונו ית'. ולהטיב לנו. וזהו ענין היחוד ע"י דבקות מחשבותי שמיחידים אלו הב' בחיטות. כמה שרטנו להטיב לנו באופן שיזכרו את כבודו ואת גדלו. והנה כהנחת הפלין אתו משעבדין כל הכחות והחושים לשמו. ונהייה מחשבתן דבוק בבני הגדול. וכן נק"ס ובבשכמל"ו (שהשכינה מקבלת היחוד מלוחת) וזה שהקטן בשכמל"ו בחשתי שאמר משל לבח מתך כו' שזה השבח טעם לבח מתך. ואין רטונה כביכול ללוחת לפני מורכבה שולפה כביכול אל ברכותיו והקטן בחשתי. וז"ס בזהר ומהיחוד קוב"ה צב"ג בלוחת. וכן זהו שאנו ששים אותו הטיבה א' בעולם. ליחד אותו במחשבותינו ואף הוא עובד לנו חטיבה א' בעולם שמשגיח עלינו ביחוד: (כס במה"ח):

ד' חלקי התפלה סוד שם הוי"ו. קרצנות נגד י'. פסוקי דומרה נגד ה'. שמע נגד ו'. ללוחת נגד ה' אחרונה שירין ויעניין דלוחת הן ו' קולות כידוע שבמעלות השיר יש ו' מדרגות זה לתעלה מזה. ושיר הוא עלייה הקול ממטה למעלה. וענין הוא אופן הקולות בעלמס רק בהורדה זה למטה מזה. וה"ס שזה חיותו בשמע ובשכמל"ו. זה בקול גדול וזה בחשתי. והן שירין ויעניין דללוחת: (סס):

בתפלת הלחם הוא מסע' דאדני כידוע. ואלו בבחי' נישוק קודם היחוד. ד' נדפין דאדני ובחורה שלו הוא יחוד הוי"ו ודאדני כידוע בבחיטת היחוד. בחיבורא

חרא

אברי שפר

שער נפתלי

ענין הטעוק והוא כח"ס האריות' הוא התכללות הרוחין דדו"ל זה מתך זה כבוד ד' אומיות אהנה. והוא סולל שני ענינים. התדבקות איברים החליטים פה דדו"ל. והתכללות הרוחין. ברוח פה דדטורא נכלל מתך רוח פה דט"ק. ורוח דט"ק מתך רוח דדטורא. והנה הוראות הענינים הוא התדבקות הרעיות ומהלכת זה לזה. והוא הוראת מליאת הן. ויש הכלל בין מליאת הן מזה לזה. כי מליאת הן

ענין ויווג הנשיקין כטורא בע"ה שער ס"ן וס"ד דרוש ס"י. וז"ל כבר נתבאר לעיל בדרוש ג'. אך יש ב' מיני ויווגים. הא' הוא ויוג העליון וזהו ונקרא ויוג דנשיקין והב' הוא ויוג התחתון גמטי דיחוד ביחוד כו'. והנה ענין ויוג זה (דנשיקין) נטבו ב' תרופה דקס"ו על טעוק וישקני משיקות מיהו דלית רחמינו דבדיקתא דוהיא כדוהיא בר נשיקה כו' נשיקי דוהותא אמשא לר' רותין כו' וסאן אירו

כו (ב)

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

חדא כי השמות הן אלו מושלטים. כי צי' ב' פנים ב' אומות הוי"ה. ובי' דרושין ב' אומות ארצי. וכן צה. וכד מהחברין שהוא בתפלת קול רס ככ"ל שמהחברין אהוין. אקרי חשמ"ל. זמנין חמות וזמנין ממללות. ור"ל שקלה לריבין לשהוק בכל הברכה (ואו) חמות) ובסוף הברכה לעטות אמן. (ואו ממללות). ולכן גדול הטובה אמן יותר מן המנדר. דהמנדר תמיד ממלל בקלה שהוא הוי"ה שעליו נאמר חיות אש ממללות. ובקלה זמנין חמות וזמנין ממללות ככ"ל. כידוע שחם הוא ארצי. ומל' הוא הוי"ה. ומהחברין בחדא. והוא כמ"ס דבתפלת החזן ככללה במחשבה הוי"ה ככתביהו ובדבורו ארצי. ובשכיית אמן שהוא גי' ב' שמות אלו מתחברין כחדא: (צילורו להי' י' כ"א א' ב') :

מאן

שער נפתלי

אברי שפר

אידו אהבה כר. ובס"ס כאן יתבאר לך ס' האמיר ההכר אבל וזוג העלין דנשיקין הוא כתיב העלוינים שבו שמוננים עם גיר שבה כמ"ס בע"ח והענין הכל נשיקה הוא מבחי' הבל הנה היוצא מן הדיאה אל הגרון שהוא בינה כטרע שכל הר הכלים סביבה שהיא דגרון יצאן בו' וביאר הדבר שהנה ת"ב ר"א הם דונבת א"א כמס' וזם שווננים בסיום ג"ר על ידי הרעת המהרס בו' שהתוך הוא כמנה והגרון הוא אטא והלשון הוא הרעת המוונן בו' והנה אע"פ אאלו הם הוכר והנקה הכל נקרא הכל א' בלבד בו' דכולם נחשבים בחי' ובר' ועד"ז יש גם כן בזה הנקה בתי"ב שלה ואלו הם תרין רוהין. א' ובר' וא' נקה כר. וקחה נבאר איד' כל א' מאליה' רוהין נהלק לטעם כמ"ס בש' תרומה ד' רוהין אינן כנשיקה וכל חד חד כולו בחברי' בו'. אבל כאן הוא הוונן כאלו כמנו שהוכר נשיק זה הנקרא גם היא נשיקה מה הוכר. ובסוף שבנשיקה הוכר יש בו ב' בחי' א' הוא ההבל עצמו שנוסף ע"י הנשיקה והוא שורש ההבל עצמו והבי' מה שנוסף ע"י ההבל של העין תוך פיה. ונשיקה בחי' נקה ושרשו הוא ובר'. וכן ע"ד הנשיקות העין אל הוכר שהרי כשנשיקה אינו בהכרח נשאר בה שורש ההבל של הנשיקה והבי' מה שנתערב עם ההבל של הוכר שנתן בו כפי הנקרא אליו ונעשה בחי' ובר' ושרשו היא נקרא והרי נבאר ענין ד' רוהין דאית בנשיקין ע"ל. ובדרוש ד' שם ב' ו"ל. שאין לך שום וזוג טעמי התתן שלא יקדמו לו ב' ויינין רוהינים דנשיקין והוא שקדים שיוצאו בבחי' וזוג התתן שקדישין הנשיקין בדי' לשים הוכר לנקבה ולעורר טעמים חמות ואח"כ יש וזוג התתן. ובקת וזוג התתן טעם או ג"כ יש בהם נשיקין ע"ל. וע' בשער המונות דרוש' חמות הטעמה דרוש' אל' שם ו"ל. הנה כמפתח לחם העשרנו ליעקב בונת ד"א. ולתת לו כבוד ד"א. וקחה כחורת הש"ן הקטירה. כונתיהי קחה

הן דרכי' אל הטק' היינו שהיא מהרצה אליו. להיוות רס המעלה. וראוי שהיא כעט לקבל ממנו. ומציאות הן דע"ק אל הדבורה להיפך. דהיינו שהיא מוכשרת וראוי' שהוא ישתדל להטיב עמה ולהשפיע בה. והוא ענין כלל האהבה והענין. וכמו כן למעלה. כהלה לר"ך שהשכינה מסדר. כל ההערטות של התחומים. ואופני זמנין שראויים המה שייטיב עמם. אש מלך ההפך והרהמים וקדומה. ולכן נפת חפלה בלחם מסדר הש"ן התפלה בלחם. כל הנטרות התחומים והשכינה לנשיק זה כל התפלה. וכל הנטרות. כידוע שבה צור התחומים. וה' ית' התעורר בתודתו להטיב. ולעורר מעשה התחומים שבה הוא הנקרא חפלה שהמל' מתפללת. כמו שנאמר ואני חפלה. שהמל' הנק' אני היא חפלה שבה הוצר של הנטרות התחומים והיו חפלה. והוא ענין התעוררות המהפכות כניכול למעלה. שכסוראה הנטרות התחומים כפי הוצר שתייירת המל' לפעו או מתעורר מהשכחו להטיב וענין החללות הרוהין דו"ל זה הוך זה צפת הנשיקה כמבואר ע"ה. הוא ענין הרנסת דטורא את צור מעשה התחומים שבמלכות. עד של מעשו הוא רק לעשות ראן המל' להשפיע לתחומים. והיו החללות רוח טק' בתוך פה דכו'. ומהפסט אה"כ בתוך הנוף כלי המעשה. וכן להיפך החללות רוח דטורא בתוך פה הטק'. הוא הרנסת הטק' את ראן הדבורה של ידי העשים כאלו חפיק ראן ממנו. ורוב המלכות שלעוררו ולישעו בה מעשה התחומים לשם להפיק ראן מו"ל ששפיע זה כל טוב בעד התחומים. והרוח הזה נכנס בתוך המעשה עד שגם נופה שהוא כלי המעשה הוא רק להפיק ראן כנ"ל. וזהו ד' אומות אה"כ"ה רוח הדבורה בעלמ' והתכללותו ציק'. וכן רוח הטק' בעלמ' והתכללותו דכו' :

הנה מ"ס רבינו כי בלחם הוא יזוג נשיקין וכחורה יתור האומות. ע' מה שהכתינו כעשר נפתלי מדכרי

הוא להעלותה ומה למעלה ולהעמיד ליעקב בחד ד"א והכל כמבורה ד"א ע"ל והר"ס ב' כסדר השפלה של ו"ל אין יהו נבאר אלא כבוד ההורה. ושרש כל זה כי תפלת כל הור' ויחיד כפי' הוא סוד המבור

מאן דמלי לריך לבלקא רעוהי לעילא לשומקא עילאה (בינה) כמ"ס ממעמקים קראחין ה'. וכמ"ס בפ' בשלח ס"ג ב'. הכי חאנא כל ב"נ דבעי בעווחא קמי תלכא בעי לכוונא דעחא ורעווחא מעיקרא דכל עיקרין כו' ע"כ. ושם ליתא אלא רעווחא כמ"ס בפ' פקודי ר"ס ב' היבלא שביעאה רוח דרוין בלחישו ולא אשהמע. אלא הכא חיבה רעווחא דלבא לאהטוין ולבלקא רעווחא לעילא כו'. והוא בתפלה. דבק"ס ובכרמויה שכן שיה היכלין הראשטוט ביה כריעה כו'. כמ"ס בפ' בראשית בהיכלות משא"כ כאן. לית דיוקנא דנופא חתן-קולית חתן אלא רעווחא. ולכן כס לריך ממעמקים ובלחישו. (שם הכ"א נ"ה ב' בהג"ה בד"ה פתח ר"ס):

בעלותא פומי הפיק שמן ואלבעו כתיבין רזין וכד סלקין שמן מפומי כמה עופין מכס' דמט"ט פהחין גרפייהו לעילא לקבלא לון. וכמה חיוון דמרכבהה שהן סכע' דד' חיוה מודמנין לנעלא לון. והס סס ע"כ ושם מ"ב. והלו ב' השמות הן פוד סליקו ונחיוה. מ"ס (חסד ע"ב) ואש (מ"ב) דזכרון ללוחא בלקא ונחיה: (שם בד"ה וחיוון):

בעלותא לריך לבוין לשכינה פנימיה ההפלה והוא דעת. וזהו ולילה ללילה ימות דעת דהן הללוין דלריך לאמשכא לה נהר (דעת) בעלה: (שם כ"ו ב' בד"ה גם בלא דעת):

בחול (ללוחא) היא בנהי מקום המל'. אבל בשבת היא בנח"מ מקום הבינה. וע' בהי" ס"א ב' חיבה הלכה דמלכא כד חיבה אולת נבי' בהרין שוקין דאיוני תרי סמכי קשט

אברי שפר

שער נפילי

מדברי הארז"ל, כי בלחש הם חיבו בלחש נגלה וחיבה כהוד, ובהורה פוליס בהסד ונכורה. והרמ"ק כ' כי בלחש נתקדשו שניהם חיבו בלחש נגלה וחיבה כבוד. ושקיר היחוד הוא כהורת הש"ן. ע"כ. וגראה כי כשהם למטה בנ"ה או היוונא חיבו בלחש עדיין. כי לא נהנדל קומתם עדיין. וזהו כויוונ היסודות. אמנם כויוונ הפה הניקוין הם בלמים. כי הם באופן אחד ערס כשכלתו והאר כשכלתו. ולכן קראם רבינו זיוונ ניקוין וכן הרמ"ק קראם קרוב לכד. אבל היחוד האמתי ניסודות הוא כהורת הש"ן שתנדל קומתם. והיינו כהמלטות מקבלת השפע להוריד לתחתונים ע"י עניית חתן שהוא אמיתית הפעולה. שיקיים הקב"ה רזון המתפלל ויחן לו כל מניקשו וזהו עיקור היחוד קוב"ה ובכינותי' שהשכינה היא חפלה כנ"ל והקב"ה משפיע לה נקשתה. — ויותר נראה לי שדעת רבינו שנס כהורה היא בנהי כדעת הרמ"ק כמבואר בליקוט מת' ל"ו א' כי רק כשכח עולה בנח"מ ובחול היא בנהי". אש"נ שיש לדחות מ"ה כפסוקו נראה ק וכן משמע בליקוט המתהיל רמ"ה תיכין וכן לקמן כענין ח"י כרעות בליקוט המתהיל כרוח ורש: ענין

הבגוד. ולכן צריך יהי' בלחש סכוס דבלקא הבינהא לנבי קב"ה בערע. ולכן הוא כפתישו קלא דלא אשתמע. כהסאיורדאי. אמנם אין היתור הגבור נכבד אלא כהורה כשעם בו ושיניהם כבוד הנשלה נהיה קב"ה על נצח נבי שיניהא. וכשינתא בלקא בעוד לנבי קב"ה. והיסוד איהו כבוד ח"י כראן כו' אמנם שם הם כוד הפנים הוי"ה. כנשים אדני". ושיניהם וכשיניהם ערודות בלסקלה. ובהורת יליה ציבור השעלתו ביפור דברי' כוודר הוא כוד בהינת היסוד הכתסצעת בין נצח והוד וקידר בני שמות כו'. שהקסרו ונתייהו יה' בני שבות יאהרונהי". וזה ע"י היפור גדול הענינה אמ"ן העולה בני שבות. עכ"ל. עוד ב' שם וז"ל. בהחברת הראשונה דהיינו שבה יהיה ח"ה ובל'. ח"ה על נצח והוד. ויפור ובלכות לכמה כהם. נעשו כבוד הכפורת שהוא היפור כרוב אחד כקצה כוה דהיינו ח"ה על נצח יה"ה. וכרוב אחד כקצה כוה סלכות עולה לתוד אדני צנאות. ויפור באמצע דהיינו הכפורת. דהיינו קרוב ויהוד בני שבות ויהי' אדני". אמנם ביהוד הם יאהרונהי זה בתוך זה וזה ככלל זה ע"י חורת יליה צבור דהיינו היפור כעניית אמן קטר שתי שבות. וזהו כעלת חורת הש"ן גדולה כהפלת כל יהוד ויהוד. והעונה אמן אחר כל ברכה וברכה כווד כבוד השם"ל. שפי השם"ל היות אש ככללות. וע' פסכים השות ועפכים ככללות. כשהיסוד סברך דהיינו ש"ן הם השות כר. ואח"כ בהתייבת היהוד התייבת הכרובה ככללות אמן. להתחית היהוד כבוד הוי"ה אדני' יאהרונהי כדפי עכ"ל. ונמצא דברי רבינו הם כסס דברי הרמ"ק ז"ל. וע"ס בדברי הרמ"ק שהביא רא"י לזה כר"ס. וקרוב בני השמות שב' הרמ"ק היינו הניקוין שב' רבינו:

תפלת לקושי הנריא שחרית

קשט . וכד סליקת בנפשא בהרין דרועין דמלכא אחקריאה קבלה . וכו"ל דשוקין הן מקום הליכה . וידין הן מקום הקבלה . לקבלא חותה : (מי' ג"ז א' בד"ה דהאי ללותא) :
צווחין בלותא שהיא דרנא דלדוק . וכד ההוא ללותא אשחמע לקוב"ה ועיין לארס אז מורידין לי' ההוא שפע נוח שמבקש ע"י לדיק ונחמלא מקודם ההוא לדיק דלמעלה ואח"כ הלדיק ב"ג (כ"ה בן גילו) דלתהא : (כ"ג א' בהג"ה ד"ה ולוחין) :
צלוחא סלקא בלא (גי' ח' . אלויות הוי"ה אדנ"י) חבורא דהרין שמהן : (שס בד"ה אז יקראונו) :

שערי הפלה השערים הוא צביעה שסס גס"צ . דהוא פתח פתיחת השערים דשבלין דחכמה סתימין היעין כסוד קמון קומן היד בלוחת יו"ד י' דחכמה ופתח הוא צביעה פתיחת היד צה' אלבעין ה' דביעה ושס פתיחת השערים . בדבורא הנקבים סחומים ובנקבה פחומים . וקמון ופתח הן בחי"צ : (שס נ"ג ב' בהג"ה בד"ה בנין דהרעה) :
רביח תיבין דק"ש הן ביסוד . והוא ק"ש בישיבה (כסוד לבנת ציה) והפלה הוא בעמידה בדגלן (בע"ה) ושס הוא אגחא בחוויא בקרני פרה שכן ע"ה : (שס בחי' מ"ב א' ד"ה וכו"מ תיבין) :

לב הייה שיעתא דלה נעלה הלא דמא לא דהיה צרירו דדמא לכד . והפסולה זורקת על הכד . ומאוחו הכרירו ונוהגה השופרה לבעלה מוחא והן סוד הקרבן סוד גדול (נ"ל כי השכינה לוקחת צרירו דדמא נפשא דקרבעא . והשכינה זורקת ע"י אש הדיוט למקום הדיוט והבן זי . ומאוחו הכרירו טהנה לבעלה קוב"ה שופרא דשופרא והוא רעוחא דקרבעא) וכן הללוהא דלה נעלה רק נקיה בלא סביבן ובלא פסולת ר"ל בלא מחשבה זרה ובלא חשא . וקריבה לגבי בעלה שופרא שופרה דכלא דרעוא בלכד סליק למוחא : (שס מ"ג א' בד"ה לב מביין) :
צריך כד נש בלותא למוקוי עינו לתהא לגבי נשוחא דהיה שכינתא דהיה אסירא בלותא . ור"ל שיהו עינו כל מנמחו והפלחו בשביל השכינה . ולגיה לעילא בקוב"ה לבקש מנוחו . ור"ל שישפך לבו לקוב"ה . וז"ש שצריך שיקן עינו למטה לארץ ולבו למעלה לשמים . כי שמים וארץ ידוע שכן קוב"ה ושכינתו' (שס מ"א א' בד"ה לתהא בשכינתא) :
תורה מוהרת ויהיבה עינא לישראל לתפייסא בקוב"ה . והכל ברעין הקב"ה כח"ס ועשה לי מטעמים ברעוחא דשכינתא . הייה אמרת לישראל דהקנין ללותא במחלוק עיבין מפקודין דעשה . דפקודין דעשה היינו ללותא . וללותא שקילא ככל פקודין כח"ס כפ' ויקהל ר"ב ב' סיה פקודין דקיימין בלותא דסלקין לגבי סיה מאה פקודין דאורייתא כו' תליבד אהרין כו' ע"ס . והן מטעמים כחבר אהבתי מפקודין דעשה . והקנת שכינתא עס ישראל מחלוקין ללותא דהיעין קרענין : (שס כ"א א' בד"ה ללותא ובד"ה ברעוחא) :

בתפלה הפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק ר"ל הפילו כרוך אחר התאוות וההרהרי התאוות רודפין אותו מ"מ לא יחבול מהחפלה . אבל עקרב דהוא הכבד (שהוא טעם . פוסק) ונק' עקרב כעס דכבד (עקר ב') דעקר ב"ה וכח"ס כפ' הלוה דכעס עקר נשמתא . עורף נפשו באפו . ואמרו (עירובין ס"ה א') ביומא דתתא לא הוה מליז וז"ש דעקרב פוסק : (שס מ"ה א' ד"ה וכבד הייה) :

אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק לא יפסוק ביחידא . דהפילו כרוך בההרין דעברה או עשה עבירות . אבל עקרב בההרורה דע"ו הן מוטרפין למעשה ופוסק חצי' בתפלה אס בחין לו הסחובין אלו . וההרודין אלו קבל לי' לב"ע לגמרי . לא אלו ההרודין דנחש שכן רק כחבר אחר . דע"ו שקילא ככל החורה : (תס"ט ק"ה ב' בד"ה לא יפסיק ביחודא) :
הפה הוא בנה פיתוחי מוחא ה' עילאה ידוע . וב' שפין הן ב' נפיש דכחון סלקא ללותא . וזוה דנטיב בפה שפ"י מנפיה השפתים הוא עד"א דנק' רוח . רוח היולא

תפלת לקוטי הגר"א שחרית קא

היולא מנפסי ריאה . דע"י פרח נשמחא: (ה'י' מ"ה ב' בד"ה רוח דנשיב) :

קרבנא קדמחא דא ללוחא דשחרית. אס היו זכין הוו זכין הוי נחית דיוקנא דלר"ה וכוה מקבל קרבנא . ודא מיכאל דדרגי' חסד . איהו הוה מקבל ללוחא דשחרית . (כי היא

ללוחא דלכרהס חסד) כי מיכאל הוא אריה דכסא . וקוה אריה דמונח . דהאס רבוך כלריה .

ואס לא זכו מה כתיב בקרבנא לכלב תשליכון אוהו דחשיב ל' כערפה . וז"ש אס שגורה כו' .

ואס לאו יודע הני שהוא מטורף . אמר מטורף כמ"ס בלא דחשיב ל' כערפה וכמ"ס טורפון

הפלתו בפניו שנאמר עורף נפשו כו' . וגפשו היא החפלה כמ"ס ואספוך את גפשי . ונחית

דיוקנא דכלב לקבל ההוא דורוגא . וכמ"ס (יומא כ"א ב') אר"ה סגן הכהנים הני רלתי כו' .

כי כלב הוא היפוכא לקבל אריה . דג' חיות אלו הם נגד חיות ובהמות ועופות . כלל הני .

וארס על טולס . ולפיך אשון בהיפוכא דלהון . כך הטורף נגד נטר . וחמור נגד סוד . וכלב

שהוא חיה . כדעת ח"ק (כלאים סוף פ"ח) נגד אריה . ואריה הוא מלכא דכל החיות .

וכלב הוא הספל שבטולס . והוא עופנים . אלא שמתעמר מפני אריה : (סס בהג"ה ס' ע"א) :

(התפלות) הם נגד קרבנות ואף שהכהנים מקריבים . מ"מ הקרבן הוי בישראל . וכהנים

שלחמיהויהו קא עבדן . ולכן החפלה מוטל על הכל : (סס ד"ה בכרס"יה) :

עת רעון הוא כי עת נק' עק' . ורעון הוא ח"מ . מלא והיכל הרעין . וכד ללוחין סלקין

כדין אקרי עת רעון דלתי תבורא דא עס דא . והענין כי היא נק' שאלה דלתי

בעא בעומין דישראל וכן חפלה . ואלו שהיא אלל הולך כתיב וכוה הנערה באה אל החלך

כל אשר החמר יתן לה . נחלא בעת רעין מתחברין חרין שמתן כחדא הוי"ה אדגי' וע"ז

נחאר ח"ו הקרה כשקרה בלו היכור חרין שמתן ח' חתין הג"ל . וכן ו"ה ג"כ (מיכור) הוא

וב"ד . שחקרא בא"ו וכן ענה לך כו"א : (תל"ס פ"ב ח' בד"ה ובהוה) :

אינון דרעין לטון כוונות ויחודים . לוחין הודעים הוונות על צורים כל סס אך יולא משס

הוי"ה יעלו הם מיוסדים כל השמות . דשמות הן בשביעה והוי"ה בקב"ה יעלין

לנחמא חילה מהתן לגבי שביעה בלא ערבוניא כלל בכל פקודה ופקודה כי בכל מלוה

ומלוה כוונה המיוחדת ומקובלת . לכל מלוה כוונה אחרת בקבלה . וההוי"ה משועה בנקודות .

והכל בשמות דהוא עין החיים . דהורה ומלוות הוא עין החיים ובעה"ח אין רע לאשוקי

שנושים ללרבי הארס בעה"ד עו"ר : (תס"ו ק"ה ח' בד"ה הכל אינון) :

קיש הוא קיל שמע ישראל . שתקין ישראל דכרגא עלאה . וללוחא הוא דכר (בלא קול)

שתקין יעקב . בעוהו יעקב כהלך ללגן . (תס"ב ק"ו ח' בד"ה יולך את הקול) :

(צלותא) הוא במל' דקול בלשה ערוה ולכן ללוחא בשחתי וכן בשכמל"ו בשחתי מושא"כ

בשמע ישראל דהוא בקלא דהוא ו' תימן . ו' קלין בלוחא כו' וליהו שביעה :

(סס ק"ו סע"ב כהג"ה בד"ה כד אחר) :

ד' דכתיב הוא כללוחא . מתחבה ורעוהא וקלא ודכורה . על המתחבה עין רואה .

דחשבים בספר כהנים וכמ"ס עין רואה ולוחן שמועה וכל כו' . וכמ"ס ורלתי הני בלבו

ולבי ראה הרבה כו' . ולוחן שמועה הקול . ופחשים רעוהא דקרבנין שהן הללוחא

דסלקין ביה ללוח דסס נחמא לה' . ופה מקבל הדבור : (סס קב"ה ח' בד"ה ומאן

דמתחמט קל') :

צ"צית והפלן ק"ס ותפלה הן היקנא דהא כמ"ס חו"ל הוזה לקבל עליו על ח"ס

בלוח כו' יעח הפלן ויקנא ק"ס ותפלה . וליהו ב"ב כמ"ס בה"מ פ' סלח

(פ' בתוכי) וברא"ס בפ"ב דכרובים יוד ב') וכולס הן תיקונין דפקודא דהא שחא ללוחא .

ובן תיקונין דסס הוי"ה כסדר ולכן הן תיקנא דהא . ובנה דלתי תיקון ל' כרס"יה בעשופא

דמליה ובחפלין איהו מעטר ל' . הני קב"ה מתקן ל' כהניא עלמא כרס"יה ועערה . ובנה

דלתי

תפלת לקובי הגרא : שחריות

דאיהו נחית ל' בק"ט ויקום כורסייה בניני' ואחמך ל' על כל מלאכין ומשריין דמתין דמתן וכל משריין יקומו לקבלא ועבדו אותו. כמו שהוא קם בללותא ועבד אותו בחפלה כמ"ט ולעבדו כו' איזה עבודה כו' : (שם קכ"ט ב' זד"ה ויקום ובר"ה דאיהו פקודה חדא) :

התפלה דכ"ל עולה בשכינתא בנ' ללוותין והכל דוגמת הכה"ג בק"ק בן עמה החפלה שהיא עבודה שהיא בלב ק"ק כמ"ט איזה עבודה כו' : (ח"ט קל"ה זד"ה א"ט הוה עאל בשכינתא) :

בתפלה כחשאי שהוא הפלח הקהל בלחש סליקת שכינתא. וכמה חיזון דלולין באורח לקבל התפלות שהן עומדין באויר ל' רוחות דאיטן שרפים, חשמלים עשר כמות איטון לכהו פתחין גדפיייהו לגבה לקבלה שכינתא עלייהו וכד סליקת סליקת בטלותן באילין הכלים שבלחש איך שם רק הכלים וכן מוכט' דשכינתא וכד סליקת עלייהו מיד נחת קוב"ה לקבלא לה בכמה חילין ומשריין משריין דשכינתא סלקין עס שכינתא ומשריין דמלאכ נחתין עלייהו. וללותא דבר נח אייהו איחעצודה סילס לתרין משריין דמלאכ ומשרינתא ח"ט והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים צו בללותא כי מלאכיס דשכינתא דאיהו אלקים עולים ומלאכיס מקב"ה יורדים וכד סלקין משריין דמשרינתא סלקין בחשאי ר"ל בחפלה הלחש וכד נחתין משריין דמלאכ עלייהו איטון מומלך והוא בחפלה קול רם דנחיה מלאכ לגבי משרינתא והוה חשמ"ל שהן הרג"י הו"ה : (הו"ח ע"ד ח')

צלותא כד נפקא ממופתא דכ"ג הוא כנוגה דישאל כד נפקו מומלרים דנפקו כיונה דברחת וכן הוה רדוף אבחרה הכי היה ללותא דמסערה דלי' שכינתא אייהו פרתה צה כיונה וח"ו המקטרג רדוף בחרה בכמה חובין דלוליק' על ההוא מארי דלותא ודלוליק' לון בצבורה. כי שם קטרג וסם עליית השכינה והכי איטון ללוותין משריין ח"ו. ואם חזרין בתפלה קוב"ה המר לגבי שותא דלוותין דאיהו מ"ט מה הלעק חלי דבר אל בני ישראל ויסעו מלל ללוותין דנעלין במטליהון והאי הוי ללותא דנמשלה כלפור וכיונה והיא הטופלת צידו דרדוף כמ"ט לפור אל פה וכד חזרין בתפלה הפה נכבד כלפור נמלטה כו'. ולפעמים היא כנשרה דכד ללותא סליקת באורייתא מה כתיב צה כי לא בחשון חלאו ובמנוסה לא חלכון ואלין איטון ללוותין דמארי דאורייתא דסליק כנשרה (שהוא מסערה דאימא עלאה) ללא דחלת מכל עופין כי אימא עילאה מהמון אורייתא ואימא אייהו נשרה. ואורייתא אייהו שטר חירו לצר נש מכל מקטרגי דעלמא : (כנשרה ללא דחלת מכל עופין) : (שם ע"ד ז')

מאן דללי ללותא לאילנה דחיי לא יחזיר ריקס בללותא לעולם דשם אי' חובין מעבדין את החפלה דשם לא יעורך רע משח"כ בחפלה דע"ה עו"ר אע"ג שמר עלמה החפלה שלמה ח"ט אי מליאה הלכה. ר"ל אי החפלה שנק' אי מליאה הלכה. מר עלמה מלא י"ה. וריקס השיבני (שהחפלה חזרת ריקס) בעל החפלה אמרו שפתי הפתח פתחו הרעין דהיכלא. ואם לא הפתחו סנירה השפתיים נעשות אלס. וב"ו לפי שלא היתה דחילו ורחימו וכן י"ה כידוע שהיין צו ולכן נעשים אלס (כי חסר י"ה מאלקיס נשאר אלס) ח"ט אי מליאה הלכה אי החפלה שהוא במלכות אדני שפתי מליאה הלכה מליא י"ה אמותיות אלקים מליאה כידוע וריקס השיבני ח"ט דאלס בלא י"ה אייהו ריקס. ריקס מן י"ה. והוא בסוד עיבור בלא מוחין פיו כחוס אלס. דאפיק ה"י מאלקיס נשאר אלס. כי באלקיס הוא ד' אמותיות הו"ה כמ"ט בנ"ו י"ה שבאלקיס הן שבהו"ה נשאר מלא הוא ח"ט' שהוא איש חס מלא י"ה שהוא כלל מאו"ה בסוד בן י"ה כידוע וה' אמותיות שבאלקיס הוא כ' הארונה שבסם. ובזמן שהיא כליל י"ה הוא אלקים מלא י"ה. וא"ל נשאר אלס מאורייתא שהן מוחים דאו"ה שכלולין צו כידוע ובחאי אשהחודע איך עכר במעשיו אס אייהו באילנה דחיי

דתי' או בפך הדעת . זה יכול לכבד בטונתי' . כי מאן דנשמת' מחילנא דתי' . ודתי' כד
מנה חפלין על רישי' מחטין לאטלא כל שרים של שבטים אומות תחות שולטנותא דשכינתא
עילאה . ובחפלין של יד יכוין לאטלא כל אומין החיות יד ה' דאיהי שכינתא תחתא (שנק'
יד) כמ"ס בחיקין י"ח דלילא מ"ד חתון והכלל בשני החפלין לאטלא שפחה תחות נצרתא
עילא ותהא . ר"ל שכינה עלאה ותהא וכן שפחה ב' טקבין בישין . (עילאה אומא דשרי
דאומין) ותהא הוא אומא דערב רב כידוע . ובזכרות דלגנא דלילין בהון בחפלין לריך
(לכוין) לאטלא עבר החות רבו עילא ותהא . ב' דברים של הס"א מר' אבות כמ"ס בר"מ פ'
משפטים שהן עבד ד' אוחיות שבשם זה לעומת זה תחת יו' . ומאן דמכוין כנ"ל אקרי ברא דקוב"ה
ושכינת' בנים אחס לה' אלקיכם ר"ל לה' קוב"ה אלקיכם שכינה כידוע : (תו"ח פ' ע"ג) :
צלותא איבי מלכות אדני שפתי כו' וביא קול דממה בחשאי : (פ"א א' ד"ה ללוחא
בחשאי) :

ב' דברים לריך לעליית התפלה . א' שלא יהי' במארי דללותין חובין ואחד שהתפלה עלמה
תהא נקיה (דהיינו בלא בלבולא דדעהא) וזהו מי יעלה בהר ה' נקי כפי"ס מן העצירה
ובר לבב בחפלה : (תו"ח פ"א ג' בד"ה מי יעלה) :

התפלה עולה בו' רקיעים כמ"ס בזהר ויקבל . ושם בודקין את החפלות . ושבעין
מזנין על שבטים אומות הן מקטרגין על החפלה . ומיד דחויין שם ה' .
בלוחא דאיהי אדני' ובחפלין דעלי' בשל ראש הוי"ה . ובליעית וחפלין של יד . והן ד' דרגין
דשם הוי"ה ליעית וחפלין של יד ימינא ושמאלא חש"ר ותפילה הוי"ה אדני' עד"א ושכינת'
שכלל טלס ד' אוחות הוי"ה . מיד כלבו דמלין ומודעווען מלוחא כמ"ס וראו כו' ויראו
מחך . ומנהון נפלין ומנהון ברחין : (שם פ"א ד' בד"ה אינון מקטרגין ובד"ה ותליין ובד"ה
הוי"ה) :

צלותא בלקא באורייתא דתפלה בלא אורייתא לא בלקא כנ"ל . דאורייתא חירו כו' .
וללוחא איבי שכינתא . והקב"ה אורייתא . וללוחא איבי מצוה וריך לסלקא תורה
ומטה בדחילו ורחימו שהן ד' אוחות הוי"ה י"ה דחילו ורחימו ו"ה תורה ומלות : (שם בד"ה
וללוחא איבו ובד"ה תורה ומלות) :

תפלה בכונה שהוא מחשבה היא עיקר התפלה כמ"ס (העניח ב') איזה עבודה שבלב
וו הפלה והוא בער"א : (שם בד"ה דכד ללוחא) :

הפה בו בלקא התפלה מלכות . וריך לבלקא לללוחא במקום שמלכות מנעם כן לריך
לבלקא במושבה והיא בלקא לעילא כמה דרגין בכח מעשה בני אדם שלמטה . כמו
אדם בשומד למטה וזורק דבר למעלה ממוט . והוא בחפלה . וכמו דבר שזורק בכח סליק
למעלה כן היא צ"י ב"א [עולה] כמה דרגין . והכל לפי כח של אדם שהוא מעשי ה' כח
מעשיו ובפי הכונה ומחשבה כ"ח מ"ה כידוע : (שם בד"ה פתח כמלקדמין) :

בהדיא שעהא דתפלה דסליק לה לגבי בעלה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק (כי
ב' בחינות ישראל ויעקב הם דו"ג דו"א ועליהם אתמר הוא יסופך רא"ש
[מישראל] ואתה השופט עקב מיעקב) ור"ל הוא יסופך רא"ש בדכורא עד"א שהוא עין
המים ושם אין גניעה בנחש והוא עלמא דאחי כידוע דשם יסופנו והוא רא"ש מישראל שהוא
דטרא . ויעקב הוא גוק' דשם טה"ד ורגליה יורדה כו' . והוא השופט עקב בעוה"ו בעקבות
משיחא הוא בליעה כידוע . והוא בעקב דיעקב . וי' דיעקב אע"ג דנחש כרוך על עקב
בלו מ"נו לא יפסיק [כי] יבלק לה להאי אבנא דאיהי י' דיעקב לאהר דההנשילת מעמודא
דהאנשייתא מן י' דישראל בעלה . ורומו דאחי' ביה"ו מ"נו יש לה סליקא . וריך לבלקא לה
ער אין סוף . וכד נחיה לה לאשפתא לההוויס נחיתה ג"כ בעעלה . והוא בלדיק דשם הוא
הדום

תפלת לקוטי הגר"א : שחרית

היום נגלו. וזאת כה כל היום כדרכך שיהא לך ידוע. לכן הוא כדרכך נבחר. כי בעד"א לך לסלק. לה עד ח"ס ולך למחול לה עד אין חלילה. ולא יפסיק לה מיני לא לעילא ולא לחסא: (שם פ"ב ח' ב"ה ה"א ח"ב):

מי שמהפלא אל מל' לך לקר: ולנבי עד"א לך להאריך. והוא מי שמבקש על העה"ו יקל. ועל העה"ב יאריך. וזה ענין בתפלת מרע"ה. והפלה בשביל מרים שהיא בדרגה נוק' לקר. ובשביל ישראל בדרגה דעד"א להאריך: (שם ב"ה וכל מחן דבשי ובד"ה לקר):

מיום שחבר ביהמ"ק נפסקה מחילה ברזל בין ישראל כו'. וכן רבא ביומא דשיבא לא נזר כו' משום שנאמר כמותה בענין כו'. והוא קליפתו כהו: האגיס מפולמות והוא ענין. ועליו נאמר כמותה בענין לך מעבור תפלה הוא מלכות. דליל חבורא דיחודא. ולכן שער תפלה נעשו והוא קליפת הקפה מכולם כאבן אבנים מפולמות. ועלה מהקבלים הנאים כפטיש ויפץ. וליה דיוכל להפלה לה עד שיבא משה רבינו ע"ה כמ"ס בר"מ פ' האל והוא מחילה ברזל הגל שיאמרו נשכחו לכהמ"ד חס חבן הוא ביומא חס ברזל הוא כו' בקושיין דהלכה: דכ"ה משבר קלה עד שיבא משה רבינו וישבר הכל ולבן הו' מללי היכי דהו' גרסי דשם נשבר הענין הגל ויכול לעבור ההפלה וז"ל מרים הו' מלליה דבי כתיבתא כיון דשומענא כו' אין לקב"ה אלא ד"ה של הלכה שהן ד' היותה הו"ה מוחא דלגלו דשם משבר הקליפה כגל לא הו' מלליה אלא היכי דגריסנא: (שם פ"ב ד' ב"ה סתתה ובד"ה כהו):

האדם וזיק כלותי' חבני דקוב"ה לשכמה: (פ"ג ב' ב"ה זריקת חבנין):
רהבוי במקום הבעה כמ"ס ויגלו רחמיך על מדותך תליסר הרעי דרחמי כו' וכל התפלות עלין חלי' ולבן ה' לוחין ביה"כ לכל ה' דנין שנהלו הו': (ביאורו לחג' ברכות פ"ט כ"ו ז):

ברך שעתה דבר נש מלוי. קוב"ה הקדים ונער לה ללוחא דחייבי שכינתא ור"ל כזה דחייבי ברשו בעלה: (מ"ה"ב ח"ג רכ"ו ח')

בוזון ביהמ"ק הו' הפלה ערבית רשות דהוה ברשות בעלה בביהמ"ד וישראל כהרן. וז"ל אלא לז' הפלות חו"ג מוחין. אבל דרנא דיעקב הו' כה בקבשו. והענין כמ"ס בתיקוני' ריש ה"מ כי ד' מוחין ב' ליווג חו"ג וב' דח"ה הן למזוטה. תבא"כ עתה דקצטוה חובה בגליהא: (עכ"ל במה"ב ח"ג רכ"ו ח')

תפלה הוא בדרגה דזריק ח"י ברשות ובכחות לראש לך. וכמ"ס הפלה לעני שהיא לזיק והפלה ערבית כמל' נפש דזיק וחיו כגון פרט שהן שירין דשדה ובאין לעני. כן הפלה ערבית נ"כ לעני. ומש"ע יהוה שכיר שליח דח"י עלמין (לקבל ח"י ברכאין דלוחא הלה זמין בכל יומא) והו' ביומו הן שכרו היקף כשמתחיל היום: (שם רע"ח ח')

(ליקוט) ביומו חתן שכרו דא לוחא דשחרית. ולא הבא כו' ללוחא דמנחה. הענין כי מש"ע הוא חתן ומחבנה מחפלהי. ועל הפלה ערבית חזר כי עני הוא שהוא כמו לקט. אימורין ופזרים שירי קרצות. ובוה יבין פסוק העניק העניק לו. כי הוא עזר עולם. ולך להעניק לו עניקם לנרנרותך שהוא ההפלה. מלאך נגד קרצות. מנרנך הוא פסוקי דומרה שהוא מנרון זמרה. וכמ"ס ח"ה מהוגך אלא מנרון. ואח"כ יולד. יקב"ך ח"ה יח"ד קדושה ברכ"ה. ברנא הוא ברבי. קדוש קדושה. יהוד הוא ק"ב: (עד כאן לשני):

רשות הוא לשון מלטה. אל תהודע לרשות בלתי בעלה. והפלה ערבית רשות. דחייבי ערבית

ערבית דילי' רשות של היחיד לדיק. דהוא צרכות דידה וכן ח"ח בעלה : (ביאורו לחכ"א מ"ח א' בד"ה ואיבי רשות) :

תלת אכפן (שהן הרין דרועין וגופא) כהון (בדרועין) אחיד כה (במלי) ועל גופא אכהלקת ואצרהס וילחק הקיט כחי' דכורא בקר וערב דהן צימחא (שחרית ומנחה) ועקב (תיקון) כחי' טק' דהוא צליליא (ערבית) ועל כולל שניהס לכן חפלת ערב כל הלילה כולל שניהס ; (ביאורו לריש חמ"ט) :

התפלה הוא כמלטות . ג' הפלות להעלוהה בג' אכפן (ח"י פ"ט א' בד"ה ובנין הא"י) :
פעלו דא ללווא דשחרית . ולעבודתו עדי ערב דא ללווא דמנחה . כי בשחרית שס היא פעלו לכד דאצרהס קראה הר (בלא חריבה) אכל ילחק שדה בחרושה . וזהו ולעבודתו וכו' . וללווא כעוק' והיא עבודהה : (סוף חמ"א) :

תלת גיטין דאשא הו גזחין כהלה ללווין להלקא ולחוקדא חיוין קליפין כי כפ' גחמור חוקד כו . פטס רחבין לקבל ערביה צלילה כח"ס כל הלילה עד חוקד . ואש (המוצא חוקד כו) הבני לקבל הפלה בחרית כבקר כח"ס וכער עליה עליס כבקר כבקר והאש על המוצא (חוקד כו) וכ"ה פבעא דקרא . דראבון גחמור סיהא חולק כל הלילה . על האצרים ופדרים . והבני גחמור על המערכה כבקר שדליק חותה [ולא יהא בעל האש כסדר הנוערכה ו"ס לא הכבדה] והבליטי גחמור אש המוד גחמור סיהא חולק חמוד עד הערב ועליו גחמור חמוד . וכן עולה החמוד גחמור על החמוד של בין הערבים (נגד חפלה המנחה) כהו נחקיים חמוד בלכין חמוד חיו על עולס . הלה על הזמן כהוא יהא חמוד וכמו בלחם הפנים ומנורה כל הלילה והחמוד כבקר וכערב : (חמ"ח ל"ה ב' בד"ה הא הלח גיטין) :

אבריהם וילחק הס העלו וחקי חותה (היינו חפלה שהיא השכינה) בדרנין דלמעלה חפלה בחרית ומנחה כמדה י"ס . אכל כמדה לילה ידלו מניע . אכל יעקב חקן חפלה ערביה מדה לילה . ולכן לדיק למוסבל פנימו דילה חמן . וילקה צלילה דכחלו כה המחיות : (כס חס"ט ק"י א') :

גוין חבלה חיוה אחיד צללווא דערביה כו' וללווא דערביה לקבל חמורין ופדרין דמהחלבין כל הלילה . (דחכלת) חיוה אש שורף וחולל ולכן כחיב על מוקדה . והיא ללווא דערביה דחיוה מדה לילה . דחיוה מדה חבלה דחיל . וכח"ס כפ' דראשיה ג"ה א' ולכן כו' מהחיל חכרין ופדרין ו"ס על מוקדה כל הלילה . חפלה ערביה כל הלילה : (ח"ט ק"ה ב' א' ד"ה על מוקדה) :

ד' חותיות הכס ד' חיון הן ד' חפלות . חומא עילאה והתאה הן כנהללה וינועה . דשכינה חתאה כחבא . והן י"ה בחרית ומנחה . עד"ה ו' ערביה . והן ג' חיון החיל . לדיק חפלה מוסף דכליל כל החפלות . וכו' ככלל שכינה חתאה והוא ה' של הכס חיה רביעית : (חמ"ח פ"א ג' ד"ה מוסף דעד"ה וזדיק) :

יבינה ובחאלה גופא (חג"ה) הן ג' חפלות (בחרית ומנחה ערביה) וכלל חפלה הוא לדיק ח"י עלמין ח"י צרכות . ובצרכות לראש לדיק כידוע ככננדו חפלה מוסף . שהן כמיו דילה כח"ג חוקיבו דילה כעד"ה . ויחודא דילה כלדיק . והן ד' חותיות הכס : (כס בד"ה דמקבל לה) :

ג' ללווין בחרית ומנחה ערביה הן יב"ק כעד"ה דכליל מואכפן ג' חיון עלאין והיא סלקא כטלס . כללווא דשחרית ומנחה חיוי עולה לגבי . וקביל לה כהרין דרועין . וכללווא דערביה חיו"ה עד"ה נחיה לגבה . כללווא דערביה כו' חיוי לאקודת כל חילין קליפין דשלטין כליליא . וכד סליקת לגבי סליקת כמדה ריחין וכוסמין דגחמא דעדן . כח"ס מי זחא עולה כו' (ב)

תפלת לקושי הנריא שחרית

זאת עולה ע"י מי דהיר לה כה' נהרין מן המדבר בללותא מוקרת מור ולבנה מכל אבקת רובל . ג' מיני בוסמין סקן בכח"צ כליין בחג"ת כמ"ס בזהר כג' הפלות יב"ק : (סס פ"ב ד' ב"ה בללותא עד ד"ה הוי' נחית לבנה) :

היום נחלק לב' יום ולילה . והיום בעלמנו נחלק לב' בקר ולהרים חבל הערב חינו נחלק . וכן הני' הפלות . ובבקר הוא זמן העמידה והחזרת הנשמות להנוף . ולכן חלל הצרכים כתיב אל המקום אשר עמוד שם . ובצהרים הוא זמן ההליכה לכן כתיב ואלא יתקן . ולילה הוא זמן השכיבה כתיב וילך שם : (ביחורו למשלי ג' פ' כ"ג) :

עד הנה היום האור מתגבר והולך ומהי היום והילך מהחלם האור וכל שהאור מהמעט הדין מתחיל . שאור הוא חסד וכל החפשייה מולד החסד . וההכנסות ומישוש מולד הנפורה . והנה ד' עינים ביום ששן ד' דרגין ד' רגלי המדרגה . ששן תקיע ג' הפלות אצרכים יתקן ויעקב . וחסד חלות דוד . חלית לילה הקום כעור דוד כו' . חלית הרחשון דהצרכים מרת החסד הפלת שחרית דהצרכים . אור ישר . שהתמה הולכה ומהפשייה בעולם ועוקן לכל דבר חוקן . ומהלוח היום הולך וחוזר לנוסו . והוא אור חוזר ומ"מ מליד לעולם חלל שבויר חוזר . והוא מרת יתקן הפלת מנחה . ועד חלית לילה הארץ נוקבלת בחוכה וקולעת בחוכה מה שקבלת ביום . והוא הפלת יעקב עיקר הקיום . ובחלית לילה מוליח הארץ נידולה מהשפשייה כמ"ס ומקן סבעוד לילה . וכן כו' הארץ עיקר הגידול אשר חלית . והוא מרת דוד חלית לילה הקום כו' : (ביחורו של קי"ו ב') :

ד' יתקן הוא ביסוד ח"י עלמין . ובח"י ברכות הוא היסוד מס"י דח"י עלמין וכוונת דליון ביחורא חדא לריבין ישראל למקום בללותא בחשתי היסוד הוא בחשתי . וישראל פומרים בעמידה להתעלה לבנה ח"י ברכאן בחשתי . להרקה לה ברכאן . ולכן הוא ח"י ברכאן והנה כל האומות סקן בלדוק סקן שם שד"י . דלדוק י' סומר ס"ד . כמו ברים שהוא י' . ח"י חס פגס הולך ח"י וכפאר ס"ד . ולכן ח"י כ"ה מנחה בלישית בלה יתחלק ח"י וישאר ש"ד . והוא שפכו ש"ד . ששכילו לרין הללישית . וכן הוא במוחה . ולכן שם הוא שד"י . דהמייקין שורין חלל הפחה . ואיח דמוחה סומר מוס . ואח הוא משחמש קי"ו מיד לפתח העלית רובן . ר"ל שמתלק ח"י . וכן במוחה ח"י לפתח כו' . וכן הכרית הוא פתח האדם כמ"ס בזהר ושם לרין שנייה כידוע . וכ"ה בתפלה . ולא עוד חלל דחיו זעיר במהימנותא ר"ל דאין השכינה שהיא חמונה ישראל שיה עלי . (והענין כי ש' בתלה וין הוא חלית גויעין דלפנין ד' מלכות . י' יסוד . מהחברים ע"י העפה הלילה מול חסדן כידוע . להרקה לה ברכאן ע"י היסוד . ולרין בחשתי . שש"ה לא תקבל הכפע וחו היסוד השלם . כי חלית גוועין דקשה מהלנין ביסוד ועכסין בוג' בלי הפסק רבות חזר ח"י) : (ביחורו לחי' י' כ"ה ח') :

ר' יתקן לרין לעומקה דכלה (בינה) דכתיב ממשעוקים . והוא טוללה כל בינה . דכל הפלות שמתפללין לכל הכל בלולין בה . ולכן בכל הפלות לרין לכוין בה שומקא דכלה . וק' בן ע"ס עד"ה שהוא ב"ן י"ה (החיות בינה) והוא ק' הפלת כל פה . כל בק' טוללה הכל . שהוא טולל י"ה . ב"ן י"ה . ומנ"ה . דחיו ממשע בנפח בין סדין דחושין . ונה"י כלולין בחי"ת . וכליל ג"כ לבניעתא כמו שיה' . ולפי שהוא בבינה בן י"ה . לכן גם הוא טוללה הכל . ומה שחורטו דחיו טולל השכינה . ומפני שכן חלית בלדוק . על שם ו' דילי וא"ת דילס . דשניעתא החלית ללילה מול עד ח' . ועיקר לרין חד הוא זכור טוללה ג"כ . והוא כל פה . ובינה ג"כ נקראת על שמו כולל . וק' הפלת . ממשע טולל כל החפשייה שהוא טולל ג' וין . וא"י דר"י וב' וין דב' הסין (כי כל ה' לרת ר') . דעד"ה דחיו שמיס ובחי קליה מ"ב הדין סן שחי קליהו . מקלה השמיס עד קלה השמיס . וכן וין כל הסין . כל שחלית שפחוס . וע' וין סן כנגד ח"י ברכאן . דחיו לליל חלית ברכאן בללותא קדשתין . ותלת

והלא צהראין. והיהו כליל הרין ויין שני קטתיו הנ"ל. דאיתן י"ב ברכאן דללתא דאחקיריו
אמלציות: (ביאוריו להי"ט ל"ט ז')

סוד ח"י ברכות נ"ר בחג"ט. ונ' אחרונות בנה"י ובעיניהם י"ב אמלציות בקשות לרכיו
כי הי"ב הם נגד י"ב של הדעת שמהגלה בח"ה: (ביאורו להיכל ו' מהיכלות שקודי
רנ"ג ז' בד"ה דקיימן הכא):

אהו"ל ח"י ברכות והפלות כנגדו. נגד ח"י חוליות שדדדה. וח"ה נגד ח"י אוברות דהבו
לה'. וח"ה נגד ח"י אוברות דק"ט. והוא כי ההפלה מחלקה לנ'. בקרבנות לדבאה
גרמו' והם ח"י חוליות ששדדדה שהוא נופא. והח"כ בפסוקי דזמרה נגד עולם המלאכים
נגד ח"י אוברות במוזמר הבו לה' בני אליס שהם המלאכים. אח"כ ברכת יולר כנגד ח"י
אוברות בק"ט. וההפלה כוללה כל העולמות שהיא אלו' שכוללה בי"ע לכן יש בה ח"י ברכות
נגד כל העולמות שמתחתיה. (הנ"ה. גראה להרמו"ט) וכן בכל חלקי ההפלה יש ח"י.
כי בחלק ח' שהוא עולם עש"י. יש ח"י ברכות מן היתון לשבטי צינה ע"ס בה"ה כמ"ט
הארז"ל. ח"ב בפסד"ז ח"י אוברות ציהו כבוד. ח"ג יולר ח"י אוברות בק"ט (ע"כ הג"ה):
(ביאוריו לומר ח"י רנ"ה ז' בד"ה לולב דה לדיק):

דא איתן בחופה שהוא היכל ק"ק חרני שפתי בו'. לריבין עמא קדישא למויקס צעמודה
קדמיהון. שהוא הפלת הקהל בלחם. וכן החזן שהוא הפלה הש"ן בקול רם לברכה
לן צו' ברכאן ולקדשא החזן לבלה פקידותן והיינו כי הו' ברכאן הוא (ג' ראשיות ונ' אחרונות)
וכלאו אמלציות הרה ברכתא נעשו. כמ"ט בננו' (ברכות ל"ד ה'). והיא נגד ברכה השביעית
דכלה אצור ברה בו' בחביב י"ב דברים בשון ובמחה בו' ער ודיעות. וכן נכללן טלן
בהביעו. וח"ט בננו' (כס כ"ה ח') אס יכול לחדש דבר יהודר ויהפלא בו'. נגד פנים חדשות.
שחורין ומצרכין ו' ברכות. ולקדשא החזן לבלה הוא קדושה דשמי"ע: (ביאורו להי' ו'
כ"ב ח')

בג' ברכות קדמאין יסדר צ"ג שבתיו. כעבדה דמסדר שבתיו קדם רב'. דאלין חלה
בהבין כל זמון דהן ריבא וב' דרועין. שהן ג' ספרים ספר וספר וספור כמ"ט כס"י.
ז' ספרים שבתו ידים וספור בלשון. כמ"ט כס קף זכות וכף חיובה ולשון חקמכרע צינחיס.
ובין שהן בהבין כל זמון ולכן יקבע עלמו שבתין לסדר. צהלה צהראין שהן גוף והרין
שוקן החזין לכל ח' כפי הנקבט עליו. ולכן לריך צ"ג למטבד בהון כעבדה דמוקבל פרס מרבו
והלך לו. דמתן חיבו בית קביל חוממא דקשוט. והיינו מלכותא קדישא. כי המל' היא
מוקבלת החיות. כמו שחוממין על אדמה שמקבל לורח החומס. כן היא שהיא חומס של
עדיא דמית אדם. כמ"ט צה"י ח'. והיו חוממא דקשוט שחומס של הקב"ה הוא חמת
ידוע. והוא בעד"ה. כידוע. החן חמת ליעקב. וכן ע"ה עקראין רכי קשוט. וחלה (ברכות)
צהראין הן גוף והרין שוקן. באמלציות לריך למחאל (כעבד המבקש פרס מרבו) דמתן ו'
ו'. (כנגד י"ב ברכות) שדרך לשאל מבטל הכתיבה והחתימה דהן ו' ו' ח"ה ויביד גוף ובריה
אע"ג דחסיב צהלה צהראין נופא. ו' ו' דכאן הן שמש וירח דנהרין צו' סוכבים. (פי'
הע"פ שהן נהרין בהון מ"מ נחבבים גם במספר הו'). והנה שני ויין הנ"ל חד מארי
כתיבה שהוא ח"ה שהוא כלל ז' דרועין. וחד מארי חתימה יסוד שהוא כלל ז' שוקן.
הן כוללן י"ב פרקין כי ח"ה כלל ז' דרועין שבהן סיה פרקין ולכן הוא ו'. וכן יסוד כלל
ז' שוקן סיה פרקין. שוקיו עמודי שש. והוא ו' ג"כ. והן י"ב בקר שהים עומד עליהם
מלמעלה. ג' לכל רוח. ג' פרקין של כל ח': (כס בביאורו):

ק"י עלמין איהו כליל ח"י ברכאן. והן צללות. דהן ברכאן והללותא. שהן הברכות
והבקשות. שהן לדיק ושכינה (כ"ל פי' כי הבקשות מכל ברכה הן בשכינה. והח"י
ברכות

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ברכות בעלמן הן בלדיק): (הכ"ח כ"ג ב' בהנ"ה בד"ה עד דמטי):

התפלה הוא מולד המלכות רק שבה חקוק ורשים ח"י עלמין דלחיה לדיק בחמני סרי
ברכאין דלנחא: (הכ"ב ס"ד ס' א' בד"ה בפתקא):

עד"א לחיה כליל חלה ברכאין קדמאין דלעון חכהן ובבורות וקדושת השם וליחיה כליל
חלה בברכאין בעבודה. וליחיה כליל (י"ב ברכות) חמלעות. דעד"א כליל ו"ק סהן
ג"ר וג' אחרותה שהוא וא"ו של סם כפשוטו. ועוד כליל י"ב של הדעה שהן בחמלע. והוא
י"ב (ברכות) החמלעות והוא וא"ו מליאה ב' ויין. ואלף שבחמלע נגדו ברכת המינים. שהוא
אלף בינה. לכה שמהלכש בחוטי: (ת"ע קכ"ב ח' ד"ה ועד"א):

צלותא לחיה נדקה לעני דלחיה לדיק ח"י עלמין ח"י ברכאין. ובכו"ס ושכב בשלמתי
וברקך ולך הוי' נדקה כו'. והוא צלוחא. כי היא כסותה לכה לית. שמלתי
לעורו הפלין. ולדקה הוא ל' השעים המינים. ד' הרצע קדושות. ק' מלה ברכות. ה' חמשה
חומשי תורה שהוא קריאה החורה. דהוא (ככל) צלוחא: (ק"ל ב' בד"ה לחיה לנחא):
צד"ק דהוא עני מהעטף בח"י ברכאין דלנחא דהוא ציה: (צ"א חוקים קמ"ב ב'
בד"ה הס"ד הפלה לעני):

ברוח ורעש ואש. דלעון עש' יצרה בריאה, כי רוח באופני עש'. רעש חיות כמ"ס
חל קול כנפיהם וגו' יצרה. ואחר הרעש השם. ברפיש שהן חש סוקף בריאה"
ובכולם לה קהתי מלכה. והנה קול דמונה דקה שבעתה דלחילת. והנה ה'. הזון קהתי
מלכה. וצלוחא קול דמונה דקה. ר"ל השכינה ולכן לנחא בחסאי. ובנין דחמן קהתי
מלכה. לריך למיקס בני' ובנין דה' אהקריאה לנחא עמידה. ובנין דהתפלה הוא
קוב"ה ושכינתו. ויחידם הוא ע"י ח"י עלמין כדוע. לךך בתפלה ח"י ברכות. ובקול דס
סם הוא עיקר היחוד. ובטעמיה חמן נרננו כחושבן. יאהדונה"י קיב"ה ובכניה. ופי' ביסוד
לריך למכרע. כמ"ס הכורע כורע בדרך שהוא יסוד. והכרעה עד שיחפקי ח"י חוליות
שבסדרה. ר"ל כבוד ח"י עלמין והסדרה הוא כס' לדיק כמ"ס לולג דומה לסדרה.
לדיק כהגור כו' כפה תמרים. ובתלה קדמאין דלעון מס' דמנ"ה שהשכינה בעד להס לריך
לתקנה שחוי לחעלה להרעה דמלכה שכולי' דלחיה חר"י מתיכ"ל. לבתר דעלה חמן ישאל
שאלתי ב"ב ברכאין דלעון ו' ו' ו' ו' ת"ה ו' יסוד כדוע דמניה כלילין נו"ק. וקראין
ברכות חמלעי קו חמלעי (שם ח"ה יסוד) ולבתר יסבין ל' שאלתי בתלה בברכאין דחמן
לדיק בין חמן שפון לשון למודים. ופי' שכינה לחיה קבלה. ולכן נקבל סם התפלה.
והכל מס' לדיקים גמורים מס' דען חיים שאין בהם י"ה כלל. כגיס לקוב"ה ובכניה":
(ח"ה ע"ו ח' ב')

ד"י ברכות של חול הוא כבוד ח"י עלמין דמחלכש בחמ"ס ע"ס ע"ס שבו כדוע בחול כמ"ס
יהי' סנוך שפה עני המעשה. שחמ"ס ק' שפה ע"ו המעשה. דשליש שפה ומין
דחול. ופי' שפה ימים העבוד. וליה עבודה חלה לנחא. שהוא הנקבל התפלה בישות
החול כדוע: (שם פ"א ב' ד"ה וי"ה חוכרות):

בליל התפלה הוא בח"י עלמין שכינת ח"י ברכות וברכות להחיל לדיק: (כס פ"ו ב' ופ"ח ב')
בנין שחומרים חכום שחומר הכו לה' בני חיים. ובנין שחומרים נבורות שחומר הכו לה' כבוד
ושון. ובנין שחומרים קדושת השם שחומר הכו לה' כבוד שמו השמחו כו'. וידוע שכו'
ברכות

ברכות

שער נפתלי

אברי שפר

כ"ט באר"ה בדרום כד"ה בנין שחומרים כו' כו'
עליו חמון ר"א ב"ב באר יתכן על אר"ה
ו"ל

ענין ה' יסבין ו' י"ה דלחיה י"ה חוקים דיקא
ו"ל ענין ו"ל חוכרות. הנה ח"י חוקים דיקא
כ"ט

ברכות ראשונות הם כנגד ג"ר. והם כנגד ג' פעמים י"ג תיקונים להדרגא. י"ג ת"ר. י"ג תיורי. וי"ג קולי דשערא כו'. ואע"פ שהן למעלה באחכסאי. הן למטה באחלניא. כי הגמרות הוא לה' אלהינו. כי זי"ה ה' לור עלמיס. כמ"ס בתקונים תכ"ב: (עכ"ל) באדרת אלהו דכריס ח' פ' י"ג זד"ה (לשבעיכס):

כעת

אמרי שפר

שער נפתלי

כבר נתבאר עיונים כ"ה על כריתת דר' ישמעאל יתבאר זי"ה. כטאור יותר זי"ג מידות טאהר שז"ע וי"ג נימין והיורתי נכאר כשה"י אס ינמור כעדי. ותהלה נכאר ענין הני ריבין שהם גולגלתא אוריא ומו"ס. כבר ידענו שה"א הוא ההנהגה שלה סייך צה דין כלל. רק כולו הסד נמור. אהנס למעלה מני' ריבין הל"ל יז עוד ראס ח' הוקרא ריבא דלא חזידע. ולפעמים המספר כל ז' ריבין ח' דל"א גולגלתא ומוחא. ולפעמים נעלם דל"א. ובתקופו אוריא שס נתגלה כמו מעש. והס ג' גולגלתא אוריא ומוחא. והנה הרד"א הוא מל' דא"ק כעשה פתיק להלילות כידוע בכתבי הארז"ל. והיינו כי א"ק הוא ההנהגה לנחית ומסס יקבלו הספר הנלחי כאשר יבינו אחו ע"י מעשיהם הטובים. הרי לפעמינו כפי מני ההנהגה. ההנהגה ח' לפי ענין הכחירה. וכס כולדו סייך לקולק ותיקון רבני ומישע. כדי שיהיו תקוס לכחירה. כבר ועינן. ההנהגה ז' לפי ענין הגלגלות הכלתי מונבלת והנה נופת כלל תחת הסוג כל ריבוי ומישע. וה"פ הם בני ההנהגה הפטיס. ומ"ה יולאים ההנהגות האלה ומשתכלים זה מזה. שהרי ע"י מטבו הטובים נורס להביע ההנהגה הנלחית כסכרו כנ"ל. ומקוס התחברותם נקרא כסס כפי ענינו שהיה מזה אהת המדותיו ית' כמרכיב בני ההנהגות האלו כיהד אה"פ שהם הפטיס. והתרכבה הזאת נקראת כסס ריבא דלא חזידע. והוא סיד הספיקות ככדל"א שהם הספיקות ח"ק מתחברוס מ"ה וז"ן כיהד והוא כי סיד ז"ן הוא סוד משרת האכסלה שהיא כפילה חכמי כמות הוי"ה. כנס המילוי הוא הוי"ה והוא הוראה על מדות המלטות לית לה מנרחה כלום. וזכירה להתמללות מהוי"ה אהרת. כאשר כבר ביארנו ענין הא"ל. והנהגה הזאת כזכירה להתמללות א"פ עדיין לא נתמללה. והענין כי זה תלוי כמשעיה התהנוגים כליות ח"קן התמלה וכליהם כס. אס כמ"ס חו כמ"ג חו כמ"ה כיהד כידוע. נמלא כס ז"ן מורה על הכחירה ועל החמישי וריבוי וביעתי ההנהגה כנ"ל. אהנס כס מ"ה הוא אהס והוא כס כנ"ל לזכר ונקמה כיהד כמו כנ"ל ויקרא את כסס אהס. כידוע כסוד הוי"ה שהוא מילוי כס מ"ה. והנה זכר ונקמה. היינו כמשעיה ונקבל. והנה המלס אהת כל החסד להעיק. וכיין טק' אהס ע"כ יז כל הכרז להבלימת ההנהגה אהל להתחברות הנלחיות. כי כל אהס פירובו ההנהגה בלמה כידוע. והנה סוף כל התקונים הוא שתכלול הכחירה ויראוי וכינוי הכל כהכל מהזו ית'. והנה כשול הכחירה ח"ה להנין כעת. כי ח"ק יוכל יהיה בני הפטיס כעכא אהד וזהו ענין התחברות בני הכמות ח"ה יכ"ן אהס יכנה"ה. וזהו הספיקות כנ"ל והחז"ל עומדים כעת אהס ומשימים ענינם כשהנה. והוא התיקון אהתני. כי כמקוס הכ"ן שהוא מקוס הכחירה כנ"ל כס השימים ענינם כנהח"ה שאין לה כחירה. וכן זה. והנה אהרי שדענו הרד"א ככלל נכח לכיאור הני ריבין כשה"י. כי מציאר כדכרי הארז"ל וכדכרי ריבוי כי האוריא כס נתגלה כה הרד"א. והמוחא הוא התחכבה כל הנהגה ח"ה. שהוא הנהגה החסד הגדול שאין בו דין כלל. וכהתחכבה הזאת נכלל ח"ק כל הני דה"ר הם כהתן כולם הפטיס נמורים ולכן יולא חמט ז' הייתה נגד הד"ר. כטולס הפטיס כנ"ל. והס י"ג תיקוי דיקאה. כטופה כי אהת הדינים בלמה כיהתו הפטיס נמורים כידוע והס י"ג כנגד י"ג חזיתת כל ז' הייתה. וז' הכולל כידוע. וכן הי"ג ענין הן האוריא עולה ענין הגולגלתא למהז. כמו כה הרד"א כנ"ל. והוא סיד השיעורין כשהנה את הנהגה ח"ה שהוא הנהגה כסר וכונס. והוא חשיבה כלונן כיה' אהתני להנהגה הרד"א כשהנהגה כלאוריא. כסס היצור בני ההנהגות הנ"ל היינו ההנהגה הנלחיות. והנהגת כסר ועינם תלוי כנהגה כנ"ל. וע"י שיסור התמון הנ"ל לא יעשה ח"ה אהת ההנהגה רק כהתן כסוף ח"ק יכח להבלימת הנלחיות. וכבר ז' רכשו ז"ל כי שיסר אהתני לביעור וכן הן התיקון

ח"ל. וידוע שהני ברבות הם נגד ג"ר ר"ל שיהיהם למעלה כג"ר עילאין דע"ק. שהם סוד ז"ר גולגלתא אוריא ומו"ס. שהם כמ"ס דע"ק כמ"ס ריבוי כפי' לס"ד ובליקוטוס גולגלתא תוא כנה. ואוריא הוא כהכמת עילאה כתיבאה. ומו"ס כהה דע"ק. ולכן הם כומד"ק הוי"ה הנמורות. וכסס כ"ס י"ג. י"ג תיקוני דיקאה הם כמ"ס כסוד כיהה וי"ג טיבין הם מאוריא עילום למעלה כסוד ויין. וי"ג הנוחתי כגולגלתא. הם ג' עמיס הכ"י עכ"ל. וכ"ס ואע"פ שהן למעלה באחכסאי הן למטה באחלניא כו'. כונתו כי הי"ג הנ"ל הן למעלה בני ריבין דע"ק וסס הן באחכסאי. אבל הני ברבות הם נגד ז' אהת והנהי כהתן כהתן ומתכלין הני כידוע כהכמה נחית כטיבא. וכיהה כיהכאלא כו' כיהד וע"י מ"ה כתיקון כ"ג ד"ס"ב י"א וירכס' באר יתקן הנ"ל: כ"ס

שלה סייך כס סוס קקול ותיקון. והנה הנהגה הכלתי מונבלת והנה נופת כלל תחת הסוג כל ריבוי ומישע. וה"פ הם בני ההנהגה הפטיס. ומ"ה יולאים ההנהגות האלה ומשתכלים זה מזה. שהרי ע"י מטבו הטובים נורס להביע ההנהגה הנלחית כסכרו כנ"ל. ומקוס התחברותם נקרא כסס כפי ענינו שהיה מזה אהת המדותיו ית' כמרכיב בני ההנהגות האלו כיהד אה"פ שהם הפטיס. והתרכבה הזאת נקראת כסס ריבא דלא חזידע. והוא סיד הספיקות ככדל"א שהם הספיקות ח"ק מתחברוס מ"ה וז"ן כיהד והוא כי סיד ז"ן הוא סוד משרת האכסלה שהיא כפילה חכמי כמות הוי"ה. כנס המילוי הוא הוי"ה והוא הוראה על מדות המלטות לית לה מנרחה כלום. וזכירה להתמללות מהוי"ה אהרת. כאשר כבר ביארנו ענין הא"ל. והנהגה הזאת כזכירה להתמללות א"פ עדיין לא נתמללה. והענין כי זה תלוי כמשעיה התהנוגים כליות ח"קן התמלה וכליהם כס. אס כמ"ס חו כמ"ג חו כמ"ה כיהד כידוע. נמלא כס ז"ן מורה על הכחירה ועל החמישי וריבוי וביעתי ההנהגה כנ"ל. אהנס כס מ"ה הוא אהס והוא כס כנ"ל לזכר ונקמה כיהד כמו כנ"ל ויקרא את כסס אהס. כידוע כסוד הוי"ה שהוא מילוי כס מ"ה. והנה זכר ונקמה. היינו כמשעיה ונקבל. והנה המלס אהת כל החסד להעיק. וכיין טק' אהס ע"כ יז כל הכרז להבלימת ההנהגה אהל להתחברות הנלחיות. כי כל אהס פירובו ההנהגה בלמה כידוע. והנה סוף כל התקונים הוא שתכלול הכחירה ויראוי וכינוי הכל כהכל מהזו ית'. והנה כשול הכחירה ח"ה להנין כעת. כי ח"ק יוכל יהיה בני הפטיס כעכא אהד וזהו ענין התחברות בני הכמות ח"ה יכ"ן אהס יכנה"ה. וזהו הספיקות כנ"ל והחז"ל עומדים כעת אהס ומשימים ענינם כשהנה. והוא התיקון אהתני. כי כמקוס הכ"ן שהוא מקוס הכחירה כנ"ל כס השימים ענינם כנהח"ה שאין לה כחירה. וכן זה. והנה אהרי שדענו הרד"א ככלל נכח לכיאור הני ריבין כשה"י. כי מציאר כדכרי הארז"ל וכדכרי ריבוי כי האוריא כס נתגלה כה הרד"א. והמוחא הוא התחכבה כל הנהגה ח"ה. שהוא הנהגה החסד הגדול שאין בו דין כלל. וכהתחכבה הזאת נכלל ח"ק כל הני דה"ר הם כהתן כולם הפטיס נמורים ולכן יולא חמט ז' הייתה נגד הד"ר. כטולס הפטיס כנ"ל. והס י"ג תיקוי דיקאה. כטופה כי אהת הדינים בלמה כיהתו הפטיס נמורים כידוע והס י"ג כנגד י"ג חזיתת כל ז' הייתה. וז' הכולל כידוע. וכן הי"ג ענין הן האוריא עולה ענין הגולגלתא למהז. כמו כה הרד"א כנ"ל. והוא סיד השיעורין כשהנה את הנהגה ח"ה שהוא הנהגה כסר וכונס. והוא חשיבה כלונן כיה' אהתני להנהגה הרד"א כשהנהגה כלאוריא. כסס היצור בני ההנהגות הנ"ל היינו ההנהגה הנלחיות. והנהגת כסר ועינם תלוי כנהגה כנ"ל. וע"י שיסור התמון הנ"ל לא יעשה ח"ה אהת ההנהגה רק כהתן כסוף ח"ק יכח להבלימת הנלחיות. וכבר ז' רכשו ז"ל כי שיסר אהתני לביעור וכן הן התיקון

תפלת לקוטי הגרי"א שחרית קו

כמ"ס ברכות לראש לזיק: (שם ברכה חופן שני פ' ט"ו):

ח"י ברכות הם רבות אלפי שנה"ן. שהינן. כבוד ט' מומטה למעלה וממעלה למטה: (ביאורו על הגדות ברכות פרק ח' סי' מ"ג):

שבע דפסחא כנגד שבעה קולות. והוא כי שוף השמים יולך אה הקול כו'. קול דק"ס שהוא ו' עם היחוד. ובעל כנפים יגיד דבר הוא י"ח דשמונה עשרה דחול. וכפנה הין להם כנף. והוא גוף העוף שמוליך את הקול. והנה ו' קולות הם ח"י אזכרות: ככ"ה כולל ג' שמונה ג' חמ"ס רעש ורומ ואם ג' חיות כו' והשביעית הוא הוי"ה וי"ט הוא ח"ד: (עכ"ל צאנ"ב פרק ד' סי' ד'):

ח"י דחול הוא לזיק ח"י עולמים. ששה שמוס. הוא מושלמתו לר'. ולכן אמרינן ביומא דהענינא (כ"ד). וו' דשכה הוא כבוד שכה. וכן כנגד גר"ג. וט' דר"ה בחינה רביעית שהוא עשר והוא השט: (שם):

ברכות לראש לזיק הוא שני פעמים ח"י ברבאן בלחם ובקול. והוא שני פעמים. שד"י. והן שני פעמים שבע ברבאן. הו"ך וב"ר והח"י ברבאן הן ג' שמוס דחכ"ד: (משלי י' פ' ו'):

י"ב שבעה התהקין י"ב ברכות המושעיות כנגדו. וכל י"ה ברכות הוא ג"כ צאנ"ב. יו"ד ג"ד. קילא וקולא וגב (ג"ל וניו). וכן ג' אחרונות. ו' דהוא ו' דמתחלק לב' ויין במונעיות: (ביאורו להס"ט ק"ח ב' דר"ה ועלייהו החמור):

ח"י ברכות הן ביסוד. ט' מעילא לתתא. וט' מתתא לעילא. וברכות המינין נגד מל'. שמוס סניב דששים ט'. משלמת לשכר: (ביאורו לר"מ ה"ג דנ"ו ח'):

דבר דה ללוחא. דלוחא הוא על' סגן דבר. ורוא דדבור הרני שפתי הפתח וגו' שמוס הדבור. ולכן אמרינן חומו קודם התפלה שסיה דבור: (ופי' כי הרני הוא השכינה כדוע): (ביאורו להק' ח"ו ב' ב'):

האדם

שער נפתלי

ג"י"ט בר"ה שבע דשכמ"א כתב בני הגאון ר"א ויל' ויל' קול דק"ס" ביקול דדבור הוא ת"ח ופ"ל תורה התפלה. ק"ס הוא עשרה קטנה כו' והתפלה היא דבור שלמות בחמה דוד. שהוא ו' עם יהוד' ששה חיבות כפי' שמע ישראל ועם הוהד הוא ו'. ובעל כנפים כו' הוא ח"י דהתפלה דחול' כי האדם אין לו כנפים. רק ג' חיות לכל א"י שם כנפים הם ח"י כנפים כנגד ח"י התפלה דחול שדרגה שמו"ט. עכ"ל ופ"ס כי האדם אין לו כנפים הוא שמו"ט. דכל ה"י חיות יש להם כנפים והאדם ככללם וסמו"ט כהנה"ל אין לו כנפים כ"ד נשקן ע"ס. ואפשר כי האדם הוא כולל דלחן כאנפין גרפין כסמו"ט שם דבריו רבני ולכן לא חשבו לו: ופ"ס וי"ט כו' כתב הר"א הג"ל ח"ל. וי"ט עם ברכה הכניסם הוא ו"ט ברכות שהיא כנגד שלמות אר"י עכ"ל:

ג"י"ט ששה שמוס ח' הר"א הג"ל. הוא וה"ז יש בו ו' עינים. הם ח"י ארבע כתי' עינין: הוא משלמתו לר'. הוא אחרונה שמו"ט לבוין. ח"י עם ו' החן השלום לכל עירוף. הו לכל חלית. הם כ"ד דורה כל נשק. ולכן אמרינן ביומא דהענינא. הוא אחרונה דביא דשלמותא: והן כנגד גר"ג כ"ד נגד ששה ח"א אחרונה. ח"י נגד עירוף ח"י עולמים נגד רוח. וו' דרובה נגד נשמה שמה נשמה כל ח"י. וט' דר"ה הוא כתי' רביעי' שמו"ט לשמו"ט: שהוא עשר. מלכותו והוא השני. בחמה יוכף שינוי סבות החיוביים עכ"ל:

ג"י"ט כספ"ל ברכות לראש עירוף הוא שני פעמים ח"י כו'. כי ברכות לזיק רבוס על ב"ס ח"י הג"ל בלחם ובקול ודניהם בראש עירוף עשרה ויסוד. ורמי פעמים יד"ו ג' ברכות. והן שני פעמים שבע כי השבע כולל י"ח כי האמרינן כולל י"ב כמו בברכה הבונה והם נגד ו' ברכות דכלל. ורמי פעמים הם כנגד חו"ך וס"ד דיסוד שהוא ו' חיות. והו"ך ופ"ל הן ארבעת ברכות. ופ"ס כי הח"י ברבאן הן ג' שמוס החי"ד ע"ס. ואפשר לומר כי במו"ט כי ברעה שם אה"יה גי' ו'י' ועם ב' שמוס החי"ב היו י"ט נגד י"ט ברכות דס"ע: ועי' ט"ס רבנו באר"א על פ' בעת הקטנו:

תפלת שהרית

אֲדָנִי שְׁפָרְתִי תַפְתַּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ

ברוך

לקובי הגרא

האדם הוא בדרום נוט"ע. דעשה מרכה לקוב"ה ושכנתו' והוא כנוף גפס. ורמ"ח חיברין דנפס פתיחין לאשפעח לנוף והוא רוח גפס רוח נפס. דנפס חיבו שיחופח דגופא. והוא בק"ס והפלה. ובלחם בלוחה ליה חנר מרמ"ח חיברים דשכנתא דלאו חיבו פתיחא לקבלא לו וו"ס אדני שפתי הפחה. שפ"ה גי' שכניה הפחה לקבלא כו'. והיא אדני ובחורה הש"ך נחית הו"ה לגבי אדני בכל חנר. והיא חיבו רוח דחשמ"ל עתים חמות עתים מומלוח. והיינו כי בלחם חיבו פתיחא לקבלא כו' ושם מומלוח הדבור. ובאן בחורה חמות. כי בחפלה בקול רס בלחו חסין ושיתקין לשמוע מפי ש"ך. ובלחם בלחו מומלין. שהס"ך דוגמה הקב"ה. וחשד"ל כשהדבור יולא מפי הקב"ה חמות. והוא כי בשעה שהדבור יולא מפי הקב"ה הדיינו דנחית הו"ה על אדני'. דנחתהדין קול דדבור (קוב"ה ושכנתא) כחדא לו חמות. והיינו בחפלה הש"ך שטוין חמן סולל ב' המות. אבל בלחם חו"ה כנחשבה ובדבור אדני (ובלחו חיברין דשכנתא פתיחין לקבלא כו') ולו מומלוח למשאל מנוח. — החיות שהגין בק"ס בקול. הו"ה. חופנים מושלפין בחפלה בלחם. אדני. ויניחא ובמחלף הו"ה ואדני פרוזות. ובעד"ה בחפלה בקול מתייהדין כס הו"ה ואדני ביחוד. והוא בחורה בשרפס בלכן כס הקדושה. (ביחודו לוי ח"ג דכ"ה ח')

דפלה כמל' אדני שפתי הפחה. ופי הוא מל' כ"ד של מעה: (כס דע"ד כ'):
אדני שפתי כו' הוא היכל ק"ק: (ביחודו לחי' תו' י' כ"ב ח' ד"ה חטין בחופה):
ב"ב כו' בלח דמטרוניתא היכלא דלי' (אדני' גי' היכל) ואמר כל חטין דשכי למשאל שאלתו יחי למטרוניתא. כההוא זמנא דפקון בלחו לפתחא. ותדין מומין חטין. חד סגרון דכנר. וחד פתחון דפחה. וחד אדני' הו"ה. ומשערין דאתקרי בשם חרווייחו מומין על חטין מפתחין חטין. כי מוט"ע הוא יסוד בלח מפי' שעות היכל ובי' השמות הן בנ"ה. וכד דפקון בלחו לפתחא דחטין סגרון דסגיר והטין פתחין דפתיח. מיד יחי רעיה מתינונא ויימא אדני שפתי הפחה. הפחה דא פתחון. השפתיח חטין דרעין שפתי דק עליוהו חתנר פתחו לי שפתי דק. וחו אדני כהוא נדק שפתי הפחה. וכד קוב"ה חיבו כהיכלא (אדני) בלחו בלקין חטין. ודפקון לתרעה (מילוי אדני') והחטין אדני שפתי הפחה. הלה (ברכות) קדמחין דליתא חטין מסדרין כחין לאעלא קדם עלה העלמה דחטין חיי נפשא. האנשיות מומין על שאלתין למשאל בשיתרון על זרכי נפשא. הלה כהחטין מקבלין חיובתא דכל שאלתין מן מלכא. ומטרוניתא דחיה מניחא דמלכא אפערופשא דכל פקודין חליפת וכו' קדם מלכא בניתייהו. ויימא לי' רבון עלמא הא חטין דקיימין קדמך בלוחין לךך למיכב לון שאלתין דלכון. (כי כל ח' לךך לו מניחא חדה שילמדו עליו זכיה ע"ה המניחא חוהה בליתא) הא מארי דרבלין שוחי דמניחא דפקין לתרעה. ואחמין להויה דסגור היכלא סגרון ואחקרי אדני שפתי כסס רצו'. חמרון ליה אדני שפתי הפחה. הפחה דא פתחון. הפחה דרעין דהיכלא. כההוא זמנא עאלין כעורו חרעא למלכא. ואחרי לי' רבון עלמין. הא מארי דרבלין קא דפקין לתרעה (כ"ה ז"ס מה שאמרו בירושלמי על סמיכה נחילה לחפלה משל לחוהבי של מלך כה דפ"ק על פתחו' של מלך) ומטרוניתא דחיה מניחא חליפת עלי' וכו'. כההוא זמנא יהב לון רשו לאעלא. כההוא זמנא קלא נפיק לגבי מארי דרבלין ואמר בן אדם עמוד על רגליך ואדבר חוקך. מילל עמי מה שאלתך בחמשיות דלוחין. וינתן לך בכהרדין. דסס כענד המקבל פרס. מטרוניתא קבלת שאלתו. חטין נפקין וסגרון סגור חרעא אבהריוהו. הא מארי דלוחות דפקין לפתחא. ואחמין

ואמרין אזני שפתי תפתח כו' ואלץ חינוך מארי דח"י ברכאין דללוחא מסטרא דח"י עלמין דמיחרין לקוב"ה ושכינתו'. וח"י חיה ביבוד דחיהו חשיעאח מעילא לחתא ומתחא לעילא מיד כמה נטורי הרעא עאלין קדם מלכא וימרון רבון עלמא סא מארי דזיקייה מארי דללוחין דמכרכין לך בח"י ברכאין בעון לאעלא קחך . מיד מני למפתח לון ולמיהב שאלתיו . ועל כלהו אולפס שכינאח זכו . ואינון כד בלקין לעילא גשמיהון כמה חיון מקבלין לון על גדפייהו . ובלקין לון עד חרעא דהיכלא דמלכא . מיד דאלין דפקין לפתחא אולפין זכר קדם מלכא בניעייהו ומני מלכא למפתח לון . וכן בכלהו כגון דוהיר בליעס ומכסין את הגוף והן מסב' לבושין דמל'. הא מטרוניתא אחידת בהון ואולפס זכו בניעייהו קדם דיפקין מן היכלא ואמרת רבון עלמין אלין חינוך דהו מוכסין לי בעטופא דמלוא דליעס בה' קשרין ובייג חולין לכל כער וכל"ב ענפי מלוא . מיד מני קוב"ה למלאכין דמרכבאח דלעילא לנטלא לון בגדפייהו ולפרחא בהון מאהר לאהר ולכסאח עליהון מכל מוזיקין ומ"ח . הא חלין נפקין והארכין דפקין לחרעא . מיד עאלין נטורי הרעין ואמרין הא מארי דחפלין דיד ודרשא קא עאלין מיד מני למפתח לון וכן כולם . ולאז כלהו עאלין לבי מלכא אלא חלין מארי דביהא דלחמר בהון ילדים אשר אין בהם כל מוס לא בללוחהון ולא בנשמתהון . ועוזי מראה בכל עובדיהון ושפירין למחוי דעלייהו אהנור ומררך גאיה . ומשכילים בכל חכמה ויודעי דעת ומזיני מדע דידעין בחכמה ובהכונה וזדעת . ומי שהוה בכל המעלות האלו אלו ראויין לעמוד בהיכל המלך דחינוך דזיקים נמורים . בניעים יהיב לון שאלתון דלהון מלכר ולא עאלין לגאז רשיעא אהרתיין מהמון ולא יהיב לון שאלתין דלהון . ואלין חינוך רשיעא דהוון מבוזין למלכא בללוחהון וכן דהו חבלין בלא ללוחא אהרתיין מהמון ויהיבין לון בידא דכמה מ"ס דחינוך מוזיקין רק לזריקא בכל המעלות הג"ל חינוך עאלין בהיכלא אשר כח להם לעמוד בהיכל המלך שהיא הפלה . הנוסף בהם דה קוב"ה היכל המלך דה אזני . דלחמר בי' אזני שפתי הפתח . ור"ל הפתח את הרעו שהוא שפתי כנ"ל . דהיכל שהוא אזני . דלחמר סליק לחושבן היכל ולחמר ור' בהיכל קדשו זכאה פומא דשריא בי' ללוחא דחיהי אזני . וחכאין שפון דחינוך הרעין דהיכלא . דכד פומי' פתח בללוחא בשכינתא . ר"ל שמחין בחפלתו לשכינה . מיד ור' יענה . זכאין חינוך ישראל דחינוך רגלין דשכינתא דקמת עלייהו בללוחא בעמידה . דחיהי ודחי עלייהו הפלה משומד וקמת עלייהו בללוחא . ובמזיא קמת עלייהו בנין דנחתין לגבה הוי"ה . דעלי' לחמר כל הזוקף וזוקף שש דבי' לריך בר נש לזקפא לשכינתא . ואם בר נש סליק בנחשבה' בללוחא דילי' לשכינתא . מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלכא מיד דקרא לה לחרעא . אם שכינתא סליקת המן הוי"ה יענה מיד ולא אמרין לעבד או ממנא דלפתח לי' . אלא חיהו ממש אפתח לי' . מחזיבו ורחימו דחיהי לי' לגבה . ואם שכינתא לא סליקת ביהוה ללוחא או פקודא . לא חשיב לי' קוב"ה למפתח לי' היכלי' והפילו ע"י שליחא . ולאז חיהו כדחי למיעל להיכלא דמלכא . ועלי' לחמר בחין העמוד . ומלכר יהיבין לו בעותי' ע"י שליחא או ממנא : וחי לא סליק ללוחי' כדקא יאוח דחיון לי' לצר וכגרין חרעין בחגפון . זכאה חיהו אכר דעבד בי' מלוא לקוב"ה . דבניעי' נחיה קב"ה לשרי' בכל אכר דילי' ועל חיו בר נש מכריון לעילא חבו יקר לזיוקאח דמלכא . (קוטב היקון יח") :

אדני הפתח שפתי . שאזני בשפתי . והוא בין נו"ה שפתים בלשון שכינתם שהיא שריא בהון . זכאה חיהו מאן דסליק לה בללוחי' דמללי בשפתי ולשון סהן נה"ו . וג' ללוחין דסלקין לה הן הג"ח שהן ידיים המעלים ללוחא ובללוחא דשחרית בלקא בשמא דלחיקרו אל (סוד) האל הגדול ודחי . בללוחא דמנחה סליקת בשמא דלחיקרי אלקיס (גבורה) . בללוחא דערביה סליקת בשמא דלחיקרי הוי"ה (ת"ח והן אכרבה יחמק ויטקב דהקיעו להון) ורזא דמלה אל אלקיס ה' דכר ויקרא חרין דהוה שכינתא ללוחא : (ביאורי להכ"א כ"ה ב' וגו' ח' בהג"ה) :

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

צדיק הוא לשון צדק למודי ה' נ"ה סקן השפתים והוא ארזי שפתי הפתח . ופי כו' איהו פה דאחפתחת בע"ס לקבלה לה בהאי ללוחא דשבת . כי מעלי שבתא הוא במל' ואיהו אחפתחת בע"ס . וציוס השבת לדיק שריא אומא על הלשון כהוך פה והוא הללוחא . וכמ"ס ששה ימים יהי' סגור וציוס השביעי יפתח . ובחול ארזי שפתי הפתח הוא היכל דאחפתחת לגבי ארזי (מל') וכמ"ס בהי"ח והוא בהיכלות . אבל בשבת איהו אחפתחת לקבל אומא עילאה : (סס ג"ו פ"ב ב"ד"ה לשון למודים וב"ד"ה בע"ס) :

בשפון מהחברין עד"א ובכינתא . סקן השפון הו"מ ומהחברין ע"י הלשון שהוא יסוד (אע"ג דלעיל הבלטו בשס רבינו כי שפתים הם נ"ה . י"ל כי איהו בגלגל ואיהו כהוד . כן ג"ל) וע"י מהחברים השפתים כדכור . וע"י מהחברין בהפלה שהוא טולל ח"י כרכאין . כי בהפלה מהכנסין שרפים ומיות ואופנים . סקן גרפין ורגלין ומהכנסים לקבל הגוף עליהם . וכד ישראל ארמין ארזי שפתי הפתח . שפה החתונה לקבל העלוונה (סקן הו"מ ככ"ל) ארזי שכינתא כד איהו אחפתחת לקבלה לכעלה מהחפתין שרפין ומיות ואופנים גרפייכו לגבי' לקבלה לון . סקן עולימות דילה דכה"ב בהולות אחר' כו' . ובההוא זמנא דישראל עומדין בללוחא דעמודה . בההוא זמנא איעין כרובים הו"מ פניהם איש אל אחיו בההוא זמנא ללוחין מתקבלין ברעוא : (תו"ח ע"ג ד') :

צדיק לעשות עלמו כעני בהחלתה החפלה כשיאמר ארזי שפתי הפתח כעני לתרעא . דמלכא . כעני עומד בפתח . שסס הוא פתחא דהיכלא . ותרעא גי' מילוי ארזי . והכל בגין שכינתא בכל שיה יומין דחול שחול היה עני' ולדיק עני ויבס . מש"א"כ בשבת . דבללוחא דשבת איהו לדיק לעני דילה שהוא יסוד שהוא יוס השביעי . ולדיק הוא אומא עילאה כידוע דאחיליא בשבת . שהיא יוס השביעי מנוטה למעלה . והוא ג"כ שבת : (סס פ"א ג') :

צלותא אקרי שפה כמ"ס שפתי הפתח והוא השכינה שנקראת שפה (כי שכינה הכי בלקא בחושבן שפ"ה) והיא נקראת חפלה כידוע . כמ"ס ואני הפלתי . וזהו ארזי שפתי כו' ועלי' לאמר מדברך גאור דיצור דללוחא בהפלה נקראת דיבור כידוע דק"ס וחסלה הן קול ודבור . ולכן בהפלה לא ישמע קולו . וזהו ומדברך גאור . ופי עיד כו' כמ"ס מי זאה עולה מן המדבר ריחין דללוחא כו' (סס פ"ג ב' ב"ד"ה ועוד כחוש) :

חומ השני הוא חוט המקיף השפה שהוא ארוס . כי השפתים הן חוט הקלע . כי אס חויא צעי לקערגה לללוחא לריך למיעבד לי' קירטא לזרקא מיטיהו מן השפתים שסן הקירטא והקלע גי' אצטין ר"ל גי' יודין וזהו שפתי הפתח שיפתח את הקלע לזרקא . שחוט הג"ל הוא חוט הקלע שבו זורקין . והג' אצטין הג"ל הן ד' דללוחין כידוע שכל גי' מתחלקין לד' חב"ד . דעת כלול נושטין . וכן חנ"ת שח"ת כליל ללדיק מסע' דשכינה כמ"ס גוף ובדית השכינה חד . וכן ד' דללוחין סקן גי' ללוחין שחריה מנחה ערביה נגד אצטין הג"ת . ומוסף חפלה ד' בלדיק . והקירטא דאיהו שפה . ר"ל החפלה מלטות שפה . בגי' ללוחין שהיא בגלגל ככולס . שהיא חיה הרביעית ארס שכוללת טלס . והיא קירטא הקלע . ובחוכה גי' אצטין חנ"ת סקן גי' מילוחין ע"ב ס"ב מ"ה עס הקלע גי' שפה . והג' אצטין הג"ל זריק לון לגבי חיוויו . שבהפלה הורגין לה [לחיות] כמ"ס רוממות אל כנרוס והרע פפיות בידס כו' שכולס בהפלה . ופי עיד הלאך . וזהו פפיות והן ב' השפתים . כסוד מי זאה עולה . שזאה עולה למי . מן המדבר בהפלה והן פפיות ב' הדין : (סס ב"ד"ה לזרקא . עד ד"ה זריק לון) :

חומ השפה הוא הקירטא שכינה שכוללת כל האצטין . וגי' אצטין הג"ל של גי' ללוחין שכולל כל האצטין עס חפה הוא שפה . ש' גי' אצטין עס פה . והן ד' ללוחין הג"ל :

ש' גי' ללוחין פה ללוחא . הרביעי מוסף לדיק שנקרא חפלה כל פה . כל כידוע . פה גי' מילס : (סס ב"ד"ה ובלתי חוש) :

תפלת שחרית קח

ברוך אתה יהוה אלהינו ואלהי אבותינו אלהי

אברהם

לקוטי הנריא

אדני שפתי הפתח ויהיו לרצון הכל במלכות שהיא הנחמ: (בואורו לאגדות ברכו' פר' א' סי' מ"ג):
שפתי חפחה הס חו"ב כמ"ש צפ' משפטים. וכן כ' שנים דאו"א. ש"ה ותפ"ה. ב' חכמה
וכאן רעה במקום צינה. ובצינה ממש הוא כהנת אור: (ליקוטי הגר"א שאחר
ח"ג ברכות לאות ש' סי' י"ג):

ברוך כיסוד דעלי' אהמר והמלך שלמה ברוך. דשלמה כיסוד בלויין שבט רועים. וכן
אמרו כל הטורע כורע בברוך. ולגני יסוד כרעין כלא. כמ"ש חסדינה אלומותיכם
וחסהחונה לאלומתי. והנה השמש והירח וי"א כוכבים משהחיים לי. **אתה את ה'** זעירא
בה לריך לנחתא ברכאן. דבה (במלכות) אהכללן כ"ב אהוון שהוא כללה דאקוון (מו"א) עד
(ח' וה' הוא ה' זעירא כרוז דמולש"ך. והוא את כל אשר תאמר כו' יתכן לה. שהוא
רוז

אברי שפר

שער נפתלי

ב"ש ברוך כיסוד. כבר ביארנו כי הנ"ל הם ג'
מדות הד"ר כעו"ב. והעד ודין פשוטים אינם
יכולים לקבל כשולם הזה רק מונוים וס ו"ה.
והם המטה מות. והיסוד הוא כללות המטה מות
כללות ההנהגה המתנהגת כעו"ב מלכות. כידוע.
והנה ברוך. פי' כס' כל מי שהוא מתרבה ומתגדל
חמיד ע"י ברכה. "והיינו כיסוד כעמלנו אינו מדה
כפ"ע. רק מה שמקבל כללות העליונים. ולכן שמו
ברוך. ככל פיקר היותו רק ממה שמקבל מלמעלה.
והנה כבר ידוע כי היסוד כי משהניס המדות לפי
מה שיוכלו להתנהגות לקבל. כי הוא מתחבר עם
המלכות שהוא המהלך מוין להתחייב כידוע. ועמ"ל
כי ההנהגה המהינה במדרגה תהינה כיסוד לפי
מה שחולל המלכות לקבל השפע להלק לתחמוטס וזה
כ"א כרישה שכל המדות משפלים הנהגתם במדרגה
כפלה לפי הראוי להתחייב וז"ל כי לגבי יסוד
כרעין כלא:

המלכות

מ"ש שפתי הפתח כו' כמ"ש כמ' שפטים רהיינו
ברך קב"א וישגוין דאינון חרין נהרוין
סאכא ובאימא. ובדק קב"א ב' ישגוין דבלבא הכי
האנא ובר אנהור נהור דאכא נהור בתלת נהרוין
כו' והר נהורא הוי תלי עד דאנהור נהור
דאכא כו' והאינה דאנהור בכלא וההוא דאכא
כו' אקרון ישגוין דבלבא: והן ב' שנים דאו"א ע'
בע"ה בדרוש ה' סדרוסי העלם: י"ה וח"ה. ב'
כן רבנו הג' ר' אברהם וז"ל י"ה הוא הרעה
אה"ה בני' ה"ג (אלף ה"י וא"ו ה"י) הוא קנ"ד
ואה"ה בשלוי התיך הוא קנ"א תשיבן י"ה (ול"ג)
הוא קס"א וב' ע"ב. וז"ש ב' הכסה ש" ב' ע"ב
הוא ה' הכסה וקס"א רבינה ג' י"ה והש"ה הוא
דו"ג בני'. אל (אלף ל"ס. בני' קס"ה) אלהים
ה' עם קס"ה הוא הש"ה: וכאן רעה בתיקם בינה
הכסה עם הרעה בתיקם עם הבינה י"ה עם הש"ה
הוא תשיבן שפתי עמ"ל: וב"ש ובבינה כסה הוא
כתות אור ע"ה בבואורו:

מ"ש כסם רבנו בליקוט המתחיל ברוך כיסוד.

ע' בעצת הכוונות בענין כוונת העבודה דרוס ב' וז"ל. והכוון לתוריד כן הארת יסוד דאימא הנק'
ברוך אלו הכ"ב אהוון הנרכות ג"כ בכלת ברוך. גם הכוון הכוונה ה"ל והוא לתוריד הארת הה"ג דבוימא
דז"א כו' והנה הארה הזו בני' ברוך כו' שה"ס כו' ע"ב ק"ל ש"ס גי' ברוך כו'. גם הכוון כי הלא כל זה
נמשך אלי' ע"י גלוי היסוד העליון המתחיל האור כמבואר לעיל בענין ההלות לאל עליון עולם ברוך
הוא כו' והכוון להבטיח כן ברוך ההוא אל היסוד דז"א הנק' גם הוא ברוך. והוא הקצה היותר התנו
שכלל ויק' העין הנרמז בכרישה דראכונה כסוד ולגבי היא. וכן היסוד שהוא כיום זה הוי' כסם יורד הה'
ואו גם הכל' נעשה גם היא כה"ל ברוך ע"ד הנוכח. וז"ס כפיכת גאולה להשלה. גם הכוון כי על ידו
כריעה זו ה"ל ו' לגבי ה' עולה הדי' שהיא המלכות עד כונד אהורי היסוד דז"א כסם הנק' ברוך עכ"ל.
כ"ב אהוון היוורת כסם כיסוד רבינה כנ"ר דז"א כמבואר וז"ס כל קיסת ז"א נכלל כאן כס"ס ש"ס כי הארת
הארו"ל. וז"ל רבנו כי כלא כרעין לגבי יסוד:

אתה את ה' זעירא. כ' הם הארו"ל וז"ל גם עתה נכנסין הה"ג ענין שיהיה העליון ולא
בלבד

תפלת לקושי הגר"א שחרית

רוח דלחה. את הוא רוח דלח דלחה. כל כו' יתכן לה הוא ה' דלחה. שכן ה"ג שניתן לה ה' דמגלפ"ך. כל גש"כ. והן צרכאן דלריך לנחחא צה. וכל הזוקף זוקף צסס דח **הוי"ה** עד"ה ובאל"ג דנין אחלילו כלל. דיסוד כולל ג' אחרות. וגם (ביסוד. ברוך) מקום הכריעה של צרכים נו"ה. ויסוד טורע ג"כ. ואח"כ מלכות דלחכרכא מג"ר וכלילא להון. כחר מלכות. ולכן שם (באחה) שוחה ראשו שהו"ג ג"ר. וחקיפה בגוף עד"ה (הוי"ה) כולל ג' אמועות: והן כללל דכלל. ואח"כ פורט אוחן בצרכות. אלהינו אימח עילאה. וארתי אבותינו אבא. שכן ראשיה דמוהימוותא ובהם מוחיל התחלת הכנין. אלהי אברהם

שער נפתלי

בלבד כבחהלל ויורדין אל הבל"ו. וזה נרסו באות ה' של אמה שה"ם הג' וה"ם ה' אותיות מנצפ"ך היתירות על כ"ב אותיות הנרסות כמלת אתה באותיות א"ת סן אמה. גם עתה נכנסין הארת ה' הסודים. אבל אינם נכנסים ההסודים עצמן כמו הבני' רק הארותם בלבד. וזה נרסו באות ה' של אמה. גם ו"ם מ"ם בודור על כלה אתה ישרא בחסד והנן בחסד כסאו וה"ם הכון כבוד אתה כון לעולם. שה"ם הארת ההבשה ההסודים כנרסו, כי בכריעה הא' לא לקחה רק הארת הב"ב אותיות. והארת הה"ג. אבל עתה בכריעה הב' לוקחת הב"ב אותיות עצמן, והה"ג עצמן כו' וגם יש לה עתה הארה א' יתירה והיא הארת ה' הסודים הנו' ע"כ"ל שם. וז"ש רבינו שאן כי נתתין ברכאין בה וכללו כ"ב אותון וה מנצפ"ך. וב"ש רבינו כי בברוך מקום של צרכים ט"ה וכן היסוד כורע. ובאחה שוחה ראשו שהו"ג ג"ר. וז"ל הארתי"ל שם. והנה כמלת ברוך צריך אתה לפרוע כריעה א'. והוא הבלבד עתה רק טפ"ך בלבד ובכפולת אתה הכורע שני' וזו אחרת את ראשך. וז"ש בתיקונים דרבי לברוע וא"ל לבני ה"א. וי"ד לבני ה"א. מ"י כי וא"ו הוא טפ"ך ויוד הוא רישא כו' עוד כ' שם. אהה. עתה הכורע כריעה שני' כבוד ו לבני ה' מ"י כי עתה צריך להספיק את כבודה ויתר כדו שיע"כ תתעלה הבל"ו ויתר כבודאשונה וצריך להספיק הארה ח כן ג' מוחין עלאין שיע"כ רישא דו"א אחר לא נכנסו עדיין בתוכו ולכן צריך לברוע עתה בה"ו הראש להר"ו שהו"א כורע את ראשו שה"ם"ה וי"ד לבני ה' עילאה שה"ם ג' מוחין עלאין הנכנסין עתה לצורך הארה ונותן דא ע"כ"ל עוד שיש דרום די וז"ל. אכנס עתה עולה היא ובהרבה כמקף היסוד האחרון דכלל בו כל ברוך כי היסוד קהיק דכריעה אתה וכלל בו כל שאר היסודי

אברי שפר

המלכות נק' אהה כי כל הגנתיו הוא רק במלכות כידוע שהיא נק' יד וניא"ס ולכן אנו יכולים לומר כלשון טובח אהה אל המלכות שבה הגנתיו והיא משפחה לנו כי כך הוא המדע מחחו ית'. ובמלת אהה נרמו ג"כ כל השפע שמקבלת ונותנת לתחתונים. כידוע שכל השלמות נבראו ע"י א"כ וכן קיומם של כל פרטי הנבראים ע"י אותיות הבל"ו. וזה נרמו בא"ת דלחה כלל הא"כ מא' עד תו'. וה' מרמו על אותיות מנצפ"ך והם ה"ג. ועינינו כי כלל השפע מה' מדות הנ"ח ט"ה כנ"ל. והנה המלכות מנבלת את השפע הבל"ו סוד לתחתונים כגבול ומדה. והם המטה הגבלות לה' מדות. ומרומםם באותיות מנצפ"ך כמו שאותיות הבל"ו שומדים כסוף התימה שהיא קרה ונבל התימה. כן הגבול של השפע נרמו באותיות מנצפ"ך הבל"ו:

בל הזוקף זוקף צסס דח הוי"ה עד"ה. הכוונה כי אע"פ שאמרנו כי המדות כורעים ומשפילי' להנהגת ציטוד לבי הראוי למל' העונות לתחתונים לא תאמר שה"ו כפסק ההנהגה הוחת המושפלות לטה"ו מהנהגה העליונה של הנהגת עוה"כ שהם כפולת וכינה. אלא באמת אינו נפסק רק הם תלוים זה בזה ומשפטים זה מזה והם הכל באהדות נמור. מפני שהוא פועל באהדותו פעולה אהת. אלא שהשלמות מקבלים כל אחד לפי ערכו והכמות. ולכן כיון שישלמים מקור אחד לרובים של ההנהגות והאחדות. ולכן תיקף אחר הכריעה המרמו שהמדות משפלים ההנהגת לפי הראוי לתחתונים תיקף זוקפים צסס. שמרמו על הנ"ח. הנהגת עוה"כ. לרמו שאף אחר ההשפלה הבל"ו אינם יולאים חק מגדרי ההנהגה העליונה ומתאחדים להנהגה עוה"כ המרמו כהוי"ה שהוא ג' מדות הנ"ח כידוע:

בו"ש כי אהה מלכות דלחכרכא מג"ר. כידוע כי אותיות צרכים וכינה כוללת ג"ר:

הבריאה בני' וגם נקדחת מל' ההולקת ליום בני' ג"כ היא בחובל ק"ק הנו' ובל אלו עולים למעלה באותיות עד מקום סימם היסוד האחרון דו"א בני' וז"ל ברוך ויין כי כל בנין הנקבת הוא ע"י החסד הנקרא אתה כבוד אתה כון לעולם. ולכן אנו אמרנו אתה כי הוא משפיע בה כתי' הב"ב אותיות האלפא ביתא ש"א עד ה' וזה אר"ה א"ת ה'. כי אלפא ביתא הנקראת א"ת. ניתנת בנתי' הנו' ה' תחאה. וע"י תחאה זו פעלה אתה עד התי"ה דו"א הנו' התי"ה כו'. ואחר כל זה אנו עושים עתה וינע אי"א פעם שנית כפתיית אשעיית בא"ש שלום בני'. כדו להספיק אי"ס למוחין דו"א וס"ם אלהינו ואלהי אבותינו אלהינו

אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור

והטרא

לקוטי הגריא

אברהם ט' הוא הדעת במקום הכתר דכליל ג' אהין. ונתכללו הכל כאן (כמו שיתבאר) דברכה ראשונה יומא דכלכו (חסד לאברהם) כליל כלל. ואלקוט אומא. דהוא אלוך דכ"ו. ואלקי אבותי אבא. אלוך דאבהן ב"א. ושם הוא הכל בכלל חדא. משא"כ בדעת דהוא מתהלך לנ' מוחין ש' דהפלגין כידוע. ב' אחסנחין וז' עטרין דכלולין כחדא (הרי ג'). וזהו הוא. דאבהן אלהי אברהם ט'. וכמ"ס צפ' שמות עבד לאברהם ברזא דחכמה. לילחק ברזא דחכמה כו'. האל הגדול חסד. הגבור גבורה. והגדול עמודא דחלמלעיהו

והגה

אברי שפר

שער נפתלי

ב"ש חלמינו אימא טילאה ע' מ"ס דברכת ענט"ו. ומ"ס דהוא אלריק דכ"ו. ידוע כי אימא וכו' הם חרין ההין ושם ה' גבורות והם מנלפך. וכבר ביארנו שהם רומזים על הגבול שמנבילים את ההשפעה והם ה"ג והם בנין העוק' מל'. וכן הכינה מנצלת את החכמה וממנה דינין מתערין ובה ג"כ ה"ג כידוע. אלא שהם רק שורש הדיון. ולכן שם רק דינין מתערין ולא דינין עלמין כי שם רק דמחשבה. והוא כעוה"כ ולא כעוה"ז כידוע וכו'. והנה כבר הבאתי כשער נפתלי כשם רבינו בחי' כי ה"ג מנלפך מתהלקי' לה' חלקים ככ"א ל"ו וזהו חלקי ל"ו הכינה הוא חלקו של המל' שם בה ה"ג מנלפך וכל א' ל"ו:

ואלקי אבותינו הוא אבא שהוא אלוך דאבהן ב"א ושם כללל חדא. הענין כבר ביארנו בח"א כי אבא הינו המהשבה של הנהגת ה"א. כי מהשבת הנהגת ה"א הוא החכמה דו"א עלמו. אבל אבא הוא הנהגת צפ"ס ג"כ כסוד מחשבה. והענין כי ההכדל בין ה"א ל"א הוא כענין ההנהגה. כי ו"א כולל ג' מדות הד"ר כשם וחסד הכוח ההנהגה ועיקרה. אבל ה"א כל הנהגות כהסד. וז' מדותיו ה"א דא"א הם ההסד שכלל א' מנ' מדות הד"ר. כי באמת כולם הסד נמור. וזה נראה שם בהנהגת ה"א דא"א. והנה באמת נס הנהגת ו"א מורכבת מ"א"א. והיונו כי כל נה"י הם לבר מנופח. והכוונה כי בכל מקום הנה"י הם עיקר ההנהגה בכל מקום שהיא. אמנם נה"י הוא מה שהנהגה היא מתחבתת להנהיג נס את ההנהגות החרות שם תחת מדרגתה והתפלת כזה שהנהגה התחתונה מוכנתת מעלינה. כסוף כל המעשים החזור ההנהגה התחתונה להנהיג כמו העלינה לפי החלית כל העלינה. וכמו כן נה"י דא"א מנהיגים את ה"א כסוף כל סוף יתקף נס מדות ה"א דה"ר להסד נמור כמו ה"א. וזהו הכדל בין אבא לאימא. כי אבא הוא המהשבה שיהיה הנהגת ה"א דה"ר חף כסוף יחזור ל"א להסד נמור כמו ה"א עלמו אמנם אימא היא

אלהינו אימא ואלקי אבותיט אבא. אלהי האבות אב לאבהן עכ"ל. עוד כי שם בדרוש ב' אלהינו הבין כי הוא באימא. כי כל מקום שנו שלת אלהינו הוא או באימא כו'. ואלהי אבותיט הבין כאבא וברעת המנוג לאו"א. וכוד הענין הוא כי הנה עולם האע"י כולו בתהלק ב"א. וה"ב שבהם ה"א תיק או"א. ובחסד ולמטה עד סוף ו"א נק' דא' ונמצא כי ב"אבות הם ב' מנ' חנ"ת הכלולים כו"א. נמצא כי אלהי אבותינו הוא אבא אבא אבא הוא אלהי ה"א אבותינו כבוד אברהם יצחק ויעקב כו'. ונהווד לענין ראשון כי הנה אלהינו רובו באימא ואלהי באבא לפי שאלהי הוא בני' מ"ו והוא הוסיבן אותיות מילוי דה"ה דע"ב דידון ובאת ה"י של ואלהי הבין אל הדעת המנוגם ומהכרם אבא הוא ג"כ בחי' ו' בעדע עכ"ל. והנה מ' אלקוט חנק אימא מ' רביט אלקי כ"ו כי ה"א בה ה"ג דמנלפך שהם ג' מ"ד גבורות וכשהלק להשבה חלקים נמצא בכל חלק ל"ו גבורות וזהו אלקי ל"ו הדייט אלקי ה"א שיש בה ה"ג שכל א' ל"ו כש"ס רביט כס"א. ואלהי אבותינו הוא אבא אבא אבא רביט וכה"ה מנ' האר"ל כנ"ל. אמנם תואר דואלהי אינו כסוד לדעת כי לדברי רבינו זה נרמז באלהי אברהם יצחק ויעקב. אבל באמת נ"ל כי מ' מינו דעת הן. דעת עליון והוא יבור אבא המנוגם עם אימא. וזה הדעת מרוב בו"א דואלהי אבותינו. וזה תואר בין אלהי אימא לאלהי אבותינו אבא שהוא הדעת הנ"ל שהוא מינוגם ומהכרם. אמנם דעת התחתון שהוא התת א"א הוא כולל מנ"ל ג' מוחין ב"א המוחין דא"א וזהו ב' כולל ב' עטרין ויסטט כאין המוחין ברשיא דו"א. ויש גם האר"ל שם כי יש ב' מינו דעת כו"א וכן כו"א ע"ס. והנה מזה הדעת יעשו סודין ל"א. ויש נכללו בהכ"ד דו"א

תפלת שחרית

וְהַנְּזָרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל חַסְדִּים טוֹבִים וְקִנְיָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבָנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה.

וברנו

לקוטי הגרי"א

והנה מלכות אחלילא בני' מקומות והכל בקו האמצעי בכחר וח"ה ויכוד. והנה היא נק' אל ואל זועם כו' אל שדי טו'. ולכן (אלל כחר עליון) נק' אל עליון על שמה. וכן האל הגדול הגבור והטורא. אלל חבסן (שסס ח"ת) ובסוף (אלל לבני זניהם שסס יכוד) למען שמו כו' (שהיא המל'). והנה אל עליון גומר חסדים טובים וקנה הכל וזוכר חסדי אבות דא כחר עליון על כלבו ומוזכר הכחר אחר הח"ה. דלא נהיה עד דאפיק לי' טוק' ושס התחלה בנין טוק' אחורי הח"ה כטיצורא כח"ס בל"ר. ולכן אחר אל עליון אל כבחר דידה. עליון על כחר עליון. גומר חסדיה טובים חו"כ דידה כדונג. וזוכר חסדי אבות חבסן דידה. ואח"כ טולל ג' החרושת דטניהם יחד. ואמר וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבָנֵי בְנֵיהֶם וְאֵלָּן טוֹ"ה ויכוד. שלכן אחר לבני זניהם שכן (הנה"ו דידה) בניס של הכניס דילי'. כי (הנה"ו) דילי' הן בניס דאחבן. וקנה הכל הוא היסוד (והוא ע"ד פ"י האר"י). אלל כהן (כתיקונים) כלול כ"ו בכחר. וכן ג' כטייטס גומל כו' וקנה כו' וזוכר כו' בני' חבסן דלילין בכחר. ולפ"ו מה שאמר בני זניהם לפי שאל עליון גומל כו' הוא ג' חבסן בג"ר שנה"ו הן בני זניהם. למוען שמו באהבה דא שכנתא התאהב: (ה"ע קכ"ב ה')

כל

שער נפתלי

אברי שפר

דו"א. והוא בדת עליון דו"א. וזל האריות
האבים הדעת העליון דו"א הנסך כמות הדעת
עצמו דו"א אינו נחשב כחבסן לפי שהיא נחשב
כאר. ובכתיב בין ת"ב דו"א כנו'. וזכור הו"ב
עין כי דעת אלו שבוא. ונחזור לטייטס כי
כאשר הבין באלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי
יעקב אל המותן דכד אבא או כד איבא חבסן
הבין אל זה הדעת עליון דו"א כו'. והבנות
הה"ו באות ו' היתרה ככסילה ואלהי יעקב ככ"ל
ככ"ל. — עוד ב' הם האריות כי הגדול הנסך
והטורא הם הג' דו"א כס"ס רבט וז"ל:

עוד ב' האריות הם כדורס ג' וז"ל אחר שבו
אל כקום הת"ת דו"א בא להאזיל חלוק
ויבא דנוק' דו"א כו'. ואבנן אין כח בא"א
להאזיל אותה. והעורך בא"א יתור להשפיע
ולירד לטעה להאזיל ריבא דנוק' כו'. כי דעה
העורך הכתר דאצי' עצמו הנק' א"א להתחלות ס"א

ההשגה של הנהגת הו"א בכל פרטיו לפי ענין הד"ר
והעשוריו על מכוט. ולכן זה עיבור יעקב ומוחין
כאשר יתבאר במקומו הם יעורט ה' ית'. נמצא כי
הנה הוא חלוק דאחבן שסס הנ"ת דו"א הדיר והוא
חלוק דלחין. והוא נחשבנחו שומר אהוס ומטייטס
ג"כ שיהזור סוף כל סוף הכל להסד נמור כמו ח"א
ככ"ל. ולכן כהן הכל ככלל הדא. על שיהזור הכל
להסד נמור ככ"ל:

אבנן הדעת מה כמות הו"א כעלמו התפשט בו
ידעת רטון וטוונת חו"א. ועי"ו חיש טובה
כל פעולה רק לפי החלית הנרלה מחו"א. נמצא בכל
פעולה כפ"ע התפשט כה הדעת והדעת הו"א טולט
על השעולה ולכן אחר כפרט על כל פעולה כפ"ע
חלקי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שסס הנ"ת הד"ר
ועל כל ח' אחר חלקי שהוא הדעת השולט עליהם
ככ"ל:

כדי להאזיל את דמלכות טוק' דו"א. והנה אל עליון הוא א"א ככ"ל. (וכדורס ב' כי ב' אל עליון הוא כהן
דיועב והוא ע"ס וכן רבטו ב' כאן כי אל עליון הוא כהן דידה ובהר עליון. וכדורס ב' וז"ל וזה המצד
התחתון של הת"ת הנה נעשה אל הטין בחי' כתר כבנ"ו א"ב ככ"ל. והנה אל עליון כדורס ב' וז"ל וזה המצד
אל עליון ככ"ל. וגם איבא קלאה אבר ע"י נעשה כל זה גם הוא נק' אל עליון ככ"ל (וע' בשפיה סק'
הקטורה ס"א מ"ס כבונת ברוך אחה ה' וכבונת אל עליון) עוד ב' הם בשפיה כבונת ררוס ב' עטל חסדיה
בובים חבון כחללה לתקן נה"ו דו"א עצמו ע"י המותן דכד אבא שנהשטו כהבונת וה"ס חבני דוד האבנים
לכן

תפלת שחרית

קי

בפגרת ימי תשובה מוספין וברכו, כי כבוד, ובתוב, ובפגרת חיים ואם שנת והתם כהכרס אינו חזק.

וְכָרְנוּ לַחַיִּים מִלֶּקֶד חַיִּין פְּחִיִּים. וְכַתְּבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים:

מִלֶּקֶד עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמִיַּגֵּן בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מִיַּגֵּן אַבְרָהָם:

אתה

לקוטי הנרי"א

בר השלשה גומל כו' וקונה כו' וזוכר כו' הכל בכח מסט' דחלת אבהן שהן ג"ר ג"פ אהי"ה. והגדול הנצור והטורח באבהן עלמין בחג"ת ג' היות. ואלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב הוא במלכות מסט' דאבהן בג' אחרונות. והוא אלקינו מסט' דשמאלא (דכל שמחן דפתחין בח' עקרא דלהון אחא עילאה). ולכן הוא ג"פ בחלת תלת בזה הכרסה נד ג"פ הג"ל. (כי אהי"ה בג"ר. והוי"ה בג' אמלעית חג"ת. ואדני במלכות כוללת ג' אחרונות) והן ג"פ ג' ביחד. אלקי אברהם כו' האל כו' גומל כו': (שם ברה"ה והאי איהו): **גדול** גבור טרח הס אבהן. וג' ההין הגדול הנצור הטורח הוא חל' הכלולה עמהס. ועוד הא"ל

שער נפתלי

ולכן נקי החדים כו' גם תוכן בה' החדים שהי' ימהם כבר נתשטרו במלת הגדול הגבור והטורח כנו' ועתה כתשטרו השני החדים האתיים בנהי' דו"א כו'. אח"כ תכוון במלת טובים אל יעקב ורחל. והוא כי כבר עשה ירוג ג' התענות דמער אבא כחג"ת דו"א ויעקב יוצא במקום הת"ת דו"א כו' ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנקי חו"ב כו'. והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין סמס אל יעקב אבל לוי' אינם רק בחי' החדים בלבד ולא בחי' מוחים. וכן ברתל הש טובים כי ע"י ג' התענות דאבא העוסרים כחג"ת דו"א הם מאירים. ויש כת בנהי' דאיטא אשר כבר הם במקום לבמה ויוצאים להאיר ולעשות ב' מוחין הנקי טובים אל רחל עכ"ל ובדרוש ד' כי וז"ל טבל החדים טובים הם ג"ה בלבד הסתדרשים הנעשים עתה כו"א ובאים לו בסוד תוספת. כי הוא אין לו סחלקו רק בחי' וק' לבר. וכבר נתעלו ונעשו בחי' הב"ד וחג"ת שלו כנודע. ובבחי' נאמר החדים בסוד חסדי דוד. ובחי' נקי' נקי' טובים לפי שהם נעשים לה בבחי' מוחין רתי"ב שבה כנודע. כי ד"א יש לו ד' מוחין שהם כחב"ד כו'. אבל נקי' אין בה רק בחי' סתר והרין מוחין התי"ב עכ"ל. ועי' בפע"ח שער העמידה ע' י"ג ובשוק ד' כי וז"ל טבל החדים טובים לשון גשלות החד סמס כי הוא עשה ונתון לה ב' מוחין סן ה' החדים שהי"ה סבו ונעשין בה התי"ב עכ"ל. ווי"ש רבנו טבל החדים טובים חו"ב רידה — בענין קונה הכל. כ' הארז"ל שם בשער הכוונות שער ו' הרוש ד' וז"ל. קונה הכל כבר ידעת כי בונה עד תוד אחשבת ונסמא שעריין חסר בחי' היסוד החדש אל ו"א. וענין המשתנה הוא כאמון וה. כי נודע דאי"א אתכלילו כמולא שטוא סדת ונקח יחוא שם אהי' במילין ורין כנו'. ובכח ההארה הגדולה אשר להם כד אתכללו בהתוא מולא אשר טח' ענינו כמ"א כי האי מולא כמלכס כחום כסוד מוחין שלהם כו'. ועי' יש בח באו"א לעשות בחי' היסוד החדש כו"א. לפי שהתוא מולא נקי' דעת כנודע כי או"א הם חו"ב והתוא הוא הדעת שלמעלה סתן. ולכן נספך סמס אור גדול אל הדעת אשר סן או"א ומסם ונשך להעשות יסוד כו"א וזה נרמו במלת קונה הכל. כי עי' התוא הנקי ונקח שהם אותיות קונה נתקן ונשך היסוד דו"א הנקי הכל עכ"ל ווי"ש רבנו כי וקונה הכל הוא היסוד לפי הארז"ל והינו בחי"ב הכל אבל בחי"ב וקנה נרמו סול י"ג ונקח שע"י הארתו נעשה היסוד. אע"ג דהארז"ל גרס קונה. אבל הכל אחד כי וקנה החד הוא כסו קונה כו"א ושהם אותיות ונקח (ולכן כי בשם רבנו כמספ"ר שיעל וקנה החד). עוד כ' שם הארז"ל. וז"ל אבל אח"כ כאשר בא לעשות תיקון הנקי במחלקת ההארה זו כאמון זה כי בבחי' ההארה שקבל היסוד דו"א סן אבא. הנה סמס נעשו חג"ת הנקי והוא זוכר חסדי אבות שהם חג"ת דנקי כו'. אבל בבחי' ההארה שקבל יסוד דו"א סן איטא נעשו נהי' של הנקי והוא זוכר וסביא טאל לפני כנודע. כי כחך התואל מעד איטא הוא ובני בניהם הם נשח הוד שנטקן וכואר כי אלו החג"ת והנהי' הם בנקי' הנקי' הסו והו' למען סמו. וכל זה נעשה ע"י החסר הנקי אהבה. והו' ס"ס כאהבה עכ"ל. ובוה יחארו דברי רבנו:

ב"ש רבנו אבל כאן בליל כו' בבתי כו' בני אבהן דכליתן כמתי' עי' בליקוט המתחיל כל השלשה: כ"ש בשם רבנו בליקוט הג"ל כי טבל וקונה וזוכר הכל כבתי כו' ג"פ אהי"ה. ז"ל כי כמולם נרמו שם

אתה

תפלת שחרית

אתה גבור לעולם אדני מתיה מתים אתה רב

להושיע:

משיב

לקוטי הגר"א

האל"ה רביעי והוא ה' דיום הששי מסט' לדיוק: (חי' כ"ב ס"ו ח' ב"ה השביעי ה'):
האר הגדול הגבור והגורא . בצוד וה' צרך את אברהם בכל . בת כו' . וכידוע והוא אל .
צסוד האל דמתחבר עם הגדול הגבור והגורא ללא אשתכח מאבן: (ביאורו לאג'
צרכות פ' ט' סי' ל"ז):

כל הכורע כורע בצרוך דליון יאהדונה"י . וכל הווקף זוקף צסם בהרין שמהן יהו"ה אהי"ה .
והנה תרין שפון דליון נו"ה הן מלמעלה למטה צ' שמהן הו"ה אהי"ה . ונתחא
לעילא יאהדונה"י שהוא כורע בצרוך מתחא לעילא . דכריעה צלדיק דסם הוא מתחא לעילא .
וזקיפו הוא צעד"א דסם הוא מעילא לתתא . וכאשר כורע אז נו"ה סוככים על הכפורת לדיק .
מכסין את הצבית וכאשר זוקף אז הס פורשי כנפים (גביהון) [מגביהון] עלמון השוקיים למעלה לגופא
עד"א . וז"ל צהי"ח דכריעה הוא לגבי לדיק . וזקיפו לגבי עד"א . דלדיק חיבו צרוך והנוגד
שלמה צרוך . והסם הוא עד"א: (חי' קל"ה ח' בהג"ה צד"ה וחמרו מ"מ כל הכורע):
בר הכורע כורע בצרוך דלתמור צי' וצרוך אל עליון . כהר שקרא אל עליון כידוע עליון
על הכל יו"ד עילאה והוא כלול כל העשר הפיך מעילא לתתא ואליו כורע . כנו"ש
וארסה ואפול על פני צכחר . וחיבו מוקור כל צרכאן דכתר הוא מוקור . וצרוך הוא ר"ה
רז"ש שהוא כהר שנק' רא"ש ומוקור כ"ל צרכו"ה . ונו"ש כל הכורע טורע . ולא חמר כל
מאן דמללי כורע בצרוך וזוקף צסם . אלא מרנוו שלריך הרין כריעות ותרין זקיפות דהיינו
שלריך לכרוע רישא וגופא . עד חי' עלמון . שכריעה בצרוך הוא ציסוד שכורע מרישא
דכולא עד יסוד דחיבו צרוך . שצרוך כולל רישא וגופא . שרישא וגופא הן ע"ס שכולל צהן .
וע"ס כולל בצרוך כנו"ש לעיל (צמו"ח סס . כ' כהר . ר' ראשית חמנה . צ' חימה עילאה
ואימא תתאה . ו' כליל סיה הפיך) לכן לריך למוכרע צי' צרישא וגופא . ולא יכרע כהדין
חורוכא מאמלע מחניו אלא גם ראשו יכוף כו' והן שתי כריעות . וכן הוא שני זקיפות תמן
צרישא וגופא . וז"ש כל הווקף זוקף תרין זקיפות הכל . והוא צסם שכלול ע"ס כידוע . והן
רישא וגופא והוא שכינה שנק' שמי שצה כלול ע"ס לחזקפה לה . והתרין כריעות שהן רישא
וגופא

שער נפתלי

אהיה . כי אהי' כמילוי אלפין גי' קס"ג גי' שני פעמים חסד וזהו חסדים ב"פ חסד גי' אהי' דאלפין ע"ה .
כן נמל טובים עם ב' חיבות והכולל גי' קס"ג הג"ל . וכן ר"ת גוסל חסדים טובים גי' אהי' ע"ה . וכן נקנה
גי' קס"א אהי"ה דיונין . וכן וזכר חסדי אבות וזכר גי' רל"ב שהוא גי' אהיה דיונין קס"א והו"ה דיונין
ע"ב גי' רג"ל . והנה הגדול הגבור והגורא הם הג"ל חס"ל ושם הו"ה הוא שם ב"ק כידוע וזה שאמר
ג' הויות :

מ"ש בשם רבינו (בליקוט סקל"ה א' בהג"ה) דכריעה בצרוך מתחא לעילא בצרוך . וזקיפה בעד"א מעילא
לתתא אין הכוונה על הכריעה כי היא מתחא לעילא כי אדרבא הכריעה מעילא לתתא . אבל הכוונה
על אתערותא . כי בכריעה הוא התעוררות מלכטה . שע"ו שרואה התהנתנים והבלכות סקויטת באוכלסהא
בבריאיה או מתעורר לכרוע אליה ויורד אליה להורוג עסה . והזקיפה בא התעוררות מלכטה שהיא יוקף
אוהה . נמצא התעוררות הכריעה מתחא לעילא . ושל הזקיפה מעילא לתתא כג"ל . אכנס עצם הענין הוא
להיפך כריעה מעילא לתתא וזקיפה מתחא לעילא וכן כ' בליקוט כות"ח התחיל כריעה בצרוך:
ומ"ש בצרוך מתחא לעילא ובעד"א מעילא לתתא היינו בצוד אור ישר ואור חור . כי בצרוך יסוד שם
אור חור כידוע שכיבום שם האורות וכמתיקין את הגבורות בחורה כס"ס הארו"ל . אכנס בעד"א
הוא באור ישר כידוע . ומ"ש בענין השכות של הו"ה אדני' והו"ה אהי"ה . עיין בספר' הארו"ל שם
בברכת

תפלת לקוטי הגר"א שחרית קיא

ונפא . י' רישא כידוע . ו' גופא . וכן חרין זקופות לסלקא ה' עילאח כרישא לגבי י' חמבה .
 וה' תחאה לגבי ו' גופא : (חז"ח פ"ה פ"ג) :

פריעה בברוך כי כמיט דילה בברוך בכריעה נתיח לה נביעו . וכמ"ס צחיקונים דמכיו
 ביסוד שבו טרע בברוך חקיפו דילה בעד"ח שבו זוקף בשם . והכריעה מתחיל
 מכח שהוא שם אהי"ה והזקיפה בהי"ה . והכריעה מעילא לתחא והזקיפה מתחא לעילא .
 והכל מרומז בשם ארנ"י שמתחיל בא' ומסיים ביו"ד . נמלא מעילא לתחא אהי"ה . ומתחא
 לעילא י"א . נמלא אהי"ה שהיא מעילא לתחא מרמוז על הכריעה שהוא ג"כ מעילא לתחא .
 והוא בשם אהי"ה במילוי יודין שמתחיל בא' ומסיים ביו"ד . ומתחא לעילא בארנ"י י"א מרמוז
 על הזקיפה מתחא לעילא והוא בהי"ה במילוי אלפין מתחיל ביו"ד ומסיים בא' . אמנם זקיפה
 וכריעה תנייגא לריך לעילא העילת דכלא בידו וברשותו עליה וירידה דאס הוא לא נחית נביעו
 לא נחית בכריעה . ואס הוא לא נתיח לההיידה בן לית סליקו לשכינתא . (ולכן לריך כריעה
 וזקיפה תנייגא לעילא העילת שיתייחד בהם) : (חז"ח סס) :

ב"ש כי כריעה וזקיפה לעילא העילת הוא ארס קדמון שהוא עילת העילת דמתמיד
 כספירות . וההפלה היא עבודה שלב שדרך להפגלל לפנימיות הספירות . שעינת
 העילות אמר לכהר נעשה ארס . ואינו עלת על כל העלות והוא ארס קדמון אבל בעלת על
 כל העלות אין שיך לא כריעה ולא זקיפה כי אע"ג שהכל ממנו מ"מ אין כיוון בו בשום מעשה
 ומתעבה כמ"ס כריס פיקונים ובר"מ . ימאדס קדמון הוא ראשית הנמשכה ועד שם סליק :
 (שם פ"ו ב' בד"ה לגבי כדקא כו') :

ברוך ו' שמות וו' באהוריים . ועוד ב"פ קי"ד ב' שמחן שמס (שה"ש כ"ל) כו' . ועוד
 קס"ג ס"ה דדעת וטק' . ועוד דהי"א בשמחן מפורשים בכללות ה' הג"ל . ועוד
 גי' י"ב ליורפים שהוא ברוך בני' . ועוד שם ע"ב וי"ב ג' יחא . וכן במלאכים הסיבבים כו'
 כמ"ס

שער נפתלי

בברכת אבות וי"ל וי' דהי"ה ווקף לא' דארני . ובסוף ברכת אבות כ' וה' עילאה ווקפת לר' דארני וכסודים
 כ' וו' ווקף לנ' דארני . ובסוף וטרדה כ' וה' תחאה ווקף לנ' דארני עכ"ל :

כ"ש ברוך ו' שמות וו' באהוריים כ' בן רבינו הג' ר' אברהם ז"ל . חז"ל ו' שמות . פי' ו' תיות הוא קני'
 והשביעי באהוריים הוא ע"ב ו' י"ה יהי' יקו"ה ע"ב עם קני' הוא תושבן ברוך : וי"ש לסטה ציון
 חסד שהוא ז"ל והוא אהוריים . כי ציון הוא ספסר קני' ישה תיות עם חסד הוא תושבן ברוך . ועוד ב"פ
 קי"ד כ' שמחן . כ' יסחון ע"ב וס"ב הוא קי"ד ב"פ קי"ד הוא תושבן ברוך . שמש ירח . הן כ' שמות הג"ל
 תיג' ותושבן קי"ד תושבן ע"ה' והן נאמר שמש ירח עסד ולא עסדו עכ"ל . ולג' שמש שמש אין הנוונה
 על הג' הג"ל רק הוא ר"ח ספ"ס שמש שלים והוא כ' שמות הי"ה אלקים גי' יב"ק ועם כ' כוללים קי"ד :
 עוד כ' ורה"ג הג"ל . וז"ל קס"ג ס"ה דרעת וטק' . שם של דעת דיודין אלה גי' וי"ו הי' הוא קס"ג .
 דטק' הוא ארנ"י ס"ה עם קס"ג הוא רכ"ח תושבן ברוך : ועוד דארני בשמחן כסודים פי' קס"ג של
 הדעת שהוא סוד אר"י כ' שמחן מפורש בכלילות ה' הג"ל כספסר ארני . והוא ה' בכלילות . שהוא הי'
 היא והן של אר"י . ס"ג של איסא עם כ' אלקין הטפסין כב' ההן הוא ס"ה ועם קס"ג הוא תושבן ברוך
 עכ"ל . והנה הג' הוא דתוק סוד . ולעס"ד כוננתו כ' שמחן מפורש דארני הן ע"ב קס"א . גי' רל"ג והוא
 כסנין ברוך בכלילות ה' . כי ברוך הוא יסוד והוא נכלל עם ה' אהוריים . ועוד כ' שם הי"ה הג"ל וז"ל
 ועוד גי' י"ב צירופים . ו' ע"ב עם ו' ס"ג הוא תושבן תת"י . שהוא ברוך בני' פי' כולואו של ברוך הוא
 תת"י עם ד' אטון ברוך הוא תת"י עכ"ל . וגם זה דתוק . ואס"ר כוננתו על י"ב פעמים אהי' ארני שהם
 י"ב פעמים ס"ו גי' אלה ל"ב ובי' כוללים גי' אלה ל"ד כסנין ברוך כמילוי וגם זה דתוק' : עוד כ' שם .
 ועוד שם ע"ב וי"ב . רי"ו אטון בשם ע"ב עם י"ב אטון של הי"ה הוא תושבן ברוך עכ"ל ומ"ס י"ב
 אטון של הי"ה כוננתו כי שם של י"ב כקרו כנ' דתיות כמ"ס רבינו ברוך ספד"ן : עוד כ' שם . גי' נתיח .
 הוא תושבן ברוך כי נתיח הוא חסד של ג' עולמות השמייעין כותבן ג"פ חסד באין לציון . ושם ברוך
 ג"פ חסד כי שם זה ה' את הברכה : וכן במלאכים הסוככים . ע' ב"פ ויקרא שהסוכוב של הכסא הוא ג"פ

(*) ויותר נראה כי י"ב צירופים כיוע י"ב אמות דנ' היות במילוי מ"ס מ"ס . בלדוף וי"ב אמות דמילוי ארנ"י .
 ונ"ס מ"ס גי' ק"ה . ויתלו ארני הנפ"ח ק"ה והנפ"ח גי' תת"י כמכנה מילוי ברוך .
 כ"פ (ב)

תפלת לקומו הנריא שחרית

כפ"ג כה"פ ויקרא ועוד ה' פעמים וז' צב' אופנים ועוד ר"ב כ"ו כיהוע ליון חסד שהוא ז"ל והיא אחוריים וכן הסביעית למעלה בני' והן המרכבה ג' כליון בני' ט' וז"ש ברוך ה' מליון כי שם לוח בני' חסד כליון ובנוק' להיות כח שבע הוא ז' שמן ומ"ה דבה דאלפן אלס קיהוע בסוד י"א דו"ב וז"ס ברכה כי שם נטק' לוח ה' לח הכרבה והסם מוסס ברוך: (לקומו הנריא שחחר אל"ב אות ג' ס' א') :

וה' שהנקודות סתומו בהו מעין חסוס חכמוס הן כהר זבינה למעלה נקודה סתומו זאוריאל ולמעלה נקודה בהיכלאל וס' הוא יותר סתוס עגול בהיקף אחת כלא לרדיון וכד' התפתחת נעשה צ' כ' ונקודה נטכן ומסס יולאין כל הכרכות והבו כך יבדק כו' וכו' הוא געול שלהן התפתח קו המדה וזסו געול שאמר בקרא הנ"ל (גן געול) והתפתח כל התפתח הדעה למעלה נפסח כיסוד דידה למעלה ג"כ לקבל הדכורא והוא שס קו המדה הדיוע ברכה אבות הנעול עם צ"כ (כליל) והתפתחה הוא בשבת ויו"ט דאחגלי המעיין אות ברית: (סס אות ג' ס' א') :

האדם

שער נפתלי

ע"ב עם י"ב ד' פעמים ז'ן . הוא הושכן ברוך : כב' אופנים . אופן א' הוא ג' הוי"ה כזה וי"ד היו ו"ו היה הוא הושכן ז'ן אופן ב' הוא י"ז של ע"ב הוא דכורא בעיון כי שם צוה ה' את הכרבה והן וי"ד היו וי"ז היה הוא הושכן ז'ן ועוד ר"ב כו' ביאורו כפ"ס ה' רוכ"ב על ע"ב ק"ל הם אחוריים של פשוט הוי"ה הוא ע"ב ושל ג' הוי"ה דמ"ח הוא ק"ל והו' ע"ב ק"ל הושכן ר"ב עם כ"ו פשוטו הוא ווכ"ב הושכן ברוך : כידוע בכתבי הארז"ל : ציון ו' היות הושכן ציון חסד שרי בפוסט כו' ציון עם חסד הוא הושכן ברוך : שהוא ז"ל מ' היות דכורא סתוד ער וסוד עם נוק' ותוא ו"ח . והיא אחוריים שהוא נוק' שהיא סקבלת ופניה למעלה עכ"ל . ול"ג שהוא ביאור על ציון חסד ו' היות פשוטו וחסד ג' הוי"ה באחוריים והטעם מפני שהם ז"ל . והיא הנק' היא באחוריים שעובדת אצורו הוא כיהוע : עוד ב' שם וכן השביעית למעלה בני' כי אחוריים של הוי"ה פשוט נק' נק' . והיא שביעית . והוי"ה בני' ע"ב הוא למעלה כו"ד דכורא ג"כ ו' היות מלמטה למעלה עם ע"ב של חסד הוא ברוך : והן המרכבה ג' כליון בני' . הוא נה"ו עם הנ"ח הם ו' היות . וז"ס ברוך ה' פציון . ביאורו חס"ד עם ציון כי שם צוה ה' את הכרבה : ובעק' דהיא בת שבע ו' שמן ומ"ה דבה דאלפן . ו' היות דיעקב ועם מ"ה של נוק' הוא הושכן ברכה : כבוד וירין אלפן דר"ג . כי ברכורא הוא ציון עם ע"ב של וידיון . ובעק' ו' היות בת שבע עם מ"ה דאלפן נוק' : והסם סתם ברוך . ברוך הוא ו' היות כנ"ל ובעק' ו' היות והו' כי שם צוה ה' את הכרבה . וזה כוונת ברוך שיתבדק שמו מכל העולמות כעולם ועד עולם עכ"ל :

פ"ש בליקוט הסתחיל ס' וס' כי הראי הנ"ל וז"ל ס' וס' שהנקודות סתומו בהו והנקודות נקרא סעין העום . והוא חכמה . וס' וס' הן בתר זבינה ס' הוא בתר מליון בתרודו שהוא סתום מכל צד . ס' הוא ביקה בן ארבעים לבינה ונקרא נקודה בהיכלאל : וכד' את פתחת הוא כשבת וז"ס שאו כשבת ורעין כס"ס ששת ימי המעשה יהי' סעור וזוים השבת יסחה . כי כ"ס' החול הוא רק נקודה וכשבת נעשה ק' ולכן צורת הפתח ק' כי נפתחת והתפתחת הרעין ויוצא מהנעטום כשבת : ונעשה סס' ב' וסס' ב' עכ"ל . מ"ס והוא ז' הוא געול שלהן כ' הראי הנ"ל . שבו סגורין כל ימות החול את חב' וב' ונעשה ס' וס' והענין כי החלוק של תורה הוא כפרודור לנפתרות שנה . והנפתרות הם הדר התורה . כי הוא היכול לנגלות של תורה . וכ' הוא היכול לנפתרות עכ"ל . מ"י כי כי הוא כתר והוא היכול לרד"א כידוע בסוד מ"י היכול לחיובין הנ"ל כפ' הראשית ופקדיו . וכ' הוא בנה שהוא היכול להכבה שהוא ראשית לנגלות כס"ס רבינו ברוש פדר"ן : עוד ב' שם כד' אתפתחת כו' ביאורו כי מ' וס' כתיבם ו' הוא הנעול וכד' אתפתחת הרקת הוא חס' נפתח היסוד דידה הוא חס' : לקבל הדכורא . כי מ"ב עולה החלה ואח"כ ס"ד ולהו נאכה והיה עיניך תראה את סודך כי נפתח סוף סתומוה של התלמידים כאשר נפתח הסודים לנגות קצת : והוא שם ק' הפדה . ביאורו דעת הסביוע בין חסד לרין . כי ישראל אינו יכולין לקבל לא רוב טובה כו' ודעת סבדיקת בין נעטום להתפשטות בב"ה . ונקרא ק' הפדה . ק' הוא התפשטות הנעטום . ופדה הוא בב"ה אכר לעולם דו' : הידוע בברכת אבות . כי הושכן של ברכת אבות הוא ס"ב אבותיו . וכן אבותיו . כתיב סתים . אל הקדוש ושם הדעת ידוע כ"ב אבותיו וצאים סב"ס והוא ק' הפדה שנגעל עם ס"ב בברכה בב"ה . ואתפתחת הוא בשבת ויז"ל ט' וס' נעשין ב"ס שם הדעת עכ"ל . ול"ג מ"ס הידוע בברכת אבות הוא שם כוונ' ששביאי הארז"ל וסודו בברכת אבות ע"ש . וס"ש הנק' על עם ברית כתיבם ככו' שרדסם שם הוא טענת סודר וז"ל ע"ש

תפלת שחרית

קיב

בְּחֹדֶר מְשׁוֹב הָרוּחַ וּמְרִיד הַנֶּשֶׁם בְּקִיץ מַרְבִּיד הַפֶּלַל לֹא סָבִיב הַרוּחַ וּמְרִיד הַמֶּלֶךְ

מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְתִיב מְתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ

נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמְתִיר אֲסוּרִים וּמְקִים אַמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי

עפר

לקושי הנריא

האדם בעוה"ז הוא לבוק בשמים ע"י נשמתו, שאף שהוא בלתי מניע עד לשמים. ומחובבת בשמים כמו ברית בנות, ונוף של האדם הוא דרגא דעשרת הצביות. טק' שהוא נוף דקוב"ה והגשמה והנוף-בהוך הארץ. שהארץ כוללת גם האויר כידוע. והוא בתוכה כמו ברית בנות, ובשהארץ ח"א: אלו נהנין וז"ל והוא כשהדעת בתוכו זוכן והוא כשהדעת בלתי רגע בלא תורה והעת הוא אבר. מה. ונק. מה. כמ"ס מה דגו היס כיון כו'. וכמו שכל האצרים הם הנייד בתוקפם לצד הצביות שהיו ח"א כי אסע"י התעוררות הדעה לזיווג. וב"ה בלתי. הרבשים נתייבס. וז"ל. ובנינו בן איש ח"א. ולכן הניו נשאר הנוף ח"א עטלה חופפה על העטרה והוא כהמות עור של הנוף. ולרץ לפשטו. עד לעת"ל בזמן ההוא שהוא זמן הגלות העטרה סבני כו'. כי אמילס. דוד מלך ישראל ח"א וקיס. ואלו יתקיימו כל הניפות לעד. והוא כוד האדם בקושר שמים וארץ. ואמר האוינו השמים והצביות והשמש וכו' לקשר יחד. וע"י הדעה ח"א שם **מלך וממלך** ח"א יערוק"ל ח"א ח"א. והוא ולדיק יסוד עולם. על עמוד א"ל העולם עומד ולדיק שמו. וכשהלדיק בדור אז לדיק דלמעלה ומהנבר ג"כ. והכל כפי התצרות אוהו לדיק דלמעלה. והם ללו הימוד הוא ע"י מט"ע לדיק של עולם. והוא נשאר ח"א בנות ונפש. והוא קוב"ה לצב"ה השמים והארץ מיוחד בין עו"ה ובין בין שמים וארץ. אבל ע"י הלדיק הימוד הוא יודר. שהוא בלתי ממש בנות ונפש ועל ידו מהנבר מט"ע ג"כ: (תפ"ה בהג"ה ג"כ ב' דר"ה ועוד שמעו):

מוריד המלך פי' שמוריד יו"ד ה"ה ואלו שני' על לבני שכינת ה"ה. וביחוד ג"ל אדם מ"ה: ור"ה מוריד העל מ"ה: (ביאורו לזהר ח"ג רכ"ח. ח"א: בנה"ב):

אמרן רז"ל מוציין בצורות גשמים בתחית המהים. ואמריו מהוך ששקולה כהחית המהים לפיך קבועה בתחית המהים. והענין כי הגשמים אינן ע"פ הטבע כלל כי כל הדברים בעולם אומרים הפילוסופים שהוא ע"פ הטבע אף זריחה השמש וסקיעתה. אבל על הגשמים מודים שאינן ע"פ טבע כלל. כאשר אלו רואים. שפעמים לא ירד כלל ופעמים ירד בכל יום ויום. ולכן נקרא בצורות גשמים שבוה עיכר בצורות ה' יותר מכל הדברים. ח"א מהוך שהוא שקולה כו'. כי גם בהחית המהים מודים כולם שהוא אינו ע"פ הטבע. שע"פ טבע לא יתכן שיהא האדם הנרקב מומן רב לחזור ולחיות. ולכן קבועה בתחית המהים: (עכ"ל בצורת אליהו צרכה אופן בני סוף פ' א'): קור וחיס ששנה (ימות ההמה וימות הגשמים) חוס נכרח מאש. פי' משמש שהוא האש. קור נכרח ממים ימות הגשמים. וכל אחד הולך לשרכו. זה חס ויכס וזה קר ולח. והן ג' אמש ט'. כי חוס משמים וקור מהארץ. וכן הגשם מן הארץ ואר יעלה כו'. שלכן אומרים **מוריד המלך** בימות החמה. כי על מן השמים כמ"ס ממנד שמים מעל. ובימות הגשמים **מוריד הנשם** שהוא מארץ מתהום רובלת החמה. ורויה הוא בין ימות החמה לימות הגשמים לא קור ולא חוס והוא

מכריע

שער נפתלי

עם ב"כ. והכוונה כי עם טוב"ה הם מ' וס'. שנתמחרו ונעשו ב' כ'. וזוהו הם דניל' ב' עם ו' נעול סלו. וכן כ' עם ו' נעול סלו. וא"ש ק' הדבה כי תוא' הוא ק' הדבה:

תפלת שחרית

עָפַר. מִי בְמוֹד בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֵת לָךְ מֶלֶךְ מִמִּית
וּמַתִּיה וּמִצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

בְּעִשְׂיָה מִי כְמוֹךְ אֵב תְּרַחֲמִים וּזְכַר יִצְחָרְיוֹ לְחַיִּים בְּרַחֲמִים.

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים בְּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ מְתִיה
הַמֵּתִים:

קְדוּשָׁה לַשֵּׁן בְּחֹרֵת וּמְחַלֵּת נִקְדָּשׁ לֹא יֵאמַר כִּי חַיִּין.

נִקְדָּשׁ אֶת שְׁמֹךְ בְּעוֹלָם בְּשֵׁם שְׁמִקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בְּשְׁמֵי מְרוֹם
בְּפִתּוֹב עַל יַד נְבִיאֶךָ וּקְרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר יְיָ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ
יְהוָה צְבָאוֹת מְלֹא כֹחַ הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: מִ' לְעַפְתָּם בְּרוּךְ יְאֻמְרוּ. יְיָ בְּרוּךְ

כבוד

לקומי הנריא

מִכְרִיעַ צִנְתִּיִּים וְכוּלֵל שְׂעִירֵי כִידוּעַ. לִכֵּן אוֹמְרִים מְשִׁיב הַרוּחַ צִימוֹת הַחַמָּה וְצִימוֹת הַגַּשְׁמִים
כִּי רוּחַ מְרוּחַ: (בִּיאֻרוֹ לִפְנֵי מַסֵּי מ"ה):

וקרא זֶה אֵל זֶה הוּא ק"ש דְּשַׁחְרִית וְעֵרַבִּית. זֶה הוּא פְּרַשָׁה וְהוּא אִם שְׁמוֹעַ אֵל זֶה הוּא
פְּרַשָׁה וְיֹאמַר. וְאִמַּר הוּא פְּרַשָׁה וְשִׁמְחָה שֶׁהוּא מְשַׁלֵּם לְרַמ"ח. וְקִרְא כו' בְּכַנְפֵיכֶם
בְּעַפְיַתְּכֶם: קְדוֹשׁ כו' ג' פְּעָמִים לְהַגְדִּיל הַעֲנִין שְׁאִין לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ. כְּמוֹ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
וְכוּלָּא. כְּפִילוֹת צ' פְּעָמִים הוּא בְּכָל הַנְּמַלְאִים כְּשֶׁאֵחָד יוֹתֵר מִחֲבֵירוֹ. מַלְכֵי אֶרֶץ הַמּוֹשְׁלִים
בְּכַפֵּי נִקְרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי וְכַל כּוּלָּא צוּבָה. ה' לְצַחוֹת שֶׁהוּא הוּוֹ וּמִתְפַּשֵּׁט בְּכָל לְצַחוֹת. וְכוּלָּם
קְדוֹשׁ וּמוֹפְרָשׁ בְּקֻדְשׁוֹ מֵהֶם. מֵלֹא כו'. כְּמוֹ וְהֵאָרֶץ הַאִירָה מִכְּבוֹדוֹ. שְׁאִין בְּאֶרֶץ הַתְּחַפְּשׁוֹת
כְּמוֹ לְמַעַלָּה. שְׁלֵקן אִינן חִיִּין לְעוֹלָם. וְהֵן בְּנִחְיָה וְיֵלֵךְ הַרְעַ שׁוֹלֵט בְּהֵן. רַק מַלְכוּתוֹ
בְּכָל מַשְׁלָה וְהָדוֹן עֲלֵיהֶם. לִכֵּן שֶׁסִּי אֲדַעֵי בְּאֶרֶץ. וְהוּוִיָּה בְּמַמִּים מִמַּעַל. וְהוּוֹ כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ.
וְכִמּוֹ שֶׁכְּמַלְכוּתוֹ שְׁאוֹמְרִים אַחֵר יוֹדוּ בְּחַשְׁתִּי. קְדוֹשׁ כו' חֲמוּשָׁה דְרַגְיָן. ד' יְסוּדוֹת וְהַשְׁמִים.
וְהֵן מַחְלִקִים לְג' שְׁמִים וְאֶרֶץ וְהָאִיר. וְכֵן לְמַעַלָּה. וּמַ' מֵלֹא כֹחַ הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. יוֹדוּ שֶׁכֹּ
אֲרָצוֹת הֵן כְּמַ' וְאֵת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הַנִּיּוּגָל לְאוֹ בְּחֻשְׁבַּנְהוּ כְּמַ' בְּסַפְרָא דְלִטְוֹתָא. כֹּל
הָאָרֶץ הוּא נְקוּדַת עֵינַן. וְכִמּוֹ מֵלֹא אֵת הַמַּשְׁכָּן. וּמַסֵּס הוּוִיָּה לְעוֹרָא רַב
וּמִלְאֵת כֹּל אֲרַעָא: (עַכְ"ל צִיטָעִי סו' ו' פ' ג')

וקרא זֶה לְקַבֵּל י"ב אֲנָפִין דְּהַלַּת חַיִּין. אֵל זֶה י"ב גַּדְפִין דְּהַלַּת חַיִּין. כִּי זֶה גִ' י"ב
י"ב אֲנָפִין דְּהַלַּת חַיִּין (שֶׁהֵם אֲרָבִי שוֹר גִּבּוֹר) נִגְדָּ ג' הַיּוֹת. הַמְּטַקְדִּים בְּנִקְדוּת
מֶלֶךְ יְמֻלֵךְ. וּמֶלֶךְ יְמֻלֵךְ הֵן ג' מְרוֹמוֹן בְּנִי הַיּוֹת שֶׁהֵן הִיָּה וְהִיָּה וְהִיָּה. הַלְקָף
הג'

שער נפתלי

מִ'שֵׁ בְּפִי יְשׁוּעָה וְהוּא פְּרַשָׁת וְהִי כו'. פ"י כִידוּעַ כִּי שִׁטֵּי שְׁמוֹת יֵשׁ א' בַּ' וְהִל עִיב תִּיבַת עַד
וְשִׁמְחָה. ב' בַּ' וְיֹאמַר. וְהֵם הַשְׁמֹת עִיב טוֹיֵעַ וְיֹאבִי וְיֵשׁ. ע' דְּבִרְוֵי הָאֲרִיזִיל וּמִ'סִּי לְעֵל. וְיִהְיֶה
פ"ט רְבוּנֵי הַגְּרָא בְּבִ'ס כִּי שֵׁב עִיב מִתְחַלֵּק לְשִׁבְעָה פְּעָמִים י"ב. וְלִכֵּן טַרְפוֹ בְּתִיבַת ו'ה גִ' י"ב. רֵב עַמְמִים
ו' הוּא עִיב. וְעַי לְקַבֵּן בְּלִקְוֹת כְּסֵף' מְנַלְהָ וּמִ'סִּי שֶׁם בְּכַד: וּבִ'סִּי וְאִכְרָהוּא פְּרַשָׁה וְשִׁמְחָה שֶׁהוּא מְשַׁלֵּם
לְרַמ"ח. כִּי וְאִמַּר עִיב גִ' רַמ"ח: מִ'סִּי בְּלֹא כו' בְּאִינן בְּאֶרֶץ הַתְּחַפְּשׁוֹת כְּכוֹ לְמַעַלָּה. מִ' כְּבוֹד הַשְׁמֹת
וְהָקוּ. וְיִדְוַע מִ'סִּי הָאֲרִיזִיל כִּי הָקוּ לֹא נִתְחַשֵּׁט עַד לְבַתָּה רַק כֹּלָה בְּאִשְׁצֵה הַחֵלֶל. וְהוּא כִּי הַיִּתֵּן בְּקַדָּ
הַבְּחִירָה. וְכִבֵּר בִּיאֻרְתֵי כוֹה כְּבִיאֻרוֹ. עַל שִׁמְחָת הַסְּדוּיָה:

כבוד יתה ממקומו: וברברי קדשה פתוח לאמר: יהי ימלך יתה לעולם אלהיך ציון לרד ודר הלליוה:

לרד

לקומי הנרא

הג' מיכות ונאו ג' היות וכן י"ב גרפן דחלת חיון. זעל כללו פני ארס הוא שמה מפרש ג' ארס. שהוא ארס על הכפא. שהו"ה שלו הוא פנים הרביעי. והוא פני ארס. שר' חיות הן. ונא' ד' פנים טלס של ארס וכשני טלס של נשר: (בהק' ח"ו ט' פ"ב):

ג' גווינן דלכסן דנליב לון יוסף יום הששי (יטד) בזרעא. וזהו מלא כל הארץ כבוד. שכן ג' גווינן דקשת כמ"כ כמראה הקשת וגו' כן מראה הטגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'. ואינן גווינן דלחמיו כההוא דמות חיוור וסומק וירוק. וכאן בנוק' רוא דג' ימים מחמוטס דנליב לון יוסף בזרעא ג"פ קדוש ג' אלפין דשמה מפרש י"ד ה"א וה"ו ה"א: (חמ"ז פ"ו א')

זרד בחושבן ו' ו' דאינן שית פירקין דהרין דרועין ושית פירקין דהרין שוקין. דח"ת הוא ו' כילל ב' דרועין שית פירקין וכן לריק ו' כולל ב' שוקין. שוקיו עמודי שש עמודים של שש וחרין עשר פירקין הן בדכורא וכן בטק'. ובאלין הרין עשר פירקין דטק' וחרין עשר פירקין דדכורא מלאכיא אמרי וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש וגו'. זה עס קב"ה אח"ד. כי י"ב פירקין דדכורא עס גוף הטלס ג' אח"ד והוא אלף שבין ב' ווין וה"ו. וכן בשכינה זה עס שכינה אח"ד. י"ב פירקין דטק' עס טף ג' אחד. ושניהם חושבן הוי"ה: (שס פ"ו א')

י"ב אלפין דחיות נגד שס י"ב דהוי"ה. וי"ב גרפין נגד שס ארטי מלא שהוא ג"כ ג"פ ד'. וחזון כהון כתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש ה' לכחות מלא הארץ כבודו. זה אל זה ודאי. ור"ל האנפין וגרפין והוא ההכללותן זה בזה שכללן וגשלבין זה בזה בקדושה ותפלה. ואמר ג"פ קדוש כנגד ג' הכל (ג' חיון ג' נווין): (קמ"ג ב' בת"ו ו' מ"א תיקועס):

אנן מקדשין ל' בקדוש קדוש ומכרכין ל' ברוך כבוד ה' ממקומו. וכן ג"כ דו"כ אח"ד ד' דהפארת איהו אח"ת כליל השע ספירן מלכות ד' כלולא מארבע אחוון דאינן הוי"ה. וכן בחליכר תיקונין ד' בלחודו אסתמכן. ד' אלפין דיברכך. וכן כאן בקדוש וברוך (ולכן בקדוש ט' מיכות נגד ט' דכורא וברוך כבוד ה' ממקומו ד' תיבין נגד ד' דנוק'): (פ"ו א' בר"ה ואמר ק')

ברוך כבוד ה' ממקומו ר"ה ב"ך י"ס. ב"ך הוא כ"ב אומות דאורייתא שכן בבינה וי"ס הוא ג"כ בנקודין ואחיון דבינה י"ס נש"ב אלא דנקודין דשס הוא כ"ח מעשיו (דהיינו כ"ח מלאכים היוצאים מר"ת משמות הנקודין) ונזכרו בהיקועס קב"ח ב': (ביאורו לחיקו' ע' קל"א א')

א' כהר עליון ושס טלחו שאלין אי"ה טו' עד דלחרין ברוך כבוד ה' ממקומו: (תו"ח ע"ו א' בד"ה הה"ר ברוך):

סוד יב"ק הם בני' עולמות בי"ע. קדושה שרפים אומרים. וברוך אופנים אומרים. ושמע ישראל בעשיה. וכמ"ס פירק גיד הנשה ובפירק ר"א. וז"ל שקבעוהו ימלך בקדושה. שהוא כבוד אחר כמ"ס והיה ה' למלך כו' ביום ההוא כו'. וז"ל שקורין להקב"ה קב"ה. שהו"א הוא סוד יתד ה"ו וה' המייחדן כידוע וכן הוא סוד חמן: (ליקוט הנג"א שאחר הגדות ברית אוח י' ס' ג')

תפלת שחרית

החן לדור ודור נגיד גדלך ולגדלך נצחיים קדושתך נקדיש ושבתך אלהינו כפינו
יא ימוש לעולם ועד פי יאל מלך גדול וקדוש אתה. ברוך אתה יהוה האל
(כפס"ח ד'פ"ק) וקדוש:

אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל יום יהלוקך
פלה. ברוך אתה יהוה האל (כפס"ח ד'פ"ק) הקדוש:

אחה

לקושי הנריא

ר"ת דקדושה חפ"ה ב' גלוסין דמו"ב. ועוד בניה"ו לרוח כ"ה ונ"ב. סוד קדוש
ג"ה להכלילא ב' אבן כמ"ס בר"מ פ' אמור ואבן ר"ל ט"ו לחון דג' שמן ונ"ר
ק"פ למ"ד לחון הרי מ"ה. לחון אע"ג דסוד קדושה כלו בנ' אבן מ"מ כל קדוש כלל
מכלהו והוא סוד משכן: (שם הוא ק' סי' ג')

לדור ודור נגיד גדלך ולגדלך נצחיים. קדושתך נקדיש. כי גדול הוא בסוד ברוך ברבו וסני
וקדוש הוא הקדושה. והוא לדור ודור נגיד גדלך שהוא ברוך כבוד ה' ממקומו ולגדל
נצחיים קדושתך נקדיש הוא הקדושה כו' וגדול וקדוש הוא ה"ה וסוד: (ביאורו לישע' סי'
י"ב פ' ח' וכן כשה"ס ח' פ"ה):

הברך כי ג' ראשונה ב' במו"ג כידוע. ושלישית כמ"ב. ולכן ג"פ קדוש בכל ג' ראשונה
נקראו קדש כידוע. וכן ברכה התרונה של הפלה י"ה טלל כל קו האמצעי שבגוף
נקרא על שם גופה כידוע. ולכן כש ג"פ שלום ע"ש יסוד. והרין בהר"ן ע"ה. וכן
ע"ס נכללן בששה. ו' של השם כנן נכללן ע"ס כלל הו"ה כידוע: (ביאורו לתקוים סוף
ת' יו"ד):

(בביאורו על מוס' מגילה פ"ב כ' ו"ל) ה"ר מנין שהומרים הנהו כו' מנין כו' מנין כו'.
כידוע שג' ברכות אלו הן נגד אבן כמ"ס ש בפרקי ר"א ושרשן כג"ר כידוע
ובני אלים הן אל עליון. וב' כבוד ידוע ה' הוא כמו. וגאחר ועוון כמ"ס עוון והפארת
במקדשו

שער נפתלי

כ"ש ר"ת דקדושה חפ"ה. כ' הגאון ר"א ז"ל. וז"ל והוא קיק י"צ ככה"כ תשבנו חפ"ה: והם ב' מלפני
דהי"ג. א"ל הוא קפ"ה (אלף למד) ואלהים הוא ש' ושינה חפ"ה: ועוד בניה"ו צירוף כ"א ונ"ב
הוא ב"ן עם אתי"ה. ונ"י של ב"ן. ה"י של ב' ו"ן של נ"ן הוא חס"ו ונ"י של י"ד היא ו"ו הוא י"ו (לבד
הפשוט) עם חס"ו הוא חפ"ג ועם ב' צירופים הוא חפ"ה עכ"ל ונ"י כוונתו על ר"ת ברוך כבוד ה' בטקומו
כמ"ס ע"ה נ"י ג"ב וכ"א: ומ"ס ואבן ר"ל ס"ו אתון דג' שבהן כתב הר"א הג"ל. פי' ג' שבהן הן התי"ה
אדני כחד חשיב בשילובן וב' שבות אל אלהים הם ר"ח. והשבות אלו טיק"ו שהוא כ"א עם ה' אחרונה
דמשלים. לכ"ב אתון ועם ר"ח הוא ר"ל עכ"ל. ונ"י כה"ס ג' שבות אלוה בחד אלהים כבודו אלהים
כת"ה ובהם ס"ו אותיות והם ג"י ה"ל: ונ"ר ק"ס. כ' הר"א הג"ל כי הם ביה"ו ע"ב ס"ג ס"ה הם תשבין
ק"פ עם ר"ל הוא הושבן קדוש. כי ג' קדושות הן בג"ר ונ"י אבצרות ונ"י הנהונות כמ"ס בר"מ פ' אבד
והן ס"ו אתון דג' שבהן עם אדני בכלוב (ולפי כה ספירתי אני הם ס"ו אתון דאלה אלהים אלהים)
ובע"ב ס"ג ס"ה הם לס"ד אותיות הרי כ"ה אתון והוא אד"ה בהבחין: והוא סוד כשבן: ג"ב ר"ל
עם ק"ס: עכ"ל:

שג' ברכות אלו נגד אבן. הן הג"ח ככוכב לעיל בככה כמקומו בליקבוים: ובני אלים הן אל עליון.
ולכן לסוד חו"ל ברכת אבות ככני גלוס כי אוכרים אל עליון והוא בינה אם הבנים ונ"י חת"ס:
וב' כבוד ידוע ה' הוא ככו. כי רז"ל לסוד שאוכרים גבורות כהבו לה' כבוד ועוון וקדושות לסוד שבת
לה' כבוד שכו הרי ב' כבוד. כי כבוד ידוע שהוא הג"ל שנק כבוד ה' וידוע כי הכל' נאחזת בנשיות
שמאלא. וכן בת"ח שם התחלה כי ה' שהיא ת"ת הוא שכו: ונאמר ועוון כו' כי עוון נאכר על הגבורה

תפלת לקוטי הער"א שחרית

קיד

במקדשו כדוע עשו כמים עים . ואמר השתחו נגד עלמא תחאה לראשהתק בקלמא עלילא כנגד יעקב ישראל . ו"ש והקדיש לח קדוש יעקב כו' . ובאחר י"ב ברכות נגד י"ב שבעות . י"ב נהורין עליון י"ב מתנות שזכה בהאשה וכן בחורה ובתפלה . וכן (א) חכמה (ב) הורה (ג) כפרה (ד) עזרה (ה) חיים (ו) ברכה (ז) שלום (ח) שמחה (ט) עושר (י) טובה (יא) כבוד (יב) כמ"ש (ה) חכמת גשים בנחה ביה . האם חין עורמי בי (ב) וחסי' כו' (ג) וכפר בעדו ובקט ביהו כו' . (ד) חעשה לו עור כו' . (ה) ראה חיים עם האשה כו' (ו) להניח ברכה כו' . (ז) וידעה כי שלום אהלך (ח) ישמחה אמה וביחך (ט) כמח [בה] לב בעלה כו' . (י) מלא חשה מלא עוב (יא) אשת חן התמוך כבוד (יב) מלא חשה כו' . ויפק רלון מה' . וכנגדן י"ב דברים בברכה אחרונה של גשואין . וכן נ' ו' י"ב . קידושין וברכות ומחטה . והנה ד"ג בס' ו' י"ב . כוכבים ומזלות שזע ושנה . וכן ימי שבת ויום ושנה . ובארס י"ג שנה ופשרים שנה . בן לג' וקב"ה . ו"ש הללו את ה' מן השמים הללו את ה' מן הארץ . וכן מטרה ז' נרות ושלחן י"ב חלות בדרוס ולפין . וכן ז' ימי המילואים י"ב ימי הנשואים . ו"ש הפוחח לא יפוחח משבע והמוסיף לא יוסף על י"ג . וכן כפרי החג . וכן שבעה רועים וי"ב שבטים ולעילא ז"ת שהוא בדרורא וי"ב רעוק' י"ב עולמות כו' ולעילא לעילא ז' היקנים בגולגלחא (שהן דרכורא כמ"ש בספר"ל ד' י"ד ע"ב בדפוס היסן) וי"ג דמ"ס שהן י"ב (שהן רעוק' כמ"ש סס) והכל כבוד הדעה ביה (כ"א . ב"ב) ודעיהו . [ובס' ע"ב וע"ב . ופי' כבוד וא"ו של השם . וא"ו כבוד ה' של השם הוא כבוד הקד . ועוד

שער נפתלי

כי עיו שהוא הגבורה והתארת במקדשו . וכן כמים עים הוא הגבורה כדוע : ואמר השתחו נגד עלמא תחאה כו' . כי השתחוויה מדבו על השפלת עולם העליון הששתתק באדם והוא משפיל עצמו לתחתיו לעלמא תחאה כי האדם הוא כבודו כן הקצה אל הקצה כן השבים ער לארין והוא כנגד ישראל ויעקב כדוע פרעוף ז"א שהוא ישראל ועלמא עילאה ששתתק ב' קד חנ"ת וססס ולכטה נוק' עלמא תחאה מתהברת ב' והוא כבוד לאה ורחל . ובהנ"ת ולכטה יש פירעוף יעקב הכדוונג עם רחל לבדו ותאדם כולל שני הפרעופים ובהשתחוויהו בחבר שני העולמות בינה ובלכות . והכל בת"ת שחציו העליון מתלבשת בו בינה וחציו התחתון נגד נוק' וססס בתהיל ולכן נגד קדושה ת"ת היאור חו"ל ה' והקדישו את קדוש יעקב ואת אלקי ישראל יציעו כולל שני הפרעופים יעקב וישראל : קידושין וברכות ובתנתי . פי' שהם ג' ו' וי"ב . כי האשה נקנית בשלשה דברים . והפע ברכות בחופה . וי"ב בתנות כאשר ביארם רבינו לעיל : ד"ג הם ו' י"ב . כדוע הדברים י"ק ורעה הרי ז' . והטק' יש עוסר על שנים עשר בקר' כוכבים וכולות . ו' וי"ב סענה כוכבי לכה שנים הנכ"ל . וי"ב סולות סס"ח סא"ב טע"ק נד"ד : שבע ושנה . ו' ימים וי"ב הדשים וכן י"ב סעות היום והלילה : ובארם י"ג שנה ופי' שנה . כא"ר ות' כי ז' הוא ו' וי"ג הוא י"ב ופי"ג קד כ' הוא ז' : בן לפי שהוא י"ב עם היום שעוסר על י"ב בקר הוא י"ג שנתא גמה וי"ב פרקין דרדוועין ושוקין כמ"ס הארז"ל . וקב"ה הוא ו' כנ"ל וי"ק ודעה : ו"ש הללו כו' . ע' מה שהבאתי לעיל בליקוטי הגר"א על פסוקים אלו בפרקי דרורה ובשער נפתלי שם : וכן סגורה ושלחן . הם בדרום ובפני . ויבין ובסאל רבי ונוק' : וביפין סגורה ז' נרות ובסאל שלחן י"ב הלוח : וכן ז' ימי המילואים כו' . כי מילואים לכהן איש חסד בדרורא עירך ז' . ונשיאים נגד נוק' ברכות י"ב : ו"ש גב . ציפת סגרות ל"ש ע"א הנותת כו' נגד ז' וי"ג דרו"ג : וכן כשרי ההג . בתהיל כיום הראשון י"ג ובתקעט והלך עד יום ז' ז' : ולעילא כולל : ולעילא לעילא . בא"א : י"ב עולמות צ"ל עלמות . והן י"ב עולמותין הילה כדוע : והכל כבוד הדעת כולל . הם ב' אהבתין ז' עטרין שהם ה"ח ה"ג . ס"ה י"ב הכלולים בדעה כדוע : ובס' מ"ב וע"ב . כאשר סבאר והולך : ופי' עילא ופי' הוא שם ס"ב שהוא ופי' . והוא כבוד וא"ו של השםבאשר יבאר כהנ"ל : וא"ו עילא ופי"ב . פי' כי ישנה עמיים י"ב הוא י"ב והוא כבוד ה' של השם : אפי' דם ע"ב הוא כבוד ופי"ב כבודה א"ב למאורה הוא לחיפך . וכן הוא דבורא וא"ו . ובסאל נוק' ה"א . י"ל כמ"ס רבינו בליקוטים על שם ס"ב שהבאתי לעיל כי ס"ב הוא כבוד הדעה . ופי' וכן שם ס"ב הוא בעולם הישירה שהוא נגד ז"א וא"ו של השם . ושם ע"ב דוא בטוק' י"ב כבודה כבוד רי"ו אהתן רע"ב ג' כבודה כי החיות כהסד ואותיות כבודה . ונתר מראה לי שבעיל ז' י"ב כבוד וא"ו

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ועד ו' פגולת וי"ב בקר נגד המרכבה וכן ה"ו של השם בנילופי ור"ל ה' פלאה שנגדן
ה' תומים ו' סדרים] וז"ו הוא ו' אלה שה' הוא טולס וכמו בי"ג כנ"ל. וכענין שפסק'
הוא לעולם כפולה לכן הס' ו' י"ב. וכן ו' הוא כפל ג' שהוא למעלה ולכן הא"ב ג' ו' י"ב.
אמ"ש שהוא למעלה ט'. וכן בקידושין דאשה ט'. וכן בחפלה וכן לירופים שבשם ג' ז"ה
וזן בברכות ק"ש דלפני בי"ה א' לאחר דיו"ר ו' דתפלה זיה"ו שהן דדבורא. ואח"כ י"ב
דטק' שהיא שאלה לרכי' כח"ש מה שאלךך וינחן לך ט' עד חצי המלטות. שהמ"ל כ"ד
לירופים אכל חצי' לאפיקומן לע"ל שלכן נק' מלה פרוסה. ד' טק' שבה"ה ו' שבר' (אולי
ל"ל דבר) שזי' נקראת מזה שמור לע"ל ח"ש מה שאלךך שהוא לע"ל שזוה נאמר הרחב
פיך ואמלאסו ח"ש וינחן לך. ומה בקשךך לעוה"ו שהוא בדרגה דטק' עד כו' וחס' ש"שע'י'
שהוא זה שהוא כ"ד לירופים שהיא כפולה שלכן ה"ח חב' חלקים דו"ג דבה. שבה חלוקים
לשנים ליל ולילה לאה ורחל שלג ומטר. וכן י"ב שעות היום והלילה. וכן במעלות וכן במים
לחפלה

שער נפתלי

של השם וא' בסוד ה' של השם כצ"ל. והכוונה כי ו' פעמים י"ב דע"ב הוא בסוד וא"ו של השם במילוי
כי ב' ויון ג' י"ב. וכשאר א' שבתוך וא"ו. וה"ש וא' בסוד ה' של השם. כי ידוע בסוד שם מ"ה כי
אלף בתוך הו"א"ו הוא א' דאחי' דאימא המתלבשת בו"א ער החזה שהוא אמצע הנוף אמצע הו"א"ו. וידוע
כי אימא ה' של השם ככלל אצילות: ופי"ש הוא בסוד הקין. ככר כ' רבינו בליקוטיו דרש בסוף אנחות
ברכות אות ק' פ"ה ה' המתחיל סוד הקין י"ב שהן בסוד וא"ו כו' וא"ו של וא"ו שם י"ג שהוא סוד אדם
עכ"ל וידוע כי סוד האדם שם הוא השם בעצמו ג' דם כזה וז"ה ה"א ו"ו ה"א אלא שבשם א' של אה"ה
בתוך הו"א"ו נעשה אדם במ"ש הארו"ל:

והן ה"ו של השם בנילופין, ר"ל ה"א ו"ו, ה"א הוא י"ב בני' ו"ו י"ב בני' שהנוק' היא לעולם כפולה ולכן הפי' י"ב
ר"ל' בדבורא י"ב וכוונת י"ב בקר כידוע: וכן ו' הוא כפל ג' שהוא למעלה, ג"ל כוונתו כי הו"א"ו י' עומד
במקום נה"י דו"א"ו כידוע, וידוע כי הנתי' שם מקום הכל' ולכן נחשב הו"א טק' נגד אי"א ובי"ש נגד
א"א, ולכן הוא ג"כ כפל ה"ד, ולכן שם ג' ובז"א ו' י"ק: וכן בקידושין דאשה, כנ"ל בני' דרביש
נקיט שבע ברכות וי"ב סתנות כנ"ל: וכן בחפלה, כאשר כבאר והולך ג' ברכות ק"ש ו' ברכות ראשונות
ואחרונות דתפלה וי"ב ברכות אמצעות: והן צירופים שבשם, פ"י כי השם באחרונים כזה י"ה ה"ה
יהו"ה וכאשר נחשוב הצירופים ככל א' מהחלקים הוא כזה כו"ד צירוף אה, וכי"ה בני' צירופים, וכי"ה
ששה צירופים, ובהו"ה י"ב צירופים כידוע, נמצא ער י"ה ג' צירופים, א' כו"ד זב' בי"ה והן כנגד
ברכת ק"ש שהם דלפני' כנגד ביצירופי י"ה, וא' לאחריה כנגד צדוק' בעצמו. ובחפלה ג' ברכות ראשונות
וג' ברכות אחרונות הן כנגד ו' צירופים דיה"ו וי"ב ברכות אמצעות שהן שאלת צרכים הן דטק', שהיא
בק שש צרכי העולם כידוע שנקראת תפלה ונגדן י"ב צירופים דהו"ה, והוא חצי הכלכות כי הכלכות
הוא שש ארטי וכה כ"ד צירופים והבקשות הצרכים אינן רק י"ב בקשות כנגד חצי הכלכות ח"ש ובה
בקשךך עד חצי הכלכות והעס: ופי"ש אבל חצי' לאפיקומן לעתיד לבא, היינו כי לפת"ל יחבבל חצי'
רע ויהיו בקשת הצרכים י"ב הנ"ל בענין והעני' יותר, ויהיו נאכלין על השבע בלא האות היחוד' כשם
אפיקומן שנאכל על השבע: שלכן ה"א ס"ב חלקים דו"ג שבה פ"י כוה הן כנ"ל כי הדי' טק' והוא ו' דבורא
והם דו"ג שבנוק' כמ"ש רבינו בליקוטיו שבספד' צ' בענין לאה ורחל כי שניהם דו"ג שבנוק'. כי לאה דבר
שבנוק' רחל נוק' שבנוק', והם סוד ליל ולילה כמ"ש רבינו בביאורו על מה נשתנה בסוד ליל ולילה שהם
דו"ג שבנוק', הם סוד שלג וכטר כי שלג הוא לאה שהוא בכינה בסוד ג' אלפין וג' אותיות היחוד' כשם
ודהיון וג' אלפין הנ"ל ג"י שלג וידוע כי אותה בכינה השכסם לאה, וכטר הוא ברהל ארץ, ובת"ב ואד
יעלה סן הארץ: וכן י"ב שעות היום והלילה, כי שעה הוא נוק', כ"ד שעות כ"ד צירופים, אלא שיה
לילה הם דו"ג דטק' לאה ורחל: וכן בכולרות, פ"י הרברים נ"ל כי הלבנה נקט הניטור שהוא נגד השמש
טמס או אינה נראית כלל ואח"כ כשנסתה מעט מעט כנגד השכסם או הוא הכולד והולך וגדול עד חצי
החודש בסוד י"ד ואח"כ החווה להתכסע י"ד אחרים והן כ"ה כהנות שכינה וזשם הב"ט הוא הניטור והוא
מ"ש רבינו כמ"י מ"ד מ' מ"ו וזשם מ"ג, והן כ"ה חלקים עליית הלבנה וכעוסה, ועת הניטור הוא ויה
זו"ג, וירדתה לעולם להאיר בסוד ותתן טרף לבהה שבהלקת כוון לעולמות כסיד רחל היודרת לבריאאה
ובסוד רחל ולאה ויוג' הלילה ואור הבקר כידוע. וע' בשר היאב"ד לפי פ"א מ"ב. (זה כתבתי בידך
אשר

אתה חונן. חכמה. השיבנו
הטרה:

אתה חונן לאדם דעת ומלמד
לאנוש בינה.

סלח

במודע'ק אומרים זה

אתה חוננתנו למדע תורתך. ותלמדנו לעשות חקי רצונך ותבדל
יהוה אלהינו בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים
בין יום השביעי לששת ימי המעשה אבינו מלפניו החל עקיבו הימים
הנאים לקראתנו לשלום השוכים מפל הטא ומנקים מפל עון
ומדובקים ביראתך:

ו) הגנו מאתך דעה בינה והשכל. ברוך אתה יהוה
חונן הדעת:

השיבנו אבינו לתורתך וקרבינו מלפניו לעבודתך
ותחזירנו בתשובה שלמה לפניה. ברוך אתה יהוה
הרוצה בתשובה:

סלח

לקוטי הגרי"א

דלחפלי. הכל דו"ג דדבורא הם א'. לכן אף שנס צהו"ה כ"ד ליורפים מ"ו הן שוות
ואינן רק י"ב. ולכן נשאלה כ"ז (אולי ל"ל כ"ד או כ"ו) (ול"כ דל"ל כ'. והוא ר"ח כתיב)
ויקח שהוא מלמעלה כבוד הדטרא. ו"ס ו' זרכות וי"ב האלולעים. וג' דק"ס. ובלילה לפי
שאה צנוק' דידה שבה נתגלה כל הנחי'. לכן הם ד' זרכות של ק"ס להשלים כל
הכ"ב ההיון. והנה זה דו"ג ד"ו שבה כנ"ל. והטרה שבה תוספת וס' (ר"ח ו'
ספירות) שזו"א. ד' שבה היא נגד ד' ת' שהן ג"ח דו"א ורביעית דידה אופן א' בארץ.
ובשניהן י"ב תיקונים שבעים שבעי י"ה. כששנה בין החומים כן רעיתי בין הכנות וכידוע
אלא שבעלמא עילאה ופ"ב ובעלמא ההאה דפ"ג. והענין כי סס ו' מקבל מן י"ה. וכאן
ה' מקבל מן י"ז. ולכן י"ב ליורפים הם דפ"ג. וכן כאן בתפלה חכמה כו' עור כו' ד'
עניינים

שער נפתלי

אשר). וכן במים דאהפלי. פי הם שני מיני ס"ג מים התהנתים מ"ג לרחל ומים העליונים מ"ן ללאה
בינה כבוד ב' ההין כידוע: אבל הו"ג דדבורא הם א'. פי כי דבורא יש ישראל ועקב. והם זכר שבדבורא
ישראל. וטוק' שבדבורא עקב. והם פרנץ א' כי ישראל עיקר ועקב אינו אלא האדה בלבד כמ"ס רבין
הם כשאר דצ' כמ"ג בליקוט: לכן אף שבהו"ה כ"ר צופים, פי שהיה ראוי להיות כ"ר צירופים כמו
ש"ס בכל ד' אותיות אך בהבנת שני ההין הם אותיות שוות לא ניכר ההבדל בהצופים ונשאר רק י"ב,
והוא רבן כי הנוק' לא ניכר בשם ההייט עקב נוק' שבדבורא כשל אל ה' ראשונה. שיש בדבורא ישראל
כנ"ל שאינו אלא האדה כמנו. כיום שהוא דבורא יש ג' זרכות ק"ס כי ה' אינו עולה בשם כנ"ל אבל
בלילה לפי שהוא צנוק' יש ד' זרכות דק"ס לפי שאו היא סדריגחה ובוה נשלם כל הכ"ב ד' זרכות דק"ס.
ו' זרכות דש"ע ראשונות ואחרונות. וי"ב זרכות אמצעות: והבורא שבה כו' דהייט לאה ורחל. כי לאה
מבחימת ער ה"ח ו"ס ראשונות ושם מתחלת רחל נגד ד"ח ו"ס ר"ו דח"א: ובשניהם י"ב תקונים כו'
כי שני ההין שהן לאה ורחל הם שנים זה לזה כמ"ס בהקדמת הוהר על ש' כשוכנת בין ההותים שהיא
ט"ל רחל כן רעיתי כו' לאה: ולכן י"ב צופים הם ד ס"ג. פי' כי בשם הו"ה יש י"ב צירופים והיה ראוי

תפלת שחרית

ליקוט מהגרא. מס' הדרק

סֶלַח לָנוּ אֲבוֹנֵנוּ כִּי חָטָאנוּ
 מִחַלְלֵינוּ מִלִּבְנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ כִּי
 מִזַּחַל וְסוֹלַח אֶתָּה . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה חַנוּן הַמְּרַפֵּה
 לְסִלּוֹת :

רְאֵה בְּעֵינֵינוּ וְרִיבָה רִיבְנוּ וּגְאֹלֵנוּ מִהַרְרָה לְמַעַן יִשְׁמַךְ כִּי
 גּוֹאֵל חֹק אֶתָּה . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל :

מס' מוסף הס' כאל ענונו .

עֲנֵנוּ יְהוָה עֲנֵנוּ . בְּיוֹם צוֹם תַּעֲנִיתֵנוּ כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אֲנַחְנוּ .
 אֲלֵתֶפֶן אֲלֵדִשְׁעֵנוּ . וְאֲלֵתִסְתֵּר פְּנֵיךָ מִפָּנֵינוּ . וְאֲלֵתִתְעַלֵּם מִתְּהַחַתְּנוּ
 הֵיחָ נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֵתֵנוּ . יְהִי נָא תְּסִידָךָ לְנַחֲמֵנוּ . שְׂרֵם נִקְרָא אֵלֶיךָ
 עֲנֵנוּ . בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה שְׂרֵם יִקְרָא וְאֲנִי אֶעֱנֶה . עוֹד הֵם מְדַבְּרִים
 וְאֲנִי אֲשַׁמְעֶ : כִּי אַתָּה יְהוָה תַּעֲוֹנָה בְּעַת צָרָה . פּוֹדֶה וּמַצִּיל בְּכָל עֵת
 צָרָה וְיִצְקָה בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַעוֹנֶה בְּעַת צָרָה :

רפאנו

לקוטי הגרא

ענינים . וכ"ה בחשן ואכד . והנה ע' תיקונים טעלת מעלה ונ' דירה (וג'ל שז"ס ג"ט) ועס
 בח' עלמיות האחרונה הוא י"ג ונגנדה ולמלשיס . וכן צקקודין ג' חטפין ושבל נח . שאינה
 חנועה בעלס (דלית לה) כו' . והחטפין הס ג' אוחיות עלמיס דבעלה יהו' דדרנן דלהון . וכן
 כאן גפ"ג טטלת ממנו לירופי יהו' ונ' דירה . וא' כלל השס מ"ח קרסיס וד' עמודיס ומאה
 ארניס . ונקבע ולמלשיס קודס חסייעית כי נקודה עלמות דילה בן ת"ת ויסוד היכל הקודס
 בחלמע

שער נפתלי

לסדרם ביום ג' צירופים וכן בוא"ו כי בכל"א לא יש רק ג' צירופים כסא"כ בה"ו יס סשה צירופים היה צריך
 לסדרם כאחד אבל סדר הצירופים אינו כן רק שבהלקים הר צירופים דהו' לב' חלקים ג' ג' . והוא כמ"ס
 רבינו כי ה' מקבל מן יהו"ו והוא נגד ד' חלקים נהי"ם ברוזע ולכן מהלקים הצירופים ג' ג' נגד יהו"ו ששקבלים
 ממנו וד' פעמים נגד נהי"ם : וכן פאן בחפלה כו' . ש"י כי בחפלה ג' ג' ד' פעמים ג' כוח . הגר' הן חכמה
 הורה כפרה . בדברים הטעמים לזוה"כ ואח"כ עור חיים ברכה ג' בעזרו' . ואח"כ ג' פעמים ג' הגאולה
 קוביין גלות ודין ברשיעים והחוכמות צדיקים . ואח"כ ג' וישראל הודו והפלה שהוא כוה"כ כמ"ס רבינו
 לקמן : וכה' כתיבן ואמר . ש"י שבאשר ג' פעמים ג' ששה סמיות הכסבים על האמן האמת כו' . ובחשן ד'
 פעמים ג' שורות ברוזע סצרות החשן : והנה ט' תיקונים טטלת סבעלה . חייט ט' ברכות דאשנות
 דאשנות שחן הכל באים סבעלה ז"א . אסנב הג' וירושלים הודו וכוה"כ הפלה הם הכל ברוזע דירה בידוע
 עס בחינה עצמות כו' נגד ולמלשיס ברוזע כי רגל' ורדת כו' ולכן מהללקן ולמלשיס להכניעם :
 כן בנקודין ג' חשן וסבא נח . ג' ג' כו"ל כי ג' חשן נגד ג' חלקים ה"ל ששם ט' והשם נח חלק
 הרביעי של עצמה . אלא ששם ד' פעמים ג' וכל' סבננן י"ג נקודות כשם ששם דש"ג עם א' הכוללם
 והם חשן קסין ג' נקודות . וכן חשן ששה הרי ג' . חשן טטלת ה' נקודות וסבא ט' הרי
 ג' . וביחוד י"ג . כולל : ט"ה קרבים וד' עמודים וסבא ארניס . ע' כ"ס רבינו בליקושים
 שרפם בסוף אגרות ברכות באות ק' קרביי הסבן כו' . והנה כ"ה קרבים הם כננר י"ב טיחויי הטי"ה סת'
 איננה

רפאינו היים . ברך ברכה .
הקע

רפאינו יהוה ונרפא הושיענו
ונושעה פי תהלתנו אתה . והעלה
רפואה שלמה לכל מבותינו .

מי ברצה לפתול על החולה יאמר זה .

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים
רפואה הנפש ורפואת הגוף לחולה (פכ"פ) בתוך שאר חולי ישראל .

כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה . ברוך אתה יהוה
רופא חולי עמו ישראל :

ברך עלינו יהוה אלהינו את השנה הזאת ואת

כל

לקוטי הגרי"א

באמצע . ולמעלה סגן ופ"ב (ר"ה ו' פעמים ב') כי הדקורים נכללין כא' וכן העוק' וכמ"ס
הבביר וכדוע בסיד שמע ישראל וברוך שכ"מ . ובסיד י"ב חלוה ב' מערכות כו' . וכל ז'
ברטח וי"ב הכל בסוד ז' כוכבים וי"ג מולות וכמ"ס פתיקוים . ולכן התפלה בסוד ח"י
עלמין וכן כלולים ביסוד שבו ושם הוא בסוד ע"ט א"י וה"ח (ר"ה אור ישר ואור חזון) . והן
לירופי יה"ו האהון דכהן ידוע . ולמלשנים נגד הדעה שהוא בניק' כתר . והנה הם
מוסודים הפ"ג . ג"ר תורה והסוכה שהיא עבודה וסליחה . שהן ג' תורה ומ"ע ול"ח שהן
כלל הכל . והח"כ גאולה ורפואה וברכה . שהגאולה הוא בחירה . [וג"ר הראש הוא בחכמה
וכאן בעט' הוא חיי עולם ומ"י טעה . וג' עוטי הן . עיטי ולרות מלך המעשים . ועיטי יסורין .
ועיטי רעבון ונגדן ג' עטר' נגד ג' שחרורה . ואמר מילה בשמינית כמ"ס בס' הו"ח
אטיק ח' טראשית חכמה . וו"ש דרבה השנים . בהשיעה . והוא ביסוד ט"ע ט' הראשון
וכמ"ס ג' נלות הראשונות נאלו בחכמן (אכל הגאולה הזאת שחררה כו"ס מדרש הגעלס
פ' בראשית . הבהה הר"ב ו"ל) וכמ"ס גס כי יהי בניס כי ורפואה אמר כאן מחוך
שחנה מילה בשמינית כו' . כי המילה כלל כל האדם . וכמ"ס עלמין בו כלל כל האברים
והמזוה שלכן נקרא כל כל רחם . ולכן צריח הלשון והמעשה הן כלל התורה והמלות שהוא

נגד

שער נפתלי

אמיות . ובאה ארטיס ב"ד צירופי ארטי צ"ו אהיות עם ד' אהיות הכליות הם ק' כמ"ס הנאון ר"א בני
אל רבינו הם . והנה הם צ"ו ארטיס תחת הקרשים נגד צ"ו צירופי ארטי . וג"ל כי ארבעה עמודים למרכב
וארבעה ארטיס להם אל כהן ואינו חושב רק ארטיס אלו ולא עמודי הספך ואדניהם כי אלו של נחשת
ובאשר נצרך אלו הארטיס והעמודים עם עמודי הספך ואדניהם שהם הכספה עמודים והמטה ארטיס כמ"ס
הם י"ח כנגד צירופי הם שדי טשה צירופים שהם י"ח אהיות וי"ח רבינו הם שהם ג' צירופי השמות הי"ח
שדי ארטי כנ"ל . שהגאולה הוא בתורה . ר"ל בהספיק כי ג' נלות הראשונות נאלו בוכות אבות ועכשו
ינאלו בוכות התורה כמסאור"ל על ס' כי יהנו בניס בו' . ופ"ס וג"ר הראש הוא בהכנה וכאן בעט' .
פ' יטי ברבות תורה והסוכה וסליחה הן הכל בהכנה ותא חיי עולם ונגדן ג' ברכות גאולה ורפואה וברכה
והן כולם בעט' חיי טעה כי דמלי נק' חיי טעה כידוע . ופ"ס הראש פ' כי ההכנה נקרא ראש והתחיל
בו : ופ"ס וג' עוטי הן . פ' נגד ג' ברכות גאולה ספרות רפואה סיפורים ברכת השנים כרעבון . ופ"ס
ונגדן ג' עטר' . אולי צ"ל ונגדן ג' ברכות . או שכוונתי כי ג' ברכות הם בעטרה חיי טעה וג' ברכות
י"ח למי' כידוע ברת"י : פ"ס שלכן נקרא כל כל רחם . גראה שצ"ל נק' כל רחם . כל שמלל הכל רחם כנגד
רמ"ח

תפלת לקוטי הגריא שחרית

גד מצודה. וידוע שהאדם והשנה הן דו"ג. וכמ"ס (מצות ד' כ"ג) כתיב מלות רמ"ח נגד כ"ו. ולכן ברכת השנים בתשעית (ר"ל כי חכמה הוא ראשית ויכוד ומלטות הוא שמינית ותשעית. הכ"ס) והן נגד חו"ב כמ"ס כי בי"ה ה' לוח עולמים בו' ביו"ד עוה"ב בו'. וכן נ' שלמעלה פנימי עוה"ב ונ' אלו בעוה"ז. כמ"ס רש"י דהאי גאולה בו'. וכן הכל א' שמורה הכל על הנפש. ואח"כ ג' קיבוץ גלויות ודין ברשעים והתרחמות הדיקים והוא בגאולה העתידה (בג') [בב'] משיחין ושילה. ננדיהודה ואפרים והמושיעין ונגד אבהן וכמ"ס בר"מ משפטים (ק"כ) ובטיסן עתידין ליגאל לקיים בהון ובחסד עולם בו'. ולבסוף נעלי ללוו מנצורה בו'. ואח"כ ג' ירושלים וידו ותפלה שהוא ביהמ"ק. כמ"ס ושמתים בבית תפלתו כי ביהמ"ק תפלה. שבו שנס שאין זמון מסיים ביתו בו'. והכל בה' של השם תיקונים יורה הכל בירושלים כמ"ס מיום אשר הולחתי בו'. ואבחר ברוד בו'. שלמה בך ובה בו'. והנה שלמות הכל הוא בד' דברים נגד השם. והוא האדם והאבן דו"ג. ומי האדם שהוא החורה. ומי האבן שהן נק' חיים. (כמדומה שחסר כאן איזה תיבות) והוא החורה. ומי האבן ברכת השנים שהוא בריאות האבן ובריאות האויר רפואה. ושלמות העליון שלה שלא ילמד מומה עמל ולער. אלא שלום וטובה. והוא נפש ונוף. שהנפש משמים ונוף מהאבן ומייהם מלמעלה. וא"י (כ"ה וא"י וכל) להיות הגאולה ובנין ירושלים עד שיהיו שלמים תחלה דרגין דלמעלה. והכל לורך צובה. ונגד עוד כ' דרגין שכלובין מנ' ונ' הן דעת ויכוד הוא ג"ר ונ' אחרונה שהן סידור השבח וקבלת פרס כידוע וכן ו' דרגין כלל הכל. וכן כפ' ראו עתה בו'. והן ו' לירופים דמ"י עלמין ביה"ו ושד"י שהן כ' תפלות דלחם ודחורה. וכמו במזוזה וברית. וכמ"ס שמיני כחוסם בו' וכמ"ס בתיקונים והנה ג' דרגין בלחם נכ"כ נגד אבהן וכן כפולים כי כ' מאביו וב' מאמו מנ"ר לכהן בשחוקהם. וכמ"ס נס בלא דעת בו' ונשמה משוקף הנ' ושם כהר א' לשניהם. ולכן

תפלות

שער נפתלי

רמ"ח כלל האדם רמ"ח עלמין: וידוע שהאדם והשנה הן דו"ג וכן ברכת השנים בתשעית. רמ"ח כי רפואה הוא לאדם בשמיני שהוא יסוד דכורא וברכת השנים בתשעית מלכות נוק' כי השנת נוק' והן נגד הכמה ובניה. מי אדם ושנה הן נגד חו"ב י"ה. כי הבכה הוא אדם חד ס"ה שהוא ג"י אדם. ובניה שנה נוק': וכן ג' שלמעלה. היינו הורה ותשובה וכליחה. ונ' אלו. היינו גאולה ורפואה וברכה: שמורה הכל על הנפש. כי ג' עיני דגיל הן עיני הנפש וכן תורה ותשובה וכליחה הוא חיקן הנפש: כמ"ס משיחין ושילה. כי כסבי' קבין גלויות וכסב"ד עושה דין ברשעים ברוד פיו יבית רשע ארסילוס רשיע. ונ"י שילה כתרופים קרן עדיקים כי העדיקים בדרגא דיבדו ויטה דעת כרוכסם ויטה הוא שילה כידוע: נגד יהודה ואפרים והבושעים. כידוע כי כסבי' וקבין גלות פוזרי יהודה ובנימין. וכסב"ד יבא עם עשרת השבטים גבורי אפרים. ושילה יבא עם הבושעין. לרום קרן העדיקים כנ"ל: ונגד אבהן כמ"ס כי אברהם השד נגדו בנימין עתידין ליגאל בו' ובחסד עולם בו' ואח"כ נעלי כנצורה יצחק לעשות דין בושעים. ואח"כ הרוממה קרנת צדיק ביעקב בו' וברית הן חסבין שנת ה"ה ויסוד בודיע והוא האדם והארץ דו"ג כמ"ס רבנו בתנ"א ביה"ה נ"ג ב' הובא ה' לעיל בליקוטים על ברכת אתה גבור ש"י ונ"ל שורש האדם בעוה"ז שהוא דבוק בשמים ע"י נשמתו שאף שהוא באדם כגיע עד לשמים ובתנובת בשמים כמו בריח בגוף וטף של האדם הוא דרגא דעשרת הבריות נוק' בו' והנשמה והגוף בתוך הארץ שהארץ כוללת גם האויר כידוע והוא בתוכה כמו בריח בגוף נוק' ע"ל: והיי הארץ שהן נק' חיים [כ] האדם חיים שלו מלמעלה סנין החיים] והוא התורה. לכאורה נראה כמ"ס: והוא נפש וגוף. ש"י האדם והארץ הם נפש וגוף כמו שנאמר והיי האדם לנפש היה: וכן כמ"ס דאו עתה בו'. כמ"ס רבינו באד"א על פסוק זה ע"ש הויב והבין: והן ו' צירופים דהיי' עלמין ביה"ו ושד"י. ש"י סככל א' יש' ו' צירופים ובכל צירוף ג' אותיות הן ב' פעמים ח"י אותיות ח"י ביה"י והיי כיסודו והן ב"ה ח"י ברכות דלחם ודחורת הש"ן: ובנו כמזוזה וברית. מי שיש בו ש"י בניהם ונ' ביה"ו ח"י ב"א א' וע"ש ביה"ה ואם הוא וכמ"ס שמיני כחוסם בו'. היינו סתי התנובת מנוחה וברית שגולה אנו"י מ"ל. וברית יסוד וכסב"ד

בתיקונים ה"א ע"ש הויב:

ליקוט מערי"א מס הדיק

תפלת שחרית

ק"ו

כָּל־יְמֵי־יָמֵינוּ תְּבוֹאֲתָה לְטוֹבָה וְתֵן

תַּקַּע עֲלוֹם הַשִּׁיבָה כו' וְהִסֵּר מִמֶּנּוּ כו' שְׂמַחָה.

(בְּחֹרֵף מַל וְעֵמֶר לְבָרָכָה) ק"ז בָּרַכְהָ עַל פְּנֵי

וּכְמ"ט שֶׁשֶׁבַח מִלֵּה סִגְדוֹתָיו כו' . שְׂמַחֵר וְקִיָּם מִשַּׁעַר שַׁבְתּוֹ כו' .

הָאֲדָמָה וְשַׁבְּעֵנוּ מִטוֹבָה וּבְרַךְ

עַל

שְׁנֵתֵנוּ בְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים :

תַּקַּע בְּשׂוֹפָר גְּדוֹל לְחַרוֹתֵנוּ וְשִׂאֵי־נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּיֹתֵינוּ

וּקְבִצְנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע בְּנִפְּוֹת הָאָרֶץ . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה

מְקַבֵּץ גְּדוּחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל :

הַשִּׁיבָה שׂוֹפְטֵינוּ בְּבִרְאשׁוֹנָה וְיִזְעַצְעֵנוּ בְּבִתְחִלָּה וְתִסֵּר

מִפְּנֵינוּ יָגוֹן וְאִנְחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְהוָה לְבִדְךָ בְּחִסְדְּךָ

וּבְרַחֲמִים וְצַדִּיקֵנוּ בְּיִשְׁפָּטֵיךָ : בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מֶלֶךְ אֱהִיב

צְדִיקָה וּבִיִּשְׁפָּטֵיךָ : (בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ הַפּוֹשֵׁט) :

ולמלשינים

ליקוטי הגר"א

התפלות [והוא בדרגה דעוק' כדוע] כטולוה לבד מעריב . והן בלחש וקול : (עכ"ל הליקוט

על מס' מגילה מהעקחח בר"ש בעל חפן שלמה שהעתיק מהרד"ל) :

ידוע במגבורות הוא ברכת השנים . ולכן אמרו מוציין בנדרות כו' . וכן ברכת השנים

בהשיעית שהיא אחרונה מכסדרן ט"ע . והן ב' הנגזרות למעלה רק הזכרה וכן

שאלה מה שאלהך וכוה הגערה כו' : (ביאוריו לאג' ברכות פרק ט' ס"ו י"ט) :

דיע כל הברואים כלולים בני' אלו שמים וארץ וים . כמ"ש עשה שמים וארץ את הים ואת

כל אשר צם . והן חז"ל כמ"ש ה' ברחמה יסד ארץ כונן שמים בצבועה . בדעתו

ההונית נבקעו . והנה על ומער הם מחברים שמים : ארץ . והוא שההונית נבקעו

להוציא מים ההחונים ובהקיים ירעטו על . וא"כ על ומער מחברים שמים : ארץ : ומער טולל

ג' מני מער ועל טולל א' וכן דעה כולל ג"ר והוא א' : (אדרת אליהו החיוני ל"ב ב')

טל ומער הן מחברים שמים וארץ כי על הוא מן השמים על הארץ וכן מער שהוא מן

הארץ כמ"ש ואת יעלה מן הארץ : (משלי ג' כ') :

ברכת

שער נפרלי

מ"ט המגבורות הוא ברכת השנים . כי הרי"א כנו של רמנו וי"ל וי"ל כדוע שברכת הנבי' אתה נבר

בזכרון כל הטובות והברכות סיפך יפלים וזשא תולים וזכור : ולכן אמרו מוציין בנדרת

המקרה הנברות : וכן ברכת השנים בהשיעית כו' הם ח"י ברכות מ"ט סיפיעלה לכתה וזלמחה לבעלה

והן כי רכבות . ברכת אתה נבר וים מוציין נברות . וברכת השנים היא מ"ב נברות וכן שאלה

כה שאלהך הוא רבנא רבלי : וכוה הגערה כו' . דרמנו ריכוד וכן וכו"ה הם י"ב האמנים של בקעה

מכיל הרי"א הנ"ל :

לא (א)

תפלת שחרית

ליקוט מהגר"א סם הדק

על הצדיקים שכר טוב עושה
ולירושלים טובה הארץ
הטובה, החר הטוב וכס"ט טובה

וְלַמַּלְשִׁינִים אֵל תִּהְיֶה תִקְוָה וְכָל
הַרְשָׁעָה כִּרְגַע תֵּאבֵד וְכָל־אֹיְבֵיךָ
מִהָרָה יִכָּרְתוּ וְהַזֹּדִים מִהָרָה תֵּעַקֵּר
וְתִשָּׁבֵר וְתִמָּגֵר וְתִכְנָע בְּמִהָרָה בְּיָמֵינוּ . בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה שֵׁבֵר אֹיְבִים וּמְכַנְעֵ זֹדִים :

עַל־הַצְּדִיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
וְעַל פְּלִיטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גְּרֵי הַצֶּדֶק וְעַל־יָמֵינוּ יְהומו
רַחֲמֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׁבֵר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ
בְּאַמֻּת וְשִׁים חֲלָקְנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא יִבּוֹשׂ פִּי־בְךָ
בְּמַחֲנוּ . בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מִשְׁעֵן וּמְבַטֵּחַ לְצַדִּיקִים :
וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תִּשׁוּב וְתִשְׁבּוֹן בְּתוֹכָהּ
כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבִנֵּה אוֹתָהּ בְּקִרְוֵב בְּיָמֵינוּ בְּנֵן עוֹלָם
וּכְפֹא דָוִד מִהָרָה לְתוֹכָהּ תִּבְנֶן . (כת"ב במנחה נחם) בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם :

את

לקוטי הגר"א

ברכת המזין נגד המל' טעם סביב רשעים טו' . משלמת לעשר . שח"י זרכות הן טו'
זיסוד מעילא טו' : (זיאורכו לרע"מ ח"ג רל"ו א') : ומבואר לעיל בליקוטים כי
נקבע ולמלשעים קודם התשעיות . כי נקודה עליונה דילה בין ח"ת ויסוד היכל הקודש שבאמצע :
עו"ד מבואר בליקוטים הג"ל כי ולמלשעים נגד הדעת שהוא זטק' כחר : וכן הוא נגד
האלף שבאמצע הוא"ו שהוא אלף בינה לזה שמתלבש בחוך עד"ה . (והוא וה"ו שבשם מ"ה) :
ברכת על הצדיקים הוא נגד יסוד ולכן הו' חומרים ועליו יאמו רחמך כי שם בדרגת
דיסוד אתהחזן שיה מלה אלף מארי דרחמי כמ"ס צה"ר קמ"א ע"ב ואתהחזן
מטוי דדכורא ועייל ואתהחזן כהוי אחר כל רחמין . וכל סערא דרחמי טו' עד רחס ארתחמו
נחס ה' : (זיאורכו להיכלות היכל ה' רמ"ה ב' דר"ה לעילא מהאי) : יעלה

בתשעה באב במנחה אסורים זה :

(נַחֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־אֲבְלֵי צִיּוֹן . וְאֶת אֲבְלֵי יְרוּשָׁלַיִם . וְאֶת־
הָעִיר הָאֲבֵלָה וְהַחֲרָבָה וְהַבְּזוּיָה וְהַשׁוֹמְמָה . הָאֲבֵלָה מִבְּלֵי בְּנֵיהָ .
וְהַחֲרָבָה מִמַּעֲוֹנוֹתֶיהָ . וְהַבְּזוּיָה מִכְבוֹדָהּ . וְהַשׁוֹמְמָה מֵאֵין יוֹשֵׁב . וְהִיא
יוֹשֶׁבֶת וְרֵאשִׁית חֲפוּי פִאֲשָׁה עֲקָרָה שְׁלֵא יִלְדָה וַיִּבְרָעָהּ לְלִיזוֹנוֹת .
וַיִּירָשׁוּהָ עוֹ בְדֵי זָרִים . וַיִּטְּלוּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְחָרֵב . וַיַּחֲרֵגוּ בְּיַדְךָ

חסידו

את צמח הוד עבדך מהרה
 תצמיח וקרנו תרום בישועתך.
 כי לישועתך קוינו כל היום. פרוך
 אתה יהוה מצמיח קרן ישועה:

שמע קולנו יהוה אלהינו חוס
 ורחם עלינו וקבל ברחמים וברצון
 את תפלתנו כי אל שומע תפלות
 ותחנונים אתה. ומלפניך מלפנו
 ריקם אל תשיבנו. (כת"צ בסנחה עננו)
 (" כי אתה שומע תפלת עמך ישראל)
 ברחמים פרוך אתה יהוה שומע
 תפלה:

רצה

וו ירושלים. את צמח טו'.
 וקרנו תרום. כבוד. שמע
 בו ברחמים וברצון. רצון.
 ועז"ח ס"א ד' (ס"א ס"ד) והו"ב
 ג' ראשוני ונ' אחרונות ולמלשנים
 הן ו' שלשה של ק"שהו ג'. יוצר
 נגד יצחק שבלדרתו ניתוספו
 המאורות כס"ט בס"ר. אהבה
 באברהם. אברהם אוהבי. אמת
 בעקב התן אמת ליעקב. והן
 מרכבה לג"ר. וכן בקירושי אשה
 ג' קרושין האשה ניקנת בו'
 ושבעה ברכות וי"ב מהנות הנ"ל.
 והן גילה רנה ריצה בו'. וכן
 בהפלין. ג' כריכות וו'. וי"ב
 הפירוה. וכן בכל המצוה (ס"א
 בכלם) עכ"ל בס' הדרת קורט כ"י:

יהודי כחשיתו וכן כפיך נחלת להם אמר כלן עננו והם שבת יאמרו קודם ששקך כנליו.
 (" עננו יהוה עננו. ביום צום תעניתנו. פי בצרה גדולה אנחנו.
 אל הפן אל רשענו ואל תסתר פניך מפנינו ואל תתעלם מתחנונו
 היה נא קרוב לישועתנו יהי נא חסדך לנחמנו פרים נקרא אליך עננו.
 פדבר שנאמר והיה פרים יקראו ואני אענה. עוד הם מדברים ואני
 אשמע. כי אתה יהוה העונה בעת צרה. פודה ומציל בכל עת
 צרה וצוקה: כי אתה שומע וכו'.

(" יא מתודים וידוי וו קודם כי אתה שומע.
 אנא יי הטארי עויתי ופשעתי לפניך מיום היותי על הארצה עד היום הזה (וכפרט כחטא)
 אנא יי עשה למען שמך הנדול ותכפר לי על עוני וחטאי ופשעי שחטארי ושעויתי ושפשעתי
 לפניך מנעורי עד היום הזה והמלא כל השמות שפגמתי בשמך הנדול: כי אתה שומע וכו'.

ויא מתגלגל חסלה וו על הפרנסה.
 אהה הוא יי האלהים הון וכפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד ביצי כנים הטריפני לחם חוקי
 והמצא לי ולכל בני ביתי מוונותי קודם שאצטרך להם כנהה ולא בצער בהותר ולא באיפור
 לחיים ולשלום משפע ברכה והצלחה ומשפע ברכה עליונה כדי שאוכל לעשות רצונך ולעסוק
 בתורהך ולקיים מצוהך ואל תצריבני לידי סהנה בשר ודם ויקיים בי מקרא שכתוב פוחח
 את ידך ומשביע לכל חי רצון. כי אתה וכו'.

חסדי עליון. על-כן ציון במר תבכה. וירושלים תתן קולך. רבי
 לפי על חלליהם מעי מעי על חלליהם. פי אתה יהוה באש הצתה
 ובאש אתה עתיד לבנותה. באמור ואני אחיה לך נאם יהוה חומת
 אש סביב. ולכבוד אהיה בתוכה. פרוך אתה יהוה מנתח ציון
 ובונה ירושלים: את צמח וכו'.

תפלת שחרית

**רְצֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבַתְּפִלָּתָם . וְהַשְׁבֵּה
אֶת־הָעֲבוּדָה לְדַבִּיר בֵּיתְךָ וְאֶשִׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרִצּוֹן וְתִהְיֶה לְרִצּוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל
עִמָּךְ :**

בר"ה ובה"מ אלהינו ואלהי אבותינו . יעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר ויכוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו . וזכרון משיח

בן

לקוטי הגר"א

יעלה ט' עד ויזכר . הזכיר כאן שמנה מיני הנשוח והתקרבות כנגד ז' רקיעים אשר
בתפלתנו עלתה השכינה למעלה מו' רקיעים . והנחנו מתחננים לפני הש"י שיעלה
תפלתנו למוסך הראשון הנקרא וילן המזדיל ביעו ובין אבינו ששמים והו' יעלה . ויבא
לרקיע הנקרא רקיע הבדל המזדיל בין המים אשר מעל לרקיע ובין המים כו' . וגם מחיבה
לרקיע וכמ"ס (ההלים ק"ח) ברוך הבדל שש ה' . למחיבה דרקיע . ורקיע זה נקרא רקיע הבדל
כו"ל . והוא המזדיל בין גוף לגשם . ואחר הפרידה השב שם הגשם במחיבה דרקיע כו"ל .
וה"ש ברוך הבדל וגו' : ויגיע עד שחקים שנאמר (ירמיה כ"ה) כי נגע וגו' עד שחקים
משפעה כי שם שוחקין מן לדיקים שהגים מווי השכינה והוא מטנה כשם מן לפי שכל אחד
מושיג לפי שכלו ועמלו כמו שהיו מרביעין טעם בזמן כל אחד לפי הרגלו . והרשעים נשחקים
לאשר החת רגלו הדיקים . שכלם נכללו בזמן כמ"ס בגמרא (יומא ע"ב) הא כיצד כו'
לדיקים כו' ביטויים כו' רשעים כו' . ע"ש שכל אחד היה לו עמל אחר : ויראה ברקיע
הנקרא משון שנאמר (דברים כ"ו) השקפה מהשון קדש כו' וברך את עמך . כי ה"ן להקב"ה
משון מיוחד . כי מכה"כ . רק ממוקם שמברך עם נחלתו שם מעוט וקריה ריחו ית'
לכן אמר ויראה כמ"ס (שמות כ"ג) שלש פעמים בשנה יראה וגו' . והאמר בגמרא (חגיגה
ב') כדרך שבה לראות ט' . פי' כדרך שבה לראות את עם נחלתו כך בה לראות לברך
את שמו הגדול כמ"ס בגמרא (ברכות ז') ישמעאל בני ברכני . כמו שההגוים לריבים
לעליונים כן העליונים כו' . כדוע : וירצה ברקיע הנקרא זבול כי שם מקטירין זבחי
רעין כמ"ס בגמ' (מנחות ק"י) לעולם זאה על ישראל ה"ר גדול ה"ר . זה מובח בני ומיכאל
שה"ג עומד ומקריב . עליו קרבן וכ' הוס' שם ד"ה ומיכאל . מדרשות הלוקין יש מי שאומר
נשמותיהן של לדיקים ויש מי שאומר כבשים של אש והיינו דהמריעין בהפלת י"ח בעבודה וחשי
ישראל ותפלתם כו' . וי"א דקאי הדלעיל והשב העבודה לדביר ביקך ע"כ . ע"ש . וגם
חכם הרזים דף ט' כתב עד שלא חרב ציהמ"ק היה מיכאל מקריב בדמותן קרבן ישראל לפני
ה' . ואחר החורבן ח"ל הקב"ה לא הקריב לי דמות קרבן שור ושע ועו כי לא חסם
לירובלים כו' . כ"ה נפשות הדיקים ומיטקות שלא העלו והם עלוים לריח ניחוח . ע"כ
ובמדרש הגעלם אמר ר' חייא הקרבה זו הינה כשאר הקרבות אלא כהדם המקריב דורון
לפני המלך . ע"כ . וכנגד מה שאומרים בהפלת י"ח וחשי ישראל ט' הקבל ברעין
קצבו לומר ביעלה ויבא מלח וירלה . כי הכעס זובלני חשי . ריח ניחוח : וישמע
ברקיע הנקרא מוכן כמ"ס (מלכים א' ח') והנה השמע מן השמים מוכן שפקד . כי
השמיטה והקבלה הנטונה ח"א כ"ה במכון שבו . ורקיע השביעי נק' שמי השמים . והוא
כדמות רקיע אשר נומעל והבן : ויפקד ויזכר הוא ברקיע הנקרא ערבות שם אולג
השמות

בן יוד עבדה. וזכרון ירושלים עיר קדשה וזכרון כל עמך בית ישראל
 לפניה. לפלטה לטובה לחן ולהסר ולרחמים לתתם ולשלום בינים
 לר"ם ראש החדש | לפני חג המצות | לשנות חג הסוכות
 הוה זכרנו יהוה אלהינו בו לטובה ופקדנו בו לברכה והושיענו בו
 לתתם. ובדבר ישועה ורחמים חסם וחסנו. ורחם עלינו והושיענו.
 פי אליה ענינו פי אל מלך חנון ורחום אתה:

והחזנה

לקוטי הגרי"א

השמות כמ"ס ועל כמותו הפקודות. והוא נסוד זה' פקד את סרה וגו'. כי זכרה
 ופקדה אחת היא כי השמה היא המעלה וזכרונה מועיני כמ"ס זננו' (תענית י"א).
 היא מעלה כו': וזכרוננו ופקדוננו כו' עד וזכרון כל עמך בית ישראל כו'
 הזכר כן ה' פעמים וזכרון ופעם ה' פקדון כמו שאלנו ה' וזכרות לטובה ופקדון ה'
 לזכרה. ה' כפ' וזכרה וזכור וגו'. וה' פעמים כפ' בחקתי וזכרתי וגו'. ופעם ה'
 פקדה כפ' שמות פקד פקדתי וגו': לטובה לחן ולהסר כו' שמה הלו כנגד שמה
 שאלו חומרים בצרכה שים שלום טובה וברכה ט'. והם כנגד שמה ברשות שש"כ.
 שלום כנגד ויבס לך שלום. טובה כנגד יאה ה' כו'. כמ"ס וירא אלהים את האור כי
 טוב. מי יראה טוב וגו' אור פתך ה' (תהלים ד'). ברכה כנגד יברך ה'. חן כנגד
 ויחונך: והסר כנגד ויסמך. כמ"ס (דברים ו') ושנר לך וגו' ואת החסד. כו' שלח לאבד
 בעוניו לרץ סמירת הכרית. ורחמים כנגד יאה ה' פניו אליך כי הוא טסה שון וכובש וטסה
 פנים אלינו כמ"ס כפ"ץ דברכות: (עכ"ל): נדפס בביתו לר"ח סוף הל' ר"ח):

בפי השמיעה) גד זקף זקף כחיה. כי כלותה הכרשית והזקופות כהב- שהחלה
 זקוף טפו לנד. וזכ"כ- גיבית ראשו. והנה הלחם ראשו כפף לטפחה כמ"ס זכור
 כמדבר וס"מ. והוא לזכרה זקף. כמ"ס- כזכר בלך ע"פ חזינו מח במדבר כו' ע"ס.
 וז"ס כד זקף זקף כחיה כפף. וז"ל כד זקף יחי' עדין ראש כפף כחש. אף
 שוקף א"ע. והוא חמש כמו כמות: (ע"כ בהדרת קודם):

כר הכורע כורע כצורך וכל הזקף זקף כשס. זקופות ד' וכרשיות ד'. ה' הכה קה
 רמזו כהלין זקופות וכרשיות מולך ומציא למי' שד' רוחות העולם שלו מעלה ומוריד
 לנו שהשמים והארץ כלו. זה מרמזו ככל כרשית וזקופה כרשית סעדין דגופה (כי הגוף בעל
 ו"ק) וכעובה שלום כמחזיו כרשית וזקופה לשמאלה כרשית וזקופה לימינה ה' חנין חריסר
 כרשיות

שער נפתלי

כ"ט כי הם נגד יסבה ברבות השב"ס. ערוך ביאר כי הרי כשים שלום הם כמותם כמבואר בדברי
 רבינו אבל במקו שיעלה ויבא ע"פ הסדר כי הרי יש בחוב א' סיסה דברים הוא ברכה. ובאן הסד
 זה ובקנינו בחיוב כאן חיים. ואין לומר כי ברכה חיינו חיים כי ימירך זה החיינו ברכה הוא חובה כס"ט
 רבינו תובא לקמן בברכת ברוטם. ועוד למה לא חשבו רק יסבה שיעלה ויבא הרי חשבו כאן ו'. החיינו
 לשלוטה. ונראה כי הסד כאן השלום המאמר. ורבינו לא ביאר אלא כשים שלום אבל שיעלה ויבא הוא
 מאופן זה. לשלוטה הוא הכלל כנגד ואני אברכם שהוא חן וע"י חן נתן פליטה ונושא חן שלא יאבד
 ח"ו. ואח"כ לטובה הוא חכמה כמ"ס כי לקח טוב נתתי לכם. חן הוא חן וכבוד שהוא כסמלה כמ"ס רבינו
 כמ"ס. הסד כנגד וימירך עושר כמ"ס רבינו כאן. והמים כנגד יבא כמ"ס רבינו כאן והוא כנגד כנים
 כמ"ס רבינו כמ"ס חיים הוא כנגד יאר ה' שהוא כנגד חיים כמ"ס בעיני כ"כ. שלום כנגד שלום שבכ"ס.
 (ע' לקמן בברכת שים שלום ובכ"ס ויהיב יתה):

תפלת שחרית

וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה הַפְּחֹזִיר שְׂפִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ.
אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נִזְדָּה לָךְ
וְנִסְפַּרְתָּהּ לְתָךְ עַד חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בִּידֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת
לָךְ וְעַל נַפְשֵׁךָ שֶׁבְכָל־יּוֹם עֲפֹנוּ
וְעַל נַפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְכָל
עֵת. עֶרֶב וּבֹקֵר וְצַהֲרִים. הַמּוֹב

מודים אנחנו לך שאתה הוא
יהוה אלהינו ואלהי אבותינו אלהי
כל-בשר יוצרנו יוצר בראשית
ברכות והודאות לשמה הגדול
והקדוש על שהחייננו וקיימנו
בן חיינו ותקיימנו ותאסוף
בליותינו להצרות קדשה לשמור
חקיך ולעשות רצונך ולעבדך
בליבב שלם על שאנחנו מודים
לך. ברוך אתה יהוה אל
ההודאות:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְתַמְרֵהֶם כִּי לֹא־תִמוּן חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם
בְּיָמֵינוּ לָךְ:

כתובה וכוזים אמרים כאן על הגמים:

עַל הַנְּפִים וְעַל הַפּוֹרְקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת
וְעַל הַמְּלַחְמוֹת שְׁעֵשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ בְּיָמִים הָהֵם בְּזִמְנֵי הַזֶּה:

בימי

לקושי הגרא

כריעות חקיפות (ד' בנ' זכרות ראשונות. וד' בנ' זכרות אחרונות. וד' בעושה שלם)
וכל כריעה חקיפה כלול משית סערין כנ"ל מליך ומביא ט' ומעלה ומוריד ט' הדי
י"ב פעמים שית סלקון ע"ב. ועוד זנוף חלת פרקין ראש ונוף וזנב. וכל כריעה הוא
כלול מו"ק כנ"ל הדי ג"פ ו"ק. הדי ח"י נעטען כנגד ח"י נעטען ללולב:
ד' כריעות דבח"י זכרון למויכרע בח"י חולין הדי ד' פעמים ח"י והס ע"ב
וכן הזקיפות ד' ג"כ ע"ב כנ"ל. והן ע"ב עיינין וע"ב גדפין. כריעות הן גדפין
וחקיפוס עיינין. ד' כריעות זכרון. וד' זקיפות זכרון. קוב"ה ושכינת'. ח"י זמין
הוי"ה הס ע"ב עיינין. וח"י זמין אדני ע"ב גדפין. זאלין ע"ב עיינין דקב"ה על ידס
נהדין ע"ב גדפין דשכינתה וקמת עלייהו זד' זקיפוס הנ"ל ואתקריאח עמידה. דבקדמיתא
נפלה ליהי. ולריך לאקמא לה זשס יק"ק בח"י עלמין שזכפלה שס הוי"ה ח"י פעמים
ח"י עלמין. וזד' זקיפות זשס זכרון דליהו תפארת כליל הלח זכרון קדמאין ומלה זכרון
זכרון. ולמזכרע בח"י עלמין: והאז ליהו וי". כי כריעה הוא ו' כנ"ל וזקיפה ו' כנ"ל והן
חזין וי"ן דה"ה ולדיק. לדיק זכרע וזוקף זכ"ס (ביאורו לר"מ ח"ג דכ"ע ח' מק' ומה"ס):

בַּיָּמִי מִתְתַּיְהוּ בֶן־יִוְחָנָן כַּהֵן גְּדוֹל חֲשֵׁמוֹנִי
 וּבְנָיו פְּשַׁעְמֵדָה מַלְכּוֹת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל
 עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁכִּיחַם תּוֹרַתְךָ וּלְהַעֲבִירֵם
 מִחֻקֵּי רִצּוֹנְךָ וְאִתָּה פָּרַחְמִיךָ הַרְבִּים עֲמֻדַת
 לֶחֶם פָּעַת צָרְתָם רַבַּת אֶת־רִיבֵם דָּגַת אֶת־
 דֵּינָם נִקְמַת אֶת־נִקְמַתָם מִסִּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד
 חַלְשִׁים וְרַבִּים בְּיַד מְעַשִּׂים וּמֵמָּאִים בְּיַד
 מַהוּרִים וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים וְזוּדִים בְּיַד
 עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ וְלֹא עֲשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ
 בְּעוֹלָמְךָ וּלְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה
 וּפְרָקוֹן בְּהַיּוֹם הַזֶּה וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְּנֵיךָ
 לְדַבֵּר בֵּיתְךָ וּפְנֵי אֶת־הַיְבֻקָּה וּפְתָחוּ אֶת־
 מִקְדָּשְׁךָ וְהַדְּלִיקוּ נְרוֹת בְּתַצְרוֹת קִדְשְׁךָ
 וּקְבַעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכַּת אֱלֹהֵי הַהוֹדוֹת
 וְלַהֲלִיל לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל :

בַּיָּמִי מִדְּרָבִי וְאַסְתֵּר
 בְּשׂוֹשַׁן הַבִּיּוֹרָה פְּשַׁעְמֵד
 עֲלֵיהֶם הִמָּן הַרְשָׁע בְּקִשׁ
 לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד
 אֶת־כָּל־יְהוּדִים מִנְּעַר
 וְעַד־זָקֵן טַף וְנָשִׁים בָּיוֹם
 אֶחָד בְּשִׁלּוּשֵׁה עָשָׂר
 לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־
 חֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוּז׃
 וְאִתָּה פָּרַחְמִיךָ הַרְבִּים
 הַפְּרַת אֶת־עֲצָתוֹ
 וְקִלְקַלְתָּ אֶת־מַחְשַׁבְתּוֹ
 וְהַשְׁבֹּת לוֹ אֶת גְּמוּלוֹ
 עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אוֹתוֹ
 וְאֵת בְּנָיו עַל־הָעֵץ :

וְעַל־כָּל־מַלְכֵי יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מִלְּפָנֵינוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
 וָעֶד : בְּיָמֵינוּ וּכְהוֹב לְהַיִּים טוֹבִים כָּל בְּנֵי בְרִיתְךָ :

וְכָל־הַחַיִּים יִזְרוּךְ פְּלָה וְיִתְלַלּוּ אֶת־שִׁמְךָ בְּאֵמַת הָאֵל
 יִשְׁוֹעַתְנוּ וְעִזְרַתְנוּ סָדָה . פְּרוּךְ אִתָּה יְהוָה הַטּוֹב שִׁמְךָ
 וְךָ נָאָה לְהוֹדוֹת :

הלכות נשיאת כפים

קצוטי דינים מהגרי"א מעשה רב

(א) בנ"כ לשבוע כל מלה כפי הכהנים א אמרינן ככונה ל"ע ז' אין הכהנים
 ולא לובר שום פסוקים: רשאים להחזיר פניהם מן הלטר
 עד שיהחיל שליח לצור נשים שלום. ועד
 אמרו שם ח' כי מהדר אפי' מליצורא
 מאי אמר ט'. רטט של עולם עשינו ט'. הכי מבאר. כלן אומרים הרבוש"ע ער
 סיחורו

לקוטי דינים וביאורים

[א] כז"ש כחפ"ר. כניכ לנחיש כל מלה ט'. דאמרינן ככונה מ' ח'. כל האומנן (פי' לכפוקים) ככולין

תפלת שחרית

מעשה רבי

ליקוטי דינים מהגרי"א

(ב) **הבהנים** יפרידו כל האצבעות ולא לעשות חמשה אצבעות - לא יאמר הש"ן או"א רק תכפך בשמ"ים הש"ן ולך נאה להודות ועונין הצבור אמן קורא חזון העוסק בצרכי הצבור בהנים לא הש"ן. כשיש שני בהנים יקרא החזון בהנים ולאחר לא יקרא והש"ן מקרא לבהנים וברכך בו.

א הש"ן הוא כהן ויטאף את כפיו ותחר מקרא לו ותח"כ הש"ן חוזר להפלתו ומסיים שים שלום ולא המקרא. וה"ל למה המקרא להפלה הש"ן מתחלה ועד סוף יסיים הש"ן ולא המקרא. דל"ה למה המרו במה"י אם הצעתו מחזור להפלתו דהא ה"ל לחזור להפלתו רק המקרא. ומה שמירך הב"י דמתנין לא נחמה למימר תקנה"ע י"י שייס אחר את התפלה אל"ל במ"ים הוא עלמו. עכ"ד. והוא דחוק ודברי רש"י עיקר כ"י הש"ן שהוא הבהן יחזור להפלתו ויאמר שים שלום: (ב"י קכ"ח ס"ק י"א):

לקוטי דינים וביאורים

בגמלין אינו אלא עושה. אמר רב"פ תדע דמקדש בני לא מיבשי למימריהו כלום יש עכד שמכריכין אותו ואינו מאזין:

[ב] **ב"י** הבהנים יפרידו כל האצבעות כ"י העטם דבטימן קב"ה סעי' י"ב איתא דהבהנים חולקים אלצבעותיהם כדא"י בתמוחה פ' גשא משניה מן האלמות מבין אלצבעותיהם של הבהנים. מלך הדינים בשעה שפושטים כפיהם, והביא שם בשם הרמ"ם שהבהנים מטונים לפסוח ה' אצבעות בין צעות אור כ"י ע"ש. אמנם המ"א בס"ק י"ט כ' בשם הוהר"א שלא ליגע שום אצבע במימרו. וזה עטם רבינו:

[ג] **ב"י** לא יאמר הש"ן או"א. כמ"ס הרמ"א שם סעי' י"ד ודל"ה כ"י"א שם שאומר אותו בלחש עד מלה כהנים. והוא כדעת הר"ן וכן כ' הרמ"א הביאו הב"י אצל הח"כ חז"ר טו. וז"ל הב"י וכן היה נוהג הרמ"א כשהיה ש"ן אומר או"א בלחש כ"י ומיהו כחשו שהקבו להר"מ כי לא נתקן לומר או"א אלא בשעה שהיה לנשיאת כפים ואין שם נשיאת כפים. והודה ואמר שהחז"ר מ' מאותו מהנה עכ"ל:

ב"י קורא החזן כ"י לא הש"ן. והוא כדעת התוספות ברבות ל"ד ה' אומר ר"ח שאין ש"ן יכול לקרואם דהכיב הפסקה כ"י והא דמתריעין בטוטה כ"י לנטיס קורא כהנים וכו' לא אשליה ליבור קאי אלא אחזן כדתינא בשפרי אמור להם מלתך שהחזן אומר להם אחרי. והזן לא היינו ש"ן. דחזן היינו המתעסק בצרכי צבור [ק"י] ממשע בטוטה כ"י דמשקרא קאחר אין הבהנים רשאים להתחיל בצרכיה עד שיכלה הדבור מפי הקורא. פי הקורא כהנים. ואח"כ אומר אין עליה לומר רשאי כ"י משמע דהש"ן הם (וקורא לזו היינו ש"ן) עכ"ל: (פ' בטי' קב"ה ס"ק כ"י):

ב"י כשיש שני כהנים כ"י ולאחר לא יקרא. גמר' טוטה ל"ה ה' נקטיין לבטס קורא כהנים ולאחר אינו קורא כהן כנאחר אמור להם לבטס. ע"כ:

ב"י והש"ן מקרא לבהנים וברכך. פ' ברבות חוספית ל"ד ה' נד"ה לא יפנה ויש שהיו רוצים לומר דכמו כן אין ס"ל רשאי להקרות וברכך לבהנים דלמזן כן היו הפסקה. אמנם רבינו יצחק פי' דהנהיגו ים במדרש עשתי יתרות והבאות אמור להם מלתך שליה לומר אומר להם על כל דבור ודבור:

ב"י מקרא יברכך דלא כמ"ס בש"ע סעי' י"ג שמתחילם הבהנים לומר וברכך. בלא המקרא. ורמיהו מח"ס כשיטה ל"ע כ' וז"ל הבהנים רשאים להתחיל בצרכיה עד שיכלה דבור מפי הקורא וז"ל שאין הבהנים מתחילין וברכך עד שייסיים הקורא כהנים כמ"ס החוס' ה"ל כ"י הקורא קאי על הקורא כהנים ולא על הש"ן (שהוא המקרא כ"י) הרי כהנים מקדים וברכך רק תיכף מקרא כהנים אחרים הבהנים

תפלת שחרית קבא

אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה
 התנובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם
 קדושה פאמור :

יהי פניו נגד הדיכל נגד ימינו נגד היכל נגד שמאל נגד שאל

יברכה יהוה וישמרה : יאר יהוה לפני אליה ויחפה :

נגד היכל נגד ימינו נגד שמאל נגד ימין וימין סינדר ימינו הוא מדה"ר על מדה"ר

ישא יהוה לפני אליה וישם קה שלום :

שים

לקוטי דינים וביאורים

הנהגים יברך, וכל דסוף סוף לריכוס לברך התלה אבר קדשנו נקדשנו כל אהרן, זה לא קשה דברכה
 לא מעכא, כאן הברכה מעיקר דינה דהא ר"א בן שמעון אמר בס' ל"ט א' שהאריך ימים בשביל שלא
 נשא את כפיו בלא ברכה ואם היה דברכה מעכא מאי רבותי, אמרם שהגיס כיש אומרים שנס
 מלת יברך יקרא אותו התלה הש"ן והא דאמר כאן הנהגים רשאין להתהלל בברכה עד שיכלה דבור
 מפי הקורא הניט, קאי אברכת אבר קדשנו נקדשנו כל אהרן (פ' כס"ה ק"ח ס"ק ל' ל"א) :

לקוטי הגר"א

במלת בראשית מרומנו ברכת כהנים כי אמרו רז"ל למה פתח בב' שהוא לשון ברכה
 והוא כי שנה ברכות יש בברכת כהנים שהן יברך וישמך יאר ויחן ישא וישם לך
 שלום, והסיום ואני אברכס הוא הסולל היינו השכינה הנק' אני המקבלת כל הברכות
 להשפיע בהחגוגי, והנה לירוק בראשית הוא הר"י שצ"ה, שצ"ח ר"ח שמירה ברכה אורה
 שהוא וישמך יברך יאר, והנה חנינה מלכות לריך להסמיכה לברוך חכמה כד"א ח"ן
 וכצ"ד גי' ל"ב ג"ח, הכי וי"ד דבראשית, ישא וישם הן ב' עינין גי' ח"ר דבראשית :
 (עכ"ל בס' הד"ק) :

סוד ברכת כהנים יברך הוא חכמה כמ"ס ויברך ה' הוה שלמה, ומה היא חכמותו והרב
 חכמה שלמה, וישמך בממון זהו עובר, יאר ה' פניו הוא חיים כד"א באור פני
 מלך חיים, ויחן הן ובצד [הוא ממשלה] ישא ה' פניו אליך בעים כד"א בפניתי אליכס והפריתי
 בו' [ובצד הוא ממשלה] וישם לך שלום הוא שלום, ואני אברכס הוא חן, (עוב עין הוא
 יברך כי נתן מלחמו לכל צדו לח"ס וד"ל גי' יב"ק שהוא יחוד ברכה קדושה שבצ"כ) והנה
 מימין הם חכמה והי"ס ובעים ושהז"ל (ברכות ה' א') הרואה יסודין בו' ואם קבל מה
 עבדו יראה זרע הם בעים יארין ימים הם חיים, והפך ה' בידו יללח חכמה, והוא מדה
 כנגד מדה, כיון שקבל יסודין שהם מלך כמאל ואהבה ציוני לכן זוכה לימנא כנ"ל
 ויהי שניקס ועקב אם יהי אלקים עמדי זו ברכה כי בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך
 ויברכך, ושמרתי, חיים, כי הח"כ מההפכין לימין בידוע, ובצדו בשלום אל בית אבי

שער נפתלי

ב"ש מהויה חכמותו ותרם חכמת שלמה, נראה דמ"ס כאן וצ"ל מהו בזמנו ותרם חכמת שלמה, וזמנתו
 לבאר כי ברכת הוא חכמה כמ"ס ויברך ה' ויברך ה' הברכה ה' ותרם חכמת שלמה, וסוד ותרם
 כי כוונת אור לך כי ע"א סוד ותרם הן נקודות רא"ב ויבטלך נקודות וקדושים גי' ה"לם וקדושות
 הברכה, והוה ותרם חכמת שלמה (כנגד ה' אמתות דמ"ס כנגד ה' אמתות דא"ב וגי' חיות דמ"ס כנגד
 י"ב המצוות כמ"ס ע"ב שבהם הנקודות הנ"ל) :

תפלת לספי דגרא שחרית

זה בניס. וכל אשר נתן לי הייט צא"ח ב"ש הסוף הוא כל וכוף פשירי אף שהוא אחד עשר. מ"מ הדעת אינו בחשבון כיוצא עשר אפשרנו ל"ך הוא היפך כל. כי בלחור הששירי הוא לך כמו בפנים כל וק"ל: (עכ"ל בהד"ק):

ב"ב בנ"ח בלקוטיו וז"ל. יברךך וישמרך בכל החלמה בכל הכסף יאר ויחך מוראכס וחחכס כ"ז כו'. ישא וישם וראה בניס ט': פעס שפיסוד נק' כי כל שהוא בני' קן. גס שהוא מייחד בבדיה הלשון והוא י"ה. ויפ"ה ג' כל. ומייחד ו' עם ה' בבדיה המעור הרי ופ"ה ג' כי. וכן מייחד ה' ראשונה עם ו' הרי פעס ב' כ"י. לכן ב"ב ברכך ה' וישמרך ראש הפסוק וכפוף הוא כי. וכן יאר ויחך פעס ב' כי. ופסוק ישא כו' שלום ראש הפסוק וסופו ג' מ"י שהוא ג' כ"ל כנ"ל: (עכ"ל הד"ק):

י"ז ו' מתנתו לאדם ג' ימיים ונ' שמאלים. וזהו יברךך ה' וחיחא בם' הכהיר אין ברכה אלא חכמה. וישמרך חיחא אין שמירה אלא בנכסים. יאר ה' פניו אליך זהו חיים כמ"ס באור פני מלך חיים. ויחך זהו כבוד כמ"ס ומלא חן בעיני כו'. ישא ה' פניו אליך זהו בניס כמ"ס ופניתי אליכס והפרתי אחכס כו' וישם לך שלום וכל שיש שבפסוק אחד ימיני וא' שמאלי כי חכמה בגדולה מומין. ומי"ס ג"כ כתיב כי אורך ימים בימינה ונ' הנשחרים משמאל. וזהו שאמר כו' ואם קבלס מאלהבה נתהפך השמאל לימין וזכס לנ' הימינים: (עכ"ל בציאורו להג' ברכות פ"א במחמר כל שהקב"ה הפך צו):

ש"ס של כ"ב יולא מראשי הברכות שהם יברךך וישמרך יאר ויחך ישא. שהם כ"ב אוחיות ג"כ. ג' אליך תמ"ד. עם אמור שהוא ג' רמ"ז שהוא ג' אליך הרג"א. והשמות הקל"א הק"פ ש"ל ק"פ ג' אליך חרפ"א ועם י' מאמרות ג' אליך הרג"א. וז"ש בזהר נשא קמ"ז ע"א. וכל עלאי וחתאי מהבסמין כ"ב החון דסהימין בהי ג' קרתי וכן אמר (שם) למטה כ"ב החון מתברעין ללה (הגהת הרמ"ס. ר"ל בברכות שהם כ"ב פסוקים אלו כנ"ל שהם יברךך וישמרך יאר ויחך ישא) ובג"כ כתיב אמור ולא אמרו כי אמרו הי' משמע ליוו שיאמרו להם אצל אמור משמע ללקך ג"כ כנ"ל. והנה ס"ג ומ"ה ג' ח"ק ועם כהר הוא ק"ט ועם אמור ג' וישם ברכה ששה הכוללת הכל כי אם אין שלום כו': (עכ"ל ביהל אור כ"ב נשא הכ"ל):

זכ' הרמ"ס וז"ל. מ"ס שהשם כ"ב יולא מראשי הברכות עש"ב. הנה אלו האלפי ביהות שראשי ברכות אלו ומתחלפים הם ידועים כהבס רביעי האי גאון בס' קול ה' בכת והמה מקובלים איש מפי איש עד משרע"ה. ומלאתים ג"כ בס' הפליאה לכן בהם עשיתו סמוכות לדברי אמ"ו הגאון החסיד מו"ה אליהו מוילנא. וההכרח שהציאו לזה מחמר וזהר פ' נשא כו' (כמו שדפס ביהל אור סם):

י	באי"ק ככ"ר מתחלק בנ"ו או בא"י כ"ט ג"כ בנ"ו
ב	באי"ב של אי"ס ב"כ מתחלק בנ"ו
ג	באי"ב של אי"ע ב"ס מתחלק בק'
ד	באי"ב של אי"ל ב"ס או של אי"ס ב"ר מתחלק בה'
ה	באי"ב של אי"ל ב"ה מתחלק במ'

מחמר

באי"ב

שער נפתלי

כדי להבין דברי הרמ"ס אסדרו להעתיק כל האלפא ביהות שהביא הרמ"ס וז"ל: אי"ק בב"ר ג"כ
 דמ"ח הג"ך וס"א וע"ן חפ"ך טצ"ן: אי"ו ב"ס ג"ח ד"ו היו ב"ח ל"ס ב"ר נ"ק ס"ז ע"ס: אי"ס
 ב"ז ג"ס ד"ל ה"ך וי' ו"ס ע"ה פ"ס צ"ר ח"קו אי"ע ב"ס ג"ן ד"ס ה"ל ו"ך וי' ח"ט פ"ח ג"ס ק"ד:
 א"ל ב"ס ג"ן ד"ס"ה י"ע ו"ך ו"ך ח"ק ס"ר י"ס ב"ה: א"ל ב"ה ג"ס ד"ר ח"ק ו"ז ו"ס ח"ט ש"ס י"ב
 ב"ס

ו שחרית יא יג יו יח יב יד יז יט יא יג יו יח יב יד יז יט יא

א ב ג ד ה ו ז ח ט י יב יג יד טו טז יז יח יט כ כב כג כד כה כז כח כט

בא"ב של א"ת ב"ס מתחלף ב"פ
 בא"ב של א"ב ב"ת מתחלף ב"ס
 בא"ב של א"ר ב"ק מתחלף ב"ח
 פוחזה בסתומה
 בא"ב של א"ג ב"ס מתחלף ב"פ
 בא"ב של א"ג ד"ה מתחלף ב"ס
 בא"ב של א"ד ב"ג מתחלף ב"פ
 בא"ב של א"ס ב"ן מתחלף ב"ס
 בא"ב של א"ז ב"ו מתחלף ב"י
 בא"ב של א"ך (ו"פ) [ב"פ] מתחלף ב"ס
 בא"ב של (א"ט) [א"ס] ב"ל מתחלף ב"ר
 בא"ב של א"ף ב"ע מתחלף ב"י
 בא"ב של א"ק ב"ך מתחלף ב"ו
 בא"ב של א"צ ב"ח מתחלף ב"נ
 בא"ב של א"צ ב"ח מתחלף ב"ס
 בא"ב של א"ל ב"ס מתחלף ב"י
 בא"ב של א"ס ב"ל מתחלף ב"ס

(עכ"ל הרמ"ש)

סוד ו' יודין ונ' ווין של ברכת כהנים הוא הדר"ת של ברכת כהנים. וכן סוד נ' אלפין. שיש בהן ואלו יודין ונ' ווין. וכן נ' רישין שבא"ל [שכל א'] כלל מנ'. סוד א"י

שערי נפתלי

כ"ס: איב ג"ה ר"ש ה"ר ו"ק ו"ע ח"ס מ"ע י"ס כ"ן ל"ם : איב ב"ס ג"ל ר"ך ה"י ו"ט ו"ח מ"ה ע"ס פ"ו
 צ"ק : א"ד ב"ג ה"ח ו"ש ו"ר ח"ק מ"צ י"ם כ"ע ל"ם סן : א"ן ב"ך נ"ע ר"ם ה"ן ו"ם ר"ל ח"ך ט"ר ק"ח
 ר"ש : א"ף ב"ע ג"ס ר"ן ה"ם : ו"ל ו"ך ח"י ש"ת צ"ק ס"ר : א"ש ב"ר ג"ך ר"ן ה"ך ו"ע ו"ם ח"ן ס"ם
 י"ל כ"ח : א"ח ב"ש ג"ר ד"ק ה"ז ו"ך ו"ע ח"ס ס"ו י"ם כ"ל : א"ר ב"ך כ"ן ר"ך ה"ע ו"ם ו"ן ח"ם
 מ"ל י"ך ש"ת : א"ג ר"ח ה"ם ו"ר ו"ך ח"צ מ"ס י"ע כ"ם ל"ג ב"ם : א"ו ב"ו ג"ה ח"ח ט"ש י"ר כ"ך
 ל"צ ס"ם נ"ע ד"כו א"ם ב"ל ג"ך ר"י ה"ם ו"ך ג"ח מ"ס ע"ר ס"ך ו"צ : א"ק ב"ן ג"ך ד"ע ה"ם ו"ן
 ו"ם ח"ל ס"ך ר"ח :

וּפְדִישׁ וְהַנָּה סִיג וּפְסִיחַ גַּל חָק כּוּי וְעַם אֲבוּר גַּי' וּשְׁמֵי . כּוּנְנִי כּוּסִי הֶאֱרַוּ לִי הַבּוֹאוּ הַרְמִישׁ בִּיהֵל
 אֲרוּרָה . בּוּי שֵׁם בְּיָב כְּבוֹד מִה וְאֲדַנִּי שִׁים בְּסִילוּאָם כִּבְּ אֲתוּיָוּת . וְכּוּבֹאוּר שֵׁם כּוּי כְּשֶׁתְּמַלֵּא
 הַלִּבִּים אֲתוּיָוּת דְּרָסוּת הַגִּיל וְהוּחַ בְּהֵם סִיג אֲתוּיָוּת כּוּי הֵם קִבְּלוּם מַנְה"י דְּחַטּוֹנָה שִׁשֵּׁם שֵׁם סִיג אֶהוּא
 סְקוּיָוּת דְּתַלְתֵּי שֵׁתָן עֵינִי וְהַנָּה אֵלֶּה הֵם הַטָּי וּפְסִיחַ עֵבֶי' רַבִּינוּ שְׁהֵם עַבֵּר שֵׁם כִּבְּבִים דְּבִיבִים הַגִּיל . וְהַנָּה
 הַלִּבִּים הַגִּיל הֵם גִּבִּים נִנְדֵי וְגַ' תְּדִי דַעְתוּקֵיאוּ וִט' דָּוָא וְהוּא סוּד הַכְּתֵר שֶׁהוּכּוּר רַבִּינוּ בִּבְּאוּן וְהַגִּאוּן רֵינְא
 הַבּוֹא עַל וְהַתְּמַכּוּר סִיגִים כּוּוֹהַר נְשֵׁא קִפְּוִי ב' אֲרִישׁ חֶאֱנָא כְּצָדִים עֵשִׂיִה . וּוּשִׁים רַבִּינוּ סוּד ו' יוּדִין וְנ'
 וּוּין כּוּי הַרְחֵם לִי כִבִּים . כּוּנְנִי כּוּסִים רַבִּינוּ לְקָטָן בְּהַדְּיוּא שְׁתּוּא רִית שֶׁל הוּוֹת וְרִית שֶׁל שֵׁשֶׁת הַתְּלִיקָם
 כִּבְּבִים שֶׁתָּן ו' כּוּרְכּוּת : וּפְסִיחַ שֶׁתָּן ג' רִישֵׁין שִׁבְאַ"א . וְו"ל הַנְּאוּן רֵינְא . בְּלַל בְּנִין עוֹלָם . גַּרְאָה
 לְעַד שֶׁכּוּוֹת רַבִּינוּ הַלֵּל אֲלֵינוּ אֵלֵינוּ הַבְּיָוּן לֵב רִישֵׁין דָּא"א וְהֵם כְּמוֹד בְּגִלְתָּהּ וּקְרִדָּא וְכוּסִים . כּוּי .
 כּוּי הֵם ג' אֲלֵינוּ רַל ג' דִּאֲשִׁימוּת . וּבַל א' כּוּלָּל ג' בִּירוּעִי שֶׁכֻּבַּל א' ג' הוּוִית כּוּי וְהֵם כְּמוֹד ג'
 אֲלֵינוּ שְׁעוּרָם הוּא א א א א שֶׁם ג' יוּדִין לְמַעְלַה סוּד ג' דְּבַלְלוּן בְּגִלְתָּהּ . וְנ' יוּדִין לְמַתָּה ג' דְּבַלְלוּן
 כִּבְּבִים . וְנ' וּוּין בִּאֲסָע ג' דְּבַלְלוּן בְּקִדְרָא שְׁהוּא כּוּר הַקִּיעִי הַסְּמִיקָן כּוּן סִים לְמַיִם עַכ"ל : וּפְסִיחַ
 וְכוּר

תפלת לקושי הגמ'א שחרית

אני ראשון כו'. והן ר"ת של ג' היות ושל ג' פסוקים. וכל פסוק נחלק לכו'. דרכות
וחלק ב' ר"ת ווין. ותחלתם יודין. ועבר מ"ח קמ"ג סוד ג' השמות וג' ר"ת של הפסוקים
וכוד ג' אלפין שהן ג"פ אקו"ה. והן שנאמר למשה צבטה. וע' צמו"ח ע"ז ב'. וכוד האלף
שכלל ג' רישין ע' צמו"ל סוד האלף והתלויין בו: (עכ"ל בס' הד"ק):

והנה דברכת כהנים יש י"ג יודין וע' ווין וששה הדין. נגד י"ג ה"ד דלר"ך וע' דו"ח
וששה דוק' כנו"ש האריו"ל. והנה עוד צמ"ה שהן ד' אלפין שיש בכל"כ שהם צנוק'
צסוד ד' אלפין שלוקחת מוד' אה"ה כדוע. וה"כ הששה הדין וד' אלפין והם לטק' [הג"ה
(כ"ל מהרמ"ם) והם עשר ומכריס ג' מהדיקנא] והנה מה"ג ת"ד ד' מנהון. אשתמכון
לנוק'. כי מהיקונו השערות אינה יונקת כדוע. אבל הפנים הפנייים מן שערות וכן שומא
דלחפני ומרין ארמין הן ד'. וז"ש בס"ד ד' אשתמוט עיין בא"ל. והן הן הד' אלפין הכלל
השייכים לנוק'. והן סוד הל"צ מחיבות שמחלק צמ"ל כ"ב וי'. והכ"צ הן עשר וי"ג
היינו הכ"צ ת"ד. שהם י"ג דלר"ך וע' לו"ח הם כ"ב. ועשר מהם לנוק' שהם ששה הדין
וד' אלפין הכלל. והם"י מחלק העשר ג' אמות וז' כפולות כי היכל הקודש מכון באמצע
וחושבין או לכאן או לכאן: (עכ"ל בהד"ק):

כתב הרמ"ם מענין דברכת כהנים ונלחיו צמוקס אחר. שמונה ועשרים באמה (תיקני'
(ס"ח. תי"ק לי) [וג"ל דל"ל מ"ג ע' ו'] דה' ו' י' דברכות כהנים. וד'
כומב (דטוק) [כ"ל דל"ל ד' איתיות] ה' דברכת כהנים. והן ל"צ מחיבות... והן ד'
דלחני שלולין בהלפין. והן איתיות אה"י ואלו ד' איתיות הן ל"צ מחיבות. ומספרם כ"ב
והן כח"ם של עשר (הג"ה הרמ"ם. פי"י איתיות של א"ל צ"ד י') וכמו שכתבם עשר וכ"ב
והן צמחיבות (עכ"ל בהד"ק):

זה ובה הוא סוד צ"כ. והנה זר"כ כל אחד כלל מוד"ל. לכן כ"ח פדוק' בפ"ע משא"ל
צמו"ח לכן כל א' נחלק לשנים אבל בכללות הן ד' זה וצ"ח: (עכ"ל בליקושי הגמ'א
שחלק ה"ג דברכות אה"י כ"ב):

סוד בלכת כהנים. ס' אהון נגד ס' אהון הידועים. ערמת חיים. סונה בשופטים
עס י"ג ע"ב. שהוא עס ושמו שמו הגמ'א. והן נגד קדוין. וגם כן י"ג קדוין
לאשלמא

שער נפתלי

וכוד האלף שכלל ג' רישין עכ"ל. הוא בליקושי רבינו ונדעם בס' ליקושי הגמ'א עם באו באר יצחק
להנאן רי"א הנ"ל:

מ"ש כד"ה כתב הרמ"ם לפי מה שהתחיל. סי"ג ט' ו' דה' ו' י' דכ"ב. וד"ל אה"ה י' ו' י' י' י'
ואות ו' ט' ואת ה' ו' פסוקים כמ"ל. וי"ג ט' ו' ג' כ"ח. וכן הדין אלפין הן ל"ב מחיבות
מ"ש בסוד ז"ה וצ"א. מ' בנו של רבינו הגאון ד' אברהם דל. וז"ל זה וצ"א הוא סוד כ"ב. פי"ג
פסוקים של כ"ב בסוק ראשון מ' חיות סיסוק בא. כפני שהם ג"ד סוד עולם המא. וב' פסוקים
אחרונים יש בהן ה' חיות וז' חיות וסיסוק זה כי דרבתן בעולם הזה: והנה זר"כ כל א' כליל מר"ג
פי"ב בא דלרין סודע כפ' ראשון נכלל מ' פדוקים באה הוי"ב א' אפ"א. מ' בינה איפ"א. מ"ש
בו"ג שהם כ"ב פסוקים אחרונים כ"א בסוק כפ"ג. וז"ש והנה זר"כ כליל סודו. לכן כל א' סוק
כפ"ע כל פדוק' בסוק א'. מ"ש א' סודו כפ"ג. לכן כל א' נחלק לשנים אבל בכללות
הן ד'. או"א זר"כ: זה וצ"א. ד' אהיות חיות זה וצ"א. נגד ד' פדוקין וד' אהיות חיים עכ"ל.
כ' הרי"א הנ"ל וז"ל נגד ס' אהון הידועים. כפ"ס בחו"ה לכו"ה אהון בעליון חס' ס' אהון. והנה
ערמת חיים. כי חמה הוא (ג"י) כל"ב אהון. וערמת חיים נקרא גילון גילון. וי"ב גיליון של
כנע"ן והם נקראים סנה בשופטים. שהנבירה טיג ושפורה להם והיו בשופטים כ' פסוקים שיש י"ב
שהוא עם כו'. פי"ב כפ"ב ג"ב ע"ב אהון ס"ל כרבת כהנים. וי"ב של סוק ושמו את שמו כו' שיש בו
ה' חיות עם ד' אהון דשם וז"ש שמי הנקרא עכ"ל. ולי נראה שיש שמי הנקרא. היינו כי בדרבת כהנים
ג' שנות הנהיג ה"ה והק"י ארני. ואמר ושמו את שמי היינו שיערבו גם שמי הנקרא א"ב הם ג' פסוקים
ארני

תפלה לקושי הנר"א שחרית

קבו

להשלמה לע"ב . וכן כס ע"ב כס' ועס קשר האמצעי שהוא כ"ב . וכן כס' משפחות במלכים
 עם י"ב שבטים . וכן ע"ב הכוכבים הכמא' ששים גבורים כו' וי"ב קמ"ד כו' . וכן ד'
 וי"ד ונ"ב דשמוא מפרש . וכן ו' שמוח שהן חת"ו נגד ו' זכרות . וזללגן ג' נגד ג'
 שמוח . וכן אב"ג עשרון ושני עשרוני' ושלשה כו' . וכן דק"ש ששים מלכות דשלמה . וכן
 דמשה . וכן נגד ו"ה . ושמוא מפרש . וכן ס' דשלמה ה' ו"ה . י"א ו"ה . ז' אחיון ל"ד
 ז"ח ו"ה י' י"ט . וכן פרקין דירין . ועוד ס' פרקי גופא . ועוד י"ב . וכן דרגלן . ולכן
 הן כ"ח ול"ב נגד אחיון דשמוא ושאר אחיון . וכן אחיון וגקודין הם כ"ח ול"ב . וירין כ"ב
 ע"ב

שער נפתלי

ארצי י"ב אותיות . עם ס' אותיות הבהובים ככ"ב הם ע"ב . או יאמר כי יצרך עם ס' הנ"ל שכי הנקרא שהוא
 ארצי במילואו כזה אלף דלית טוין וי"ד י"ב אותיות תרי ע"ב : וכן נגד נקודין . ג"ל שהם נקודין של א"ב
 ככ"ב הר"א הנ"ל . אבל מה שנקד אלף אינו כן כי רבוינו נקד אותם אלף במאמר ככ"ה ויני נהורין .
 וסדרם כך אלף בית גיטל דלת הא' ואו וין תת פת יוד כף לבר' עם גזן . ססך עזו פא ערי קוף ריש שין
 תו . וי"ב נקודין ככ"ב כזה עם גזן ערי קא . והנה כאשר נחשוב הנקודין הנ"ל כפי אסדרם רבוינו
 הגדול נמצאים ה"ן נקודות . ככ"ב רבוינו הגדול במאמר הנ"ל נדפס ביהל אור בראשית
 ג"א ב' . כי הקף הוא בלאזום שהוא נקודה א' וכבר תרצנו על כחה . אופנים ואכתוב כאן אופן א' . כי
 השים הורין התיק גדול והוא הרחב והוא דשווק והם שישה ונ"ד נקודין תרי ס' . וס"ה רבוינו עם ה"ן
 נקודין תרעתי במקום אחר . וא"כ ככ"ב ע"ב י"ב עשר נקודות ועם הולם דרון והיקר דערי ו' ה' י"ב כ"ה
 זבל' באר יצחק נדחק הרבה כזה : וכן עם ע"ב כס' . ה' הר"א הנ"ל . כידוע ששה קני הסמורה כל א'
 של א' אחיון . וקשר האמצעי הוא השבועי כו"ב אחיון ע"ל . והנה ה' קשרים סמואריים כפי כהעלותך
 ק"ל א' . וכבר הקשרים ב' הרביעי ו"ל ס"ה הרב כמאור ב' קשרים כפי כהעלותך אכתוב כאן ה"ב
 ששית והלוק הקשרים לשיבתו (א) והו ילי שיט עלם טהה ללה אכא כחת הווי אלד לאו
 (קשרא דאבא) : (ג) התע יול מבה תרי הקם לאו בלי לוו פהל גלן (קשרא דת"ת) : (ב)
 וי מלה הווי ניהא האא ירת שאה ריי אום לבב (קשרא דחסד וגבורה) : (ד) ושר ירון
 להחבוק טנד אני העם רהע יו ההה מיב (קשרא דאימא) (ה) וול ילה סאל ערי עשל
 מיה והו דני החש עמם (קשרא דענה והוד) : (ה) ננא נית מבה פוי נטם יול הרח . טנד
 ומב יהה (קשרא דטהו) : (ו) ענו מהי דמב מנק אייע חבו ראהי יבמ היו כום (קשרא
 דשלמות) : ע"ל הרביעי וכן סמוא' עם ביהה וכמאור רבוי הנר"א ו"ל . וא"כ דברי רבוי כמאן
 צריך עיני רחא כמאור עם שבעה קני הסמורה הראשון והאמצעי כל א' י"א והששה הם עשרה עשרה .
 ונ"ל כוונת רבוי כמאן לא קני על השבעה קשרין דקוונתו ככ"ב רבוינו ככסה מקוונתו כי כ' ששית וה"ו ואני והו
 הם כלל עם ע"ב וא"כ הם כ' הלוקים כו"ל הראשון עד אני . ובאני עד והו האחרון וכיהו האחרון
 עד סופו . והלק הראשון ל"ו ששית והלק האמצעי י"ב ששית והלק האחרון כ"ד ששית . וא"כ הלוק הראשון
 והאחרון כהחולין ביהו הם ביהו ס' ששית והקשר האמצעי הוא החתול באני הם י"ב ששית . כן ג"ל :
 וס"ה וכן ד' וי"ד וס"ב כו"ב וכן ו' ששית . ה' הר"א הנ"ל . כמאור . ד' הוא ד' אחיון . וי"ד הוא
 [ששית עם] מילואן . וכו' ב' ששית ד' אחיון ששית ו' אחיון של המילוי . וס"ב כו"ב ששית הששית
 ד' אחיון המילוי ו' אחיון עם דני ב"ה אחיון שהן חת"ו . כידע הששית חובבטו כ"ו והני ס"ה . ונ"ל דני' תתליה
 הששית כ"ו של ששית . עם דני' של עם יוד (שהיא ס"ה עם כ"ו) הם ע"ל עם תקתק של עם ס"ב הוא
 תרי"ו כ"ו בשם ס"ב י"ב כו"ב וס"ה ותתליה הוא תתק"ט) ע"ל : והן אב"ג . מי ששית א' ששית
 זבלא כ' . ששית זבלא זבלא דמלא ג' : עוד כ' הר"א הנ"ל . ונ"ל וכן דק"ש ששים מלכות דשלמה
 הן ששים אותיות בעסק הנה ששית שלשלמה שהוא מלכות . וס' אחיון דק"ש הן רשעה : והן נגד
 י"ה ושאר מפרש . ט"ז עם מ"ה ת"א ס' : וכן ס' דשלמה ה' י"ה כו' מי' ששפרט כי ב"ה אחיון של הוי"ה הוא
 ס' : סא' עד ה' חשבין הקדמי הוא ט"ז . ואח"כ ו"ה הוא י"א . ואח"כ ו"ה הם ג"ב ט"ז . ואח"כ
 ט"ז הם ל"ד עם כ"ו הוא ס' : וכן פרקין דירין . ככ"ב באהלות פ"א שלשים בשבת ור' ששה בכל אצבע :
 וקוד ס' פרקי גופא . ככ"ב הם א' בירך וי"א עליות ס"ב . ערדין הם כ"ב ח"י הולעת בשדרה ששונה
 בעצור ששה בשפתה של לב הששה . כקבטי הם ס' ועוד י"ב . הם י"ב כהעולם ששוקף ככ"ב כס"י :
 וכן דרגלן . הם שלשים בשבת הג"ל ששה בכל אצבע : ולכן הם כ"ח ול"ב . כי כ"ח פרקין כ"ב
 ד"ה

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ע"כ עם האלבעות וידין חרין סקן הוא במרכבה . וכן י"ה י"ה י"ה נגד חנ"ד וג' כחרים
עליהם ג' פטוקים אלה וג' שמות . וכן בשם ע"כ ששים הסובבים ו'ה'מ'ים ו'א' מלא
רח"ם וכן דפרי הח"ג ששים הסובבים אמצעית . וז"ש עשרים שקלים חמשה עשר ט' ששה
ברכות ג' עליון אהרן וג' כנין ולכן הם יודין ויוין . ולכן כל כלילן בששה ג"ר ואבהן בחד וכנין בחד
פדוע . ועם השם הן ג' פעמים כ"ו נגד ג' שמות . ובעלמן הן מ"ח כלל שם ע"כ . וכן ראשית
לשם ע"כ ויסע כו' והן מ"ח דברים שהתורה כו' . אחת היא כו' אחת היא כו' דבורין דג' שמות
שנוקבין בכללן כהן . והן ט' דרגין ו' ברכות וג' שמות והעשירות הוא שמו שהן י"כ כי שמי כג'
הנקראין כג' שמות כג' ראשית והיא אומה כדגלות . וכן ס' אהרון הן גילופין דו' שמות הראשונה
אל שרי כו' . ושמו הוא י"ה י"ה לבלות שבהן הכסא חנ"ד כ"ח עוברא דבראשית מתן חורה
וס

שער נפתלי

היום והשאר הם ליב נגד אהרון דשם ושאר אהרון . כי ס' אהרון הם גלופים של כ"ב אהרון . כ"ח אהרון
הם כ"ב אהרון פשוטים ומצפ"ד וא' התוור הם כ"ח אהרון נגד אהרון דשם גי' גי' ושאר הני' של כ"ב אהרון
הם ל"ב . וכמו שנגזר ס' ו"ב וכן בדין ג"כ ס' ו"ב הם י' אעניות ובי' דין : שכן הוא במרכבה
הוא ע' שרים וב' עליהם עשו וישמעאל : והן י"ה י"ה י"ה ביאורו כ"ב פטוקים של ג"כ בשוק
ראשון ס' אהרון ובשני כ' אהרון ובשלישי כ"ה אהרון : נגד חנ"ד . כי י"ה חכמה . וי' הוא השכן
אה"ה כונה . וי"ה הוא דעת פתורה מב' שמות ה"ל . כי יש הרעת אה"ה הוא סב' שמות הציה ראשון .
פאהיה וחצי השני פה"ה : וכן דפרי התנ' שנים כו' ביאור האמצעות הוא יום השביעי שהיה בו עשרה פנים .
וכל ימי החג היו שנים . כיצד יום הראשון י"ג פנים וביום השביעי י' פנים הם עשרים וכן יום השני י"ב ויום
הששי שמונה הם עשרים וכן יום השלישי היו י"א פנים ויום החמישי תשעה הם ג"כ עשרים : וז"ש עשרים
שקלים כו' הוא (יחזקאל ס"ה י"א) והשקל עשרים גרה . עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה
שקל המנה יהיה לבם ע"כ ה"ל ה"א ה"ל : עוד כי ה"א ה"ל ג' עליון אהרן כו' . פי' בב"כ הם ששה
ברכות בכל פטוק שנים . יברכך וישמרך כו' . הראשונות הן אהרן וברכך יאר ישא . והשנים בנין ולכן
הראשונות פתחולין בידיון אב בחכמה : והשנים פתחולין בויון בנין : ולכן כל כלילן בששה . פי'
כל י"ם כלילן בששה . כי ג' קצין של ג' יודין וברכך יאר ישא הם ג' ראשונות ואבהן הן בוודין
עצמן וכנין בויון הם ע"ס : ועם השם הם ג' פעמים כ"ו כו' . פי' בכל פטוק ר"ח של כ'
ברכאן וברכך י"ה וישמרך הוא י"ו . וכן יאר ה' ויתנד הם ג"כ י"ו . וכן י"א ה' וישם הם ג"כ י"ו :
הם ג' פעמים כ"ו נגד ג' שמות שבכ"ב : פי' כלי ר"ח של ג' שמות הם ג' יסע כו' . פי' ראשית
שם ע"כ הם ס"ח [היכות] שבג' פטוקים ויסע וכא' ויט : וכן ראשית דשם ע"כ ויסע כו' . פי' ראשית
של ג' פטוקים ה"ל הם ג"כ י"ו יסע וי"א כו' והם ס"ח דברים שהתורה נקטת בהם . והם ח' דברים
סדומים בג"ס ה"א שאסר בש"ס . על התורה . אחת ה"א יונתי תמתי אחת ה"א לאמה ברה ה"א
לולדתה הם ג"כ ג"ס י"ו : והן דבורין דג' שמות . י"ו של שם ה"ה . שהנוקבין בכללן כהן . כי הדין של
השם נכלליו כ"ו כידוע : והעשירות היא שמו . פי' ושמו את שמי על בני ישראל עכ"ל : ופי' שהן
י"ב . פי' כי שמי ה"ל הוא שם הנקרא אדני ועל ג' שמות דג' ברכות הם ג' אדני והם י"ב אותיות וז"ש
בו שמו בג' הנקראין כג' שמות . וע' בפ"ה ה"א ה"ל בזה ואינו נראה לו כלל : אושה כדגלות . פי'
שהוא המל' שנק' אומה . היא כדגלות העליונים שהם ג"ר שהיא עולה עד הרעת ג"כ כבוד רביעות לכל
הלת . והן גלופין ד' שמות . ע' ס"ש ה"א ה"ל בזה . ול"ע דה"ש כי ה' שמות הן ד"ס . והן כלמשה
לפעלה אל שרי כיסוד . אלהים צבאות בתור . הו"ה צבאות בנצח . הו"ה בת"ח . אלהים בנבונה . אל
בחסד . והם הנילופין שלהם לכד בלא הפוש הם ששים אותיות . כיצד אלף לכד המילוי לכד ד' אותיות
אלהים המילוי לכד ה' אותיות כזה לף סר יור ס . הו"ה המילוי לכד ששה אותיות כזה ו"ד א' א"ו א'
הו"ה צבאות כזה ו"ד ה"א ו"א' ה"א . עדי בית אלף ואו תו . הם כ"ד אותיות וכאשר תנכה הפשוט
ט' אותיות נשאר ט"ו אותיות . וכן אלפים צבאות הם כ"ו אותיות כזה אלף לסד הו יוד כס עדי בית
אלף ואו תו . וכאשר תנכה עשרה אותיות הפשוטים נשאר י"ו . וכן אל שרי בסלוי כזה אלף לכד בית
דלת ו"ד ט"ו אותיות . תנכה ה' אותיות הפשוטים נשאר י"ו . וה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
י' . בזה הם ס' אהרון . כן ב"ל בנות רבינו דלא כס"ס ה"א : וישו הוא י"ה י"ה כו' . פי'
שפאלה השמות יש כ"ח אהרון כיצד יוד ה"ה ה' אהרון . גי' י"ה ח' . גי' צבאות ט"ו (כי לפעמים נחשב
התני בסלוי יוד) הם כ"ה אהרון . כס"ס ה"א ה"ל : עוברא דבראשית . כי ה"א ה"ל . פי'
אהרון

תפלת לקושי הנריא שחרית קבד

ואם הדעת מתפשט בנביאי קשט בדי ערכות והן כ"ג תיבין חי"ה . שכן כח"כ אהיה י"ה יח"ו וכן ג' ראשונות דמרגליו וכן חיה דאלקים פשוט ופשוט וגילופין וכן חי"ה דיה"ו בלידופין וכן יה"ו לבאות וכן ד' חי"ה :

אותיות דשמה תיבות דכרבות י"ה בנ' ו"ה בנ' . ור"ת הפסוקים כ"ו ק"א י"ה חלקים ק"ז יה"ו חלקים . והן ר"ח ד' רגלי המרכבה והוי"ה על גבס . ועוד של"ו הוי"ה חלקים בגילופים וג' יב"ק והן תק"ע חממות דשס ע"כ שכן ק' ברכות ות"ע עתים שהוא ת"ע דשס מ"ב . ודמלות . ודה"ג מלפ"ך פה ולשון ענין ולא . דרוס ולפון . הוי"ה והוי"ה . רל"ח ורל"ב . יוהדורו כוהר . יהי אור ויהי ט' . שכן ע' וע"כ ע"כ כ"כ לחון וכלל

שער נפתלי

אחון בסמוך בראשית וב"ח אחון בסמוך הראשון של פתן תורה אנכי וגו' : ושם הרעת מתפשט בנביאי קשט . ספרי ארץ ג' שבות אלו בחב"ד . י"ה חכמה יה"ו בינה . צבאות דעת . כי הרעת מתפשט בנביאי קשט בדי ערכות (וישם שם צבאות) נו"ה . כי שם הדעת אה"ה קס"ג חושבן נצח הוד . והן כ"ג תיבין חי"ה . פי' בנ' פסוקים של כ"כ הוא ט"ו תיבין ובפסוק ושבו את שמי הוא ח' תיבין הם כ"ג וסומך ח"ה : והן ג' שבות כתר אה"ה בו י' גילופין : חכמה י"ה הי גילופין בינה יה"ו ח' גילופין : וכן ג' שבות דסרגליו כמ"ש בס' יתרו בתוספתא על ש' זכור את יום השבת וגו' : וכן ח"ה דיה"ו בעירופין . נראה ביאורו ג' אבנים בונים ששה בתים וכל א"ב ה' הם ח"ו אחון של ח"ה וצירוף ב' אחון י"ה בהם ה' אחון של ח"ה עכ"ל . ול"כ דה"ש כי כשנחשבו הו"ד בעירופין הדיט כוה י' י"ו י"ד ה"ו אוטות . וכן ח"ה בעירופין כוה ה' ה"ו ג' אוטות . וכן ו"א"ו בעירופין כוה ו' ו"א ו"ו אוטות . אך כולם ט"ו אוטות והן י"ה של ח"ה . ויהי בכלו כוה י"ד ה"ו ו"א ח' של ח"ה : וכן יה"ו צבאות . כי הר"א הג"ל . יה"ו ח' גילופין של ח"ה צבאות בו ט"ו גילופין י"ה של ח"ה . ור' פנים שהשכ כאן . הן נגד ד' ח"ה של ד' חיות הקודש . אוטות דששה כו' י"ה בנ' . ביאורו בנ' תיבות של פסוק ראשון יברך ה' ויסמך בן ט"ו תיבין י"ה של שם הוי"ה : ו"ה בנ' פי' בנ' תיבין של פסוק שני יאר ה' ויהך בהם י"א תיבין חושבן ו"ה של הוי"ה (*) : ור"ת הפסוקים כ"ו . יברך יה' ו"סמך : ק"א י"ה וכו' . פי' ר"ת של י"אר ר"ה מ"ינו א"ל"ך הוא ק"א . והם ב' שבות ר"ה אלקים תושבן ק"א : ק"ו יה"ו אלקים . ביאורו ר"ת של ו"יהנך יש"א י"ו מ"ינו א"ל"ך הוא ק"ו והם ב' שבות יה"ו אלקים : והן ר"ת . ק"א עם ק"ו הוא ר"ח : ד' רגלי המרכבה . הן ד' שם ב"ן ח' היות עמ"ל . ול"כ כי הם י"ה אלקים יה"ו אלקים . והם ד' רגלי המרכבה . י"ה חכמה כירוע . אלקים בינה הוי"ה בעיקר אלקים . יה"ו ת"ת ר"א שנק' יה"ו והמלכות ה' אחרונה משלבת להוי"ה כירוע . אלקים מלכות . ור' חלקים אלו הם הוי"ה י' חכמה ה' בינה . ו' ו"א . ה' מלכות ו"ש והוי"ה על גבס . ולכן ביברך ה' ויסמך ר"ת הוי"ה קודם שמתחיל ד' רגלי המרכבה : ומ"ש ועוד של"ו הוי"ה אלקים בגילופין . כי הר"א הג"ל . ר"ת של ו"ישם ל"ך ש"לום הוא של"ו והם ג' של הוי"ה הוא מ"ה וגו' של אלקים רצ"א במילוי אלפין תושבן של"ו : והן ג' יב"ק . ג"כ של"ו : תק"ע . כו' של ג' תיבות ראשונות יברך ב' . ור"ח ער וישם . ושל"ו של וישם לך שלום הוא תק"ע . ומ"ש תקע הכמות ע"ש אשה חכמה בתקוע . תק"ע אלמא לשון וישם כהמים : דשס ע"כ . פי' שהוא מאת ה' של שם הוי"ה . והוא כספירות חכמה . וז"ש תק"ע הכמות דשס ע"כ . עכ"ל : ומ"ש שהן ק' ברכות ות"ע עתים . פי' שהתק"ע הן ק' ות"ע : שהוא ת"ע דשס מ"ב . כי הר"א הג"ל . ביאורו כי ר"ת של שבעה שבות של מ"ב הוא א' ק' ג' ב' ח' י' ש' . עולה תע"א והא' אינו בכלל : ודמלות . ביאורו ג' שבות הנאמרים בוהר פי' שלח כד"ך סע"ה ויעצ"ה שיעצ"ה פסוקים של נוע תנוע ארין וגו' שהושבן תע"א : והה"ג כנשפ"ך מ"ב נין צר"ו ש"א ב"ף תושבן תע"א : מה ולחון תושבן תע"א . כי כל העתים הם ד"ו תאמרים וזה ולחון . ענ"ו וא"ש . תושבן תע"א שנאמר כעמוד עין ויסע וכעמוד אש לילה דו"ג : דרוס ועין תושבן ת"ע עת . והענין הוא כי העתים באים ב' היות ו' אה"ה שהושבן ע"ל . והם אור הישר ואור התוהו . כי העת כהוהר סעבר ועתיד . והוא מ"ש יהו אור ויהו אור . יהי אור הוא רל"ב ויהו אור רל"ח שהושבן ע"ל וכן המסבילים יעשו ב' אורות אור הישר ואור התוהו . ומיזונו כב' תיבות . ויהיו בוהר"ו יהיו הוא תושבן יהי אור . כוהר תושבן יהיו אור : (מ"ש שהן ע' כל

(*) ז"ש שם י"ב אוטות ולכן כל דה"ש דנ"ג חיות להחיות דמדות שכן ויסמך ויהי של"ו אוטות . וז' ברכת ראשונות יברך יהי י"ה י"ה אוטות .

תבלת לקיטי הגריא שחרית

וכלל הכל ב"פ ה"ג הממוהקין פרה ה"פקי"ד. כהרין דלוי"ח ונקודין דשמוה ועל בו'קס"ד והן ז"פ טוב
 עם מחד. שהשביעית טוב מחד כלל הכל. כל אשר כו' שהן ג' נקודין דכתיבה וקריאה וש"מ.
 והן קמ"ג והיה"ה שהוא גילופיו. ועוד ג' שמוה דאבן. ועוד ג' שמוה ודעי. שהוא
 ג' יודין וז' דס"ג וכו' כ"ח עובדא דבראשית יודין ויין ההין שהן התיקונין נגד הפרקין ושמה מפרש
 בגילופין ועוד ד' התיקונין דאלפין. אה"י. שהן ל"ב ויודין ויין. שהן ר"ח דכרטה. והן
 ראשי הכרטה הן כ"ב ומרס וז"ח השם. וכן כ"ב אהון וכ"ח אהון כנ"ל. ור"ח של שם
 כ"ב הוא קס"ה. וס"ה ק"ס ב' הלמנים שהן שג"ה. שהן ה"פ ל"ב ול"ג והוא שם אד'.
 וגילופין שלו הוא ס' חסד אחת שהוא כללו כמו אמור להם. ונגד אלו כרטה הפלל יעקב.
 אם יהיה חלקים עמדי וכו'. ונגד ג' שמוה אמר יעקב והיה ה' כו' והאבן הוא כו' וכל
 אשר כו' ב' מעשרות כתר ומלכות שהיא וכל לך והיא נגד ושמו אח כו'. והן ששה
 הממוה

שער נפתלי

כו' ותבאר לקטן: ב"פ ה"ג הממוהקין. פי' ב' פעמים מנע"ך משומין ומפולין. משומין הם ב"ב
 אהון. ומנע"ך כפולים הם הושבן פ"ד עם ה' עמסה שהוא הושבן ה"פ קי"ד הושבן ב"פ פ"ה (שהוא
 הק"ע כלל הכל כנ"ל). ומספר קי"ד הוא ה"ג ע"ב עם ב"ב הוא הושבן קי"ד ויש ה"ג הממוהקין:
 שהן כהרין דלוי"ח פי' הן ה"ג כידוע: ונקודין דשמות ועל כו'. דע שכתוב בספר הכתוב. ועל פירוש
 בפרשם קורדאוריו ובפי' הכתוב: לאבן יעקב הלמיה הרשומא ב"י (כעת נרשם) אבל כו' אמר וצלחה
 פי' שנקודות ג' שמות הן אותם הנקודות של יברקת יאר יאר והושבן קס"ד והן הושבן ע' וע"ב וכו'
 אהון: והן ז"פ טוב כו'. ביאורו שבששת ימי ^{הבריאה} המעשה נאמר בנ"א בו טוב. והנה טוב
 סאד הוא על יום השביעי שהוא כל אשר עשה. והושבן ז"פ טוב הוא קי"ט עם הושבן סא"ד הוא קס"ד
 הם ה"ג הממוהקין: ששה ג' נקודין דכתיבה כו'. פי' של כתיבה הוא חס"ק עולה ס"ו. ושל קריאה
 אדני הוא ב"ב. ושל שטא שפרש יו"ד ה"א יא"ז ה"א הוא ס"ו. הושבן קס"ד: והם קס"ג והיה
 הושבן קס"ד. שהוא גילופיו. של אחיה כידוע קס"ג. כו' ג' שמות של ב"ב הם של יג' כפולין דהשבי
 כתר אחיה כפוליו אלפין. ועוד ג' שמות דאבן. ג"כ קס"ג אל אלקים הו'. ג"י של אחיה: ועוד
 ג' שמות ודעי. ג' שמות היתה של ב"ב הוא ע"ה וס"ה אל אדני הוא קס"ג. שהוא ג' יודין וא'
 ששם של ס"ג. וכן בב"ב ג' היות שסתחילין כידוע וא' של אדני: וכן כ"ח עובדא דבראשית
 פי' ז"ג יודין פי' ויין ד' ההון הם כ"ה. והם יג' התיקונין וגי' התיקונין נגד כ"ה פרקין שב"ב היות. וגי'
 של שטא שפרש ג"כ כ"ה כידוע: ועוד ד' התיקונין דאלפין. שהם יאר יאר ב' אלקים ויסופך אהוי
 אלפין ההון יודין ויין. והם רח"ס של א' ער"י וי' אותיות עם הושבן אהוי הן ל"ב. ושל של ב"ב
 ועם סאה"י: (וב"ש יודין ויין שהן ר"ח דכרטה. הושבן כאן רק התיקין והתיקין שיש בכל ב"ב. ואב"ה
 העם שפני ששה ר"ח של הכרטה. יסופך ויסופך. וכן בולב. ואמר שהתיקין והתיקין הם ב"ב יג'
 יודין ויין כנגד יג' יודין דלוי"ח וי' ה"א והן כנגד ב"ב אותיות ששם הושבן סב"ב): והוא קס"ה
 פי' פ' א' ד' עולה קס"ה. וס"ה. הוא ה' סמין הוא ק"ס: ב' הלמנים. הושבן (צ"ל"ס) ק"ס שהן י"ב
 עם ה' של אדני הוא ש"ה: הן ה"ס ל"ב. הושבן ג"ל. וה"ס ל"ג הוא על עם ה' אלפין: והוא
 של אדני. הושבן ל"ב ל"ג: וגילופין שלו ה' חסד אחת. בו ששם הושבן אלקים ויין קי"ד ה"ז ס"ס)
 יד' אותיות. ובשני הל"ה יוד יו"ן ויין ויין (ב"ב) אהון. ובשלוש"י אהון. ובשאר ה"ס ה"ז ס"ס.
 פי' ספ"ך פ"א ספ"ך יוד"י (ב"ב) ה"ה ה"ה אהון. והם הוא כללו: כמו אמר להם. אמרו כתי
 תיבת אבד הוא רמזי ועם הכלל הוא רמ"ח כפ"ס כוהר: אם יהיה אלקים עמדי. פי' והו' נגד יאר
 ה' פני אלקי כו'. וספרתי נגד ויסופך. וספרתי בשלום נגד וישם לך שלום. (עי' בלקוש סתתת
 קורש הסתחיל יסופך הוא הכמה. סמואר שם באופן אהר): ונגד ג' שמות הוסר יעקב ג' שמות. והיה
 ה' ל' לאלקים הם ב' שמות. והאבן הואת בו יהיה פות אלקים הם ג' שמות: וכל אשר תקן לי עשה
 אעשירו. ב' מטרות. הם כתר ומלכות. שהוא וכל. לך. שהוא תיבה יא' שבא"ת ב"ש י"ס ס"ל
 יא' הוא כתר ומלכות. והתולדות המלכות ככתר. י' באהן נתיקין כוהר כו'. (עי' בלקוש הניל כפול):
 והוא נגד ושמו את שני על בני ישראל. הוא כתר ואני הוא מלכות. וכן כפלה אני. כללו כפול
 כ"ל ויא'. התולדות מלכות הוקף של יא' כתר מלכות. והן ישה הסתתת דס"י. הן חיים הכמה שלום
 הן עושה ויג' כפולות. הם שבעה. והשבעה הם ששה בו עושה וכלל בחיים. כס"ס ויוסיפי לך
 שנות חיים. אינו שנות חיים ששהשנים כרעה לטובה והוא עושה. והם נרמזים בב"ב (עי' בלקוש הניל
 סמואר

תפלת לקוטי הגריא שחרית קבה

המהנות דס"י חכמה כו' אלא שנהחללות נחלק עושר עם חיים לכללן זה
 צוה ושמו אח כו' חן כמ"ס ויהי ה' כו' ויחן חנו כו' והמיונות ידוע שו"ל הן
 ו"ד. ד"ו פרעופין. וכד נחית כתר ע"ג הן ז"ה. וכן אור"ח הן ב' זיה"ה ועס כתר
 הוא ג'. והן אלו המיונות. ור"ה וס"ח של הפסוקים הוא הכאה האתוון של השם שמהן נכ"ס.
 שהיא כי כל בשמים ובארץ. כל בשמים ובי' בארץ. ועוד כי חבור השמים והארץ והוא חבור
 ש"מ עם א"ר. וס"ח של התיבות כלם הוא חת"ך שגמגמו המיים והוא ה' אלקינו ונופ"ץ. ושם
 כ"ב הוא ב' תיקוין דמשה. ומתן כ"ב אתוון. גילופין דשילוב. ובהן מתכסה שמה כחיס
 שהן ההין אלפין שהן ד' תיקוין. וכבר כתבתי שהן ג' ברכות עליונות דלח"ה וג"ח דהוי"ה
 והן מ"ו ברכות. כ"א המפורסות. ואתך. ובלו. והשיעור ג"ר דיו"ד. ו' ברוך.
 והעשיריה יפה. שהיא באלמע ו'. שהוא עטרה ברית קדש. שלכן ז' ימים לנסות
 העשיריה של עשרת ימי תשובה וסמוך לש"ע. ה' יחן עד נשבע לך. יחן. בדרך. ילו
 וברך

שער נפתלי

כטואר כל (וח) יברך בהבנה כו' ושמו את שמי הוא חן כמו שפירש והולך : שו"ל הן ו"ד. ביאורו
 שפ"ב יש מ"ו תיבות ג' פסוקים. ג' ה' ו'. ובשני פסוקים אחרונים (לבד השמות) יש בהן ד' תיבות
 בפסוק יאר. ובפסוק ישא ו' תיבות : כי השמות נחשבו לברן. ועם ב' שמות הן כפספר ז"ה. וז"ס
 כד נחית כתר ע"ג. הם השמות : וכן אור"ח הן ב'. וסוכך ביה"ה כי י"ה הוא אור"ח ונאמר ביה"ה :
 ועם כתר. הוא השם של פסוק ארצוין הוא ג'. ועם י"ב הנ"ל הם ט"ו תיבות. והן נגד ד' אותיות של
 השם אליא וז"ל : ור"ה וס"ח של הפסוקים. הוא חושבן ק"י. ג' יודין ב' כפ"ץ וס"ח עולה ק"י : והוא
 הכאה האתוון של השם. פי' י"ב ה' הוא ג'. ה"ס ו' הוא ל' : וכן ר"פ ה' אחרונה הוא ל'. עולה
 ק"י. שמהן נכ"ס. כנ"ל י"ב ה' הוא ג' של נס. ופ"ב הכאה ה' עם ה' הוא ס' של נס. שהוא כ'
 כל בשמים ובארץ. כל בשמים ביאורו שנאמר ייטבו השמים ויתגל הארץ נאמר ויה אצל שמים.
 ויה אצל ארץ. והכאה ויה הוא חושבן ב"ל. והכאה ויה הוא חושבן כ"י. לכן כל בשמים ובי' בארץ.
 ומפני שפ"ב הכאה ה' עם ו'. ו' עם ה'. לכן אבר ועוד כי (פי' עוד העם כפסר כי. הוא) חבור
 השמים והארץ : והוא חבור ש"ס. הוא שם ס"ה שהוא בשמים דוכרא עם שם אדני נוק' אהין כל הארץ
 ב' שמות חושבן ק"י. ב' כי. ובל. והוא ה' אלקינו ומצפ"ן. ה' אלקינו כפסר קב"ח. עם
 מצפ"ן הוא חושבן חת"ך : ב' תיקוין דמשה. ידוע א' ב' השם י"ג תיקוין. וא' ב' שלח מ'
 תיקוין : ובהן כ"ב אתוון (כ"ב תיקוין הנ"ל (כפספר י"ג וט') : והן גלוסין דשילוב. י"ב של אדני.
 ו' של דהי"ה : עכ"ל : וב"ש שבתן כתכסה שם כתיים. ע' מ"ש ע"ז הר"א הנ"ל. ול"ב כי שפ"א
 כתיים היינו שם כ"ב הנ"ל ובגלוסין דשילוב הנ"ל בהן כתכסה שם כתיים כ"ב בתוך כ"ב. כי השילוב
 הנ"ל הם ז"ל. שהם שם ס"ה דאלפין. וזהו ס"ל שהן אלפין פי' השילוב הנ"ל. והן ד' תיקוין אהוי.
 והיוון והיוון שחלשין כאלפין ההין כנגד ה' תיקוין פי' פרעופין ד' אותיות הוי"ה : ג' ברכות
 עליונות. היינו יברך יאר וישא המתחילין בוא"ו והוא ו'א רבי' שם הוי"ה. וכטואר כמאן כי כל הברכות
 וז"ל. הן וישטרך ויתך וישא המתחילין בוא"ו והוא ו'א רבי' שם הוי"ה. וכטואר כמאן כי כל הברכות
 שפ"א נכללן בב"ב. כי הם מ"ו כמנין הוי"ה אהוי"ה. כטואר להלן : כ"א הכשרשות. כ' הר"א
 הנ"ל וז"ל. חושבן אהוי"ה נגד ג"ר המפורסם בוי"ד של שם ה' ברכות כ"ב כי תבא. א' ונתך ה'
 אלהך עליון וגו'. ב' ובאו עליך כל הברכות האלה. ג' והשיעור : ו' ברוך. כמ"ש א' ברוך אתה
 בעיר. ב' ברוך אתה בשרה. ג' ברוך פרי כסנך ופרי ארפתך וגו'. ד' ברוך כנאך וגו'. ה' ברוך
 אתה כטואר. ו' וברוך וגו' : עכ"ל : והעשיריה יפה שהוא באמצע ו'. ע' במ"ש הר"א הנ"ל. ול"ג
 שבוות רבינו שחושב כסדר אותיות הוי"ה. וחשיב בתחלה ו' ברכות כנגד ו' של שם. וחשיב עד כה מ'
 ברכות ער ו' ברוך. והעשיריה חסר כאן ונכתב לטובה. כמקום ו' של שם שחושב רבינו לקמן וראו וראו
 כו' וברכת יפתח הוא באמצע הוא'ו של שם שכנגד ו' ברכות המתחילין בוא"ו. דהיינו אחר ג' וזון
 וראו וראו והותירך. והטעם. כי וי"ד של שם שהוא אבא כתגלה יסודו שהוא סופו כטואר ו'א שהוא
 אמצע הוא'ו כדוע. וז"ס שהוא עטרה ברית קודש שהוא עטרת יסוד אבא שכתגלה בטואר ו'א שהוא ו'
 שם ולטובה : שלכן ו' ימים דברכות העשיריה של עשרת ימי תשובה וסמוך לש"ע. ע' מ"ש הר"א הנ"ל.

תפלת לקיטי הטר"א שחרית

וברכך . יקמך . ואלח"כ ו' . ורלו . וירלו . והותיך . והלוית . ונתך . והיית . הכל
 בוין . ובמלי דפחח סייס . וחמשה לוויין דכנסת ישראל ה' אחרונה . והיה [כי תשמע] כי
 תשמור כי תשמע ולא תסור . והן בה' דרגין . והיה בקשר עליון . ואלח"כ ג' בה' אחרון
 והאחרון בזהררה . ועוד כ"ו כ"ח בה' ברכות וה' באחרונה כי הן ו' דרגין דשלישן הכל .
 והשפית הוא ה' אחרונה והן אלו . בנכסיס בנף עולמיס ממויקין מילה"ר בנימיה
 וניהנס בעה"כ במלכות בקן צמורה בעיטיס בשפיה בהפלה בחורה בחממה בחן
 בחנס בחפלה שלא ככעס בכניסתך ויליאתך . ובכל ארס כציתך במלכות כ"ד . בחורה .
 והן שניה ביו"ד אחרונה רביעית בה"א אחרונה בה"א ובלש בוא"ו אכ"ג עשרון א' וב' עשרונים

וג'

שער נפתלי

ול"ג כונת רבינו להביא דאי' כי בהכנסת בה' אחרונה נעלם במקומו ובתנלה לטעה אצל ו"א . כמו
 שפענו באלו הימים כמ"ש רבינו בתנ"א ג"ו א' בהנה ברה"ו ואחרי ה' עלאה וז"ל והן ו"ה עם ע"ת . (פ')
 כי עשרת ימי תשובה הוא ו' יוה"כ (ה') והנה ה' ו' אע"ג שהוא ביה"כ כ"ס הוא בה' ימים עם ד' הימים
 שבין יוה"כ לפסח . כו' . ו' ימים של פסח הן כו"א ביום שבו . וש"ע הוא גוף ד"א והן ד' אהיות
 הו"ה כפרון ברה"פראפין . כו' . בהכנסת בה' אחרונה שבו נעלם בנינה יוה"כ . ואין לו יום בש"ע . (פ')
 כי ו' הכנסת ה"ל לזאת י' ימים . ואין לו רק ט' כי יוה"כ הוא (ה') משא"כ בח' עלאה ה' ימים . ובז"א
 נהוה"ק בחי' בל' . כלכל דק דילי והוא עשרת היסודות כמלא ה"ל . ובאן שלם פה שהסר ביו"ד בחי'
 עשירות מלי' בה' אחרונה הכל עכ"ל . הרי כמבאר כי בחי' של ו' שהוא בעש"ת הוא בחי'שענא רבא אצל
 ז"א ו' והוא פסוק אצל ש"ע ט"ק ד"א וכן כאן ברב"ת יתה והוא העשירות של יו"ד ברכות . ובתנלה בין
 ברכות הא"ו באמצע שהוא ז"א כניל בשיכורו וסם מתחלת הנוק' בידוע : ה' יתן כו' בפרש ה' ברכות
 כנגד ה' ראשונה . עד יקטר : ואח"כ ו' כו' . פפרס ו' ברכות כנגד ו' של שם עד היות : ובכאי דפתח
 טי"ס . כי ברכה ראשונה הוא ונתן ה' אלהיך עליון כו' . וכן הברכה אחרונה הוא והיית רק למעלה . ובאן
 הוא טי"ס הברכות כי הן כ"א ברכות כמטן אחי"ה ויהי' כי ה' אחרונה הוא השפה עניינים כאשר כמבאר
 והולך כי הכלי היא טענה בידוע : והי"ה בקשר עליון . ניל דע"ל כהנה עליון . והנה כל זה כמבאר
 כספרו על יברך ה' בברכה השפירית כמקום אחר ובאן על"ך כל הברכות כו' : ופ"ש ועוד כו' . ש"י ששששה
 ברכות רב"כ וכללים עוד כו' ברכות והן כ"א בה' ברכות ראשונות הדייט יברך וישתכר יאר ויתך
 ישא . וה' באחרונה והוא שלום . כאשר ותבאר : והן אלו . (א) בנכסיס כספרי . וברך בנכסיס : (ב)
 בנקן . כספרי וישתכר בנקן : (ג) טאהרוס . שם . ד"א וישתכר שלא ילכו אחי"ה על"ך : (ד) כסויקין .
 שם . ד"א וישתכר פן המויקיס : (ה) טיגח"ר . שם . ר' יצחק איכר וישתכר סיג' הרע : (ו) כשהיה .
 שם . ד"א וישתכר ויסר את נפשו בשעת הטיחה : (ז) שניהגם . שם . ד"א וישתכר ויסר רגלך מניהגם :
 (ח) בעה"כ . שם . ד"א וישתכר וישתכר פעה"ו והטה שם רבינו שצריך לומר פעה"כ ע"ש : (ט) כסלכות
 ג"ל דע"ל בברית אבות . והיני מ"ש שם כספרי ד"א וישתכר ויסר לך בריה אבותך שנאמר ביה כ"י ע"ש :
 (י) בקן . שם . ד"א וישתכר ויסר לך את הקין : (יא) כבנות כע"ל . בתחומא וישתכר כבנות השבנות
 צדיקן שישור : (יב) כהורה . כספרי שם יאר זה טאר הורה : (יג) כעניינים כספרי שם . יאר ה' פני
 אליך יתן לך טאר עיניס : (יד) כשכינה . שם ר' נתן אומר זה טאר השכינה שנאמר כו' : (טו) בתפלת
 שם כספרי . ויתך כמטאלותך ובה"א וחטוי כו' . (טז) כהורה . שם . ד"א ויתך והך כמלמד הורה
 (יז) בהכנסת . שם ד"א ויתך ברע"ת ובפניה ובחשכל ובמסור ובהכנסת : (יח) בחן שם ד"א יתן הך
 בעיני הבריות כו' : (יט) בהנס . שם ד"א ויתך כהנת חנם ובה"א הנה כעני כו' עד שיהנו : (כ) בתפלת
 שם . ישא ה' פניו אליך בשעה שאתה עומד ובתפלת : (כא) שלא בנכס . שם . ד"א ישא ה' פניו ויעמד
 כעמו כפך . ע"כ הם כ"א ברכות שכללו בהכנסת ברכות יברך וישתכר יאר ויתך ישא . ובכאן ואל"ך
 ה' ברכות בחיבת שלום כאשר ותבאר (א) כניסתך ויצאתך . שם כספרי וישם לך שלום . שלום
 כניסתך ושלום ויצאתך : (ב) ובכל ארס . שם . שלום עם כל ארס : (ג) ביוק . שם . ר' חנינא כפן
 בהכנסת אומר וישם לך שלום כיוק : (ד) כסלכות ב"ד . שם ר' נתן אומר זה שלום סלכות כהנה כו' :
 (ה) כהורה . שם . לך שלום זה הורה שנאמר ה' עט כו' : והן טענה ביר"ד . פי בברכה שניה וישתכר
 ככלל יו"ד ברכות כמקום עד בקן כבנות : [חיבת אחרונה אחר ביר"ד נראה כוונת] : רביעית בה"א
 פי כיוקך שהיא ברכה רביעית ככלל ה' ברכות . והם בתפלה כהנה ובהכנסת כפן כהנס כו' : אחרונה
 בה"א . פי שלום שהיא ברכה אחרונה ככלל בה' ה' ברכות ככלל : ושלום בוא"ו אכ"ג . ש"י שלום

בכ"ל

תפלת לקוטי הנריא שחרית

קבו

וג' עשרונים שהן שלשה דרגין שלכן הם כלולין בג' ברכות והן דכוורין וג' אוחיות יה"ה טוק'
 כידוע שלכן הן בג' ברכות אחרונות והן ששה ג' וג' וזרכה העשרים ששבע הוא כתר
 קולו של יו"ד. והיא אחיה"ה נוקדו הברכות: ר"ח של הברכות עם צ' דאזכרם שהיא השביעית
 בראשית והיא עם ח' דברכה ד' יו"ד שהיא אחת עמה הוד מלכות שלכן נהן ברכה שלה הן
 שס. והנה ט' יודין דר"ח של ט' היותו ועם שמו שהיא ספיר גוררם הוא נקודה של צ'
 דבראשית והיא ה' דשם השמי שהיא השביעית כזה והם כנוזין סוף מ"ב אלף יאורין יו"ג וע'
 בתקומו וזה תיקון כ"ה ס"ט ה'. שראשי גמלה על י' נקודה דלת צ'. ועיין תיקון י"ח ל"ד
 ה' גמלה על פאלקיס טו' בלן אחר ביומא שביעאה דליוהו ו' ועל ראשו יו"ד כו'. ר"ל ו' אוחיות
 דבראשית שהן ו' ימי השבוע ו' הגל עטרה דהוא ז' יום השביעי. ועיין תיקון כ"ו ע"א צ'
 ראשית נקודה בהיכליה בג"ד טו' ט' נקודות חליין מנינה ואח"כ ספיר גוררם עשירית לון כו'. ט"ו
 היותו גכ"ו הנה הם ו"ג והם עם בחינה אחרונה ז' והל' וכן נקודה ששכחם ה' ובחורה שבע"פ
 ז'

שער נפתלי

נכלל בהם ו' ברכות. הוינו ביבורך. א' בנסכים. מישא שניים והם בתפלה שלא בנעם. ביאר שלשה
 הם בתורה בעינים ששונות כמ"ל. והם י"ח אב"ג. שהם בג' ברכות הגל' והם כנגד עארון א' וב' עשרונים
 ג' עשרונים: שהן שלשה דרגין. ש' יסוד עשרן א' נו"ה ב' עשויים. הגל' ג' עשרונים כספואר
 בתקוים: והן הבורין. כי הוא בוא"ו כמ"ל והן בג' ברכות ראשונות: וזרכה העשרים שבע: נראה דכ"ל
 העשרים ושבע. ש' כי לכה הני' הגל' נכלל עוד ברכה כ"ז באוני אכרם והוא כתר קונו של יו"ד כסוד
 אני ואין כתר מלכות. והוא אחיה"ה שהוא ככתר מקור הברכות: ר"ח של הברכות בו'. היינו ר"ח של
 עם הברכות בלא אותות השיבוש. כנוזין ב' של יבורך בו' הוא השיבוש. וכן ש' של יבורך בו'
 הן שיבושים. וכן א' של יתר. ה' של יתקך. ש' של ישא ש' של וישם והן כנגד אותות בראשית
 ב' של יבורך הוא ב' בראשית. ה' הויסכרך ה' בראשית. א' דיאר הוא א' בראשית. ש' דישא עם
 ה' ווישב בו' הדר בראשית. ובשנתך ב' באכרם (בי הא') הוא שיבוש) עם ח' דיהתך שהוא ברכה ר'
 הוא יוד' של בראשית. ועל לעיל בליקוט בהתקין: שהוא אהת עם הוד מלכות. נוחן טעם לפה נערה
 ב' באכרם עם ח' דיהתך והידון כי היא אהת עם בו ואני אכרם הוא במלכות. וישנה ברכות דכ"ב הם
 בהגיה נה"ל. כי הם ראשונות הידון הם במכות שהן הגל'. וכן אההנות הן כנגדים נה"ל. נמצא
 ויהתך כהוד ולכן מתהדר עמו המלכות שהוא ואני אכרם וז"ש הוד ומלכות ולכן הן חיים ברכה דנוק'
 יעלה הן והוא בברכה רביעית: ועם שמו הוא מלכות שנקראה שמו: שהוא ספיר גוררם. ש' שט
 הין דר"ח של יבורך הוי"ה י"סכרך. יאר הוי"ה יתקך. י"שא הוי"ה י"שם. הן ט' יודין נכללין משמו
 ומלכות. שהיא הספיר שנומה כמ"ל כמ"ש בהק' ח"ו (בדמוס וולטו י"ד ע"א) כד"ה ספיר גוררם
 ז"ס רבנו. ה"פ'. והיא אההנלה כנוזין עכ"ל. ואמר שם ראשית נקודה בהכולל כנוזין דא ב'. וב' רבנו
 שם. שבתך ה' דשם קל. והוא נקודה והוא ספירה הפנימית שבה כמ"ל. והוא כמ"ל דהכחה. (פ"י כי
 הפנימית שבת"ל בא מהכחה) כמ"ש לעיל דנקודין מהכחה והיא נקודה שבה כלולין חסעה נקודות והיא
 עשירית עכ"ל. וז"ש שהוא נקודה של ב' בראשית והוא ה' של השם כידוע: השמי שהיא השביעית
 שבת. ש' כי שמו שהיא הנקודה הגל' הוא העטרה שהוא מחובר ליסוד והוא ו' כידוע ו' של שם
 והנקודה עם ו' הוא ו' עטרה על ראשו והיא השביעית שבת: והן כנוזין כוף ס"ב. שהם אותיות ק"ן ו' ש
 ב' ע' ק' ח'. והן גי' אלף י"ג. והוא כנוזין כל הברכות שנוכללין בחיבת בראשית'ת התקוין. ועם הנקודה
 של ב' שכולל ט' ויחין כמ"ל הרי כמ"ש עטרה יודין כי נקודה כל' יו"ד כידוע. והם בגי' ק' ועם בראשית
 גי' אלף יו"ג הגל'. והם אלף יאורין יו"ג. ובכר ב' רבינו בליקוטו כי אלף יאורין הוא ב' עבאות. בהתקן
 הא' כמ"ש הארז"ל. וכן עבאות הם עכא מעלה ועכא מטה כנגד נו"ה יתק' מעלה מטה ובהם שם עבאות
 וכן אלפים הם אלף שורין ואלף יאורין והלף עליון התמיסין והם בגי' רבין דא"א שורין בהעוהתא (וה"ש
 שארז"ל סוד הל'ן) יאורין כנוזין שהם היאורין (כי הנוזין הם עטרה כנוזין יאורין). עליון התמיסין הוא
 כמ"ש. והנוזין יודין כי הם י"ג כסוד י"ג תיקונו. ולכן יש י"ג יאורין והן כוד אלף יאורין יו"ג הגל'
 ע' בתקומו והרי יו"ג. רבינו ספוא ראה דלכרוי הגל' וכספוא הכל כמ"ל. ש"ו היותו נה"ל ע"ל בגי' ע'
 ברכות יש ט"ו היותו ביבורך ג'. ביאר הו' בישא ו' ובישא כי הם ו"ג ככר כספוא לעיל בו וי"ג דיו'
 והתחבר להם בתו' אההנלה לכל אהת נעשה כד"ו ז"ה. כד' הו' ב"ו ו' אע"פ דלעיל כתב שמתחבר להם
 כהר הכל א' כסוד מלכות. והנ' יודין שהם ג"ד כמ"ש לעיל. וכן בתורה שבתם כו'. ש' כידוע
 תורה

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ז' עס ספר"א וכלן הוא להיך והענין שהיכר כולל בה וכן י"ב ו"א ו"א ו"ו ו"ג וכן כלין הן
 ג' דרנין וכן בכל י"ג מדוח מרה הי"ג הוא שלשה שהן ט"ו . אכהן עס השננים . וכן ג' שמות
 ד"ג מדוח וכן מעין גניס שהיא ה' ראשונה שכוללה ג' . וז"ס י"ק שבבס . שז"ד הוא נוק'
 וה' דכורא ה' רחצרהס י' דלחק . וידוע שב' נוקבין לילין כחדא והוא יו"ד . וה' בדכורא .
 וז"ס ש"ק כולל הכל . וכשהחשוב הדעת לג' כהרין געשה ה' וז"ס ו' . והוא יק"ו . והוא
 הדעת : (נדפס באדרה אליהו החדש פ' גשא) :

אמרו בגמ' הני ג' ה' ז' כנגד מי . ח"א כנגד ז"כ . וח"א נגד שלשה שוטרי הסף חמשה
 מרואי פני המלך ושבעה רואי פני המלך . והן הכל אחד . ג' שומרי הסף הם נגד
 ג' חיבות יצברך ה' וישמרך . שבפסוק זה כתיב ג"כ לשון שמירה . וזו"ד נגד חמשה
 מרואי פני המלך הוא פסוק יאר ה' פניו אלך ויחקך הוא ג' חמשה חיבות וכתיב זו פניס .
 ומ"ד ז' רואי פני המלך הוא נגד פסוק הנ' שהוא יבא ה' פניו אלך ויבס לך שלום . הוא
 ז' חיבות . וג"כ כתיב זו פניס . והס ז' הפניס שבחבנו למעלה (שהס ז' הפניס העליונים
 שמהגלה בהס חז"ד) . והענין הוא כי בין מרואי פני המלך או רואי פני המלך הוא חדא .
 שיש שבעה רואי פני המלך וחמשה מהם מרואי פני המלך הם נכנסים לפנים מהפגנד . והס
 חמשה של הדעת שמהפניס בחוד ז' ח' : (אדרת אליהו בלק מהדורא קמא פ' ג') :

בברכת כהניס לא נתגלו אלא ג' תיקונים שהס כ"ח החוץ יו"ו ועוד ל"ב והס כ"ח
 סתומין

שער נפתלי

הורה שככתב הוא דכורא והורה שבעל פה נק' . א"כ היה צריך להיות בהם ספפר זה כדור הנ"ל . וכאמת
 הם להפך כי מורה שבכתב ה' חמשה חומשי תורה . ובתורה שבפ"ס י' שיחא פדרי כישנה עם פפרא .
 צריך להכין הענין . וז"ס והענין שהיפור כולל בה כ"ו . והוא כי באמת הם י' בדכורא ו' כנקל . וי"ק
 שלמה . והן כיווד י"ב כמסין ז"ה . אלא שבזמן היתוד נכלל יסוד דכורא כנקל ולכן נעשה בה י' ובו
 ה' . וה"ס הספ"א כי הוא נחשב לתורה שבכתב כפי הכל דרשותיו על הפסוקים והולך על פיר המרששו
 כמ"ס רבינו בכנים אחר ולכן נקרא ספ"א כי ספר הוא יסוד כיווד ספר הוכרין . ולכן בעת היתוד נכלל
 פפרא יסוד בתורה שבפ"ס ונעשה בה י' ונשאר בדכורא הורה שבכתב ה' . נגל כי בן הוא ג"כ
 להיך כי העברה מתחברת עם הדכורא . ונעשה הוא ז' : וג"ר . הוא בדרגה ג' . ונכללין כולן ב"ג . י"ב
 הנ"ל וג"ר כחדא שריין ונחשבין לאחד היו"ג . והס ט"ו . כנגד ט"ז חיבות . והן כנגד ג' אבות זו"ב
 שכפוס . וכן ג' שמות ד"ג כדות . פ"י כי ג' שמות ה' ה' אל נחשב לאחד ג"כ ועס ה' ה' הן ט"ז :
 וכן פנין גניס . זל רבינו בפי' לשה"ס ר"י פ' י"ג . והשיב כאן י"ג דברים ומסין גניס וכאר בזס חייס
 וטוליס סן לכנון חשבוים באחד זיט כאן י"ג מהם ט"ז . והנמשל הוא י"ג כדות שהן בית השלחין של
 ישראל והן י"ג . אל כ"ו . והנה ה' ה' מלומיס לס"ו הראשון קודם והאחרון אחר שיחא כ"ו ע"ל :
 שהיא ה' ראשונה שכוללת ג' . פ"י שהינה ה' ראשונה כוללת ג' ראשונה : והאחרון י"ב שישם . פ"י
 שבעולם הוה שבחשקן ב"ה ה' פ"י על כס י"ה . כי י"ה כולל כל הסיס . ויד הוא כולל ב' נוקבין ב'
 והין ג"י י' ועוד כי הענין הוא י' כניל וכן הדכורא . ובשפתחבר יסוד דכורא במלכות נמצא כנקל י'
 ובדכורא ה' . ובשניערך בוטה שכוללת ג"ר . ג' וז' יו"ד נמצא יו"ד כולל שני נוקבין . ובכורא נשאר
 ה' כניל . נמצא ב"ה ככלל כולל הע"ס שהם ה"י"ה כידוע . והביא רמיה כי יו"ד ביוחק כשמאלא דר'
 שורש הענין . וה' דאברנה חסר מצד ימין שורש דכורא כי יודע ה"ג בנין הענין וה"ח בנין דכורא : ובשפתחבר
 הדעת כ"ו . כי הדעת כולל ג' ראשונה הפ"ד וכשהחשוב הדעת בעצמו לג' שבתוכו יש ג' חקיס ג' בחיבין
 א' מצד ההכסה וא' מצד הבינה . וא' כולל ה"ג . ועס הי"ב בעצמם הרי ה' הרי כי הדעת דכורא נכללת ג"כ
 בחי והבינה י' כניל . והדעת ה' כניל . ושבע פמרות הוא י' שכוללת נוק' בעצרת כידוע הרי יו"ד :
מ"ש באדיא בלק מההורא רביעאה ככ"כ לא נתגלו אלא ג' תיקונים כ"ו . פי הגאון ר"מ סמואלק בביאור
 הקרא באר יצחק . וזה תוכן דבריו . כי ה"ה תיקונים הם תיקוני א"א שהם י"ג תיקונים . ותיקוני ז"א
 ט' תיקונים . ותיקוני עק"ו תיקונים שית דרגין לכורסייא . וכנגדן יש בב"ב י"ג יודין וא' ויין . וששה
 התיין . והס כ"ח אותיות . וה' שנמצא בב"כ . וככלל נמצא בב"ב שתיין אמתן . נמצא נשאר לכר ה"ח
 ה"ל ע"ה ל"ב אותיות . וז"ס ועוד ל"ב . והס כנגד סרקי הדיים כס"ס אהלות שלשים כספת הד'
 ובכ"י וי"ס שישם סרקיין . ובדיים ג"כ כ"ה בעטר אצבעות . ושאר הסרקיין הם ל"ב ולכן כרכת כהניס כשמיא
 כפ"ס

סתימין כנגד פרקי היר ועוד ל"ב סתימין נגד שיחין פרקין דיד לכן ברכת כהנים
הוא בנשיאח כפיס י"ג הן כנגד י"ב יודין וא' הכלול בהם והוא ככ"ע בקון העליון
כהר אחד לכוין כידוע ובגילופי גילופין הם כ"ח יודין עם י' כ"ע הנ"ל בנ' שמוח שכן
כוד מלך מלך ימלך : (סס מהדורא רביעאה בד"ה בארבע ברכות) :

שְׁלוֹם

כלל כל הברכות וכמ"ס לא נזלא הקב"ה בלי מחזיק ברכה אלא הבלום ושעה ברכות
הן ברכת כהנים חמשה היינו חמשה תיבות המדברים בלשון נוכח לכד תיבת שלום
כנגד חמשה חומשי חורה במתקן יולא השם כל כ"ב שהוא כנגד כ"ב אותיות כל התורה וכן
בשמוע ישראל ושפיה הוא שלום כלל הכל והוא כנגד חורה שב"ע שכלל כל חמשה חומשי
חורה ולכן היא נכללה בשפה סדרים . וו"ש ה' עוו לעמו יתן ה' יבכר את עמו בשלום .
ויק' בוי"ק מומטה למעלה ורעיש כנגד זריק שגא' זרעו לנס לזדקה כו'. ובתיבת שלום נכלל כל
השפה ברכות. וכן הוא בברכת כהנים. ונ' ברכות הם כבוד אבות . הראשונה נגד אברהם וטוקבא
הפני נגד יצחק וטוקבא כו'. והג' כנגד יעקב וטוקבא : (הדרת אליהו האזינו סוף אופן ראשון):
הנה יפיל עבדי ירום ונסא ונזה מואר ונו' הוא כבוד ד"כ ירום כבוד ליה נגד יבכרך. ונזה
מסערא דסור נגד יאר ה'. כי סור הוא הגבוהה שחיות כבוד קרני וקרני החיות כנגד
כולם . ונסא הוא מוט' דנשר נגד ישא ה'פניו ונו' שגשר הוא מנציה ח"ע לעוף והם ששם
ס"ג

שְׁעַר נִפְתָּלִי

כפיס כי בידים נכללו כל הברכות ככ"ח פרקין וס' פרקין כנ"ל . ע"כ הוכן דבריו . וס"ג י"ג הם כנגד י"ב
יודין וא' הכלול בהם . כי הגר"א הגיל-כי דבריו כמובנים ונעלמים ע"ש ס"ס בזה (ול"ג כי הם י"ג יודין שישו
כפם ע"כ כולא וכלא דכלא בזה יוד' ה"י וי"ו ה"י . יוד' וי"ו רל"ח . ה"י יוד' . וי"ו יוד' וי"ו . ה"י יוד' .
והוא כפס"ה שהם ב"ו שפות ע"כ ס"ג ס"ה כ"ן יש ס' יודין וד' שפות בפשוט ד' יודין הם י"ג . ויותר נ"ל
שהם י"ב יודין דשפות וכלא וכלא דכלא דס"ג בזה יוד' ה"י וי"ו ה"י . יוד' וי"ו רל"ח . ה"י יוד' . וי"ו
אליף וי"ו . ה"י יוד' . הר"י י"ב יודין . וקוצו של יוד' הוא כבתר עליון והוא יוד' ה"ג שכלול בהם וכולל
הכל כידוע . ואע"פ שהן ג' דרגין י' ששט וכלא וכלא וכלא א' יש קיץ ס"ם נחשב כתר אחד לכוין
ומ' השני של הגאון ר"מ הג"ל יותר סבבון והיונו כי ג' שפות דהו"ה (רברכת כהנים) כל א' במילוי
יודין הם י"ב יודין . והי"ג הכלול הוא קוצו של יוד' כ"ע . והוא כתר אחד לכוין לכל הקיצין של י"ב
יודין (או לג' קיצין שבג' היות) וכפיס ובגילופי גילופין ר"ל שבגילופי גילופין דע"כ הם ס' יודין בכל
הם . ובג' שפות הם כ"ו ועם הקיץ של י' שהוא ו' כ"ע הם כ"ח . והבית יודין הג"ל ג' ס"ד שהם ג' כלך
כלך יסלך ג' כנצפך . ע"כ :

ב"ש בליקוט סא"א האזינו . כנגד חמשה חומשי תורה . מ"ה החמשה תיבות יבכרך וייסמך יאר ויתקך
ישא . הן כנגד חמשה חומשי תורה . ואמר הפעם כי שחן יוצא השם של כ"ב . מ"ה מהחמשה תיבות
הנ"ל יוצא יש כל כ"ב אנקת' כו' . כפי"ס רבינו בליקוטים . והם כנגד כ"ב אותיות א"ב של התורה .
ולכן הם כנגד התורה ; וכן כמסע ישראל . כי הגאון ר"מ הג"ל . ר"ל ש"ב"ש זה כ"ה אהתון דיהודא . שבה'
תיבות ראשונות כ"ב אהתון . ובאה"ר ג' אהתון . וכ' רבינו במ"ה לתיקונים וככ"ס . שה' תיבות דמסע ישראל
הם נגד ה' ספ' סהדר עד הור' ; ותיבת אהר ביסוד שבו היתור והוא וא"ו י"ג ברייתות ושם כלל כל יהודא
דק"ס והוא נגד שלום . והיונו שה' תיבות ראשונות הם ה' חומשי תורה שהם דבורא תורה שבכתב .
ואח"כ ו' תיבות שבמל"ו . ו' סדרים דתורה שבפי"ס בנזקא . ותיבת אח"ר הוא השכי כחבר תורה שבכתב
על שב"ע' שהוא י"ג סודות שהתורה נדרשת בהם סתורה שבכתב לחורה שב"ע' והוא יסוד דבורא דעיון
בנוק' . ונ"ו נכללת עוק' משהה סדרים והשפה סדרים הם ו"ק כמטה למעלה וכפי"ס בהק' תיקונים ד' ה'
ע"כ בהג"ה ע"ל . וע"כ באורך ; ונ' ברכות הם כבוד אבות . מ' הגרי"א הג"ל ו"ל . ר"ל ג' פסוקים דכ"ב
ג' תיבות ראשונות שהם יבכרך יאר ישא . הם בנ' אבהן שהם ת"ת שהם ג' יודין . ונ' האחרונות שבסוף
הפסוקים הם עוקבין דלתון . וייסרך נגד עוק' דאברהם כו' . כידוע סג' אהתון עוק' דלתון כל א' בכדורגה
במ"ע וכפי"ס רבינו בס"א . ושלום הוא ביעקב עוק' דולי' שהוא שלום דאבהן ע"ל :

ב"ש ירום כבוד אר"ה נגד יבכרך . ע' בליקוט סא"א . כי ברכה כמובא דבר ירוא ברכה . וכן ברכת
ביטומא . וחכמה הוא רם . כי הוא ראשית הפמירות ראשית חכמה . והוא כוחא והוא כבוד אריה כפי"ס
כתב"א ובליקוט הג"ל והוא נהיה ביטומא ברכה . והוא כבוד אהתון שהוא הבכרך ואהתון ג' ירום ; ונזה
כמטרא

הפלת לקושי הנר"א שחרות

ס"ג. מאד מסתמך האדם נגד ושמך את שמי ונגו' כבוד שם מ"ה: (אדרת אליהו שם):
היירות של המוח הם העלמות, שהמוח שבנעלמות נמשך מהמוח. חילולת הלב הם
 העורקים. שהן קשירו דבשרא שבהם ילא הדם להשקות הנשר ובכוד הקרבנות
 עלם ובשר וגידיים. (וזה בכוד מוחא ולבא וריאה. דאיתן אריה שור נשר). בשר איבו מסתמך
 דמיה דאיבו שור. ועלם איבו אריה. גידים איבו נשר. ומוחא איבו אריה. דמוחא חכמה
 נחיה צינינא (חסד שהוא אריה) דכהנא. ולבא הוא לשמאלא והוא פני שור מהשמאל לארבעתם
 ריאה. דא נשר. דאיה לה גדפין. ר"ל אוטה הריאה דהן גדפין שם כנפים כנו"א שבה"ה
 ובהן שית גדפין חמש אוטה ונדהא. והוא ראי' שהוא נגשר. דאין כנפים בטבע מד' (חיות)
 אלו אלא לנשר. והד' חיות יש להם כנפים מלד הנשר. וכן יש להם קרעיים מלד השור.
 וידיים מלד האדם. והריאה בחלעל ממולע בין מוח ללב. והוא כילס ציניהם צקנה. והנה
 בעלם כד שרי' צי' ברכה (דהיינו משחא דמוחא דנחיה צינינא) מיד ותקרבנו עלם אל עלם ומיד
 נחיה עליהו משחא ושריה עליהו ברכה. בשר שריה עלי' קדושה. דאיהו מסט' דליים.
 (שהם בשמאלא) הה"ד וקדשה את הלוים. מיד יתקרבון ערקי דמחא לנבי לבא. דברכה
 מכהנא איתן הה"ד דבר אל אהרן והל בני לאמר כה חברכו. גידן מישראל ואיתן יחודא
 וקשורא דגדמון ובשרא. וכד מוקשרין בתרומיהו ההקריאיו יחוד. ויחוד איבו בישראל. הה"ד
 שמע ישראל ה' כו'. משכא (דאיבו שור) איבו דמוח אדם מלכות כל דיוקנין אחשוין צי'.
 ואיהו כלילא מוכבר גידים ועלמות. ואיהו המוגת כל. ואיהו ברכה קדושה ויחוד דכהנים וליים
 ישראל. דאיתן קשורין בהלת אהבין (הנ"ה) דהתמוך בהון האכות הן הן המרכבה. מנולח על
 מוחא שריה ברכה. על לבא שריה קדושה על ריאה שריה יחוד. מחסבה כלילא מכלהו והוא נגד
 העור. חלפת המחשב' סוף המעשה. ואיתן יברכה ה'. יאר ה'. ישא ה'. יברכה במוחא כנ"ל דשריה
 צי' ברכה. יאר כלבא דתמן נהורה דשיינן כמה דלוקמיהו הלב רואה. ישא צריאה דאיבו שלום
 הה"ד וישטיק שלום. דגליס הוא קשירו דכלא כנו"א ש לה מלאה הקב"ה כלי מוחיו ברכה כו'. דכל
 הברכות צי'. והוא שלמה דהרין ס ערין ציעקב וייסף. (ביחורו להכ"ה ס' צי' ס"ה א' צי'ג' ה'):
אית הנפי רבצרי והנפי זוערי. הנפין דהחמו והנפין דועס. וכן ה"ה חו"א. מסט' דאיה
 ו' ואת' י'. ונ"ד אחר לו למשה המהן לי עד שיצברו פנים של זעס. ומיד ועצור
 ה' על פניו. ר"ל שצבר פנים כל זעס. וקרה י"ג מדוה שהן מסט' דוח"ו מלא. דהוא
 י"ג תיקונין דה"ה א' דבאמלעיה' דוח"ו הרך הפיס. מא' הפיס דלי' ו"ג. דבהן מארדך
 הנפין על הייביה. ומנחה על עלמא. דו' הוא עלמא הריבא שבין מארדך הף. והלף
 דבאמלעיהה הוא חוטמה דבי אשתמודע פרלופא. ועליהו ההמר יאר ה' פניו הליך ויחך.
 ישא ה' פניו הליך שיהר פני ה"ה. ויבא פנים כל זעס. פניו הליך הן ה"ה א' ה"ה. דאיתן
 גוויין דאנפין חיוור וסומק. כמ"ס דודי לא והדום. כצני י"ה עדות לישראל. כהדויה
 דאבא ולחומא. עס (נצר כו') [נצל כו'] והן צ' הדין מלחין צב' פנים. וה' הוא סומק ע"ד כליל ס'
 גוויין. וא' הוא חיוורא חור דנהיר צנוויין. והוא גוון פטיט כמ"ס שובספה פ' יתרו. אלא דהמתלק
 צנוויין. והן חוטמה והלף ה"ה מלא: (ביחורו לת' עקב"ה צ' בד"ה ויחיה הנפי. ערד"ה פניו הליך):
שם כ"צ וילא מב"כ שבו י"ג וידן נגד י"ג תיקוני דיקנא דח"ה. וע' ויין נגד ט' תיקוני

שער נפתלי

מסתמך דשור. כי כל החיות יש להם קיטם כמד השור כמבואר שם. וקרני החיות נבא כנגד מולח.
 והוא נגד יאר ה'. כי לבא כמאלא נגד חור כמבואר שם. והכן נהירא דשיינן. כי צרינינא דעניא כלבא
 תליא. ואתמר הלב רואה ונשא כספי דנשר. כמ"ס שם יבא צריאה וריאה כנגד חור כמבואר שם שיש לו
 אנטות וכנפים כנגד. והוא כנפיה לקנא: והם כמס' ס"ג. פ"ג חיות הנ"ל הנה שבוברך. יאר ישא. כי יידי
 כר"ת שלהם והם כנגד ג' וידן דס"ג: סאר. אחרות אדם ג' הם מ"ה:
 בבחינה

כשתחול הש"ץ ראה יעקרו הכהנים שצנה"ב נגליהם לעלות לדוכן. וכשתומדין על הדוכן אומרים ברכה זו.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשׁוֹתוֹ
שֶׁל אֲהָרֹן וְאַזְנוֹ לְבָרְךָ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

יְבָרְכֶךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיְחַנְּךָ: יִשָּׂא יְיָ
פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּשֵּׁם לְךָ שָׁלוֹם:

אָדוּר בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן בְּנִבְרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שְׂתִשִּׁים
עָלֵינוּ וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם וּבְרַכָּה לְמִשְׁפַּרְתְּ שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירין פניהם כלפי ההיכל ואומרים

רַבּוֹן הָעוֹלָם עֲשֵׂינוּ מַה שֶּׁצִּוִּיתָ עָלֵינוּ אַךְ אַתָּה עֹשֶׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ
הַשְׁקִיפָה כְּמַעֲוֵן קִדְּשֶׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ אֲרָן וּבֵת דָּבָר וְדָבָר:

בשחרית ש"ש

כמנהג וכערכית שלום רב

שִׁים שָׁלוֹם מוֹבָה וּבְרַכָּה חֵן וְחֶסֶד	שָׁלוֹם רַב עַל־
וּרְחֻמִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ	יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תְּשִׁים
בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ בְּקִנּוּ בְּאַחַד בְּאֹר פְּנִיךָ	לְעוֹלָם בִּי אַתָּה
כִּי בְּאֹר פְּנִיךָ נָתַתָּה קִנּוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ	הוּא מֶלֶךְ אֲדוֹן
תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וְצַדִּיקָה וּבְרַכָּה	לְכָר־הַשָּׁלוֹם
וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ	וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ

לברך

לברך

פקיטי הגר"א

דיקנא דז"א. וכוון ככללן זו כידוע. וכן כ"ב נגד כ"ב אומיות ההורה והוא מסב' דת"ת :
(עכ"ל בסוף תיקון ד' בכללי השמות) :

ברילת יום בלילה לאה ברחל שהן ד"ו פרלופין ההין ואלפין דברכת כהנים (כ"ל ד' אלפין
וססה ההין) : (ביאורו לה"י ח"ט פ"ח ב' דה"ה ערב וצקר) :

ש"ם של כ"ב בז"א בת"ח והן כ"ב תיקונים דדיקנא שלו שהוא בהפארה. והן יולאין נז"כ כידוע.
והן י"ג יודין. שם בכל תיבה יו"ד עד ויבס י"ג תיבות. ותשעה ווין. וידוע שע"ק נקרא
יו"ד. וז"ל ו'. שלכן נגד י"ג תיקונים (דע"ק) הן יודין. ונגד ט' תיקונים דז"א הן ווין. וכן השם
כ"ב נחלק לע' וי"ג. ב' שמות הראשונים (הנקראים פסת"ס) ע' אומיות. וב' האחרונים י"ג.
וכן כד נהיר ע"ק בז"א נק' ז"א ג"כ יו"ד ב'. והו יודין ווין. ולכן הן ששה ווין. וג' ווין בנ'
שמות כח"ל דע' תיקונים דז"א ששה הן. אלה ע"ס ג' מוחין הן תשעה. וידוע שהמוחין דז"א
נקראים הו"ה כו' ולכן הן ג' ווין בנ' הווח. וכן הם שם (בהויות) ג' יודין כנגד י"ג תיקונים
דע"ק שהן ע"ס וג"ס דדל"א נגד ג' יודין הווחיה (עכ"ל בספר"ל פ"ג דה"ה כ"ב אחוון) :
ברכה אחרונה כל חפלה י"ח סולל כל קו החמצני קטלא נקרא על שם גופא כידוע ולכן
שם ג"פ שלום. ע"ס יסוד וחקין בהחזין ע"ה : (ביאורו לבקף תיקון יו"ד) :

ישי"ם שלום טובה וברכה זו' הם. כנגד ששה ברכות שבכ"ל. שלום. כנגד ויבס לך
שלום

תפלת שחרית

לְבָרְךָ אֶת־עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בְּשִׁלּוֹמוֹךָ
 כַּעֲשֵׂי יָמֵינוּ בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפְרֻסָּה טוֹבָה נִזְכָּר וּנְפָתֵחַ לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל
 עַמּוּךָ בְּיַד יְיָ וְיִשְׂרָאֵל צְרוּיִים טוֹבִים וְשָׁלוֹם :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמְבָרְךְ אֶת־עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם :

אֲדַוָּה . נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מִרְעַע וּשְׁפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וּלְמִקְלָלֵי נַפְשִׁי
תְּדוּם וּנְפִשִׁי כַּעֲפָר לִפְנֵי תְהִיָּה : פֶּתַח לִפִּי בְּתוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף
נַפְשִׁי וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מִהֲרָה הִפֵּר עֲצָתָם וּקְלָקַל מַה־שִּׁבְתָּם .
עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמּוּךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיָנֶךָ . עֲשֵׂה לְמַעַן קַדְשִׁתְךָ . עֲשֵׂה

למען

לקוטי הגריא

שלוש. טובה כנגד יאר ה' כו'. כמ"ס וירא אלהים את האור כי טוב. מי יראנו טוב וגו' אור פניך
 ה'. ברכה כנגד יברכך ה'. חן כנגד ויהיך. וחסד כנגד ושמרך כמ"ס ושמר לך וגו'. ולחם החסד
 כדי שלא תאבד בשוטי לריך שמירת הכרית. ורחמים כנגד יפה ה' פניו אלך כי הוא נשאל עין
 וכובש. ונשאל פניו אליו כמ"ס בפ"ג דברכות (בואורו לעלה ויבא בסוף הלכות ראש חודש) :
דַּשְׁמִיר שילוב השם בכתובה וקריאה. כי חס הוא מים דוממה מל שוקק. וו"ס ביום
 חסוה ופליה משודרת יומס ילוח כו' וכן ש"ע בפ"ג אל וח' אהיות שילוב
 הכל. וכן ב' אל בלירה ועשה שמקנן בהם וו"ג. והוא סוד שלום. שהוא השילוב והוא ב'
 למר כ"ד אובג"ה שמכסין היווג כידוע : (ליקטי הגר"א שבסוף הגהות דרכות א"ח סי' ב') :
אֲדַוָּה גלור לשוני כו'. הן ד' דבר וגוקבא : (עכ"ל בפ"ג דברכות בבואור להגדות) :
בְּצִלְתָּא מולא אשה מולא טוב ויפק רעון מה'. (כ"ל כי יפק לשון הפיק מים. פי'
 שימשך לה הרעון מה'. שרצה למלוח בקסות' וידוע כי ספי' דאלי' גק'
 רעונות) והו' יהיו לרעון אמרי פי : (בואורו לתיקון כ"א כ"ו ב' בהג"ה ד"ה גם בלא דעת) :

בתלח

שער נפתלי

בְּתוֹכָהּ וְקִרְיָאָה . ב' הגאון ר' אברהם ז"ל . שילוב הו"ה ואדני תושבנו הסגל : כסבל הו"ה ואדני
 כסדר תיבת נח הוא ש"ס . (פ' י"א א"י ה"ס ד' ו"ס ג' ה"א י' ה"א י' ב' י' ב' . כסבל
 תמיכה ובהר"ה) וכן הסגל הוא ש"ס עם ב' שנות שלו חס כל הוא ש"ס : כי חס הוא טוס דוממת .
 ביאורו כי שם של כתיבה אכור להגות באומותו והוא דוממת וסם של קריאה הוא כל כמי כי כלל כו' .
 עכ"ל . וי"ס ביום השבת ובלילה משודרת כידוע . כי יום הוא י"א שם הו"ה ובו חסין סאסור לאסור
 ולילה ניק' שם אדני ובו פללים ובשורות : ככ"א אל . ב' הירא תל' . השילוב של אל (אלף לדה) תושבנו
 קפ"ה ב"ס קפ"ה הוא ש"ס וה' אמות שילוב תל' הוא ש"ס תושבן הסגל : ביצורה ופסחה . שם
 דו"ג וה' של ספא . והם אל הו"ה ביצורה . ואל א"ל בעתה : והוא סוד כסלום שהוא יסוד כסלום ג"ה
 איהו נבנה ואיהו כהור . ולכן הוא השילוב של הו"ה ואדני דו"ג . וכסלום הוא סוד מלכות קדושת
 היווג ככסוי : והוא ג' כו' . שם הראשון הוא פוך המפיקים של מ' ראשונה של תורה . הארין . חתום .
 אור . התוסף . אחר . שם השני יוצא מבורת משה . וסנהם תושבן כהושבן הסגל . וסם השני כל ב'
 אמתן הן כספר השונה א"ו ב"ו . ג"ה עכ"ל שם :

כ"ש אלוהי נמו' לשוני הן ד' דבר וגוקבא . נ"ל שירדו כי לשוני וספתי . הם יסוד וסל' . כי לשון ידוע
 שהוא יסוד דפה . וסנה ג"ה שכינה . ונגד אמר שינערה סרע וביסחה . שהם ג"כ דו"ג דקל' . כי
 רע ג' עשר פעמים כ"ו אותיות נגד דבורא הקדושה סק' אמה סגלל כ"ו אותיות כמ' עד ח' וה' בשלילה .
 וכרמה נגד נק' הקדושה . פ"ה בני' . שהוא ה' אותיות כנצ"ך עם דאומיות . וכן ולסקל' הוא היסוד
 ברכה שהוא בנק' ולכן הוא יסוד סק' כל . וכן תורה וסנות יודע יסוד ז"א וטק' . וכן עצה ובחשבת ה'
 ה"כ . כי כחשבה הוא הכמה כידוע . ועצה כנינה כחשבת עד הוד וסם כליות וועצות :

תפלת שחרית

קבט

לְמַעַן תִּזְכְּרֵנוּ. לְמַעַן יִחַלְצֵנוּ יְיָ יִרְיָהּ הַיּוֹשִׁיעָה יְמִינָהּ וְעַנְנֵי הַקִּנְלָת הַשָּׁמַיִת
 יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֱמִרֵינוּ פִּי וְהַגִּיזוֹן לִפְנֵיהָ יִהְיֶה צוּרֵנוּ וְנוֹאֲלֵנוּ:
 ש"ב. מוֹנֵה לַיְמִינֵנוּ וְאוֹמֵר הוּא יַעֲשֶׂה שִׁשׁ וְכוּמָה לְפָנֵינוּ וְאוֹמֵר וְעַל כָּל וְכוּ'
 עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרְוֵמוֹ הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
 וְאוֹמֵר אָמֵן :

וְיִקַּף לֵאמֹר וְעוֹמֵד כְּמִקּוֹם שָׁבִי עִמָּנוּ עַד כִּדֵּי הַלֹּחֵד לְדָא. וְזִכְרוֹר עַד שִׁבְעֵיט ס"ף לְקוֹסְתָא.
 יְהִי רִצּוֹן לְפָנֵיהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁפָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כְּמִתְהַרֵב בְּיָמֵינוּ
 וְהוּא יִחַלְצֵנוּ בְּתַרְהֻקָּהּ : וְשֵׁם נַעֲבָדָהּ בִּירְאָה פִּימִי עוֹלָם וּבְשֵׁנִים קְדַמוֹנוֹת : וְעִרְבָה
 לַיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם פִּימִי עוֹלָם וּבְשֵׁנִים קְדַמוֹנוֹת :

הַיְהִיד כְּקִנְלַת תַּמְנוּחַת אוֹמֵר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצּוֹן רַבּוֹן זֶה :
 רַבּוֹן כָּל-הָעוֹלָמִים. הֲרִי אֲנִי לְפָנֶיהָ בְּהַעֲנִית נִרְבָּה לְזַחַר. יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיהָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּקְבְּלֵנוּ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן. וְתִבְאֵל לְפָנֶיהָ תִּפְלֵתֵנוּ. וְתַעֲנֶה
 עֲתִירְתֵנוּ בְּרַחֲמֶיהָ רַבִּים. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְלַת כָּל-פֶּה : יְהִי לְרִצּוֹן וְכוּ'.

לְאַחַר הַתַּמְנוּחַת כְּמִנְחַת אוֹמְרִים לִפְנֵי יְהוָה לְרִצּוֹן רַבּוֹן זֶה :
 רַבּוֹן כָּל-הָעוֹלָמִים. כְּלֹו יְיָ וְיִדְוֵעַ לְפָנֶיהָ. בְּזִמְן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמֵי אָדָם חוֹטֵא
 וְצָרִיב קָרְבָן. וְאִין טָקְרִיבִין כְּפִנֵּי אֱלֹהֵי חֲלָפֵי וְדַטֵּי. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 כִּבְפָר. וְעַכְשָׁיו יִשְׁבַּתֵּי בְּתַעֲנִית וְנִתְמַעֵט חֲלָפֵי וְדַטֵּי יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיהָ שִׂיחָא
 טִיעוּט הַלְכִי וְדַטֵּי שֶׁתְּמַעֵט הַיּוֹם. בְּאֵלֹו הַקְּבָרְתֵנוּ לְפָנֶיהָ עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ
 וְתַרְצֵנוּ : יְהִי לְרִצּוֹן וְכוּ'.

כָּל וְכוּ' אוֹמְרִים וְיִדְוֵי אֵל אֲרֵךְ חַיִּים וְשִׁבּוֹר וְכוּ' מְדוּת.
 אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תִבְאֵל לְפָנֶיהָ תִּפְלֵתֵנוּ. וְאַל תִּתְעַלֵּם
 מִתְחַתְּנוֹתֵנוּ שֶׁאִין אֲנַחְנוּ עֵינֵי פָנִים וְקָשִׁי עוֹרָף לֵאמֹר לְפָנֶיהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאוּ אֶבֶר אֲנַחְנוּ חַטָּאוּ :
 אִשְׁמֵנוּ. בְּגִדְנוּ. גּוֹלְנוּ. דְּבַרְנוּ דוֹפֵי. הַעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ
 זָדָנוּ. חֲמִסְנוּ. מְפָלְנוּ שִׁקְר. יַעֲזֵנוּ רַע. כּוֹבְנוּ. לְצָנוּ.
 מְרַדְנוּ. נֹאצְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרְרָנוּ. קָשִׁינוּ
 עוֹרָף. רִשְׁעָנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ תַּעֲנוּ תַּעֲתָעְנוּ.

לְקוֹטֵי הַגְּרִיא
 סְרַנָּה
 בַּתְּלַת כְּהִלָּין וְנִחַלְתָּ קוֹמָה הַמַּלְאָכִים וּמַשְׁסֵּם מִקְבַּלְתָּ. וְלִכְן הוֹלֵכִין לְאַחֹר תַּלְתָּ פְסִיעִין מִנְּסֵי הַמַּלְאָכִים
 אֵל מוֹל'. וְהִיא שׁוֹמֵד לְאַחֲרֵינוּ. וְלִכְן הֵן תַּלְתָּ פְסִיעִים שֶׁהֵן כְּרַגְלֵינוּ. וְחַס עוֹשֵׁן שְׁלוֹם לַיְמִינֵנוּ
 ט'. ר"ל לְנוֹתָא. שֶׁהֵן נִקְרָאִין שְׁלוֹם חֲסֵי' דְיוֹד. כְּחַס וְכַל כִּנְיָ לְמוֹדֵי ה' וְכַב שְׁלוֹם וְכוּ'. וְיִדְוֵעַ
 שְׂסֵם הוּא חֵילָא דְמוֹתָא וְלִכְן לָרִךְ חִיקָף לְמַחְזֵר עֲלָמוּ לְמִיתָה כְּרַחוּם וְחַנוּן. (בְּיִזְרוֹר לְכוּף תִּיקוּן) :
 עַל יְהִי לְרִצּוֹן כִּיבְכָה בִּיהַמְקָטֵנוּ. ש' מֵה שֶׁבַחְתִּי לְעִי' בְּלִקְוֵי הַגְּרִיא הַחַדִּי בְרִייתָא דְרַשְׁמַעֲלָל :
 הַתַּעֲנוּ הַתַּעֲנוּ שְׂרַנָּה כו'. כְּהַלְוֵה הוּא ב' דְּבָרִים. א' כְּחוֹף שְׂאִיט לֹמֵד כֻּלָּל. רַק

תפלת שחרית

סְרַנוּ מִפְּצוֹתַיָּךְ וּמִפְּשַׁפְּטֵיֶךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ.
וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּד הִבֵּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ

הַרְשַׁעְנוּ:

אֵל אֲרֶךְ אַפַּיִם אַתָּה וּבָעַל הַרְחָמִים נִקְרָאתָ: וְדַרְךְ תְּשׁוּבָה
הַיְרִיתָ: גְּדֹלַת רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ. תִּזְכּוֹר הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם לַיְרַע יִרְדֶּיךָ:
הַפֶּן אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים. כִּי אַתָּה הוּא בָּעַל הַרְחָמִים: פִּתְחָנוּן וּבַתְּפִלָּה
פְּנֵיךָ נִקְרָם: כִּהוֹדַעְתָּ לַעֲנִי מִקְרָם: מִחֲרוֹן אַפֶּךָ שׁוּב. כִּמּוֹ בַּתּוֹרַתְךָ
כְּתוּב: וּבִצְלַל כְּנַפְיֶךָ נִגְחָה וְנִתְלוֹנָן. כִּיּוֹם וַיִּרַד יְהוָה בְּעַנְּנוּ: תַּעֲבוֹר
עַל פְּשַׁע וְחַמְחָה אֲשֶׁם. כִּיּוֹם וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם: תֵּאָוִן שׁוֹעֲתָנוּ
וְתִקְשִׁיב מִגּוֹ מֵאָמֵר. כִּיּוֹם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה. וְשָׁם נֹאמֵר:

וַיַּעֲבוֹר יְהוָה עַל פְּנוֹ וַיִּקְרָא:

לְקוֹטֵי הַטְּרֵא

רוחה למלאות האוהו. והב' שלומד אך לקטר או למלאות חפטי והאוהו אשר
חפן. וכן בהחמדה. שאינו לומד כלל או שלומד למלא חמדהו. וזהו העינו העהענו
סרנו ממלותיך וממספטיך הטובים ולא שוה לנו. כלומר העינו מתחלה. מפני שדרך
היזה"ר לבא באוהן הלומדין לאמר. לו למוד. אך מ"מ עשה גם להגחך. כי א"ל לומר
שלא ילמד כלל. כי לא ישמע אליו. אך לומר שלומד גם להגחך. וכאשר ירגיל אהו
שידוף אחר הגאחו ואינו יכול להיות בלא זה. אז ממילא הוא לא ילמוד. כי לריך לזה
שהוא מורגל בו. וזהו מתחלה העינו והיינו כובדין שאוכל לפסוה שניהם ללמוד ולמלאות
הגאה הנוף. ואח"כ תהעט ממילא שחי אפשר מוחמת הרגל הגאח הנוף. היזה"ר לומר
לו שהולה הוא מחמה שעוז הרגלו. ואח"כ סרט ממלוהך וממספטיך הטובים. שאין אנו
רודפים אחריהם. ואח"כ ולה שוה לו כלומר שלא היה שוה אלללו. אם יודמן לפטנו מזה
בלה טרחה ויגיעה. העפ"כ לא עשיו כי לא שוה לנו כלל: (ביאורו למשלי ו' פ' כ"ו):
וַיַּעֲבוֹר ה' תל פניו. ועבר הוא אהויה עיבור שהן שם ע"ב. ושם ע"ב הוא ככלל
כ"ג כח"ס בתח"ס ע"ה כ'. אב לייג מכלין דרחמי דאיון וא"ו ועבר ה'
על פניו ועבר ע"ב ר"ו כו'. [ר"ל ע"ב גי' חסד. ר"ו גי' גבורה ושנין הן שם ע"ב
רק שוה כלל בחיבות. וזה פרט באהויות ט' גשאר ו' דועטור והוא ת"מ שכלל שנין
זהו ויעבור חנ"ת] ל"ג מכלין דכלין בחד דכלל ע"ב שמהן דאיון כלל דלהן וה"ו אכ"ו
וה"ו. וע"ל ס"ו א' חלה אכסן דאיון ברוח דשמא דע"ב בגווגא דא חסד אחקרי גדולה בכין
דאיוו כלל דע"ב היבין. גבורה כלל דר"ו החון דאיוו בשמא דע"ב. ער"ל דאיוו
וא"ו כלל כלל. ודא איוו ר"ח ע"ב ר"ו הו"ה [ר"ל כי ער"ל ג"כ ע"ב כחשו דכליל
מויעבור ה' שהן ג' דרנן ע"ב ר"ו ה'. והן כלילין על פניו. דפניס הוא ור"ו. ווא"ו
כולל ע"ב כר"ח וה"ו כו'. י"ג מכלין דרחמי. ולכן מפרש הקרא אחריו י"ג מכלין
דרחמי] מרז פניו אכפוי דא וא"ו י"ג מכלין דרחמי כו'. וביד הן כוללין כל שם ע"ב
כחבתי כח"ח בארוכה. והכלל כי ויעבר[הוא ע"ב ר"ו דכ' הו"ג. ה' הוא י"ג אכפין
דכללין

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֲרָךְ אַפַּיִם וְרַב חַסֵּד וְאַמֶּת;
 נֶצֶר חַסֵּד לְאַרְפָּיִם נְשֵׂא עֵינָי וּפְשָׁע וְחַטָּאת וְנִקְּהָה: וְסִלְחָתָהּ
 לְעֹנְוֵנָי וְלְחַטָּאתַי וְנִחַלְתֵּנּוּ:

סִלַּח לָנוּ אֱבִינּוּ כִּי חָטָאנוּ מִחֵל לָנוּ מִלְּפָנֶיךָ כִּי פָשַׁעְנוּ . כִּי אָתָּה
 אֲדֹנָי טוֹב וְסָפַח וְרַב חַסֵּד לְכָל קְרָאִיךָ:

אבינו

לקוטי הגריא

דכללין ע"כ כנ"ל . והוא כולל שניהם בסוד עיבור והוא ע"כ ר"י: (ביאורו לחי' שתיחלה
 מי"א היקונים אחרונים בד"ה ועד"א לחי' ואל"ו ובחמ"ח ע"ה ב' ובתי' ס"ו א') :
 דר"י"ה שגכח קודם י"ג מידות שמחלין אל מסע' דחסד . נכללין כולם בהוי"ה שקודם
 להם כידוע בסוד י"ג היקונים שהוי"ה שלפניהם כולל כל הי"ג היקונים בסוד מלפ"ן :

(ביאורו לחמ"ח ע"ה ב' בד"ה לחי' יקו"ק) :

אלו הי"ג מדות הן בא"ה כולו הסוד . ויורדן לעד"א בא"ח ב"ש . שא"ח ב"ש הוא עולה
 ויורד . עולה עד חליו ויורד מחליו והוא חו"ג . ומשם הוא כליל מחו"ג . והוא מדרג הביטויים
 שבו נפתחים והוא מאריך עומם שיחורו בתשובה ויהיו בחסד : (שם ד"ה ובחמ"ח א"ח ב"ש) :
ורב חסד והמתה . חסד נקרא מה שאין האדם מחוייב לחבירו ליתן . וזו הגהיגה הוא בחורח
 חסד . והמתה הוא המגבלס גמול לחבירו מפני שעשה לו כן . והנה חסד הוא גדול
 בחיטת לכל לא בכמות . כי העומן בחורח חסד לא יקן הרבה . אבל הגמול הוא לפי המיזב .
 ולכן אמר חסד והמתה אל יעובד . שההן אפי' למי שלא עשה לך טובה עדיין . בחורח חסד .
 וגם מוהנה מורובה שהוא והמתה . ולכן כתיב בהקב"ה ורב חסד . כלומר מה שהוא טוחן בחורח
 חסד נ"כ ר"כ כלומר הרבה . והא"ח משלס הגמול ידי אדם . והיינו עוד יותר . כי אם
 בחדר כן ע"כ בחמת יותר . ולכן בתהלה אמר ורב חסד . והא"ח והמתה : (משלי ג' ג') :
סוד ויעבור ה' על פניו ויקרא כו' . שאלו הי"ג . היקונים של משה הן בז"א מושפין
 מע"ק . שז"א אין לו אלא ע' היקונים . ומשה משיך מע"ק לז"א . וכל החיקוינין נכללין
 במולה . ובמולה הלין אותיות של שם . ובתן נכללין כל הי"ג היקונים ולכן משה שהמשיך לז"א י"ג
 היקוינין דע"ק אמר ב"פ ה' . דשם הוי"ה הוא בע"ק ובז"א . ודע"ק לקיימא הוא דז"א ובג"כ
 אמר משה כד אלעריך ה' ה' הרי ומני ופסיק עמחא כו' . וז"ש ויעבור ה' שהן י"ג חיקוינין דיקרא
 על פניו ר"ל דרך או"א שהן נקראין פנים כמ"ש בחו"ח . ועברו בהם דרך מועצר בלבד . אזויקרא
 ה' ה' . וכל הי"ג היקוינין והוא סוד העיבור כידוע : (ביאורו לספד"ל פ"א בד"ה אעבר וועיר) :
מ"ם נקרא ימא רבא . וכן כל מוחא נקרא ימא והשפע ההולך בשערות מגלה עמוקות מני
 חושך והן הדרכים והן ל"ב נתיבות דמוחא חמשה : (ת"ע קב"ב ב') :

ד' מיני חיקוינין . היקוינין עלאין [דדיקנא] דע"ק הן דמיכה בסופו מני אל כמוך כו' . ונ'
 דז"א הן מן המלך קראתי יו' . וננידו דרבות קדישא דעיק בע' דז"א הן ע' דשלח לך
 ה'

שער נפתלי

ז"ל ע"ח בשער א"א מ"ט . ואכנס טעם י"ג מדות דמינה הם שפע מנימים הגמשינים טכ"ס בתוך שערות
 הוקן והם הנקראים שבחא דעתיקא . אך שערות הוקן עצמו שהם הצערות וכלים ומערכים שירוק
 בהשתתא קדישא בהם הם י"ג מדות שנוכרו בערות בש' כי תשא והם בני י"ג דלא . כי כבר ידעת שאין
 בז"א רק מ' והם של מ' שלח לך . ובכסאירין בני י"ג אלו או נק' בשבט . והם על זה המדר . אל . א' .
 רחם

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

ה' ארך אפים טו' . ונהירו דהיר י"ג תיקוין דע"ק צו"א ונהרין צו' ג"כ י"ג תיקוים הן
 י"ג דבי תשא ה' ה' אל רחום ותנון טו' . ולכן הן ב"פ ה' ה' כמ"ס בא"ר קל"ח צ' ובכל
 זמנא דישתכח ה' ה' ב' חד לז"א וחד לעפיקא דעתיקין טו' ה' ה' בלא הוא בכלל וההוא
 זמנא חקרי רחמים בכלא . בפעם דתליסר תיקוין עלתין נהרין כפתחין או מתהדרין בלאו
 לרחמינו . ותברין כל צו"ר . כמ"ס בא"ר קל"ח צ' ואינו תליסר תיקוין דדיקנא עלגא
 קדישא עמירא דעמירין להבדיל ולהכפיש כל צו"ר : — דיקנא דע"ק נק' רב חסדודיקנא דו"א
 נק' חסד סהס . ובר אצטק עלמא לרחמי דלו נהיר תיקוין דע"ק צו"א דתחילא מולא
 עתוקא . וכל הני תיקוין דדיקנא יקריא דצו"א בלאו רחמי מתהדרי או נק' רב חסד .
 והענין צו' צ"ג תיקוין דנהרין מע"ק לז"א ורב חסד הוא תיקין ח' . ובתין (צו"א) ורב
 תיקין ח' שהוא גדול הווינו ורב טח . ומסד תיקין אחר והוא חסד סהס : — תיקין טט'
 דחמי בתקופתה דשומנא הוא בלחא (צ"ג דנהרין מע"ק צו"א) ורב חסד . ובצ"ק כי חפן
 חסד הוא והוא ג"כ רב חסד . ובצ' תיקוים דו"א הוא תיקין רביעי והוא חסד סהס :
 (ביאורו לסד"ג פ"ג דל"ה תיקוין) :

ב' תיקוים הראשונים וינס אלם הווינה לתוקין ג' . שתוקין הראשון מי אל כנוך היא חוקן
 להכפיש דעין . דלא שלטין . וביכל הכל . וכן נשא עין תיקין השני שכול . והוא יותר מחוקין
 ח' . שתוקין ח' ביטלה לטול . ובתין טובל . וכולם הווינה לתוקין זה (הג') . שאין מוטלי ויבד
 על פסע . וכן צו"ג דלחא דו"א כד מתהקוין היא אל רחום ותנון צו' כמ"ס דק' קל"ח
 צ' לקבל דא אל טו' . ותנון הוא תיקין שלישי . והוא יותר רחמים מרחים כדו"א והוא העברת
 הפסע : (סס פ"ג ד"ה קאוס) :

הענין כי חוקן הוא כבוד לאדם כמ"ס (בפ' שו"ל) הדרת פניס זקן . וכמ"ס והדרת פני
 זקן וכ"ס דיקנא דע"ק כחא דסבין גא' מפני סיבה הקוס . ונגד זקנו כבוד . וטיקין
 הכבוד כחן הוא כשמתגלה דיקנא מתגלה רחמינו ונכפין כל הדיעין והרפעים לין ושמנו
 נוסגל בעולם כמ"ס הראשי נא אה כבוד טו' . חני אצטור טו' . ויעבור טו' הנה חכמי כרת
 ב'רת נגד כל עונך אעשה נפלאות : (סס דפ"ג דל"ה דיקנא) :

הו"ג

שער נפתלי

היום . ב' . ותנון . ג' . ארך . ד' . אפים . ה' . לפי שארך אפים מורה על כי בדת יהי . ולזה לא אכר
 ארך אף אלא אפים . הרב חסד . ו' . ואמת ו' . נטר חסד . ח' . לאלפים . ט' . גיטא עין . י' . ופסע .
 י"א . והטאה . י"ב . ונקא . י"ג . עמיל : במצא לפי המאמר הזה מ"ס רבוני תיקוין עלאין דעיק הן דביבה
 היינו מ"ס הארז"ל שפע פנימים הנכסבים סב"ס בתוך שיערות חוקן וכן שבחא דתיקנא . והם אורות פנימים
 ומקוים דחיי' דמ"ס המתעשר בתוך התיקנא כמבאר בע"ה שם פ"ג . וס"ס רבוני טו' נהירו דתתרי י"ג
 תיקוין דע"ק צו"א ונהרין בו' ג"כ י"ג הן י"ג רבי תשא . הוא פ"ג על מה שפי הארז"ל שם שיערות
 חוקן שם הטיעות ובלים ומכונים שיקו המתעשר קרינא ביה שם י"ג טו' והם כמ"ס י"ג דו"א : ויחד
 כמבאר בוהר כאר"ל רבא וכן כדברו רבוני ובכ"ס כי תיקוים דו"א הם כן הסדר טו' : ומאמת כמבאר
 בבבא מקשות וכן לעיל בדברי הארז"ל שם על פי שלה לך ולזה חר רבוני כי דו"א שפי היינו השקעות
 יטלו הם התיקוים וסבין הסדר קראתי יה' אבל נעורו דרבות קרינא דע"ק כפי דו"א היינו הטיעות שבתוך
 השקעות שומטבין כחוד דעיק הם ס' תיקוים דלחא לך :

ז"ל פע"ה שער השליטה פ"ב . ואומר וקרא ה' ח' טו' : הוא מה שיאמרנו מזה היום הרבני ביעבור ה' אכר
 אכר נתייב בו' ח' אכר בו"א גהה קרא והסבין זה היום אל הלי"ה אמתת שהוא למעלה כד' תיקוים
 ד'עילאין דא"י כדו להאר כאן וזהו וקרא ה' ה' . בלומר שהיום הראשון קרא אל השני האי העליון . וזהו
 דיקנא כי פסק טעמא בענייניה : ופי בהרד כו' א' בו"א וחי' בא"א והענין בו' כיון ששם ה' בו' . נמשך לשמה
 ונתייב בו' ח' דו"א : הנה זה כבר נק' ו"א אך שם ה' אכר הוא כד' ח' דא"י ערין הוא למעלה בא"א
 לכן יש בוטותם פסק טעמא : כי א' כבוד ז"א וא' כבוד א"א עמיל : וזהו כמבאר בדברי רבוני :
 כ' הארז"ל בל"ס כבוד א"א בל"ה ח"ל . והנה נאמר בפנים האדם דעמו אך הו"ג תיקוים . ומאמת

הראש

די"ן מיקוין הם אלה. תיקון א'. אלל פחה האונים ר"ל נגד הנקב של האונים מכון. גם מתחיל הדיקנא להתחנקה ויהי תיקון הזה נמית בחד חיטא עד התחלת הפה: תיקון ב' בשפה העליונה מראש אחד של השפה עליונה עד ראש השני של אותה השפה. — תיקון ג'. הארחא שמועד הפת שני נקבי החוטם שאין מניעין עליו השערות. ויולא מתחת נקבי החוטם עד הפה. והוא תחת

הנקבים

אברי שפר

שער נפתלי

ענין הדיקנא בכל מקו' הוא כלל הפנים לבד הו' תיקונים. ופנים הוא מה שפונה לנולתו. והיינו כי הנהגת א"ל שהוא ההסד הגדול פונה אל הנהגת הו"א הד"ר להתחיק מדותיו. והנה השערות כבר כתב רבינו במקום אחר שהם השיעורין שיעור הקביה איזה הנהגה יהיה, וכבר הבאתי דברי רבינו שהתיקון

הראש הם בתחילתו ב' וישן דייקנא הם קצרים ולא רחבים והם כנגד האין מהו תיקון א' נק' אל ואת"ב תיקון ב'. והוא שערות השערות הגדולים בשפה העליונה כל הפה לאורך מהו רחום. ג' והשן הוא אמתו אמתו שנגד אכעיות

הראשן הוא שביחלתי לטוב הכל. והתיקון ה' שטובל הכל. והתיקון ה' שמיחל ועיבר על הפעם. עתה נבין סדר השערות. דע כי מהאין נפיק רוח למטה כמו צינור והולך עד הפה וההיטעם. וגם למטה היא הולך. אלא כיון שחם ולמטה יולא רוח הפה בעיל רוח האזון כי. וכן מחוטט ולמטה כבר נתערב רוח האזון בזך רוח ההיטעם שילא מחטט. וכן רוח ההיטעם כול אה"כ למטה כרוח הפה. וכל זה מבואר בדברי האר"י. וענין הרוחות הנ"ל. הם כמו צנורות. וכמנענה למטה באייר העולם כמנענה התנועה כהצנעות הנ"ל. מוטלים הצנורות את התנועה היא אל אברי הנמוכה השייכים לה. אם לשמיעה או לרוח וכן לפעם לראות. ואין כאן מקום להאריך בזה. והנה הרוחות והצנורות הנ"ל בודאי יש להם טיכות וקריב טעם לאברי הנמוכה השייך להם. והנה הרוח היוצא מהאזון חופף על הלחי. ומתחת לרוח הנ"ל גם יוצא השערות תיקון א' מ"ג ת"ד. ועל השערות חופף הרוח הנ"ל. והנה כשהו' ע"י הנהגת הו"א כשיבא לדיקנא אברי ההיטעם לא יוכל השולש להתקיים. ובמתעורר הדין לפעול יבא קול האזן באזוני. ואז תיקף מעורר כתי ומדותיו לטובל. והם הם השערות שמתחת האזון. בין הצינור והרוח של האזון ובין הפנים והלחי. כי כהצינור כה התעוררת השמיעה לשמיע זעקת המקבלים הדין. והוא מרחם עליהם. ומעורר כתי לטובל. והם הם השיעורים שמעבר ההה הוא עד כמה יתקן כתי לטובל. והם הם השערות הנ"ל שהם שיעורים כנ"ל. והנה אה"כ בא רוח החוטם. ובין רוח החוטם לרוחות האזון יולא רוח המנוטע בין רוח האזנים לרוח החוטם ומתפשט עד השפה העליונה. והנה הרוח הנ"ל הם יולאים קצרות של השפה. והיינו כי ע"י בני הכחות. אחד כה השמיעה שמתחת זעקת הנשפטים. וע"י רוח החוטם שמעבר את הפה כדלקמן. ע"י שניה נעשה כה הוה ב"כ שזין כה וכה עד שיעבור את הפה כעת בלא יתעורר עדיין לפטר את הפה יהיה טיבל את השין ונבואו והוה נטא שון. והשיעורים שמעבר איך לטובל את השין הם הם השערות שמתחת הרוח המנוטע הנ"ל: ומה"כ תיקון ה' הוא הארחא שמתחת נקבי החוטם פני השערות והוא עיבר על פפע. והוא והשן ב"ג מדות דבי חבא שהיו יותר רחמים מרחום כמ"ג רבינו. והנה עובר על פפע כבר ביארו רבינו כספד"ג. וה"ל ור"ל שזכר רוח ס' על אות ס' ונעשה שפע ונחית לו"א. ואז מתהדר לרחמים כמ"ג כח"ד ק"ל ע"כ דבי' כביס רוחא לו"א וקריין ל' בליהה. עכ"ד. והענין כי יש ש"ע נהרין כפעים. וכמה פניה ומחיר לאחרים. ונתחא הא"א שכל הנהגתו הסד גדול שאין שייך כי דין כלל. כשהוא פונה אל הנהגתו הארת שלמטה מחטט שהוא הנהגת הו"א הנהגת המכפע. או א"ל מתחיק את הנהגת הו"א ומכיל את הדיעין כנ"ל והנה הפה הוא הפה שבי תליה לפלמטה מחטט. והנה צריך שתדע כי כפה דא"ל תלוי הנהגת הו"א ב"כ. כי כיון שהא"א מטה. תשכח כך וכן לפי הנהגת הסד הגדול. א"כ ממילא ניתן כה להנהגתו הארת כל דין. כצריך א"א להיות שומד ומליה עליו לשכח הסד. והכן זה מתד כי שמוק הוא. ובין כספה דא"א תלוי הנהגת הו"א שהוא הנהגת המכפע א"כ תלוי בזה נהגת האדם. דל"ל ה השכע למת. נחלא כפה דא"א יש חשע אחיזה לנהיגת האדם. ולכן פה דא"א נקרא ב"ג מדות והטאה חפני שבו תלוי ההפא כמפע אחיזה קטנה ודקה כנ"ל. והוא נטא אמתו כמ"ג נטא שון ושכח והטאה כדלקמן כע"ל. והנה באותיות פ"ש. ה' קודם ל"פ. והפ' הוא פה הטאה לרמו כי ההפא עובר ר"ל על הש"פ בלא יבט להתחיק. אמוס כשהוא עיבר על פפע נעשה שפע. והפ' שהוא פה והטאה הנ"ל הוא בין ש"פ לרמו כי הש"פ נהרין פנים ומאזירים למטה ומכילים ביעיהם את ההטאה הנ"ל. והמתיקון את הדיעין ונעשה שפע כנ"ל. והוא שההפא שפע וכוות. והיינו כי הנהגת המכפע הוא לפי השיעורים של המכפע שיעור וכדקדוק. ולכן מקבל את סארטו משערות כל הדיקנא ולכן כשרוטה

תפלת לקוטי הגר"א שחרית

הלקיטוס של החוטם לזכר לא היתה דפני החוטם. ולכן אין שער שם כדי שיעבור רוחא דמוטמא ויאמר סלחתי: — **תיקון ד' תחת השפתים** הוא השפע החמיונה שערות שם מזל א' עד ז' עד ז' השני: — **תיקון ה'** ארחא אחרא נפיק תחת ארחא הראשון שתיקון ג'. והוא בשיקולא דארחא דלעילא: — **תיקון ו'** שמכסין את הלחיים, והתיקון הזה נומחיל תיקף אחר תיקון (ז') בשפה החמיונה עד התיקון ח' שהוא מזלח המתחיל בשיבולת הזקן. וזה התיקון (הששי) הוא בלדדי זה התיקון (הרביעי) וסליק לעילא עד ראש הפה ששם נכתיים תיקון הראשון והוא עד ראש שפה העליונה. והולך למטה באורך וברוחב עד מקום שנכתיים ארחא תתאה. והוא בשבולת הזקן והולך בשני לדדי הפנים. ואלי השערות מניעין לא' תחת ארחא תתאה בשבולת הזקן — **תיקון ז'** תרין תפומים קדישין. והם מה שנאמר תפומין בלא שערות:

תיקון

שער נפתלי

אמרי ישר

אספדת העשם. ד'. ארך. הוא שערות שתחת שפת (השפה) התחתונה. ה' אפים. הוא ארחא העיונה הפסיק באמצע הזקן. הוא פטון נגד ארחא קדמאה שתחת העשם: ו' ורב הסד. הוא תחת תיקון קדמאה דאל. הוא סוף שיצר ארון השערות הקצרות של סדר. אך במקום שתחתול להתרחב פה שהוא מקום והתחלה עם הלחיים נעמו שהוא יוצא כפין וזאת תחת האין ובשם ולשפת הוא דרב ותר בשל מלוא. הת נין ורב הסד. זה נפסק עד המקום שנגד תחת: ו' אמת. הם ב' העינים הנלקים פן השער תרין תפומין קדישין

לפעור על הפעם לרך שיהיו כהנהגה שאין בה שיעורים ודקדוקים לפי המעשים (כגון פ"י תשובה מלשה) והוא על ידי המסד הגדול של א"א. ולכן לרך ארחא מקום פטי משערות דהיינו שולא מחוטמא דא"א רוחא דתיין והיי תיין. דהיינו הסד גדול ככל הלקדים בלי שיעורים ודקדוקים לפי המעשים. והכן: **תיקון ד'** השערות תחת השפה התחתונה והוא תיקון לשארית נהלתו ותיקון לרך. והוא כי לרך אפים אחרו הו"ל שהוא לרך חף ללדקיים. וארך חף לרשעים. ולכן הם ב' תיקונים כח"ס האריו"ל. והנה רש"י בעירובין כ"ד א' פירש דלרך חף ללדקיים היינו אפים שהקית מאריך ומאחר ללדקיים לפתיד לבא. וכן פ' החוטם. והנה הדיקאה. והנה בהגבל הזה כבר אמרנו שלמינו בהגנת הו"א. ותלמי ונאמו כאן חזרת האדם. ולכן הלקדים שערות כטוב. ע"י הכל הוא מהריך אפים שהקית ללדקיים לעמוד נגדו ולפסק עליו. כעדי שיבואו ויקחו טרם תשלם לפתיד לבא. והלה הם השערות תחת הפה מקום הנחירה. והשערות חורב של השיטורין והקדקוק שהקדקק עם הלקדים בעינ'ו כדי להרטיח כנרס לפולס הבא. והוא לרך אפים שמאריך אפים שהקית לפתיד לבא. כח"ס ברשעים שהוא לרך אפים להם שאינו מעניש ואינו מקדקק אחרים בשלם הזה. ולכן אמרו על זה הארחא מקום פטי משערות שערות שערות שערות. וכענין א"א ה' הארחא הנ"ל. וכענין א"א אפים ללדקיים ולרשעים:

תיקון ו' התיקון הזה מתחיל תחת השפה ומתפיים עד שבולת הזקן שהוא המקום שנכתיים שם האור והאיר היואל מחושים ומתפיים בשיבולת הזקן. והוא תיקון ורב הסד. והוא תחת שערות על הסד כענין שהוא הסד כחם ורב הסד שהוא הסד גדול (ע' בליקוט מתלמי) והיינו כי צו"א הוא הסד של המעשה. שהקין ויכל לעמוד נגדו ולפסק עליו. משא"כ כאן הוא הסד גדול שאין סייק בו דין. כי גם הדין כאן הוא הסד. והנה תמדות א"א הוא להפק גם את הדין כענין צו"א להסד. וכוא על ידי לרוף כה השמיעה מהאופן כי אחרי שמתע כטיבול הנחירות שלמה. ובכין שליך להתחבר לכיים חזרת הדין ולהפק את הדין לרחמים גדולים. ולכן ככאן יש שערות שהיא לוקח את ההנהגות כענין שיש בו שני ללדים הסד ודין ומשער לך שיוחזרו שיעים להסד ואלה הם השערות שיש בכאן שני הלקדים תחת הפה כע"ל ונעשה ורב הסד. וככאן הוא תיקון ח' כח"ס רבינו הנר"א ז"ל כי צו"א הם שני תמות. ורב שהוא כעל כה. והסד הוא הסד. וידוע כי כעל כה הוא פירוש של חלקים כח"ס כע"ע. והוא צו"א הם ב' חלקים הסד ודין. אבל כאן כאל"א הוא תיקון ח' ורב הסד. והיינו כע"ל שני תמות כענין הסד ודין מהשפטים ע"י א"א להסד גדול שאין סייק בו דין כלל והוא מדה א'. כע"ל: **תיקון ז'** תרין תפומין שיהם הלחיים הפטיים לפעמים השערות. ואחמיון לאיברא כוליון וכוא תיקון ואמת. ובתוכה ישוב ורחמט. והפעם כי מתאר כוונת ק"ג ב' כי כוא כלל

תפלת לקוטי הטרא שחרית קלב

תיקון ח' . סוף מולא דכלא תליא עד עיבורא דלכא . והוא השערות בשיקולא מולא הפנים :

תיקון

אמרי שפר

שער נפתלי

דכל שיתא תיקוטין הקודמין . וז"ל רבינו כפ"כ מפסל"ז סוף ד"ה צההוא עד וכתים . וז"ל . וכן תיקון ו' כולל כל ה' תיקונים . שהוא ההחלת שנה היבלות שכת"ת שהוא הדעת המתפשט בדעת והוא כולל כל הו"ק כידוע עכ"ל . וז"ל כי זהו ואמת . דהיינו ו' הוא ו' תיקונים הקודמים . אמת הוא תיקון ו' . ולכן אמת נ"ו ו' שמות ס"ב כנגד ו' תיקונים הכלולים בו . ומבואר בוהר שם כי כל תפוח פילל ג' גויים . ובחרין תפוחים . ששה גוונים . ומשמע דששה גוונים הנ"ל הן כללות השנה תיקונים הקודמים . והנה הנ' גוונים שכתפוח ימין כוללים ג' תיקונים הראשונים ובכתפוח שמאל ג' תיקונים השניים . כן כ"ל לכאורה . והנעם כי הנ' תיקונים הראשונים כבר ביארנו בכללם עובר על פשע תיקון ג' . וקטנים הראשונים

קדישין : ח' . נצח חסד והוא נק' מולא קדישא . והוא הוקן כסגנר הנה ולמטה . שהוא כללות הוקן בכללותו כהיבור א"י כו' . ואמנם הוא כבוד רב . והם שערות ע"ג שערות . ואלו נחלקן לב' . כיצד . צד הוקן כסגנר מלטה . והוא מקום הוקן הנגלה הוא התיקון א' וצד הוקן הכסוטה שהוא כנגד הנגון הוא התיקון ב' . נמצא כי אש מהוקן מביית הוקן . כיצד הלוקין הנגלה לביים התיקון א' . ומה שהוא כנגד הנגון הם השערות שחתם אלו הראשונים . והם הכפטים כאלו . הם התיקון ב' . והנה אלו ה' תיקונים נק' מולא . כלשון חול ככל אמרת . שהוא שער השערות באורך שלמטה למטה כו' . הלוקין נק' נצח . התיקון הח' . וההתקון נק' נקח . התיקון י"ג . ושהוקן כא' נק' מולא . ואמנם אלו השערות הם ארבעות

היום חלה הומנה . לתיקון ג' כמ"ט רבינו . ולכן הם כולם מביי אחד . וכללים כתפוח אחד . ומפני שהוא נוצר כל כך ההסד שנתנה מפשע שפז כנ"ל שדורות נעשו כזכות . מפני שמנביה לאעלה ממקום הנהגת הכהונה ש"י תשובה מלמטה כידוע . ולכן הנ' תיקונים הראשונים למעלה מהפה ששם יש אהיה לכחירה . כבוד והעאה כנ"ל . לרמוז כי ע"י ההסד הנדול נבטחו למעלה במקום שאין אהיה לכחירה . ונעשה מפשע שפז . ולכן הם ג' גוונים שכתפוח הימני ההסד הנדול ימין . אמנם הנ' תיקונים השניים כבר נתבאר ענינם שהם ארך אפים לזדקקים ולרשעים כנ"ל . וע"י יתון כחירה . כי אם היה יתון חסד ארך אפים לזדקקים ועונם לרשעים לא היה כחירה בעולם . אך מפני ארך אפים הנ"ל שלזדקקים מאריך אפים שיהק יתון שערן לפניה"כ . ולרשעים מאריך אפים ושמות להעניש לעוה"כ . ובעוה"ז אדרבה מקבלים טובה על מצע מעשים טובים ששבו . ע"י יתון כחירה לאדם ולכן הם למטה מהפה שנק' והעלמים שכבר נק' מקום לכחירה כנ"ל . ולכן נכללו כתפוח השמאלי . וכן ורז חסד שהוא מה שא"ל מהפך את הדין שיפסח ההסד . והיינו שמתלה הדין שכו"ל למעלה במקום אהיומו ומקורו שהוא שמאל שכו"ל . וזש נעשה גם הדין חסד . והוא ורז חסד כנ"ל . ולכן גם הוא נכלל כתפוח שמאלי שכו"ל כנ' גווי' כנ"ל . ולכן נכללו למעלה מהפה מקום שאין אהיה לכחירה ג"כ . להפלות גם למדרגה זאת :

תיקון ח' נוצר חסד . והוא מולא קדישא . והם השערות שחולים עד עיבורא דלכא . והם

מאיכות הוקן ולמטה כנ"ל . והנה התיקון הזה נמכה הוא יכבוש עונותינו . ואמרו בוהר דף קל"ד מאן דהתי להאי תיקונא אתכבשן חוביהון מקמיה ומתכפיין הה"ד יכבוש עונותינו . עכ"ל הוהר . והנה גם זה התיקון כולל כל ה' תיקונים כמ"ט הארז"ל וכן רבינו בספר' דנ"י שם כד"ה ארבע עד לנתיא . ואנא מקבל תהאי מולא כמבואר שם . ועטין האי מולא . כי לפעמים כנגדו העונות ח"ו . או מוצרין ונות הראשונים לנגן . כי ההסד שעושים האמת הוא מנין על הכנים . והוא נקרה חסד . והענין כי כל נמה ונמה . ויש כללות אחר שכתפוח נבואה . והשקף כי כל הלקין הנבמה היא לרבים כנ"ל אל התכלית והוא . והיינו כי לא נבמה ים לא התכלית הנבואה . ויש בה הלקים כלימים להחער עם כמות ונכמות אחרות . כדי שגם הנכמות האחרות יבואו אל התכלית כל הנכמה היא המתערבת עמהם . והכן זה כי יש טיה כמה פרטים שא"ל לפרם ככתב באר היעב . והנכנס יבין מדעו . והתעוררות הוא נעשה ע"י הנכנס שחוליד הנכמה הדין . והכן זה . ונתיא דרך מכל . האב שכתפוח נבמה תכלית אחד . והוא על ידי מעשו הטובים ותורתו . כבר בא אל התכלית האמתית . רק אחר הלקין הנכמה שלו שנתעוררו נכמות אחרים הם לא כזו עדיין אל התכלית מפני שהדן הנכמות האחרות שנתעוררו כהם . ואם ח"ו ילכו עמהם ע"ל דין היו לרבים להאבד ח"ו . אבל ווצר הקב"ה הסדים ומלחם כל האמת . אשר הלק הנכמות ים ג"כ נכמות אחרות שהם הנכנים . וע"י נעולים גם הם . וזהו לרין שנתערב ותחזק גם מהנהנה העליונה כל ההסד הנדול כל א"ל . שהוא תכלית הראשון והוא עיבש את השעוטה . ועול מחט כה ההנהנה גם מחדת ההסד . אל הנהגת האכפס שהיא ו"ל . כגם היא מחדת מפשעו ויחבר עליו ההסד ויהא יוצר חסד כל האמת כנ"ל . כענין . שיוכל לרא אל התכלית הראשון . כל א"ל ששעורו לרא כדורות ו"ל . ולכן אכא יתון מהמולא

תפלת לקסי הירא ישרית קל

תיקון י"א. כס ג"כ שמרין דעל נחונא תחית דיקגא. רק שתיקין י' סוף וסיקין ומתפרכין.
וזה הוא דברכין ונשישרא שלים :

תיקון

אשרי אשר

שער נפתלי

חיל רק ניכרין לברס חסיין גרונא. י"א. ושע .
חזא דחזא אלו השפחה קטנה שוין בארבע. ולא
נפק

התאבה מיראה נעשה וזוהת כנגות כידוע והנה למל
ניארט בענין ויטור על פסע כי מפסע נעשה שפע
והייט פ"י תאוכה מאהבה . וכלא הוא מדה אחרת כי
פ"י תאוכה מיראה נעשה פון ומפע כחשאה כמארז"ל
חזא ל"ו כי אלא מכו שאמר פעה נוסא פון ומפע ומשאה . אמר מפס כ"י עשה להם וזוהת כנגות
והייט פ"י בחשינה מיראה כמארז"ל כיומא פ"י ז"כ ל"ק כלון מאהבה כלון מיראה . וכזה היחא מ"ס
לא כיקק משה רק שפעס כנגות . והייט כי על תאוכה מאהבה כבר ניקק והוא נמדה פליטה ויטור על פסע
כ"ל . (והפעס כי ככלא ד' מדרח אחרותה וחס שייכס לחק' ולכן בתיבה חס בשפוק נפ"ע כח"ג רבינו
במ"א . יודע כי ניק' נק' יראס . ולכן כלון המדה על תאוכה מיראה) . והקב"ה טעא אח פון ומפע ומשאה .
בשראה כ"יטל שאדרכ נדעתו לכ"ו . אז הוא מפתח וטעא ככילא אח העוונת פד אשר יטור . וכאשר שב
אז ויקר לנכיס כ"ל . והנה זה הפען שמפתח וטעא אח הפען פד שיאנן וזה פון באפירח שתחה היקק
שמכסין אח כגרון וליקן שוין כ"י . ועדן אני להקדים בתחלה מהו ענין כגרון למעלה . והפען
יתבאר בהקדמה אחת . והוא כי הנה יתחש רוחץ למטה . כי הקל' יוצא מן הפס לחון . והשתלחו מן
היראה שמכנסה ויזא דרך הקנה כגרון לחון הסה . ומשם לחון . ונחלא הקל' פולה ממטה למעלה .
ואכילה היא לביסך . כי נכנס חוך הסה . ומשם לרשע כגרון . ומשם לקכה ומעיס והילך מתמעלה
למטה . והקל' והאכילה שייכס הולכיס דרך כסה וכגרון . והנה עוד יס פטולה אחת וכח אחד
בתוך הסה שפעל ושורז לשר העגרים כ"ל . והוא הסחינה . כידוע מארז"ל כי הייס הם למולאיכס .
וארז"ל למולאיכס כסה . כי פה הכנה תלי בשחינה שפוחן האדם אח הדברים כדנורו והכנרתו אח
הפען . ועי"ז מנניח השכל אח הפען היטב ויכסה חמתו פד שידכל להוליד חרדסיס . וכבר פ"י נכס רבינו
בה מה שאמרזו אח חין קחח חין חרדי . שאז איט שוחן כקחח ומדקק היטב לדבר כל בהלכות על טריין
לא יתלא אח החרדי . והנה נחלח כמו שכתבילם מתוך שכתבילם כל חלקין מתדקס ומקציסי יחד בקשר
למין איט יטל לטעיס שפעס המחלכל פד אשר יתחן כדק היטב . וגם פ"י הסחינה יוצא מתחריזה המחלכל
חלקיס הסיסיס של המחלכל הכיוון כ"ו . אשר כי ישעסו שפעס המחלכל . כן ככל מאמר בתחילה חלקין
מתדקס ומקציסי יחד פד אשר לא ידעו למין כשכל ככיוון וכמתקח כדברים . והאזור המחלכל בתוך
המאמר הוא . פד אשר ישחן הדק היטב כל מאמר וינתחהו להלכין . ולא יתפעל לנר הכסר הדברין
היטב . פ"י ומתק נפיש כדכס למחוק ומסחיס יק . כידוע זה היטב לכל הכפייסיס . נחלא יס הגבל כין
קטנ לרשע כי נקנה הקול שחוקך דרך סס . עדיין יס נחורו כל חלקין המחלכל הוא ככלל . והא"כ כשיזא
ספה סס נשחן לסיסיס . ונבחה ההמתקה אמ"כ פ"י ספה אחר שיזא מן הקנה . אמנס היוטס הוא להיסיך
כי המחלכל כבר נשחן ספה וכבר נשחן העפעס ולקח מפע מן החוכתר כשחון פ"י העפעס ה"ל ספועס
החך . נחלא ככזה לרשע כבר הוא שחן וחבר . וכחוכו לא יס כלל המחלכל כ"א פרסיס . והנה
ערך אדער כי עיקר החלל הפען הן מחלכלה באשחיה הן מחלכלה רוחנית של החודה על
ידי כ"י החינהו כ"ל . הוא מתחח הרגשית ששכלס האכרין כה"ל לה חיס הינכה הסעמיס ה"ל . והשיקר
הוא פ"י החידיסיס שחמדאו כ"י . והייט כי נחלח האדם הזה באשחיה לא כשו אשחיה רוחיס חומו שעה
כן הוא . והוא כי האדם שולט קפן . והיינו כי כל הגרוחיס שששולט הכל תלוסי נחירסי האדם וכל
חלקין . וככל חבר וחבר נשכסיס מפעס כפסס לטורות חויסיס . אשר יתמך נכוחס כשיפת האדם שישעס
דרך נקבי שורו . ופס נאכסיס פד ששסיס לברוחיס כאלה כל חיוחס מפעס אשוכסיס לחוכס אח האזר שחוי"ח
האדם מפעס לחון . כידוע אגם שחילונח שאחריס לחוכס אח האזר שחוק האדם מפעס לחון . ונקרר
(קדחין שחוק) . נחלא לפי שעה האח האדם הוא פן המדה אשר נשכסיס מפעס שפסיס ולטורות אשר
הגייסיס כסס כל הכרוחיס . כל אחד לפי מנו . ככה יתחטרו ששו כיוחי שלט . ולכן נקרא שולט קפן
שכוח פס פ"י הוא ממש שולט קפן . וסע פ"י אכילתו . אשר כל אחד יודען לו המחלכל אשר כחוכו יס
חלקיס שיזאו מפעס כ"ל . כי כלפוח הכל כחון מחונו יתבך שיחוד ככל אל שרשו וזה שירניס כפסס
פ"י הסחינה ספה . ויחודכין חלקין הפעס פ"י מן האדם בתוך המחלכל . אל האדם שגבא סכלייה
ופ"י ישעסו הפעס והפעס ששכלס שפסיס . וכמו כן כשכילתה רוחנית כי פ"י האדם שחוי"ח ספה
קפן ספ"י . גרוחיס ככלל החידידין מדיח ומשגל שפעס פ"י . וסע כשחן כזה הוא למעלה פ"י

תפלת אהר שש יחרית

התפלות והתפלות מתקיימות ההנהגות. כי נלמח ע"י החסיה מוסרים ומחזירים אהנו אליו
אז הכה שמסר לנו בניה"ו. אלנו מחפלק אלה שכלל ארצנו יהי שאלו אומרים שהכח הוא כידו ולא
כידנו. והכו החזרת זה אליך המתלבט כעניני עיה"ו. שהו הוור כידו של הקב"ה. והו כזו אהלה.
יהו ככבול ב"כ נחיות החכמה (ל"כ שיינס) מכרז אז הצלה יביתן אהה אם היו כעוניה רחיה. והיא
מליק יביתן. ו"אח"כ ע"יו יביתן. אחר הבניה ה"ל"י. ונגנס הכה כחך ויביתן של הקב"ה שהם אה"כ שהם
ישו ויתנגנו לפי התעוררת הצלה יהוה. אהנס הצעה שדרך ט שוכר הכאה הצלה והתלות מחקום
הכנהה אל מקום ההנהגה אה"כ (שהו דוגמת אהלה) הוא הקדח ווסש כחך הגרון. ומהו כן לשמשים
ע"י השגש"ם גורמים שיצטר חסדי א"ה כעולם. וזו יביתן אה"ה אז הצלה. ויכנסו אה"כ כחך
ורעות הא"ה אה"כ שלו. והצטר והעטר הזכיל לכן אה"כ שלו היו הוסש כחך הגרון דה"ה. והיושש
ג"ה א' שמשים ס"ג ע"ו. כי ס"ג היו הבניה והיא הצטרעצ עם ההנהגה שנגנס כחך אה"כ כידוע.
יהו כנ"ל. והיא ג"כ ה' רשניה של עם. ולכן ה' שמשים ס"ג שהו ו"ש. וכמו כן ה' הקנה שמוניה
קול. והוא קנה חכמה. והיינו כי א"ה שהו החסד הגדול היו התלבט כחך הו"ה שהו הבניה המשש.
ולשמשים לרך אה"ה יעבור על המשש. וזו מחפירר כח הפנימי מחמת הרשניה אז הצטרין כהיל להחל אה
ישבור על הדן כי לא יוכל העולם לסובלו. ולכן מחפירר כח פנימי של א"ה. והיינו כח הצטר כענין למשכה"ה
דכייט שמשים לרובותיו שהנס קום אה"כ. כי משכה א"ה היו משכה החסד הכל הדרים מתקן ומשאל כנ"ל.
וכשמכין א"ה כחמתו וכיניו. כי אם ישנה הו"ה משש לא יוכל העולם להצקו. ומשכה ידיו
שהו הדיו של א"ה לא ישו. לזאז מחפירר הכה הפנימי ומניה על ההנהגה המשש שיהו מדת
מששו כפת וינין. לא"ה לשות חסדיו כחמד. והיינו כי מה שמיה ו"ה מדת מששו ומניה לא"ה
לשבות חסדיו גראה לכניא כאלו א"ה מוניה קול ומנד. ומודיע לז"ה שיהו מדת מששו. וההנהגה היה מה
מחניס ו"ה רעון א"ה נקדח זה כאלו מה קול א"ה הוודק ומניה פליו. וכנה הצטר לזה מהרנס הפנימי
כנ"ל שכן הורעות. ומוולו לחוק אל ז"ה היו הקה. (והיו ה"ס א"ל ג"ה ק"ה שהם ה"ה. כאל
היו חסד. והוא שמכר א"ה חסדו על כל ה' מדות שז"ה ח"ה"ה היה כעולם יהו חסדים. כי ישו
אזו אלה כללותם כידוע) והנה שיהו הקה והוסש הם כחך הגרון (והנה יש עוד גרון הורידים. וסש
ג' שרים ער החקום ער החקום ער השכניה. כה"ש אה"ו"ל. ג"ה אלקים ג"ה גרוין. ואם נלרף שם
היי"ה עם ג' כוללים דלקים שכללו חמת עם הי"ה כי הגרון היו כיה דה"ה כה"ש הפרו"ל וכיס
היו הי"ה כניקוד אלקים כמנהג דעיים מחפשים יהוה כענהה רחמים ולכן ככללו ה"ה אלקים הו"ל חמת
היי"ה. ולכן גרנס יחד עם א"ה כוללים. והם ג"ה רש"ה. שהם רש"ה כ"ו ג"ה. ג"ה וישנ"ל. שהם עוד
הצטר כנ"ל:— מחזר למניינו כי נושא עין היו כענה שרואה ככבול שם יתנגז כמשש לא יתקיים העולם
היו נושא אז העין ער אהר יסוב. כי העין כנמו אינו נשחק ער כי יסוב. רק שלפת ענה מחנה שמו
כרחמים גדולים ע"י חסדי א"ה. והנה זה לא נקדח שמכיר את המשש כילו. שהיו עין ענמו חיים
נמתן. רק כמשכך את המשש בלא ישנה כפת. ומהל שהו משער את המשש כנפת הוזה רציו לעכש
להענירו אה"ה יסוב. ולכן נמתן על גרויה כי גרון עם סיד הקה שכו מטה על
המשש שיעניר מששו. וינין להנהיג א"ה להנהג כרחמים כנ"ל. וכמו כן כחך י"ה הם ג"כ הצטרות
של גרויה ענין שהו נושא את המשש ער אהר יסוב. ולכן שהה כחך אה"ה. אהנס ההכל כעניינס
כי הצטרות העין א"ה כ"כ כה יבחדלות לעכש את המשש. אהל כעניינס המשש כחך כה ויחד גדיל
והבחדלות אה"ה להדיל החסד ולהכבד המשש. כי שמשים אלו הצטרות כה"ש רז"ג נושא והו שידוע
רנ"ו ויחטין למרוד זה יהו עכרה ויחד גדולה מעין. כי עין אינו מוד ולא מרד. ולכן לנשיח המשש
מחמים שערות יחד גדולים. וכשיחית השן מרמים שערות משש. והכל על גרון כנ"ל. ועוד כהכל
כעניינס כי כניא עין השניות מחפיות. וכנשא שש המשש מחפירר כשישורא שלם והוא כי ככד
אמרט ע"י הוכיה מירא-הנסה עין ושש כשלה. כעשה מודותיה שגוה. וזה נקדח ג"כ שישור כמשער
את העין ושש שיהי' קול כחזהה שהו כונג. והנה העין הוא מוד והיינו כי מוד שוכר זה חסד
וע"ם עיבר פליו. ולא שחמין למרוד דה"כ היינו עש. אלא שמתקן להחיו. אם ככיל לחיותן
ומדתה מתן או ככוד או שר הגזח הערנ או העשיל. והנה כשיור כעניינס מיראה וערך לשיקם
ולשער. כמחלה. הנה אינו דומה עין לשון כי כל עין ועין ה' לו ט חלחה אה"ה כנ"ל. וה"כ כעניינס
עין והענינו מתן לדמותו לחסד כונג אינו דומה עין לשון. ולכן כחך י"ה השפיר חיים חיים זה
לזה. כי כחך לשער כל א' לפי משקל חיותו אה"ה ככוד או הגזח אה"ה להענירו ולשפיר
כעניינס. אהנס כשש שהו מרד שידוע את רטט ומחטין למרדו כי א"ה ככל שש ושש ככל שפירר
א' כהרי הוא ככבול אינו כענהה וכיחית המרד ט ככבול ככל חוס שיהי' הכל אחד ולכן כעניינס
כעניינס מיראה מחפך לשינג והכל כשיער אחד כי כל המששים שיים ו"ה"כ כעניינס ג"כ שים וככין

תיקון י"ג שפון אחטנון (בלא שפיוח) וכווא פי ה' וסס בגטיקן: — תיקון י"ג מולא בלא. וזה מול ב' הוא עד סיבורא. וכו' נגיד מסחא דרטוא. תלפסר משיחין דלארסמונא רכיא. וכווא שפוא שנק' שמן כמ"ס כשמן הסיוב על הראש יורד על הזקן וכווא רכיא. ר"ל בלא שחרים. גאזן דין כאן בלא: (כל זה בפ"ב דספר"ל בכיאר סי"ג ח"ד):

ה'

אמרי עמר

שער גפתי

אמנם תיקון ה"כ הוא ומסא"ה להעביר גם את היגע של הזנוג לדין גם כן כפסיה שהרי מביא עליו קרנן ועושה תשובה. וכן כן וכה נמשך כניסול את החטאה עד שישוב בלחמ יתכשר לו. ויחא שומא דליחאני משערות. ויחא כי השא הוא המנוה ומספק על ז"ל בלחמי פסות עמו לפי החשש כי לפי החשש מה חילתא לנו בשגנוה הרי החטאה כבר נעשה וכן כחשבה חשא סה"ל לו להיות מתכוון ומתקף על דרכיו. ובכל זאת מרת א"ל משעיר על זה אם ישוב. אבל בלחמ החטאה הוא אינו האזן רק מחמת צווי ה' בלא לפסיה. וכיון שהיא נעלמה חומר בתשובה ייעיל. ח"כ חור להיות כמו שאינו עכירה כלל. וזה סוף מתינה כמותא דלחמי משערות. כי ד"ת אם רובא מתינה של החילה בלא לחיל דבר זה. ח"כ הנינו הוא הוא תשובה בחטאה החילה לפי גודל החטאה כי. אבל בחטא ה' אינו כן כי אינו חושב לפי חטאה האדם המנוה כי ח"כ לא הו' חושב חשיבה כמו א"ל החילה והחושב סה"ל. אבל ככאן הוא רק בלחמ צווי ה'. ויחא סה נעלמה בלא עמר פי' בלא שישי החטא עם האדם לפי טבטו רק לפי רצון ה' ומיניחו ולקח את הקצ"ה נעלמו וזמר שיוציל תשובה ח"כ נעקר החטא משיקרו כי קד רזה. וזה סוד ההש שאמר הוא ההש שהחיד. פי' כי האומר הוא רק מלך ההש שאין בו עמר וכשישי החטאה לפי החזונוס רק פי זמן סקה וח"כ היא ההש שהחיד פי' תשובה בלא עמר ג"כ. ויחא סה ח"ל בלא עמר שהוא השיעור רק כי קד רזה. ויחא כל זה הוסיף כי נכון הוא:

נפק דא סן דא. ויבוסמאה. היא חזה עצבו להיות פני משערות. (ועם היות כי היא בכלל הגולגולתא פי'. עכ"ל חיות פני בכלי שערות זה נק' תיקון אמר כמ"ס ח"ב) י"ג. ונקה. הוא הסול הני'. ונק' תיקון י"ג. עכ"ל. והנה בתיקון א' כי משאסיה דברי רבינו עם דברי האריות. בתיקון ב' ג"כ שנים. אלא שהדף רבינו ביותר ביאור. שהחטאה עמד תחת נקבים של החושש ולא תחת דרגי החושש. ולכך רבינו ב"שון הספר"ל שאמר קאים ארואו דנשאן תחת טבקינן דרררשא. להשיבא שישי עמד תחת דרגי החושש רק תחת הנקבים לבר. והדומע כי היא לאצבא רובא כמ"ס בספר"ל סה. וזה החזקת השפע הוא בטבקינן דחוששא כחא. ודעון דרעון שערות דרך האגרות ה"ל כמ"ס באר"י ק"ל ב' סדר נוקבא הין וסוד כי שיקן לוק סליחה. תביאו רבינו עם. בתוקן ח' כ' רבינו עד סיבורא רובא. וזהו לרין ב' פוסקים סותרים וא"ו. כי בפ"ב דספר"ל אמר תליא עד לבא. ובער' רבא אמר עד סיבורא. ור"ל עד סיבורא רובא. וסול ב' עד סיבורא. ע"ש בזבירי רבינו בוג"ה. אמנם האריות כתב בפניהם עד סיבורא. אמן כמותא כפי האריות על ספר"ל גם וזהו תיקון ש"ל ח"ל דע כי יש ב' תיקונים שמה נק' מולא. א' חושא דרעדי סרני ריקבא. וסמני עד השיעור. והוא תיקון ח': והני שערות שמת חזקן חגיגי עד השיעור והוא תיקון ור"ג והנה תיקון ה' אינו סמני עד השיעור כי אם לפסיה. וכמ"ס באר"י ד' רפ"ח ע"ב וכך הוא מולא חילא כשיקלא עד סיבורא וכו'. אבל התיקון אינו אלא עד לבא לבר כמ"ס חבא לעיל בתוקן ח'. וסיהו באר"י קמני התחייבה עד סיבורא. וקאמר נס' עד סיבורא רובא ולא דעתי סה הוא ור"ע עכ"ל. וכן נמצא האומר תחת בשער פוסקי רב"ב. תיקון ט'. כ' רבינו כמ"ס האריות אלא שחוסף ביאור. וחלק לב' מיני שערות. אינון דרליין ואינון דמחערבין. והתיקון ח' אינון דרליין והוא תרין דברי תגרי"ר עם הספר"ל ע"ש בתיקון ה' ו"א. לפי דברי האריות לכאורה שניהם באוהם השערות עצמם שמתא תחת אצל תרין אמרי ותיקבא אלא שתיקון' הם השערות בעצמם

תיקון ה"ג מולא תנינא ויחא ויקה לבנים. והוא הכשר שיירד עד סיבורא והוא התקן השינוי הדין בלאה הדין כמו כל האריות. והנה ויקה פי' לטון נקיין מתקף כניסול את כל המקומות שנתקבלו פי' הוא האדם. ובתשובתו כניסול הקצ"ה בעלמי מתקדם ומתקף את המקומות האלו. והתיקון הזה הוא על ידי כפליה שפלה את העולמות למדרגה העליונה לתקום שאין החטא מגיע. וזו מתקנים העולמות. והוא כי במקום שאינו מתגלה רק הטאת ח"ל שהוא הטאת החשש עם נרוא כל הקולקליה והמחשבות

תיקון י"א הם סה שים כשיקלא שין בארבע הוא נפק דא סן דא. ולדעת רבינו הם שני מיני שער (תם שיש לדעת לפרש גם בזבירי תגרי"ר ול' כן) השערות חקטות וגם שאין שין והם במקום ת"ל

תפלת שחרית

בעשרית ובחצ' מוסיפים לומר אבינו מלכנו .

אָבִינוּ מִלְפָּנֵי חַמָּאנוּ לְפָנֶיךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֱלֹא אַתָּה
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי עֵשָׂה עַמְּנוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי בְּרַךְ (בעשרית חצ'ש) עֲלֵינוּ שְׁנֵה מַזְבֵּחַ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי בְּפֶל מַעְלֵינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי בְּפֶל מַחֲשָׁבוֹת שׁוֹנְאֵינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי הַסֵּר עֲצַת אֵוִיבֵינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי פִלְהָ כָּל צָר וּמִשְׁמִיץ מַעְלֵינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי סְתוּם פִּיֹּת מִשְׁמִינֵנוּ וּמִקְמָרִינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי פִלְהָ דְבַר וְדַבָּר וְרַעַב וְשָׂבִי וּמִשְׁחִית וְעוֹן מִבְּנֵי בְרִיתְךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי מִנַּע מִנְפֶּה מִנְחַלְתְּךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי סֶלַח וּמַחֵל לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי מַחֵה הַעֵבֶר פִּשְׁעֵינוּ וְחַפְּאֵתֵנוּ מִגְּדֵר עֵינֶיךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי מַחֹק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים כָּל שְׂמֵרֵי חַיֵּינוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי הַחֲזִירֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי שְׂלַח רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְחֹלֵי עַמְּךָ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי קָרַע רוּע גִּזְרֵי דִינֵנוּ
 אָבִינוּ מִלְפָּנֵי זְכָרֵנוּ בְּזַפְרָן מַזֵּב לְפָנֶיךָ

אבינו

שער נפתלי

אמרי שפר

הג'ל הוא תיקון ' , והשערות הנחלים שיש שם
 וגם הם שונים בשיעורא שלים וזה חיקון י"א
 ולפי הנראה לא ה' לפני האריזל הנ' רברבין .
 וכן נראה מלשונ בפרד הי"ג תיקונין שחשיב שם
 האריזל בביאורו לספר צ' . ולכאורה מלשון האריז
 קליד א' פסעס כהארזל . שאמר שם חקיקא
 עשיראה . נחתין שעדי תחת דקנא וחפין בגרונא
 כו' . וחד סר . ולא נפקי ניסא מן ניסא עכ"ל .
 מסעס דתיקון הי"א קאי על אותן השערות בעצמם
 של חיקון י' . מה דלא נפקי ניסא מן ניסא וזה
 חיקון י"א . וכן ברך קליד א' . אכאנן לדעת רבינו
 הם שני סיני שערות . ופי' דלא נפקי ניסא מן
 ניסא . והוא שיש עוד שערות ולא נפקי ניסא מן
 ניסא . לכך מאותן שערות שאמר בתיקון י'
 מתערבין ונתחין שערי תחת דיקנא ע"ש : —
 חיקון הי"ג והי"ג מתאייסם דברי רבינו עם דברי
 האריזל :

והתארונוט ע"י חסאי האדם ומעשו הנלתי סוכים אמנם
 כמעלה אוחס במקום גבוה יותר במקום שמתגלה
 הנהגת א"א שם אין פנס מגיע נסוד ההס שאמר
 הוא ההס שהזיר כנ"ל כסוד התשובה . כי משער
 כביכול אז את כל העולמות כאלו א"א פועל בהם וכס
 כילו חסד כי אין העונות מגיעים שם . וזה השערות
 דדיקנא שהם לנד הגוף דא"א הנ"ח שבו שהם הפועלים
 יהים העושים הספולות . דהיינו כי השער הג'ל היינו
 השפירוס שמשער כביכול את העולמות לפי הגוף
 והידים של א"א לפי מה שהם עושים את העולמות
 בהם אין פנס ולא וקנה לשנים שמתקיים המה הכל
 מוס ופנס . וז"ל וק"ה גי' קס"א א"ה"ה דיידין
 כפי' אהיה תמיד מה שאני הייתי כן אהיה תמיד ואין
 כי שינוי כלל ולא פנס כלל כי אני ה' לא שניתי .
 והכן כל זה היסב . ה' כרחמי יתנה עמוני כי"ג
 הדית רחמי יוויאלט מאמלה לאורה ומשעבוד לנאולה
 החצ בעגלא וכוון קריב :

תפלת שחרית

קלה

לחצות זיבור

לעשות ימי חשוכה

לעולה

(חַתְּמֵנוּ)

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פָּתְבֵנוּ

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכְרֵנוּ

:

בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים

לְחַיִּים טוֹבִים :

(חַתְּמֵנוּ)

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פָּתְבֵנוּ

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכְרֵנוּ

:

בְּסֵפֶר גְּאוּלָּה וְיִשׁוּעָה

לְגְּאוּלָּה וְיִשׁוּעָה :

(חַתְּמֵנוּ)

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פָּתְבֵנוּ

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכְרֵנוּ

:

בְּסֵפֶר פְּרִנְסָה וּבְלִפְלָה

לְפְּרִנְסָה וּבְלִפְלָה :

(חַתְּמֵנוּ)

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פָּתְבֵנוּ

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכְרֵנוּ

:

בְּסֵפֶר זְכוּת

לְזְכוּת :

(חַתְּמֵנוּ)

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פָּתְבֵנוּ

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכְרֵנוּ

:

בְּסֵפֶר מְלִיחָה וּמְחִילָה

לְמְלִיחָה וּמְחִילָה :

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הַצְמַח לָנוּ יִשׁוּעָה בְּקִרְבֵּךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הָרַם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הָרַם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ מֵלֵא יְדִינוּ מְבֻרְכֹתֶיךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ מֵלֵא אֲסַמֵּינֵי שִׁבְעַת

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חַיִּים וְרַחֵם עָלֵינוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־הַתְּפִלָּתֵנוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לְתַפִּלָּתֵנוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ זָכוֹר כִּי עָפַר אָנַחְנוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ נָא אֵל הַשָּׁיִבֵנוּ רִיקִים מִלְּפָנֶיךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הִרְאָה הַשְּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעַתְרָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ חֲמוּל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וּמִסְּפָנוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן הַרְוִינִים עַל שֵׁם קְדוֹשְׁךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן מְבוּחִים עַל יְחֻדְךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן בָּאֵי בָּאֵשׁ וּבְפִיִּם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ נִקְחֵם נִקְחֵם דָּם עֲבָרֶיךָ הַשְּׁפֹךְ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן אִם לֹא רְמֵעַנוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן הַדּוֹשִׁיעַנּוּ

:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה רְמֵעַן רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים

:

תפלת שחרית

אָבִינוּ מִלְפָּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שְׂמַחַת הַגְּדוּלָּה הַגְּבוּרָה וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ :
אֲמִן הַצְּנוּ וְעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחַסֵּד וְהוֹשִׁיעֵנוּ :

כל ימות השנה בימים שאומרים בהם תחנה אומרים רחום וחנון וכו' . וכשני וחמישי מוסיפים והוא רחום וכו' ואומרים אותו מעומד ובלחש . ואלו הימים והזמנים שאין אומרים בהם תחנה ואין נשלין על פניהם : ר"ח . פורים קטן ב' ימים . פורים גדול ב' ימים . חנוכה . ס' בליל . ס"ו בכ"ב וס"ו בליל . כל השנה ניסן . ל"ג בעומר . מר"ח סיון עד אחר אסרו תג דשבוטות . ומיום כשורים עד אחר אסרו תג דסוכות ובק"ק פ"ס דמזין עד ר"ח חשוון . (בימים אלו אין אומרים גם כמנחה שלשנו חוץ מן ס"ו בכ"ב וס"ו בליל כפי מהג ק"ק פס"ד) . ולא בער"ה וע"כ . ולא בבית האבל . ולא בבית החתן ביום שנכנס לחופה . ולא בבית"כ ביום המילה (ונחשט המנהג בכמה קהלות גם כמנחה שלשנו) .

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהַרְבֵּה לָהֵשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יִעִיר
בְּלִי-חַמְסוֹ : אַתָּה יְהוָה לֹא-תִבְרָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ חֶסְדְּךָ וְאַמְתָּךְ תְּמִיד
יִצְרוּנוּ : הוֹשִׁיעֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּקְבֹצֵנוּ מִן-הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם
קְדוֹשְׁךָ לְהִשְׁתַּבַּח בְּתִהְלִיחֶךָ : אִם-עֲשׂוֹת תִּשְׁמְרֶינָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד :
בִּי-עֲמֶךָ הַפְּלִיחָה לְמַעַן תִּנּוֹרָא : לֹא כַחֲמַאיִנוּ תַעֲשֶׂה-לָּנוּ וְלֹא כַעֲשׂוֹתֵינוּ
תִּגְמֹל עָלֵינוּ : אִם-עֲוִינֵנוּ עֲנוּ בָנוּ יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ : זְכֹר רַחֲמֶיךָ
יְהוָה וְחֶסְדֶיךָ כִּי מַעֲלָם הִמָּה : יַעֲנֵנוּ יְהוָה כִּי־וּמַר צָרָה יִשְׁגְּבֵינוּ שִׁסּוֹ
אֱלֹהֵי-יַעֲקֹב : יְהוָה הוֹשִׁיעָה תִּמְלֹךְ יַעֲנֵנוּ כִּי־תִקְרָאנוּ : אָבִינוּ מִלְפָּנֶיךָ
הַצְּנוּ וְעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים צְדָקָה עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ : אֲדֹנָינוּ
אֱלֹהֵינוּ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ וּזְכֹר-לָנוּ אֶת-בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
לְמַעַן שְׂמֶךָ : וְעַתָּה אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ אֶת-עַמְּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּיַד חֲזָקָה וּתְעַשֶׂ-לָּךְ שֵׁם הוּא הוּא הַטָּאנוּ רִשְׁעֵנוּ : אֲדָנִי כִכְר-
צְדָקוֹתֶיךָ יִשְׁבַּח-נָא אַפֶּךָ וְחֶמְתֶּךָ מֵעִירָה יְרוּשָׁלַיִם הִר-קְדוֹשְׁךָ כִּי
בַחֲמַאיִנוּ וּבַעֲשׂוֹת אֲבוֹתֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם וְעַמְּךָ לְחַדְשָׁה לְכָל-סְבִיבוֹתֵינוּ :
וְעַתָּה שְׁמַע אֱלֹהֵינוּ אֶל-תַּפִּלַּת עַבְדְּךָ וְאֵל תַּחֲנוּנָיו וְהָאֵר פְּנֵיךָ עַל-
מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם לְמַעַן אֲדָנִי :

הִמָּה אֱלֹהֵי אֲוֹנֶךָ וְשָׁמַע פִּקֻּחַ עֵינֶיךָ וְרֵאה שְׁמִמְתֵינוּ וְהַעִיר
אֲשֶׁר נִקְרָא שְׂמֶךָ עָלֶיךָ כִּי לֹא עַל-צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּלִיִּים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל-רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים : אֲדָנִי שְׁמַעָה אֲדָנִי | סְלִחָה

לקט הגרא

ה' ט"פ כ' ס"ל כ' כ"קטנ ר"ח ט"ה . והוא יהי' סלל ט"ה יום כ"כ ומכפר

תפלת שחרית

קלו

אֲדָנִי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֶל-תַּאֲתָר לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵי כִּי-שָׁמַךְ נִקְרָא עַל-
 עֵינֶיךָ וְעַל-עַמְּךָ: אָבִינוּ הָאֵל הַרְחֵם וְרַחֵם אוֹת לְטוֹבָה וּמִבְּרַךְ
 נְשׂוֹצוֹתֵינוּ מֵאֲרָבַע פְּנּוֹת הָאָרֶץ יִפְיֹה וְיִדְעוּ כָּל-דְּגוּוֹיִם כִּי אַתָּה
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְעַתָּה יְהוָה אָבִינוּ אַתָּה אֲנִתְּנוּ הַחוֹמֶר וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ
 וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלֵנוּ: הוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמֶךָ צַדִּיק מְלַבֵּן וְגוֹאֲלֵנוּ:
 הוֹסֵה יְהוָה עַל-עַמְּךָ וְאֶל-הַתֵּן נִחַלְתְּךָ לְחַרְפָּה לְמַשְׁלֵי-בָם גּוֹיִם לְפָנֶיךָ
 יֵאמְרוּ בְּעַמִּים אֵיזָה אֱלֹהֵיהֶם: יִדְעֵנו כִּי תִמְאַנּוּ וְאִין מִי יַעֲמוּד בְּעַדֵּנוּ
 שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל יַעֲמֹדֵנוּ בְּעֵת צָרָה: יִדְעֵנו כִּי אִין בְּנוּ מַעֲשִׂים צְדָקָה
 עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: פְּרִים אָב עַל-בְּנִים כִּן תְּרַחֵם יְהוָה עָלֵינוּ
 וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמֶךָ: חַמּוּל עַל-עַמְּךָ רַחֵם עַל-נִחַלְתְּךָ הוֹסֵה-נָא
 כְּרֹב רַחֲמֶיךָ חַנּוּן וְעֲנֵנו כִּי לָךְ יְהוָה הַצְדָּקָה עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת
 בְּכָל-עֵת:

הַבְּרִינָא רַחֲמֵנָא עַל עַמְּךָ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חַס וְרַחֵם וְהוֹשִׁיעֵה צִאן מְרַעֲיֶיךָ וְאֶל-יִמְשֵׁל-בְּנוּ קַצֵּף
 כִּי לָךְ עֵינֵינוּ תְלִיזוֹת הוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן בְּרִיתְךָ
 הַבְּיָטָה וְעֲנֵנוּ בְּעֵת צָרָה כִּי לָךְ יְהוָה הַיְשׁוּעָה כִּי תוֹחַלְתֵּנוּ אֱלֹהֵי
 סְלִיחוֹת אָנָּה סִלַּח-נָא אֵל טוֹב וְסִלַּח כִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחֵם אַתָּה:
 אָנָּה מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחֵם זְכוֹר וְהַבֵּט לְבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים וְתִרְאֵה
 לְפָנֶיךָ עֲקֵרַת יְחִיד לְמַעַן יִשְׂרָאֵל: אָבִינוּ מְלַבֵּן חַנּוּן וְעֲנֵנוּ כִּי שְׁמֶךָ
 הַגָּדוֹל נִקְרָא עָלֵינוּ עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת בְּכָל-עֵת עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּחַסְדְּךָ חַנּוּן
 וְרַחֵם הַבְּיָטָה וְעֲנֵנוּ בְּעֵת צָרָה כִּי לָךְ יְהוָה הַיְשׁוּעָה: אָבִינוּ מְלַבֵּן
 מִחַבְּנוּ אֶל-תַּעֲשׂ עִמָּנוּ פְּרוּעַ מַעֲלֵינוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחַסְדְּךָ וְכְרֹב

מוכ

לקחי דערא

ומכאן על שם לים: (כילארו לה"א מ"ס ב' בד"כ ס' שמטה):
 אֲדָנִי כִּי בִד כְּלֹק וְכֵה שְׂמִי לִים נַגַד שְׂמִי יוֹמוֹס כְּסֵה שְׂכֵן שְׂמִי יוֹמִס ו' שְׂמוֹ
 ס' שְׂמִי שְׂכֵן ר' מִיִּסוֹס ב' ד'. וס' אֲדָנִי ש' מְסֵה אֲדָנִי ס' לַחֵה אֲדָנִי
 ס' קִשְׁנֵה ו' עֵשֶׂה וְכֵל כֵּשֶׁה הַה. ס'. וְהַקֵּן אֲדָנִי מַכְר כְּהוֹרֵה רַק כְּהוֹרֵה שְׂמִי לִי שְׂהֵה
 כְּהוֹרֵה רְבִיעִים שְׂהֵה שְׂכֵה ס'. לֵן הֵה מִרְיוֹנוֹ ג' כ' שְׂמֵה שְׂהֵה נֵק' שְׂשֵׁה כִּיחֵס וְכֵן בְּשִׂסֵק
 כֵּל' (כִּי וְשֵׁה הֵה אֲדָנִי ו' שְׂמֵה) ס' כ' ל': (כֵּה' כְּהוֹרֵה י' א' כ' כֵּה' כֵּה אֲדָנִי אֲדָנִי):

שמיטא

תפלת שחרית

שׁוֹבֵה הַיּוֹשִׁיעֵנו וְחַסְדֵּנוּ עָלֵינוּ כִּי אִין לָנוּ אֱלֹהִים אֲחֵר מִבְּלַעַד־יְהוָה
צוּרֵנוּ: אֶל־תַּעֲזֹבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶל־תִּרְחַק מִפָּנֵינוּ כִּי נִשְׁשַׁן קַצְרָה
מִחֶרֶב וּמִשָּׁבִי וּמִדְּבַר וּמִמְנַפָּה וּמִכָּל־צָרָה וַיְגוֹן הַצִּילָנוּ כִּי לֹה קָרָנוּ
וְאֶל תִּבְלִימֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהָאֵר פָּנֶיךָ בָּנוּ: וְזָכַר־לָנוּ אֶת בְּרִית
אֲבוֹתֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמִיךָ רֵאשִׁי בְּצָרוֹתֵינוּ וּשְׁמַע קוֹל תַּפִּלָּתֵנוּ
כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תַּפִּלֹּת כָּל־פֶּה:

אֵל רַחֵם וַיְגוֹן רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ כִּי אִין כְּמוֹךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אֲנֵה שָׂא נָה פִּשְׁעֵינוּ אָבִינוּ מִלִּפְנֵינוּ צוּרֵנוּ וּגְוָאֲלָנוּ אֵל חַי וְקַיִם
הַחֲסִין בְּכַח חֶסֶד וְטוֹב עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם וּמֵלֵא רַחֲמִים עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּרוֹב רַחֲמֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן
שְׁמִיךָ שְׁמַע מִלִּפְנֵינוּ תַּפִּלָּתֵנוּ וּמִיַּד אֲוִיבָנוּ הַצִּילָנוּ שְׁמַע מִלִּפְנֵינוּ תַּפִּלָּתֵנוּ
וּמִכָּל צָרָה וַיְגוֹן הַצִּילָנוּ: אָבִינוּ מִלִּפְנֵינוּ אַתָּה וְשְׁמִיךָ עָלֵינוּ נִקְרָא אֵל־
הַנִּחַתֵנוּ אֶל־תַּעֲזֹבֵנוּ אָבִינוּ וְאֶל־תַּשְׁשֹׁנוּ בּוֹרְאָנוּ וְאֶל־תַּשְׁכַּחֵנוּ יוֹצְרֵנוּ כִּי
אֵל מְלֵךְ חַנּוּן וְרַחֵם אַתָּה:

אִין כְּמוֹךָ חַנּוּן וְרַחֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אִין כְּמוֹךָ אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד וְאַמֶּת הוֹשִׁיעֵנו בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִרַעַשׁ וּמִרְגֵז הַצִּילָנוּ: זְכוֹר
לַעֲבֹדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיַעֲקֹב אֵל־תִּפְּן אֶל־קִטְיָנוּ וְאֶל־רִשְׁעֵנוּ וְאֵל
חַסְדֵּנוּ: שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפֶּיךָ וְהִנָּחֵם עַל־הַרְעָה לְעַמֶּךָ: וְהִסֵּר מִפָּנֵינוּ
מַפֵּת הַמּוֹת כִּי רַחֵם אַתָּה כִּי בֵן דְּרָגָה עֲשֵׂה חֶסֶד תָּנֵם בְּכַד־דָּוָד
וְדָוִד: הִצֵּסָה יְהוָה עַל־עַמֶּךָ וְהַצִּילָנוּ מִזַּעֲמֶיךָ וְהִסֵּר מִפָּנֵינוּ מַפֵּת הַמְּנַפָּה
וְגוֹרָה קָשָׁה כִּי אַתָּה שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: לֹה אֲדָנִי הַצְדִּיקָה וְלָנוּ בִּשְׁת
הַפָּנִים: מַה־נִּתְאוּנָן מַה־נֹּאמַר מַה־נִּדְבָר וּמַה־נִּצְטַדֵּק: נַחֲשֵׁשָׁה
דְּרָכֵינוּ וְנַחֲקָה וְנִשׁוּבָה אֱלֹהֶיךָ כִּי יִמִּינֶה פְּשׁוּמָה לְקַבֵּל שָׁבִים: אֲנֵה
יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָה אֲנֵה יְהוָה הַצִּלִּיתָה נָה: אֲנֵה יְהוָה עֲנֵנוּ בַיּוֹם
קָרָאנוּ: לֹה יְהוָה חֲבִינוּ לֹה יְהוָה קִינֵנוּ לֹה יְהוָה נִיחַל אֶל־תַּחֲשֵׁה
חַתְעֲנָנוּ כִּי נִאֲמָנוּ נַיִם אֲבָרָה תִּקְוָתָם כָּל־בָּרֵךְ וְכָל־קוֹמָה לֹה לְבַד
תַּשְׁתַּחֲוֶה:

תפלתך יד פתשוכה לקבל פושעים ותפאים נבגלה נמשנו
 מרוב עצבוננו אלהתשבתנו נצח קימה והושיענו פי חסינו בך: אבינו
 מלכנו אם אין בנו צדקה ומעשים טובים וזכר לנו את ברית אבותינו
 ועזרתנו בכל יום יהיה אחד: תביטא בענינו פי רבו מכאובינו ותרחת
 לכבינו תוסה יהיה עלינו בארץ שבינו ואלהתשפך תרונה עלינו פי
 אנתנו עמך בני בריחה: אל תביטא רל פבודנו בגוים ושקצוננו
 פטמאת הגדה: ערמתי ענה בשכי ותפארתך ביד צר: עזרה
 גבורתך וקנאתך על אביך הם יבושו ויתנו מנבורתם ואלתמעשו
 לפנה תלאותינו מהר יקדמונו רתמך ביום צרתנו ואם לא למעננו
 למענה פעל ואל תשחית זכר שאריתנו: וזמן אום המיחדים שמך
 פעמים בכל יום תמיד באהבה ואמרים שמע ישראל יהיה אלהינו
 יהיה אחד:

הלכות נפילת אפים.

לקובי דינים כדברא

מעשה רב

(א) תתנון לא יאמר פסוק ויאמר הוה
 שטאכר נבי פדעניא רק יתדל
 רחם וזמן:
 נפילת אפים גם בשחרית כשחאל
 (וכ"כ בש"ע שלו סי' קל"א
 סק"ה)
 פנו ולא כרמ"א שמח'ק כן שם ש' סולין כשמאלו או לא (סימן קל"א סי' ה') :
 בקדושה

(ב) תתנון לא יאמר פסוק ויאמר הוה
 שטאכר נבי פדעניא רק יתדל
 רחם וזמן:
 נפילת אפים גם בשחרית כשחאל
 (וכ"כ בש"ע שלו סי' קל"א
 סק"ה)
 פנו ולא כרמ"א שמח'ק כן שם ש' סולין כשמאלו או לא (סימן קל"א סי' ה') :
 בקדושה

לקובי דינים וביאורים

(א) מ"ש כמש"ר נפילת אפים גם בשחרית כשחאל. וזל כנולו לקם כשם רבינו הוי הכיאו כ"י כס'
 קל"א. הטפל על סויו טרד להסות לז' ח'. ולא יאחמיסה על ז'ו הימנית אלא על ז'ו השמאלית
 והעפם משום דהסיכה שחאל שמה הסיכה. שיהא הסיכה בני חורין ומלכיס. הלכך כשתו ז' שגרה
 כן מלך וז' חורין טרד ליכנו לפני המקום. והר"ם טעם סימן לזכר פ"ש שחאלו תחת לראשי. וכ"ר
 בנימין פ"י הטעם לפי שחאלו כחזקת חסדו דהי"ו לך על יד ימין. וסודי שוי"ט
 סי' לגדי תמיד וכו'. נחל כשהוא נוטה על שחאל פניו לפני שכינה. וז' הוא נוטה על ז'ו הימנית ה'
 סק. וז'ו יתק לעבד להסות חזרויו כלפי חזרויו וכ"כ הר"ד חזרויה שטפלים לז' שחאל (פ' כס'
 קל"א סי' ג' ובס"ק ה')

אין לדבר בין תפלה לנפילת אפים. מש"ס ככ"מ נ"ס כ' לא כו' פסקתי לישל על אפי'. וז'וה שלא היה
 זה ממש לנפול אלא שיהיה חסדקו וז'ן תפלתו כשמשח או (פי' קל"א סי' ח') :

אין נפילת אפים אלא כמקום שיש ארון וס"ח כחוט כמ"ס כיהושע וישל לפני ארון ה' (סס סי' ו').

אין טפולין על פניהם לא כבית האבל. וז'הק לת כס"ג דמ"ק סי' כ'. ולא כבית הזמן. וז'הק ג"כ

סק"ה). וא"א שומר ישראל כ"א בתענית
ציבור:

(ג) ונמלתני התז רפיה גבורתי ושכנתני
התי'ז רפיה:

(ד) בעלינו הנוסח וכסא כבודו בשמים
כו'. סיום עלינו ה' ימלך
לעולם ועד. ואין לומר ונאמר ה' כו' :

(ה) אורז עלינו שיר של יום קדוש יתום.
ואין להרבות בקדושים שלא
לצורך. וא"א שום סוסור וזאת שיר של
יום. ולא שיר היחוד ולא שיר הכבוד רק
בז"מ. גם מר"ח אלול עד זיה"כ. א"א
קאפמיל כו' :

(ו) שרא לפרוש מן הצבור בפיוסים או
סליחות כשאמרים אור הזאת
הש"ן. ואין הפסק בברכות ק"ש והפלה:

(ז) נדה וילדה סותרין להתפלל סיד.
אפילו כשהם עליהם. וסותרין
ג"כ להתפלל בבהב"ג תיכף. וראיה מגדה ששלמה ש"ו. הא לאו הכי. סותרין להתפלל

(ג) בקרושה וסדרה ונמלתי נקמן תחת
כסיה. ופ"ה ופתח כלמד.

וכ"ס בהגומ' דהא קרא (ביחוקאל ג' י"ג)
דפום ווינליאה. וכן פיקר. כי מלת והשאי
היא שמי תיבות ביחד. ואלו היתה נחלקת
לשמים היה נאמר ותשא אותי רוח. והי' תרגומו
ונפלה יתי רוחא. כמ"ס ותשא אותי רוח.
ו"י (יחוקאל ח' ג' ומ"ג) שתי"ס ונפלת יתי.
ולכן כשהיא תיבה אחת והשאי ת"י תרגומה
ונמלתי וכ"ס בכל הסידורים הישנים. משא"כ
ו"י צ"פ ורוח נשאתני שהי' תרגומה כנ'
תיבות ונפלת יתי לכן הם ונמלתי (פכ"ל סס
ו"י צ"פ) כסו' סי' רמ"א ו"י הג"ל):

(ד) בעלינו וכסא כבודו בשמים ולא ומושב
יקרו. והטעם כמ"ס במונחים
גם סוס עלינו ה' ימלך לשולם ועד. ואין
לומר וכאמר והיה וכו'. וכן בתפלת ר"ס בנטוח
פליט ליחא סס (פכ"ל סס):

לקסי דינים וביאורים

לרגל כפ"ח דתוכות. ולא כביה"ג ביום מילה. שקבלו עליהם בשמחה כמ"ס כרטי"ס דשבת שנאמר
שז אכני כו'. ולא כס"ו באב כמ"ס כפ"ו לישאל כס"ו באב כו'.
ולא כס"ו בשבט. שהוא ר"ה לחילנות. וכמו כל ד" ר"ה שכן י"ס. ולא בר"ח. שכן טולן יו"ס.
ואסורין בהספד ותענית ולכן ח"א גם למנחה בהם (לכאורה משמע דגם כס"ו בשבט ח"א למנחה) ולא
במנחה שלפניהם. שחזו התלמוד אסור ההספד. כמ"ס כפ"ג דמ"ק מאימתי זוקסין כו'. ולא בתוכה ולא
בסורים. ולא כל"ג בעומר שבו פסקו תלמידי ר"ש למות. וכמ"ס בסוף תענית (פל ס"ו באב שהוא יו"ס)
פל מתי מדבר (שפסקו למות). וכן כס"ו"כ אין נוספין (פ"ש מס"ק ח' עד ס"ק י"ו):

בס"י תר"ד ס"ק ג' כ' רביט פל הא דאין נוספין פל פניהם כפ"ח וזיין רביט כמ"ס כפ"ג האוכר את
השפלים וז"ע כושתו. ואולי כיון לעובדא דראב"ג. ההוא ימח מעלי דכשרא הוי והאי סרדי
כ"ע כשפדחתא הרי שפאזו אותו יו"ס ומרכין כשפדוח. ולא דווקא בגליל חולין פ"ג ח'. וכן זיין כחן
להא דחולין:

וא"א שומר ישראל כ"א כח"ג מן תשע כסו"ע שם כתיבך אחר נפילת חסיד סידר סס וזמנו לא נדע
ולא הביא הא דשומר יבראל. וכן מצינו כסליחות קדם ר"ה שאמרים שומר ישראל. וכן מנכ
אשכנז שלא לאמרו.

מ"ש ש"ל וכסא כבודו ולא ומושב יקרן כן כ' במהגנים ובהגות משרש גס הטעם כי יקרן גי' סי' וד"ל:
מ"ש שלא לפרוש מן הגבר בפיוסים ט' היא מ"ס בברכות כ' פ"ג בדבר שהצבור פסקים כו'. סי'
שנריך האדם לפסוק בדבר שהצבור פסקים כו'. ודווקא כשאמרים אחר חזרת הס"ל כמ"ס כס"י
ס"ח ספי' כ'.

מ"ש כפיין דות ויולדות מביאר כס"י פ"ח מדאמר בתענית בסוף פ' מי שמחו ומה שפלטה שכנת ורע חלמא
פיקר הקלל וסריח דמתני' פאום השכבת ורע שפלטה חבל משום נדוח ליה לן כה (סס סי' פ"ח ס"ק
ו') ויש לכביא רח"י דאפי' כשהם שוחת מוחרת דאל"ה מאי פריך שם כגמ' המשמעת וראיה נדה
למחן קאיי לה לית' דהיי רטוחא דאפינו ראתה דליסנא משמע אפילו רוחא פדין אלול דהיי לא משיב לו
נמרא רטוחא כלל דדבר פאום הוא דמותרת. ויש לפסקה כזה:

אין טולין על פניהם אלא במקום שיש ס"ח . וחזר כ"ה הסתוה לכה"כ ככ"ה דמי . וכמע' שהצבור מחסלנין
או חסיליו יחד כבימו אומר חמנה כנ"ח . ובלבד שלא יהא חססיק סינוף . גם כשיש לו חסילין כדושו
יטה על שחללו ודווקא על ודושו ומיושב .

רחום וחנן חַטָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה מִלֵּא רַחֲמִים רַחֵם
עָלַי וּקְבַל תְּחִנּוּנָי: יְהוָה אֱלֹהֵי בְּאֶפְדָּה תּוֹכִיחֵנִי וְאַ בְּחַמְתְּךָ
תִּיַסְרֵנִי: חַנּוּנֵי יְהוָה כִּי־אֲמַלֵּל אָנֹכִי רַפְּאֵנִי יְהוָה כִּי נִבְהַלּוּ
עַצְמֵי: וְנַפְשִׁי נִבְהַלָּה מְאֹד וְאַתָּה יְהוָה עַד־מָתִי: שׁוּבָה
יְהוָה חֲלֻצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חֲסֹדְךָ: כִּי אֵין בַּמּוֹת
זְכָרָה בְּשֵׁאוֹל מִי יוֹדֶה־לָּךְ: יַגִּיעֲתִי בְּאַנְתְּתִי אֲשַׁחֶה בְּכָל־
לַיְלָה מִטָּתִי בְּדַמְעֹתַי עַרְשִׁי אֲמַסֶּה: עֲשִׂי־שָׂה מִכַּעַם עֵינָי
עֲתָקָה בְּכָל־צוּרָי: סוּרוּ מִפָּנָי כָּל־פְּעֻלֵי אֲוֹן כִּי־שָׁמַע
יְהוָה קוֹל בְּכִי: שָׁמַע יְהוָה תְּחִנָּתִי יְהוָה תְּפִלָּתִי יִקַּח:
יִבְשׁוּ וַיִּבְהַלּוּ מְאֹד כָּל־אֵיבֵי יִשְׁבּוּ וַיִּבְשׂוּ רַגְע:

בשני חסידי מוססין זה . אבל כבאר ימי הכניס אחרים מיד ואנחנו לא נדע וכו' .

יהוה אלהי ישראל שוב מתרוץ אפיק והנחם על־הרעה לעפיה:
הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס בגוים נחשכנו כצאן
לפכת יובל לתרוץ ולאבד ולמכה ולחרפה:
ובכל־זאת שמה לא שכחנו נא אֱלֹהֵי־תְשׁוּבָתֵנו: "
ורים אומרים אין תוחלת ותקנה חוץ אום לשמה מקנה מהור
ישועתנו קרבה ינענו ולא הינח לנו רחמיה יכבשו את־פעסה מעלינו:
אנא שוב מתרוץ ורחם סגיה אשר בחרת: "

חצה

לקטי הגרא

שכינתא היה עטב ולכן אחגפלט לגבי' ביחוד כנגלם אעים ברזה (וכ' סדר"ל
ס"ל עטסה) ולא לאסכלא כי' כז"ש ויסתר משה: (ביארו לומר ח"ג
ר"ל פ"ח גליקס):

ע' ס"ל כעס ביארו לסוף סי' ז"ד. כי סמ" מסחלט קמסה כסלה כסרלן . והולכן לאחד
סלם פסיפין אל': ודוע שסס אלגא דססאל . ולכן גרין חקם למסור פגשו למיסה כרחיס
וחסן . ע"ס:

נפילת אעים שאט פושים: סגל משטיט כשכיל השכנה . והיא נפילת לרגליו . כשכיל
כזיק שהיא לבר . והוא לרגליו דרגלן קן לבר פוסאל . ואסגפלט קומיה כספלת
אפס גנן לריק וריא ח"י פלמן עני כגטסא: (חכ"א כב"ג נ"ג ב' כד"ב וכד נפילת):

תפלת שחרית

תִּפְסֵה יְהוָה עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְאַל תִּהְיֶה בְּיָדֵינוּ אֲבוּרִים לְפָנֶיךָ יְהוָה
הַגּוֹיִם אֵינָה נָא אֱלֹהֵיהֶם לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד וְאֶל־הַתְּאֵד :

אָנָּה שׁוֹב מִתְרוֹנָה וְרַחֵם סְגִלָּה אֲשֶׁר בְּתַרְתָּ : "

קוֹלֵנוּ תִשְׁמַע וְתַחֲוֶן וְאַל תִּמְלֹטֵנוּ בְּיַד אֹיְבֵינוּ לְמַחֲוֹת אֶת־שִׁמְנוּ
זְכוֹר אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם אַרְבֵּה אֶת־זַרְעֶכֶם
וְעַתָּה נִשְׁאַרְנוּ מִעַם מְהַרְבֵּה :

וּבְכָל־זֹאת שְׁמֶךָ לֹא שָׁכַחְנוּ נָא אֶל־הַשְׁכַּחְנוּ : "

עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁעֵנוּ עַל־דָּבָר כְּבוֹד־שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וּכְפַר עַל־
תַּפְאֲרוֹתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ :

יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹב מִתְרוֹן אַפָּךָ וְהַנְחֵם עַל־הַרְעָה לְעַמֶּךָ :

בלשון חזקין כמעט לזכור, שומר ישראל וכדומה קבלת כלל יום

שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹר שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶל־יֹאבֵד
יִשְׂרָאֵל הָאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל :

שׁוֹמֵר גּוֹי אֶחָד שְׁמוֹר שְׂאֵרֵי עַם אֶחָד וְאֶל־יֹאבֵד
גּוֹי אֶחָד הַמִּיַּחֲדִים שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד :

שׁוֹמֵר גּוֹי קְדוֹשׁ שְׁמוֹר שְׂאֵרֵי עַם קְדוֹשׁ וְאֶל־יֹאבֵד
גּוֹי קְדוֹשׁ הַמְּשַׁלְּשִׁים בְּשָׁלוֹשׁ קְדוֹשׁוֹת לְקְדוֹשׁ :

מְתַרְצֵה בְּרַחֲמִים וּמְתַפְּיִים בְּתַחֲנוּגִים הַתְּרַצֶּה וְהַתְּפִיִּים
לְדוֹר עֲנִי בִּי אֵין עֲזוֹר :

אֲבִינוּ מִלְּכֵנוּ חָגְנוּ וְעָנּוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ :
וְאַנְחֵנוּ לֹא נִדַע מִה־נַּעֲשֶׂה כִּי עֲלֶיךָ עֵינֵינוּ : זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה

וְחַסְדֶּךָ כִּי מַעֲלָם הַמָּה : יְהִי־חַסְדֶּךָ יְהוָה עֲלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ :
אֶל־הַתּוֹפְרֵנוּ עֲוֹנוֹת רַאשׁוֹנִים מִהַר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי רִדְנוּ מְאֹד :

חָגְנוּ יְהוָה חָגְנוּ בִּירֵב שִׁבְעֵנוּ בּוֹז : בְּרָגְנוּ רַחֵם תּוֹפְדוֹ : כִּי הוּא יָדַע
יַצְרֵנוּ זְכוֹר כִּי עָפַר אָנְחָנוּ : עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל־דָּבָר כְּבוֹד־שְׁמֶךָ
וְהַצִּילֵנוּ וּכְפַר עַל תַּפְאֲרוֹתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ :

בשני

הש"ן אומר בני קדיש

לקטוי הגריא

ברגז רחם חסד. פי' ברנו וואו (כמעט) שובנוקין ישראל על מטום ל"ם רחם חסד (שחוסר)
לחס מלוח עשה שחוא רח"ם. וואו זכר"ם (עם ו"כ ולכן אמר) חסד וכמ"ש שחוסר
אזי במל"ם וגואוה במ"ע (ביארזו לתי' א' מי"א חיקוסם כד"ה ופליאוה לחסד. ברנו רחם) :

בשני חמישי לומר אל ארך אפים ונריכין לומר מעומד. ואין לומר אומו לא ברי"ח ולא בע"פ ולא בעי"ב ולא בחטכה ולא כשי ימים של פורים קמן ונדול. ובמ"ב נחלקים הפנהגים כדוב קאומ פולין פיהם ומערהין אין אומרין וכדוב קהלות לאכנו אומרין.

מנהג פולין גדול.

מנהג אשכנז ופיהם ופולין קמן.

אל ארך אפים ורב חסד ואמת אל ביתנו הוסיף יהוה על עמך ויחייבנו מכלדע קדונו: מלדנא פרוב רחמיה אל:

אל ארך אפים ורב חסד ואמת אל ביתנו הוסיף יהוה על עמך ויחייבנו מכלדע קדונו: מלדנא פרוב רחמיה אל:

הלכות קריאת התורה.

לקסי דינים מהגרא

מעשה רב

(א) בתב שיבולי לקס חס קרא אחד ב' פסוקי' לרך לחזור ולקרום ס'. אבל חס קראו (בין שלשטן) פחות מס' לריכין לחזור ולקרום ול"ט ס' אבל חס קראו ס' דמשמע חף ואל"כ הי לו למימר לחס קרא רק ב' פסוקים לרך לחזור. ועוד כבר ב' חס קרא אחד כ' פסוקים ס'. (ואם כן דאפי' קרא למפרע לא סכני) קראו חלפני מסוד ומר"ח (שמדלגין וקורין למפרע). ואין לומר דאפי' סס ולא אסגר. ח"כ (למה ססך דאס לא קראו בין שלשטן אל"ס ס' פסוקים ח"ל לחזור ולקרום. ורז"י מפ' שמלק. ור"כ) גם מס' שמלק אין רז"י (דאפי' חסך דל"א אסגר. ור"ל דלא כשבולי לקס. אל"ס דגם חס לא קראו בין שלשטן אל"ס ס' פסוקים של"ס לכל אחד לריכין לחזור ולקרום. ומפ' שמלק אין רז"י כנ"ל) ובמ"ס חסך דוקא שקראו פשרה פסוקים אבל פחות חזר ס'. וכן פיסקר כל שא לא קראו פשרה פסוקים חזר (ס' קל"ז ס"ק ו') :

(ב) קריאת התורה הולך לס"ח אמילו הוא בבית שני. ואין מסלולין סחור לחזר וכ"ש לבית אחר; פותח

(ג) משמע דמי שקורא בטורה בין חס השולה עלמו קורא בין חס החזן קורא לרך לסדר התלה הפרש"ד פסמים כמ"ס במ"ר פ' כי תשא. ומ"ס דריעבנד חס לא סדר רק ג' פסמים סני כמ"ס פתחי"ת פ' יתרו (קל"ז ס"ק ח')

(ד) אם החזן קורא ח"ל השולה לסדר. חס"ג דאמרין מי שח"ט יודע לקרום לרך למתום כידו

לקסי דינים ובאורים

(א) מ"ש כמעט קריאת התורה ס' ואין מפלסין ס'. ל"ל סמנו דאמרין כס' קליה. ספיף יד דאס חרס תשוב היא ככל ענין ארי. וכ' הפ"ל דרי"ל דדוקא חלה וחדס תשוב. וי"ל דתשוב חלילו איט חלה ארי. פ"ט. וכ' רבינו כמ"ס ח"ל נירוסלמי פ"ז דיומא ככל חזר את חזר הלכין חזר חזרה והכא דיומא מוליכין חזרה חלו. (ומשני) פ"י שסס גדולים כחזרה חזרה מתפלג כהס ס' דדוקא תשוב חזרה וכא חזן מליכין אורייתא נבי ריש גלותא ח"י בר כון ס'. פכ"ל. ופי' כד"ל ס' רמ"ג סע"ו' סכמ"ה אבל אין דין ח"ה כד"ל. והרמ"ה סס רבינו לחס"י כ"ט פ"ז ב' ד"ה רבינו (סתמו דרבינו) לא היה חל"ה לישול את כהס לפשות עלמו לירכא מרבין) וכ' סס רבינו. וכ"ט אשכנז. פ"ט. וכיון עבן דקא אין לט לתשוב ח"ט כדירכא מרבין ח"י אין לנו לכביא ס"ח חל"ה ל"ס. דאס חזרו כדירובלמי דיקא לגדולים דיקא חזרה. ואין חס חסבין פלמיט לח"ה כ"ל :

לקומי דינים מהגריא תפלת יחרית מעשה רב

בירו שלא יעלה לס"ח . אין נלמד דין זה (ב) פותח ומכרך וקורא ואח"כ גולל ומכרך :
 כמ"ש הרד"א מטעם דלריך לסדר בחמלה .

דא"כ כיון דלריך למחוח בירו אף על פי שהחזן קרא . א"כ ע"כ גם ככה"ג שהחזן
 קורא לריך העולה לסדר . וכן באמת ג"ל דס"ל לרד"א כן דלא ככ"י . אבל באמת א"כ
 לסדר ודלא כרד"א . והטעם דלריך למחוח שלא יעלה לס"ח . זה נלמד מתו"ם כביאיו
 הרי"ף והרא"ש בש"ג דמגילה סימן י' ביהכ"ג שאין בהן מי שיועם לקרות אלא אד יכרך
 ויקרא קלם פסוקים כ' ויחזור לברך חמלה וקורא קלם פסוקים כו' . וכן יעשה כמה פעמים .
 ואם אחת האחד שהוא יודע יעשה הוא החזן ויקראו שאר קרואים ויברכו הם והוא יקרא
 לפנייהם . אלא ודאי מי שאינו יודע לקרות מוחזן בירו שלא יעלה (ואפשר שהטעם כי מחמת
 הכושה יתנו לב שיהיו יודעים לקרות . וע' בתשובת הרא"ש הביא ככ"י סי' קמ"א) (משמעות
 לשונו שם ס"ק ב') :

ד) **מ"ש** הנ"ל בשם כחני מה"ר ישראל בסי' קמ"א סעי' ז' העולה למגדל טולה נפתח
 שהיה לו מדרג קלרה . ויורד מהמגדל בדרך אחר שהיה לו בדרך ארוכה
 למקומו . כדאמרין פ"ב דמדות הנכנס לעזרה נכנס בקלרה ויולא בארוכה עכ"ל . אבל
 אין נראה דאין זה בשום מקום לא תוספתא ולא גמרא שהנכנס לעזרה נכנס בו . ועוד
 דיותר נראה ללמוד ממוצא שהיו מקיפין בחמלה ויולאין בקלרה (שם סי' קמ"א ס"ק י"א) :
 ה) **אם** חסר בס"ח אפילו אות א' אפילו קראה בהלכתה אטו כלום . והביא הרמב"ן ראי'
 ממ"ש בפ"ג דמנחות לשנין תפילין ומזוחת אפילו כתב אחד מעכבין ואמרין שם
 פשיטא ומשני לא נזכרא אלא לקומו של יו"ד בו' ומכן בפ"ק דמגילה אין בין ספרים לתפילין
 ומזוחת בו' . ומה שדחה הר"ן בפ"ג דמגילה דהיה לענין שחיב אדם לכתוב ס"ח לפתחו
 אחמר אין בין בו' . דאם אינו כתפילין אינו יולא ידי המטה של כתיבת ס"ח . ודבריו
 חמיהוין דזה לא זכר במתניתין כלל (כי מימרח דרבה היא כנסהדרין כ"א שחזרה לכתוב ס"ח)
 אלא שיש לומר דמתניתין לענין למחוח את הידים נכניס . וכן משמע שם בגמרא . ומ"מ
 כיון שאינו ממחוח את הידים ה"ל כמחוח בעלמא ואין קורין בו . וע' ברפס"ז רשכ"ג (כ"ל
 כיונתו דשם קמ"א א' בעי למפשט מהא דמשמחין את הידים לענין מליין משני הדליקה .
 ומשמע דאם אין משמחין אין מליין . וא"כ ע"כ לא ניתט לקרות בהן דהא אחר דברים
 הפרק אליבא דמ"ד ניתנו לקרות בהן דכ"ע ל"פ דמליין) ועוד נראה לי אי ס"ד דבס"ח
 לא הי' מעכב לא הי' פריך שם התפילין ומזוחת פשיטא (עכ"ל בסי' קמ"ב ס"ק ב') וכן
 כתב בסי' קמ"ג ס"ק ה' . ומ"מ משמע שם בסוף דבריו דהסכים לדעת המדרכי ואם נמלא
 טפות בס"ח בשעת הקריאה יקרא המעשה בע"פ ויחזור קריאתו והוה העולה בס"ח הפסול
 ואין בו משום איסור דברים שנכתב או אחת רשאי לזמורם בעל פה . כיון דלא אפשר .
 כמ"ש בפ"ג דזמא דכה"ג קריא בע"פ משום דלא אפשר . וכאן ג"כ א"א משום ברכה
 שא"ל . וזה דוחקא בלי אפשר להפסיק שם כגון שלא קרא ג"פ . או שהיה סמוך לפ"ג
 או רביעי בר"ח וכה"מ שדרך לנמור שאין מוסיפין אבל באפשר להפסיק פוסקין ומזיאת
 אחת

לקומי דינים וביאורים

(ב) **מ"ש** פתח ומכרך וקורא . ג"ע מה חידש כאן דק מניאר בש"ע סי' קל"ט סעי' ד' . ואפשר
 שזאתו לאסוקי ממ"ש הרמ"א לריך להסך עניו פשה שמכך ברכה ראשונה . ואחר כן
 דא"ל . דלא חיישינן שאמרו ברכות כחובים בחורה . דהכל יודעים שאין ברכות כחובים בחורה כמ"ש
 כ"י נפתח דר"י . ואדרכא כבר הקשה בפ"ו דא"כ דיש תקנה בהפסוק פנים א"כ לפה הדרך ר"ע גלילת
 ספר . אלא ודאי אין תקנה בהפסוק פנים . דאינו נכון דמראה פלמו כאלו אינו מכרך על מה שיקרא דהא
 מסלק עניו לנד אחר וכן נכח הב"ח שיהא פתוח בשעת הברכה ולא יתסך עניו כלל :
 ח"ע

מעשה רב תפלת שחרית לקשי דינים טהגרא קמ

ג) צריך לסייע כל תיבה ותיבה ולראות אחת. ואין כאן מבוס פגמו של ראשון. דהא בחיטוס ולא יסייע להקורא כלל: טנוס הוא וגם מבוס ברכה שא"ל ליכא בנתיב:

ד) פיה איט מדארייתא (סי' קמ"ז ס"ק ח'): ומטיק רביט כי כל האחרונים הסכימו לדעת המרדכי שפלי' אין לפשיב:

ה) אין צריך לעמוד משמור בעת שקורין בחורה. ורמ"י דאסרו לקורא ולמחרנס בישיבה מכלל דלכ"ע מתיר (שם ס"ק ט'): ולכ"ע מתיר (שם ס"ק ט'):

ו) דהא דאמרו עברה שקראו בחורה גדול גולל ופירש"י גדול מאותן שבניהכ"ל (ולא דווקא גדול מאותן עברה) אבל בע"כ שור סי' דקאי על הגדול מאותן עברה שקראו. וכן ו' שקראו בחורה ומחרנס ופ"ן ומפסיד. ופי' קמא פיקר דהגדול מניהכ"ל גולל (סי' קמ"ז ס"ק ג'):

ז) אם המעיל בלד אחד פשטן ומלד אחד משי אין להפך המשי לגד הספר. כי אין רמ"י ממ"ש בהיכל ויפן שלמה אם הבית מפנימה. דשאני בהם דגראה. ורמ"י דאחורי סולמית לא כי' סוח בזהב. כמ"ש בפ"ר דמזוז (מפני שלא ה' גראה) וכן מחפילין ומחזות דא"ל ליפות הבחיבה בשרטוט (מפני שאינם גראים) ומחבקגא אמרו דמזוז לריכה בשרטוט משום דלפעמים גראה דהא נדקתא פפמיס בשבוע משא"כ בתפילין דאין נדקין לשולם (שם ס"ק ו'):

ח) דהין לביהכ"ס ב' פתחים וכנסם להתפלל מזה לזו שנכנס בפתח זה שיצא אחר בפתח אחר (סי' קנ"א ס"ק י"ד):

לקשי דינים וביאורים

ט) מ"ש צריך לשמש ט' פ' כפי' קמ"י פטי' ב'. וע"ש פטי' ד' דכ' הרמ"א דיש מחמירין ועומדין בשפת הקריאה והשמש מביט שנאמר ונפתחו עיניו כל העם. אבל כבר כ' רבינו כי הפיקר דשי' לעמוד ות"ש ונפתחו עיניו כפי' הטי' ע"ש הביאו רבינו בס"ק ט' וא"כ צריך להתקן ולבטוח. ולא לימר עם המקרא דא"כ כמאי תפייס ונפתחו עיניו:

י) וס"ש ולראית כחמש היינו מבוס דאם אינו ריאה בתיבה לפשמים לא יקרא המקרא בשפה בחורה ולא יבין מה שהיא אומר:

יא) וס"ש ולא יסייע להקורא כלל כבר נתבאר. מהא דבפתי פתוי ועוד מבוס דחרי קלי לא מחתפי כמ"ש בתפלה כ"א. ונענן השולה לחירה כבר מביאר בס' קמ"א. כי או השולה קראו ויין ברוק כתי סה' בומן הגמר'. אי ס"ן קראו. והשולה לא יקרא בקול רם. כי ק הנהינו טכסין עלא לביים את מי שאינו יודע. וימ"מ צריך השולה לקרות נ"כ עם ס"ן כדי שלא תהא ברכתי לנשלה אלא שצריך לקרות בנחת בלא יבטע לאוניו. כי מה שאמרו שלא יקראו שנים היינו בקול רם. ואשילי בומן הגמר' סה' השולה קראו ה' הפ"ן מטיים לקורא בלחם וכת"ש רש"י כנסת י"ג ב'. וע' בזהר ח"ג ר"ב א' ואי הריא לליחא אבתתם לזידין דכ"כ כ' בג"ה חין דקרו באורייתא חד קרי וחד לכתוק כ'. ותשע דומיא דשלה בלא יבטע לאוניו (סי' כפי' קמ"א ס"ק ד' ה' ו' א'). וכס' ב' שאין הכרח שלא יבטע לאוניו):

יב) ס"כ לה"ג ריחא לדהא בניאורו למ"ס בפרקים בפ"ד ה"ל י"ג טל' וי"ל ומתנגט לומר וזאת החורה אבר עם תפה לפני בני ישראל על פי ה' ביד תפה ויבטעו כסם הגאון מהר"ח חייאלוק דמתנגטו מבוס. ורמ"י לומר וזאת החורה אבר עם תפה לפני בני ישראל. על פי ה' יאט ועל פי ה' יבטע את הממרח ה' אברו על פי ה' ביד תפה. ויחא הקראו מלא כפי' בהשליך. דהיינו כנסת הליחא הס"ח לומר יבטי ויבטע וכנסת ה"ח לומר יבטע ויבטע. וכנסת כנסת הבנת ס"ח מתקין לתקום לומר יבטי על פי ה' יאט ועל פי ה' יבטע ויבטעו ויבטעו הפסוק דשח"ח עכ"ל:

תפלת שחרית

בשני חמישי קורין כהורה תלחא גברא ושוחחין ארין הקדש ומולחין ס"ח ואמרין

**יְהִי בְנִסְעֵי הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מִשָּׁה קוֹמָה יְהוָה וַיִּפְעוּ
אֵיבֹקֶי וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאֵיהֶּ מִפְּנֵיהֶּ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר
יְהוָה מִירוּשָׁלָּיִם: בְּרוּךְ שְׁנַתְּךָ הַתּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּקִדְשָׁתוֹ:**

אמר ר' שמעון כד מפקין ספר תורה בניבולא למקרי ביה מסתחי תרעא דשמאל דרחמין ומשורין את האהבה לפילא ואכפי ליה לבר נש למימר הכי:

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְבָרָא עֲלֵמָא בְּרִיךְ פְּתוּךְ וְאִתְרַךְ. יְהִי אֲרַעְתְּךָ עִם עֲפָךָ יִשְׂרָאֵל
לְעַלְמֵי. וּפְתַדְקוּן יְמִינְךָ אַחְזִי לְעֲפָךָ בְּבֵית סְבָדְשָׁךָ וּלְאַסְמוּדָא לְנָא כְּסוּב גְּהוּדְךָ
וּלְקַבְל צְדוּתְנָא בְּרַחֲמִין. הָא רַעְוָא קְדָמְךָ דְהוֹרֶךָ לָן חַיִּין בְּמִיבּוּתָא. וְלִהְיוּ אֲנָא
פְּקִידָא בְּגוֹ צְדִיקָא. לְמַרְחֵם עָלַי וּלְמַנְבֵּר יְהִי וַיֵּת פֶּל דִּי לִי יְדֵי לְעֲפָךָ יִשְׂרָאֵל.
אֲנִיתְהוּא וְנִן לְכָלְא וּמְפָרְנִים לְכָלְא. אֲנִיתְהוּא שְׁלִיט עַד בְּלָא. אֲנִיתְהוּא דְשְׁלִיט

לקוטי הגרא

וַיְדִי בְּנִסְעֵי הָאָרֶץ כו' קומה ה' ויפולו איבך כו' בסוד יקום חלקים יפולו איביו . וה"ס
הוא בס היחוד בס קדוש ונירא (י"א י"א) ב'אלפים וב'רבעות . וכן ב' ימינים רבעות
ידין וב' כו' (שמאלים אלפים כמ"ש יפול מלך חלק ורבעה מימין . הר"א) והוא ר"ס ד'
שמות של מרכבה (יקו"ק אהי"ק יקו"ק אהי"ק) שם מ"ב דחיבני פלמח (ר"ל כי בד' שמות
הנ"ל במילוי יש מ"ב אותיות . כולד בני היות כל אחד עשר בני' הרי עשרים . וכן אהי"ק
כזה חל"ף ה' וי"ד ה"י הרי שלשים . וארנ"י י"ב כזה חל"ף דל"ג גו"ן יו"ד הרי י"ב והוא
כנגד שם מ"ב דאברי פלמח . כנ"ל פירושו דל"ג כמ"ש הר"א הנ"ל) דמנהון ברחין ונפלגן (פ'
במכ"א ג"ח ב' . בהג"ה ד"ה גולתין ברחו) : (ביאורו לב"פ פ"ג א' בר"ה דרש ר' דוסהאי) :
הַגּוֹן הוא סו' נפילה בגלותא . והענין כמ"ש אריאל כו' מה ארי לך מאורו ורחב מלפני .
נמלך לך הרחב הוא רישא דילה . ובגלותא . רישא שריבא לעפרא חננא מדבר
כמ"ש צוהר במדבר (ולכן ה"נ' ראש הרחב למטה כי רישא שריבא לעפרא) . ולכן כאלן
בנסע הארון ויאמר קומה ה' אז אהסך הטן רישא לפילא . חבו שעם על הפיכתא למעלה (כי
אלל ויהי בנסע הארון יש טען הפוכין) ואז ויפולו איביך . דכין דנפלה ואסתלקה נ' אז אסתברו
מ' וס' שכן אחרים דבינה שמעם נאחם ס"מ וכין שקם הט"ן ביניהם אסתברו ס"מ אז לכאן
זה לכאן . ויטעו משנאך מפניך כי לך הרחב הוא פניך וכאן הוא כור כל החפלה . כי ג'
משריין בחפלה והשכינה טעמה דרך ג' ימים ב"פ . בקרבטח . (פסיה) ובזמרות (ילדס)
ובברכות ק"ש (בריאה) חוה וארון ברית טעם לפניך דרך שלשה ימים למד לבס
מנוחה בחפלה יית כידוע בשם שלם שם נייחא דגולא ואז קומה ה' כו' ואז קמים בחפלה קדם
מלכא כידוע ואז ויטעו משנאך מפניך והוא כמ"ש צוהר דכעסח ט' לזנא במלכא
מכרין כו' פוקו וחזו ביקרא דמלכא . וס"א אט דולס ובורח בדה כו' בסד וילא עשו בדה
למד כו' חבו ויטעו משנאך מפניך . שאז אסתקנה ארפין בארפין בסוד הפיכתא וקמת הס"ן .
ואח"כ נפילה חפים בסד נפילת הט"ן . ומוסרין נפש בשפלה לסמכה ולהקימה ואמרים אברי
אח"כ לסמכה בס' כנ"ל סמך ה' . ואמרים יעקב פ' קלן דלוחם אילתא על בנהא .
וקדושה

תפלת שחרית

קמא

על מלכות ומלכותא דלך היא. אגא עברא דקדשא בריך הוא דמדינא קמא
 והקפא דלך אדיתיה בכל עון ועון. לא על אגש דחיינא. ולא על בר אלהין
 סמיכנא. אלא באלהא רשמיא. דהוא אלהא קשום. ואדיתיה קשום. ונביאיה
 קשום. וסמי לקעבר מבון וקשום. בה אגא רחין. ולשמה קדשיא יקדיא אגא
 אגא ואלמכון. יהא רשא קדמך דתפתח לבי באלהיתא (ומתח לי בגין דברין אלמון
 במוחא) ותשלם משאלין דלבי. ולבא דכל שמה ישראל. לטב ולחין ולשלם:

המזרח ס"ח נוסלו כיד יחזק וס"ז מקבלו כנ' ידיו ותמזירו לימן וסומד לפני הדיכל ואומר בקול

גְּדַרְו לַיהוָה אֱתִי. וּגְרוּמְמָה שְׁמִי יַחְדָּו:

סגל שונה לך יהוה הגדולה והעבודה והתפארת והנצח וההודו פי כל
 בשמים ובארץ לך יהוה הממלכה והמתעשט לכל לראש: חממו
 יהוה אלהינו והשתחוה להדום רגליו קדוש הוא: חממו יהוה אלהינו
 והשתחוה להו קדשו פי קדוש יהוה אלהינו:

סגיה הספר כדו למעלה הזכר עם הס"ח ושונה דרך יחיוי ופולה פחו למנדל שקרין בס. וכל מי
 שס"ח עובר לפניו חייב לעמוד מפניו ולהבין כפתי ידיו אם אפשר לו ולנשקו בפה מלא. נודמן לו רוק
 שסו ירוק תהלה כהפוך פניו אל הצד ימין ינשק. ולא ינשק ימין ירוק. (וזריך להאניה על הילדים
 הקטנים כשנשים לנשק הס"ח שלא יהיו מלוכלכים כנשיאת החופים וירידי הטה אלא ינקו אותם תהלה יפה
 שלא יהיה פנים למחיהם) וכל הסוגים כס"ח זריך ללוחו עד הכימה. וכדרך הליכחו אומרים.

**אב דרחמים הוא ירתם עם עמוסים ויזכור ברית אתגנים ויציל
 נפשותינו מן השעות הרעות ויגער בפיצר הרע מן הגשואים ויחון
 אותנו למלשת עולמים ומלא משאלותינו במדה טובה ישועה
 ורחמים:**

כאיש הפך על הכימה מניח הס"ח על האלק ופוחח ואומר

ותגלה ותראה מלכותו עלינו בזמן קרוב יחון פלישתנו ותליפת עמי בית
 ישראל לחן וחסד לרחמים ורחמן ואמר אמן: וכל הבו נדל לאלהינו ותנו כבוד
 ליהוה פה קרב ישמר (ר"ם ב"ש וכו') ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשתו:
 יהא ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים בלכם היום:

בר

לקחי הגרא

וקווא דסדרא לקיימא פלמא. ואלמלי לא חסדו ישראל לא נפלה כט"ן שוד. אבל בחסאם ס' וחק
 קמה בגלותא רק בחפלה. כי אחד סתלה סא חזרת כחש. ח"ם ויהי בנסוע על כנסיה
 ב' ימים ב"ע. ובנחה סא כסד סלמס י"ח שסס כחא כסד וסא י"ח א"ש מטה. וזו גם
 סט"ן קמה בסך ח"ב. וחמו חן הכינה שרכ סחוס סב' אלפס וב' רבנות ס'
 וסגן סא ער כ"ב לטוח ודה סק כ"ב חסוס סללן כה ס'. חסו כסוס סט"ן
 כסוכה. ח"ס ובנחה יחמר שנס ס' רבנות ס' כ"ל. ור"ל שנס סט"ן כמקושו סל חסר
 סט"ן מל"ב ברבנות ס' (ור"ל ב' רבנות וב' אלפס סס כ"ב אלפס ער כ"ב חסוס ח"ב.
 כרמ"ט): (ביאור לחסר ח"ב ס"ף פ' כהמלך):

תפלת שחרית

המנדן אומר **בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְּבָרָךְ:**

והעם ענים **בָּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרָךְ לְעוֹלָם וָעַד:** ומזוד המנדן ב"ה'ל"ז.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּתַרְגּוּמֵנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרַתוֹ בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

אחר הקריאה גולל ומנדן **בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וַחַיֵּי עוֹלָם נִמְעַ בְּתוֹכֵנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה נוֹתֵן הַתּוֹרָה:**

גרסיק נס' הרואה ד' גריכין להודות. יזרדי היס. הולכי מדברות. ומי שה' חולה ונתרפא. ומי שהיה מבוש בנתיב האסורים ויאל. ויאמר ברכה זו.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַגּוֹמֵל לַחַיִּים (נ"ח לְרַעִים) טוֹבוֹת שְׁנִמְלֵנִי כְּרַמֵּיב:

ויקהל ענים **מִי שְׁנִמְלֶךְ כָּל טוֹב הוּא יִגְמְלֶךְ כָּל טוֹב סְלָה:**

כהשלימו הקריאה אומר המ"ן ח"ק. והגולל גולל ג' דסין על האולתן ומגביה המ"ח פחות להראות הכתב לעם העומדים מימיו ומשמאלו. ומחזירה לפניו ולאחריו שמלוה על כל האנשים והאנשים לראות הכתב ולקרוע ולומר.

זאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל: עד פי יהודה יתנו ועל פי

לקסי הגריא

ג' חלקי תורה יש. תורה שנכתב וטורח שנעל פה. וסודות התורה. וכנגדן יש שמים וחזן ואיר. כי תורה שנכתב הוא בארץ שנתן לו על הארץ וטורח שנעל פה הוא אשר נטע במוך לבניו בלב כל אחד ואחד. ואין בארץ ממנו. וזה אשר נתן לנו תורת אמת הוא התורה שנכתב. וחי (עולם נטע בתוכינו) הוא תורה שנעל פה. וסודות התורה הוא בשמים (משלי כ"ג ה'):

ברוך גומל ט' מוכים ט' טוב הוא ב' שמות הראשונים מפיו ט' ומוכים כולל שניהם כלל ופרט דדרי. וטוב דרגא השלישית. וכידוע כבוד המטרה וכבוד השם סתים שא' כולל ה' עם ד' כתרים שמתלבשין בא' מ"ט שפרי בינה. בינה ונביא. נביא מבינה זין סומך ה' כו' סגד"א וכן עם דשבת מ"ט ו"ז וה' משלמת לון: פכ"ל רבינו בברכות ריש פ"ט:

טז

שער נפתלי

כתב הר"א בנו של רבינו. ור"ל. הוא ב' שמות הראשונים ספיו כו'. פי דעת התבונה שגמ' ספיו דעת התבונה שנמלני כל טוב. טוב הוא דעת ספיו ששם דעת אור"ח כמגין טוב. וכל הוא בינה. כי הרפואה באה מג' שיקי לעצמות מוחת שהוא שקיא האלגו ונשבת שרי תביעם: והוכים כולל שניהם מרב עם כל. והוכים כמגין בינה: כלל ופרט. כל הוא כלל וטוב הוא פרט דכרא כלל ועק פרט: ומטב דרגא השלישית דעת: וכידוע כבוד התבונה. קנה האכסעית עד פחדה מ"רב שפודים. וי"א כפתורים מ' פחדים כ"ב גביע"ה ד' ק"י כטורה הם ה"ט שקרי בינה וכן ר"ז של קנה האכסעית הוא פ"ז: עם זשא י"ח של הפיה האכסעית הוא פ"ז כמגין מוכים וכמגין כל טוב וכמגין בינה: וכבוד השם סתים. הוא עם פ"ג ג' יודין ואלף א': שאלף כולל ה' כו'. פ"ג עם ד' כתרים שבאלף. ב' יודין שבו הם חרב וב' קטין של ר האכסעית בשני ראשו הם ב' קטין כתרין של דעת. נמצא ד' כתרים שבו עם פ"ג הם פ"ז כמגין בינה וכנ"ל: כו'. סגד"א כ"ב ונחיות כ"ח סעטים י נקדוח ד גשש. ג"ד כפר"ח הם פ"ז כמגין בינה: עכ"ל מ"ט

תפלת שחרית קמד

יְהוָה יִקְרָעוּ : אֶת מְשַׁכְרֵת יְהוָה שִׁקְרוּ עַל פִּי יְהוָה בְּיַד מַשָּׂה :

כַּסֶּה טְהֵא נִוְלַל הַמַּסָּה כַּסִּית יִחַד סִסִּיק לֶךְ יִי הַגְדֹּלָה וְנוֹי' גַּם יִחַד יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שִׁתְּגַלְלוּ רִחְמֶךָ עַל סְדוּחֶיךָ וְהַתְּגַבַּה עִם בְּנֵיךָ בַּמִּדְבָּר שִׁבְךָ וְתִכְנַס לָהֶם לַפְּנִים מִשׁוּרַת הָרִין .

הַמַּסְסִיר כְּתוּבֵי' לְבָר אֲחֻד כְּרַכ' הַסִּטְרָל לִפְנֵי' וְלִחְרִי' עַד כַּלִּי' מִגֵּן דִּוֵּד תַּמְל' כַּסְדֵּר שַׁבַּת .
בְּשָׁנֵי חֲמִשִּׁי קִדְם שְׁמִיטָה לְהִיכַל כַּאֲחֻמְרִין חֲתוּן יִחַד הַיָּן יְהִי רִצּוֹן .

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵי אָבוּנוּ שְׁבַעַשְׁמִים . לְטוֹבֵן אֶת־בֵּית חַיִּינוּ וְלִהְיוֹב אֶת־שְׂכִינָתוֹ בְּתוֹכֵנוּ בְּמִדְרָה בְּיָמֵינוּ וְנֹאמַר אָמֵן :

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵי אָבוּנוּ שְׁבַעַשְׁמִים . לְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל פְּלִטָּתֵנוּ וְלִמְנוּעַ מַשְׁחִית וּמַגְפָּה מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנֹאמַר אָמֵן :

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵי אָבוּנוּ שְׁבַעַשְׁמִים . לְקַיֵּם בְּנוּ חֻמְיֵי יִשְׂרָאֵל .
הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם וְתַלְמִידוֹתֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם :
בְּכָל מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבֹתֵיהֶם וְנֹאמַר אָמֵן :

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵי אָבוּנוּ שְׁבַעַשְׁמִים . שְׁנַשְׁמַע וְנִתְבַּשֵּׁר בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנִחְמוֹת : וְיִקְבֵּן נִדְחֵנוּ מֵאַרְבַּע בְּנִפּוֹת הָאָרֶץ .
וְנֹאמַר אָמֵן :

אֲחִינוּ כָּל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל הַגְּתוּנִים בְּצָרָה וּבְשִׁבְיָה . הַעוֹמְדִים בֵּין בָּיִם וּבֵין בֵּיבֻשָׁה . הַמְּקוֹם יְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְיֹצִיאֵם מִצָּרָה לְרַחֲמָה .
וּמֵאֲמָרָה לְאוֹרָה . וּמִשְׁעַבְדֵּי לְנֹאֲלָה . הַשְּׂתָא בְּעַגְלָא : וּבְזִמְן קָרִיב וְנֹאמַר אָמֵן :

הַיָּן לִוְקָה סִ"ח כִּידוּ לְהַלִּיכוּ מִן הַבִּישׁוּה וְלִהְיוֹשׁ כִּיכַל וְלִחְמוֹר

יְהִלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי נִשְׁנַב שְׁמֵו לְבָדוּ

וְהַקָּה טוֹבִים הוֹדוּ עַל אֲרֶץ וְשָׁמַיִם : וְיִרְם קָה לְעַמּוֹ הַהִלָּה לְכָל־חַסְדֵּיךָ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קְרִבּוֹ הַלְלִיָּה :

לְחַסִּים כַּהֵן לְדוֹד כּוֹסֵד חַסְדֵּי כִּיּוֹם רַחֵם .

כַּמְחֻזְרִין כַּסְדֵּר יְחַד הַיִּכַל לְחַסִּים

וּבְנִוְהָ יֹאמַר שׁוֹבָה יְהוָה רַבּוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל : קִמְהָ יְהוָה לְמַגְדֹּלְתָהּ אֵתָהּ וְאֲרֹן עֲקָה : כּוֹעֵקָה וְלִבְשׁוֹ צִדְקָה וְחַסְדֵּיךָ יִרְעָנוּ :
בְּעַבְדֵּי דָוִד עֲבָדָה אֱלֹהֵי־שֵׁב פְּנֵי מַלְאָכֶיךָ : כִּי לִקַּח מִכָּה נִתְתִּי לְכַם

תפלת שחרית

תורתִי אֶרְתַּעֲזוּבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֵיהָ מֵאֲשֶׁר:
דְּרִיבָה דְרִכְרִנְעָם וְכִלְנִיתֵיבוֹתֶיהָ שְׁלֹם: הַשִּׁיבֵנו יְהוָה | אֲלֵךְ וּנְשׁוּבָת
חַדָּשׁ יִמְיֵנו כְּקֶדֶם:

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִהְלָלְךָ פִּלְאָה:
אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבַח לֹא אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁיְהוָה אֱלֹהָיו:

תַּהֲלֶה לְדוֹד אַרְוֹמְסָה אֶלֹהֵי הַמֶּלֶךְ וְאַבְרָכָה שְׂמָה לְעוֹלָם וָעַד:
בְּכִלְיוֹם אַבְרָכָה וְאַתְלֶה שְׂמָה לְעוֹלָם וָעַד: גְּדוֹל יְהוָה וּמְהִל מֵאֹד
וְלִגְדֻלְתוֹ אֵין חֶקֶר: דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרָתְךָ יַגִּידוּ: הַדָּד
כְּבוֹד הַיְהוָה וְדְבָרֵי גַפְלֵאתְךָ אֲשִׁיתָה: וְעֹזוֹ נוֹרְאוֹתְךָ יֵאמְרוּ וּגְדֻלְתְּךָ
אֲסַפְּרֶנָּה: זָכַר רַב־טוֹבְךָ יִפְיעוּ וְצִדְקָתְךָ יִרְנְנוּ: חֲנוּן וְרַחֵם יְהוָה
אֲרֵךְ אַפַּיִם וּגְדוֹל־חֶסֶד: טוֹב־יְהוָה לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:

יודך

לקוטי הגרא

עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ (בַּחֲרֵה נִקְרָאת עֵץ) הַזֵּמִיחַ דְּחֵלֶן . שֶׁלֹּם שֵׁימ (פְּרִילִים לֹא יֵאָכֵל)
ג' קְלִיפִין רַחֵם עֵץ הִי כַּמ"ט חֲסֵה הִי . וְלִרְךָ לְזוֹרוֹק מִמֶּנּוּ מוֹן וְמוֹרֶסן וְסוּבִין . לְכַד
הַמִּנּוּן שֶׁהוּא דוֹמִיחַ דַּעַן הַחֵלֶן . וְכַוּוֹנָה דְּחֵלֶן קְלִיפִין אֵינֶן קוֹשִׁין דַּחֲסִין עַל כֹּלֵה דְּחֵיב
מוֹחַח מִלְּגוֹ . וְלִית בַּר כֵּשׁ יִכּוֹל לְחִיכַל בְּנֵהמֵחַ דְּחֵרִיחֵחַ עַד חֶרֶק קוֹשִׁין מֵהַלְטָה : (הַק' ח"ו
י"א א' ב"ו דַּחֲמַר):

לִית עֲנִיחָה כַּעֲנִיחָה דְּחֵרִיחֵחַ . דַּחֲמֵן לֵחַ חֵיב בִּי חֵרִיחֵחַ אַחֲקָרִי מַח . דַּחֲע"ג דְּסְבִיל עֲנִיחָה .
מ"מ כ"ו חֵיט קֶהה כַּעֲנִיחָה דְּחֵרִיחֵחַ כַּמ"ט שֶׁהוּא הַפְּלֵא וּפְלֵא שְׁנֵאמַר לֵכֵן הַגְּנִי יוֹסִיף ט'
(וְכוּ נִקְרָא מַח . כִּיֵן דְּלִית בִּי חֵרֵה) וְחֵיבֵי חֵיט כַּמ"ט כִּי חֵיט כַּס . וְרַשׁוּאָה עַד הַעֲנִיחָה
הַגֵּל שְׂכִיל ב' חֵיטֵה וְיִסְרִין (וְהַרְפּוּאָה הוּא הַחֵרֵה) וְבַחֲרֵיחֵחַ זֹכֵה לְחַטְבָּה פִּילֵאָה וְנִשְׁלַח מִשְׁנֵיכַס
(וְהַנֵּה) כַּס"י שֶׁלַח עֲנִיחָה לְחַדָּם כַּעֲנִיחָה לְהַגְלֵל מֵדִינָה דְּהַבּוּחַ פְּלֵמֵחַ . אֲכַל לְמִי שֵׁחֵט טַטְּן לֹו עֲנִיחָה
טַטְּן לֹו עֲנִיחָה דְּחֵרִיחֵחַ שֶׁהוּא חֵלֶן בַּחֲזִי . וְסְבִיל מַרְעֵן וְחֵיטֵה בְּהַבּוּחַ פְּלֵמֵחַ . וְהַאֲסוּחָה לֹוֹם
שֵׁיטֵן וְיַחֲסֶק בַּחֲרֵיחֵחַ (וְנִשְׁלַח מִשְׁנֵיכַס מַרְעֵן וְחֵיטֵה בְּהַבּוּחַ פְּלֵמֵחַ . כִּי הַחֵרֵה) דַּחֲמַר
כַּס עֵץ חֵיטֵה הִיא וְגו' (כִּיֵן חֵיטֵה מִמֵּיכַס) וְהִיא אֲסוּחָה לְכֹל מַרְצִין כַּר"א רַפְּשֵׁם חֵי לַשֶּׁךְ :
(ח"י כ"ב ס"ה א' ד"ה גְּלִים עֲנִיחָה):

יְחוּדָא דַּעֲמִירֵה הַכַּסֵּה (בַּז"ח כ"ד א' פ"ט וּבְבִיחֵרֵי הַגְּר"א) כ"ה הוּא כ"ב (אֲחִיחָה)
ח"ב) וְגו' דִּיה"ו . (וּבִיחֵדֵה הַגֵּל כ"ו אֲחִיחָה) [שְׁב' אֲחִיחָה כֵן אֲחִיחָה עַלְמֵן
דְּכ"ב שְׁקֵדוֹן] (וְהַכ"ה) הוּא כַּעַד חַג"ךְ וְכ"ב אֲחִיחָה . וְכ"ה בְּהֵיכֵלֵם כ"ב כַּחֲרִין וְגו' נִסְרִין
ט' . וְכֵן בַּאֲשֶׁר ג' אֲשֶׁרֵי (ב' בַּשְׁחֵרִים וְא' בַּמַּגְחָה) וְכ"ב אֲחִיחָה . וְלִפִּי שְׁבַחֲמֵלִיו לֹא אֲשֵׁלִים
רַק לְכ"ד . לְקַנְס וּדוּ בְּדִנָּה דְּטוֹק' לֹא אֲשֵׁלִים רַק לְכ"ד שַׁחֲרֵי ג' בַּאֲשֶׁר . שֵׁחֵט מִשְׁלֵימִים
בַּחֲמַטָּה נִבְדָּךְ ט' . וְסַד הַכ"ד הוּא כֹּלֵל טַטְּן . שֵׁחֵט שַׁח"ג ו' פְּרַקֵן . וְכֵן נו"ב ו'
פְּרַקֵן . וְכֵן ח"ס הַכֹּלֵל (חַטְבָּה ל' פְּרַקֵן) וְסַד הַכֹּלֵל (ג' כ"ו) . וְכ"ה בְּטוֹק' ח"ס כ"ד כ"ד
אֲשֵׁלֵמֵחַ לְכ"ה הִיא מִלְטָה עַל כֹּל אֲחֵיחָה נִקְוָה בַּאֲמֵלִים : (בִּיחֵרֵה לְחַדָּר ח"ב קַל"ט ב') :

פ'

תפלת שחרית

קמנ

יְהוָה יְהוָה פֶּלֶא־מַעֲשָׂיָהּ וְחִסְדֶּיהָ יִבְרַכְכָּהּ : כְּבוֹד מַלְכוּתָהּ יֵאמֶר
 תְּבַרְכֶנָּה יְדִבְרוּ : לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ :
 מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת כָּל עֲלָמִים וּמַמְשַׁלְתָּהּ בְּכָל־דָּוָר וְדָוָר : סִימָךְ יְהוָה
 לְכָל־הַנְּפֹלִים חֻקָּה לְכָל־הַבְּטוּפִים : עֵינֵי כָל־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה נוֹתֵן
 לָהֶם אֶת־אֲבָלָם בְּעֵתוֹ : פֹּתַח אֶת־יְדֶיךָ וּמַשְׁפִּיעַ לְכָל־דָּוָר רִצּוֹן : צְדִיק
 יְהוָה בְּכָל־דְּרָכָיו וְחִסֵּד בְּכָל־מַעֲשָׂיו : קְרוֹב יְהוָה לְכָל־קְרָאָיו לְכָל־
 אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ בְּאֵמֶת : רִצּוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וְאַתָּה שׁוֹעֲתָהּ יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם :
 שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־פֶּלֶא־אֱבוּיוֹ וְאֵת פֶּלֶא־הַרְשָׁעִים יִשְׁמֵד : תְּהַלֵּל יְהוָה
 יְדַבֵּר פִּי וַיִּבְרַךְ פֶּלֶא־בְּשׂוֹר שֵׁם קְדֹשׁוֹ לְעוֹלָם וָעַד : וְאַנְתָּנוּ נִבְרַךְ יְיָ
 מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלֶיהָ :

אין אומרים למנוח בשכחות ויו"ט ולא בריח וחטכה וכ' ימים של פורים קמן וגדול . ולא כע"פ (וכרוב
 קבלת אשכנז ככל סרבי רגלים) ולא מהל"מ ולא כע"כ ולא כע"כ . וכאשר חג מלקים המנבאים יש
 שאמרין ויש שאין אומרין וכן מהב' ק"ס ספ"ד רוב אשכנז . אבל בער"ה ובנ"י ימים שכן אסרו חג של י"ב
 למדכ סוסח . ובל"ג כעומר ונ' ימי הבבלה . וע"ז בכנס אורחין למנוח .

מִנְצַח מְזוֹמֵד לְדָוִד : יַעֲנֶה יְהוָה בְּיוֹם צָרָה יִשְׁעֶךָ שֵׁם | אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב : יִשְׁלַח־עֲזָרָה מִקַּדְשׁוֹ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדָּךְ : חִזְרֵ בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזָרְתָּךְ
 יְדִשְׁנָה סֶלָה : יִתְקַלֶּךְ כָּל־לִבְבְּךָ וְכָל־עֲצָתְךָ יִמְלֵא : גִּרְנָהּ | בְּיַשׁוּעָתְךָ
 וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִרְגַל יִמְלֵא יְהוָה בְּרַחֲמֵיךָ : עֲתָה יְדַעְתִּי כִּי
 חֹשִׁיעַ יְהוָה מִשִׁיחוֹ יַעֲנֶה מִשְׁמֵי קְדֹשׁוֹ בְּגִבּוֹחַת יִשַׁע יְמִינוֹ : אֱלֹהֵי
 כְּרֹכַב וְאֱלֹהֵי בְּפוֹסִים וְאַנְתָּנוּ | בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר : הַמָּה בָּרַעוּ
 תַּמְלִי וְאַנְתָּנוּ קָמְנוּ וּנְתַעֲרֵד : יְהוָה הוֹשִׁיעַ הַפְּלִיא יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם־
 קְרָאָנוּ :

ובא

לקומי הגריא

ע' סבין מלמנוח עד סוף סמוחר סין רומין על פ' שני חבלי משיח לזיווח חילתחא ע' קלן
 סאן ימי גרה ומטוב ינאלו . וקודם בגולגה יכד בגלוח זמר מכל בגלוח כמ"ג בגלות מלרס
 ספנד בעטדה ס' חסו למכר בגולגה כמ"ג אגרא דכלה דחוקא . וסוא שחרות הכמר . שקודם
 סמחול לכאר חוס סוא מחשך זמר מכל בגולה . ולק נק' שחר . וע' קלן ס' פ' סנה . וסן נקראין
 חבלי משיח סכל בגלות דומה לשרה שמשקרנח בגליה כל יום ובגולגה דומה לגדיה כמ"ג סיוול
 ע' ס' כ' ילדה לין ס' ובסמקרבם לילד וא סלחמ זמר ממל ימי סריונה כמ"ג סרנה ס' וסורק
 לער סרין סוא בגלות ובסוהבם על סמסבר ווא חבלי משיח . וסו סריוסנח על סמסבר סוקה
 לילד סכרה . ק יקו בראש זמן לגולגה סכרה (ביארזו לואכר ח"ב ק"ס כ') וכ"ה בסוקרס ס"ז
 א' סנמן סבין דסמוחר יעק ס' ביום גרה חיון לקבל סנפס לרס דלסן ס' פס"ה :
 ג' ס' ס' סיוס וסורג' נ' ר"ס יוד' סוסיפ"ס סמל' יסגנ' ביום קראג'ו . סוא סד קו

תפלת שחרית

וְבֹא לְצִיּוֹן גֹּאֵל וְלִשְׁבֵי פִשְׁעֵי בְּיַעֲקֹב נֹאֵם יְהוָה : וְאֲנִי זֹאת פְּרִי־תִי
 אֲתֶם אָמַר יְהוָה רִחֲמֵי אֶשְׂרַע עַלְיָי וּדְבַרֵי אֶשְׂרַע שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁךְ
 מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אָמַר יְהוָה מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם : וְאֵתָה
 קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב הַתְּהַלּוֹת יִשְׂרָאֵל : וְקָרָא זֶה אֶלְפָּה וְאָמַר קְדוֹשׁ | קְדוֹשׁ
 קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֹא כְּלֵי הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ : וּמִקְבְּלֵין דִּין מִן דִּין וְאָמְרִין
 קְדִישׁ בְּשֵׁמִי מְרוֹמָא עֲלָאָה בֵּית שְׁכִינְתָּהּ קְדִישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד
 גְּבוּרְתָּהּ קְדִישׁ לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עַלְמֵיָא יְהוָה צְבָאוֹת מְלִיָּא כְּרִיאַרְעָא
 זִיו יְקָרָה : וְתִשְׁאַנְי רִיחַ וְאֶשְׁמַע אֲחֵרֵי קוֹל רַעֲשׂ גְּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד
 יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ : וְנִשְׁתַּלְּתְּנֵי רִיחָא וְשִׁמְעַת בְּתַרֵּי קוֹל זִיעַ סָגִיא דְּמִשְׁבַּחֲךָ
 וְאָמְרִין : בְּרִיךְ יְקָרָא דִּיהוָה מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתָּהּ : יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֵלְמָא
 וְעַד : יְהוָה מַלְכוּתָהּ קָאֵם לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עַלְמֵיָא : יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
 יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שְׁמֵרָה זֹאת לְעוֹלָם לְיַצֵּר מַחֲשָׁבוֹת לְבַב עַמְּךָ
 וְהַבֵּן לְבָבְךָ אֲרֵיךְ : וְהוּא רַחֵם יַכְפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבֵּה לְהַשְׁבִּיב
 אִפּוֹ וְלֹא יַעֲדֵר כָּל חַמְטוֹ : כִּי אֲתָה אֲדֹנָי טוֹב וְסֹלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל—
 קְרִיאָיךְ : צַדִּיקְתָּךְ צַדִּיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֲמִת : תִּתֵּן אֲמִת לְיַעֲקֹב חַסֵּד

לאברהם

לקוטי הגריא

המדה כן שמעתי מפיו. עכ"ל בהר"ק. (ונ"ל כי ק"ו עם הוי"ה גי' ששם בג"ל ר"ת הג"ל) :
קְדוּשַׁת וְכֹא לְצִיּוֹן הוּא תוֹסַפָּה קְדוּשָׁה לֹט עַל הַמַּלְאָכִים וְלִקְדוּשָׁתֵי אֱלֹהִים בְּלִשׁוֹן חַרְטוּם
 וְכַמֵּשׁ בֶּפֶ' חַרְטוּמָה דָּף קָלָב וְקָלָג : (בִּיאֲרוֹ לְכִילָתָם פְּקוּדֵי סוֹף רַמ"ו א') :
וְקָרָא זֶה אֵל זֶה . כו"ה חד חֲבַרָא חֵיס לִי . שְׁכָן סַרִי פְּלַגֵי דְנוֹפָא שְׁכָל מַפְשִׁיחָה בִּידָא
 כִּידוּעַ וְלִבְנֵי יַבְדֵי רַשׁוּם זֶה לֹה . כַּמֵּשׁ וְקָרָא זֶה אֵל זֶה שְׁנוֹמָן רַשׁוּם זֶה לֹה
 כִּידוּעַ . וְכֵן בְּטוֹה שְׁבָהן שְׁרִיין ז'ג כִּידוּעַ (חֵיסוֹ בְּנִלָא וְחֵיסוֹ בְּכוֹד) וְכֵן י"ב לִטְרוּחַ כְּכַל
 ח' . (בְּנִי' זֶה) . כִּידוּעַ שְׁבַב' כְּלִיזָם (ט"ס) בְּכִיא י"ב לִטְרוּחַ . וְכֵן לְמַדֵּי ה' . וְחַרְטוּם
 וְקָרָא זֶה ס' וּמִקְבְּלֵין דִּין מִן דִּין ס' : (בִּיאֲרוֹ לְטוֹמָה ל' פ"ב) :
הַשְׁכִּינָה הַמְּקַבְּלָה רַפְשׁ מַסַּ' דְּמֵיס יִמִּינָא . כַּמֵּשׁ וְקָלוֹ כְּמֵיס רַבִּיס . סַרְפִּיס כ' .
 עַל כְּמֵיס ס' . הַהִיד וְהַשְׁמַע אֲחֵרֵי קוֹל רַפְשׁ נַחַל . וְנַחַל מַסַּ' דְּיִמִּינָא .
 וְהוּא בְּסַ' רַקְדוּשָׁה בְּכ"מ . וְהוּא בְּשִׁכְנָה . וְהַשְׁמַע אֲחֵרֵי (וְהַשְׁכִּינָה מֵאֲחֵרֵי וְח') וְחֵיסוֹ חַח
 אֲחֵרֵי כִידוּעַ : (בִּיאֲרוֹ לְטוֹמָה פ"ח א' בְּדִי' הַמְּקַבְּלָה וְכִרִּיס סה"ד) :
תִּתֵּן חַמְטוֹ לְעַקֵּב . (כִּי יַעֲקֹב חֵיסוֹ) ח' הוּא מֵאִמָּה כְּמַשְׁלַל בְּסִ' ס"ו ב' (בְּדוּף
 וְכִרִּיס חֲסוֹן ו' ו') וְשִׁרִיא בְּהוֹן א' (וְהוּא כְּכַל חֵיסוֹ שִׁחַל בְּטוֹף ס"ח) וְחַסְמִיר' ח' ק' .
 ס"ס דְּהוּא חַס בְּטַרְטִיס . פַּשׁוּס מַחַל לָד ו' . וְח' בְּחַמְטוֹ . וְהוּא ח' וְחַקִּיק דְּמַדִּיס בִּי'
 בְּשִׁחַל מַעֲרַשׁ לְהַשְׁלִישׁ בְּרַס (וְהוּא סוֹד דַּס אֲחֵרִיס גִּי' פ"ס) . וְהוּא בְּשִׁחְמַלָּה סוֹחִי בְּח' .
 וְכַלָּה ח' הוּא דַס . וְכַשְׁמַחֲלָה בְּח' וְחֵיסוֹ כְּאֲחֵרִיסִיס שִׁחַל גִּי' דַּס . נַעֲשֶׂה שֵׁס מ"ס
 מֵלָא

תפלת שחרית

קמב

לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעַתָּ לְאַבְתָּינוּ מִיְמֵי קֶדֶם: פָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם
 עֲמֹסֶלְנוּ הָאֵל יִשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב סֶלָה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה
 הַמַּלְאָךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם קָרָאנוּ: פָּרוּךְ (הוּא) אֱלֹהֵינוּ שְׁבָרָאנוּ לְכַבוֹד
 וְהַבְרִילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְנִתְּרָלְנוּ הַתּוֹרַת אֲמִתּוֹת יְהוָה עוֹלָם גִּמְע בְּתוֹכֵנוּ
 וְהוּא יִפְתַּח לָבְנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיִשֶׁם בְּלִבֵּנוּ אֲתַבְתּוּ וְיִרְאֵתוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ
 וְלַעֲבֹדוֹ בְּלִבְבֵנוּ שְׁלֵם לְמַעַן לֹא נִינַע דְּרִים וְלֹא נִגְדַל לְפָהֳקָה: יְהִירְצוּן
 מִדְּפִנְיָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמָרוּ חֻקָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְנוֹנְקָה
 וְנִחְיָה וְנִרְאָה וְנִירְשׁ טוֹבָה וּבִרְכָה לְשָׁנֵי יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם
 הַבָּא: לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹדוֹ וְלֹא יִדָּם יְהוָה אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲדָהּ: פָּרוּךְ
 הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה וְהוּא יְהוָה מְבַטְחוֹ: בְּמַחֲוֹ בִיהוָה עָרִי עַד פִּי
 בִּיהוָה יְהוָה צַדִּיק עוֹלָמִים: וְיִבְטַחוּ בְךָ יְהוָה שְׂמֵךְ פִּי לֹא עֲזָבְתָּ הַדְּשִׁיף
 יְהוָה: יְהוָה רַחֵם לְמַעַן צְדָקוֹ יִגְדִיל הַתּוֹרָה וְיִאֲדִיר:

תעה

קמב הנירא

מלא שננס א' ואח' כחך הדס ודאי' כחך הא"ו ונעשה אדם וזה שוקר דס האדם
 באדם כמ"ס האר"ל (ל) תחם דחם. (ואח' כנ"ל כי בלא א' הוא חס. כנ"ל. וחס א' נעשה
 חס. ואח' בא) להגלים כאן וכאן (פ' בארכ ובחמס): (חכ"ב ס"ו פ"ב דר"ב סתן חמס):
 וי"טם בלבט אהבט ודחט ט' למסן לא רינע לריק ולא נלד לבהלה. פ' כי יש שחי נשים
 שאן להס נניס מב' נד'. א' פקרה אשר לא ילדה. וא' חילוח וקברת. ויהי המילוח לבהלה
 וק יש ב' פנייטס רפיס בלומד הכורה. א' כלומד עס פניוח לקגמר. וואו כמינע נסורה.
 אף גיפוטו לריק. שהתורה שלומד הוא ריק ואין בו ממש. וואו כמו עקרה לא ילדה שגיפוטתה
 לריק. והב' הוא שלומד ואח"כ שרש ח"ו. וואו כמו מוליד לבהלה. שהיא אשה חילוח וקוברת
 וואו חמה לב שארוד פכ שלמד אף מחלה וכמ"ס שנה ופירש בו' חבו לבהלה. ואלו הב' הוא
 מחמה שלומד בלתי ידאח כ' נעפ בלבו ולכן שוקר אח"כ חבו שאנו מתפללין ומבקשים להש"ס
 ששים בלבט ידאח ואכבתו למסן לא רינע לריק ולא נלד לבהלה: (ביאורו למשלי ל' פ' ס'):
 וכן כ' רביס בביאורו למשלי י"ס פ' ה' ח"ל. כמו שאנו אומרים בחפלה למסן לא רינע
 לריק ולא נלד לבהלה. וואו כי שקר הוא שלומד ואיט מקיים. וואו שנפט לישדו
 חושב רק למלאות פניוחו ולקגמר. וכזו הוא שלומד ומקיים אף שהוא לימים מופטיס שרש
 מהכל. וחו לא רינע לריק הוא שקר. שהוא ריק שנפט יניסוט בשרש הוא לריק אין בו
 ממש. ולא נלד. כלומר אף שטלד וואו שששה מע"ס ולומד. אף הוא לבהלה נמה שרש
 אח"כ כמ"ס שנה ופירש ט' פכ"ל:

כ"י כ"ה כ' נור שולמיס. באס י' ליר שלמא דאחי. ובאח' כ' שלמא דין ור"ל בינה דהיא
 שלמא דאחי נבראח מחממה דהיא אח' ז"ד. והשכ"ז הוא שולס כשאל שולס כשס'
 נברא כה' אצויה. ומל' מקגמא בלחסן: (כק' ס"ו כ' א'):

תפלת לקסי הגריא שחרית

ב תרין סיכלין למרין אחרון דאיתן י"ה ומאי ניהו ב' סיכלין אלקין. אלא חד איש אה"כ ומתנינא דה"כ. ומדווייבו אינון כתיבין למרין אחרון י"ה אבא ואימא. ור"ל (כי הב' בג"ל (אח) ב' של בראשית. זה השם של ביה"ח ח"ש כי ביה"ח ס'. ואמרזו טוה"כ ב"ד' וטוה"ז בה'. וע"י התלבושה בסיכלין דכ': (חכ"כ ס"ב ח')

או"א מסט' דברתא דמלכא ספין אחקריאו דאתמר בהגן ויילר. כי ביה"ה טר טולמיס. ליר תרין עלמין דיקיין עלמין דברתא דמלכא. ר"ל ח"כ דשנינה שחן ספין. ח"ש דיקיין: (סו"ח פ"ה א' ברה"ה תרין עלמין דיקיין):

מבואר בע"מ שער ר"א כי ב' חלקים של י' דמילוי ה"י מחלשט ב' חז"ו פ"ש ור"ל כי לטולם ה"ח דעליון מחלשטין בטהתן. והססוד ב' בחי'. שסס ו"ח בחי' א'. ומלשט בחי' ב'. וא"כ כשהב' בחי' היתוניות מחלשטים ב' חז"ו כנ"ל הרי י"ב ואח"כ ב' הפסוקים מחלשטים בג"ר דואו הרי ה'. ח"ש כי ביה"ה ה' טר טולמיס. ביה"ה סוד י"ב וה' בג"ל. וכו' סוד ה' אחד ושמו אחד. כי כשזורדים הב' הנ"ל נשאר שם י"ג. וכן למשה י"ג ב' יסודים והוא התקשרות י"ה טו"ה ובכ"ן: (גרפס בסוף אג' ברטת בליקוסיס מחדרת קודש):

ענין כלל התפלה מבואר (בפירושו למגלת [אסתר] ח"ל. וחמת המלך שככה בקרנשט שנתהפך מחרי אף לג"ר. וחוסף אסתר הוא פסוקי דזמרה. וחדבר הוא ק"ש. כמ"ש וידבר אלקים את כל הדברים האלה ס'. ובק"ש גרמו כל העשרת הדברות כמ"ש בירושלמי. ותפול הוא נפילת אפיס. אש"פ שהוא אחר התפלה. המחשבה הוא קודם התפלה בברכת ק"ש כמ"ש בוסר בראשית (דף מ"ה א') הכא הוא כשהחואה. ותפך הוא תפלה. כי שם לריך טונת הלב וציקר הכוונה הוא בדמע. ותפתגן לו בתחטנים של אחר התפלה שמשם הוא כל הבקשות ליחד. ועיקר התפלות הוא נגור לשוני מרע ס' שהוא עיקר ס'. כי ד' ראשי עבירות הן והן ג' ע"ז ג' ו"ש פ"ד. ולשה"ר יותר משלם. לכן התקינו בתחלה נגור לשוני מרע ואחר כך בסיום וקלקל מחשבתם. וז"ש את רפת התן שהוא לשון כרע ואח מחשבתו הוא נגד וקלקל מחשבתם. וכן ביה"ח ברכות של תפלה שאט מתפללין הביינו למורתך. ובסיום אט מתפללין ולירושלים ס'. פי' רגזו של י"ה"ר להחטיא את האדם ושלא יהיה לו טוה"ב. וזו הבינו ולירושלים. ח"ש את רפת הוא לחטיא. ואח מחשבתו כי טונחו שלא יכי' לו טוה"ב. על היהודים. כי הוא אינו עומד אלא נגד היהודים להחטיאם. ותקם אסתר. הוא אשרי שאחר נפילת אפיס. ותעמוד הוא בקדושא דסידרא. שז"ל הוא עומד כל הטולם שח"ש רז"ל על מה קיימא עלמא על קדושה דסדרתו ס'. ותאמר הוא תפלה שלאחריו כמ"ש לקמן ח"ה. כי איככה אוכל ס'. פי' כי יש ב' מדות רעוה לא' שאדם לומד צפניוס והוא בכל וריק. ח"ש וחס לריק כחכם. כי הוא לומד כל ימיו וכלל לריק. ובב' שלומד לש"ש ואח"כ אינו לומד כלל. וע"ז אט מתפללין. לא ניגע לריק דהיינו נגד הלומד בפניו רעוה. ולא נלד לכהלה הוא נגד הלומד במחשבה טובה ואח"כ פורש חז' לכהלה (סכ"ל בניאורו למגלת אסתר ח') :

דיני קדיש

מעשה רב לקסי דינים מהגרי"א

- (א) ברעיותי' בקד ונוסה. דקאי על יסגול ויתקדש ולא על סיבת דברא .
 ורז"י מטוסח על הכל יתגול ט' כדאינו וכרטן ירז"ו ס'. מתקבל לוחסין בחלם הלמד וכן
 ההא : (ער כחן לשוט בדיקים שנטסח התפלה סוף סימן רמ"א) :
 במדרש

מעשה רב תפלת שחרית לקמי דינים מתגרא קמה

ב' במדרש אריז בר' יוסי פ"א הייתי
 מהלך בדרך ומלחמי אליכו
 ז"ל ועמיה ד' אלפים נמלים טעונים אמרתי לו
 מה אלו טעונים א"ל אף וחימה. למה לפשות
 נקמה באף וחימה ממי שמספר בין קדיש לברטו
 בין ברכה לברכה בין פרק לפרק בין אמן
 יש"ר ליסבך וכן כ' הר"י ניקטליא שיש
 לסמוך ע"פ הסוד. אבל כל הפוסקים כ' לפטום
 עד פלמיא בלבד. שיש בו כ"ח לחיות. וכ"כ
 בגאונים וכ"כ רמז"ס. בסודר החפלות שם
 ומתמדרש הרא"י להיפך. בדבריהם (של
 רמז"ס והגאונים). דחשיב לה כבין הפרקים.

סבך הריש בפתח. כי הוא פועל ללשון
 ארסי. ואם יאמר הריש בצירי יהיה
 בינוי פועל ללשון עברי יהיה הפך הסבון.
 ותעלה שסיה דקדשא ב"ה. ואין אפרים
 ותהלל. וצריך לומר קדשא ב"ה כאחד.
 תתקבל עלותהון האלמד בחולם וכן הה"א.
 רכל ישראל:

ב' עיקר ענינת אמן יש"ר אינו ב"א עד עליא
 ולא יותר. כי יתברך קאי אלמטה
 אשמי' דקדשא ב"ה. ואם מציע לעלמא
 והשי"ן כבר אטר איזה חיבות מהברך
 ולהלן

וכבין קדיש לברטו ובין ברכה לברכה. לא
 שונה עד שם. ושימח משם ושיחק (פ') שימח
 כדי ללמד מהקדיש מעלמיא ולמטה.
 כי בשמינה זולא כי שומע כשינה כדעת רש"י.
 ורנילן ההדיומות. וכן בין קדיש ט'
 ולכן לא אמר מתי שמספר קדם פלמיא
 ובאמנע הברכה (כי באמנע עניינן לא
 יפסקו) דבטור גם ההדיומות. מהא"כ
 מעלמיא ולמטה הא"ל לפטום). ומ"ש
 ריו"ג ע"פ הסוד לפי דלא עדיף
 מבין הפרקים שפ"פ הסוד הן תפלות
 כדו"ש למבין שהן משלכות. ואין לך
 קטן יותר משם. ואמר ג"כ במדרש
 בג"ל. ואעפ"כ א"א כאחד. וקל יותר
 מבאמנע הפרק וכן כ' הרמז"ס
 והסוד לפטום עד פלמיא בלבד
 וכן עיקר (כ"י ג"ו ס"ק ט') :

ג' משמע מדברי רבינו דאם מפסיק
 (בשתיקה) בין שמה לרבא וכן בין רבא
 למצריך לית לן בה דאסוקי מלתא
 היא כדאסקין בסוכה ל"ט א' (שם
 ס"ק א') :
ד' ב' הרמז בס"י כ"ז כתב א"ז
 י"ל דקדשא ולגטו באמנעחא. ואח"כ
 בריך הוא לפילא מכל ברכתא
 וט' אבל שמפסיק אלל בריך הוא
 ואח"כ מתחיל לפילא טעמא הוא
 עכ"ל ומפרש דקדשא מסיים
 בריך הוא מתחיל ברכה אחרת.
 והבירז ל"פ דנראה דקדשא
 בריך הוא קאי על שמי ית'.
 ולפילא מתחיל קאי אלמנעלה
 שאמר יתברך ט'. וכ"מ ברמז"ס
 וש"פ (גם לפי מהנהג' שז'
 שאחר ציה פועל אמן. ובגנה
 היא שם ת"ק ח') :

ה' בתב הסוד בס"י כ"ז
 שאין לומר בריך הוא וחיבות
 של שבתים כנגד ז' רקיעים.
 וכלא יתהלל הוי ז' פס יתברך.
 ובברת האומרים משום
 דא"י בכתבים שיתברך ט' יש ז'
 חיבות שהם מ"ב לחיות נגד
 שם מ"ב וגם יש כסם ז' ויין
 שהם ג"כ מ"ב. וביהא שמי
 רבא יש ג"כ ז' חיבות שהן
 כנגד הארץ שוללת ז' ארצות.
 ומשום הכי ציהא שמי' רבא
 ז' חיבות של שבת א' לפי
 שהוא נגד הארץ שהיא א' שוללת
 ז' ארצות אבל הוי רקיעים.
 הם ר"א בפ"ע. לכן יתברך
 שהוא נגד הרקיע יש ז' חיבות
 שר"א בפ"ע. וביהא שמי' רבא
 יש כ"ח לחיות כנגד מילי
 דמילי שם כן ד' שיש שם
 ג"כ כ"ח לחיות. ועם כמ"כ
 הם פ'. ח"ש כל הטענה
 אמן יש"ר בכל כח קרעין
 לו גז"ד של פ' שגה

לקמי דינים וביאורים

מ"ש כדמח"ל הבק בדגש מנחא
 בלקמי דינים מתגרא ס' א'.
 מ"ש מסך ט' זה פוסק כגמס.
 כי ל"ך שיה' הכוונה שהי"ח
 הוא המצורך. ולאן חרעום
 מסך הוא פשו מצורך בלתיק
 שא"ל הפסוק. מהא"כ
 אם אומר מסך ית' פדונו
 מסך לא לחיים זה פשו מהמחוק :
מ"י ומחלה שמי' דק"ה
 וז"ל ויהלל "תבאר בליקושים
 ה"ל ס' ה"י — מ"ש
 וז"ל קדשא ציה סלמד תבאר
 ס' ד' — מ"ש עיקר ענינת
 אמן ט' כבר תבאר
 ס' כ' :

לקוטי דינים מהגרי"א תפלת שחרית מעשה רב

ולהלן אומר יתברך בו' עד שמיניע למקום
שהש"ץ אומר . ושוחק ושומע . אין לומר
הפסוקים בקדיש רק יענה אמן :
(ג) אין לברוע שום בריעה בקדיש :

שנה (ז"ע דבשבת קי"ט ב' ליחא שס תיבות
של ע"י שנה . אמנם בר"ק פ' מי שמתו ובר"א"ש
שס ס' י"ט גרסי הכי) : ולפ"ז בלא ויתהלל
אפי' נחשוב יתברך לא יהא מיב אחיות ולא
ז' ויון . אבל הפיקר נראה כדעת הסוד שאין
לומר ויתהלל שאין שייך אח"כ לומר לפילא מכל
לפילא בו' ואפ"ה יש כאן מ"ב אחיות וז' ויון פס יתברך . שביהרומם יש ב' ויון שבכל
בצנ מריבצ ז"ל ב' ויון (טכ"ל בס"ף ס' רמ"א) :

(ו) **נראה** שאין לברוע כלל בקדיש דאין להוסיף כלל על הכריעות . וא"ל כוין שאינו
בתפלת י"ח לים לן בה . וכמ"ש הת"ם בברכות ל"ח א' בדיה ומולאי בו' [ללא
דמין] דהתם תחטנים של יחיד חיירי . ומה שלא קבצו בתפלה . אבל כמה שקבצו אפילו
איט בתפלת י"ח אין לברוע . דהא אפילו הטרע כבודאה של ברכת המזון והלל היו מגובה
[כמ"ש ברכות ל"ד ב'] (ס' ג"ו ס"ק י"ד)

לקוטי דינים וביאורים

ב"ש אין לומר הפסוקים עקדים נראה הטעם שבשכיל אמירת הפסוקים לא יענה אמן כדא וכן יומר טוב
בלא לומר : — מ"ש אין לברוע שום בריעה נחבאר בליקוטי דינים מהגר"א ס' ו' :

תפלת שחרית

כל ימות השנה כשאין מוסף אומר הש"ץ קדיש מתקבל אחד ובה לזיון . אבל כשיש מוסף אומר הה"ץ רק
ח"ק על סדר קדוש' ומתפללין מוסף . ובר"א תולין התפילין קודם תפלת מוסף .

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעַלְמָא דִּי־בְרָא פְּרַעֲוִיתָהּ וְיִמְלִיךָ
מַלְכוּתֵיהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְחַיִּיכוֹן דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְרָא וּבְזִמְן
קָרִיב וְאַמְרוּ אָמֵן . יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמֵי עַלְמֵיָא .
יְתְּבָרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְגַּשֵּׂא וְיִתְהַדָּד וְיִתְעַלֶּה
שמה

לקוטי הגרי"א

נגד (ג' דברים) מה שכתוב והתגדלתי והתקדשתי וטעמי ס'. כן בג' דברים שאנו אומרים
בקדיש . יתגדל ויתקדש ס' וימלך ס' וכן בג' קדושת שכן קדוש וברוך וימלך :
(ש"ס ח' פ' ס')

בעגלא ובזמן קריב . בעגלא הוא שמהר הקב"ה להביא אגולה . וגם אגולה גופא
ישיה הכל בזמן קרוב . שאגולה שיהי בהרבה עמינים כמו שמים המסים וגו'
וענן ויהי הכל בזמן קרוב זה אחר זה (אדרס אליבו סאז"ס פ' ל"ט) :
ידא שמי' רבא מתברך לעלם ולעלמי עלמית . והוא נ' שולשם שכן ג' שמים אק"י כו"ס
אחי וכן ס' פרטפים לכן לעלמי עלמי' כולל כ"א ב' . (ביאורו לש"ח ז' א' בר"ס ברך
כח) :

תפלת שחרית קמו

שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְיָא (בעשיה וְלְעֵלְיָא) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁדְרָתָא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרוּן בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אִמְן :

תְּתַקְבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן דְּכָל יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בְשָׂמְיָא
וְאִמְרוּ אִמְן :

יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׂמֵיָא וְחַיִּים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אִמְן :

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אִמְן :

כַּשֵּׁם מִלָּה בְּנֵיבָא מִלִּין קוּדֶם עֵלִיט .

עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח לְאֶדוֹן הַכֹּל לְתַת גְּרָלָה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית
שְׁלֵא עֲשָׂנוּ בְּגוּיֵי הָאָרְצוֹת וְלֹא שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפַּחוֹת הָאֲדָמָה
שְׁלֵא שָׂם חֻלְקֵנוּ בָּהֶם וְגָרְלָנוּ בְּכָל הַמוֹנָם . שְׂהֵם כִּי וְאַנְחֵנוּ
בְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים וּבּוֹדִים לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֵה שְׂמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וְכִסֵּא

בְּבוֹד

לקוטי הגר"א

אֲוֹר מַסְמְרָא דִּמְיִנָּא דֵּא אֲנִיכֶס (מִדָּם הַחֲסֵד) יוֹסֵד קִדְמָה . חַךְ מַסְמְרָא דְשִׂמְלָא
דִּלְחַק יוֹמָא חֲנִינָא (נִבְרָה) . יַעֲקֹב אֲחַלְבֵּשׁ בְּמַרוּיָא ט' פַּסְדָּא דְאֲמַלְשׁוּשָׁא חֵיב
פַּסְדָּא כַּפֵּן יוֹמָם וְעַמְדָּא אֵלֵּךְ לִילָה דְנִדְרָ בְּמַרוּיָא ט' פֶּן מַסְמְרָא דִּילִי מִיא . חַךְ מַסְמְרָא
דִּילִי אֵשׁ . פַּסְדָּא חֵיב שְׁלוֹם בִּינִיב . כִּי יַעֲקֹב הוּא פַּסְדָּא דְאֲמַלְשׁוּשָׁא . כִּי כִּדְרָ טוֹשָׁה
שְׁלוֹם בְּמַרוּיָא . וְכִּי חֵיב בְּאֲמַלְשׁוּשָׁא וְלֹא קִרְבֵּי זֶה אֵל זֶה כֹּל הַלֵּילָה לֹא קִרְבֵּי מִיא לְאֵשׁ וְלֹא
אֵשׁ לְמִיא . דְּחֵיב אֲפֵרִישׁ בִּינִיב . הַא חֵיב מַחְלָקָה לְשֵׁם שְׂמִים כְּגוֹן הַלֵּל וְשִׂמְיָא ט' שִׁכְנָ
אֵל מַסְמְרָא דְרַחֲמֵי שְׂכָא ח' פְּנִי . וְשִׂמְיָא מַסְמְרָא דִּדְיָא קַסְדָּא כִּדְרָע וְחִכְרָא לֹא כִּדְרָע זֶה וְלֹא
כִּדְרָע זֶה אֵלֵּךְ ט' שְׁלוֹם בִּינִיב . וְכִּי מִכְּאֵל וְנִבְרָאֵל וְכִּי שְׁלוֹם מַכְרִיעַ בִּינִיב חֵיב טוֹשָׁה
שְׁלוֹם בְּמַרוּיָא וְחֵיב אֲדָם לְמַסְמְרָא חֲסִיט . רַל כִּדְרָקָא דְעַדְרָא מַכְרִיעַ שְׁנַקְרָא אֲדָם כִּדְרָע
וְהוּא נַקְרָא טְרִיאֵל (בְּנֵי רַמּוֹן דְּמַסְמְרָא) חֲסִיט דְּחֵיב מַלְכָּה . וְמַלְגוּזָא נְקִי חֲסִיט אֲדָם שְׂמֵא
מַסְמְרָא כְּבוֹ בְּאֵלִילָה שְׂשֵׁם מַסְמְרָא שְׂשֵׁם חֲסִיט : (חֲוִיָּא פִּי ע"ב) :

תְּרִיין פַּסְדָּא וְסַרְיָא אֲחַסְנַחֵן (שְׂהֵם חֲרִיב חֲרִיב שַׁחַן חֲרִיב כִּדְרָע) וְכִּי כַּעֲבוּדֶם ח' כִּי גִי
כ' . נַחֲמָא אֲדָם (אֲחַסְנַחֵן חֲרִיב) סִרְכָּה וְחַטוּתָא כְּמִיָּה סִרְכָּה טִיב לֵט מַסְמְרָא . וְסַרְיָא פַּסְדָּא
סִי פַּסְדָּא ח' פַּעֲמָה . כְּמִיָּה אֵלֵי אֲחַסְנַחֵן . אֲחַרִי כַּעֲסֵם שְׂכָכָה לִי אֲחַרִי וְנִי . חֲרִיב מַסְמְרָא
פִּלְקָט וְכִי נְעִים וְנִי (הוּא לְפָנֵן פַּסְדָּא ח' פַּעֲמָה כְּמִיָּה אֲחַרִי כַּעֲסֵם ח' . וְכִי יִסֵּה יִרְזַשְׁתִּי
שׂוֹא ג' אֲחַסְנַחֵן סִרְכָּה וְחַטוּתָא) חֵיב שְׁלֵא עֲשָׂנוּ בְּגוּיֵי הָאָרְצוֹת ט' וְלֹא שָׁמְנוּ
ט' (עַד סַרְיָא אֲחַסְנַחֵן סִרְכָּה וְחַטוּתָא) שְׁלֵא שָׂם חֻלְקֵנוּ ט' . (הוּא עַד כַּעֲבוּדֶם כִּי לִי מִה
שִׁיב תִּלְקֵט וְכִי נְעִים נִרְלֵט) וְכְּמִיָּה חַבְלִים נַפְלֵי לִי בְּנַעֲמִים ט' אִף כַּלְמֵה ט' אִבְרָךְ ט' אִף
לִילָה ט' : (מַסְמְרָא כִּי פ' כ"א) :

תפלת שחרית

כְּבוֹדוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֲזוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא
אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אַמֶּת מִלְּפָנָיו אַפְס זוֹלָתוֹ כְּפָתוֹב בְּתוֹרָתוֹ
וְיָדַעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל־לִבְבְּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד :

על

לקוטי הגר"א

ע"י התורה אם אבן הוא נימוח ולא נשאר אלא לב אחד לאביט שבשמים. כי ישלמנו אהך
ונעשו לב אחד. ח"ס רז"ל וא"ש כבוב היינו חליל לומין. שהוא חלול מן התורה שבמנה
בלוחות. ואז ילכב. יש לו ב' לבבות. והנה ב' הלבבות הם רפ"ח גי'ולין. והן קף זכות וקף
חובה. נגד מ"ע ומל"ט. ולשון חק מכריע בינתיים הוא התורה ונעשו שניהם אחד כמ"ס וידעת
היום פ"י הדעת. והשנות אל לבבך הם חו"ב כי הנתיבות הם כפולים הם ב' לבבות. מדע
כי ה' הוא האלקים דייקא. כי ב' לבבות הן בתורה כידוע. ואינם מתחלקים אלא בסוד
א' המייחד. ח"ס סס שלם. ועם ה' כל לב הב' שבו נשלם השם כידוע בסוד השושנה נעשה
ש"ך וע"י התורה המיוחדים הוא שכ"ה: (ביאורו לבבא נחרא פ"א י"ב ב') :

וסוד הא"ך הו"ה הוא אלקים ב' צו"ח צדק פ"ד פ"א בשני גוונין. א' מילוי הו"ה הוא
מ"ס ה"א. ומ"ס ה"א גי' פ"ו סס אלקים. ב'. שם הו"ה גי' כ"ו. קף ו"ו גי' אלקים
ג"כ (פי' כי קף ו' של המילוי לבד גי' אלקים). וגוון שלישי כמ"ס צדיקונים אלל שינסה.
(של א') [ג"ל מלא] שבאלקים היא וא"ו של שם הו"ה שהוא הו"ה גבר שלים (פ' בתל"ח ו'
מלא. וכו' רבינו מלא דאלקים הוא צעד"א שהוא נק' מלא כמ"ס סוף סמ"ו ומלא מסע' דעד"א
ועמ"ש"ש דכוא מלא ברכה ה' דאשלים לתרין סמדין ואשלים למעלה ולמטה וכולל הכל פכ"ל
ובתמ"ז ב' שהוא גי' מלא וכונתו כי עד"א בפשוטו הו"ה ובמילואו אר"ס מ"ה וביחד גי'
מל"א) ונשאר אותיות י"ה שכן בצלמן י"ה של הו"ה. וה' אותיות של אלקים הוא ה' בתראה
של שם הו"ה. שלכן היא כוללת כל השם. ומקבלת מכולן. והן מספר האותיות לבדן שכן
במלכות דברנא בתראה דילה כידוע. ובג' גוונין אלו לדעת כי ה' הוא אלקים כג"ל. ואמר האלקים

בתוספת

שער נפתלי

מ"ש וזנה ב' הלבבות הם רפ"ח גי'ולין. כי ב' לבבות הם שני יצרין כמ"ס רז"ל בכל לבבך בשני יצרין
כמ"ס שוין קף זכות וקף חובה. ס"ע ומל"ט שוין שני הכפות ידים שמואל ויסין. וזנה ידוע כי יסין
חס"ד ע"ב נגד ע"ב תיבין דשם ע"ב. ושמואל גבוריה רז"ו נגד רז"ו אותיות דשם הג"ל והם ע"ב רז"ו גי'
רפ"ח. וידוע כי משביתת המלכים בא קף זכות וחובה שני היצרין ושם נפלו רפ"ח גי'ולין כמ"ס האתי"ל :
מ"ש הם חו"ב כי הנתיבות הם כפולים הם ב' לבבות. כידוע כי ל"ב נתיבות בחכמה. והבינה נק' לב
ושני לבבות הג"ל גי' ס"ד אלא שא' נעלם בסוד נתיב לא ידעו עיני א' משניהם גבלים זה כבוד
כי הם תרין רעין דלא מתפרשין וסוד החכמה נעלם בבניה ונשאר ל"א ו"ב גי' ס"ג שבבניה וזנה סוד
שם יי"ו שבס"ג גי' א"ל. ושאר האותיות שבס"ג גי' ל"ב כמ"ס רבינו במקום אחר. וד"ש רבינו כגון
סוד א' המיוחדים. וזנה סוד א"א המיוחד בין חו"ב כמ"ס בליקום שלאחר זה וזנה סוד ח"א כידוע.
כ"ש וד"ס שם שלם. ידוע כי תי"ה אלקים בשילוב הוא שם שלם יב"ק. וזנה גבלל בה' של שם תי"ה כבוד
ה' אותיות האלקים : ופ"ש ועם ה' של לב חב'. גי'ל פי' כי הבינה נק' ה' של שם. וכשנבדק ה' זה שם
ל"ב הוא הב"ל גי' ל"ו. ובנה נשלם השם כי מילוי ס"ג גי' ל"ו הב"ל כידוע. וזנה ב' לבבות הג"ל הן
בגי' רז"ו דארני. וה' דארני הוא א' המיוחדים. וזנה ה' של ל"ב הג"ל כשנבדלו עם רז"ו יהי גי' ש"ך
וכשנבדלו עם ה' גם א' הג"ל המיוחדים הוא שכ"ה. וזנה הכל ע"י הנדה שהוא תרי"ג סנות. וזנה ב'
לבבות שהם רפ"ח כג"ל וסודקם שהוא שכ"ה. וה' בגי' תרי"ג ולכן התורה הוא המיוחדים : וד"ש כבוד
השושנה. ע' בתיוקן ל"ח וכריש הקדמה חזרה :

תפלת שחרית

קמו

עַל בֵּן נִבְקָה לְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת מַהֲרָה בְּתַפְאֵרֶת
עֲזָה לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים פְּרוֹת יַפְרֹתָן
לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ.
לְהַפְנוֹת אֱלֹהֶיךָ כָּל־דְּשָׁעֵי אָרֶץ. יִכְרֹדוּ וַיִּדְעוּ כָּל־יְיֹשְׁבֵי
תֵּיבֵל כִּי לָּךְ תִּכְרַע כָּל־בְּרָךְ תִּשְׁבַּע כָּל־לִשׁוֹן: לְפָנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִכְרַעוּ וַיִּפְּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְנוּ.
וְיִקְבְּלוּ כַּדָּם אֶת־עוֹל מַלְכוּתְךָ. וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מַהֲרָה

לעולם

לקוטי תגרא

מטעם ה' כ' ה' נראה של השם נחלטים הוא ה' נראה. ובנראה בסוד חלקים
בסוד פ"ב טו"ר כיוצא. וכמ"ס בואר נראים דף כ' פ"א וישם חלקים את שני המאורות
נחלטים ט' עד. באם ה' נחורה דחיוון בשמא קדישא פ"ט. ח"ט האלקים דסליק שמא
דחלקים באם ה'. ולא ה' הוא חלקים. וסוד נראים שם מלא כיוצא: (פכ"ל בהדר"ק כ"ו):
עוד כ' שם ח"ל ואמר ה' הוא חלקים שכלל כל האליטה הוא ג' שמות של ח"א ושל א"י
כידוע. כי ח"א במלוק אסכל"ן ונכללן בז"ן בעם חיוון. בסוד ואברהם ושרה וקדם
פא"ס בימים. שכן נק' וקדם בסוד פנה דסבין כיוצא. ויחדם הוא במלא שוא ח"א המיוחד
אין הוא כמ"ס בא"ר ח"א חסו ה' הוא חלקים וכן בסוד ג' אבות כמ"ס נביא' על פסד"ל
שאברהם ויחם בן בסוד א"י ויעקב בסוד ח"א ובנריח הסיון ט'. פכ"ל שם :

על ק נקיה לך ט' זה נאמר ג"כ על הע' שכן. כמו היושבה על המשער שחוקה לילך
מסרה ק יקו בלוט זמן לגאל מהרה. ח"ט לראות מהרה בתפארת עורך
ולק יט ט' פ' חטום (נדר פ' קלין וע' שכן דחבלי משיח) ועל ק הוא חיבה אחת. [מ"כ
פכ"ג. ר"ל מלא כ"ן גי' פ' ח"ט נר"מ כ"ן חסו ט' חסו על כ"ן נקיה פכ"מ על הגליון
ואי חד אמר (הוא ברד"ל) שהדבר אמם בסוטה ר"מ אבל רביט כנר"א ז"ל כיוון כאן
למספר הסיטם בעל ק נקיה לך עד תמליך נכסוד (ומכנסוב בחרתך ואלך אין שייך להטסח
כי הוא נמשך מטסח מלכזם דרי"ב כיוצא) שכן פ"א סיטם. וכ' רביט ז"ל ששל כן נחשבים
ב' הסיטום רק לסיבה א' משיי שכן מחוברין יחד. וכעין מ"ב רביט ז"ל בלקוטיהו על מאמר
סוחר בשלח (כ"ב) מ"ח סיבין נפסוקי שם פ"ב. שכל הסיטום שכן כמקם יחד נחשבו לסיבה
ט' פ"ט] ולי"ג כי באמת טסח רביט גל"ל גם ככסוב בחרתך ה' ימלק לשלום ועד. ולא
נמשך מן המלכיות רק שנאמר והלאה. וכל גרביט חשב עד ה' ימלק לשלום ועד. ויש פ"א
סיטום אלא ששם סיטום נמקם בכל הסודים המודיקים וחס. וכל צ"ל. כל רשעי כל ישיבי
כל בך. כל לשון. את שול. ונאמר רק פ"א סיטום את נחשב הסוקסס לאחד. והסוף רביט
כי על ק נחשב ג"כ לאחד ח"י נאמר פ' נדקוק: (ט' נבארו לסוחר ח"ב ק"ט ב'):
ולכבוד שכן יק יסו. (הוא סוד הסרטם של סודם. ויקר הוא לשון פגמים שאינן קלוב הסר
אמרן לכבוד שם שסארה שמוחו של הכב"ה. בסוד) ואמם ידעםם את נפש הסר
(הוא מטעם כיוצא. וחס"ב) ואלכו גיטם ללמדך ומלכיס לגנב ט'. ועם כאר ט': (ביארו)
למצינו ג' ח"י):

תפלת שחרית

לְעֹלָם וָעֶד. כִּי הַמְּלִכּוֹת שְׂדֵךְ הִיא וְלְעוֹלָמֵי עֶד תִּמְלֹךְ.
בְּכָבוֹד: כְּכַתּוּב בְּתוֹרַתְךָ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

תוס' מאכ' ואם או אכל תוך י"ב חדש. גם ככל שנה אחת יום שמת לו אב או אם. אומר קדיש ימים.
היינו קדיש שלם כלא חתקל. ומנהג פשוט בין האשכנזים שמוסר האכל לומר קדיש כמשלם י"א חדש.

אחר שמיעת ד' קדישים מותר להסיר התפילין. ואיך נכון לחלום בניה"כ. משום דאמרינן וירם יד בתלך.
שאלך תפילין כגניו מספיר המורח פגניו. שאל"ו כשמשלך מורח מלכות שמים מעליו כבית המלך. לך
אם אשכר טוב להמתין עד שיבוא כהם לכיתו. ולפחות יודע שלא לחלוץ איתן כגני אה"ק. אמנם המהמר
לחלוץ מחמת שאינו יכול להזכר בהן בקדושה כראוי אינו מגונה. וחילוקו של ראש חלה ביד שמאל ואח"כ
של יד. וכראשונה מסר הכריכות מעל אצבעו.

ככל ק"ק נוהגים לומר ככל יום השיר שהא הלויים אמרים במקדש ואומרים

כראשון בשבת. היום ראשון בשבת שבו היו הלויים אומרים במקדש

לְדוֹד מְזֻמָּר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְרַךְ וְיִשְׁבִּי בָהּ: כִּי־הוּא
עַל־יָמִים יִסְדָּה וְעַל־נְתִיבוֹת יִכּוֹנְנֶנָּה: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְהוָה וְמִי יִקָּוֶה
בְּמִקְוֵה קִדְשׁוֹ: נִגְדוּ כַפַּיִם וּבִרְבֵּב אִשָּׁר לֹא־נִשְׂאָ לְשׂוֹא נַפְשִׁי וְלֹא
נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשָּׂא בִרְכָה מֵאֵת יְהוָה וְצַדִּיקָהּ מֵאֵלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה
דוֹר הַרְשִׁיז מִבְּקִשֵׁי פִנְקֵי יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהַנְּשֹׂא
פְתָחֵי עוֹלָם וַיִּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹן וְגִבּוֹר
יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פְתָחֵי עוֹלָם וַיִּבֹא
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד
סֵלָה:

כגני בשבת אומרים. היום שני בשבת שבו היו הלויים אומרים במקדש

שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי־קָרַח: גִּדּוּל יְהוָה וּמַהֲלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
הַר־קִדְשׁוֹ: יִפָּה נוֹף מְשׁוֹשׁ בְּרֵהָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יִדְבְּתִי צִפּוֹן קַרְיַת
מֶלֶךְ

לקוטי הגרא

מִי יַעֲלֶה בְּהַר ס' טו' אשכר לא נשא לנשא נפשו. ומסרס (כתו"ח כ') נפשו הוא שכינס
כמו נשבע ה' בנפשו ט' והוא אשר מל וסרס. שפשו המלה שכינה אינה בשוא פרלה
(והוא) נסר לחזה: (תו"ח פ"ו ד')

שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהַנְּשֹׂא פְתָחֵי שוֹלֵם. (אמר שצרים. ל' רבים. וכן פסחי ל' רבים)
סגן ב' שערס שפרי זק. וכן פסחי שולם. והוא (אח) ב' שחיס וכן טרסו כשער.
כמ"ס למה ב' פסחי מלפניו ט'. וכ' הוא דגנא ודק. והוא זה כשער לט' (פס"ס ל"ד א').
וע' כמ"ח כ"ח ב' תרין תרסין שכל שפרי זק. וע' כסוף כה"ו וליה ולא דערין תרסין):
יִפָּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כַּל הַאֶרֶץ. ר"ל זרק ואיך יש בשר וזסף יפה טולד ט' וכל סוד דגושא
ב' תליא. (והוא) טף כ' הוא עכשא מגושא ואיכו משש כל הארץ ודא. דליס חזוק
לחמסא אלא ב'. וכ"ס למקום כל של הארץ. והצדיק הוא ו' ו' י' ע"ג כשפסר שברשע אכל
יפה

תפלת שחרית

קמח

מֶלֶךְ רַב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נֹדַע לְמַשְׁנֵב: פִּירְהֵנָה הַמַּלְכִים נֹעֲדוּ
 עֲבָדוּ יְיָ: הִמָּה רָאָה בֵּן תָּמָהוּ נִבְהָלוּ נִחְפָּזוּ: רַעַת אֲחֻזְתָּם שָׁם
 חָל בְּיַדְהָ: פָּרוּחַ קָדִים תִּשְׁפֹּר אֲנִיּוֹת תְּרִישׁ: כֹּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ בֵּן
 רֵאִינוּ בְּעֵד יְהוָה צְבָאוֹת בְּעֵד אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יִכְוֶנֶה עַד עוֹלָם סֵלָה:
 דַּיְנוּ אֱלֹהִים חֲסִדָּה בְּקֶרֶב הַיְכָלָה: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים בֵּן תְּהַלִּילְהָ עַל—
 קְצוֹת־אָרֶץ צֶדֶק מְלֵאָה יְמִינָה: יִשְׁמַח ה' צִיּוֹן תִּגְדֶּנָּה בְּנוֹת יְהוּדָה
 לְמַעַן מִשְׁפָּטָה: סִבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדְּלֶיהָ: שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְחִיָּה
 פִּסְגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדֹר אַחֲרָיו: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ
 שְׁלֹם וְעַד הוּא יִגְדְּנוּ עַל־מֹת:

בגלגלי בשנת חומרים. היום שלישי בשבת שבו היו הלויים אומרים במקדש

מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נָצַב בְּעֵדֹתֶיךָ בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפָּט: עַד
 סִתִּי תִשְׁפָּטְדֵעִי וּפְנֵי רַשָׁעִים תִּשְׁאוּ־סֵלָה: שִׁפְטִי־דִל רִתּוֹם עֲנֵי וְרֵשׁ
 הַצְּדִיקִי: פִּלְטִי־דִל וְאֲבִיוֹן מִיַּד רַשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יִדְעוּ וְלֹא יִבִּינוּ
 בַּחֲשֻׁכָה יִתְהַלְכוּ יִמְשֹׁךְ כָּל־מִסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אִמְרֹתִי אֱלֹהִים אָתֶם
 וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כְּלַבָּם: אֲבֹן בְּאֲדָם תִּמְצוּתוֹן וּכְאֲדָר הַשָּׁרִים תִּפְלוּ: קִמָּה
 אֱלֹהִים שִׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אָתָּה תִגְדֵּל בְּכָל־תְּהוֹמִים:

אל

לקוטי הגרא

פה נקח הוא ו' לבר ובר לין הוא כנקודת אות ככרים. ו' ועדא. ירכי לפין כן ט"ה רבן
 שליכין לה לגבי בעלה דהיא ה"ה. ושם נעשים קריית מלך רב. ור"ל (כי) בנינה היא מלך
 רב כמ"ה כו"ח ש"ה והוא כדעם בעלה והוא סלל שם ה"ה כד' מוחין: (סכ"א כ"ה א'
 כהג"כ כד"ה ושור וכד"ה ומז' ניה):

שכינתא מסט' ודריק דהיא נקודת לפסח תחום רגלין דחוטן ירכי לפין. דחמח עילאה
 נקראת לפין רדופ והיא אחשבת נב' מרעין דילב עד ט"ה. ח"ש וחמשה
 (בריחם) ס' לירכסס ימה. שן ה"ס שלה כ"א מ' כמ"ש עד הרכסס. וזה ימה יס' ה'
 בינה. כה"ד יפה ט"ה שיהא מלכס כמ"ש כלך יפה ס' וסיפ' דקרא ירכי לפין ס'.
 ח"ש בר לין ירכי לפין כי כד דהיא נקודת סחוס ירכי קשט. חקקראת בר לין. מורא סאך
 ור"ל שלין הוא יסוד. והוא בר לין. ולזן למשלס מנגב. משא"כ כהזכר פל גבס. כסוד פיר
 ירושלים. שא הוא גבוה. ומסמאל דחמח עילאה דהיא נקודת על גופייה קריית מלך רב שא
 נקראת פיר כישנא. שא הוא אלל פד"א על ט"ה. מלך של בינה כנקראת מלך: (מו"ח פ"ה
 פ"ב כד"ס דחוטן ירכי ס' עד ר"ה קריית):

אימא עילאה למילא דחמח סמאל לפסח על תרדויה חסמר רח עסק כי ארי ארי הוא.
 כשך אלקס כן תכלין ס'. כי סמאל הוא בנינה כמ"ש ומכלסו חסמס לך (ודופ
 כי חוסס בנינה חס"ס גי' סיג שא הוא בנינה): (ס"ל פ"ה פ"ב):

תפלת שחרית

כתיבי בשנת אומרים . היום רביעי בשבת שבו היו הלויים אומרים במקדש

אל־נִקְמֹת יְהוָה אֵל נִקְמֹת הוֹפִיעַ : הַנְּשֹׂא שֹׁמֵט הָאָרֶץ הַשֹּׁבֵב
 נְמֹד עַל־גֵּימֹת : עַד־מָתִי רְשָׁעִים יְהוָה עַד־מָתִי רְשָׁעִים יַעֲלוּזוּ : יִבְעִישׁ
 יִדְבַר עֲתָק יִתְאַמְדוּ כָּל־פְּעָלֵי אֱוֶן : עֲפֹד יְהוָה יִדְכָּאוּ וּנְחַלְתֶּךָ יַעֲזוּ :
 אֲלֻמְנָה וְגַר יִהְיֶנּוּ וַיְתוּמִים יִדְצֹחוּ : וַיֵּאמְרוּ לֹא יִדְאָה־יְהוָה וְלֹא יִבִּין אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב : בְּיָנוּ בְּעָרִים בָּעָם וּבְכִסְלִים מָתִי תִשְׁכַּחֲלוּ : הַגּוֹטֵעַ אֱוֶן הֲלֹא
 יִשְׁמַע אִם־יִצְדַּע עֵין הֲלֹא יִבִּישׁ : הַיֹּסֵר גֵּוִים הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלִיכֹד אָדָם
 דַּעַת : יְהוָה יוֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הִפְהוּ הַכֹּל : אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגִּבֹּר אֲשֶׁר־
 תִּיַסְרֶנּוּ יֵה וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְפְּדֶנּוּ : לְהַשְׁקִיט לוֹ מִיָּמִי רַע עַד־יִפְרֹה לְרֹשַׁע
 שְׁחַת : כִּי לֹא־יִשָּׁט יְהוָה עִמּוֹ וּנְחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב : כִּי־עַד צִדְקָתְךָ יֵשׁוּב
 מִשֹּׁמֵט וְאֲחֲרָיו כָּל־יִשְׂרָאֵל : מִי־יִקְוֶם לִי עִם־מְרַעִים מִי־יִתְצַב לִי
 עִם־פְּעָלֵי אֱוֶן : לֹא־לִי יְהוָה עֲזָרְתָהּ הִי כַּמַּעַט שְׂכָנָה דוֹמָה נַפְשִׁי : אִם־
 אֲמַרְתִּי מַמְדֵּה רִגְלִי חֲסִדְךָ יְהוָה יִסְעֲדֵנִי : כָּרֹב טָרַעֲפִי בְּקַרְבִּי תִנְחַמְדֶּךָ
 יִשְׁעִשְׁעוּ נַפְשִׁי : הִתְחַבְּרָה כִּפְסֵה הַזֹּת יִצְדַּע עֲמַל עַל־יְחֹק : יִגְדֹּדוּ עַל־
 נַפְשִׁי צִדְקֶיךָ וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ : וַיְהִי יְהוָה לִי לְמִשְׁגָּב וְאֱלֹהֵי לְצַדִּיק מַחֲסִי :
 וַיִּשָּׁב עֲלֵיהֶם | אֶת־אֲוֶנֶם וּבְרַעְתֶּם יִצְמִיתֶם יִצְמִיתֶם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ :

כתיבי בשנת אומרים . היום חמישי בשבת שבו היו הלויים אומרים במקדש

לְמַנְצַחַת עַל הַנְּתִית לְאֶקֶף : תִּרְגִּינוּ גְּאֹלֵהִים עֲזָנוּ הָרִיעוּ גְּאֹלֵהֵי
 יַעֲקֹב : שְׂאֵר־זִמְרָה וּתְגוּרַתְךָ כְּגֹזַר גְּעִים עִם־גִּבֹּר : תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר
 בְּכֶסֶף לְיוֹם חַגְנוּ : כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשֹּׁמֵט גְּאֹלֵהֵי יַעֲקֹב : עֲדוּת
 בְּיְהוֹסֵף שָׁמוֹ בְּצִאתוֹ עַל־אָרֶץ מִצְרַיִם שְׁמַת לֹא־יִדְעוּהָ אֲשִׁמַּע :

הסודות

לקוטי הגרא

המה וסבא חסין ה' ה' ס' ס' טקן טקבין ומרובין בצורה דא — ר"ל טקן שלמטה (בינה)
 מסתכל למטה שסס חן מורא מפני ס"א. אבל כיון שלמטה שמורא מפני ס"א
 הופכת פניה למטה שלא יסתכל בה. וכך ייש' ס"מ לאסתכלא בה לסתא חסתכלא לפילא
 ואתכסאח אפכה מפני. והדרם אגכה מני' ט' כהא זמא חקש כחדש שפי. לפרכ כססן
 שלא וכל לססתכל בה. שפסר הא חמא פילאה. שאן מורא ט'. ומשורדן חתה להאד למסתכ.
 באן ירחא. ככסא לזס מטט. כירחא דאתכסא ח' ס' כהא. ר"ל כהא שחא חסד. ומאן
 ח' דמכסי עליה. כו"ה. וזאה נסיר לה. ה"ד ח' כ' הא שח' ט' שחא מלטס : (כס)
 ס"פ"ד פ"ב) :

תפלת שחרית

קמט

הַסִּדּוּתִי מִסָּבֵל שְׁכַמּוֹ בְּפִי מִדּוּד תִּעֲבֹרְנָה: בְּצַרָה קָרָאתָ וְאַחֲלִיצֶךָ
 אֶעֱנֶךָ בְּסִתְרֵי רַעַם אֲבַחֲנֶךָ עַל־מִי מְרִיבָה סָלָה: שָׁמַע עִמִּי וְאֶעֱיֶדָה
 בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה בְּךָ יָד וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
 נָכָר: אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם תְּחִיב־פִּיךָ וְאַמְלֵאֲוֶהוּ:
 וְלֹא־שָׁמַע עִמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וְאֲשַׁלְּחֶהוּ בְּשָׂרֵי־דָת
 לְפָנָי יִלְכוּ בְּמִטְעוֹצוֹתֵיהֶם: לֹא עִמִּי שָׁמַע לִי יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יִהְיֶה־כֵּן:
 כַּמַּעַם אוֹיְבֵיהֶם אֲבַנִּיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מִשְׁנֵאֵי יְהוָה יִכְחָשׁוּ
 לֹא וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם: וַיֹּאבִיֵּלְהוּ מִחֲבַב חֶפְזָה וּמִצַּד רִבְשָׁ אֲשַׁבִּיעֶךָ:

נשעי בשנת חמרים. היום ששי בשבת שבו היו הולכים אוטרים במקדש

יהוה מלך נאות לבש לבש יהוה עוז התאזר אף־תבון תיבל
 בל־תפוס: נטון כסאך מאז מעולם ארתה: נשאו נהרות יהוה נשאו

גרוה

לקמי הנריא

נבון כסאך מאז. מהו נטון זה נאמן יושב ונאמן עומד וכיו' בחלמט בה"ד כהפארת אדם
 לשנת בית. ור"ל ומכן דילי' הוא דק ומשפט. וענא"ז. רנ"א ב' בלריכט ב' ח"ט
 נאמן ב' דאמריק (שנת ק"ד) טן פשוט ל' כפוסכ נאמן פשוט ב'. ור"ל נאמן יושב הוא
 כשפ' ב"ח: נחש"ו כהפארת אדם לשנת בית. שהוא יושב בבית. והוא נאמן עומד וכמש"ל
 איה יתיב על סרטיא. ושיכס נקראים נאמן. שבה' רח דמהמטפא. כמ"ש בא"ר. וכפ"ט
 אזי ה' אזי נאמן לשלם שכר אזי נאמן ב'. והוא טורטיא מיוחדת דנק' בינה בן י"ה. וכליל
 יהו מסט' ר"ח. וגם כלילא מה' ספאכ ה' אסון דאלקס. ומחפססת בושכס כמ"ש שפריס
 דילכ. וחו כיו בחלמט. ח"ט בה"ד כהפארת ב' והכפסמטה ידוע דפס המיוחדס כסד והכאדס
 ידע ב' ומז' מהו אלא הוא דאהמר ב' או הקרא וכו' יענכ. ור"ל וה' הוא וב"ד ז"ל. ונטון
 שכסא מהס שהס מטרים דילכ. דמז' ח"ז אלץ ח' אסון דאטון יאכזוכ"י דסלקן לחשבן
 אמן. [שכן נאמרים כנ"ל]. והוא יחד שהוא בדפס יסוד. וכי מיני כיחוד כן ח' בלאה שהיא
 ה' אחזנה. וא' כרחל חז"י. ובסוד אחד דק"ט. ובשכמלו. וקשר של ראש ומש"י. והיא סקרת
 בבית פרטף נמור: (תי"ט ל"ט א')

נשאו נכרות ה' נשאו נכרות קולם. הוא כנש"ט וישאו נכרות דכיס הוא נכ"י [כי] נשאו.
 [קאי] על ס"ט דסליק למסלה מהנכרות ח"ג. אבל ישאו הוא יסוד שהוא למסס מהנכרות
 לכן נאמר ישאו כמו שיחבאר למסס. ב'. ור"ל נשאו נכרות כן ח"ג. קולם קול יעקב [ס"ט].
 ונשאו נכרות ה'. כן שפסלן להנכרות שלמסלה ח"ג. ושס נקרא ב'. ס"י"כ בדפס. כי דפס
 סלל ס"י"כ שלמס ר' שידון ס'. והנכרות כן לשלם בינינא ושמאלא ב' נכרות. וכן
 צ"י מקומו כח"ב וחי"ג וחי"ה. וכמ"ש כסו"ח אלא שכן שפס. נשאו נכרות ה' נשאו נכרות
 קולם הכל כח דרנא. וישאו נכרות דכיס כח דרנא שלכן כח כסב נשאו וכן ישאו כנ"ל.
 אלא דסליק לח"ג כנ"ל. נשאו לא כסב כח אלא ישאו כן על כספ ישאו. ור"ל ללא
 כסב נשאו ומשפט של נכס אלא ישאו. ור"ל למס"ל או ישאו. דפסס מיק אן נשאוים ט'
 אכל

תפלת שחרית

נְהַרְוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהַרְוֹת דְּכֵיָם : מְקוֹלוֹת מַיִם רַבִּים אֲדִירִים מְשַׁפְּרִי-
יָם אֲדִיר בְּמָרוֹם יְהוָה : עֲדִתְךָ נֶאֱמָנוּ מְאֹד רִבִּיתְךָ גְּאוּה־קֶדֶשׁ יְתָה
יְאֹרְךָ יָמִים :

ברכי

לקושי הגרמא

הַבֵּל לַעֲמָל יִסְלַח עַם הַשְּׂכִינָה . וְכֵן עַל כַּחַף יִשְׂאוּ כַּשְׂכִּינְחָא . וְהַעֲנִין כִּי הַנְּשִׂאוֹת דְכָאן דְּהִיא
לַמַּסָּה חִינָה אֵלֶּה בְּטָק' . דְּבַהּ הוּא לַמַּעֲלָה עַל כַּחַף דִּיהָ . דִּיסוּר (דִּיהָ) [דִּיהָ] הוּא עַד
דַּעַם דִּיהָ . וְדַעַם דִּיהָ הוּא בִּין כַּחַפֵּין כִּדּוּע . חוּהוּ עַל כַּחַף יִשְׂאוּ וְכַמְשָׁל וְתַמְלֵא כְּדָה
וְתַעֲלֵל וְכַחֲבִיב וְכְדָה עַל שְׂמָה . וְכ"ד הוּא דְכִ"ס . כ"ד סְפָרִים דְּדַעַם . וְאִמְרֵי יִשְׂאוּ דְּהִיא יִהְיֶה
לַעֲמָל שְׂדַעְתָּהּ יִהְיֶה בְּאֶרֶץ . כִּי תַמְלֵא הָאֶרֶץ דַּעַם . מַשְׁא"כ פַּתְחָה . חוּהוּ יִשְׂאוּ : (תְּכֵּא נִדְ' ח' בְּגִ' ה') :
גְּרִי' הָן מוֹלִיכִין הַשְּׂכִינְחָא לְגַבֵּי צַעֲלָה וְהִיא כּוֹלֵל שֵׁם הַיִּי"ה בְּר' מוֹחִין . חוּהוּ נִשְׂאוּ נְהָרוֹם
ס' לְגַבֵּי . וְבַהּבּוֹא וְמַנְהָ דְסַלְקָה כִּי מְקַבְּלִין לָהּ תְּרִין דְּרוּפִין דְּרִינִין ב' נְהָרוֹת עַל אֶרֶץ
וְסַלְקָן לָהּ בַּעֲרִ"א . וְדָא חִינָה נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם דְּסַלְקוּ דְלִיהָ הוּא עַל עַרְסָא . חוּהוּ קוֹלָם
אַבְל סַלְקוּ בְּתָרִין יִכְרִין הוּא יִשְׂאוּ נְהָרוֹת . וְכַנְ"ד תְּרִין נְהָרוֹת אֲתַמְרֵי בְּהוּן נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ה' .
וְתָרִין חִינִין יִשְׂאוּ נְהָרוֹת . וְהַבֵּל . נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ה' בְּרַעַת וְכֵן ג' דְּרַנִּין דְּכַלִּילָא בְּרָק אֲתַמְעִי
דְתִ"י וְכֵן ג' דְּרַנִּין הַבֵּל בְּסַלְקוּ . וְכֵן פִּירַשׁ שֵׁם פִּירוּשׁ אֲחֵר דִּישְׂאוּ הוּא בְּנַחְשׁוֹ דְכַד סַלְקָן
לָהּ לְגַבֵּי עַרְסָא אֲתַמְרֵי בַּהּ נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם אַבְל כַּד נַחֲתִין לָהּ לְגַבֵּי לְרִיק אֲתַמְרֵי בַּהּ
יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְכִס . וְכַנְ"ד מַה דְּהִיָּת לַעֲמָלָא אֲתַנְטַלַּם לַחֲמָא וְכַנְ"ד אֲתַקְרִיאַת בְּלָדִיק דְכִס וְכַה
כּוּ מַסְּ תַחֲשׁוּנִים בְּכָאן . ר"ל כַּמְשָׁל בְּמִרְעָא בְּרִאשִׁית . דְכִס דְּהוּא דְכִס וְכִינִים עַל דְּאֲתַחֲרִיקוּ
וְכֵן כָּאן בְּנַחְשׁוֹ . וְחִינִין טִ"ה נְקַרְוֵי מִיַּם תַּחֲשׁוּנִים . וְיָן טַבְּחִין בְּגִין דְּרִינִין תְּרַעֲפִין דְּרַמְשָׁ"ס
ר"ל דְּרַמְשָׁה הוּא בְּצַבִּיל עַמְרֵי הַטִּין שְׂחַסְרֵי כִדּוּע ט' . וְהוּא דָךְ יִם שְׂחַסְרֵי לַאֲשַׁלְמָא כ"ה
אִז הִיָּה נִשְׂבֵּב בְּשַׂמְעַ וְכַשְׂמַלִּי . וְלָכֵן בְּשַׂמְעַלִּי . בְּשַׂמְעַלִּי מַפְטִי שַׂמְרֵי שְׂחַסְרֵי וְלִיל חִירוֹ וְיָם
פַּחַד עַד לַעֲמָל . (שֵׁם כִּהָא' בְּכַ"ה) :

נשאו נהרום ה'

כִּי תְרִין סַפִּין סַלְקָן בְּתָרִין וְיִין וְאֲתַחֲבִידוּ נְהָרוֹם . כִּיטֵי שִׁיבְקַעַס
וְיַפְחָחוּ שַׁעֲרֵי חַמְמָה וְכִינָה . כִּי בְּשַׁי הַנְּשִׂאוֹת (שִׂכְכָה מַשְׁכָּה) יִלֵּא תְרִין סַפִּין
וְיָן חִי"ב . שְׁהֵן נְהָרוֹת הַחַמְמָה שְׁלֵא יִלֵּא מֵאֵן עַרְיִין אֵלֶּה שַׁעֲרִין [וְלַעֲמָל] יַתְחַשְׁחוּ כַמְשָׁל
וְתַמְלֵא הָאֶרֶץ דַּעַם אֵם ה' כַּמִּס ט' . כִּי מַסְט' דְשְׂכִינָה אֲרִיִּשְׁתָּא דְכַע"פ הֵן סַפִּין . וְלַעֲמָל
שִׂיבְגַלָּה נְהָרָא דְאִרְיִישְׁתָּא תּוֹרָה שְׂבַחְכֵּב עַרְסָא מַסְט' הֵן וְיִין נְהָרוֹת : (סו"ח ע"ה ח') כַּד"ה
נִשְׂאוּ וְכַד"ה תְּרִין סַפִּין וְכַד"ה סַלְקָן) :

במעם סגולה

(כַּה א) נְקוּדָה עִילָאָה . נְקוּדָה ע"ג לִי . וְהוּא כַּה ע"ג חִי"ב
חוּהוּ נִשְׂאוּ נְהָרוֹת . שְׂהָנְהָרוֹת (שְׁהֵן חִי"ב) טַשְׁחָן אֵת נְקוּדָה עִילָאָה (כַּהר) ע"ג
וְנְקוּדָה עִילָאָה סִלֵּל הַג' נְקוּדוֹת וְתַחֲשַׁרְחָה בַּהּ בְּתַלְתָּה בְּתָרִין . שְׁהֵן ג' כַּתְרִים . כַּהר כַּהִינָה מַסְט'
דְּחַמְמָה . כַּהר מִיְטוֹת מַסְט' דְּכִינָה מִלְךְ שְׂהַלְטוֹס בְּלו . וְכַהּ אֲתַמְלֵא מַלְטוֹת . וְכַהר תּוֹרָה
חִלְדַּת עַלמָה . וְעַרְסָא אֲחִיד בִּי' שְׂהִיא תּוֹרָה . וְכַהר כִּלֵּל כֵּל הַסֵּם הַיִּי"ה כִדּוּע . וְכֵן הַג' נְקוּדָן
כִּלֵּל הַיִּי"ה . חוּהוּ נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ה' . שְׂטַשְׁחָן ה' ע"ג . (כִּי כַּהר כַּהִינָה י' חַמְמָה . וְכַהר מַלְטוֹת
ה' בִּינָה וְכַהּ אֲתַמְלֵא מַלְטוֹת ה' אֲתַחֲרִינָה . וְכַהר תּוֹרָה עַרְסָא ו' . וְהוּא אֲחִיד בְּכַהר . נִשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם חִינִין חֲסֵד וְנִטְרָה . שְׁהֵן נְהָרוֹת . וְכֵן נִשְׂאוּ קוֹלָם עַרְסָא . וְאִמְרֵי קוֹלָם (פ' קוֹל
שְׁלַס) דְקוֹל כִּלֵּל מַצְנִית . מִיָּא אֲשֵׁא וְרוּחָא כַמְשָׁל בְּזוּרֵי . יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְכִס . חִינִין מַלְטוֹת
וְיִין (שְׁהֵן) הַנְּהָרוֹת . וְיָן טַשְׁחָן לְשְׂכִינָה ע"ג שְׂקַרְתָּה דְכִס . וְלְרִיק כִּלֵּל לַמַּעֲלָה בַּעֲרִ"א
נִשְׂאוּ לָא כַּחֲבִיב אֵלֶּה יִשְׂאוּ . דְכַטְלוֹס כַּחֲבִיב נִשְׂאוּ שְׁמֵס פַּכְשׁוֹ נְקוּדָה ע"ג . מַשְׁחִיכַת כַּחֲבִיב
שְׂהִיא

תפלת שחרית

קב

בר"ח אומרו מומר ק"ד ברכי נפשי וכו'

בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מְאֹד הוֹד וְהוֹד לְבָשֶׁת:
עֲשֵׂה אֹד כְּשִׁלְמָת נֹטֶה שְׁמִים פִּירֵיעָה: תִּמְקְרֶה בְּמִים עֲלֵיוֹתַי
תִּשְׁמַע עֲבִים רְנוֹבוֹ הַמְהַלֵּךְ עַל-בְּנֵי-רוּחַ: עֲשֵׂה מִלְּאֲכֹז הַדּוֹחַ

משרתי

לקיפי דגרא

שהיא עגשו סחמס. ונקודה דשנימס מסמ' ולדיק חיבי נקודה לסחא סחיס רנלן. ואסקריאה
מסמ' ולדיק דכ"ס ד"ך י"ס. ח"ש יאלו נכרות דכ"ס. דך. כלילין מכ"ד אסון דכשכמל"ו.
והוא מסמ' ולדיק סנק' כרוך והמלך שלמה כרוך. יס אסקריאה מסמ' ואימא עילאה כליל
מממזן אסון דכלילן בס' שמע ישראל דמיחורן לקב"ה חרין זמנין כבקר ובערב (ח"ח פ"ה
ח' ב')

נשאו נהרות קולס דא חרין זמנין דמיחורן ישראל לקב"ה. ור"ל ב"ש שמע בערב ונקר
הן ב"פ כ"ה. ושמע בעלמו הוא קולס עד"א (ואומרים בקול) וסלקין ל"י בימינה
ושמאלא לנבי אימא עילאה דאיכו כ"ה כ"ה נימינא ושמאלא. ולדיק איכו דך דכשכמל"ו
כשחרית וחיבי כדה כשכמל"ו דעריבית. וכשמע מניביהם קולס ווא נשאו נכרות קולס.
(אבל בלדיק (כשכמל"ו) יאלו. ולא כפיב נשאו דלא אשחמט אלא אומרים בלחש. ולעמ"ל
ישאו. ור"ל כשהדעת יהיה בחרן או לא ירשו ולא ישחטו כי מלאכ הארץ דעס ט'. ולא
יהיה פחד עוד לומר כשכמל"ו כקול רס. ואז ישאו נכרות דכ"ס בקול רס אם בד"ך של יס.
(תכ"א ג"ד ח' בהג"ה בד"ה ר"א נשאו ובד"ה ולדיק ובד"ה ענון):

סקולות מים רבים אלו ז' קלין דמתפלגין לו' נהרות. וכלבו מתפלגין בהוא נכר דנפיק
מענון. והוא דעס. ומיני. מתפלגין ז' נהרות בז' ספירות ז' נטרות מן
כנהר הגדול כו' אריריס משברי יס אלין ששמי דארייחא דאיטן משתברין כנגוהא. כמו זרקא.
וכן נטרות (שס ג"ד ב'):

עומה איר כשלמה כד איר משוטף כשלמה שאדם משוטף בו. ולא אחשש ואיהו סחיס.
אחקרי איר. ר"ל איר שאיט נתפס ואינו מושג. והוא אירא סמימא. (דאיהו)
איר סחיס בלא יו"ד. ר"ל איר כינה סחיס בלא יו"ד חכמה. דו' סחיס לה. (והוא)
נקודה בהכליה. והלך י' בתוך אור איר. כד אפיק י' מאירי אמגליא אור, ח"ש ויאמר
כו' יהי אור. ור"ל יהי י' אור. ור"ל ש"ה הן אור חו"ב. והוא דאפיק י' מאור. וממז
זמנין אור כמפסה בראשית. ואיטן ה'. שלך נאמר יהי אור שאור הוא ה'. י' איכו עדה
כי חמשן ארעין דילה אחפשטא עד אוד. עשר בכל ספ' חכו י' מדה שמוד עשר בכל
ספ'. ה' עלאה חמש אוד. ה' סחיס חמש נוכין דנהרין כהן חמש איר. כי כל הנוחים
הן בכללותם במיל כמ"ש לפיל (בתיקונים) דנוחין במלכות. ח"ש ה' סחיס טי, וכד אחפשטא
ה' עלאה לאגרא בהי סחיס חמש נוכין דילה מיד אהפכט ו' לגבה, ודא איכו טסה
שמים כריפה, ר"ל כריפה שהיא פרוסה כך האר אחפשטא חכו ניסה שמים (ת"ה ס"ו א')

על כנפי פינא אסמר עשה מלאכיו רוחם. דאיטן סגרין וסחמין. מלאכיס שליחן כל
עשטא הוא כנקדין. דאיטן מססי רוח. אש ליהט אלין איטן נוחי פינא שנוחין דשינא
הן נוכין דאש (ס"פ קכ"ז א')

עושה מלאכיו רוחם משרתי אש ליהט. מלאכיו הן שליחן (ספן רנלן שליחן דנושא
משרתי

תפלת ישרות

מִשְׁרָתוֹ אֵשׁ לֹהֵט: יָסֵד אֶרֶץ עַל-מְכוּנֵיהָ בְּלִתְפוּשׁ עוֹלָם וָעֶד:
 תְּהוֹם בְּלִבּוֹשׁ כְּפִיתוֹ עַל-הָרִים יַעֲמִדוּ-מָיִם: מִן-זַעֲרָתָהּ יִנָּסוּן מִן-
 קוֹל רַעֲמָהּ יִתְפַּזֵּן: יַעֲלוּ הָרִים יִרְדּוּ בְקָעוֹת אֶל-מְקוֹם זֶה וְיִסְדֹּת
 לָהֶם: גָּבוֹר שְׁמֹתָ בְּלִי-יַעֲבֹרוּן בְּלִי-יִשְׁבֹּן לְכַפּוֹת הָאָרֶץ: הַמְשַׁלֵּחַ
 מֵעֵינַיִם בְּנִחְלָיִם בֵּין הָרִים יִהְיֶה כּוֹן: יִשְׁקוּ בְּלִחְיֵיתוֹ שְׁדֵי יִשְׁבְּרוּ פְרָאִים
 צִמְאָם: עֲלֵיהֶם עוֹף-הַשָּׁמַיִם יִשְׁפֹּן מִבֵּין עַפְאִים יִתְגַּדֵּקוּ: מִשְׁקֵה
 הָרִים מֵעַלְיֹתָיו מִפְרֵי מַעֲשֵׂהָ תִשְׁפַּע הָאָרֶץ: מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבַהֲמָה

ועשב

לקוטי הגר"א

משרתו משמשן. (וכן ידיו. משמשן דגופא). ואמר המקרה במים עליותו שכם
 ג"ר מיס"ג' אמעיות אש (שכן משרתו אש. שכן ידיו חנ"ת) ג' אחרות רוח (שכן מלאכי'
 רוחות. רגליו. נה"י). יסד ארץ על מנויה. מלסת עפר מאנא דכלא (ת"ע קל"ג ב'
 ב"ר"ה ידיו אינין):

עבודת השדה אמר דוד עלה מלמית חליר לבהמה ועשב לעבודת האדם והוא כמ"ש
 ב'פ' בראשית י"ח ב' ורוא דא מלמית חליר לבהמה וגו' דא בהמה דרביעא
 על חלק קורין ומגדלן לה בכל יומא הוא חליר. וחליר דא אינון מלאכין שליטין לפוס שפא
 דאחבריו וקיימין למיכלא דהאי בהמה בגון דאיה אשא דאכלא אשא. כו'. ובפ' בהפלותך
 קנ"ד ב' אמר דגלח הליתאש שור כו' כד לחי אזיל לגבי ההוא נכר דיטר ושאיב ל' בגמיעא
 חדא כו' וס"ל כקושיה הנמ' האי בבהמות בהררי אלף כתיב יבסח כי יגיה כו'. בהמות
 אשר עשיתי עמך כבקר יאכל חליר. חליר ס"ל. ועשב לעבודת האדם מאי עשב ע"ב
 ש' ואינון ע"ב שמהן דאינון לבושין לע"ב שמהן פילאין. והוא כמ"ש ב"ח ש"ה כד ב' דודיק
 אלט שבטין ממנין דסחרין כורסיה קדישא כו'. וכולה מין. מאינון שבטין שמהן דאינון
 נהירין עמירין. דהא אינון שבטין דסחרין כורסייא קדישא לתתא. מאינון שבטין פנימאין
 נהירין כלבא וגללי כו' ואינון שבטין שמהן דאחקרו בהו קב"ה ברוא וסחרא דא"ב דאינון
 כ"ב איתון כו': והוא כגונא דעשב דאיהו לבושא דחפה. והוא כ"ב איתון דחפה. כמ"ש
 ב'פ' בלק ומאי חס"ה כללא דכ"ב איתון. והוא ע"ב שמהן דנפקין מכ"ב איתון. דקן ע"ב
 כמ"ש בסוף ש"ה. וכן ע"ב פרקי המרכבה בנעטשא דלהן בכללא דלהן כו'. ואינון ע"ב
 שמהן נהרין מההוא יין כס"ס דשמאלא כו' חוה (ועשב) לעבודת האדם כללותא כמ"ש בסוף
 חנ"א ומאי לעבודת האדם לית עבודה כחא אלא ללותא כו' ופלה אחרת יאל אדם כו'
 ולעבודתו עדי ערב דא ללותא דמנחה דאחרת בה וילא יחאק לשוח כו' (ויחאק כוא שמאלא)
 ובג"ד להאיר לחס מן הארץ. ור"ל בשביל הכיא פרימית דהוא החטה לחס. והוא נהמא
 דאורייתא כו' והנה מודע שכל ידי התפלה נפיק התורה ומתקיים. וכמ"ש וכי מאמר שמתפללין
 ט' שעות ביום אורתן כו' אורתן משתמרת כו' ר"ל ע"י שמאריכין בתפלה מחברכת התורה
 ומשתמרת בקרבם (תכ"א ס' א' בה"ה)

ש' כולל ג' חד"ר ב' ויין שבו ימינא ושמאלא ואמעיתא והוא ש' של עשב. ואות ברית
 י' לוב' ב' בחי' שאף שאכלל בנה"י בשם לבואה ה' לבואה ט'. מ"מ איהו כוא בלבא
 גלו כמ"ש לבואה אוח ט'. וכן ב' בחי' שבו ז"ן. דכרא נכלל בנה"י שכן טלן דכורא יה"י.
 ובחי'

תפלת שחרית

קנא

וְעָשָׂב לְעִבְדֹת הָאָדָם לְהוֹצִיא לָחֶם מִן־הָאָרֶץ : וַיֵּן יִשְׁמַח לְבַב־אָנוּשׁ
 לְהַצְחִיל פָּנָיו מִשֶּׁמֶן וְלָחֶם לְבַב־אָנוּשׁ יִסְעֵד : יִשְׁבְּעוּ עַצְי יְהוָה אֲרִוּ
 לְכַנּוֹן אֲשֶׁר נָטַע : אֲשֶׁר־שָׁם צִפְרִים יִקְנְנוּ חֲסִידָה בְּרוּשִׁים בְּיֹתֶיהָ :
 תָּרִים הַגְּבוּהִים לְיַעֲלִים סָדְעִים מְחַסֶּה לְשִׁפְנִים : עֲשֵׂה יָרַח לְמוֹעֲדִים
 שְׁמֵשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ : תְּשֵׁת חֲשֶׁק וְיִהְיֶה לַיָּלֶה בּוֹ תִרְמַשׁ בְּרַחֲמֵי־יָעַר :
 הַכְּפִידִים שְׂאֵנִים לְפָרָף וּלְבִקֵּשׁ מֵאֵל אֲבָלָם : תִּזְרַח הַשְּׁמֵשׁ יֵאֱסֹפִין
 וְאֶל־מְעוֹנָתָם יִרְבְּצוּן : יֵצֵא אָדָם לְפַעֲלוֹ וְלַעֲבֹדָתוֹ עֲדִי־עָרֵב : מִחַ־
 רְבוּ מַעֲשֵׂיךָ | יְהוָה פִּלֵּם בְּחִבְּמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיֶיךָ : זֶה הַיּוֹם

גדול

לקוטי הגרי"א

ובחי' אחרת טק'. וכ"ה בעש"ז נ"ב ב' נחי' הג"ל. ש' פ"ב. והוא עש"ב ר"ל פ"ב ש'
 הג"ל דביה אהביראו עשנים ואילטח דהוא כלל נשמחין לדקייא מב' הבחי'. עליה אחרת
 ועשב לעבודת האדם. ה' דהאדם. והוא טק' ועבודתה הוא ללותא דלותא בטק' כידוע. והוא
 עבודתה כמ"ש ולעבדו כו' אחו עבודה שכלב אי אומר ז חפלה וכה"א אלהא די אנת פלח
 לי' כו' וכי יש פולחן בבבל כו' והוא במקום עבודה דקרבתא. ור"ל דנשמסין אהביראו לעבודת
 ה' דהאדם. וכ"ז בשביל להוציא לחם מן הארץ. שהוא נהמא דאורייתא : וכמו לחמה שעשב
 הוא לעבודת האדם בשביל להוציא פי"ו לחם מן הארץ. ב"ה למעלה שעשב שהן עשנים
 ואילטם שנבראו בשם הוי"ה שהן דו"ן הוא לעבודת ה' דהאדם. מרע"ה אופק השלישי. והוא
 הוציא לחם מן הארץ. ויזע שמקודש לריך לזוג דו"כ וכן הסבה. וכן בכ"ד. ואח"כ ה'
 מסייע להם. וכן כאן ועשב כו' להוציא לחם מן הארץ. ולחמה של תורה אינה אלא מן
 הארץ. כמו אדם שזרע והמטר משקה. והארץ שוליה הלחם. כך לחמה של תורה אינה
 אלא מה שמוזיה בארץ. כי מן השמים ניסן התורה. כמו המטר שכלולה מהכל להלמיח
 הכל. ובני אדם בארץ הם הלוחמים מלחמתה ומוזיאין אותה לאורה. לכן השי"ת מוזכר
 הסורה במתיבתא דרקייע משמם של דיקים. והוא נמינת התורה לארץ כו'. וח"ש לחם
 אבירים אכל איש מרע"ב שהוא זה הלחם כו' וכן איש ה' איש מלחמה אוכל זה הלחם כמ"ש
 ט'. וכמו שהאדם באדמה כאן זרע ואוכל הלחם ממנה כן למעלה השי"ת מלמיח עשב
 בארץ זרע התורה בה. ואח"כ לחם אבירים כו' (תנ"א פ"ט ע"ב) :

יין דטם דכרעה עליה אחרת ויין ישמח לבב אנוש. ר"ל התורה כלכל נקיית דהוא טם
 דכרעה נאמר על התורה ויין ישמח לבב אנוש וכמ"ש זכה משמחו (סוף סכ"ט) :
יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב. יצא אדם לפעלו דא ללותא דשחרית. דשם היא פסלו
 לבד. דאברהם קראה הר. אבל יצחק עדה בתרישה. הוא ולעבודתו כו'. לשוח
 בדה. ולשוח הוא שי"ח הג"ל (שי"ן כולל ג' חד"ר בג' ויין. ואפי"ג ששין כולל כל הכ' מ"מ
 י"ח ג"כ כשיח על אות ברית לפי שי"ט לו ב' בחדטם כו' וכן ב' נחי' שטו ז"י דטורא נכלל
 בנה"י שהן טלן וטורא י"ו' ובחי' אחרת טק') וכן פי' המ"ס ומביא ראיה דכתיב לפניה ערב
 ויא' דשחרית וערבית ז"י כידוע. וכן עשב ואילטח כג"ל. והכל הסכליה להוציא לחם כו'.
 (עכ"ל בסוף תנ"א) :

שם רמש ואין מספר כד"א ועלמות אין מספר (כחטואר דים הוא ימא דאורייתא) וששים
 המה

תפלת שחרית

גְּדוֹל וְרַב יְיָ שֶׁם רָמַשׁ וְאֵין מִסְפָּר חַיּוֹת קַטְנוֹת עַם-גְּדוֹלוֹת: שֶׁם
אֲנִיּוֹת יְהִיכָן לְיִתְּן זֶה | יִצְרָתָ לְשַׁחֲקֵנוּ: כְּפֶלַם אֲלֵיךְ יִשְׁפְּרוּן לְתַת
אֲכָרֶם בְּעֵתוֹ: תִּיתֵן לָהֶם יִלְקַטוּן תַּפְתַּח יְדֶךָ יִשְׁבְּעוּן טוֹב: תַּסְתִּיר

פניד

לקוטי הגרא

כמה מלכות ס' מסכתות כלל המורה שכן ששים גבורים מגבורי ישראל מספ' דו"ק כמס"ל
כא' ח' בגין בעלה דאבו ער"א כליל בית סדרין, והוא מספ' דו"ק דעד"א. ושמונים
פילגשים תמנין ספרי דאגדחא מספ' ריסוד. שכל הגדה מספ' ריסוד. ורזין דחכמהא ביה
ס"ד מס"ד. ולכן הן תמנין בתבנין יסוד, ע' מסוד וי"ד מו"ד לריק וברית. ועלמות אין
מספר מספ' דמלכות דשם ברנת, ואיטן כולו רעויה בהיכלין דשם ששים אילות
בבחרני כו'. היות קטנות אינן אחרון דאדני' עם: " גדולות אינן אחרון דהוי"ה שהן
איוון המרכבות שהן לקב"ה ושכניתיה דנחשון בק"ש ותפלה, והן נקראין על שם דנפקין
מתמן. והן מספ' דמאור הגדול ומאור הקטן ח"ש קטנות עם גדולות (תכ"א נ"ב ב')

שם אניות יהלכון לויחן זה יצא לשחק בו. הם עיינין דמסתכלין באורייחא. ודרש אניות
כמו עיינין. והן אניות ממש (כי העיינין משוטטות כמו אניות). כי הים. העובר בו
יטבע אם לא יוכל לשוט. או פ"י אניה. ויכול להוליך האניה במשטין. והוא כי בחכמה זו יש
מקומות עמוקין ומבוכנים שאין אניה יכול לעבור שם. או שאין צעל האניה יכול בכחי
להעבירו שם. וע' בפ' משפטים ק' ב' סבא סבא הא אמינא דעאלה בימא רבא בלא
חבלין ובלא דגלא כו' עד לא תדחל סבא סבא אחקיף בחוקףך כמה גבורין תקיפין חכרה
בחוקפיהון וכמה קריבין נלחת כו' ואמר בר"מ פ' תלא רע"ח ב' תנינא דמתני' דבה אחרבי
נק' טוני ימא כו' ואי אינן דיבשחא יפלון למיא ולא ידע לשטפא מיד מתים כו' ור"ל שגכנס
בים ונטבע שם ויש מקומות מבוכנים כמ"ש בפ' בשלח בהאי לא השאל כו'. וכמה אניות
מנייהו אחרבו ונפלו בימא עד דייטי (מרע"ה) דמורשה היא דילי' ויקרע ימא דאורייחא והקרעה
הוא שיהא הים כמו היבשה שיוכלו לילך כל אחד שם בלא סנה. ולא יצטרעו לפחוח לשוט.
ויסגלה כמו יבשה פשוטו של תורה. ובההוא זמנא אזלין אניות בהבמה כי אניות שכן עיינין
דאורייחא כנ"ל אזלין בהבמה דלא יעבשו כמו הלשה מארבעה שגכנסו לפררם וגדו יאביחוא
וכיוולא שגכבשו. דהא רוח סערה כו' וכל כנ' קליפין אהעבר שלטנותס מן ימא דאורייחא
ובההוא זמנא שם אניות יהלכין. לויחן זה יצא לשחק בו. והוא הדעת שספרכה בארץ שהוא
השמחה הגדולה אשר אין למשלה ממנה. וע"ז נאמר יצא לשחק בו וכמ"ש בפ"ה קל"ה א'
אר"י לר"ח הא דתנינן דסחיד הקב"ה לעשות לגדיקים סעודה כו' סעודה הגדיקים כפא'
דכתיב ויחזו את האלקים ויאכלו וישבו ע"ש בארובה ואמר שם ק"מ א' דעינין. אר"פ השגת
הגדיקים לפיל יותר ממ"ה דכתיב כמים לים מכסים. והלויחן יבמה עמהם. והוא הקב"ה
דריקו של פולס שהוא לויחן כו' והוא השששע של הקב"ה עם הגדיקים שמחדש להם התורה.
והוא כמ"ש במ"ה שם אר"י א"ר עסיד הקב"ה לשחוח בראשו הזמן עם הגדיקים להשרות
שכינתו עמהם, והכל ישמחו באחיה שפה הה"ד ישמח ה' במששיו. באישו זמן ישיגו
הגדיקים דעת שלמה. דאר"י בימא דחזי קב"ה בעבודי זמנין אינן לדיקיא למנדע ל'י
בלבדון כאילו חזו ל'י בעינא הה"ד ואמר ביום ההוא הנה אלקיט זה וכו' והוא סעודה הלויחן כנ"ל
ח"ש כלם אלקי יסברון לתם אכלם בעמי. דהא אכילה כנ"ל. ואמר שם (במ"ה) באתר חד תניק
ובאתר חד פניק נהנין ובאתר חד תניק נדין מאי בין האי להאי כו' אכל בגדיקים שכו ניוחין עד
שישיגו

תפלת שחרית קנב

**אֲנִי יִפְתָּח הַסֶּף רִחֵם יַעֲקֹב וְאֶל עַמֶּךָ יִשְׁכַּחן : תְּשַׁלַּח רוּחְךָ
 יִפְרְאוּן וְתִתְדַשׁ שָׁנִי אֲדַמָּה : יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׁמַח יְהוָה
 בְּמַעֲשָׂיו : תַּמְפִּיט לְאַרְץ וְתִרְעַר יַנַּע בְּתָרִים וַיַּעֲשֶׂנוּ : אֲשֶׁרָה לַיהוָה**

בחי

לקטי הגרא

ששני הגנה שלמה. ואין אכילה ושחיה אלא זו. וזו היא הסעודה והאכילה זו. ואמר להם
 אכלם נשתי. דאיהו עמי דלדיק ר"ל מלכות הוא עת של לדיק. ולדיק הוא הלוימן כנ"ל.
 ואז יתן להם מן האכילה פי"ה הפס סלו. והיא נבנית מב' דרועין חשכין עמו (פי' כי בחסד
 שם א"ל בתלמיזי כיה אל"ף למ"ד גי' הק"ף. ובגבורה שם אלה"ים כיה אל"ף למ"ד ה"א
 יו"ד מ"ס גי' ארן. וביורד גי' עז"ה). ולכן אכרחה ולמק חפרו איתה. ואמך אכלם ככל
 דנצנין מיוו כי וחו אכלם יתן להם פי"ה ע"ו. וחו בצמו דהיא נק' פת. חזן להם ילקצון
 דא מנא כמ"ס שחקים שבו שחקים מן ללדיק' לש"ל. והמן הוא הבניה להבין דברי תורה וחו לכד
 הדעת. והוא מסע' דער"א לחם מן השמים בו' וכמ"ס מן בזכות משה והוא מסע' דער"א
 והענין כי הלוימן וברחא דמלכא הכל בטוק' תורה שבכל פה בו' כי. והכלל כמש' לש"ל.
 שהדעת שבו תהמות נקצטו פה שלמטלה ופה שלמשה. והים הוא כממ"ט. ושם הלוימן
 קאה מס"ס. וכנגדו הלוימן ידוע יכרו פליו חכרים בו'. והוא בים בתל' ומא עילאה
 בינה דבה. ושם הלוימן. ותחת הים מטלת ים דאשכנז בה. ורוח סערה נשיב שם כנ"ל.
 ולפת"ל יצביר השי' איהם. ואז שם אלוה' יתלכון בו' ולוימן בו'. מסע' דדעת בזוק'.
 והוא נ"כ בלדיק (כמזכיר שם בחיקויים) והמן הוא מסע' דדבורא כנ"ל (תכ"א נ"כ ב') :
תספ רוחם בו'. בשסיק הזה סיד הגלגול. כמ"ס חספ' בו'. משלת בו'. ונאמר ותחלש
 ט'. היא חדושי דסיכרא. דסליק לסיבו ותחזור כמלקומין כמ"ס בפ' פנחס
 דר"ז ב' ואמר שם ותחזרה כגשר שולמין (תסיס ק"ג א') :

בזך כרך נפשי מחמ'ל משיכוחא המימטתא. ח"ס ה' אלקי. וכמ"ס בזהר. ואמר
 גדלת מאד כמ"ס בחיספספא הוא היכלא ט' דמשיחי' רב וסגי לכל ספרין. ואמר
 מאד על הני תרעין דמנאון נשקין נטלין שנהרא מאר. וטערא דאפגניו ביה הוא השימו
 ומיניה

שער נפתלי

רציתי להעתיק קיטם ביאר הגאון ר"מ כסובאלק על סאמר סיד ברכי נפשי. וחת"ד דוד חשיב כאן כל
 הדרגין דאזי. וכחחל פרישא דמדבאנתא שהיא שרש העליין סאיירא וכזנינא ווי"ש שה' אלוה' הוא
 שירוחא דמדינתא. ר"ל שרש איירא וכזנינא שסה סוד ה"ה וה"ג. והם ב' עשרין דנתיבין בשרא. חסידים
 בו אבא ונבחרו גי' יאא. שהם סוד החסר וברח"ד. שהם ב' שמות הג"ל. ואמר גדלת מאד כמ"ס
 ב' כוספתא יתרו ר' מ"ה ע"ב. הנוא היכלא בו' וסתה ל' בסחרת רב ופני לכל ספרין הוא ח"א עלאה
 אפספוטא דתרי ראשית חתמה הוא י' כמחשבה סייסא שהיא שפת הור"ע. ובכינה הוא ספספס כבוד
 הציור שהיא פניית דפה דשם סתגלה ותכמה בפרסות. דשם הוא גידולו והנה אבא הוא שם ע"ב. וסילחא
 לבד. הוא ס"ו. והוא סוד הרי"ה אלוה' י'. והוא כבוד הכן בחכמה. ויד של יו"ד שבעה אודי' שם בכינה.
 והוא סוד היכלא הג"ל. ח"ש שם כוספתא דתרי היכלא אפי' ל' בנר"ל. ר"ל פנעטו. ב"ד של הו"ד.
 והח"כ סתה ל' בסחרת. ח"ש גדלת בר' ובי"ש לכל ספרין. כי ביוד הוא נקודה סייסא ששין שם לא
 אעלה ולא מסה ולא ד רוזין כלי. סמא"כ כז' שם נחשם כבוד קין כול' נדרי' כבוד פ' פנוחא שיעא
 בכינה ל' ספרין. כי נקדין לכל ספר ועשייתא כמסע' משלים לכל ספר. ונקודה אפספסית שבתוך תה' שהוא
 יו"ד והכמה דגניו בחי' ויכלא משלים ל' תרעין והם הגי' נ"ח שכנינה כמסע' ז' בתע' עז הוד. והוצ' ונ"ח
 חס' ד' ספרין כעלה וסתה וסיסא ושסאלא. בצורת פ"ס סתיסא. וי' כמסע' הוא חלת נפשו. שכן ב' דרועין
 ובי' תלצין ושם נקודה אפספסית רבינה והוא הלב. ובי"ש רבינו. סאמר. על רב' תרעין וסתהון נשקין נישטין
 שנתק'

תפלת שחרית

בְּחַיֵּי אֲזוּמָה לְאַלְהֵי בְעוֹדֵי: יַעֲרֹב עָלָיו שִׁיחַ אֲנָבִי אֲשַׁמַּח בִּיהוָה:
יִתְמוּ הַטְּבָאִים מִן הָאָרֶץ וְרָשָׁעִים | עוֹד אֵינָם בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה
הַלְלֵיהָ:

כל ה' ימים רחוקה אומרים מזמור שיר חנכת וכו'.

מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמְמָה יְהוָה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא
שָׁמַחַת אִיבִי לִי: יְהוָה אֱלֹהֵי שְׁוַעְתִּי אֲלֶיךָ וְהִרְפָּאֵנִי: יְהוָה הַעֲלִיתָ
מן

לקוטי הגרא

ומימי אסתמליא נהרא. ומסנהורו נבטן נהורין אמר גולם. ואמר הור והור לבשח כמ"ש
אוקיר ליה כלבוש יקר וכן י"ג תיקונין דא"ל דמסחחין בה. כמ"ש בר"פ ב' דס"ד. ואבא
יש לו ח' תיקונין עד הוד. והספט לפי שמקבל ממול עליון שכולל ח' תיקונין. אבל היא
מקבלת ממול חמטון שכולל י"ג תיקונין והן אח"ד ח"ח ח"א כד יסוד. וד' דמלכות אר"י
ומיקון אחרון נקרא הדר. כמו שתיקון חמטון ח"א נק' ספארסת. ולכן כל י"ג תיקונים
בא"ל נקרא הדר על שמו. אבל דמבא נק' הוד וכן כנ"ל ואימא מחלכש בשני הלבושין
שמקבלת משניהן הן כל א' אהי"ה. ואמר עיטה כמ"ש בנו איטן יריטן קימא חר מרקמא
(א"ל מקרמא) והוא חסד עליון. ואמר טפה כו' כמ"ש הווא היכלי' אחסויי' בש"ס יריטן
והוא ו' שמים והוא מ"ש ריש פ' תרומה קנ"ז ב' אר"ש הא תנין כו'. והווא נהירו דהיא
עיונוגא כו'. ואמר המקרה כו' חסד השם כו' המהלך כו' עושה כו' משרתיו כו' דע
הוד כסדר. יסוד כו' כל חמוס כו' יסוד ומלכות. מאן ואילך ב"פ כידוס (עכ"ל בליקוטי
הגרא שדפס באגודת צרמח אום ב' ס' י"א):

שער נפתלי

שנקרא מאד. הם ש"ך ניצוצין דרוק לכל עיבר שהוא ע"י כד"ק, ונדע כי ש"ך ניצוצין הם ז"ס אדם גי'
שפ"ו ועם כללות ה"ג הוא ש"ך בסוד ו' מלכים. (ע"ש שהאר"ך בכיבוד זה, ולי נראה כוונתו על היכלא תצ"ל
בינה שהוא ה'. והוא נתפסם ונתגדל לכל מסרין וכתח לו כמתור רב. שמתפסם עד חסרין תרעין
וניצוצין נפקין מאיגון תרעין. ונמצא ניותוסף על ה' ס"ה ניצוצין. ח"ש גדלה מאד. ר"ל שנתגדל ה' במספר
מאד. והם חסרין תרעין ח"ש רבינו. וע"ש דאתגביו בו החווא רשימו כו' (עד) אמר גדלה. והוא כמ"ש
בתוספתא דג"ל ובבבאור רבינו הגרא ו"ז שם כי פתח ל"י חסרין תרעין והוא פתיחה ה"א וכללותה כו"ד ל"ג
בגו כו' והוא חכמה שגנו בחיא היכלא כנ"ל נקודה אמצעית שבתא והוא רשימו דאתחיא בתחיה
היכלא. ומתהוא נהירו נבטן גהורין. וניצוצין נפקין מאיגון תרעין): ואמר תוד והדר כמ"ש אוקיר ל"י כלבוש
יקר, והוא בתוספתא דג"ל, והוא דריקנא כולא דחסי על האי היכלא. כי הבינה נכללת במול התחתון. ויש
כלל כל הי"ג תיקונים והם י"ג הייחז כמגין לבוש, והר"ד והדר הוא ב' פנתיס יב"ק. והוא ב' יתרים. א'
הי"ה אלקי"ם ועוד יהוד חז"ה אחי"ה ארנ"י. והבל בסוד כולא דריקנא שכולל כל היתרים דא"א חז"י.
כי לבוש הוא י"ג כנ"ל. ריב"ק א' הי"ה אלקים חז"ג שום ב' כאלות דריקנא נצור ונקח דכלילין שם אר"י
ויב"ק תב' אק"ק הוא המלא בסוד תסיחור בין ח"ג הי"ה ארנ"י. והוא תוד והדר לבשח לבוש י"ב יב"ק דצ"ל.
ע"ז תיקון דבריו: ומ"ש ון י"ג תיקונין דמשתבחין בה כו'. כידוע כי כל הי"ג תיקונין נכללין במול התחתון
ששם מקבלת הבינה. ואמר לבשח שהוא כלל דריקנא שנג' לבוש יקר. ורשימו של תוד והדר. והם ב' כאלות
שום ב' פרשים הכוללים כל דריקנא. כי סול עליון כולל כל תוד התיקונים שעד סול תוד והדר. אבל סול התחתון כולל כל
פסטי אין לו רקח התיקונים והוא התיקונים הם עד תוד. ולכן נק' סול עליון תוד. אבל סול התחתון כולל כל
הי"ג תיקונין. ובינה מקבלת כסנו ותיקון אחרון נק' תוד. כמ"ש רבינו בפנים השעם והוא הר"ד חז"י
ח"ש הנבא יש לו ח' תיקון כו'

תפלת שחרית

קנ

מן שאל נפשי חייני מידדי בור : אמרו ליהוה חסדיו והודו לזכר
 קדשו : כי רגע באפו חיים פרצונו בערב ילן בכי ולפקר רנה : ואני
 אמרתי בשלחי כל אמוט לעולם : יהוה פרצונה העמדתה לתרוי
 עו הסתרת פניה הייתי נבהל : אליה יהוה אקרא ואל אדני אתחנן :
 מה בצע בדמי פרדתי אל שנת היודה עפר היגיד אמתה : שמע
 יהוה ותנני יהוה היה עוזר לי : המכת מספדי למחול לי פתחת שפן
 ותאורני שמחה : למען תפדה כבוד ולא יתם יהוה אלהי לעולם
 אודה :

כלי חנג האכנזים לומר און כאלהינו וכו' גם כחול כמנהג מסרד .

אין באלהינו . אין באדונינו . אין במלכנו . אין
 כמושיענו : מי באלהינו . מי באדונינו . מי כמלכנו . מי
 כמושיענו : נודה לאלהינו . נודה לאדונינו . נודה למלכנו .
 נודה למושיענו : פרוך אלהינו . פרוך אדונינו . פרוך
 מלכנו . פרוך מושיענו : אתה הוא אלהינו . אתה הוא
 אדונינו . אתה הוא מלכנו . אתה הוא מושיענו : אתה
 הוא שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הפמים :
 פמים הקטרת הצרי והצפון והתלבנה והלבונה . משקל שבעים
 שבעים מנה : מור וקציצה שבלת נרד וכרפם משקל שלשה עשר
 שלשה עשר מנה הקשט שנים עשר . וקיופה שלשה . וקנמן תשעה .
 ברית פרשינה תשעה קבין . יין קפריסן סאין תלתא וקבין תלתא .
 ואם אין לו יין קפריסן מביא תמר חרין עתיק : מלח סדומית רבע
 (הקב) . מעלה עשן כל שהוא : רבי נתן אומר אף כפת חרין כל
 שהוא ואם נתן בה דבש פסקה . אם תפר ארת מכל סמניה חב
 מיתה : רבן שמעון (בן גמליאל) אומר . תצרי אינו אלא שדה הנוטף
 מעצי הקמף : ברית פרשינה לשמן בה את הצפון . כדי שתהא
 נאה : יין קפריסן לשחרין בו את הצפון . כדי שתהא עזה : והלא
 כי רגלים יסין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים בעודה מפני הגבור :

תפלת שחרית

אמר רבי אלעזר אמר רבי תנא. תלמידי חכמים כרבים שלום בעולם:
 שנאמר וכל בנה לכתתי יהיה רוב שלום בנה: אל תקרא בנה אלא בנה: שלום
 רב לאתגי תורתה ואין למו כשול: יהי שלום בתורה שלמה בארמנותיה: קטן
 אחי ורעי אדברה נא שלום בך: למען בית יהודה אליהו אבקשה טוב קה: יהיה
 עו לעמי יהו יהיה ויברך את עמי בשלום:

ואח"כ אומרין קריש דרבנן והיינו מתחלת קריש עד דאמין בעלמ' ואמרו אמן ואח"כ מוסיפין טסחא זו:
 על ישראל ועל רבנן. ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון
 ועל כליהון ועל כל בני ישראל וכל בני ארץ ישראל וכל בני
 ככל ארץ ואתר יהא להון ולבון שלמא רבא תנא והסדא ורחמין
 ותין אריכין ומזונא ריחא ופורקנא מן קדם אבוהון השמיא וארעא
 ואמרו אמן: ידא שלמא רבא וכו'

מעשה רב

לקושי דינים וביאורים

(א) תיכף אחר התפלה קורא מקצת מן הסדר
 שנים מקרא ואחד תרגום ומסיים
 בערב שבת. ואינו אומר התרגום אחר כל פסוק
 רק אחר כל ענין. כמו פתוחה או סתומה. או
 אחר סקום שנראה יותר הפסק ענין:

(א) מ"ש תיכף אחר התפלה כו' שנים מקרא ואחד
 התרגום הוא כמ"ש נס"ר רפ"ה סעיף ג'
 דמיום ראשון ואילך חשוב עם הכבוד דהא מחילין
 במנחה של שבת כמ"ש במגילה ל"ח ב' (רפ"ה ס"ק
 ג')

(ב) ללמוד אחר התפלה ח"כ ג' שעות בל
 הפסק. ללמוד פרק משניות ולחזור
 היסב. ללמוד רב אלפס בכל יום ולחזור היסב
 ספרי סוסר כמה פעמים בכל יום. ללמוד מקרא
 ואגרות וסדרשים. ללמוד נפרא שני דפין בכל
 יום עם פירש"י ולחזור היסב. ללמוד ש"ע א"ח
 ולחזור היסב בכל יום ויום. ללמוד מסכתא על
 פה. ללמוד בשלית ותפלין של רש"י ז"ל
 חוקא. ללמוד הלכות רגל ברנל:

(ב) מ"ש ומסיים כמ"ש אפי"ג דכש"ע סס סעיף
 ד' כ' מלוה מן המוכתר שישלים אותה
 קודם שיאכל בשבת והיא מלוואת רבי לכונו הביאו
 התוס' בפ"ק דברכות בשם המדרש. כבר כ' המג"ח
 שם ס"ק ו' דהיינו אם הי' אונס גדול כמ"ש:
 מ"ש ואינו אומר התרגום כו' רק אחר כל
 ענין כמו פתוחה כו' ז"ל המג"ח שם ס"ק
 ח' כתב של"ה שיקרא כל פרשה ב"פ ואח"כ התרגום
 עליה וכ"כ רס"ל וכ"ע במגילה דף ד' ע"ל
 ופי' הסמ"ג מדאמר התם לעבר פרשתא דא וחתיני'
 משמע כי שנים מקרא הוא כפרשה שלמה ולא כל פסוק:

(ג) כל ענייני פרנסה ומצות ושניה אחר חצות היום שני שעות. שלא לבטל מלימודו כ"א
 לעשות מצוה שתבטל אם לא יעשה הוא:
 (ד) יום ב' כולו לה' חשבת המשקל לפי כח:

הלכות נמי ומעודה ובהמז.

מעשה רב

לקושי דינים סהריא

(א) אם עשה צרכיו קודם הסעודה יבטל
 ידיו ויאמר אשר יצד' העמ"י ולא
 יעשה

(א) העיקר לדינא דשיעור נמי ככוס. כיון
 דמקבל מומחה ככ"ס (ועיקר
 נס"י)

לקומי דינים סדרג"א

מעשה רב

נע"י נצרו משום סדך פרומה. כיהדים שניות
 הן ועוסלות את התרומה וכיון דמקבל סומאה
 בכ"ש היו מהראוי לתקן נע"י גם לפחות תמיד
 אלא דלא גזרו כי אם ע"ד שלרץ בהמ"ו.
 כמו שלא גזרו על הפירות ועל הפרשרת אם
 אינו קובע עליו אלמא דתלוי בבהמ"ו ולכן פלאן
 בסוכה שם (כ"ז א') נעילה וזרכה (כהדרי ע"ש)
 ואם תזכינה בספ"ח דזרכות (כ"ג ב') מחד
 קרא (והתקדשם חלו מים ראשינים ט' א"כ
 ה' אלהיכם זו זרכה) ושד לזכרה שמשום
 סומאה (והוא ס' י"ח בסי' קנ"ח ס"ג דפסק
 שלא יברך על פחת מבינה וס"ל דאע"ג דלעמנו

יעשה באופן אחר היינו לומר מקודם אשר
 יצו וליפול שנית ולברך ענפי"י כי מאחר
 שדיו נקיות אין לברך ענפי"י על נעילה
 שניה ולכן יעשה כג"ל וא"י וענפי"י תרא
 ענינו הוא: (וע' ש"ע שלו סי' קס"ה ס"ק א')
 (ג) נע"י לסעודה נטל יד ימין תחלה
 וסברך ענפי"י קודם שסגב ידיו
 ולא יאמר שאו ידיכם ולא מוצר לחד.
 ויאמר המציא בלא רשות
 (ג) פת הבאה בכסנין צריך נע"י אם קובע
 סעודה עליו:

עונה

מקבל סומאה בכ"ש מכ"מ כיון דמדארייסיא אינו מקבל סומאה כח"ש החוספי בשבת ל"א
 א' ר"ה או. ובספסוס לג"ג פ"ב ר"ה לחמת. ולכן ס"ל דל"ג בשמות מבינה) וא"כ פת הרבה
 (שהם פתיחין) שאין בכל אחת מהם כבינה א"ל נע"י ולמה נלשצר ר"ע (בשירובין כ"א ב')
 ולא אכל עד שהביאו לו מים. ה"ל לחלקו. וכן לבא בדרך (אלא ודאי תלוי בבהמ"ו)
 (סי' קנ"ח ס"ק ו' ו')

אם

לקומי דינים וביאורים

(א) מ"ש בחפשה רב אם עשה זרכו כו' והוא דלא כר"י בר יקר דפ' שררץ ב' נעילות ומכרך על
 הראשונה אשר יצו ועל השני' פנסי'. דאם יעשה נעילה אחת. א"כ אם יברך תחלה אשר
 יצו מפסיק בין נעילה לזרכה פנסי', ואם יברך ענפי"י תחלה, א"כ אשר יצו מפסיק בין נע"י לסעודה
 וק"ל תיכף לנע"י סעודה ופ' רבינו כאן כדעת הסור שפ' זרכה"י, דנעילה א' עולה לכאן ולכאן. אלא
 שפ' שנתחילה יברך אשר יצו ואח"כ פנסי'. ואשר יצו לא היו הפסק בין נעילה לזרכה כמו שפנינו לענין
 קידוש היבדלה וק"ל יקב"ל (ולא היו קידוש הפסק בין יין להבדלה) ויין א'. עולה לכאן ולכאן. ולפי
 ס' ולא יעשה באופן אחר נוכל לטעות שכל להוציא ג"כ שלא נברך תחלה פנסי' ואח"כ אשר יצו. ולזה
 פירש היינו לומר מקודם כו' שכל לומר ולאסוקי מרי' בריקר לכו. אלא דעת הר"מ שהובא בה"מ שמתוך
 בתלה פנסי' ואח"כ אשר יצו דה"ג ג"כ שפיר דמי. ואע"ג דאשר יצו מפסיק בין נע"י לסעודה וק"ל
 דתיכף לנע"י סעודה מ"מ לא היו הפסק בין דלטהרת ידים כמו ק בל לא גרע מנביל לתורי. וכ"מ
 בתשובת הרמ"ש ר"ח כלל ד' בדברי החול' ע"ש. (וע' כל זכ בסי' קס"ה ס"ק א') וזה שפסיק כאן וא"י
 וענפי"י תרא פנימה הוא. סי' ולכן לא היו אשר יצו הפסק בין פנסי' לסעודה. וכמו ק בין נעילה לזרכה:
 (ב) מ"ש בחפשה רב נע"י לסעודה נטל יד ימין תחלה. נ"מ שנת ס"א א' כשהיה רוחן רוחן של ימין תחלה:
 מ"ש ומכרך פנסי' קודם שסגב ידיו כח"ש החיים' ספסוס ו' ב' כד"ה על הכבינה דאע"ג דצריך
 לסדך שטר לפשייתו כיון דמכרך קודם ניגוב גם זו מטת נעילה כדאמרינן בסוטה כל האוכל סח
 סלג ניגוב כלאו אוכל לחם טמא. וכן כ' הרמ"ש שם בס"ק דפסחים סי' י'. ומה שהקשה הס"ו לרביעיית
 ח"ל ניגוב ע' גנ"ח סי' קנ"ח ס"ק א' דלא פליג. ועי' בדברי רבינו שם ס"ק כ"ה דהנהיג החוססתא
 ולזכור אשכר דגם זרכיפית אין לאכול בלא ניגוב וע' גנ"ח שם ס"ק י"ח:
 מ"ש ולא יאמר שאו ידיכם ולא מוצר לחד פסוק דהוי הפסק בין נעילה לזרכה או בין נעילה לסעודה:
 מ"ש ויאמר המציא בלא רשות. ע' בסי' קס"ו סעי' י"ד שג' גדול שכתבם טעם כו' וכו' הרמ"א
 והמתוך יאמר תחלה כראות מורי ורבותי. ואע"ג דרבינו שם בס"ק ל' הביא מקור לזה מברכות
 ל"ה א' אין מעמידן פרנס על האיבור אלא אם כן נמליכם נכבד שאמר ראו קרא ה' בשם וכו'. וזה
 שהוא מתוך הוא ג"כ ענין נכוד וצריך ליסול רשות. מ"מ אין ראוי לכאן דהא הוי הפסק בין נעילה
 לטמוליה. אמנם דין זה שצ"ח קודם כהמ"א דהו אין שם הפסק וכדאי צריך ליסול רשות. וכן פסק לקמן:
 (ג) מ"ש פת הבאה בכסנין צריך נע"י אם קובע סעודה עליו ע' בסי' קנ"ח ס"ק א'. דהיא שקובע
 סעודה

תפלת שחרית

לקוטי דינים מהגרא

מעשה רב

(ד) עונה שלש אותה בשומן חמאה ופי
בציים כולם נקראין פת הבאה
בכפצין .

(ה) דבר שמיבולו במשקה צריך נמי בברכה
היינו איין גיסאבין ולעקר כשמשבילין
אותה ב"ש או בשאר משקה יהוא משבעה
משקים: (ע' ש"ע שלז סי' קנ"ח ס"ק י"א):
דברים

מטמא מבקים להיות מחלה . והקצו בשום דאיכ מאי פריך התם באם אינו משקע המרור
בחרוסת למה לי נש"י הא לא נגע . ומאי קושיא דמאי נפקא מינה אפילו אי לא נגע כיון דסוף
אכל משקה הטובל ולא גרע מאוכל מחמת מאכל דבעי נש"י . ופירשו הם דנטילה דהכל לא
משום קדושה ונקיות כמו בנהמה . אלא משיב בלא יטמא המשקין להיות מחלה ויהא אסור
לשתות ולפסול את גופו עכ"ד . וכתבו עוד דלפי זה נראה דאין לברך על איזה נטילה כיון
דאינה משום קדושה ונקיות וליכא הגא מזה לשמוע דברי ר"ח בן ערך (מלין ק"ז . א' . וכ"ש
אין שאין אנו נוהגין מלעמאום פלמיט ומלאכול אוכלין עמאין ואין אנו לריבין לאוזה נטילה
והמברך הוי ברכה לבטלה עכ"ד) אבל כל הגאונים ורוב הפוסקים הסכימו שגם האידנא
טוב כמו פת . ולריך ברכה . וכן עיקר וראית טום' דנטילה דהכל לאו משום קדושה אלא
שלא תפסל האוכלין והמשקין מדפריך הא לא נגע אינה מכרעת . דיל דלגזרו אלא
נגע במקום המשקה . ואדרבא מהיית דפסחים מוכח איפכא . לס"ד דפריך והא לא נגע .
דס"ד דאינו חייב (בנטילה) אלא"כ נגע במשקה . ליל למימר דלריך נטילה מחגי' הוא כל
הפוסל בו' . אלא דקמ"ל דאף האידנא . ובלא"ה (כיון שפסק (הש"ס) ואמר כ"ד (שמיבולו
במשקה) בו' לזרזו אמר (אע"פ שלא הוי עוד טהרה) ואמרינן ברפ"ד דכזרות וכי היתה בו'
(שס ס"ק י"ב) :

ג) העיקר

כדברי הרא"ה שאם הוא קובע לשתייה לריך נמי' כדן . שתי דיו . ובוה א"ש
הא דבה"א נטלין לידים תחלה ואח"כ מווגים את הטב . דלכאורה ל"פ דהא
בה"ה ד"א חובק לנט"י עטורה . והא"ך מפסיק בברכת היין ושתייה אבל כשהא ריחא . דכאן
שהוא קובע לשתייה לריך נטילה שתי דיו כדן . ולכן ניפל קדם . וא"ל לישול פ"ה לסעודה
כי הנטילה היא מולאו . וכמ"ש ב"פ ע"פ מרי זמני ל"ל . והשאל הכרייטא דימא ל"א ח"ד
הלכה

לקוטי דינים וביאורים

סעודה שמברך המיניא לריך נש"י כמ"ש הראש"א והרא"ה . והביא ראי' מירושלמי ספ"ו דברכות שמינים
שם לריך לישול שתי דיו הניחי להם פרפרת אי מנרך פ"י כולם בו' פ"ש . ומשמע שהפרפרת קודם
סעודה וישל ב' ימים משיב שכאן במקום הכינה קובע כעודו ולכן אחד מברך לטולם :

(ד) מ"ש עונה שלש אותה בשומן וחמאה ומי בימים כ"י . פ' בבי' קס"ח ספ"ו ז' . וע' כנב"א ס"ק
ס"ו מה שהקשה על דברי המחבר שניה מלשון הרמב"ם וכתיב שיערב בה דבש . במקום שלשה
דבש . והמנ"א פסק דדוקא בלשה דבש ושמן וחלב דאו אין יולא בפסח ולכן אינו מברך המוניא דיינס
שיה' אבל אם פירש בה דבש וכו' והיה בה גס מעט מים אז יולא בה ידי מזה ומברך המיניא ולכן חלק
הרמ"א על המחבר . ופ' המנ"א שן עיקר וכן פ' רבינו גס ס"ק כ"ג :

(ה) מ"ש דבר שמיבולו במשקה לריך נש"י וברכה עמ"ש בליקוטי דינים מהגרא סי' ב' :

(ו) מ"ש כשמשבילין אותו כ"ש פ' מנ"א סי' קנ"ח ס"ק י' שב' בשם רש"ל דלא גזרו נש"י אלא במה
צריך לטביל אותו במשקה אבל לא בלהות של פלמא . אבל רבינו גס בס"ק י"ז כ' דכיון
שפ"י

לקסי דינים מהגרא

הלכה כו' אמר רב תמא לא אמרן (פי' דנרין לימול שמי ידיו כמניס) אלא לשמוע. אחיה כפסא לשמוע ממש ובקבע. ואחיה קאי (פי' גם ארינר עם חבירו ופליגי אם קובע לשמיה לרין כפ"י. ולאשקי מדעת הרשב"א שפירש דקאי רק אהשקין לבד ולכך לרין נטילה משום נטילות). אלא דלכאורה ל"פ (דא"כ גם לקידוש לרין נטילה. וא"כ הא) דפ"פ דטעל ידיו לניטול ראשון ליל. הא כבר נטל ידיו לקידוש שאח במקום. סעודה. ונראה דכוס של קידוש שהיא כהא כפ"פ משום קידוש אינו קובע. ולכן נטל ידיו לא יקדש דכיון שנטל ידיו (השניה) משום קידוש: (שם ס"ק י"ח):

א דברים הנאים בסעודה שלא מחמת הסעודה מענין ברכה לפניו ולא לאחריו. היינו דברים שאינן קבועים לחיות בתבשילי הסעודה:
ב פאלעטרין א"צ ברכה בתוך הסעודה (הוא מין עשב מצוי בערע ועשו לאוכל בתוך הסעודה להמשך אכילה ושהיה):

ג מים אחרונים חובה וסעודה כמו מים ראשונים (ע' בש"ע שלו סי' קפ"א ס"ק י"ב) ולא יפחת מרביעית ובתוך כלי לבה"ט

ד א"כ מראה בעלמא שקובע לשמות (דאו לרין משום קידוש: (שם ס"ק י"ח):

ה הרשב"א פ' דנטי"ב בני כוונה והביא רא' מתוספתא דידים. הנוטל לידים. הנוטל מתכוין והנוטן אינו מתכוין. הנוטן מתכוין וכוונתו אינו מתכוין. ידיו פאורוס. ור' יוסי אמר ידיו פאורוס. אלא אף לרכנן כפי או כוונת נוטל או כוונת נוטן. ורב אמר כפי כל הכשר טעל אדם ידיו שחרית ומהנה כו'. וע"כ בששימר אם ידיו כמ"ש רש"י והרמב"ם דבלא"ס לא מהני. ואס"פ דוחק במהנה. (והייט שהתנאי מוטיל לענין כוונה שלרין). והה"א דחולין ל"א פירות שגפלו לטך אחת המים. ושש מי שידיו פאורוס ונטלן ידיו פאורוס אפי"ן ולא נטלן. והיא כנגיפה דחולין ובידים שחלות או בחולין שנעשו על מהרה הקודש אבל לאכילה דחולין כפס שהיא משום סך תרומה רינה כתרומה דלכ"פ לרין כוונה וזוה ניחא הא דפ"ב כפ"פ סי' קי"ח ספי"ן ו' נטל ידיו לדבר שמיטלו במשקה ואחר כך רוצה לאכול לחם אין אותה נטילה עולה לו. כמ"ס (כפ"י אף דורשין) טעל לחולין וכוונתו לחולין אחר למעשר. (וכ"כ באו כיון דנרין כוונה והחזיק עלמו למיטבו במשקה לא מהני לפס) אבל הר"א חולק עליו ואמר (דא"כ כוונה) דמתוספתא אין רא'. דהתוספתא מיידי לתרומה וכמו רישא דתוספתא

שם

לקסי דינים וביאורים

שע"י ניטולו במים יונא כוי משקה כמו וינה כרפ"ב דמכשירין. דלא כפ"י והג"א בכחו דמתקה שופח אל פלגו לא כוי משקה. ומ"ש הג"א ראי' מדברי רש"י ברכות ג"כ ח' ב"ה אין כלי כו' שכ' דמתקה תבשיל תורת אוכל עליו. דברי רש"י אלו ז"ל גם לדברי הג"א ולדעתו. דכ"ל דווקא משקה שופח אל פלגו אבל רובס נמור דמתקה. וא"כ קשה דאטו מי ליכא למיתם לרובס פכ"ד. והנה ה"ש הוא מהיטה הונא מהשירות פ"י ניטול עם מים כדוש. ושמתתי בשם רבינו שהביא ראי' גם על י"ש שהיא משקה מרפ"ב דמכשירין הנ"ל:

א דברים הנאים בסעודה שלא מחמת הסעודה מעין ברכה לפניו ולא לאחריו היינו כו' ע' כפי' קפ"ו ספי"א' והוא דלא כרפ"י דמחמת הסעודה היינו ללפת אח הפס כמו שהקשו עליו התוס' והר"י:

ב פאלעטרין א"צ ברכה ט' ע' כפ"י סי' קפ"ו כפוסו וכו' כפי' קפ"ד ספי"א' ו' ובמנ"א שם ס"ק י"א:

ג מים אחרונים חובה ותלוה כמו מים ראשונים. ע' מ"ש בליקוסי דינים מהגרא סי' י"ד: **ד** ולא יפחת מרביעית. ל"ל סמך לזה מהא דחולין כפ"י כל הכשר ק"ה ח' ניטל מים ראשונים ואחרונים ט' דקטוב שם דברים שכן מים ראשונים לאחרונים ולא חשב חילוק זה דכאחרונים א"ל רביעית

תפלת שחרית

לקטי דינים מהגרא

מעשה רב

(ט) לברמ"ז נשל רשות ומתחיל ברוך אתה ולא ברוך הוא וב"ש :
 (י) מצוב לעשר טוס של ברמ"ז וקידוש והברלה שיהא

שם כל שאיט מסמא במשא כשר ליטן לידים דמיירי למרומה כמ"ש חסי מד פ"א ב' ד"ה מערה ט' וכמ"ש ס"י ק"ט ס' י"א. (דפסק) שם דגדה אפ"ג דמטמא במשא טפגה לידים

בחולין) והיה דטוסל שחרית (ומתנה) התגוי הוא שיהא זכיר בשמירות. דכל"ה פ"י שסמ כל היום דלמא אסח לרפטי'. וק פיקר כר"ה דלא חמירי נטי' מסבילה. וכמ"ס (בחולין ק"ז א') השא כל גופו מובל בהן ידיו מיבטיא. והיה דתגיגה (י"ח ב') מכרשא. דאמר שם (דסירן רב נחמן אקשיא דמי חדא לא נחכוין ידיו טמאום ומי חדא ידיו טמאום ואמר רב נחמן) לא קשיא כאן (לחולין כאן למשאר דבחולין א"ל טונה. והתם) פ"כ לאבילה דמסיק שם דלגיטת דחולין א"ל נטי'. ולא אוקים ידיום תחלות (ולגיטת כמ"ס הרשנ"ה) וא"כ כיון דחיל טונה אס נפל ידיו לדבר שטיטלו במשקה ואח"כ חזיה לאטל לחס א"ל נטילה. (דהא לא דמי לטבל לחולין והאחוק לחולין דאשר למעשר דשאי סמס דלרין טונה למעשר וע' חס' תגיגה י"ח ב' ד"ה כאן פ"ט. משאיכ כאן ואס לא הסיח דעשו בדח"א א"ל נטילה) וכן התיסי לשיטתה דס"ל (בפסחים קמ"ז) דנטי' לדבר שטיטלו במשקה לאו משום קדושה יש מקום לומר דאין חותה נטילה מולה לפח אבל כנר נחבאר כמ"ב כרש"י דעמס נטי' לדבר שטיטלו במשקה ג"כ משום קדושה (שם ס"ק י"ט) :

(ה) ה"א דאמרו בספ"ק דעירובין ד' דברים פטרו במחנה וחשיב שם נטי'. הפיקר כמ"ס בר' יאנון. דזוקא מחנה היולא למלמחה אפילו רשות פטרו אותם אבל ש"י"ח ההילכס ממקום לתקום לא פטרו. שדן שיירא בד' דברים אלו כדן יחד השומד בביתו וכמ"ס בחי"ס פ"ק דעירובין (לענין פירוב שהוא א' מד' דברים שפטרו) אהלים שבטייה חייבין בעירוב. שבמחנה פטורין מן העירוב (שם ס"ק כ"ה) :

(ו) ב"י גשמים שהם זוחלים אפ"פ ש"ס כהם מ' סאה איט מובל בהם ידיו. וכמ"ס בחי"ס פ"א (פ"א דמקואות) זה הכלל (כל מקוה שאדם מובל בו ידים וכלים מובלים בו אין אדם מובל בו אין ידים וכלים מובלים בו) וכמ"כ אמרו שאין המקוה מטהרת בזוחלן : (ס"י ק"ט ס"ק מ"ה) :

(ז) העיקר כדעת הב"ח ומג"א דמים שנשטת מראיהם מחמת פלגם כשרים לנטילה : (סימן ק"ס ס"ק א')

(ח) לענין דינא דברי המג"א נכונים דהליכה מופסת אפילו מפניה לפינה הו הפסק בין נטילה

לקטי דינים וביאורים

אלא דלא שויס כמה דכתיבס נריך רביסית ודלה כמ' גלון ארבע דע' דא"ל רביסית. ויש לדחות ואכמ"ל :
 מ"ש בתוך כלי שם בגמרא. וע' ס"י קפ"ה ספיק ב' :

(ט) מ"ש לכהמ"ז נשל רשות. פ' מ"ג לפיל כענין המוציא : — ומ"ס ומתחיל ברוך אתה ולא ב"י וכ"ש. פ' ע"א ריש ס"י ק"ל ומ"ג בשם הב"ח דכעשה שמזכיר השם אומר ברוך הוא וברוך שמו ע"ש. ולפנ"ד נראה ספק לדברי רבינו וע"ס. דא"ל לומר כ"ה וב"ש. דגרסי' בברכות מ"ה פ"ג בא ומלון כהן מברכים מהו אומר אחריהם ר"י ט' ולא פליגי ט' אשכחינו דקא אמרי נכרך אומר ברוך ומברוך, אשכחינו דקא אמרו ברוך עונה אמן. וע"ס בתוס' בשם כ"ז דג"ל ברוך הוא ומברוך שמו תמיד לעולם ועד. ומליטא דגמרא משמע דזוקא מי שלא אכל ואיט מברך כהמ"ל הוא עונה אחר המברכים ברוך הוא וברוך שמו. אבל המברך כעמנו איט אומר ברוך הוא וברוך שמו. פ"ט היטב. י"ח לדבר בזה ואכמ"ל :

(י) מ"ש טוב לעשר ט' פ' בברכות ג"א א'. וע' בתוס' שם ד"ה אין לנו. ושם בגמ' אמרו רב ססדא מפסק

תפלת שחרית

קני

מעשה רב

לקטי דינים מתגרא

נמילה להמואל: (סי' קס"ו סעיף קמן ג') :
 (א) יאסו לאסל במקום אחד אטילו בלא
 שולחן אחד ובלא משה אחת אוי קביעות
 להיום אחד מברך לבוסם ודלא כמיא (דחלק
 בשינה בעלמא סני: (סי' קס"ו ס"ק מיא):
 דעת השו"ס ורוקח דביא דלא קבעי מקום אפי"ג דאמרי' שכל א' מברך לעלמו. אם
 כיון המברך להוליאם והם נאכזונו ללאח ילאו: (שם ס"ק מ"ה וע' מנ"א ס"ק כ"ח):
 (א) פת הכאה כנסתן כרש"י דאיט נקרא ק' שיברך עליו טרא מיני מזוית אח"כ יש בהם
 הרבה תכלין או רבש שנמעט הדבש והסכלין הם עיקר אבל בעמרוכות בעלמא אפי"ס
 שניבר הפירות או התכלין בעיסה זה נקרא פתנמור: (סי' קס"ח ס"ק כ"ג) :

שואו ששה טפות סביב. והיה לכל חידד
 דברים. וד' לעיבוב :

(א) סיום ברכה שלישיית בונה ירושלאם אמר:
 טסח

(ב) (כתבו' הסוס' פסחים ק"א ג' ב"ה אלא דכל מיני מזוית שיש בהם מחשבת מיני דגן
 כו בכלל דברים המעושים ברכה לאחריהם במקומם דליכא למימר דכל שבעת
 המינין היו בכלל זה. דא"כ אמאי אייתב ר' יוחנן דאמר דשיטי מקום א"ל לנכד מברייחא.
 דהא מסיק גס דברייחא דקמיני גרד לברך הייט בדברים שאין מעונין ברכה לאחריהם במקומן
 וא"כ מאי קושיא אר' יוחנן דהא ר' יוחנן ליירי בין כמיש הסוס' שס. אלא ודאי אין בכלל
 זה יין רק חמשת מיני דגן (לד) ורבייהם אין פליה תשובה וכן עיקר. וגם אין לומר פת דווקא
 והוא סברא ראשונה בשם' שג' אלא פת. דא"כ למה אמר דברים (לשון רבים) והסוס'
 נאכזו מזה וכד' דכלל דברים הם פת) וכל מיני פת (ולכן נקט לשון רבים) אבל העיקר כגיל דאכתי
 לא הל"ל דברים והגל בכלל פת הוא (אלא ודאי כל חמשת מיני דגן בכלל (סי' קע"ח ס"ק כ"ב ג'):
 (ג) דלא דאמרו (דבגמר סעודה כשיראה לברך) לא יביא פת שלמה וימנה על השולחן.
 ר"ל אם יש פתיחין על השולחן אבל אם אין פתיחין על השולחן מותר להביא אפי"
 שלמה: (סי' ק"פ ס"ק ג') :

והנה דברי רביט משרשים כרש"י פהדרין ל"ב א' ב"ה דאיכא שג' דמביא שלמה לאמר
 שאל וטתן על השולחן עם הפתיחין ששייר. משמע דווקא בכפ"ג. וע' בדרישה
 פ"ה בזה. וע' בפג"מ על המג"א. וראיתי שדחתו הרבה בסוגיה הגמ' שם. ואכתוב מה
 שאלפ"ד בפה"י. דכנה רש"י כ' בחתלה דלרד לשייר כדכתיב אטלו והאמר. ולנסיף כ' השעם
 דמאמנין לעני. ושד קשה דרש"י כ' שמביא שלמה. ובגמ' איסא משייר פתיחין ונ"ל כוונה
 רש"י דבחתלה כשאמר כל שאיט משייר פתיחין ט' הי' קשה לרש"י דאין זה דרך הש"ס
 דבחתלה הי' לרד להחזיר שרדך לשייר. ואח"כ הי' משמיטו שאם איט משייר איט רואה סי'
 ברכה (וכה"ג פ' ב"ה פירושין ג' א' ב"ה מבי') לכך פירש"י דהא דלרד לשייר כבר
 כהפעט כפסוק כדכתיב אטלו והאמר ולכן שייר לומר אח"כ אם איני משייר. והנה הא דארי"א
 על המשיר פתיחין ט' כאלו עיבר עטים. משמע ל"י לרש"י ז"ל דהייט דווקא אם מביא
 הפתיחין. דלא מסתבר דכשיל שאו משייר פתיחין הי' כעובר פ"א. דהא מוכח מהא
 דברטס

לקטי דינים וביאורים

קפסוד ל"י בנפלי. — ומ"ג רביט ששה טפות ל"ל כי יש בזה רמז כי כוס של ברכה הוא
 המבינה כמ"ג כוונה וכן כוס ג' אלוים. וששה טפות הם ששה קלות הסובבים אותה.
 (א) מ"ש סיוח כרסה שלישיית בונה ירושלאם אמר לחסוקי מה שמזכירין בונה כרחמי ירושלים. וכאמת
 כנמרא קורא אחיה ברכת בונה ירושלאם משמע שמתחילה הוא כך ומחין לנו לשנות מסע
 שעכנו חכמים. וע' מ"ה כס' עשרה וקיים סי' קע"ח :

תפלת שחרית

לקושי דינים מציירא

מעשה רב

(י) נוסח ברכה שלישי מבהמיו בשבת
נחמנו ה' אלהינו כו' בדעת הרי"ף
זל (ע' ש"ע שלו סי' קפ"ח ס"ק ה')

דברכות ניב' ז' דבה"א אס' שמע תלמיד חכם הוא
טוב פירודין שיש בן כו' ומינה פירודין
שאין בן כו' ופעמא משום הפסד אוכלין
הא לז' הכי מותר להניח ולשייר אלא דהא הי"ם

שעשה פעולה שיה' משייר דהייט שמביא פתיחין על השלח וכן משמע לשנא דקרא המורכב
לגד שלחן ע"ש ברכ"י וא"כ הוא דלר"א כל שאיט משייר פתיחין כו' (כן ג' רש"י וכן כ' מהרש"ל)
הייט ג"כ שאיט משדל שיה' משייר דהייט שאיט מביא פתיחין דל"ה מלי' אהקפתא דש"ס
דר"א דר"א ולכן כשמעני הש"ס הא דליכא שלימה בדה"ה הא דליכא שלימה בדה"ה הי"ם
ג"כ שמביא שלימה כמספר"י והא דליכא שלימה בדה"ה הי"ט שמביא פתיחין על השלח בלא
שלימה. אז מותר להביא אפי"ם ביש שם פירודין שמאס המטה של אטל והאסר הי' מספיק
בפירודין ששיר ומה שמביא שכשו הפתיחין הוא בשביל שיהיו מזמנין לפני. ולפ"י פתיחין
לבדן מותר להביא אפי"ם שיש פתיחין על השלח ופס' שלם אסור להביא אפי"ם שם פתיחין :
(י) (ב"י) אחרונים חובה גם שכשו שאין מלי' מלח סדומים בינינו) ומ"ס הוי"ט בספ"ק
דפירודין י"ז ז' בדה"ה מ"ס כו' שכשו לא נהגו במים אחרונים דאין מלח סדומית
מלוי בינינו דבריהן דחייין מפיקן דשם קאי על מחנ' דארבעה דברים פטרו במחנה כו'
ומרחילה ידים כו' ואמר אביי שם דממים אחרונים לא נפטרו במחנה משום דחובה משום מלח
סדומית כדמפרש ר"ח בר אשי שם (ובהגה הרא"ש ספ"ח דברכות כ' וז"ל סימא, הלא משמע
דמים אחרונים מלוח משום קדושה ובפרק כל הבשר משמע שהן חובה מפני ההכנה משום
מלח סדומית שממא את העינים. ויש לומר משום קדושה אמרו שהן מליה וממים סגנת מלח
סדומית היס'פו לעשותה חובה עכ"ל. וי"מ בזה דמלוח דאפי"ם במקום דלא שכיח מלח סדומית
חובה היא דלא הוי אבל מלוח מיהו איכא) ואי ליכא טעמא דמלח סדומית. אז פטורים במחנה
ממים אחרונים כמו ממים ראשונים אבל בלא מחנה חייבים במים אחרונים כמו במים ראשונים
(פ"י) כמו דס"ד דמתני' בין במים ראשונים בין באחרונים פטרו במחנה משום דהוי ס"ד דליכא
חובה במ"א רק מלוח לבד כמ"ס בפ"ח דברכות ובודאי לפי הס"ד יש לרקוק דמים ראשונים
ואחרונים בלא מחנה חייבים. אלא דבה אביי והודיע דבמים אחרונים לא נפטרו משום החובה
כנ"ל אבל במקום דלא שכיח מלח סדומית אז קאי מחנ' גם על מים אחרונים דפטרו במחנה.
ומינה דבלא מחנה חייבים) וכ"כ בר"מ ח"ג רמ"ז וכן פיקר: (סי' קפ"א ס"ק י"ז) :
(ט) מ"ש ב"ש סי' ל"ט ספ"ק א' דנשאר ברכות יטל לבדך אפי"ם שבוטא שיכור. והוא
מירושלמי דש' מרומות והביאו תוס' פירודין ס"ד דש' שיכור והרא"ש פ"ה דברכות
סי' ע' וז"ל שהי' אל יתפלל כו'. ר"ח כפי קומי ר"א שיכור מהו שיבדך ח"ל ואכלת ושבעת וברכת
אפי"ם מדומם טי'. אבל גראה שפי"ם שם בירושלמי דאמרו שם חד תסיד שאל לאלויהי פרום

מה

לקושי דינים וביאורים

(י) ב"י ט"ח ברכה שלישי כו' נחמנו מנזאר בליקושי דינים מהר"א סי' י"ז שהוא דעת הרי"ף
ובספור כתב שק נהג הרא"ש וע' נב"י. וסיס הברכה כמ"ס הרא"ש וראה שהטעם ק'
נחמנו ה' אלקינו כנתי ירושלים פירך וליון משק כבודך וכמלכות בית דוד פשיקן וכבת גדול כו'
כי אלה הוא כעל השושנות ובעל הכתובות ברוך אתה ה' ממש ליון כנתי ירושלים חתן.
ומ"ס הוי"ט דעשות הוא בהכנה נכונה מחול. ובכילוי רז"ל מירושלמי דאמרו שם מהו לימד
רשע וזונו פרענו בשבת וז"ל עוסם ברכות ק' הוא עכ"ל א"כ פשעם דאין להקפיד
אפי"ם אז הוי לטון נקבה. ולאסור לומר דלדרנא משס רז"ל לטיק דלמס לא שאל על התלמי הברכה
מהו לומר רחם נשכח. אבל דהי' פשיטא לה דאין לומר רחם כי שפיקר הוא לפי פני התלמי הברכה
ומחנ' מה

תפלת לקושי דינים מתעורר שחרית

קני

שם שיקרא שם אל לא יראה בך פרוח דבר פרוח דבור. ואני חוקה בין לקרות בין לברך וכל זה איש מוכן והוא אמרו אפי' תרומה אש יסל להפריש משום הברכה וכן אפי' עד פרוח תצרו (ואיך מאי קמפטיא לי) וגם (מ"ט) פרוח דבור איש מוכן דלמה לא אמר פרוח דבר כפסוקא. אלא ל"ל סמים הוא ול"ל שיסר מהו ס' וכן בר"ם פ"א דפרומות הביא ולא כהב מלח פרוח כלל. ועל שיסר קאי (ואמר ל"י שאסור מחמת פרוח דבור. כי שיסר איש יבא לדבר היסוד) וחוקה פליג ואמר שבין לקיש ובין לברכה אסור ופליג גם על ר' אפי' שאמר והלכס (ושמחה וברכה אפי' מחמדם. ואיך אין ראיה מהירושלמי אין הלכה מאחר שיש פלוגתא): (ס' ז"ס ס"ק ד') :

מ"ד שאמרו ואש אין לנו אלא הדעה והסיפא הי ומלא. פי' לעמוד אין לנו אלא ד' אלו. ובה נחא מש"ס כואל וראשונים (שאלו שאלו פבו ספסיים לימין) אכן (מסוד לתורה) ולכאורה מוזא אכן (אלא) דה"ט דלראשונים (דאי סל סלכו לפיכוח) א"ל לתור לתורה. והא לידי קלא. ובשביל שלא יסל לסייע בשמאל לא יקבלו בימין כלל. ולראשונים קייים סולם לפיכוח) מאיך לדין דאש מפכב (סל למיעבד לתומא שלא ספייט שמאל ואש יסבאל פי"א הקיטול בימין לא איכפת לן דהא איש משכב רק אילו הי' בג"ל) וכן פיקד (ס' קפ"ג ס"ק ז') :

מ"ה הרי"ף כ' ששכנס יאמר נחמ"ס ה' אלהי ס' ובחול יאמר נחמ"ס וכו"ה ברוח וכן פיקד. וכן הוא על דרך הפקלה (ס' קפ"ח ס"ק ה') : [וגראה תוספ נחמ"ס אין כצנן ירושלים. וכאב ברא"ש דלא סיי תמימה בחרתי דאין ירושלים קלא ס'א. ובין דסחא נחמ"ט לריך לסיים נחמ"ס לין. שלריך שיהי תמימה מפין פתיחה] :

מ"ו דהא דאמריק כשם מלך לשם תורחם לוימין וכו' ששכנסו משעה ראשונה פ"מ בן דאל"כ אין השמש מלפנן. וזה דחוקא נשגי בתים אבל בבית אחד א"ל שיכנסו מהחלה ע"מ ק (ס' קפ"ט ס"ק א') :

מ"ז העיקר כדברי ברא"ש ונשים חייבות ביומן אפי' כשכן בעלמן (ס' קל"ט ס"ק ו') :

לקושי דינים וביאורים

והשיטה כמו שאמרו א"ל מפין פתיחה ומפין תמימה ולכן תורף הברכה הוא הפתיחה והתמימה. ולכן שם נדודי לריך לגנות ולומר בלשון נחמה אבל כאלמנ הברכה לא איכפת לן כ"כ. ולכן הביא לו סופב ברכות קי היא ואיש אלא סופב הברכה ולא תורפה ולא איכפת לן אש אמר בקשות :

מ"ח ס"ב ספרי תמיים שאלו חל ר"ה וי"ט נשאל יאמר ימלא ויבא קודם ובראנו כו' :

מ"ט סבאור במרחק פ' שלשה שאלו כעובדא דר"י דאורה מברך כדי שיברך לפ"כ. ומה ברכה מברט. יח רזן שלא יבט ולא ילם בעל הבית הוה לא בעולם הוה ולא בעולם סבא ויחית סבא ויחיו נכסיו מולתים וקרובים לפיר ולא ילגוס שכן נחמ"ה דיו ולא ידקק לפינו שום דבר תמא ובריהרד פון משפח זמר עולם (ס' ר"א ס"ק א') :

סדר סעודה וברכותיה

קודם סעודה טעמן דייחס כדון ובפשת הנינוב מברכין פלי. ואחיון סלמס כ"י לאכשות ומברך המוליד. וכלל הפה כמקום שאלה הייב. והאמריבן יכוסם לטמיס הברכה וישנו אמר. ואמר לטמיס בין כ"ל לפיכוח ולא פין נזינה לאכילה. ברכת היין אלפי המון קודם ברכת המוליד פוסרת את היין שבתוך המון. והא לא סהה לפסי המון וכן לו יין מתוך המון שבתוך פליה כפ"ג ואיש פוסר את סלחור סתון. וכל אחד ואחד מברך לעצמו. כל מה ששינה חיד הסעודה די לו בברכה אחת א"ל"כ הוא נמלך. ויין ששיר פל מליי משקין. כל מה ששינה כחון המין ח"ל ברכה אחרונה דכ"ה פוסרתו :

ברכת המזון

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לָהֶם מִן הָאָרֶץ :

שְׁלֶשֶׁה שְׂאֵלֹו כְּלַחַת חַיִּיבִים כּוֹמֵזִין , וְכִילַד מוֹמְנִי' הַמּוֹזֵן לְאֵמֶר הַבֶּן לְךָ וְתִבְרַךְ .

או כִּלְחֵי רְבוּתֵי מֵרַ וְזֵלֵן כְּמַשְׁמָשׁן . וְכֵס פּוֹחִים יְהוּ שֵׁם יְהוָה מְבוֹרָךְ מְשֵׁתָהּ וְעַד שֶׁלֶם :

והסמך אמר ברשות - נְבָרֵךְ (מַשְׁבַּח שׁוֹפֵר אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵבְלֵנוּ מִשָּׁלוֹ :

והמסוכן שריס בָּרוּךְ (מַשְׁבַּח שׁוֹפֵר אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵבְלֵנוּ מִשָּׁלוֹ וּבְשֻׁבוֹ חַיֵּינוּ : וְכֵל שְׁמֵחִים אֵס אִשׁ

שְׁרִיס מִן כְּמִסֻּכָּן גַּם אֵס יָעַן וְאִמְרוּ בָרוּךְ וּמְבוֹרָךְ שְׂכֻמוֹ הַסִּיד לְעוֹלָם וְעַד :

וְזַךְ הַמִּזֵּן וְאִמְרֵי בָרוּךְ שְׂאֵבְלֵנוּ מִשָּׁלוֹ וּבְשֻׁבוֹ חַיֵּינוּ :

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַזֶּה אֶת־הָעוֹלָם כֹּלּוֹ בְּשֻׁבוֹ

בֵּיתָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים הַזֶּה נוֹתֵן לָהֶם לִכְל-בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם תִּסְמוֹ :

וּבְשֻׁבוֹ תִגְדֹּל תִּמְדֵי לֹא-תִסַּר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר-לָנוּ מְזוֹן לְעוֹלָם וָעֶד :

בְּעֵבוֹר שְׂמוֹ תִגְדֹּל כִּי הוּא אֵל זָךְ וּמִפְרִנֶּם לְכֹל וּמִטִּיב לְכֹל וּמִכִּין מְזוֹן

לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַזֶּה אֶת־הַכֹּל :

גוֹדֵה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁתְּנַחֲלֵת לְאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה

וְרַחֲבָה וְעַר שֶׁתּוֹצִיאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתֵנוּ מִבַּיִת

עֲבָדִים וְעַל בְּרִיתֵךְ שֶׁתְּחַמַּת בְּבִשְׂרֵנוּ וְעַל הַעֲרִיקָה שֶׁלַּפְּדֵתֵנוּ וְעַל תְּנַחֲ

שְׁהִדְעַתֵּנוּ

לְקוּמֵי הַגֵּרָא

בְּהִמּוֹצִיא לָרִיךְ כִּעַל הַבַּיִת לִדְרוֹק בֵּה' לְמַהוּ אִיְהִי נְקִי' כֵּלָּח פְּסוּלָם שֶׁמּוֹךְ לֵב'

הוּא מוֹצֵן שֶׁל הַמּוֹצִיא וְחַ"כ י"א שֶׁל הַמוֹלִיא שֶׁאֵל תִּבְנֵן בְּמ"ק כִּי בִס"א

מִתְחַבֵּן מ"ק כִּידוּע . בְּסוּר י"א אֲרוּרִים לְכָן לְרִיךְ לְהַפְרִיד הֵבִיא מִסָּךְ . וְאַמֵר כִּעַל הַבַּיִת

שֶׁהַמוֹלִיא הוּא בְכוֹת יו"ד שֶׁל הַשֶּׁס . טְפִין בְכוֹת . וְכֵעַל הַבַּיִת אֵל חֲרוֹק י' בֵּה"א הִכָּל

כִּעַל הַבֵּשֶׁת שֶׁתְּגַרְמֵם בַּיִת (בִּיאוּרוֹ רְבִישׁ לִטְיוֹן י"ז בְד"כ לְדוֹקָה) :

בְּזוֹדָה חוֹמָה אֲמָרו שֶׁלְרִיךְ לֹמַר עַל הַשְׁלָח ד"ם וְחַלֵק לַטַּגִּיִם . וְהַטַּגִּין כִּי הַשְׁלָח הוּא

מַלְכוּת וְרִיךְ לְטַלְלָה בְצִיד . עַד גִּיד שֶׁלְמַפְלַח שֶׁמִּקְבָּלָם מַסָּה . וְאַמְרו שְׁבוּמֵן

שְׁבַחמִי [קוּיִם] מוֹצֵחַ מִכְפָּר עֲבָדִי קִלְחָם שֶׁל אִדָם מִכְפָּר פְּלוֹז . כִּי הֵאֵלֶכֶת קִיוּמָה לְעַנּוּדָה

כְּבָרִירֵם הַגִּיּוּלִין . וְכַמִּישׁ קְרַבְנֵי לַחַמִּי . וְאַמְרו שֶׁהַכָּטִים לוֹכְלִים וּבַטְלִים מַסְכְּרִים . לְכָן כְּתוּב

הַרְאֵנוּם שֶׁלְרִיךְ לְזִבּוֹחַ יִצְרוֹ עַל הַשְׁלָח כְּמִישׁ וְשַׁחַט ט' לִפְנֵי ה' . וְהִנֵּה הַתּוֹרָה וּג' מַשְׁלִימֵן

לְג"ד . וְאַחִיר בֵּה מ"י עוֹלָמִים בְּנֵי נוּזֵי הַקֶּשֶׁת . וְה' לָלוֹ אֲלוֹנוּ מוֹכַח ט' שֶׁסֶס נֶאֱמָרוֹם

מַסָּה וְשֶׁמֶלְאַל . ע"כ לְרִיךְ לְכַלֵּל בְּכָל ג' קוּיִן בְּסוּר ג' נוּזִין . ח"ס שְׁלֶשֶׁה שְׂאֵלֹו ט' (לְקוּמֵי

בְּגֵר"א שֶׁאֵמֶר אֲז"כ אִתָּה ט' ט' ב')

שְׁרַחַן ג' שָׁמַח וְהִצִּיד בְּטַפֵּס וּג' . וְכֵן כִּי"ד אֲסוּן וְכ' טַפְמִים חו"כ וְכ' י"ב

שַׁעַר נְפִילִי

כִּישׁ בְּעֵינֵי הַשְׁלָח כְּתוּב הַרְאֵנוּ בְּנוֹ שֶׁל רְבִישׁ וְז"ל . ג' שָׁמַח וְהִצִּיד חו"כ וְהִיא וְז"ל וְזִיכָר וְהִיא וְז"ל . כְּמַשְׁמָשׁן הוּא סִיד . וְגַ"כ אֶלְפִין שֶׁל שֶׁמַח הִכָּל הוּא קַפ"ח וְקִלְיוֹ חוּם שְׂכִיד וְזֵם סִיד הוּא חוֹשֶׁבֶן שֶׁלֶסֶט חוּם

שְׁהוֹדַעְתֶּנּוּ וְעַל הַיּוֹם תָּן הַחֵדָּר שְׁהוֹנֵנְתֶנּוּ וְעַל אֲבֵלֵת מִזֶּן שְׁאֵתָהּ וְ
וּמִסְרֵינָם אוֹתָנוּ תְּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה:

בתוכה ופודים לומרין סוף על הנסים וכו' תמלאכה כחפלת סוף .

אם טעה לומר על הנסים וכו' כחך על הכל וקודם שפיים הכרסה אטילו נוכח בין אתה וכו' ח' לומר
סוף על הכיסים עד גמירא חוזר ומחיל על הכל וכו' , אבל אם כבר אמר השם אין מחזירין לחוה . וכשמניח
אל הרתמן הוא יוכנו יאמר הנוסחא הכתוב שם .

וְעַל הַכֹּל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ
שְׁמֶךָ בְּמִי פְלִיחַ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד : פְּתוּב וְאֲבֵלֶת וּשְׁבָעַת וּבְרַכַּת
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַשְּׂבֵבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ : פְּרוּך אֶתָּה יְהוָה
עַל־הָאָרֶץ וְעַל־הַמָּזוֹן :

כשנת

כחל

נִתְמַנֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בְּבִנְיָן יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ וְצִיּוֹן
מְשֻׁבֵּן בְּבוּרֶךְ וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ וּבְבֵית
הַנְּדָר וְהַקְדָּשׁ שְׁנִבְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ : אֱלֹהֵינוּ אֲבִינוּ רַעְיֵנוּ וּזְנוּנוּ מְרַנְּסֵנוּ
וּכְלַפְלֵנוּ וְהַרְוִיתֵנוּ וְהַרְוַח לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִהַרְהָ מִכָּל צָרוֹתֵנוּ : וְנָא
אֵל־הַתְּעַרְכֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לֹא לִידי מִהַעֲת בְּשׂוֹר וְדָם וְלֹא לִידי הַלְוֹאתָם

רַחֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל־
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ
וְעַל צִיּוֹן מְשֻׁבֵּן בְּבוּרֶךְ וְעַל מַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ וְעַל־הַבַּיִת
הַנְּדָר וְהַקְדָּשׁ שְׁנִבְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ : אֱלֹהֵינוּ אֲבִינוּ רַעְיֵנוּ וּזְנוּנוּ מְרַנְּסֵנוּ
וּכְלַפְלֵנוּ וְהַרְוִיתֵנוּ וְהַרְוַח לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִהַרְהָ מִכָּל צָרוֹתֵנוּ : וְנָא
אֵל־הַתְּעַרְכֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לֹא לִידי מִהַעֲת בְּשׂוֹר וְדָם וְלֹא לִידי הַלְוֹאתָם

ב

לקוטי הגרא

סלחם וכל א' ב' פשעים דו"ג וכלין כלחם כמ"ס בר"מ פ' סמחם: ועוד ג' הוי"ם ונ'
ג'. והוא רביעית לכל הלחם. וכן ד' קרטם של הלחן (לקוטי הגרא"ל שם):
עשרה דברים נכסם של ברכה. פטור בכתר. ועסוק במלכות. חי ביסוד מלא נפישת.
פדחה ומסיפס בחי"ג. ומקבלו כו' נגלה כמ"ס נפישתם בימיק נלה. שמקבל
פחי"ג וחזר להסוד. וטסן פניו כו' כהוד שסס שילוב כב' שמות. כי כו' עמר פלגא דטסא
וכן כהוד דפישת כידוע. ומסלקו כו' כחכמה חי"ד. ומצרו כו' בנינה (ביאורו לר"מ ח"ג
רע"ג ב')

אריזל כל המבדך על סם מלא טחל שני שלמות כשס"ו והפוס"ב. שגאמר ומלא ברכה
ב'

שער נחל

הן כ"ד אותות יב אותות של פשוט שהוא פנים חכמה. ויבא אותות יב' ב"ק. נבר לחם הפנים יב' הלחם יב'
לחם ג' הוי"ת יב' אותות וכל א' ב' עשרות וכו' הם ג' כ"ה ג' הוי"ת ו' ג'י. הם ע"ה שם ק"ס של ערב ס"ב ס"ח
שם ר"ח. והוא רביעית לכל הלחם הוא ב' ארטי שהוא ק"ל שם ר"ח הוא העשן שלחן: וכן ד' קינות של
השלחן. כ' הם ג' הוי"ת ו' ג'י. וב' א"ר. והם כ' לכל ק"ן: עכ"ל:

ברכת החזון

כִּי אִם לַיְדֵךְ הַמְּלָאָה הַמְּתוֹדָה הַקְּדוּשָׁה וְהַרְתָּבָה שְׁלֵא נְבוּשׁ הַלֵּא
נְבִלָם לְעוֹלָם וָעַד :

כִּרְיָה וְיִזְעַם וְכַחוּסֵי'ת לְזַמְרִין יַעֲלֶה וְיִבֹא :

כִּנְסַת לְזַמְרִין רַצָּה

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ . יַעֲלֶה
וְיִבֹא וְיִזְעַע וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
וְיִפְקֵד וְיִזְכֵּר וְיִזְכְּרֵנוּ וְיִפְקֹדֵנוּ חֲכָרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ . חֲכָרוֹן מְשִׁיחַ בְּנֵי הַדָּבָר עֲבָדֶיךָ .
חֲכָרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשָׁה . חֲכָרוֹן
כָּרַעַת בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ . לְפָלְטַת
לְטוֹבָה לְחַן וְלְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים
וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם לְרִי' רֵאשׁ הַחֲדָשׁ :
לְרִי' הַחֲפָרוֹן : לְסִיכּוֹת תַּג הַסְּפּוֹת : לְרִי' שְׁמִינִי
תַּג הַעֲצָרֹת : לְסִיכּוֹת תַּג הַמְּצוֹת : לְסִיכּוֹת תַּג
הַשְּׂבָעוֹת הַזֶּה : וְזָכְרֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בּוֹ לְמִכְתָּה וּפְקֻדֵנוּ בּוֹ לְכַרְכָּה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים : וּבְדַבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַסֵּם
וְחַנּוּן . וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ . כִּי אֱלֹהֵיךָ
עֵינֵינוּ כִּי אֵל (כִּרְיָה לְזַמְרִין מְלֶכֶה) תַּצַּן
וְרַחֵם אֶתָּה :

רַצָּה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת
יָם הַשְּׁבִיעִי הַשְּׂבָת
הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי
יָם זֶה גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא
לְפָנֶיךָ לְשָׂבַת-כּוֹ וְלִנְחַ
בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רַצוֹנֶיךָ
כְּרַצוֹנֶךָ הַנִּיחַ לָנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ שְׁלֵא תִהְיֶי צָרָה
וְיָטָן וְאִנְתָּה בְּיוֹם
מְנַחְתֵּנוּ [כִּנְסַת רִי' וְיִזְעַם
לְזַמְרִין כֵּן יַעֲלֶה וְיִבֹא] וְהִרְאֵנוּ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן
עִירָךְ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קְדוֹשָׁה כִּי אֶתָּה הוּא
בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבְעַל
הַנְּחֻמּוֹת : כְּרוּךְ אֶתָּה

בימינו

לקושי דניים מתערא

ה' יום ודרום ירעה . שחכמה הוא מלא . שהוא מכוּעַל דמיא . וזוא ברכה כש
ברכה שחמלא מן המכוּעַל . ח"ש ברכה ל' ברכה . מלא גי' י"ד לחון דשוא מפ' שהוא
בכחמה (כ"ל יבו"ה ח"ד ה"א וז"ל ה"א גי' מלא) . וסמן כסך בכריכה אשקין כל חסן
ולזיכין לאשקאה . שהוא בכריכה שמשקן ממה שדות כידוע וממה אשקין ח"ג . ח"ש
ים ודרום ירעה . ים מלכותו כידוע ודרום ער"א . כמ"ש בזוהר במדבר כד' רוחה . שדרום
הוא ער"א ומערב מלכותו . חזו ים ודרום ירעה ודרשן אש כ' בינה . ח"ש כל המכך על
כום מלא יורש בני שלמים כעוב"ז וכעוה"ב שנאמר ומלא ברכה כו' . שכלים היא העוה"ב
וער"א העוה"ב והוא ים כ' כנ"ל . וכאן כל' הד' לחון של הש ומלא " ברכה ה' . ים כ'
והר"ו (ביארו לחו"ח פ"ז ע"ג) :

ברכת המזון

קנב

כחול

כשכה

בְּיַמֵּינוּ . בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדָה בְּנֵה יְרוּשָׁלַיִם : יְהוָה מַנְחֵם צִיּוֹן בְּכַנְיָא : יְרוּשָׁלַם אָמֵן :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַיָּל אֲבִינוּ מִלְכֵנוּ אֲדִירֵינוּ פֹּרְאֵנוּ נֹאֲלָנוּ יוֹצֵרֵנוּ קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל חַסְדֵךָ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל שִׁבְכֵי צִדִּיק וְיוֹם הוּא הַטֵּיב הוּא מְטִיב הוּא יֹסִיב לָנוּ : הוּא נִמְלָנוּ הוּא נֹמְלָנוּ הוּא יְנַמְלָנוּ לְעַד לְחַן לְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים וְלִרְוַח הַצִּלָּה וְהַצִּלָּחָה בְּרַכָּה וְיִשׁוּעָה נְחֻמָּה פְּרִינְסָה וְכִלְפָּלָה וְדַחְמִים וְזֵימִים וְשָׁלוֹם וְכִלְ-טוֹב וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִחְסְרֵנוּ : הַרְחֵם הוּא יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעַד : הַרְחֵם הוּא יִתְפַּרֵּךְ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ : הַרְחֵם הוּא יִשְׁתַּבַּח לְרוֹד הַזָּרִים וְיִתְפַּאֵר בָּנוּ לְנִצְחָה נְצֻחִים וְיִתְחַדֵּר בָּנוּ לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים : הַרְחֵם הוּא יִפְרֹנְסֵנוּ בְּכַבוֹד : הַרְחֵם הוּא יִשְׁפּוֹד עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יִזְלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ : הַרְחֵם הוּא יִשְׁלַח בְּרַכָּה מְרֻבָּה בְּבֵית הָהוּ וְעַל שְׂלַחַן זֶה שְׂאֵבְלֵנוּ עָלֵינוּ : הַרְחֵם הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וּיְבַשֵּׁר לָנוּ בְּשׂוֹדוֹת טוֹבוֹת לְשׂוֹעוֹת וְנְחֻמוֹת :

אודה סכך
יהי רצון שלא יבוש ולא יכלם בעל הבית
הזה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא
ויצליח בכל נכסיו ויהי נכסיו מצולחים
וקרובים לעיר ולא ישלום שטן במעשה ידיו
ואל יזדקק לפניו שום דבר חטא והרדור
חטא ועון מעתה ועד עולם :

הַרְחֵם הוּא יִבְרַךְ אֶת-אָבִי מוֹרֵי בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת- (אָמֵן) מוֹדְתֵי בְּעֵלֵת הַבַּיִת הַזֶּה אוֹתָם וְאֶת-בֵּיתָם וְאֶת-זִרְעָם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר לָהֶם אוֹתָנוּ וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ בְּמוֹ שְׁנֵת בְּרַבּוֹ אֲבֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל מַלְאָךְ פֶּן יִבְרַךְ אוֹתָנוּ בְּלֵנוּ יַחַד בְּבְרַכָּה שְׁלֵמָה וְנֹאמַר אָמֵן :

בְּפִרְוִים יִלְפּוֹד עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ זְכוֹת שְׂתֵהֵי לְמִשְׁמֵרֵת שְׁלוֹם וְנִעְוָא בְּרַכָּה מֵאֵת יְהוָה וְצַדִּיקָה מֵאֵלֵהֵי יִשְׁעֵנוּ : וְנִסְצָאֵתָו וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם :

כֵּן הַרְחֵם הוּא יִנְחֵלֵנוּ זִם שְׁבִל שְׂבֵת וְצַנְחָה לְצִי הָעוֹלָמִים .
לִי וְלְצַדִּיק הוּא יִחַד עָלֵינוּ אֶת-הַחַדָּשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרַכָּה :
זִם וְצַדִּיק הוּא יִנְחֵלֵנוּ זִם שְׁבִל טוֹב :

ברכת המזון

גריה הרהמן הוא יהי' עלינו את השנה הזאת לשנה ולגובה :
לחיים וחסות הרהמן הוא יקום לנו את סבת דוד הנעלה :

(הרהמן הוא יזכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא : מגיל
(פר"ח ובסנת וכו"ט חומרים מגיל) ישועות מלכו ועשה חסד ומשיחו לרחוק
ולרוע עד עולם : עשה שלום במרומי' הוא יעשה שלום עלינו
ועל ברי ישראל ואמרו אמן :

יהא את יהודה קדושו כפי אין מחסור ליראיו: כפירים רש
ורעבו וירשו יהודה לא יחסרו כל טוב : הודו ליהודה כיר טוב פי לעולם
חסדו : פותח את ירידה ומשפיע לכרחו רצון : ברוך הגבר אשר
יבטח ביהודה ויהיה יהודה מבטחו :

עוד הודו גם וקנחו ולא ראיתי צדיק נעזב חרעו מבקש לחם :
יהודה עוז לעמו יהיו יהודה יברך את עמו בשלום :

אם שכן רצה בשבת וכבר התחיל ברכת הסוכה אז הוא כסעודה ראשונה ושניה נרדף לחזור לראש
שלישית אינו נרדף . אבל אם חזר קודם שהתחיל ברכת הסוכה לומר שם סטחא זה :

ברוך אתה יהודה אלהינו מלך העולם אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל
באהבה לאות ולברית (ואם הוא ר"ח ושכן גם יעלה ויבוא מסיף כאן וראשי חרשים לזכרון)
ברוך אתה יהודה מקדש השבת : (וכר"ח מסיים וישראל וראשי חרשים)

אם שכן יעלה רבוא ביום (אכל לא כסע"ט) וכבר התחיל ברכת הסוכה חזר לראש . אבל קודם שהתחיל
ברכת הסוכה לומר שם סטחא זה :

ברוך אתה יהודה אלהינו מלך העולם אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל
לששון ולשמחה את יום תע (שלי) יהיה ברוך אתה יהודה מקדש ישראל והזמנים :

ואם הל' י"ט בשנת ושנת רעה ויעלה ויבוא כולל כל שנת ויש יחד ולומר :

בא"י אמ"ה אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וימים
טובים לששון ולשמחה את יום תע שלי זהו ברוך אתה " סקדש השבת וישראל והאמנים :
אם שכן יעלה ויבוא לילה אחר שהתחיל ברכת הסוכה אינו חוזר אבל קודם שהתחיל סטחא לומר סטחא זה
ברוך אתה יהודה אלהינו מלך העולם אשר נתן ימים טובים לישראל את יום
התקדוש הזה : ואם ששם . לפי דבר לקח כס רכס נפני ר"ח נרדף לחם גם כן ברוך אתה כ" מקדש
ישראל ויום הכבוד : וע' כנפול ס"י קדש כ"ק ו' :

וכתל ר"ה בשנת ולא הכיר שניסח לומר :

בא"י אמ"ה אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וימים
טובים לישראל את יום הכבוד הזה ברוך אתה " סקדש השבת וישראל ויום הכבוד :
אם

(שכן חסד על חסד לומר כן סטחא זה . הרהמן הוא יעשה לנו נסים ונחלמות
כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה: ב"ש וכו' .

ברכת נשואין

אם טעם יעלה ויבא ב"ה וזכר אחר מהחיל ברכת הסוב לינו לרד לחזור. לכל אם זכר קדם
טעמה ברכת הסוב לחזר טע טעמה זו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר נתן ראשי חרשים לעמו ישראל לזכרון: ולינו חותם
לפי מ"ג רבינו כפי' קט"ח פ"ק י"ד משמש דמ"ל וחומס כרוך לחס ס' מקדס ישראל ורחמי מדעים:

ברכת המזון לנשואין

קודם ברכת המזון לחומרים זה.

היי הַסֵּר וְגַם תִּרְחַן. וְיֵאָז אֱלֹהִים בְּשִׁיר יְרוּחַ. נִתְּנָנוּ בְּמַעֲגְלֵי צִדְקָה.
שְׁעָה בְּרַפְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרַשְׁמֵת מִרְנָן וּדְבַנָּן וּדְבוּתֵינוּ. נִבְרַךְ אֱלֹהֵינוּ
שֶׁהִשְׁמַחָה בְּמַעֲוֵנוּ. וְשֶׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֵנוּ. וְיִשְׁמַח בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִשְׁמַחָה
בְּמַעֲוֵנוּ וְשֶׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֵנוּ וּבִמְצוּבוֹ חַיֵּינוּ. וְיִשְׁמַח הַמַּכְרֵד וְהַזֶּמֶר בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ
שֶׁהִשְׁמַחָה בְּמַעֲוֵנוּ. וְשֶׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֵנוּ וּבִמְצוּבוֹ חַיֵּינוּ:

ולאחר כה"ל מברך טעם ברכת אלו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שהפיל ברא לכבודו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם יוצר האדם:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר יצר את האדם
בצלמו. בצלם דמות תבניתו. והתקין לו מפתח בגין עדי עד. ברוך
אתה יהוה יוצר האדם:

שולש תשיש ותגל העמדה בקבוץ בניה לתוכה בשמחה. ברוך
אתה יהוה משלח ציון בבניה:

שלח השמח רעים הארזובים בשמחה יצירה בגן עדן מקדם.
ברוך אתה יהוה משלח חתן וכלה:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר ברא ששון ושמחה
חתן וכלה. גילה רנה רייצה וחרחה. אהבה ואחזה. ושלוש ורעות.
מחרה יהוה אלהינו ישמע בערי יהודה. ובחצות ירושלים. קול
ששון וקול שמחה. קול חתן וקול בלה. קול מצהלות חתנים
מתפתם. ונערים ממשלתה נגינתם. ברוך אתה יהוה משלח חתן
עם הכלה: אחר טעמי מברך על כבוד.

ברכת ארוסין

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

ברכת נשואין

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותו
 וצדנו על העריות. ואמר לנו את הארסות והתיר לנו את הנשואות
 לנו על ידי חפה וקדושין. ברוך אתה יהוה מקדש עמו ישראל על
 ידי חפה וקדושין:

ותמה החתן והכלה והלוי מקדש הכלה בעצמת קדושין וחומר

תרי את מקדושת לי במצוות זו פרת משה וישראל:

וקדוין הכאובה והלוי מנחתן כל סוף שרי כשרי' וטעם ברכות סחוב כשמוד לשל.

הג'כות ברכות

מעשה רב

לקושי דינים מותרא

א) תבשיל ענה שקורין קאש"י או
 נחפ"ין אם הוא סחמספה
 המינים מברך עליו בורא מיני מזונות. והם
 של גויק"א בורא פרי הארסות:
 ב) אגוד"ן הוא רי"ח מברך לפניו בורא מיני
 מזונות ולאחריו בורא נפשות רבות
 ע

א) מ"ש רמ"א דאם נתערב יין בשכר פאזיס
 אליק אחר השוב לא גראה. והס'
 ק"ל כל חמרא דלא דארי עליה סלק מיל'
 לא חמרא טוא. והרי הוא חב מים והפ"ה
 מברכין בפ"ג. חמרא דלא אליק טוא
 אחר רובו. ומתקנין דתקן כל שהא פיקר ס'
 אין ראי' דמתקנין לא איירי כלל בנתערב
 אלא שאוכל כ"א בפ"ט ואיך אוכל המפל אלא בשביל הפיקר (בי' ר"ב ס"ק ג') [ועראם
 דחלי בטעם. וע' ס"א ומנ"א ס']:

ב) דא דכסנו דברכה תלוי בשביעית. ל"פ דפה פקן זה לשביעית. דהא חפילו בשביעית
 חסור לאכול עד שיפסה אוכל דהייט שיבא לשונה כמטעמות דזו כו פירי אכל
 שביעית איט תלוי בפירי (דהא טוג קדם שפסא אוכל כ"ל דאסור לאכול קדם המן כ"ל
 טעם כפסד שביעית) ויחד גראה שחלי בזמן חזק משער דהו פירי אף לעמן ברכה
 (סס ס"ק ו'):

ג) גראה כדעת הרשב"א (דנרענין לא פירי זיכוו ואיט מנכד כפ"ט) דק סתם
 מעני' דפ"א דמחמות וכטריס וכשקין דנרענין אינן פרי כלל. ורואה דהא
 משער ברביעי. וע"כ הא דאסור בערלה מכה ריבוי' דקרא אב ט'. וק פיקר (סס ס"ק ת"א)
 ד) העיקר דעת הגאונים שכל' האיקמר מנכד כפ"ט. ולפי טעם זאת המון קיים
 מחוקים

לקושי דינים וביאורים

א) מ"ש כמפ"י תבשיל ענה שקורין ט' מנכד טלוי ט' דהיינו מפסה קדימה חלקא פריס וסיקרי
 אלאה כדכתיב ל"י כפלה מנכד טלוי כ"ל מנח מזונות. ולכפף פקין שלג וע' פ"א ר"ל
 סס"ג כ':

ב) מ"ש ואם של גויק"א בורא פרי הארסות ע' כס' ר"ח ס"ח כה"ה השוטה תבשיל כ' ולאו דחוקא
 אלמים אלא אם ניכר טרדן פליק כגו אפסיוס סס דדווקא אס נחמשו לגמרי מנכד ססכל:
 ג) מ"ש אחר הוא רי"ח כזה יש משלוקת האלמנים רמ"י פי' דאזרו הוא רי"ח וה"כ נרין לנכד פלי'
 כמ"ה כ"ג נגמ' סס דלשינתנו רב. ואמול' אכל הטעם' כבאז ענ' פי' אחר לביס' ופסח
 הכיא הע"ה כ"ס ל"ה דמנין דלמלא אחר רי"ח. דתק יהי' ו"כ"כ כר"י וכל'ת' :
 מ"ה

מעשה רב

לקושי דינים מצריא

(ע) צ"א מי' ר"ח ס"ק ב' ויוד וביאודו הנר"א ס"ק כ"א):

(ג) על חמים מבושלין שלמים בפה"א . וכשלא נימחו לצמרי רק ספק

נימח אל יאכלם ב"א בתוך הסעודה כמו זה שעושין מאכל משעורין בתרשים (ע' ש"ע סי' ר"ח סעי' ב' וסעי' ד') :

(ה) דבר שניתן להשביח תבירו מברך כמו שהוא . היינו איין גיטאכץ

של צנן עם רבש מברך בפה"א :

(ו) לא יאכל לתחלה דבר שהוא שליש ביצה שהוא בספק ברכה אחרונה .

ואם אכל חובה עליו להוסיף עוד לאכול עד שיחא נביצה . (ר"ל ביצה רידן שהוא חצי ביצה

מסוקים מברך כפה"א (שם ס"ק ל' ל"ח) : (ה) על פלל וזנגביל כשהם רמזים הפיקר כדעת הרא"ש והרשב"א והראב"ד לברך כפה"ע (שם ס"ק ל"ג) :

(ו) בברכת ב"ג מסיים ביחשלוני ברוך חתה ה' חי העולמים זכ"כ

הרא"ש זקן פיקר ופמ"א טוסח כו' . ומ"ש לומר שבראה גבוה ליתא אלא הפיקר לומר שברא זכ"ה לשון הגמרא ברכות ל"א ח' . וכ"ה ברא"ש

וכ"ה בבביר ומ"ש בעירובין י"ד א' שבראה ט"ם הוא (פס"ה) ומ"ש מ"א בשם ח"ט סוף חמ"ד לומר חי בלירי קן פיקר (סי' ר"ז ס"ק ד')

(ז) עירב קמח דוחן ושאר מיני קטניות עם קמח של תעמט מיר דגן ועסקה

ממנו פה ואין בלויס בקמח מתחמט המינים

קמח של תעמט מיר דגן ועסקה מ"א ב"א נכנס רבות (סי' ר"ח ס"ק ל"ג ל"ד) :

(ח) העיקר שיחמט בברכת משין ג' על היין (כמו בשאר ז' מינים) על הארץ ועל השרות (ולא על פרי הארץ) . כי לא נזכר בגמ' חמימה אחרת וגם מ' שם דמאי

ולאמר מיתמט במאי חמים קאי על פרוייבו על יין ועל פרי העץ (שם ס"ק ל"ט ומ"ז) :

(ט) לקח טם של שזר חי מים ובירך בפה"ג . ולאחר כדי דיבור נזכר שטפה וסיים שא"כ לא יא' לכ"ע . אפי' להר"ף חלה כפג"א (סי' ר"ט ס"ק ו') :

לקושי דינים וביאודים

(א) צ"א על חמים מבושלים אלוים כפה"א כו' וכנסק נימוח כ' שלא לאכול רק בתוך הסעודה . משמע דכתיב מבושלים שלמים מותר לאכול אפי' שלא בתוך הסעודה . משמע דכתיב ל' כדעת הראשונה בס' ר"ח

ספי' ד' דכתיבים שלמים גלוק בתחלה מברך כפה"א . ולאחריו בורא נאשות ואינו מתחסק כלל לברך אחריו

מעין ג' על האדמה ועל פרי האדמה וע' דכברי רבינו ס"ק י"ב שהיא דעת הרמב"ם . מדלא קאמר נכוסס החיטין ג"כ נרבה מעין שלג כמו כפי"א שם כפאה סי' ופ"ט ואף ר"ח הדר ב' כמ"ש בחו"ט שם :

(ב) ח"ט כנסק נימוח אל יאכלם כ"א בתוך הסעודה . פה"ס דאם נימוחו ודאי מברך שהכל (פ' כפי' ר"ח ספי' ח' . וכדברי רבינו שם ס"ק כ"א ואם מתחמט כו' פ"ט) וכיון דהיי ספק נימוח לך לא

יאכלם משום ספק ברכה ראשונה . כ"א בתוך הסעודה . אפי' דכל שהוא מתוסק בברכות מברך שהכל

ש"ס כסוף סי' ר"ד מ"ט לפתילה לא עבדיק כמ"ש במתני' על כלם אש אחר שה"כ יא' משמע דיעבד דחיקא . והט"ע ס' כדברי הרא"ש פ' בילד מטרין סי' פ' וזין דברי הרא"ש מזכרתיים וע"ש כמ"ש משתי"ס

האמר לפרט דפסוס ספק ברכה אחרונה קאמר רבינו דהא כהא תליא דאם מברך שהכל מברך אחריו ב"ד

ואם אינו נימוח מברך שהכל בורא מ"ט למסוף מעין ג' . וע' ס"ז סי' ר"ח ס"ק ה' :

(ג) מ"ט דבר שניתן להשביח תבירו כו' פ' סי' ר"ד ספי' י"א :

(ד) מ"ט לא יאכל לתחלה דבר שהוא שליש ביצה כו' שיעור כותה הוא חצי ביצה מהא דלמריק ביאמה פ' א"ן כיה הכליטה מחויק יתיר מביאית תרנגולה וכשריחיה פ' אמרו לו ר"ד ב' אמרו דאין בית הכליטה

תפלת שחרית

לקומי דינים סהררא

מעשה רב

ביצה שבדורות חו"ל לפי מה שנמסר לפני
דל שיעור חלה לקמן בדיני חלה) לברך
אחריו. וכן בבדיה נמי דינא הכי. (ע'
ש"ע סי' ר"מ סעי' א' וסי' תפ"ז סעי' א').
ואין סברא שיתניא אותו אחר. שאין סודיאין
בברכת הגזעין כ"א בור. וזה לא רמי
לבור. שיכול לקנות ולאכול עד שיהי' בו
כשיעור:

(ו') שרתחיינו על פני חדש מברך בשעת
הראי' :

שהכל

מברך (על זה וחזור ט'). ולפי טוס' ות"י. ד"ה מברך ט' ר"ל והכיב פרוף ש"מ דברישא
אין מועיל חניב (סי' רי"ב ס"ק ה') :

בתוספתא וירושלמי אמרו דבגוי אפי"ג שלא שמשו כל הברכה (פועין אחריו אמון)
ח"ל הסוספתא פ"ו. גי המברך השם שנין אחריו אמון. טתי המברך
השם אין פועין אחריו אמון עד שישמש את הברכה טלה. פ"ב והדין כבוד דכטסי שמש
טלה ובגוי אפי' מקלטה שנין: (סי' רט"ו ס"ק ה') :

פרי ראוי לאכלה כגון התבונה והבשאל שיש בו ג"כ ריח טוב. דעת הסוס' דאם
נעלו לאוכלו אפי"ג שמתכוין להריח ג"כ איש מברך ברכת שאמן ריח טוב בפירות
וע' חס' ברכות מ"ג א"ב ד"ה ועל הדם ט' (מאן הדם וכל דמיו לי' כלומר שיעקרו לריח)
לאשף

לקומי דינים וביאורים

חזי בילה. והנה בלחת חפ' אמרו לו אין ראי' רק שאין בית הכלישה מחויק ג' ויתים. ומה שאמרו שאינו
מחויק יותר מנ' ויתים. היינו שג' אינו מחויק. פ"ה. וכיון שידוע שנית הכלישה מחויק בילה נפלא
ית שיש בילה והשזה וכן מלאתי בחוס' ישינים ביומא הג"ל ולכן לא יאכל לכתחילה אלא בילה תשום ספק
הג"ל—ועל דבר קושיה תוס' י"ל דבלחת כגורגרת פחות מכזית כג"ל לפי החשבון. והא דלמך נבשח פ'
התנעב ז"ל. ורק כזית תרומה כו' ופרוין אי לפנין שבת כגורגרת כשיק יג לפרש דה"ס דכגורגרת פני
וג"ל כזית. וכן משמע מדברי רבינו כסי' קצ"ו ס"ק ב' סכ' שם דכגורגרת פחות מכזית :

רמ"ש וכן בכריה נמי דינא הכי זה מביאר בפ"ג סי' ר"י סעיף א' וכזה תלוי לפי שיטת הירושלמי
ושיטת הבבלי בפסוקא דר' יוחנן דאכלי ית ובידך פליו בלא גרשין. וע' בתום ברכות ל"ט א':
רמ"ש ואין סברא שיוציא אותו אחר. פי' אם אחיו אחר הכל כשיעור :

רמ"ש שאין מוליאין בברכת הגזעין כ"א ביר. היינו ברכת הגזעין של אחריהם. אבל בתחלה יכול א' לברך
והוליא חבירו דומיא דברכת המזולא המבואר כסי' קצ"ז. וע' בתפ"ה שם ס"ק א'. וע' בתום
ברכות מ"ה א' ד"ה אם רעו. דלתירוק ראשון שם הוא כמ"ס התפ"ה הג"ל. ובברכה ראשונה מוליאין
ובברכה אחרונה אין מוליאין וכמ"ס התום' באריכות חולין ק"ו ב' ומיאו לתירוק כב' שם בתום' ברכות
הג"ל דחלקו בין ברכת המזולא שהיא דרבק לטפ"ו שהיא דלורייחא שדלורייחא אין מוליאין א"כ אפשר
לומר דבכזית דרבק יכול להוליא או אפשר כיון דעיקרו מלורייחא אין מוליאין. והנה הרא"ש כפ' ג' אבול
סוף סי' כ"א משמע דמ"ל כרסה משין ג' דלורייחא וז"ל לא יוכל אחד להוליא חבירו בברכה משין ג'
אמש לרעה חסר' אחתו דאכל נפשות ועבדים כפ' כ"ד מברכין דכתבו דברכת משין ג' דרבק א"כ יכול
להוליא. וכ"כ בברכת בורא נפשות דהוי ולחי דרבק טדחי יכול אחד להוליא חבירו ומ"מ כ' בשם רביש
פתחא להחמיר משום תירוק ראשון של תום' :

(ו) **ס"ש** שהייתי על פני חדש מברך בשעת הראי' ק סבז רמ"י בעירובין סוף בכל מערבין אתא לקראת
חדתא אחינא ומן ופירש"י כשאני רואה ט'. וכן כ' התפ"ה וע' ס"ס ר"י סעיף ג' :

שהכל

מעשה רב

לקטו דינים מצריא

ו) **שחבר** נדה היו"ד כגול ברא נד' ההיטה בשם בא"י וד' העולמים (ע' ש"ע של סי ר"ז ס"ק ד') בטוח ברכה טען ג' והעלת לחבה ושטח בה כי אתה כ'. ואין לומר ונאכל ספריה כ'
 סיט דווקא שמריה בהם [לנד] אבל אם בא לאטל מהם [אמ"ם שמריה] אין לברך ברכם ריח כי אם ברכה אכילה. ודאי' [לדבריהם] ממ"ש כ"ג א' למימרא דכל היכא דלאו [לריחא פנידא לא מצרכין פליה] וע' ברא"ם (שם כ"ג) שכ' דמ"ש האי מאן דשרח באחרונה מיירי כגון שלקחו להריח ט. או לאכלו ולהריח ט. אבל [אם לקחו לאכלו והריח בו כיון דלא נחטין להריח אי"ז לנד] דלא כרש"י וסו"ם כ"ל. אבל הסיקר דפס"ר וש"ס הכ"ל (סי' רפ"ז ס"ק ט') :
 יג) **נראה** פיקר דהמריח באחרונה של מטה וכן בפס חמה איט מצרך ברוך שנתן ריח טוב כיון שאין פיקרו שומד להריח וכמ"ס בחטתו של בשם גמ' אפי"ם שמצטין להריח (שם ס"ק ל"ז ל"ז) :

יד) **הנכנס** לחטו של בשם אם נכנס ויזא נכנס ויזא מצרך של כל פסם ופסם. ודווקא שלא היה דשמו לחזור אבל אם היה דשמו לחזור לא יברך אפי"ם שפסם השני כשחזר מריח כנשמים אחרים כמו בנרקוס ורעמים כס' רכ"ז (שמצרך רק פסם א') אפי"ם שכלל פסם בברך אחר הוא כיון שלא הפיח דשמו. ודברי מג"א (ס"ק ג') כתי' ראשון ליחא (סי' רי"ז ס"ק ב') :
 טז) **דעת** רבינו טסה שאם נחט לחדם במחנה דבר שאין הגאה לאחרים ממנו איט מצרך הסוב והמציב. ולא אמרינן שהוא פוכה לו ולטחן. ואפשר שאם המקבל עמד אדם חסוב יברך הסוב והמציב (סי' רכ"ג ס"ק ח') :

טז) **מי** אעשה בו בר מטה לנד לברך בשם ומלטות. ברוך אח"כ אלקוט מלך הפולס אשר פטרני מענישו של זה. וכ"ה במהר"ל. וכן ליחא במרדכי הגדול ברכה ו בשם ומלטות וכן פיקר (סי' רכ"ה ס"ק ג') :

יז) **תמה** על מ"ס כס"י רכ"ה ספי"ד ד' ובמג"א שם דבמין שיש בו שני מינים עתן שני מיני גודנודיות. או תאגיס שמרו ולבנות. אם בירך של האחד שהחייט לנד לברך גם על השני אח"כ. וסמה רבינו ודחה כל הראיות פ"ט היטב :

יח) **המרדכי** ואג"ם כסבו דאם לא ראה (ביומי ניסן האילנות שמויליין פרח) עד אחר שגלו הפירוח. יברך אח"כ. (בא"י אמ"ה שלא חסד בשלמו כלום

לקטו דינים וביאורים

שחבר נדה סי' ו"ל כדיוקם בטוח הברכות והחפלות שאחר סי' רמ"א. שהכל נסיה כגול תחת סוד לשון בינוי וכ"ה בח"מ :

מ"ש נבואה נשמת החיותה בשם פ' בליקטי דינים מצרי"ם סי' ו'. וע' בשנת אליהו ברכות סוף פ"ז וז"ל סי' שבורא נשמת רבות ויטת נשמת ושאר דברים והסרונם פ"ה מה שגרד לנשמות האנושות ועל כל מה שברא בו' כ"ל ולא יחמר על כל מה שבראת דכל ברכה לשון נשמת הוא ולא טבת ען צמחא בו' וכן הוא כנבדד נהיה אלא יחמר על כל מה שבראת אלא שברא. להחיות בהם נפש כל חי היינו לחדם וכן הוא הפירוש כהדין בירושלמי עכ"ל.

מ"ש בטוח טרה מסק ג' כ' ואין לומר כו' פ"ט כדיוקם הג"ל וז"ל בטוח ברכה מסק ג' והעליתו לחובה ושמחינו גב ואין לומר והאל משריה ט' וחתם על הארץ ועל המחיה וכ"ה צמחא דברכות מ"ד א' וכ"ה ברוקן עכ"ל. וז"ל הסוד סי' ר"ח וי"ל והאל משריה ובשם משונה ואין לאומרו שאין לחמוד הארץ כשכלל פריה וטובה אלא כדי לקיים המלת עכ"ל וכריש' לא ליכפת לנו דהתם קאי על הקב"ה שרצה והגדיל

ו) **שחבר** נדה היו"ד כגול ברא נד' ההיטה בשם בא"י וד' העולמים (ע' ש"ע של סי ר"ז ס"ק ד') בטוח ברכה טען ג' והעלת לחבה ושטח בה כי אתה כ'. ואין לומר ונאכל ספריה כ'
 סיט דווקא שמריה בהם [לנד] אבל אם בא לאטל מהם [אמ"ם שמריה] אין לברך ברכם ריח כי אם ברכה אכילה. ודאי' [לדבריהם] ממ"ש כ"ג א' למימרא דכל היכא דלאו [לריחא פנידא לא מצרכין פליה] וע' ברא"ם (שם כ"ג) שכ' דמ"ש האי מאן דשרח באחרונה מיירי כגון שלקחו להריח ט. או לאכלו ולהריח ט. אבל [אם לקחו לאכלו והריח בו כיון דלא נחטין להריח אי"ז לנד] דלא כרש"י וסו"ם כ"ל. אבל הסיקר דפס"ר וש"ס הכ"ל (סי' רפ"ז ס"ק ט') :
 יג) **נראה** פיקר דהמריח באחרונה של מטה וכן בפס חמה איט מצרך ברוך שנתן ריח טוב כיון שאין פיקרו שומד להריח וכמ"ס בחטתו של בשם גמ' אפי"ם שמצטין להריח (שם ס"ק ל"ז ל"ז) :

יד) **הנכנס** לחטו של בשם אם נכנס ויזא נכנס ויזא מצרך של כל פסם ופסם. ודווקא שלא היה דשמו לחזור אבל אם היה דשמו לחזור לא יברך אפי"ם שפסם השני כשחזר מריח כנשמים אחרים כמו בנרקוס ורעמים כס' רכ"ז (שמצרך רק פסם א') אפי"ם שכלל פסם בברך אחר הוא כיון שלא הפיח דשמו. ודברי מג"א (ס"ק ג') כתי' ראשון ליחא (סי' רי"ז ס"ק ב') :
 טז) **דעת** רבינו טסה שאם נחט לחדם במחנה דבר שאין הגאה לאחרים ממנו איט מצרך הסוב והמציב. ולא אמרינן שהוא פוכה לו ולטחן. ואפשר שאם המקבל עמד אדם חסוב יברך הסוב והמציב (סי' רכ"ג ס"ק ח') :

טז) **מי** אעשה בו בר מטה לנד לברך בשם ומלטות. ברוך אח"כ אלקוט מלך הפולס אשר פטרני מענישו של זה. וכ"ה במהר"ל. וכן ליחא במרדכי הגדול ברכה ו בשם ומלטות וכן פיקר (סי' רכ"ה ס"ק ג') :

יז) **תמה** על מ"ס כס"י רכ"ה ספי"ד ד' ובמג"א שם דבמין שיש בו שני מינים עתן שני מיני גודנודיות. או תאגיס שמרו ולבנות. אם בירך של האחד שהחייט לנד לברך גם על השני אח"כ. וסמה רבינו ודחה כל הראיות פ"ט היטב :

יח) **המרדכי** ואג"ם כסבו דאם לא ראה (ביומי ניסן האילנות שמויליין פרח) עד אחר שגלו הפירוח. יברך אח"כ. (בא"י אמ"ה שלא חסד בשלמו כלום

לקטו דינים וביאורים

שחבר נדה סי' ו"ל כדיוקם בטוח הברכות והחפלות שאחר סי' רמ"א. שהכל נסיה כגול תחת סוד לשון בינוי וכ"ה בח"מ :

מ"ש נבואה נשמת החיותה בשם פ' בליקטי דינים מצרי"ם סי' ו'. וע' בשנת אליהו ברכות סוף פ"ז וז"ל סי' שבורא נשמת רבות ויטת נשמת ושאר דברים והסרונם פ"ה מה שגרד לנשמות האנושות ועל כל מה שברא בו' כ"ל ולא יחמר על כל מה שבראת דכל ברכה לשון נשמת הוא ולא טבת ען צמחא בו' וכן הוא כנבדד נהיה אלא יחמר על כל מה שבראת אלא שברא. להחיות בהם נפש כל חי היינו לחדם וכן הוא הפירוש כהדין בירושלמי עכ"ל.

מ"ש בטוח טרה מסק ג' כ' ואין לומר כו' פ"ט כדיוקם הג"ל וז"ל בטוח ברכה מסק ג' והעליתו לחובה ושמחינו גב ואין לומר והאל משריה ט' וחתם על הארץ ועל המחיה וכ"ה צמחא דברכות מ"ד א' וכ"ה ברוקן עכ"ל. וז"ל הסוד סי' ר"ח וי"ל והאל משריה ובשם משונה ואין לאומרו שאין לחמוד הארץ כשכלל פריה וטובה אלא כדי לקיים המלת עכ"ל וכריש' לא ליכפת לנו דהתם קאי על הקב"ה שרצה והגדיל

תפלת שחרית

לקומי דינים מהגריא

מעשה רב

כלום. זכרא בו ברזח פזונה וזילנת פזונה כ' וזוחם על הארץ ועל המדה. ועל ליהוים בהם בני אדם) וכן עיקר (ס' רכז ס'ק ב') :

ברכת הקשה לרדך לנך בל"י

אמיה זכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו ומ"ש נגמ' (כ"ט א') .
ועלמך . פ"מ הוא (ס' רכ"ט ס'ק א') :

כ) אחר שהקז ימים בברכה כרוך רופא חלום. וכ"ה ג' בה"ג והרמב"ם וכ"כ סמ"ג וסו"ר וכן עיקר (ולא כר"ף ור"ש) (ס' ר"ל ס'ק ב') :

לקומי דינים וביאורים

והנחיל לנו לאכול מפריה. אבל כסוף שהוא התפלה שאנו מתפללים לך אן נכון לאמרו כמו שחז"ל נבי משה וזי לאכול מפריה ה' לרדך :

ב"ש וזוחם על הארץ ועל המדה—אשר שכלל ג"כ שלא לווד ועל מחיתה אפילו כ"ל. וכן כ"ל דמ"ע לשטת המשכע הזכר נגמ' דבמ' לא נזכר רק אלל סירות שכל"ל אומר על פירותיה ולא בברכת על המדה :

ומ"ש ועל היין חוחם על הארץ ועל הפירות פי' בליקומי דינים מהגריא ס' ה' :

סדר ברכות

על היין מנך לפניו .

על חבשיל מה' מיני דגן מנך לפניו .

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא מיני מזונות :

ברכה אחרונה

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם על

על כ"ן מברכין לאמרו זכ' .

על סירות משכח א"י

על מעשה קדירה מה' מיני דגן

הגפן ועל פרי הגפן	העץ ועל פרי העץ	המחיה ועל המחיה ועל הפלפלה
הגפן ועל פרי הגפן	העץ ועל פרי העץ	המחיה ועל המחיה ועל הפלפלה

ועל תגובת השודה ועל ארץ המדה טובה ורחבה שרצית ותגלת לאבותינו לאכול מפריה ולשפוע מטובה רחם (נא) יהוה אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ועל מוצתך ועל היכלך ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו והעלינו לתוכה . ושמתנו בה :

בר"ח חכמת ורצה ותחליצנו ביום השפעת הקה :

חברנו ביום ראש התדוש הקה :

כד"מ

סדר ברכות

קמב

כ"ט וְשִׁמְחֵנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה :

כ"ט חֲתִינֵנוּ לְמוֹעֵד בַּיּוֹם הַזֶּה :

כ"ט אֵתְּנוּ יְהוָה מִלֵּב וְסָמִיךְ לְכָל וְנִדְּהָ לָךְ עַל הָאָרֶץ :

על היין	על הפרות	על מפעה קדרה	על מפעה קדרה
וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן	וְעַל הַפְּרוֹת	וְעַל הַמַּחְזָה	וְעַל הַמַּחְזָה
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה	בְּרוּךְ אַתָּה	בְּרוּךְ אַתָּה	בְּרוּךְ אַתָּה
עַל הָאָרֶץ וְעַל	יְהוָה עַל	יְהוָה עַל	יְהוָה עַל
הַפְּרוֹת (כ"ט ח' חמ"ד)	הָאָרֶץ וְעַל	הָאָרֶץ וְעַל	הַמַּחְזָה וְעַל הַפְּרוֹת :
וְעַל פְּרוֹתֶיהָ :	הַפְּרוֹת :	הַמַּחְזָה :	(כ"ט ח' חמ"ד) וְעַל פְּרוֹתֶיהָ :

שהם יין ואלו מסרות הארץ מכרז על הגפן ועל פרי הגפן ועל העץ ועל פרי העץ וזוהם על הארץ ועל הגפן ועל הפירות בא"י על הארץ ועל הגפן ועל הפירות :
 אבל מן ה' מיני דגן וגם מסרות הארץ מכרז על הסחיה ועל הכלכלה ועל העץ ועל פרי העץ וזוהם על הארץ ועל הסחיה ועל הפירות בא"י על הארץ ועל הסחיה ועל הפירות :
 אבל מן ה' מיני דגן וגם מסרות הארץ וזוהם יין כולל שלשתם יחד כנכרס ואומר על הסחיה ועל הכלכלה ועל הגפן ועל פרי הגפן ועל העץ ועל פרי העץ , וזוהם גם כגלגל :

על פרי העץ בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ :
 על פרי הארץ בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הָאָרֶץ :
 על מסקיס וכסר בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַכֹּל נִהְיָ בְּרַבְרוֹ :
 ואזכירס מכרז בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא נַפְשוֹת רַבּוֹת וְחַסְדָּנִים עַל כָּל־מִה שֶׁבָּרָא לְהַחַיּוֹת בָּהֶם נַפְשׁ כָּל־חַי בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה חַי הָעוֹלָמִים :

ככה או קרה בית או כרס או כלים או מלכוסים או נסלה לו ירושה מכרז שהחיינו :
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחַיִּים וְקִיְמוֹנוּ וְהַחַיִּים לְיָמֵינוּ הַזֶּה :

כאם מלכוס הדס בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מְלַבֵּשׁ עַרְפָּיִים :
 על רשס וכסר ורשס בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁבָּרָא וְגַבְרַתִּי מְלַא עוֹלָם :

על רשס מן בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא עֲצֵי בְשָׂמִים :
 על רשס כסר בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא עֲשָׂבוֹת בְּשָׂמִים :
 על רשס פרי בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַגּוֹתֵן רִיחַ טוֹב בַּפְּרוֹת :

סדר ברכות

על ריח בשמים בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא שְׁמֵי בְשָׁמִים :
 על שמן אפרסמון בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא שְׁמֵן עֵרֵב :
 על שמחת פסח לו ולחמים בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם הַמְצִיב
 וְהַמְצִיב :

על שמחת רשות בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם הֵינן הָאֵמֶת :
 כל ברכות הראיה אינו סבך אלא משלשים לשלשים יום .

ברכה מקום שמעיה בו גם לו או לרבו או לחמיו או לחמיו ככלל מנכר
 בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם שְׁעָשָׂה לִי (לרבי לאבותי לאבותי)
 גם בַּמָּקוֹם הַזֶּה :

ברכה חכם כחכמת התורה בָּרַךְ אֶתְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם שֶׁחֲלַק
 מַחְבְּמָתוֹ לִירֵאָיו :

בחד

לקטי הגריא

המזב והמשיב. הוא ב' שמות של כללות פ"ב. וכן כלל שם של ייב אוי כלל ג' וכן
 ג' שמות הדושיים אראשי השמות כלל השמות. וכאלו היה ס'. רמ"ס של השמות
 כנ"ל השם וראשישן וסופן חד. וס"א נכפל ב'פ' ב' שהן וכל שם ב' וס' וס' וכלל שולם
 דנ' וטק' כלל ג' דל"א כללן בה כדוד. והוא כתר פורה וב' שמות האחרונים רשות סיחיד
 לגבי

שער נפתלי

כ' הריא הנ"ל חולל ב' שמות של כללות ע"ב. כמו שחשב בסוף ודתי שמות שם של ע"ב. עם הראשון
 מסערכה ראשונה הוא הו"ו. ושם הראשון מסערכה השניה הוא שם אני. המוב והמשיב סוכ עולה בתי
 שם הו"ו. משיב עולה סנין שם אני : והן כלל שם של י"ב. הוא היה היתה ויהיה עולה ע"ב (ל"ג כי בבאון
 פרס וצ"ל הו"ו כלל שם של י"ב. והיינו כי וו"ו הוא ר"ח היתה והיתה ויהיה) ונקרא שם של ר"ב כי תלית והיתה
 ויהיה יש בון ג' היות עולה ע"ח כמספרן וסנין : אני כולל ג'. פי כי א' של אני רמו על אודה ויוד של אני
 רמו של היתה וט"ן של אני רמו על ארני. וכן היתה היתה עולה ס"ו כמנין אני עם ה' אחרונה כביני אני
 כי אסור על שלו ועל של תבין סבך המבוהמשיב בלשון מדרי בעדו הוא ב' שמות אלו אני והוא. ובלשון נפתר
 הוא שלו של הכיר יש בהם ב' מערכות של ל"ן של"ו ושל תבירו ג"כ ליה הן ג' שמות הדדוקים כו. אודה היתה
 ארני : ראשי השמות כלל השמות. פי ראשי ג' שמות אלו עולים י"ב : גשאר היה היה ויהיה. פי' ג'
 מן אודה גשאר התי' מן היתה גשאר התי' מן ארני גשאר רני' הוא יהיו כי התי' הוא ה' כליש ה' היתה היתה
 ב"ן הוא' כידוע כנ"ל לר"ג רת"פ כי מ"ש התי' מן שמות הדדוקים היינו אהיה התי' אול כבוד ג' עולמות אודה
 א"י היתה א"י אל ארני. ונ' שמות וצ"ל ג' אני הו"ו. היתה שלחם ג' ר"ב חם כלל השמות וס"ש גשאר : היתה כו'
 פי' כשנקט א' מן אודה גשאר היה וכשנקט יוד מן היתה גשאר היה וכשנקט א"ן מן אל גשאר ל' ג' היה. וס"ש
 התי' של השמות הגל השם נ"ל פירשו דקט על היה היתה היתה כי היה עם ר' הוא היתה וכן היה מן היתה עם
 רה של הוה, וכן ה' מן הוה עם ויה מן ויהיה הכל שם היתה. וס"ש וראשיתן וסופן חד. פי' ראשיתן
 הוא היתה וסוף של ויהיה ג"כ היתה. וס"ש והוא נכפל כ"ס ב' התי'. כ' הריא הנ"ל חילל פי' בכל שם
 כפול הוה"ב' פעמים היה ב' התי' וכן היה הוה"ב' התי' ע"כ חילל וכן עם הוה"ב' : הכל שם ב'
 הו'. פי' ב' התי' עם אות א'. והיינו עם י' וכן עם הו"ו : והוא נכפל כולם, היתה ויהיה, כנ"ל : וס"ש
 רבי, פי' הוה"ב' הוא רכבא, והתי' גשאר שריבת כולם מתקשר עם רבי' וס' כי כולם כל הו'. אמות היתה
 הוה ויהיה הם רבי' וכללן בשם הו"ו : וס"ש וטק' כולל ג'. היינו על שם אני שחא במל' וטק' וכוללן ג'
 גם על אלא כבוד א' מלכות כבוד שרי מלכות שרי הוא כבוד, וסוף בינה נש"פ. ויהי הכמה ע"ז של השם
 וס"ש הוא כתי' ויהי כ' הריא הנ"ל חילל, י"ה א"יא, ויהי כדונת היתה וכן היתה עולים כ' שחא כתי' .

הרואה חכם כחכמת העולם ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שנתן מתכמתו
לבשר ודם :

הרואה מלך וחילוי ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שנתן טבבחה
לבשר ודם :

הרואה נתי כנסיה כחורבן מנך דיין האמת . כי שוקן מנך :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם מציב גבול אלמנה :

הרואה את מניחו הכניח לו אחר ל' יום מנך שהיינו . ואחר י"ב חדשים :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם מתייה הפתים :

הרואה את ספרו שנתרסל מחליו מנך .

ברך רחמנא מלכא דעלמא די יתבך קן ולא יתבך לעשרא :

הרואה חכם פאסה ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם משנה תבריות :

הרואה חילטת בעת פריחה מלגס מנך פסס אחת כסנה .

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שלא הפך בעולמו דבר וברא
בו בריות טובות ואילנות טובים להנות בהם בגי אדם :

הרואה חילטת טובים ובריות גלות מנך .

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שפכה לו בעולמו :

הרואה ים באקיעוס .

בברך אתה יהוה אלהינו מלך העולם עושה את הים הגדול :

הרואה

לקומי הנרא

לבי א' שהא יחד . שסס הוא ושמו אחד והוא מתפסס בעשר והיא נד' כדוע [וקן עולט
חמן . שלם ככלל כלאחר חמן נג' כלל וערס . וכן מרפ"ס ואכבן . לכן האורח תמיד וחפלה
נג' זמנים] . ולכן על של וחיברו דאו ככלל שניהם ביחד (שס סי' לז) :

חייב אדם לבדך מאה ברכות בכל יום שנאמר מה כ' אלקים כו' א"ת מה אלא מאה
כי המאה ברכות קן חיון דשכינתא והברכות הוא מאמא שנחמלא מאבא . שסס
ה"ו וכ' נחיה כ"ס ל' ועס י' של אבא הוא ק' וכן נח"ס נ"ס מ"ס הוא י"ז : (ביאורו למזיח
פ"ז ד) :

זכר

שער נפילי

ב' חיון כ' וב' חיון הן עשרה תרבות ה' נגד ה' כידוע עכ"ל : ומ"ס וב' שכות האחרונים כו' . חיינו שם
היחיה ואל . שהיא ר"א ור"ק כי הנק' נק' אל . והם רשות כי חסל' נק' רשות . ובחיונו נעשה רשות
יחיד : לבני א' . הוא שם אה"ל : ומ"ס הוא מתקיים בעשר חיינו כי שם ומ"ז הוא וברא וכולל ויהי ויהי
ויחיה כלל והם עשר אריות פגד ע"ס שהיא מתקיים : ומ"ס והיא פ"י חיינו חסל' חק' גני שכוללת
חיים . חמי הוא שם אה"י . ובתפארת ד' תג"ל לאני נעשה אה"י : ומ"ס והם שלם חסן כי הנק' נק'
שלם . והברכות וכן ויהי ויהי עבר ויהי ועשיר : עולם נכלל באחד כי הנק' עולה עם ג"ר . והבינה
נק' שלם והיא כלל . ועשר הם ברא תג"ל אמת כידוע :

סוד ברכות

החלה ברכה וסגולה המשותפת כלה. היום רבים ונכסות ועצמות מרובים ומשמים. וכן סודות
החמה בראשית שנת מחזור גדול בתקופת ניסן ביום ד' לנקר, וכן הלכנה ממולדה בראש סלה. או אחד
מראש טכני לכת בראש סלה. או אחד מה"כ מזלות עולה מקלה המזרח מנרד :

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית :

החלה הקפת פָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹכֵר הַבְּרִית נֶאֱמָר
בְּבְרִיתוֹ וְקִים בְּמֶאֱמָרוֹ :

מי שכתב בגי' לבר מצוה דהיינו שהוא בן י"ג שנה ויום אחד אומר כשעה שקורין לנו לס' או כשעה
שנחטלל בנו בלבוז ברכה זו.

פָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר פָּתְרָנִי מֵעַשְׂשׂוֹ שְׁלֹוֹה :

לקטני הנריא

זוֹכֵר הכרית ברכות. ונאמן הוא בטק'. וקיים ב' הוא בדרגה דלעילא. והן ג' שמראה
הכרית זווכר אותה ומקיים העולם כמו שאמר. והן ג' דרגין הג'ל : (ביאורו לברכות
פ"ט ס' ל"ד) :

שער נפתלי

וכ' הר"א. וזכר הברית ברכות ב'. פי' שהברכה זו נתקנה לברכו מספה לפעלה. שחשב כאן ג' דרגות
וזכר הוא ברכות מרת צדיק. ונאמן הוא בנזק' תודיק באסנתו הוא מרת סלכות ואסנתך בליחות. וקיים
במאמרו הוא רגמ דלעילא מרת המארת והן ג' שמראה הברית הוא נאמן בבריתו היא תפוחת ופי'.
ואח"כ זוכר איתה כס' שוראיתם אותו וזכרתם שוראיה מביא לידו וכידה. וע"י כן סקיים העולם. והן ג'
דרגין הג'ל גמח. גדולה חפר שריו בפומי' ובר. ונבורה היא נק' עכ"ל :

לקטני הנריא

סוד קדושי' אשה בטבעה כי הקפת הוא היסוד טרת חוטא ועזקא. שבעפריה הוא עזקא
והיסוד הוא החוטא ואיכו בניונא דאלגבע ועזקא ב'. שלכן מקדשין אשה בטבעה על
אלגבע וכמ"ש בסח"ז פ"ו ב' (בענין ספלין רעפא כריכא באלגבעא שמאלא דא קדושיך
דילה דאיכי טבעה כריכא באלגבעא דילה וכה איכי קאירס פמו ואיכו עמה) וכמו שיחודא
הוא ביסוד כן הקדושין : (ביאורו לתכ"א ג"ד ב' בד"ה סול קסת) :

סוד לים כטובה בלא חינוך כי כל קרוב ויחוד מסע' דנטורה ואמר בע' בראשית
שהוא מחלמה בריגוא וסופה נייחא ח"כ יוסף עם אחיו במחלקם בתחילה ואח"כ
וייסק ב' נייחא וייחודא : (מס' סדרת קדש כ"י) :

הז' ברכות שמנכרין לכלה שהיא ה' אחרונה והס' ו' ברטס הראשונה הוא ו' וזכר
כנישית יש נה' י' שמחת הוא י' שנכס ו' קלות עד ה' ראשונה והבן : (מסע
הדרס קדש כ"י) :

